00079975

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

ORATORVM GRAECORVM

VOLVMEN SEXTVM,

79975

LYSIAE

Lysias

SECVNDVM,

TENENS FRAGMENTA, INDICES,

ALIA.

9 f 33

CVRAVIT

IO. IACOBVS REISKE.

LIPSIAE,

TYPIS W. G. SOMMERI.

MDCCLXXII.

O
938
Ly5/Ora
79975

00079975

FRAGMENTA LYSIAE.

I.

Κατ᾽ Αισχινου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Αριστοφανους χρημάτων.] Επειδὴ τοίνυν τȣ̀ς Χύτρȣς ὁ Δημάρατος ἑάλω προδιδȣ̃ς.] Ex *Harpocr.* in Χύτροι. Eſt vrbs Cypri. Vid. *Plin.* V. 31. *Meurſ. Cypr.* I. 9.

II. Κατ᾽ Αισχινου περὶ Συκοφαντιας.] Laudat *Laert.* in *Aeſchine.* Fortaſſe non alia quam praecedens. *Aldobrandinus* ad loc. putat eam eſſe, cuius fragmentum laudat *Athenaeus* l. 14. (voluit dixiſſe l. 13.) ſed errat, et eodem errore tenetur *Dalechamp.* ad *Athenaeum* l. 6. *Meurſius* in *Bibliotheca Attica*, *Stanleius* in vita *Aeſchinis*, *Menag.* ad *Laert.* in *Aeſchine*, ceterique.

III. Πρὸς Αισχινην τὸν Σωκρατικὸν, Χρεους[1].] Τὶς γὰρ ἤλπισεν Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν τοιȣ̃τον γεγενῆ-

1. Meminit huius *Lyſiacae* orationis *Harpocratio* in κατάπληξις, itemque *Dionyſ. Halic.* niſi fallor. *Caſaub.* Vtrinque falleris, vir doctiſſime. *Harpocratio* in Καταπλὴξ, *Dionyſius* nuſquam.

νῆσθαι τὰς τρόπους, ὁποῖον φησὶ Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐκ τοῖς τῶν συμβολαίων λόγοις; — ἀλλ' ὅγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ὅτωσὶ, προς Αισχινην τον Σωκρατικον Χρεους — ἄρχεται ὅτως. »Οὐκ ἂν ποτ' ᾠήθην, ἄνδρες δικαςαὶ, Αἰσχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχρὰν δίκην δικάσασθαι, νομίζων ὅκ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεςέραν ἐξευρεῖν. Οὗτος γὰρ, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, ὀφείλων ἀργύριον ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς Σωσίμῳ τῷ τραπεζίτῃ καὶ Ἀριςογείτωνι [2] προσελθὼν πρὸς ἐμὲ, ἐδεῖτο μὴ περιϊδεῖν αὐτὸν διὰ τὰς τόκας ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. Κατασκευάσομαι δὲ, ἔφη, τέχνην μυρεψικὴν, ἀφορμῆς δὲ δέομαι. καὶ οἴσω δέ σοι ἐννέα ὀβόλας τῆς μνᾶς τόκας. πεισθεὶς δ' ὑπ' αὐτῦ τοιαῦτα λέγοντος, καὶ ἅμα οἰόμενος τῦτον Αἰσχίνην Σωκράτας γεγονέναι μαθητὴν, καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὰς καὶ σεμνὰς λέγοντα λόγας, ὅκ ἂν ποτε ἐπιχειρῆσαι ὅδὲ τολμῆσαι ἅπερ οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδικώτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειρῦσι πράττειν». Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν καταδρομὴν αὐτῦ ποιησάμενος, ὡς ἐδανείσατο, ὡς ὅτε τόκας, ὅτε ἀρχαῖον ἀπεδίδυ, καὶ ὅτι ὑπερήμερος ἐγένετο γνώμῃ δικαςηρίυ ἐρήμην καταδικασθεὶς, καὶ ὡς ἠνεχυράσθη οἰκέτης αὐτῦ ςιγματίας, καὶ πολλὰ ἄλλα κατειπὼν αὐτῦ ἐπὶ ταῦτα. »Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες

2. Lege Ἀριςογείτονι.

3. Non recte exponitur ab Interprete. Ἀφορμὴ et ἐνθήκη, apud Mercatores, quod nos vocamus *Stock*. Φιλονέως ὁ καλύμενος Σωληνιςὴς ἐκ δημαγωγῦ τύραννος ἀνεφάνη· ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἁλιευόμενος, καὶ σωληνοθήρας ὢν, ἀφορμῆς δὲ λαβόμενος καὶ ἐμπορευσάμενος βίον ἐκτήσατο. *Athen.* l. 3. p. m. 46. V. *Caſaub.* ad loc. *Mauſac.* ad *Harpocr.* in Ἀφορμή. Ἔτι βύλομαι καὶ περὶ τῶν ἀφορμῶν εἰπεῖν αἷς ἐχρησάμην, ὅτε ἔμελλον ἐπιχειρεῖν τῇ γραφῇ. Dion. Halic. in praefat *Antiqq. Rom.* *Materials.*

δρες δικασαί, οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς αὐτῷ κεχρημένους. Οὐχ οἱ μὲν κάπηλοι οἱ ἐγγὺς οἰκοῦντες, παρ' ὧν προπόσεις λαμβάνων οὐκ ἀποδίδωσι, δικάζονται αὐτῷ συγκλείσαντες τὰ καπηλεῖα; Οἱ δὲ γείτονες οὕτως ὑπ' αὐτοῦ δεινὰ πάσχουσιν, ὥστ' ἐκλιπόντες τὰς αὐτῶν οἰκίας ἑτέρας πόῤῥω μισθοῦνται; Ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Τοσοῦτοι δ' ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥστ' οἴεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκφορὰν αὐτοὺς ἥκειν τούτου τεθνειῶτος. οὕτω δ' οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ διάκεινται, ὥστε πολὺ ἀσφαλέστερον εἶναι δοκεῖν εἰς τὸν Ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τούτῳ συμβάλλειν. Πολὺ γὰρ μᾶλλον, ἃ ἂν δανείσηται, αὐτοῦ νομίζει εἶναι, ἢ ἃ ὁ πατὴρ αὐτῷ κατέλιπεν. Ἀλλὰ γὰρ οὐ τὴν οὐσίαν κέκτηται Ἑρμαίου τοῦ μυροπώλου, τὴν γυναῖκα διαφθείρας ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονυῖαν; ἧς ἐρᾷν προσποιησάμενος οὕτω διέθηκεν, ὥστε τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τοὺς υἱοὺς πτωχοὺς ἐποίησεν· αὐτὸν δὲ ἀντὶ καπήλου μυροπώλην ἀπέδειξεν. οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς [5] ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆ-

4. Ita hunc locum explicat *Caſaub.* Pecunia omnis, quam ab amicis poteſt conradere nomine erani, non impenditur ab eo in ſoluendis bona fide reliquiis penſionum, quas debet, atque adeo propter quas a ſodalibus ſtipe fuit adiutus. Sed vniuerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit, ſicut nauis, quae ad columnas impegerit. *Cic.* ad *Piſ.* *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto* ad columnam adhaereſceret *in tribunatus portum profugerat.* *Valeſ.* ad *Harpocr.* v. Πληρωτής, non intelligit de caupone vicino, ſed τοῦτον τὸν κάπηλον ipſum Aeſchinem appellare *Lyſiam*, id eſt, veteratorem.

5. Verba haec quoque alicubi laudantur à *Demetrio*

σαι ὅσα ἐλάττες ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τὲς δάκτυλες. Κα μοι ἀνάβητε τέτων μάρτυρες [6]. „

Ασπασία.] Ex *Harpocr.* in voce. V. *Cauſab.* ad *A then.* l. 9. c. 13. *Mauſac.* ad *Harpocr.* l. c. et *Menag* ad *Laert.* in *Aeſchine.* Verba *Harpocrationis* ſunt Λυ σίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενο ἐπιγραφομένῳ Ασπασία. Verum *Aſpaſiam* dialogu ſcripſit non *Lyſias*, ſed *Aeſchines.* *Monachio* legen lum videbatur ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν δια λεγόμενον, ἐπιγραφομένῳ Ασπασία. *Mauſſac* ad *Har pocr.* et qui eius verba exſcripſit, *Menag.* ad *Laert.* ita Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν. Αἰσχί νης Σωκρατικος ἐν Διαλογω, ἐπιγραφομένῳ Ασπασία Ratio iſtius emendationis eſt, propterea quod apu *Harpocr.* ſequitur, Meminere et huius Aſpaſiae καὶ ἄλ λοι Σωκρατικόι. Sed hoc fruſtra. Verba videas. Μνη μονεύεσι δ' αὐτῆς πολλάκις καὶ οἱ ἄλλοι Σωκρατικοι και Πλατων ἐν τῷ Μενεξένῳ. Si igitur *Plato* fuit Socraticus, ad eum refertur οἱ ἄλλοι. Conſtructio eſt ne tiſſima.

Αςικτον χωρίον.] Ex eodem Harp. Vid. *Etym. M. Meurſ. Exercit. Critic.* p. 2. l. 3. c. 21. *Salmaſ. de modo Vſur* c. 15. init. *Suid.* in Ορος. *Poll.* 3. 9.

Καταπλήξ. Ex eodem Harp.

IV. Πρὸς

Phalereo in aureolo libro περὶ ἑρμηνείας, ſed ſine in farragine ὅσα ἐλάττες ἦσαν. Vt dicam quod res e imperitus et curioſus nimis adnotator, vt *argueret* qu ſi *obſcure dictum*, ad voces ῥᾷον τὲς ὀδόντας ἀριθμ σαι ἢ τῆς χειρὸς τὲς δακτύλες, adiecit σῆσα ἐλάττ ἦσαν. Mendae originem vides luce meridiana clari rem. Et vidit quoque aliqua ex parte *Caſaub.* ad cum. Viden' tu quid importuniſſima interpolatio a quando ſoleat facere?

6. Ex *Athenaeo* ad fin. l. 13.

IV. Πρὸς Ἀλεξίδημον.] Εἰς Δατητῶν αἵρεσιν.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Δατεῖσθαι.

V. Πρὸς Ἀλκιβιάδην.] Nulla neceſſitate autumat Cl. *Fabricius* hanc eandem eſſe poſſe cum ea, quam laudat *Suidas* in v. παλαιὸν, πρὸς Ἀλκίβιον. Eadem doctiſſimus *Valeſius* corrigere vult *Harpocr.* in v. Ναυτοδίκαι, pro Ἀλκιβιάδην, Ἀρχεβιάδην, in notis ad *Harpocr.* Sed ita emendandus erit *Suid.* in Αἰσθέσθαι. *Athenaeus* non vno in loco, qui Orationem Πρὸς Ἀλκιβιάδην diſertis verbis laudant. Verum operae pretium eſt audire hominem ratiocinantem. Vox ναυτοδίκαι, inquit ille, exſtat in oratione *Lyſiaca*, quae inſcribitur Δημοσίων ἀδικημάτων. An *ergo* apud *Harpocrationem* legendum eſt πρὸς Ἀρχεβιάδην?

Τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις.] Ex *Athenaeo* l. 9. ſub finem.

Ἐκπλεύσαντες γὰρ κοινῇ Ἀξίοχος καὶ Ἀλκιβιάδης εἰς Ἑλλήσποντον ἔγημαν ἐν Ἀβύδῳ δύ' ὄντε Μεδοντιάδα τὴν Ἀβυδηνὴν, καὶ ξυνῳκείτην [1]· ἔπειτα αὐτοῖν γίνεται θυγάτηρ, ἣν οὐκ ἔφαντο δύνασθαι γνῶναι ὁποτέρου εἴη· ἐπεὶ δὲ ἦν ἀνδρὸς ὡραία, ξυνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ, καὶ εἰ μὲν χρῷτο καὶ ἔχοι Ἀλκιβιάδης, Ἀξιόχου ἔφασκεν εἶναι θυγατέρα, εἰ δὲ Ἀξίοχος, Ἀλκιβιάδου [2]. » Οἶμαι μὲν τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ἡμᾶς [3] αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης

1. Ξυνωκείτην] Lege cum viris doctis ξυνῳκείτην. Ἔλαβεν ὁ Εὔξενος γυναῖκα, καὶ συνῳκει. *Athen.* l. 13. p. m. 285.

2. Verba haec *Lyſiae* laudantur ab *Athenaeo* l. 12. p. m. 264. proculdubio ad hanc orationem ſpectantia. Idem enim *Athenaeus* l. 13. p. m. 284. Μεδοντίδος γοῦν τῆς Ἀβυδηνῆς ἐξ ἀκοῆς ἐρασθεὶς (*Alcibiades*) ἔστερξε, καὶ πλεύσας εἰς Ἑλλήσποντον σὺν Ἀξιόχῳ, ὃς ἦν αὐτοῦ τῆς ὥρας ἐραστὴς, ὥς φησι Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ λόγῳ, καὶ ταύτης ἐκοινώνησεν αὐτῷ.

3. Forte ὑμᾶς.

βιάδης ἐκ ἄλλό τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἠμφισβήτει.] Ex *Suid.* in Αἰσθέσθαι.

Ναυτοδίκαι.] Ex *Harpocr.* in v. V. *Poll.* 8. 10.

VI. Πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας.] Laudatur haec Oratio ab *Harpocr.* in v. παρακαταβολή. Fortaſſe nihil differt a praecedente.

VII. Πρὸς Ἀλκίβιον] Καίτοι εἰ ἀποδεδώκει τὰ Κτησικλεῖ ν' παλαιὰς, ὥσπερ ἐτός φησι.] Ex *Suid.* in Παλαιόν.

VIII. Περὶ τῆς Ἀμβλώσεως.] Meminit huius orationis *Theo* c. 2. (Vide nos ad proximum fragmentum) atque itidem huc referendus eſt *Poll.* II. 2. Ἄμβλωσις ὡς Λυσίας. Vid. *Iungerman.* ad loc. *Victor. Var. Lect.* XXVII. 2.

Οὐχ ὑπόλογον ὄντα.] Ex *Harpocr. Suid.* in Ὑπόλογον. V. *Orat.* περὶ τῆς ἐκ προνοίας, et quae Nos ibi: Quibus adde *Demoſth. c. Ariſtogit.* p. 838. Edit. Wolf. Εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπόλογον ποιεῖται.

Ἀμφιδρόμια.] Ex *Harp. Dies circumcurſationis.* Vel potius *Munera, quae in eo die mittebantur.* Dies ille erat quintus à natalibus fec. *Suid.* Ἀμφιδρόμια. Conſulas *Athenaeum, Ariſtoph. Lyſiſtr.* 758. et σχ. ad loc. *Meurſ. de Puerperio* et *Graec. feriat.* et *Pet. Moll.* ad *Long. Paſtoral.* pag. 7. Ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἔτρεχον φέροντες, καὶ παρὰ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον. Apoſtol. II. 89. Quae verba interpres inconſultius *Lyſiae* eſſe voluit, cum ibi exſtent interpretamenti gratia, vti et apud *Harpocrationem* quoque, *Suid.* et *Heſych.* Quem vide in Δρομιάφιον ἦμαρ.

Θεμιστεύειν.] Ex *Harpocr. Suid. Etym. M.*

IX. Περὶ τῶν Ἀνακαλυπτηρίων.] *Theo* c. 2. Καὶ δὴ καὶ ὅλοι λόγοι νομίζοιντ' ἂν σχεδὸν εἶναι θέσεως· ὡς ὅ, τε περι των ανακαλυπτηριων ἐπιγραφόμενες Λυσιε,

σιυ, καὶ ὁ περὶ τῆς Αμβλώσεως. ἐν μὲν γὰρ θατέρῳ ζητεῖται, Εἰ τὰ δοθέντα Ανακαλυπτήρια γυναικὶ γαμυμένῃ βιαίως ἔχειν αὐτὴν δεῖ· ἐν θατέρῳ δὲ, Εἰ τὸ ἔτι ἐγκυόμενον ἄνθρωπός ἐςι, καὶ, Εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων ταῖς γυναιξί. Λυσίυ μὲν ὄ φασιν εἶναι τούτυς τὺς λόγυς. κ. τ. λ. Vid. *Victor. Var. Lect.* XXVII. 3. Ανακαλυπτήρια explicat *Laurent. de Sponſalibus* c. 1. *Spanheim* ad *Callimach.* p. 180. et *H. Valeſ.* in *notis ad notas Mauſſaci*, p. 222.

X. Πρὸς Ανδοκίδην, ἀποςασίυ.] Οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλῦσιν, ἀλλ᾽ ὡς ἂν δύνανται πληςηριάσαντες πλείςου ἀπέδοντο.] Haec laudat *Poll.* VII. 2. ſed corrupte, ex oratione *Iſaei* πρὸς Ανδοκίδην. Πληςηριάσαντες laudant *Harpocr.* ad *Suid.* ex oratione *Lyſiae* πρὸς Ανδοκίδην. Πλειςηριάσαντες contendit ſcribi oportere *Steph.* cui adſtipulantur *Heſych. Etym.* et *Moſchop.*

Ἐπίγυον.] Ex *Harpocr.* Επίγειον malit *Valeſ.* ad loc. Vid. tamen *Kuſter.* ad *Suid.* in v. Επιγύοις. Receptam lectionem defendunt Lexica vniuerſa.

XI. Κατ᾽ Ανδροτίωνος.] Σηράγγιον.] Ex *Harpocr.* in voce. Αποδίδοται ἀγρὸν μὲν Αθμονοῖ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα μνῶν, Αντιφάνει· τὸ δ᾽ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον, τρισχιλίων Αςυλόχῳ. Iſaeus *de Philoctemonis hereditate.*

XII. Περὶ τῆς Αντιδόσεως.] Εννεάκρουνον.] Ex *Harpocrat.* V. *Pauſan. Attic.* c. 14. *Harpocr.* in Λυτροφόρος. *Heſych.* in v. *Thucyd.* II. 15. *Plat. Axioch.* init. *Meurſ. Ceram.* c. 14.

XIII. Υπὲρ τῆς Αντιφῶντος θυγατρός.] Meminit *Plutarchus* in *vita Antiphontis.*

XIV. Κατ᾽ Απολλοδώρυ.] Meminit *Harpocrat.* in Πρόπεμπτα.

XV. Πρὸς Αρέσανδρον.] Νῦν δὲ πρὸς τὰς ἐκλογέας τᾶ Φόρα ἅπαντα ἀπογραφόμεθα.] Ex *Harpocr.* in Εκλογεῖς.

Απαρτιλογία.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

XVI. Πρὸς τὴν Αριςοδήμου γραφήν.] Ανθήνη.] Ex *Harpocr.* *Suid.* videtur legiſſe Ανθίνη. Eadem eſt Ανθάνα *Steph.* et Anthana *Plinii.*

Αποςασίυ.] Ex *Harpocr.* ἐν τῷ πρὸς Αριςόδημον. Memorat idem in Διαμαρτυρία, *Lyſiam* ἐν τῇ πρὸς Αροςόδημον διαμαρτυρίᾳ.

XVII. Πρὸς Αριςοκράτην, περὶ ἐγγύης ἐράνου.] Ερανίςης.] Ex *Harpocr.*

XVIII. Πρὸς Αρμόδιον. Teſte *Plutarcho* in vita *Lyſiae.* Vide infra Περὶ τῆς Ιφικράτυς εἰκόνος.

XIX. Πρὸς Αρχεβιάδην.] Επειδὴ τάχιςα ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην Αρχεβιάδης, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, προσῆλθον αὐτῷ λέγων, ὅτι νέος καὶ ἄπειρος ἦν πραγμάτων, καὶ ὐδὲν δεόμενος εἰσιέναι εἰς δικαςήριον. Εγὼ ἂν σε ἀξιῶ μὴ εὕρεμα [1] ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα τὺς ἐμὺς φίλυς, καὶ τοὺς σαυτοῦ διηγήσασθαι περὶ τοῦ χρέους ὅθεν γεγένηται· κἂν δοκῇς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ὐδέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν [2] ἐπὶ τὰ σαυτῦ. Δίκαιος δέ εἰμι μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ᾽ εἰπεῖν ἅπαντα, ἐπειδὴ νεώτερός εἰμι τᾶ συμβυλεύειν· ἵνα ἀκύσαντες περὶ ὧν ὐκ ἴσμεν, βυλευσώμεθα περὶ ὧν σὺ λέγεις, ἐάν πως φανερὸν γένηται πότερον ἀδίκως τῶν ἐμῶν ἐφίεσαι, ἢ δικαίως τὰ σεαυτᾶ ζητεῖς κομίσασθαι. Ταῦτ᾽ ἐμᾶ παρακαλυμένυ [3], ὐδεπώποτ᾽ ἠθέλησε συνελθεῖν, οὐδὲ λόγον περὶ ὧν ἐνεκαλεῖτο ποιήσασθαι, ὐδὲ διαιτᾷν ἐπιτρέψαι

1. Vel εὕρημα.

2. Ελλειπτικῶς, ſubaudito ἀποαλλάξῃ, aut alio conſimili. *Sylburg.* [Leg. videtur ἄπει. *abibis, diſcedes. Reiske.*]

3. Προκαλυμένυ *Sylburg.* et rectius, vt *Dionyſius* locum eundem mox laudat.

ψαι, ἕως 4 ὑμεῖς τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν διαιτητῶν ἔθεσθε.] Ex *Dionyſ. Halic.* in *Iſaeo.*

XX. Πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς.] *Valeſ.* ad *Harpocr.* in v. Ἀμφιγνοεῖν. Iocularis eſt error *Ionſii de Script. Hiſt. Philoſoph.* I. 7. quem dolet hanc orationem non exſtitiſſe, quoniam non parum lucis attuliſſet hiſtoriae librorum, deque *ſpuriis et genuinis ſcriptis* nos certiores reddidiſſet.

Ἀμφιγνοεῖν.] Ex *Harpocr.*

XXI. Περὶ Ἀσπιδοποιοῦ.] Ἰσωνίας.] *Poll.* VII. 2. vbi MSS. quoque ἀσπονδοποιοῦ. Idem tamen VII. 33. laudat *Lyſiae* orationem ὑπὲρ τοῦ ἀσπιδοποιοῦ, vbi nullus mendae locus eſſe poteſt.

XXII. Πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας.] Meminit *Harpocr.* in Παρακαταβολή.

XXIII. Κατ' Αὐτάνδρου καὶ Πυθέου, ξενίας.] Ἀρχιδάμιος πόλεμος.] Ex *Harpocrat.* Sed recte reſtituiſſe videtur *Mauſſac.* Λυσίας κατ' Αὐτάνδρου. Δείναρχος κατὰ Πυθέου ξενίας. Oratio *Dinarchi* adu. Pytheam laudatur ab *Harpocr.* in v. Βασιλικὴ διαδρομή. Δώρων γραφή. Ἐπιμ. ἐμπορίου. Καταδεδέσθαι. Κοβαλεία. Λαμπάδιον. Νομοφύλακες. Ὑπόλογον Χρυσοχοεῖον. Χύτροι. *Dionyſ.* item *Halic.* et *Stephanus Byzantinus* eam orationem *Dinarchi* laudant. Neſcio quo iure legit *Apoſtol. Cent.* 4. *Prou.* 30. Κατὰ Ἀνδροτίωνος, etc.

XXIV. Κατ' Αὐτοκλέους.] Ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον.] Ex *Poll.* VII. 33.

XXV. Κατ' Αὐτοκράτους.]

Τετύχηκε δέ μοι καὶ εἰκοσίμνως ἔρανος.] Ibid. IX. 6.

Μεταλλαξαμένη χιτῶνα.] Ex *Poll.* VII. 12.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' ἐμοῦ.] Ex *Phrynicho* p. 64.

XXVI.

4. Vel ὡς cum *Sylburgio.*

XXVI. Ὑπὲρ Ἀχιλλείδου, φόνου] Ἱπποστάσιον.] Ex *Poll.* IX. 5. extrem.

Ἐκποιεῖ.] Id. IX. 8.

XXVII. Ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου] Κύπασσις.] Ex *Harpocr.* Κύπασις legit Cod. *Cantab.* Κυπασσίς. *Heſych.* Veſtimenti genus eſt muliebris.

Πύγελα.] Ex *Harpocr.* V. *Valeſium.*

Σκυθικαί.] Ex *Harpocr.* Calceamenti genus, nomine ex gente ducto, vt vſu venit.

λαμβάνω
Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
Ariſtoph. Eccleſ. 317.

Memorantur praeterea ab Antiquis *Sicyoniae*, *Tyrrhenicae*, crepidae ſc.

XXVIII. Περὶ τοῦ Βατράχου φόνου.] Φηγούσιον.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in v.

XXIX. Πρὸς Βοίωτον.] Ἀνάγειν.] Ex *Harpocr.* in v. et *Suid.* in Ἀνάγεσθαι. Codd. *Harpocr. Morell.* et *Cantab.* legunt πρὸς Βοίωνα, vnde coniecit *Mauſſacus* legendum eſſe πρὸς Δίωνα, qualis oratio mox ſequitur, Fortaſſe Βοίωνα retinendum eſt, et tum intellige hoc fragmentum aliquod commune habere cum ſequenti. Vel, quandoquidem locus *Harpocrationis* cubat in mendo, adlegari potuit *Iſaeus* πρὸς Βοίωτον, quem talem orationem ſcripſiſſe abunde nobis confirmatum eſt: et nomina *Lyſiae* et *Iſaei* ſaepiſſime confunduntur. Scripſit quoque *Demoſthenes* orationem ὁμώνυμον, de cuius orationibus priuatis difficile erit pronunciare, teſte *Dionyſio Halic.* Πότερον Δημοσθένους εἰσὶν ἢ Λυσίου. Sed in illa oratione, quae hodie exſtat, (et, vt obiter id moneam, *Dinarcho* refertur a nonnullis) haec vox non reperitur.

XXX. Πρὸς

XXX. Πρὸς τὺς ἐπιτρόπυς τῶν Βοῶνος παίδων.] Επέτρεψεν ἀνδράσιν] Ex *Harpocr.* in Επιτροπή. Cod. *Cant.* Επέγραψεν.

XXXI. Πρὸς Γλαύκωνα.] Laudantur Orationes *Lyſiae* πρὸς Γλαύκωνα, et περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ prima. Quae ex vtraque ſuperſunt, nos non dubitauimus ad vnam referre, vt ſit πρὸς Γλαύκωνα περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ. Conſtat ex fragmentis.

»Καὶ μὲν δὴ ὐδὲ τῦτο ἂν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν Δικαιογένυς συγγενῶν, ὡς ὅτε μὲν πρύκειτο, ὤκνυν καὶ ᾐσχύνοντο λόγους περὶ αὐτῦ ποιεῖσθαι· ἐξενεχθέντος δὲ, ἢ περὶ τῶν χρημάτων τινὰ μνείαν ἔχετε, ἢ τὰς θυγατέρας ἀξιοῦτε διαιτᾶσθαι.] Ex *Suid.* in πρύκειτο.

Δικαιογένης δὲ τέως μὲν ᾤκει παρ' ἡμῖν· δοκιμασθεὶς δὲ ἔγημε] Ex *Suid.* in Τέως. κ. Εν τῷ Πρώτῳ περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ, vbi *Lyſiae* nomen exciderat. Quanquam et ſcripſit quidem *Iſaeus* ὁμώνυμον orationem. Sed haec verba ibi neque reperiuntur, neque locum vllum videntur habere poſſe.

Ηλικία.] Ex *Harpocr.* in v.

XXXII. Υπὲρ Δεξιῦ, ἀποστασίυ.] Στρομβιχίδης.] Ex *Harpocr.*

XXXIII. Κατὰ Δημοσθένυς, ἐπιτροπῆς.] Εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειρακίῳ, καὶ τῶν σῶν τι ἔχει, δίκασαι αὐτῷ κατὰ τὺς νόμυς· εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρπῦ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου· ὥσπερ νῦν οὗτός σοι ἐπιτροπῆς δικάζεται.] Ex *Harpocrat.* et *Suid.* in Καρπῦ δίκη.

Πέντε μησὶ μετὰ τῶν Ελεοκόπων διαιτώμενος.] Laudat haec *Harpocr.* in v. Ελεοκόπων ex *Lyſiae* Oratione *decima* κατὰ Δημοσθένυς ἐπιτροπῆς. Iunge *Suid.* et *Etym. M.* in v. Ελεοκόπυς.

Αδοκίμαστος.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Αἰδέσασθαι.] Ibid.

Επισί-

Ἐπισίτιά.] Ex *Harpocr.*

Μειαγωγῆσαι.] Ex *Harpocr.* in Μεῖον. Vid. doctiſſ. *Valeſ.* ad loc.

XXXIV. Πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου.] Ἀποτίμημα.] Ex *Harpocr.* in Ἀποτιμηταί.

Σθένελος. Ex *Harpocr.* in v. ἐν τῷ πρὸς Διογένην.

XXXV. Κατὰ Διογένες.] Ἐπιτιμητάς.] Ex *Harpocr.* in v.

XXXVI. Περὶ τῦ Διογένες κλήρε.] Καὶ πρῶτ Διογένει οἰκειότατα πάντων ἀνθρώπων ἐχρώμεθα, καὶ ἕωσγε ὑγίαινεν, ἐξ ἀγρῦ ὁπόταν ἔλθοι, παρ᾽ ἡμῖν διητᾶτο.] *Priſcian.* l. 18. ἐν τῷ ὑπὲρ τῦ Διογένες.

Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ.] Ex *Harpocr.* in v. ἐν τῷ περὶ τῦ Διογένες.

Δεκαδῦχος.] Ex *Harpocr.* in v. *Suid. Etym. M.*

XXXVII. Κατὰ Διοδότου.] Διοδώρου Cod. MS. *Harpocr. Cantab.*

Αὐλία.] Ex *Harpocr.* in v. et *Suid.* in Αὔλεια θύρα.

XXXVIII. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῦ κατὰ τῶν Ῥητόρων νόμε.] Memorat *Theo Progymn.* c. 2. Laudatur ab *Harpocr.* in Δώρων γραφὴ, Oratio *Lyſae* κατὰ τῶν ῥητόρων νόμε, quem puto emendari oportere ex loco *Theonis*, vti coniecit quoque *Valeſius.*

XXXIX. Ὑπὲρ Διοφάντε περὶ χωρίου.] Ἀλείπτριαν.] Ex *Poll.* VII. 3. ita lego. Vulg. ἐν τῷ Διοφάντε περὶ χωρίε. Πρὸς Διοφάντην περὶ χωρίε legit *Kuhn.*

XL. Πρὸς Διοχάρη.] Μεταλλεῖς.] Ex *Harpocr.* in v.

XLI. Πρὸς Δίωνα.] Φάσκωλον.] Ex *Harpocr. Suid. Etym. M.* in Φάσκωλον. Vid. *Valeſ.* ad *Harpocr.* et *Kuſter.* ad *Suid.*

XLII. Περὶ Ἐγγυθήκης.] Ἐγγυοθήκην dixit *Lucian.* in *Lexiphane.* Vid. *Caſaub.* ad *Athen.* V. 13.

Λόγος

. Λόγος τὶς εἰς Λυσίαν ἀναφέρεται τὸν ῥήτορα περὶ ἐγγυθήκης ἐπιγραφόμενος, οὗ ἡ ἀρχή. Εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μέτριον, ἄνδρες δικασαὶ, Λυσιμένης. Ἐν ᾧ προελθὼν φησίν. Οὐκ ἂν ἐσπȣδαζον περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖσθαι, ἣ ȣκ ἐςιν ἀξία τριάκοντα δραχμῶν. Οτι δὲ χαλκῆ ἦν ἡ ἐγγυθήκη, ἑξῆς φησί. Πέρυσι γὰρ ἐπισκευάσαι αὐτὴν βȣλόμενος ἐξέδωκα εἰς τὸ χαλκεῖον. Εςι γὰρ συνθετὴ, καὶ Σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βȣκεφάλεια. Αλλο ἔτι μέγεθος τὸ αὐτό. Ο γὰρ αὐτὸς τεχνίτης πολλὰ σκεύη ταὐτὰ καὶ ὅμοια ἐργάζεται.] Ex *Athen.* l. 5. Memorat et huius Orationis *Harpocr.* in v.

XLIII. Περὶ τῆς εἰσφορᾶς.] Εἰ καὶ δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εὑρημένα ἐπιγραφομένῳ.] Haec eſſe verba *Lyſiae* conſtabit ex locis *Harpocrationis* et *Suidae* inter ſe collatis in v. Επιγραφεῖς et Επιγραφομένῳ.

XLIV. Περὶ τῆς Επιγένȣς διαθήκης.] Επειδὴ τοίνυν Επιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.] Ex *Suid.* in Ανάργυρος.

XLV. Υπὲρ τοῦ Ερατοσθένους πρὸς Ισοδήμον.] Αὐθέντης.] Ex *Harpocr. Suid.*

XLVI. Ερωτικός.] Απαγορεύειν.] Ex *Harpocr.* in v. Plures fortaſſe erant *Lyſiae* et *orationes* et *epiſtolae* amatoriae, vnde quaerenda eſt haec vox. In ea, quae apud *Plat.* in *Phaedro* exſtat et *Lyſiae* imputatur, oratione, non exſtat. Sed fortaſſe Lexicographus noſter *Lyſiae* ἐρωτικὸν laudauit, cum *Demoſthenis* voluit. Vid. *Valeſ.* ad *Harpocrat.* p. 353.

XLVII. Πρὸς Ετεοκλέα περὶ χρημάτων.] Πρὸς Αὐτοκλέα coniicit *Iungerman.* ad *Poll.* VII. 33. Vide quoque et *Meurſ.* in *Biblioth. Attic.*

Εβδο-

Εβδομευομένου.] Ex *Harpocr.* in v.

XLVIII. Περὶ τῶν ἰδίων Ευεργεσιῶν.] Οἱ Κεῖοι μὲν πόλις τοσαύτη.] Ex *Harpocr.* in Κεῖοι.

Μεταπύργιον.] Ex *Harpocr. Suid.* et *Photio* MS.

Φηγαιεῦσι.] Ex *Harpocr.* in v.

XLIX. Πρὸς Ευθίαν ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων.] Memorat *Poll.* X. 24.

L. Κατ' Ευθυδίκε.] Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Αμφιδέαι. Secutus ſum verſionem Cl. *Perizonii, Reſponſ. 2. ad Gronouii notitiam ſecundam.* Vid. *Gronou.* ad *Harpocr.* in v.

LI. Κατ' Ευθυκλέες, χωρίε ἐξέλης.] Iidem in Ευκλέες. Vid. *Mauſſac.*

Αυτομαχεῖν.] Ex *Harpocr.* in v.

LII. Υπὲρ Ευκρίτου διαμαρτυρία.] Αδδηφάγες Τριήρεις.] Ex *Harpocr.* in v. Sed legendum, vt poſtulat ſeries literarum, *Valeſ.* ad loc. et Cod. MS. Cantab. Αδηφάγες. Ita et *Suid.* quoque et *Euſtath.* ad *Odyſſ.* α. qui hunc locum reſpicit. Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνεσαν ἐντελῆ. Vid. *Moſchop. Attic. lect. Magiſ. Poll. Apoſtol. Cent.* 1. *Prou.* 49. *Laert.* in *Socr.* c. 27. Λυσίας δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐν τῇ ὑπὲρ Ευκρίτε μαρτυρίᾳ (corrige διαμαρτυρίᾳ) τὴν ἐντελόμισθον ναῦν. *Heſych.* in Αδηφάγοι.

LIII. Πρὸς Ευπείθην.] Δερμιςής.] Ex *Harpocr.* in v. *Etym. M.* et *Suid.* Legendum tamen Δερμηςής. quidquid obiiciat *Gronouius.* Ita *Lyſiam* laudat *Gloſſographus Graecus* ineditus *Biblioth. Reg. Cant.* Anglice *A Moth.*

LIV. Κατ' Ευφήμε.] Λαμπάς. Ex *Harpocr.* in v.

Πυελίδα.] Ex *Harpocr. Suid.* et *Poll.* VII. 33.

LV. Περὶ

LV. Περὶ τȣ̃ Ηγησάνδρȣ κλήρȣ.] Ως ἔμελλεν ἐπί τε τοὺς βωμȣ̀ς εἶναι καὶ νομιζόμενά γε ποιήσειν.] Ex *Priſcian.* l. 18. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Ηγησάνδρȣ. Κλῆρον ὡς ἔμελλεν κ. τ. λ. Corrige nobiſcum.

Πρὸς τȣ̀ς ἐγγύτατα γένȣς συνοικοίη.] Ex *Priſciano* ibid. qui legit περὶ τȣ̃ Αγησάνδρȣ. Corrigendus ex ſe ipſo atque ex Lexicographis.

Κακώσεως.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LVI. Κατὰ Θεοδοτίδȣ.] Meminit *Poll.* VIII. 6. vbi Il. quoque Θεοσδοτίδου.

LVII. Κατὰ Θεοπείθȣς, ἐπιτροπῆς, ἐπίλογος.] Επιδιατίθεσθαι.] Ex *Harpocr.* in v.

LVIII. Κατὰ Θεοπόμπȣ, αἰκίας.] Εγὼ δ' ὀξύμελι πίνω.] Ex *Athen.* I. 2.

LIX. Περὶ Θεοπόμπου κλήρου.] Οργέων.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LX. Κατὰ Θρασυβȣ́λȣ.] Αναξίβιος.] Ex *Harpocrat.* in v.

Δικαιόπολις.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Επιθέτȣς ἐπιςολάς] Ex *Harpocr. Suid.* et *Etym. M.*

Ισμηνίας.] Ex *Harpocr.*

Πολύςρατος.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Πύῤῥα.] Ex *Harpocr.*

Σεύθης. Ibid. Στρούθης. Ibid.

LXI. Πρὸς Ιπποθέρσην.] Ιερώνυμος.] Ex *Harpocr.* in v. Laudat quoque hanc orationem idem in Αφανὴς ȣ̓σία.

LXII. Πρὸς Ιπποκράτην, αἰκίας.] Καίτοι τίς ȣ̓κ οἶδεν ὑμῶν ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐςὶ μόνον τιμῆσαι· τȣ̀ς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεςιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιȣ̃ν;] *Etym. M.* et *Suid.* in Υβρις. *Etym.* tamen *M.* minus correcte. Vterque legit πρὸς Ισοκράτην. Ego *Poll.* ſequor VIII. 6. qui laudat orationem *Lyſiae* πρὸς Ιπποκράτην.

LXIII. Πρὸς Ἱπποκράτȣς παῖδας.] Vel κακῆς ἐπιτροπῆς ἀπολογία, aut aliquid ſimile. Nam Titulus ad nos non deuenit. Λυσίας ἀνδρὶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἑαυτȣ̃ γυναικὸς ἐγκαλȣμένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς συγγράψας λόγον τοιȣ́τῳ κέχρηται τῷ προοιμίῳ. Οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπίαν [1] ἔχȣσιν, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν Φίλων ȣ̓σίας συκοφαντȣ̃νται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί· ὅπερ κἀμοὶ νῦν συμβέβηκεν. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτȣς χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ȣ̓σίαν, καὶ παραδȣ̀ς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντȣ̃μαι ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως.] Ex *Dionyſ. Halic. in Iſaeo.*

LXIV. Περὶ τῆς Ἰφικράτȣς εἰκόνος.] Vid. *Dionyſ. Halic. in Lyſia*, qui hanc orationem noſtro abiudicat. Statua *donandus* erat Iphicrates ob rem praeclare geſtam, vnde ab aliis nominatur haec oratio περὶ τῆς Ἰφικράτȣς δωρεᾶς· quod *Meurſium* in ſua recenſione fragmentorum *Lyſiae* fugit. *Paulus Germinus* pro *Lyſiaca* habet; Παῦλος Γερμῖνος, σοφιςής· ὁ γράψας ὅτι γε Λυσίȣ ἐςὶ τὰ περὶ τῆς Ἰφικράτȣς δωρεᾶς βιβλία β'. Suid. in v. *Lyſiae* quoque adtribuit *Plutarch.* in vita Vtut ea res ſit, congeſſi notabilia maxime, quae de hac cauſa apud veteres leguntur: Πρῶτον γὰρ, Ἰφικράτης τιμῶν ἔτυχεν, ὡς Ἁρμόδιος καὶ Ἀριςογείτων. Κόνωνος μὲν γὰρ πρώτȣ χαλκȣ̃ς ἀνδριὰς ἔςη, ἀλλὰ τȣ́τῳ μόνῳ ἐτιμήθη. Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας δωρεὰς τὰς ἐκείνοις ψηφισθείσας ἔλαβεν· ὥςε καί τινα τῶν ἀφ' Ἁρμοδίȣ δικάσασθαι τῷ Ἰφιράτει περὶ τῶν δωρεῶν, ὡς ἀναξίως λαβόντι. Καὶ ἔςι Λυσίȣ λόγος εἰς Ἰφικράτην ἀναφερόμενος, ἔχων τὴν ἐπιγραφὴν περὶ τῶν

1. Ἐπιτροπὴν poſtea, vbi membra huius exordii repetuntur. Vid. *Sylburg.* ad loc.

τῶν αὐτȣ̃ δωρεῶν. ἐν ᾧ σκωφθεὶς εἰς δυσγένειαν παρὰ τȣ̃ κατηγόρȣ, φησὶν, ὅτι τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν γνωρίζεσθαι λαμβάνει· τὸ δὲ σὸν μέχρι σȣ̃ τὴν δόξαν ἔϛησεν. Ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτέων γεγονὼς, ηὐδοκίμησε δὲ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν. ϛρατιώτης ὢν καὶ ναυμαχῶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς αὐτȣ̃ νεὼς εἰς πολεμίαν τριήρη, καὶ τὸν ϛρατηγὸν τῶν πολεμίων ἐναγκαλισάμενος, μετῆλθεν αὖθις ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν οἰκείαν τριήρη, καὶ διὰ τȣ̃το τῆς ἀριϛείας ἐπαινεθεὶς ϛρατηγὸς ἐχειροτονήθη, καὶ παρὰ πάντας τȣ̀ς ϛρατηγȣ̀ς τȣ̀ς τότε μείζω τὴν πόλιν ὠφέλησεν. Vlpianus ad *Midianam.* Eadem pene reperies apud *Plutarch. Apophthegm.* Τὸν δὲ Ἰφικράτην σκόπει ἄνδρα οὐ μεθόριον ῥήτορος, καὶ ϛρατηγȣ̃, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἐφικνȣ́μενον. ἆρ' ȣ̓̃ν διῆλθες πότ' αὐτȣ̃ τὴν ἀπολογίαν τὴν ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς, καίτοι τίθει μὲν, εἰ βȣ́λει, Λυσίȣ τὸν λόγον εἶναι, τίθει δ' Ἰφικράτȣς, εἰ τȣ̃το αἱρῇ. ἔϛι τοίνυν ȣ̓δὲν ȣ̃τω τȣ̃ παντὸς ἀγῶνος ἐπιφανὲς, ὡς τὸ φρόνημα. ὃ δὴ ποιεῖ κρείττω Λυσίȣ τῶν πολλῶν εἶναι τὸν λόγον. λέγει γὰρ ἄλλα τε δὴ τοῖς Ἀθηναίοις οὐ τῆς σῆς ψυχῆς, (f. ȣ̓ τῆς Λυσιακῆς ψυχῆς) καὶ »εἰ (φησὶν) ἑπτὰ ὑμῖν ἦσαν τοιȣ̃τοι ϛρατηγοὶ οἷος ἐγὼ, ἀοίκητος ἂν ἦν ἡ Λακεδαίμων.« Καὶ μνησθεὶς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριϛογείτονος, οὓς Ἀθηναῖοι πρώτȣς ἁπάντων τῶν εὐεργεσιῶν ἦγον, ἢ παραλαβεῖν ἂν αὐτȣ̀ς φησιν, ἢ ὑπ' ἐκείνων παρακληθῆναι, εἰ κατ' ἐκείνȣς ἐγένετο. »Καὶ ὑμεῖς μὲν (φησὶν) οἴεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρ' ὑμῶν ταῦτά μοι γράμματα, καὶ τὴν ϛήλην εἶναί τι σεμνόν· ἐμοὶ δὲ ϛήλη ȣ̓ρανομήκης ἕϛηκεν ἐν τῇ Πελοποννήσω μαρτυρȣ̃σα τὴν ἀρετήν.« Εἰς τοσȣ̃τον ἀφικνεῖται τῆς παῤῥησίας, ὥϛ' ἀμφοτέροις ἑαυτὸν ἀντεξετάζει τοῖς ϛρατηγοῖς καὶ τοῖς τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς τῶν πολεμίων. Ariſtid. *in Orat. de paraphthegmate.* Vidimus non aliam fuiſſe orationem *de Statua*, atque eam *de donario.* *Ariſtot. Rhetor.* II. 23. nominat πρὸς Ἁρμόδιον,

 et

et Iphicrati, ad quem optimo iure pertinere videtur, ſine ſcrupulo adſignat. Apud eum conſeruantur, quae ſubiunxi: Εἰ, πρὶν ποιῆσαι, ἠξίȣν τῆς εἰκόνος τυχεῖν, ἐὰν ποιήσω, ἔδοτε ἄν· ποιήσαντι δ' ἄρ' ȣ̓ δώσετε; μὴ τοίνυν μέλλοντες μὲν ὑπισχνεῖσθε, παθόντες δ' ἀφαιρεῖσθε. Id. II. 24. γενναιότατος ὁ βέλτιςος. Καὶ γὰρ Αρμοδίῳ καὶ Αριςογείτονι ȣ̓δὲν πρότερον ὑπῆρχε γενναῖον πρὶν γενναῖόν τι πρᾶξαι. Et mox Τὰ γοῦν ἔργα συγγενέςερά ἐςι τὰ ἐμὰ τοῖς Αρμοδίȣ καὶ Αριςογείτονος, ἢ τὰ σά.„ Iphicratis multa exſtant fragmenta apud *Ariſtot. Rhetor.* multa argute dicta, ex oratt. nonnulla deſumta, apud *Plutarch. Apophthegm. Huius adoleſcentis ſupra aetatem virtus admirabilis fuit, nec vnquam ante eum Athenienſes inter tot tantoſque duces aut ſpei maioris aut indolis maturioris imperatorem habuerunt, in quo non Imperatoriae tantum, verum et Oratoriae artes fuere.* Iuſtin. VI. 5. Adde *Nep. in vita. Xenoph. Polyaen. Athen. Arian. Aelian. Poll. Senec. Ariſtid.* modo laudatum. *Frontin.* De Statua Iphicratis et rebus ab eo deinde geſtis quaedam apud *Demoſth. c. Ariſtocratem.*

LXV. Περὶ τῆς Ιφικράτȣς προδοσίας. Siue Απολογία Ιφικράτȣς.] Et haec quoque oratio, de qua multa reperies in *Dionyſio* et *Plutarcho* in *Lyſia*, neque per aetatem, ideam et characterem dicendi, ad noſtrum pertinere potuit, vt viſum eſt *Dionyſio*, Critico peritiſſimo. Si eadem ſit oratio, vt credo, quam dixit Iphicrates κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Αριςοφῶντος, lector beneuolus huc referet fragmenta, quae ſequuntur. Σὺ δ' αὐτὸς εἰ κύριος ἦσθα τῶν νεῶν, πότερον προὔδωκας ἄν, ἢ ȣ̓; ἐπειδὴ ἀπέφησεν ὁ Αριςοφῶν· εἶτα σὺ μὲν ȣ̓κ ἂν προὔδωκας ἂν Αριςοφῶν, Ιφικράτης δὲ προὔδωκεν;„ Ariſtid. περὶ παραφθεγμ. Iphicrates ὑπὸ τῶν περὶ Αριςοφῶντα καταῤῥητορευόμενος ἔφη Βελτίων μὲν ὁ τῶν ἀντιδίκων ὑποκριτὴς, δρᾶμα δὲ τȣ̓μὸν ἄμεινον. Plutarch. Πολιτ. Παραγγελμ.

LXVI. Ὑπὲρ Καλλιάσχρου.] Μετ' αἰβακίου δὲ καὶ τραπεζίου πωλῶν ἑαυτόν.] Ex *Poll.* X. 24.

LXVII. Πρὸς Καλλικλέα.] Ἀπόμισθοι.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LXVIII. Κατὰ Καλλίου, ὕβρεως.] Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι.] Ex *Poll.* III. 8.

LXIX. Ὑπὲρ Καλλίου.] Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι καὶ τίμημα καταστήσασθαι.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Τίμημα.

Ἀποτίμημα.] Ex iiſdem ibid.

LXX. Πρὸς Καλλιπίδην.] Λάρκος.] Ex *Harpocr.* in v.

LXXI. Πρὸς Καλλιφάνην, ξενίας.] Νοθεῖα.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LXXII. Κατὰ Κινησίου.] Duae erant orationes *Lyſiae c. Cineſiam*, teſte *Harpocratione* in v. Harum altera inſcribebatur ὑπὲρ Φανίου παρανόμων, indeque deſumitur fragmentum, quod ſequitur. Qui *Athenaeum* cum *Harpocratione* conferet, et quae proxime ſum adnotaturus leget, norit haec eſſe vera.

Θαυμάζω δὲ εἰ μὴ βαρέως φέρετε, ὅτι Κινησίας ἐστὶν ὁ τοῖς νόμοις βοηθὸς, ὃν ὑμεῖς πάντες ἐπίστασθε ἀσεβέστατον ἁπάντων, καὶ παρανομώτατον ἀνθρώπων γεγονέναι. Οὐχ οὗτος ἐστὶν ὁ τοιαῦτα περὶ θεοὺς ἐξαμαρτάνων, ἃ τοῖς μὲν ἄλλοις αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν, τῶν κωμῳδοδιδασκάλων [1] δ' ἀκούετε καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν; οὐ μετὰ τούτου ποτὲ Ἀπολλοφάνης καὶ Μυσταλίδης δὲ καὶ Λυσίθεος συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν

1. *Quae tamen ex comicorum fabulis quotannis auditis.]* Hanc veram verſionem eſſe liquet. *Athenaeus* enim Cineſiam ἐπὶ ἀθεότητι κωμῳδούμενον vocat. Eadem eſt mens *Harpocr.* in v. Μνημονεύει [Lyſias] τ' ἀνδρὸς [Cineſiam] λέγων ὡς ἀσεβέστατος εἴη, καὶ παρανομώτατος, καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμῳδιδάσκαλοι (l. κωμῳδοδιδάσκαλοι) καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς

τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι, πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύχαις, οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον, ἀλλ᾽ ὡς καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν ἡμετέρων. Ἐκείνων μὲν οὖν ἕκαστος ἀπώλετο, ὥσπερ εἰκὸς τοὺς τοιούτους. Τοῦτον δὲ ὑπὸ πλείστων γινωσκόμενον οἱ θεοὶ οὕτως διέθεσαν, ὥστε τοὺς ἐχθροὺς αὐτὸν βούλεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνάναι, παράδειγμα τοῖς ἄλλοις· ἵν᾽ εἰδῶσιν, ὅτι τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις οὐκ εἰς τοὺς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας, ἀλλ᾽ αὐτοὺς κακῶς ἀπολλύουσι, μείζους καὶ χαλεπωτέρας τὰς συμφορὰς καὶ τὰς νόσους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, προσβάλλοντες. Τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν ἢ καμεῖν νομίμως κοινὸν ἅπασιν ἡμῖν ἐστίν· τὸ δ᾽ οὕτως ἔχοντα τοσοῦτον χρόνον διατελεῖν, καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀποθνήσκοντα μὴ δύνασθαι τελευτῆσαι τὸν βίον, τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς τὰ τοιαῦτα, ἅπερ οὗτος, ἐξημαρτηκόσιν. Ex *Athenaeo* l. 12. iuxta finem.

LXXIII. Πρὸς Κλεινίαν.] Ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον, ἐσκευασμένος [1] τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ᾽ ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων. Ex *Suid.* in Ὑπὸ μάλης.

Χιλίους.] Ex *Harpocr.* in Χίλιοι διακόσιοι.

XXXVII.

αὐτόν. nimirum ad hunc ipſiſſimum locum adludit *Harpocratio*; quem integrum conſeruauit *Athenaeus*. Quaenam erant turpia illa, quae modeſtiae lex *Lyſiam* proferre vetuit, meum quoque eſt ſilere. Quae Comici dixerint, diſcas licet ex *Ariſtoph. Ran.* 369. *Concion.* 330. collat. cum σχ. ad *Ran.* 153. *Plutarch. de gloria Athenienſ.* Ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων, καὶ αὐτὸς μὲν ἄγονος καὶ ἀκλεὴς γέγονε· σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, οὐκ εὐτυχοῦς δόξης μετέσχηκε.

1. F. συσκευασάμενος.

LXXVII. Πρὸς Κλεόϛρατον.] Οὐδὲ εἴ τις εἰσποιητὸς πάθος [1] οὐδεὶς ἀποϛρεφεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων.] Ex *Priſcian.* l. 18.

LXXV. Πρὸς Κριτόδημον.] Επίπεμπτον.] Ex *Harp.* et *Suid.* in v. Vid. *Salmaſ. de modo vſurarum. Harp.* in Επιδέκατον et *Valeſ.* ad loc. Τὰ θυσιάσματα ὑμῶν καὶ τὰ επιδεκατα ὑμῶν. Deuteron. XII, 11. At ſupra verſu 6. τὰ θυσιάσματα ὑμῶν καὶ τὰς δεκατας ὑμῶν.

LXXVI. Ὑπὲρ Κτησιάρχȣ.] Επισκήπτω.] Ex *Harpocr. Suid.* et *Etym. M.* in Επεσκήψατο.

LXXVII. Κατὰ Κτησιφῶντος.] Καὶ τȣ̀ς μὲν τῶν ἄλλων Αθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε δίκαιον λέγειν.] Ex *Suid.* in Απείπατο.

LXXVIII. Περὶ τȣ̃ Κυνὸς ἀπολογία.] Ελυμαίνοντο γάρ με τὸν Καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Καρκίνος. Αἱ γυναῖκες Cod. *Harpocr. MS. Cant.* pariter vt *Mediceus*, qui libri conueniunt in plurimis.

LXXIX. Κατὰ Λαΐδος.] Φίλυρά γέ τοι ἐπαύσατο πορνευομένη, ἔτι νέα ȣ̃σα, καὶ Σκιώνη, καὶ Ιππάφεσις, καὶ Θεόκλεια, καὶ Ψαμάθη, καὶ Λαγνίσκα [1], καὶ [2] Ανθεια.] Ex *Athen.* l. 13. bis. In ſecundo tamen loco deeſt ἔτι νέα ȣ̃σα et ad finem additur καὶ Αριϛόκλεια.

LXXX. Πρὸς Λακράτην.] Οὐδ᾽ ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ ὅσον ȣ̃τοι ὀβολοϛατȣ̃ντες τȣ̀ς ἄλλȣς πράττονται.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Οβολοϛατεῖ. *Suid.* tamen Οὐδ᾽ ἂν εἰ πολλοὶ ἐλάττονα τόκον λογισαιντο σοι, ἢ ὅσον, etc.

1. F. νόθος.

1. L. Λαγίσκα, vt in poſteriori loco legit *Athenaeus*, *Harpocr.* et *Suid.* Λαγίσκα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος.

2. Δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ανθείας Αντειαν et quae ſequuntur. *Athen.*

LXXXI. Πρὸς Λεπτίνην.] Πρὸς Ελπίνην. Codd. nonnulli.

Αρδηττος.] Ex *Harpocr.* in v. Vid. *Poll.* VIII. 10.

LXXXII. Κατὰ Λυσιθέȣ.] Εςι δὲ κάμψαντι, τȣ̃ τείχȣς, ὢ βȣλὴ, γωνιασμὸς ἐν ἀριςερᾷ καὶ εὐρυχωρία.] Ex *Harpocr.* in Γωνιασμός. Κάμψαντι, τȣ̃ τείχȣς, ὢ βȣλὴ, ἐςὶ γωνιασμὸς ἐν ἀριςερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολλή. *Suid.* in Γωνία.

Εβιάζετό τε γὰρ καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν.] Ex *Suid.* in Οἷος, comparato cum *Harpocr.* in Οἷος εἶ.

Οἷός τε εἶ.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Πλινθεῖον.] Ibid.

Στύραξ.] Ex *Harpocr.*

Φάληρον.] Ibid.

LXXXIII. Περὶ Μακαρτάτȣ κλήρȣ.] Προσπάλτιοι.] Ex. *Harpocr.* in v.

Σιπύα.] Ex *Harpocr.* in v. ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτȣ χρημάτων.

LXXXIX. Κατὰ Μαντίȣ.] Νότιον.] Ex *Harpocr.* in v.

XC. Πρὸς Μέδοντα, ψευδομαρτυριῶν.] Αντίκυρα.] Ibid.

Απήχεια.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Ναΐς.] Ex *Athen.* l. 13.

XCI. Πρὸς Μενέςρατον.] Προθεσμία.] Ex *Harpocr.*

XCII. Κατὰ Μικίνȣ, φόνȣ.] Meminit huius Orationis Auctor Argumenti ad *Antiph.* Κατηγορία φόνου, hiſce verbis. Εοικε μὲν ȣ̃ν ȣ̃τος ὁ λόγος τῷ Λυσίȣ λόγῳ τῷ πρὸς Μικινην γεγραμμένῳ. Vnde liquet illas ὑποθέσεις vetuſtos ſatis habuiſſe auctores, Dudum enim perierunt hae Lyſiae orationes. Meminit etiam *Lyſiae* λόγȣ πρὸς Μικρίνην *Schol. Hermogenis* p. 165. quam eandem fuiſſe iudico.

Επὶ τὸ σύνδειπνον κεκλημένον.] Ex *Athen.* ad fin. l. 8.

Οἱ

Οὐ πρὸς ἑταίρας ἀπίας ἀνήκειν δοκοῦντα παραλελείψεται.] Ex *Priſcian.* l. 18. vbi hodie ſic legitur, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μικρίνου. Φόνον δ' πρὸς κ. τ. λ. Corrige ſodes, et confer ſupra Περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου.

XCIII. Πρὸς Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογία.] Praeter loca infra adducta meminit huius Orationis *Harpocrat.* in Ἐπιθέτους ἑορτὰς et in Προχειροτονία.

Καὶ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι, ὧν οὗτος τὸν μὲν Μουσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ἡσίοδον· ὅτι μὲν ὁ κρινόμενον ἐπετήδευσε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν δῆλον.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in Μουσαῖος.

Δίυρξα.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in voce, et *Poll.* VIII. 8.

Λέχαιον.] Ex *Harpocr.* in v.

Πρόπεμπτα.] Ibid.

XCIV. Πρὸς Μνησίμαχον.] Συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητής, εἰπὼν

Οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους
Ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Ex *Harpocr.* in Καρκίνος. Senarios Carcini à *Lyſia* laudatos ita legit *Valeſ.* et *Harpocr.*

Νοῦ κεῖνος ἐξέστησε· τὰς γὰρ ἐμφύτους
Ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

XCV. Κατὰ Μνησιπτολέμου.] Meminit *Photius* Cod. CCLXII.

XCVI. Κατὰ Μόσχου.] Δήμαρχος.] Ex *Harpocr.* in v.

XCVII. Πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου.] Ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τήν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τούτοις τὸ [1] τετρυφηκέναι.] Ex *Suida* in Λιθουργική.

1. Τετρυπηκέναι legit *Valeſ.* Vid. *Kuhn.* ad *Poll.* VII. 27. Et profecto huiuſmodi ſpurcitiem ſubeſſe olim vidi.

Τȣ̃ γείσȣ συντετελεσμένȣ καὶ τȣ̃ κρηπιδαίȣ.] Ex *Poll.* VII. 27. diſſimulatis verbis Πρὸς Ναυσίαν.

XCVIII. Ὑπὲρ Νησοκλέȣς.] Νησικλέȣς Cod. *Harpocr. MS. Cantab.*

Επιδιαθήκη.] Ex *Harpocr.* in Επιδιατίθεσθαι.

IC. Πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητήν.] Ακμάζεις.] Ex *Harpocrat.* in v. et *Suid.*

Αντιγενίδας.] Ex *Harpocrat.* in v.

C. Κατὰ Νικίδȣ] Dicemus proxime ad fragmentum Κατὰ Νικίȣ.

CI. Κατὰ Νικίȣ.] Laudari video ab Antiquis orationes *Lyſiae* κατὰ Νικίδȣ, κατὰ Νικίȣ, κατὰ Νικίȣ ἀργίας, κατὰ Νικίȣ φόνȣ, et denique ὑπὲρ Νικίȣ. Quas omnino tris eſſe ſtatuo, ſc. *Defenſionem pro Nicia Imp. Contra Niciam quendam, actionem Caedis* et *contra Niciam; actionem Inertiae.* Nam *eam contra Nicidam* ab *Actione Inertiae* non eſſe dirimendam perſuaſum habeo, et ſi minus hoc loco, alibi tamen veris vincam. Quae denique ſolitarie laudatur *contra Niciam*, vel ad Cauſſam *Inertiae* vel *Caedis* referendam eſſe quis non videt? Ad priorem iudico. Nam vbicunque ab *Harpocr.* ita laudatur, ſc. ſine cauſſae adiectione, ibi Cod. MS. *Cant.* legit conſtanter Νικίδȣ.

Διαγράψασθαι.] Ex *Harpocr.* in. v.

Δωροξενία.] Ibid.

Ευθῦναι.] Ibid.

Θέτταλος.] Ibid.

Ιτεαῖος.] Ibid.

Πτώματα ἐλαιῶν.] Ibid.

CII. Κατὰ Νικίȣ, ἀργίας.] Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδȣ Δράκοντα φησὶ γεγραφέναι τὸν νόμον, Σόλωνα δὲ τεθεικέναι. *Laert. in Solone.* Lex erat de Ocioſo deferendo. *Laertii* Editiones *Steph.* et *Baſil.* habent κατὰ Νίκιȣ, et viciſſim, vt monui, Cod. *MS. Harpoc. Cant.* pro Νικίȣ in impreſſis, κατὰ Νικίδȣ vel Νικιδίȣ.

Κητ-

Κηττοί.] Ex *Harpocr.* in v. *Cod. Cant.* Κατὰ Νικίδυ.

Ὀβολοςατεῖ] Ex *Harpocr.* in v. Κατὰ Νικίδου. Vide tu num in propriam claſſem redegi.

Ποταμός.] Ex *Harpocr.* in v.

CIII. Κατὰ Νικίυ, φόνυ.] Επιβλῆτας.] Ex *Harpocr.* in v. vbi libri conſtanter defendunt Νικίου.

CIV. Ὑπὲρ Νικίυ.] Κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον, ἱκέται μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὅρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλῦντες συγγένειαν, εὐμένειαν.] Ex *Theophraſto* ἐν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι, vti laudatur a *Dionyſ. Halic.* in *Lyſia:* qui noſtro hanc orationem conſtanter abiudicat, ſed rationes in aliud opus contulit: de *Lyſiae* ſc. orationibus genüinis, quod grauiſſimo impendio Rei publicae literariae ad noſtrum ſaeculum non περιῆλθεν. Quanquam ex aetate potuit eſſe *Lyſiae*, quandoquidem ea Niciae Imp. obuenit in Sicilia calamitas anno ante reditum *Lyſiae* ex Thuriis.

CV. Πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβυλον.] Ξυςίς.] Ex *Harpocr.*

CVI. Ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ελεφαντίδην καὶ Διοφάνην.] Memorat *Marcellin.* ad *Hermogenem.* p. 130.

CVII.] Πρὸς Ξενοφῶντα.] Συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον.] *Suid.* in Συγκομιδή. Eadem procul dubio eſt, quam memorat *Etym. M.* in Συγκομιδή. Πρὸς Ξενοκράτην· Συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδὺς τὸν ἀγρον. *Meurſius* non recte fecit, qui duas exinde orationes procudit.

CVIII. Περὶ τῆς Ονομακλέυς θυγατρός.] Πεντακοσιομέδιμνοι.] Ex *Harpocr.* in v.

Ὑβάδα.] Ibid.

CIX. Κατὰ Πανταλέοντος.] Ικανότης.] Ex *Poll.* IV. 3.

CX. Πρὸς

CX. Πρὸς Πειθόδεμον ὑπὲρ ἀποςασίȣ.] Θερ-πτήν.] *Poll.* VII. 4. Ni legendum Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία, vt *Meurſius* autumauit.

CXI. Πρὸς Πολέμωνα.] *Suid.* in v. Επὶ καλάμη ἀροῦν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήςων γεωργῶν, τᾷ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον, καὶ κατ᾽ ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, φησιν. Ουτοσὶ δὲ πυρούς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ, τȣτέςιν, ἀεὶ σπείρων ȣ̓δεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

CXII. Κατὰ Ποσιδίππου.] Απολαχεῖν.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in v.

CXIII. Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία.] Τῆτες.] Ibid.

CXIV. Κατὰ Στρατοκλέȣς, ἐξȣ́λης.] Memorat *Harpocr.* in Εξȣ́λης.

CXV. Απολογία Σωκράτȣς.] Ο δ᾽ ȣ̓̃ν Φιλόσοφος [Socrates] Λυσίου γράψαντος ἀπολογίαν αὐτῷ, διαγνοὺς ἔφη, Καλὸς μὲν ὁ λόγος, ὦ Λυσία, οὐ μὴν ἁρμόττων ἐμοί· δηλαδὴ γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφιλόσοφος· εἰπόντος δὲ τȣ̃ Λυσίȣ, πῶς, εἰ καλός ἐςιν ὁ λόγος, ȣ̓κ ἂν σοι ἁρμόττει; ἔφη, Οὐ γὰρ καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ὑποδήματα εἴη ἂν ἐμοὶ ἀνάρμοςα; *Laert.* in *Socrate.* *Quum omnium ſapientiſſimus eſſet* [Socrates] *ſanctiſſimeque vixiſſet, ita in iudicio capitis pro ſe ipſe dixit, vt non ſupplex aut reus, ſed magiſter aut dominus videretur eſſe Iudicum. Quinetiam quum ei ſcriptam orationem diſertiſſimus Orator* Lyſias *attuliſſet, quam, ſi ei videretur, ediſceret, vt ea pro ſe in iudicio vteretur, non inuitus legit, et commode ſcriptam eſſe dixit: ſed, inquit, vt, ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non vterer, quamuis eſſent habiles et apti ad pedem, quia non eſſent viriles; ſic illam orationem diſertam ſibi et oratoriam videri, fortem et virilem non videri.* Cic. *de Orat.* I. 54. Eadem pene *Quintil.* XI. 1. II. 15. *Valer. Max.* VI. 4. Quos exſcribere, cum eadem ſunt, non vacat.

Mem-

Meminere quoque huius Orationis *Plutarch.* *Photius* in vita *Lyſiae.* Apologiam Socratis ſcripſere quoque *Plato*, *Xenopho* et *Libanius*, quorum orationes exſtant: item *Demetr.* Phalerius (vid. *Laert.* in *Heraclito*) *Plutarch.* (vt conſtat ex *Lampriae* catalogo) *Theo* Antiochenus Stoicus et *Zeno* Sidonius. Non vtique *Demoſthenes*, *Aeſchines* et *Hyperides*, vt falſo exiſtimauit *Ionſius de Scriptor. Hiſt. Philoſoph.*

CXVI. Πρὸς Σώϛρατον, ὕβρεως.] Ισοτελής.] Ex *Harpocr.*

CXVII. Κατὰ Τελαμῶνος.] Συνεῖδαι.] Ex *Harpocr.* Συνίδαι *Suid.* et Cod. *Harpocr.* MS. Cant. Vid. de his *Heſych. Etym. M. Valeſ.* ad *Excerpt. Peireſc.* p. 66. Idem ad *Harpocr. Poll.* VIII. 9. *Ptol. Hephaeſt.* apud *Photium* p. 485. *Athen.* p. 698. C.

Κάθετος.] Ex *Harpocrat.* et *Suid.*

CXVIII. Πρὸς Τιμόθεον, προδοσίας.] Memorat *Plutarchus* in vita *Lyſiae*, h. p. Συνέγραψε δὲ λόγον καὶ Ιφικράτει, τὸν μὲν πρὸς Αρμόδιον (citatur haec oratio ab aliis περὶ τῆς Ιφικράτες εἰκόνος, et indifferenter περὶ τῆς Ιφικράτες δωρεᾶς. Vid. ſup. p. 19.) τὸν δὲ προδοσίας κρίνων Τιμόθεον. Locus maleſanus, vt plurimi in hac vita. Qui poſtulauit Timotheum proditionis, erat *Iphicrates*, non *Lyſias*. Lege itaque Συνέγραψε δὲ λόγυς B Ιφικράτει, τὸν μὲν — τὸν δὲ προδοσίας Κρινοντι Τιμόθεον. Cum exarabatur κρινοντιτιμοθεον, excidit in deſcribendo altera ſyllaba τι.

CXIX. Πρὸς Τίμωνα.] Οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ ἔτος.] Ex *Suid.* in Εσχηματ.

CXX. Πρὸς Τιμωνίδην.] Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, ὀ παρανοῶν, ὀδὲ γυναικὶ πεισθείς;] Ex *Suid.* in Διάθεσις.

CXXI.

CXXI. Κατὰ Τίσιδος.] Αρχιππος γὰρ οὗτος, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν, οὗπερ καὶ Τίσις ὁ φεύγων τὴν δίκην Οργῆς δὲ γενομένης,[1] ἐς κόμματά τε αὐτῆς καὶ ἀντιλογίαν καὶ ἔχθραν καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. Εστιν οὖν Πυθέας ἐραστὴς μὲν τοῦ μειρακίου· πάντα γὰρ εἰρήσεται τἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς· ἐπίτροπος δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλελειμμένος. Οὗτος, ἐπειδὴ Τίσις πρὸς αὐτὸν τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ λοιδορίαν διηγήσατο, βουλόμενος χαρίζεσθαι, καὶ δοκεῖν δεινὸς καὶ[2] ἐπίβουλος εἶναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν, ὡς ἡμεῖς ἔκ τε τῶν πεπραγμένων ᾐσθήμεθα καὶ τῶν εὖ εἰδότων ἐπυθόμεθα, ἐν μὲν τῷ παρόντι διαλλαγῆναι, σκοπεῖν δὲ ὅπως αὐτὸν μόνον που λήψεται. Πεισθεὶς δὲ ταῦτα, καὶ ἀπαλλαγεὶς, καὶ χρώμενος, καὶ προσποιούμενος ἐπιτήδειος εἶναι, εἰς τοῦτο μανίας, τηλικοῦτος ὢν, ἀφίστατο . . . . . τ. ἐτύγχανεν μὲν οὖσα ἱπποδρομία ἀνακείων . . . . . δ' αὐτὸν μετ' ἐμοῦ παρὰ τὴν θύραν παριόντων . . . . ἀλλήλων τυγχάνουσιν ὄντες· τὸ μὲν πρῶτον . . . . ἐκέλευεν· ἐπειδὴ δὲ οὐ μετ' αὐτοῦ . . . . δειπνήσαντες οὖν, ἤδη συσκοτάζοντος, ἐλθόντες κόπτομεν τὴν θύραν. Οἱ δ' ἡμᾶς ἐκέλευον εἰσιέναι. Επειδὴ δὲ ἔνδον ἐγενόμεθα, ἐμὲ μὲν ἐκβάλλουσιν οἰκίας· τουτονὶ δὲ συναρπάσαντες, ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. Καὶ λαβὼν μάστιγα τις, ἐντείνας πολλὰς πληγὰς, εἰς οἴκημα αὐτὸν καθεῖρξε. καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξαμαρτεῖν· ἀλλ' ἐζηλωκὼς μὲν τῶν νέων τοὺς πονηροτάτους ἐν τῇ πόλει, νεωστὶ δὲ τὰ πατρῷα παρειληφὼς, καὶ προσποιούμενος νέος καὶ πλούσιος εἶναι, πάλιν τοὺς οἰκέτας ἐκέλευεν, ἡμέρας ἤδη[3] γενομένης, πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν[4] δήσαντες μαστιγοῦν. Οὕ-

τω

1. *Sylburg.* legit ἐς σκώμματά τε ἐξ αὐτῆς. In marg. Cod. *Bodl.* ἴσως. εἰς σκώμματά τε αὐτοῖς.

2. Sylburg. ἐπήβολος.

3. Vel γεγενημένης pene cum MSS.

4. Rectius δήσαντας.

τω δὲ τȣ͂ σώματος ἤδη πονήρως διακειμένȣ, Αντίμαχον μεταπεμψάμενος, [5] τῶν μὲν δειπνῶν τύχοι· ȣ͂τος δὲ μεθύων ἔλθοι· ἐκκόψας δὲ τὴν θύραν, καὶ εἰσελθὼν κακῶς λέγοι αὐτὸν καὶ τὸν Αντίμαχον καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Αντίμαχος δὲ ὠργίζετο μὲν αὐτοῖς, ὡς μεγάλα ἡμαρτηκόσιν· ὅμως δὲ μάρτυρας παρακαλέσας, ἠρώτα αὐτὸν πῶς εἰσέλθοι· ὁ δὲ, κελεύσαντος Τίσιδος καὶ τῶν οἰκετῶν, ἔφασκε. Συμβȣλευόντων δὲ τῶν εἰσελθόντων ὡς τάχιστα λῦσαι, καὶ τὰ γεγενημένα δεινὰ νομιζόντων εἶναι, ἀπέδοσαν αὐτὸν τοῖς ἀδελφοῖς. Οὐ δυναμένȣ δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ [6] Δεῖγμα ἐν κλίνῃ. καὶ ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν Αθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ȣ͂τως διακείμενον, ὥστε τȣ̀ς ἰδόντας μὴ μόνον τοῖς ποιήσασιν ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως κατηγορεῖν, ὅτι ȣ̓ δημοσίᾳ ȣ̓δὲ παραχρῆμα τȣ̀ς τὰ τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντας τιμωρεῖται.] Ex *Dionyſio Halic. de admir. dicendi vi in Demoſth.*

CXXII. Κατὰ τῶν Τριάκοντα.] Meminit *Plutarch.* in *vit. Lyſiae* et in libro *de gloria Athenienſium.* Nimirum Oratio *contra Eratoſthenem.*

CXXXIII. Ὑπὲρ Φανίȣ, παρανόμων.] Memorat *Athen.* l. 12. Vide fragmentum Κατὰ Κινησίου. Duas enim ſcripſit orationes contra Cineſiam, quarum altera inſcripta eſt Κατὰ Κινησίου ὑπὲρ Φανίου, παρανόμων.

CXXIV. Πρὸς Φαυσίαν περὶ τοῦ τύπȣ.] Πρὸς Ναυσίαν etc. Quod fragmentum videas.

CXXV. Περὶ Φερενίκου, ὑπὲρ τοῦ Ανδροκλείδου κλήρȣ.] Si fas mihi ſit mouere lapidem, quem *Callimachus*

5. Et hic locus, aeque ac nonnulla in ſuperioribus, ſine integriorum Codd. ope reſtitui non poſſe videtur.

6. Δεῖγμα ex *Lyſia* laudat *Harpocr.*

machus poſuit (nam ab eo, teſte *Dionyſio*, ita inſcribitur haec oratio) legerem lubens Ὑπὲρ Φερενίκȣ περὶ τȣ̃ Ἀνδροκλείδου κλήρȣ. Cauſam enim agit *pro* Pherenico reo *in* actione hereditatis. Ἐςι δὲ καὶ παρὰ τῷ Λυσίᾳ τις ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένȣ, δίκην φεύγοντος περὶ κλήρȣ, ποιȣ́μενος τὴν ἀπολογίαν. *Dionyſ. Halic.* de hac oratione. Atque ita laudatur a *Suida*., ſc. ὑπὲρ Φερενίκȣ. cetera non nominat. Quanquam non ignoro *Iſaei* orationes κληρικȣ̀ς concipi, vt plurimum ὑπὲρ τοῦ — κλήρου.

Ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκȣ πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἵνα μηδεὶς ὑμῶν θαυμάζῃ, ὅτι ὑπὲρ ȣ̓δενὸς ὑμῶν πώποτε εἰρηκὼς πρότερον, ὑπὲρ τȣ́τȣ νυνὶ λέγω. Ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τȣ́του πατὴρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην, καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλος Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος· καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ παθόντες ὑπ' αὐτȣ̃, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. Ἐπεὶ δ' ȣ̃ν ȣ̃τοι ταῖς αὐταῖς τύχαις ἐχρήσαντο, καὶ φυγάδες Ἀθήναζε ἀφίκοντο, ἡγούμενος τὴν μεγίςην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν, ȣ̃τως οἰκείως αὐτȣ̀ς ὑπεδεξάμην, ὥςε μηδένα γνῶναι τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίςατο, ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν ȣ̓σίαν. Οἶδεν μὲν ȣ̃ν καὶ Φερένικος, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, ὅτι πολλοὶ λέγειν εἰσὶν ἐμȣ̃ δεινότεροι, καὶ μᾶλλον τοιȣ́των πραγμάτων ἔμπειροι· ἀλλ' ὅμως ἡγεῖται τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιςοτάτην εἶναι. Αἰσχρὸν μοι ȣ̃ν δοκεῖ εἶναι, κελεύοντος τȣ́του, καὶ δεομένου τὰ δίκαια αὐτῷ βοηθῆσαι, περιϊδεῖν αὐτὸν, καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμὶ ἐγὼ, τῶν ὑπ' Ἀνδροκλείδȣ δεδομένων ςερηθῆναι.] Ex *Dionyſ. Halic.* in *Iſaeo*.

Εἰ μὲν γὰρ ἀγρȣ̀ς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἢ ἄλλην φανερὰν ȣ̓σίαν, ἐξῆν ἂν εἰπεῖν τῷ βȣλομένῳ, ὅτι ȣ̓δὲν μὲν ψεύδεται [1], αὐτῷ δὲ δέδοται περὶ ἀργυρίȣ καὶ χρυσίου

σίας καὶ ἀφανῆς ὀσίας. Δηλονότι ὅςις ἔχων αὐτὰ φαίνεται τῦτο δέδωκεν.] Ex *Suid.* in Οὐσία φανερά.

CXXVI. Κατὰ Φιλίππȣ, ἐπιτροπῆς.] Λεκτȣ̃ρος.] Ex *Harpocr.*

Ζειρά.] Ibid.

Ὀδός. Ὀδός. cum ſpiritu leni ex *Harpocr.*

Πεδιακά.] Ex *Harpocr.*

Κλεῖδας.] Ex *Poll.* X. 4.

CXXVII. Πρὸς Φιλοκράτην, συμβολαίȣ ἀπολογία.] Non exſtat, vt abſurde *Meurſius* exiſtimauit.

Βησιῆς.] Ex *Harpocr.*

Ευώνυμοι.] Ibid.

CXXVIII. Πρὸς Φίλωνα, ὑπὲρ Θεοκλείδȣ, φόνȣ.] Ex *Poll.* IX. 5.

Ἀλλ' εἰς τὸ οἰκάριον τὸ ὄπισθε τῆς γυναικωνίτιδος.

CXXIX. Κατὰ Φιλωνίδȣ.] Ex *Athen.* l. 13.

Εςὶν ȣ̃ν γυνὴ ἑταίρα Ναΐς ὄνομα, ἧς Αρχίας κύριος ἐςίν· ὁ δ' ὑμέναιος [1] ἐπιτήδειος ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρᾷν φησί. Memorat et alibi *Athenaeus* in eod. libro hunc locum. Εν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδȣ βιαίων ὁ Λυσίας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, καὶ Ναΐδος τῆς ἑταίρας μέμνηται, καὶ ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα ψευδομαρτυριῶν. Ex *Lyſiae* loco emendat antiquus ille Criticus locum *Ariſtoph.* in *Pluto.* Μνημονεύει αὐτῆς καὶ Αριςοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλȣ́τῳ, ἐν ᾧ λέγει

Ερᾷ δὲ Λαΐς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδȣ;

γραπτέον Ναΐς καὶ ȣ̓ Λαΐς. Orationem hanc praeterea laudat *Harpocr.* in Ναΐς et Κακώσεως.

Ηλιάζεσθαι.] Ex *Harpocr.* in Ηλιαία.

CXXX.

1. Locus hic vel corruptus eſt, vel mutilus, qui facile in integrum reſtitui poſſet, ſi hodie adhuc ex-ſtaret oratio *Lyſiae*, ex qua eum *Suidas* excerpſit. *Kuſter.*

1. F. pro ὑμέναιος reſcribendum eſt ὑμέτερος.

CXXX. Ὑπὲρ Φρυνίχȣ θυγατρός.] Αρκτεῦσαι.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in v. et eod. *Harpocr.* in Δεκατεύειν. Vid. *Gronou. Mauſſac.* et *Valeſ.* ad *Harpocr. Rhodigin. Lect. Antiq.* XXVI. 19. *Excerpt. Hiſtor. Lexic. Coisl.*

CXXXI. Πρὸς Χαιρέστρατον.] Επακτος ὅρκος.] Ex *Harpocr.* Ita contra mentem *Harpocr.* recte haec verba exponunt *Valeſ. in notis ad Mauſſac.* et *Steph. Diatrib. ad Harpocr.*

CXXXII. Περὶ τȣ̃ Χρυσοῦ τρίποδος.] Αργυρώματά τε ἢ χρυσώματα ἔτι ἦν διδόναι.] Ex *Athen.* l. 6. Voces ἀργυρώματα et χρυσώματα laudat quoque *Poll.* VII. 24. ex hac oratione, et pariter X. 44. ex oratione πρὸς Κλέωνα, vnde cum viris doctis titulum recte emendabis, πρὸς Κλέωνα περὶ τȣ̃ χρυσȣ̃ τρίποδος. Αργυρώματα ex *Lyſia* laudat *Suid.* in v.

Κολλυβιστής.] Ex *Poll.* VII. 33.

CXXXIII. Πρὸς Χυτρῖνον.] Εξαίφνης τȣ̃ συνακολȣθȣ̃ντος οἰκέτȣ λίθον τις λαβὼν ἔκρȣσε τὸν λυχνȣ̃χον.] Ibid. X. 26.

CXXXIV. Ὑπὲρ τοῦ Ψηφίσματος.] Meminit *Plutarch.* in *Lyſia.*

FRAGMENTA EPISTOLARVM
LYSIAE.

Αλλα μὲν καὶ Ισοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστερος Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ Καλλὴν, ὡς Λυσίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.] *Athen.* l. 13.

Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. Καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας.] *Suid.* in ὑπὸ μάλης.

Λυσίας

Λυσίας ἐν ἐπιϛολῇ. Ως ἐ φιλῶ σε, φαυλότητά μȣ μεγίϛην καταγινώσκεις. Εἰ γὰρ ἦθος τοιȣ̃τον, καὶ τρόπον, καὶ ψυχὴν, καὶ εὔνοιαν ȣ̃τως ἀπροφασίϛως, ἔτι δὲ συνȣσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τὶς γένοιτ' ἂν ἐμȣ̃ ἀθλιώτερος, ὃς ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν;] *Suid.* in Φαῦλον εἶρητ.

Epiſt. ad Aſybarum.

Γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν ὀρχεῖσθαι αὐτὰς, δέον ȣ̓δὲ πιȣ̃σας ἀπηλλάχθαι τȣ̃ συμποσίου.] *Suid.* in Πώμαλα.

Epiſt. ad Metaniram.

Γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμȣ̃ κατακειμένων.] *Suid.* in Ομȣ̃ ἐγ. et *Phot. MS.*

Φρυγανοφόροι.] *Poll.* VII. 29.

Λυσίας, Εν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Εμπέδȣ ἐπιϛολῇ εἰ γνήσιος. Η τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι, ἢ περιφοριῶσθαι.] *Harpocr.* et *Suid.* in Περιφοριῶσθαι.

FRAGMENTA INCERTA.

Ex Clem. Alexandr. Strom. 6.]

Ισοκράτους πάλιν εἰρηκότος, ὥσπερ τῶν χρημάτων, ἀλλ' ȣ̓κ ἐκείνȣ συγγενὴς οὖσα, Λυσίας ἐν τοῖς Ορφικοῖς (Ορφανικοῖς viri docti) λέγει. Καὶ φανερος γέγονεν οὐ τῶν σωμάτων συγγενὴς ὢν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων.

Ex Harpocratione.] Απόκρισις. Οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ [Andocides] καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὥς φησι Λυσίας, καὶ Ισοκράτης, καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβεσιν. In Ζητητής. Χολλεῖδαι. Λυσίας, δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Ex Heſychio.] Τιμωρία.

Ex Phrynicho.] Καταγνόχασι. Εντέχνως. Ex Iulio Polluce.] Νεανιευόμενοι. L. II. c. 2. Νεανίαι. ibid. Εφορείας. II. 4. Ανυποπτότερος. ibid. Μυκτηρίζειν. ibid. Εισιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἔσηκεν ἐπιδέξια. ibid. Πολυφιλότερος. III. 5. Αδεσπότους. III. 8. Σύνδουλοι. ibid. Δειπνοφόρος. VI. 17. Προπράτας. VII. 2. Συμπράτας. ibid. Ιματίδια. VII. 12. Αρπάσαι τὴν κνημίδα τῆς ἁμάξης. VII. 26. Ξυλαφορίαν. VII. 29. Αναδικίαι. VIII. 5. Αντεδικάσαντο ibid. Αποπέμψεως. (ſc. δίκη) VIII. 6. Κακοτεχνίου. (ſc. δίκη) ibid. Κατεδιῃτησάμην. ibid. * Μείζονος παραβύσου. VIII. 10. Καταγωγαί. IX. 5. Στήριγγα. X. 34. Κνημίαν. ibid.

Ex Ariſtide.] Αλλ' ὥσπερ ἔφη Λυσίας, κοινὸν ἑαυτὸν εἶναι φίλον τῆς πόλεως, ἔτω καὶ περὶ ἡμῶν χρὴ διανοεῖσθαι, κοινές τινας εἶναι τοῖς Ελλησι φίλες, καὶ νῦν ὑπὲρ τῶν κοινῶν δικαίων ἀγωνίζεσθαι. c. Plat. 2. Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιςὴν καλεῖ, καὶ πάλιν Αἰσχίνην. ibid.

Ex Philoſtrato.] Τὸ μὲν μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι, Λυσίε δόξα. Epiſt. ad Athenaidem.

Ex auctore, qui DEMETRII PHALEREI nomen ementitur §. 128.] Οσας ἄξιος ἦν λαβεῖν πληγὰς, τοσαύτας εἴληφε δραχμάς.

Ex Ioanne Stobaeo.] Serm. II. Οςις τοῦ μὲν μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τε δὲ μὴ δεναι δίκην ἐπιμελεῖται, κακεργεῖ. Serm. XII. Ψεύδεσθαι προχειρότατον τοῖς πολλάκις ἁμαρτάνεσιν. Serm. XLIV. Τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἥνπερ νομοθετεντας.

Ibid.

* Fortaſſe adludit *Poll.* ad locum iſtum pag. Edit. noſtrae 426. ἐδὲ δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός.

Ibid. Εἰ μὲν οἷόν τ' ἦν ἐκ τῶν προτέρων λόγων τὰ δίκαια γινώσκειν, ἐδὲν ἂν ἔδει τὲς Φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι, ἀλλ' ἀκριτὶ ἀποθνήσκειν· ἐπεὶ δὲ τὰ ψευδῆ λέγειν δυνατόν ἐςι τοῖς κατηγορεῦσι, δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκέσαντας, τηνικαῦτα τὴν περὶ τῦ δικαίε ψῆφον φέρειν. Ibid. Προσήκει δ' ἡμῖν περὶ φυγῆς δικάζεσι μὴ παρανομεῖν, ἀλλ' εὐσεβεῖν, μήδε θορύβῳ τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιωπῇ τὰ δίκαια γινώσκειν. Ibid. Η γὰρ ἂν ἡμέρα γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα, καὶ τὴν τάξιν λίπῃ τῆς αἰδῦς. εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν, ὥςε νομίζειν τὲς μὲν οἰκείες ἐχθρὲς, τὲς δὲ ἀλλοτρίες πιςὲς· περὶ δὲ τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν ἐναντίαν ἔχειν τὴν γνώμην.

Ex Etymologo M.] Διακωδωνισθέντες. Εκωδωνίζοντο.

Ex Photii Lexico inedito.] Κεκοινωνημένοι, κοινὴν ἔχοντες τὴν ἐσίαν, ὥς φησιν Λυσίας. Λιπομαρτύριον. Λυσίας. καὶ Λειποτάξιον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίε, καὶ Πλάτων ἐν Αδώνιδι. Σύνδειπνα, τὰ συμπόσια, καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι *.

Ex Suida.] Αξιῶν. Αξιοῖ. Τῦ νόμε κελεύοντος τὲς ἐπιτρόπες τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν ἐσίαν καθιςάναι, ἕτος δὲ ναυτικὲς ἡμᾶς ἀποφαίνει. In Εγγειον. Εκωδωνίζοντο. Ωιμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥςε μηδ' ἂν τὴν Εμπεδοκλέες ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι [1]. In Εμπεδοκλέες ἔχθρα. Ηλικία τῆς πόλεως. Πόα [2]. ἑκάςη βοτάνη ἕτω λέγεται·

* Vid. Fragm. Orat. Κατὰ Μκίνε, Φόνε.

1. Pro ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι legit *Apoſtol.* VIII. 21. qui h. l. citat ἰσχύσαι διαςῆναι.

2. Πόα etiam ex *Lyſia* totidem fere verbis laudat σχ. *Ariſtoph. Equit.* 600. et *Photius* in *Lex. Gr.* inedito. Obſeruetur quoque *Photium* in omnibus fere

γεται· ἡ δὲ σμήχουσα Πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσίᾳ, ὡς, ἐν Πόᾳ πλυνάντων οὕτω μαλακίαν ἐδόξασε. Χρηματιστής. Χρημάτων — ὁ δὲ Λυσίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος τίθησι.

Ex Corintho, De Dialectis, ſtatim ad initio.] Η γὰρ γλῶσσα κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα νοῦν οὔτε πολὺν οὔτε μικρὸν ἔχει· ὁ δὲ νοῦς, ᾧ μὲν πολὺ, πολύς· ᾧ δὲ μικρὸν, μικρός.

Ex Euſtathio, ad Hom. Il. Σ.] Ωσπερ καὶ ἀποφοιτᾷν παρὰ Λυσίᾳ, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα.

Λυσιας ἐν ταῖς παρασκευαῖς laudatur a *Marcellin. ad Hermog.* p. 142.] Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις. Harpocr. in Βεβαιώσεως. Quas eſſe duas orationes *contra Cineſiam* exiſtimauit *Mauſſacus.*

Lyſiae λόγοι Επιτροπικοι. Dionyſ. Halic. in *Lyſia.* Athenaeus. Ορφανικοι. Clem. Alexandr.[1] Βιαιοι. Εισι δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι Βίαιοι. Harpocr. et Suid. in. Βιαίων. Συμβολαιων. Athen. Επιταφιοι. Plut. et Suid. in vita *Lyſiae.* Theo. Εγκωμια. Iidem Plut. et Suid. Τεχναι Ρητορικαι. Iidem. Ερωτικοι. Idem Plutarchus. Λόγοί Θεσεως[2]. Theo.

cum *Suida* conſentire, etiamſi eius auctoritas non ſit diſerte a me adducta.

1. Φάσις — λέγεται ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων. Οτε γὰρ μὴ ἐκμισθώσαιεν οἱ ἐπίτροποι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων ἔφαινεν αὐτὸν ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν Αρχοντα — Τῆς δὲ περὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων φάσεως [μαρτύρια ἐστὶν εὑρεῖν] παρὰ Λυσίᾳ, Πρὸς τὴν φάσιν τοῦ ὀρφανικοῦ οἴκου. Suid in Φάσις. Eadem habet *Etym. M.* niſi quod laudet pro *Lyſia*, *Lycurgum.* Vid. *Iungerm.* ad *Poll.* l. VIII. c. 6. §. 49.

2. Θέσις eſt *Quaeſtio a propriis perſonis et tempo-*

Theo. c. 2. Cuiuſmodi ſunt, Περὶ τῶν Ανακαλυπτηρίων, et περὶ τῆς Αμβλώσεως, fortaſſe etiam περὶ τραύματος ἐκ προνοίας. Ολυμπικοί. Hermog. de formis Orat. Tom. II.

Λυσίας ἐν τοῖς Αττικοῖς ψηφίσμασιν. Εν δὲ τοῖς Αττικοῖς ψηφίσμασιν, ἃ τοῖς Ξένοις ἔπί τι μέγα (vel ἐπιτίμημα) ἐγράφετο, ἔστιν εὑρεῖν. Εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκείαν ὤνησιν. *Poll.* VII. 2. Quanquam *Gronouius* ad *Harpocr.* in Ανιλῦσα negat haec ad *Lyſiam* pertinere: quod verum eſſe exiſtimo.

Ex P. Rutilio Lupo de fig. Sent. Lib. I.

Epiploce. Conſtat igitur, Iudices, Simonem domo ſua, ab ſuis Diis Penatibus, vi cum ſumma iniuria eſſe exturbatum. Nam Cheremenes [1] cum hominibus [2] armatis ad eum venit. Cum veniſſet, ſine vlla religione domum eius expugnauit: expugnata vi domo, familiam abſtraxit: abſtractam tormentis omnibus excruciauit: cruciatam vinxit: vinctam in publicum proiecit: opinor ne [3] ſuum maleficium tacitum lateret, ſed vt [4] cum praetereuntes proſtratam familiam viderent, et a vicinis [5] rem geſtam audirent, ſimul et oculis et auribus ſcelus illius vſurparent.

Dialyſis. Omnibus in rebus ſuam confidentiam oſtentabat. Debitum petebamus? Non diſſoluebat. Minabamur? Contemnebat. Lex nihil valebat: magiſtratus negligebat. Venit hoc tamen nobis nouiſſime tempus vlciſcendi.

ribus ad vniuerſi generis orationem traducta. Cic. in *Orat.* Vid. *Laert.* in *Ariſtot.* init.

1. Lege Chaeremenes.
2. Omnibus Edit. *B. Rhenan.*
3. Praedonem *Rhenan.*
4. d. *Rhenan.*
5. Ab his *Rhenan.*

Ethologia. Rure rediens, Iudices, homo maior natu, magno calore, vix ſufferens viae moleſtiam, tamen his verbis egomet me conſolor. Fer fortiter demum laborem, iam breui domum venies exſpectatus: excipiet te defatigatum diligens atque amans vxor: ea ſedulo ac blande praeminiſtrando detrahet languorem, et ſimul ſenilis nutriendo recuperabit viris. Haec me in itinere cogitatio prope confectum confirmabat. Poſtea vero cum domum veni, nihil earum rerum inueni: ſed potius bellum inteſtinum ab vxore contra me comparatum.

Lib. II.

Dicaeologia. Nam ego huic, Iudices, quicquid ad ſuperius, nihil ſuccenſeo: nihil enim deliquiſſe cognoui, ſed in hoc nouiſſimo facto cum plenum malitiae perfidiaeque inuenirem, merito reprehendere atque odioſe coepi. Quaeritis fortaſſe quid acciderit cauſae; quamobrem eundem et laudem et vituperem. Quod idem commutata voluntate non eſt, qui fuerat: neque idem nunc de ſe audire debet, quod prius conſueuerat, cum ſine noxa ſe gerebat. Non arbitratus es [1] igitur rurſus eum reuerſum ad officium [2], atque amicum tibi futurum? Quo modo? quem ſciam tantum facinus in ſe [3] admiſiſſe, vt in reliqnum tempus neque beneficio [4] locum neque beneuolentiae ſpem relinqueret?

Prolepſis. Hac oratione ſaepius apud me vtebatur, et orabat, vt ſuarum aerumnarum misererer, inopiaeque ſubuenirem. Quid multa? Commotus humanis

1. Eſt *Rhenan.*
2. Officio *Rhen.*
3. Me *Rhen.*
4. Officio *Rhen.*

manis precibus deprecantis[5], quód petebat dedi, ſolus ſoli, quo minus nota calamitas hominis eſſet. Sed vt paratus [6] veniſſe videbatur, iam ſe negabit [7] accepiſſe, et flens vobis ſupplicabit, vt ſe a calumniatoribus eripiatis. Vos autem cum ſic [8] agentem videritis, facitote vt et illius et mei memineritis.

Brachyepia. Quaeres a me, quo iure obtinere poſſim, quo iure mihi Polienus [9] reliquit. quo iure Praetor dedit poſſeſſionem. Leges me defendunt, ad te non pertinet, hi veritatem ſequantur.

Ibid. Sed nos [10] aequum eſt voluntatem diſpicere. Nam conſilio valuit [11], fortuna lapſus eſt: homo fuit, fatetur, concedendum non omnia poſſe; hoc enim Deorum eſt proprium

Syſceuaſis.[12]. Quapropter [13] pergam: in multos latgitionem, abſtinentiae teſtimonium non credideris: multo enim confidentius hoc genus hominum furatur. Nam quo magis eget ad ſumtum ambitionis, audacius facit rapinam, vt huic ipſi ambitioni copia ſuppeditari poſſit.

Aporia. Nec iam rationem inuenimus, qua flecti poſſe ſperemus: ita nos omnibus modis tentatos acerba ac nimium tua facultas adfligit.

5. Deprecanti quod petebat dedi *Rhen.* Deinde, dedi ſolus: ſoli communis nota calamitas hominis eſſet.

6. Imparatus *Rhen.*

7. Negauit *Rhen.*

8. Se *Rhen.*

9. Id erat fortaſſe, Polyaenus.

10. Vos *Rhen.*

11. Voluit *Rhen.* *Minus recte.*

12. *Synoeciosis.* Συνοικείωσις *Rhen.*

13. Quapropter per gratiam in multos, vel propter gratiam. *Barth.* *Aduerſar.* XVI. 12.

ADDENDA FRAGMENTIS.

Λυσιας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους προς Πολυκράτην λόγῳ. Ita *Schol.* in *Panathenaicum Ariſtidis* * laudat orationem, quae videtur eſſe Σωκράτους ἀπολογία, de qua nonnulla à me iam dicta ſunt: Eis adde iſtud *Stobaei*, Serm. 7. Σωκράτους φεύγοντος τὴν δίκην Λυσίας λόγον τινὰ συγγράψας ἦλθεν αὐτῷ κομίζων, καὶ ἐκέλευε χρήσασθαι· Τοῦ δὲ Λυσίου εἰπόντος, καὶ μὴν κάλλιστον αὐτὸν εἶναι, καὶ τὰ ῥόδα, ἔφη; κάλλιστά ἐστιν, ἀλλ᾽ οὐ πρέπειν αὐτῷ τὸ στεφάνωμα. Τεθνήξῃ τοίνυν, ἔφη ὁ Λυσίας, εἰ μὴ οὕτως ἀπολογήσῃ· ὁ δὲ, εἰ γὰρ, ἔφη, καὶ μὴ νῦν πάντως τεθνήξομαι.

Λυσίας κατ᾽ Ἀρίστωνος laudatur in Cod. MS. *Harpocrationis*, *Biblioth. Reg. Cant.* qui nonnulla ſeruat in editis non legenda. Ὁ δὲ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασί. Λυσίας· χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις. Euſtath. ad Odyſſ. α. 135. Locum hunc laudat *Athenaeus* et *Lyſiae* oratione *contra Alcibiadem*, vt ſupra vidimus.

* *Valeſio* ad *Harpocr.* fideiuſſore. Verum aut fallitur Vir celeberrimus, aut aliis vſus eſt ſcholiis praeter ea, quae hodie edita leguntur.

Conſenſus paginarum editionis Lipſienſis Lyſiae cum paginis et verſibus editionis Tayloranae primae ſeu Londinenſis.

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
2	1	1	28		13	52		pen.
4	2	1	9	15	11	3	28	1
5		3	30	16	1	4		2
6	3	4	1		6	5		7
7	4	3	2	17	6	6		pen.
8		6	3		8	7	29	4
9	5	2	4		10	8		vlt.
10		4	5	18	8	9	31	1
11		8	7		9	60		vlt.
12	6	3	8		vlt.	3	32	1
13		5	9	19	7	4	33	1
14	7	1	40		9	5		7
15	8	5	1	20	8	6	34	1
16		9	2		vlt.	8		3
17	9	8	3	21	pen.	9	35	1
20	10	3	4	22	10	70	36	1
2		6	5	23	1	1		2
3	12	8	6		pen.	2		4
4	13	1	7	24	4	3		8
5		6	8	25	1	4	37	7
6		vlt.	50	26	1	5		vlt.
7	14	4	51	27	6	6	38	4

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
77	39	3	109	55	5	137	71	5
8		9	110		9	8		7
9	40	1	1		vlt.	9	72	2
82		5	2	56	7	140	73	1
3	41	5	3	57	2	2	73	5
4	42	2	4		vlt	3	74	8
5		8	5	58	4	4	75	5
6	43	2	6		vlt.	5		12
7		8	7	59	5	6	76	6
8	44	5	8		pen.	7	77	1
9		7	9	60	13	8	78	1
10		pen.	120	61	8	9	79	4
1	45	5	1		vlt.	150		11
2	46	1	2	62	9	1	80	pen.
4		10	3		pen.	2	81	vlt.
5	47	7	4	63	7	3	82	4
6	48	1	5	64	3	4		9
7		7	6		vlt.	5	83	6
8		10	7	65	6	6	84	4
9	49	9	8	66	5	8	85	4
100	50	2	9		10	9		8
2		11	130	67	2	160	86	7
3	51	3	1		11	1	87	1
4		pen.	2	68	2	2		8
5	52	1	3	69	1	3	88	1
6		12	4		vlt.	4	89	1
7	53	9	5	70	6	6	90	2
8	54	vlt.	6		pen.	8		5

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
169		pen.	207	109	2	242	124	2
170	91	4	8		pen.	3	125	2
1	92	7	210	110	2	4		5
2		pen.	1		6	8	126	3
3	93	10	2		9	9	127	4
4	94	10	3	111	2	250	128	1
5	95	1	4		pen.	1		3
6		7	5	112	9	2		9
7		9	6		vlt.	3	129	5
8	96	3	7	113	2	5		8
9		7	8		8	6	130	7
181		pen.	221	114	2	7		vlt.
2	97	6	2		6	8	132	1
3		8	3	115	pen.	260	133	3
4		vlt.	4	116	4	1		vlt.
5	99	1	6		10	3	134	4
6		3	7	117	3	4	135	2
7	101	1	8		11	5		9
8	102	1	9	118	3	6	136	1
191	103	3	230		7	7		5
2		5	1		pen.	8		9
6	105	1	2	119	4	9	137	1
9	106	1	3		pen.	271		5
200		6	4	120	8	2		pen.
1		9	5	121	5	3	138	5
2	107	1	7		pen.	4	139	3
3		vlt.	8	122	3	5		pen.
4	108	3	240	123	4	6	140	5
5		7	1		7	7	141	1

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
278	141	5	308	156	11	345	172	4
9		9	9		15	7		10
280	142	5	311	157	3	8	173	6
1		12	2		13	9	174	3
2	143	3	3	158	7	350		10
3		11	4		10	1	175	8
4	144	13	5	159	4	3		pen.
5	145	3	6		10	4	176	3
6		11	7	160	1	5		8
7	146	4	8		vlt.	6	177	6
8		10	9	161	10	7		vlt.
9	147	2	320	162	4	9	178	2
290		11	3		pen.	360	179	2
1	148	5	4	163	5	1		vlt.
2		pen.	5	164	1	3	180	2
3	149	3	6		10	4		7
4		pen.	7	165	1	5		pen.
5	151	1	8		4	6	181	1
7	152	1	9		10	7		7
8		pen.	330		vlt.	8		vlt.
9	153	4	1	166	5	9	182	13
300		6	2		9	370	183	2
1	154	1	3		13	1		8
2		3	5	167	3	2		13
3		pen.	6		10	3	184	1
4	155	4	7	168	4	4		5
5		9	8		8	5	186	2
6	156	4	9	169	1	6		4
7		6	343	170	2	7	187	7

Lipſ.

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
378	187	13	409	205	8	438	224	4
9		17	410		12	440		11
380	8	6	1	6	6	1	5	4
1	9	1	2	7	3	2	6	6
2	190	1	3		9	3	7	1
3		5	4	8	3	4		8
4	191	1	5		pen.	5	8	pen.
5	2	3	6	9	7	6	9	9
6		8	7	210	1	7	231	1
7		pen.	8		10	8	2	4
8	3	6	9	1	3	9	3	2
9		10	420		11	450		10
390	4	4	1	2	1	1	4	5
2		9	2		11	2	5	8
3	5	6	3	3	12	3	6	6
4	6	6	4	4	1	4	7	2
5	7	4	5		8	5		11
6	8	3	6		pen.	6	8	8
7		vlt.	7	5	11	7	9	3
8	9	13	8	6	9	8		6
9	200	vlt.	9	7	7	9	240	4
400	1	3	430		vlt.	460		11
2	2	2	1	8	12	1	1	3
3		5	2	9	13	2	2	1
4		13	3	220	5	3		9
5	3	5	4		pen.	4	3	3
6	4	1	5	2	3	5		14
7		10	6	3	4	6	4	1
8	5	4	7		11	7		pen.

Lipſ.

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
468	245	13	497	261	8	527	279	13
9	6	3	8	2	6	8	280	11
470	7	3	9		9	9		pen.
1	8	4	500	3	1	530	1	7
2		13	1		11	1		10
3	9	2	2	4	9	2	2	2
4		11	3	5	1	3		3
5	250	1	4		9	4		8
6		5	5		10	5	3	2
7	251	1	6	6	5	6	4	2
8		vlt.	7		vlt.	7		6
9	2	1	8	7	9	8	5	1
480		12	9		11	9		6
1	3	5	510		vlt.	541	6	1
2		pen.	1	8	12	2		8
3	4	4	2	9	9	3	7	2
4		12	3	270	7	4		3
5	5	1	4	1	3	5		9
6		6	5	2	1	6	8	5
7		13	6	3	1	7	9	6
8	6	4	8	4	1	8	290	3
9		pen.	9		3	9		14
490	7	7	520		9	550	1	5
1		11	1	5	5	1		14
2	8	7	2	6	3	2	2	8
3	9	8	3		7	3	3	11
4		13	4	7	6	7	4	1
5	260	1	5	8	5	8	5	2
6		8	6	9	9	9		5

Lip.

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
560	295	8	591	313	11	621	335	3
1		vlt.	2	4	3	2		vlt.
2	6	3	3		6	3	6	6
3		6	4	5	7	4	7	2
5		8	5	6	1	5	8	2
6	7	6	7	7	3	6	9	5
7		pen.	8	8	1	7		pen.
8	8	1	9	9	1	8	340	4
9	9	2	600		5	630		11
570	300	1	1	320	8	1	1	1
1	1	1	2	1	4	2		13
2	2	1	3		vlt.	3	2	3
3		2	4	2	9	4		11
4		12	5	3	2	5	3	1
5	3	6	6		13	6	4	1
6	4	1	7	4	pen.	7	4	6
7		11	8	5	6	8		pen.
8	5	14	9	6	1	9	5	9
9	6	8	610		10	640	6	2
580	7	3	1	7	12	1		4
1		5	2	8	6	3	7	2
2		11	3	9	1	5	8	2
3	8	13	4	330	1	6		5
4	9	3	5	1	9	8	9	1
5		6	6	2	9	9		6
6	311	1	7	3	1	651		13
8	2	2	8		11	2	350	3
9		7	9	4	3	3		11
590		vlt.	620		8	4	1	1

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
655	351	pen.	686	367	5	715	387	5
6	2	12	7	8	1	6		pen.
7	3	7	8		8	7	8	5
8	4	3	9	9	1	8		pen.
9		8	690		8	9	9	9
660	5	6	1	370	3	720	390	6
1	6	3	2		5	1		pen.
2		11	3		12	2	1	10
3	7	1	4	1	4	3	2	6
4	8	1	5	2	1	4	3	3
6		11	6		6	5		11
8	9	5	7	3	1	6	4	8
9		11	8	4	1	7		11
670	360	8	9		11	8	6	1
1		13	700	5	5	9	7	2
2	1	4	1	6	7	730		pen.
3		10	2	7	2	1	8	1
4	2	1	3		13	2		8
5		9	4	8	11	3	9	10
6		13	5	9	11	4	400	8
7	3	5	6	380	4	5		vlt.
8		12	7		13	6	1	12
9	4	6	8	1	9	7	2	12
680		10	9	2	4	8	3	7
1	5	2	710	3	2	741	5	1
2		7	1	4	1	2	6	9
3		vlt.	2	5	1	3	7	1
4	6	6	3	6	5	4		12
5	7	1	4		11	5	8	7

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
746	409	5	776	428	8	807	448	2
7		10	7		pen.	8	449	4
8	410	5	8	430	1	9		vlt.
9		9	9	431	1	810	450	2
750	411	3	780		vlt.	1		11
1		8	1	432	12	2	451	pen
2	412	2	2	433	5	3	453	3
3		10	3		pen.	4		8
4	413	9	4	434	6	5	454	2
5		vlt.	5	435	1	6		6
6	414	9	7	436	2	7	455	1
7	415	2	8		pen.	8	456	5
8	416	1	9	437	2	9		pen.
9	417	1	790		13	820	457	9
760	418	2	1	438	10	1	458	2
1		5	2		vlt.	2	459	2
2		9	3	439	3	3		10
3	419	6	4		11	4	460	7
4	420	8	5	440	5	5		11
5	421	2	6		10	6	461	3
7	422	1	7	441	4	7	462	3
8		pen.	9	442	5	8	463	2
9	423	7	800	443	8	9	464	13
770	424	3	1		vlt.	830	465	5
1		9	2	444	5	1		vlt.
2		vlt.	3		12	2	456	11
3	425	7	4	445	3	3	467	12
4	426	9	5		12	4	468	1
5	427	8	6	446	13	5	469	1

Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.		Lipſ.	Tayl.	
836	470	1	870	488	5	898	508	4
7		6	1		pen.	9	509	6
9	471	3	2	487*	7	901	510	1
840		pen.	3	488*	4	2		9
2	472	11	4	489	1	3	511	1
4	473	9	5		8	4	512	1
5	474	1	7	490	5	5	513	4
6		10	8		pen.	6		pen.
7	475	1	9	491	4	7	514	vlt.
8		8	880		vlt.	8	515	7
9		11	1	492	7	9	516	8
850	476	7	2	493	6	910	517	6
1	477	6	3	494	8	1	518	1
2		12	4	497	1	2	519	5
4	478	7	5		vlt.	3		12
5	479	8	6	498	10	4	520	7
8		vlt.	7	499	6	6	521	10
860	480	8	8		vlt.	7	523	1
1	481	3	9	500	12	8	524	7
2		11	890	501	9	9		11
3	482	8	1		14	920	525	1
4	483	7	2	504	1	1		13
5	484	4	3		3	2	526	4
6		11	4	505	5	3		vlt.
7	485	7	5	506	10	4	527	11
8	486	2	6		pen.			
9	487	1	7	507	5			

ANNOTATIONES TAYLORI AD LYSIAM EX EDITIONE CANTABRIGIENSI EXCERPTAE, QVAE DESVNT LONDINENSI.

Pag. 11. verſu penult. τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδ.] vide Caſaubon. ad Athen. IV. 21. et Duker ad Thucydid. 2, 78.

23. 1. Rectius καὶ τότε δὴ

32. 1. F. ἀφ' οὗ ὑμῖν ἀποδέδοται. v. Lect. Lyſ. c. 1. Iul. Poll. 8, 10. Perizon. ad Aelian. V. H. 5, 15. et cl. Markland. ad h. l.

85. 2. vel παρὰ τῶν ἀγαθῶν *a bonis viris*, vel παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς *apud bonos viros*.

92. 3. Ἀκολουθεῖν μετά τινος damnant Atticiſtae. v. Phrynichum et viros doctos ad eundem.

98. 11. οἷος μέγας] Auctor Anonymus apud Suidam in v. Ἀραῖς. λοιμὸς τῇ πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος.

156. 7. χρόνοις ὕστερον] χρόνος *longum tempus*. Plenius Lucas 8, 29. πολλοῖς χρόνοις συνηρπάκει αὐτὸν. *longo tempore illum corripuerat.* Aelian. V. H. 4, 25. χρόνους διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀῤῥωστήματι τούτῳ.

166. 1. τούτων] MSS. πάντων.

177. 2. pro αὐτὸν lege σπουδὴν. et vide ad locum ipſum et in Lect. Lyſiac. c. 4. exeunte, quo pacto fidem iſtius emendationis confirmauimus.

179. 1. Vel ἀνοήτως ἂν, ἢ τούτῳ χαριζόμενοι — κατεψεύσαντο, vel ἀνοήτως ἄν τι τούτῳ χ.

p. 184. Quae ſequuntur ante finem orationis turbata ſunt et fortaſſe imperfecta.

199. 1. μυστηρίοις] id eſt *in die Myſteriorum.*

211. 3. Vel καὶ ἀπολύεται ἐδὲν δόξας ἀδικεῖν. vt vertimus, vel καὶ πολλοὶ ἐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

224. vlt. Vel ὁ δὲ θεὸς τοσαύτην, vel θεὸς γὰρ τοσαύτην λήθην — αὐτὸς ἐπεθύμησεν ἀφικέσθαι.

284. vlt. ἐγγὺς] vel dele ἐγγὺς, vel repone εὐθὺς.

360. 1. F. τὸ ἀπείλλειν τἕτο, ἀποκλείειν νῦν ὀνομάζεται.

406. 8. pro τηρομένες, quod in nota Taylori (n. 66) dat editio Londinenſis, dat editio Cantabrig. τηρεμένους. cum his [*vt verſio noſtra*] Verſio Taylori, in vtraque editione h. l. conſentiens haec eſt *ſeſe inanem et officioſam nimis operam pro ſalute veſtra ſumere.*

482. ad notam (n. 11.) haec duo, Libanii alterum, alterum Heliodori, addit exempla editio Cantabrig. [Liban. in vita Demoſthenis. τὸ μητρῷον γένος τἕ ῥήτορος, ἐκ ἦν καθαρῶς ἀττικὸς. Heliodorus Aethiopic. initio ἦν δὲ οὐ πολέμε καθαρἕ τὰ φαινόμενα σύμβολα, ἀλλ' ἀνεμέμικτο καὶ εὐωχίας λείψανα.]

521. vlt. ex ὁ πατὴρ efficit Taylor in ed. Cantabrig. annotat. ὁπλίτης.

531. pen. εὑρέσθαι] f. τρέπεσθαι vel πεῖσαι.

536. pen. F. ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος. Lucian. ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιον κατακέωνται, et ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος, in vitarum auctione. ἀνακείμενος ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ Ariſtoteles apud Athenaeum. Ita Theocrit. Helenae Epithalam.

Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν.

626. 2. F. ἢ ἡ ἀνήγετο. v. Lect. Lyſiac. c. 1.

661. vlt. F. ἀθληταῖς ἐνίκησεν. Creberrima ſunt exempla. ineunte oratione abhinc ſecunda νικήσας ἀνδρικῷ χορῷ, — κυκλικῷ χορῷ, — κωμῳδοῖς.

666. 2. Iſocrates Panathen. πάντων δὲ μάλιστα

τῆς

τῆς ἡλικίας τῆς παρούσης, ἢ τὰς ἄλλας πέφυκεν ἀποτρέπειν.

729. pen. ὁπότε δημοτεύοιτο] *in quem populum accenſeretur.*

732. vlt. Ita εἰς βιβλία *vbi libri veneunt.* εἰς τοὔψον, εἰς τὸν οἶνον, εἰς τοὔλαιον. v. Pollux. 9, 5.

734. 6. punge poſt παρέξειν, non poſt ἀγορὰν.

738. 2. οἶδα] εὖ οἶδα ὅτι eſt phraſis familiaris. εὖ autem inter διαμνημονεύητε et οἶδα ſitum latuit librarium.

750. vlt. ἐπικλήρου vna voce. *hic homo de calamitate mea, tanquam de orba ex aſſe herede diſceptaturus venit.* h. e. non permittit mihi eſſe debili et calamitoſo, ſed de hoc quoque tanquam de re aliqua lucroſa et expetenda litem mouet.

777. ad notam n. 44. addit editio Cantabrig. hoc Demoſthenis teſtimonium, e Thoma M. v. Ἀποδέχομαι repetitum. ἄξιον ἀποδέχεσθαι σφόδρα τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. verum locus iſte non huc erat referendus, ſed ad p. 779. n. 51.

780. 4. F. τὴν πολιτείαν ἂν παραμεῖναι. Abſorptum fuit ἂν a praecedente πολιτείαν.

872. annotat. (n. 7.) pro ὅ, τι dat editio Cantabr. ὁτιοῦν.

886. 9. ἐκκλησιάζετο.

891. 5. καινὰ legit vir clariſſimus. niſi ita interpreteris exempla, quae ad omnes ſpectant, ad publicum. vt. ἀγῶνες καινότατοι Noſter contra Dardanarios.

893. vlt. μὴ οὕτως διώκειν] v. Vlpian. ad Demoſthenem p. 664. ed. Wolf. *denuo lege experiri.*

Hae ſunt Taylori ad Lyſiam annotationes ex eius editione Cantabrigienſi excerptae; quas cernere eſt, neque multas eſſe, neque magni momenti. Primum volumen Lyſiae mei curanti mihi Cantabrigienſis editio ad manum non erat; neque ſuſpicabar ei quicquam ineſſe, quod non eſſet in Londinenſi. Sed falſum opinionis me fuiſſe, paulo poſt amicus me docuit, admonens in Cantabrigienſi curas Taylori ad Lyſiam poſteriores haberi, et his in curis lectiones codicis Veneti. Accendit illa admonitio meum ardorem illam Cantabrigienſem videndi. Communicauit eam mecum *Fiſcherus*, V. C. Profeſſor humaniorum literarum in hac Vniuerſitate Lipſienſi, et Scholae Thomanae Rector. Reperi tum, annotationes illas, quas Cantabrigienſis exhibet editio, compendium, ſed oſſeum, eſſe annotationum, quas Londinenſis maior exhibet. perpaucas acceſſiſſe nouas, easque leues, et e codice Veneto vix quatuor aut quinque lectiones prolatas eſſe, easque non ſummi faciendas. Denique ita detracta eſſe ſigna annotationibus, vnde conſtet cuius auctoris quaeque ſint; vt videatur Taylor diuinationes Marklandi tantum non omnes ſibi arrogare voluiſſe. Rariſſime certe eum appellat; vt plerumque neſcias, cui coniecturam quamque tribuas. Haec admonenda habebam de editione Lyſiae poſterius a Tayloro curata, Cantabrigiae, in forma minori, A. 1740. Praefatio ab eodem huic editioni praemiſſa ſic habet.

Prae-

PRAEFATIO TAYLORI

AD EDITIONEM LYSIAE CANTABRIGIENSEM.

Vix prodierat anno ſuperiore editio noſtra, et ſtudioſorum manibus teri coeperat, quin ſenſi illico, me rem omnibus, qui literis politioribus delectantur, feciſſe longe gratiſſimam; qui auctorem nulli ex vetuſtis ingenii aut ſtyli laude cedentem, ex latebris, (delituit enim fere ad obliuionem) atque ex ſitu produxerim. Confeſtim mirabantur omnes et conquerebantur ſimul, negligi tam diu et ignorari ſcriptorem, cui propter venuſtatem ſermonis nitidam atque emendatam orationem, iuuentutem graece diſcentem tuto concredere poſſint. Eorum igitur hortatu auctorem noſtrum iterum typis deſcribi curaui, minoribus quidem, nouis tamen iis et nitidiſſimis, vt et mole et precio ad vſus communes atque ad ſubſellia informanda deſcendere potuiſſet. Adnotationes praeterea noſtras in compendium redegi, vt pateret quodammodo emendationum ratio, quibus Lyſiam mactauimus; minus tamen in legendo interpellaretur iuuenis Helleniſmo operam daturus. Nam auctorem tantum mendarum ſuarum mole obrutum negligere, vt fuiſſet inhumanum: ita ſi annotationes ad plenum recudiſſem, vix viſus eſſem rationem habere aut editionis priuatae et conſulto minoris, vix iſtius aetatis, cui haec ſcribimus. Verſionem noſtram appoſui emendatam et correctam ſedulo, atque eo quidem in loco apponi curaui, in quo ſi omnes vbique concluſae fuiſſent, melius omnino conſultum fuiſſet Graeciae fortunis. Poſtremo indicem aliquanto auctiorem adieci. Caetera, quaecun-

que ſc. ad ſcriptoris ortum, conditionem ac celebritatem ſpectant, ad orationum fata et fortunas, ad hiſtoriam illorum temporum, in quibus inclaruerit, ea omnia, non laboris fuga, aut quia minus neceſſaria aut vtilia duxerim, ſed eius, quam dixi, breuitatis ſtudioſus omiſi. Hoc interea habui quod monerem, me ſcil. opera V. C. et de literis bene meriti *Io. Chriſtiani Wolfii*, Hamburgenſis, nactum eſſe variantes lectiones codicis Veneti, eiusdem, vt ſuſpicor, quo vſus olim eſt *Muretus*. Cuius fidem laudandi cum mihi aliquoties data fuerit occaſio, ita ſubinde et mihi quoque gratulandi, quod locis nonnullis a me olim et viro praeſtantiſſimo *Ier. Marklando* per diuinationem reſtitutis auctoritatem plurimam conciliauerit. Vale. Dabam Cantabrigiae IIX. Cal. Septembres.

PRAEFATIO TAYLORI

AD

EDITIONEM LONDINENSEM.

Tandem noua haec Lyſiae *Editio, beneuole Lector, ſerius fortaſſe quam oportuit, ſerius certe quam aut deſtinaui aut praeuidere potui, in manus tuas et iudicium publicum venit. Nam ſiue fuit mea in operis Typographicis nouitas et inſolentia; ſiue itineris ſpatium, quod Chartae ſingulae vltro citroque confecerunt, atque adeo nonnullae odioſae difficultates, quae hominem minus gratioſum in literaria iſta conſuetudine adcomitari ſolent; ſiue denique varia et grauiora negotia Reipublicae noſtrae Academicae, quae, interea dum prelum exercebatur, meam qualemcunque operam ad ſuas res obeundas publice excitauit,*

uit, et quae omnia vitae meae officia merito ſuo maximo vendicare poteſt; quicquid id demum fuit, per ſexennium et amplius productum eſt opus, quod infra anguſtiores limites concluſiſſe forſan potuerunt aut fortunatiores, aut certe minus exercitati.

Moram in edendo, qualis fuerit, accepiſti. Vtrum ea ſit necne vt ab omni deſidiae turpitudine liberari poſſim: id, vna cum libri, quem hodie verſare occoepiſti, fortuna, meaque adeo exiſtimatione, quam in eo ſitam eſſe video, tibi, beneuole lector, tuaeque ſententiae committo. Ea tamen lege committo, vt, ſi habeas, vbi ingenii ſolertiam, diuinandi felicitatem, atque in literis exercitationem deſideres, nolis interea temeritatem exprobrare, quod in alieniſſimo Reipublicae literariae tempore, infructuoſiſſima omnium ſtudia atque artis plane deciduas excoluerim; quod iuxta Poetam,

Laborem prouocando, perdomando taedium
Forſitan nec lecta multis e latebris ſcalpſerim.

Eſto ſane: ſed dum quiſque ſuos patitur Manis, quidni ego non paterer noſtros? Cur hereditatem, quae mihi obuenit, damnoſam licet, non cernerem? Nam cum diu eſt, quod ad vetuſtos ſcriptores emaculandos, ſi minus natura, vſu tamen aliquo et ſtudio deferebar, eos maxime, quos ſcirem et iuris antiqui conſultiſſimos, et parentes ciuilis ſcientiae, mihi commendauit Maiorum noſtrorum auctoritas: qui in Domo noſtra bonarum artium foecundiſſima, antiquam Iuriſprudentiam incultam eſſe noluerunt, quorumque meritis ad me quoque pertinet iſtius diſciplinae profeſſio. Ita hodie, cum ex noſtro ingenio, tum ex aliorum inſtitutis, ad ea ſtudia detrudi me et quaſi compingi video, quae (ſiqua eſt in literis praerogatiua diſplicendi, neque certatim frigeſcant) et ſerio diſplicent et frigeſcunt maxime. Miſeram ſane conditionem vel tuendi vel ornandi Rempublicam literariam! quae ſi me fortaſſe minus deterreat, ſubagreſtem, meis moribus viuentem, et durum ad

magno-

magnorum pollicitationes, nonnullam tamen aegritudinem adfert, poſſe publice hebeſcere aciem literarum, et praeſtantiſſimorum hominum ſtudium tardari, cum ex his literis ne minimus ille capiatur fructus laudis et exiſtimationis, quem ſemper ſummum, hodie fere ſolum eruditi exſpectare potuerint.

Quae cum ſit publica fortuna artis noſtrae, atque interea domi habeat, quod impendio eſſe poſſit, (eſt enim literarum varietate pene infinita et ſeueritate inclementior, cum ceterae fere omnes in ambitu ſuo arctiſſime contineantur, neque ad alienos finis facile excurrant) mirari mecum ſoleo, vnde optima quaeque ingenia ad haec ſtudia accendi maxime ſoleant, et in communi bonarum artium naufragio ſerius reſtinguantur. Neſcio enim, annon ex omni antiquitate ſummos homines vel abundantia doctrinae vel ingenii felicitate Diſciplina noſtra extulerit. Cum et in hoc ipſo literarum flexu Academia noſtra, vt in omni, ita in hac praecipue eruditionis parte maximos viros et omni praeconio dignos informare et excolere non deſtitit; BENTLEIVM vtrumque, HARAEVM, MANGEIVM, THIRLBAEVM, WASAEVM, PEARCAEVM, WALKERVM, MARKLANDVM, IORTINVM, alioſque, quorum publice conticentur nomina, merita maxima non ignorantur.

Verum ex noſtratibus nemo fere, aut hoc, aut ſuperioribus ſaeculis in Iuriſprudentia Attica atque Oratoribus Graecis operam ſuam locabat; in quibus tamen, ſi eruditionem ſpectes, maximo cum fructu locari poterat. „Ex horum Oratorum ſcriptis non antiqui tantum Iuriſconſulti Romani profecerunt plurimum, ſed poſt inſtauratas literas *Budaeus* praeſertim et alii ſuos fundos irrigarunt. Hodie pene ipſa nomina ignorantur. Tantum inuiſa quondam Barbaries amatur[1]. „ *Imo eouſque ignorabantur, vt, cum ad* Lyſiam *recudendum acceſſi, ſtatim*

1. Boecler. de Scriptóribus Graecis et Latinis.

tim ſenſi, non pauciores fere ad Editionem promouendam excitaſſe meae ſedulitatis et conſtantiae exiſtimationem, quam aut Tanti nominis celebritatem, aut cum hominis fama et ſcriptis conſuetudinem.

Vnde tanta Incuria occupauit hanc literarum partem, quae tam inſignem vtilitatem ſecum adfert, inter plurimas hanc aliquam rationem eſſe arbitror: ſcilicet, quod harum Orationum, quae circumferuntur, Exemplaria, neque ea tamen facile obuia, Latina interpretatione fere deſtituantur. Quae eſt ſane et altera conditio Graecarum literarum non minus dolenda, quod, cum nude prodierint, vix vnum aut alterum inueniant emptorem: cum viciſſim nihil quidpiam fere magis ad earum interitum contulerit; quam popularis illa et puerilis verſiones Latinas adtexendi conſuetudo. Ita ex illa parte ignorantur, ex vtraque negliguntur. Sed de his fortaſſe ſatis: aliquid tamen in hoc limine operis praefandum fuiſſe duxi, cum de horum ſtudiorum infortuniis, tum nonnihil etiam de mea intempeſtiua opera in iis excolendis. Supereſt, vt de Auctoris noſtri orationibus aliquid addam: quali ſcilicet fortuna in vtraque aetate vſae ſint, tum in ea, quae extinctas literas praeiuerit, tum in hac altera, quae Typographiae ope nouam librorum edendorum rationem introduxit; denique quantum ego praeſtiti in hac editione adornanda, et quibus ſubſidiis adiutus id operis in me ſuſcepi.

In Scriptoribus recenſendis eo melior fuit antiquorum Criticorum fortuna, quod ſaepenumero vetuſtiſſima exemplaria nacti ſint, et quae aetate praecederent infinitam iſtam varietatem lectionis, quam ex deſcribentium vel dolo malo, vel incuria ſubinde oriri neceſſe fuit. Eorum vſum expediebat, quod nondum optimi et autographi Codd. Barbararum gentium furorem experti ſint, neque iam reperto et introducto artis Typographicae vſu incurioſius obſeruari coeperint atque in manibus hominum paulatim eſſe deſierint. Memorat Athenaeus *(ſi bene memini, neque enim ab* Athe-

naei

naei *lectione recens ſum)* Sophoclis *Codicem ab ipſo auctore ſcriptum:* Pauſanias *in* Boeoticis *ſe vidiſſe adfirmat* Heſiodi *poema ab accolis montis Heliconis ſibi commonſtratum antiquiſſimis plumbeis laminis, procul dubio auctoritate publica in honorem tanti ciuis (ſi ciuis fuit) exaratum. Scriptores emaculare eiſque ex appoſito chirographo auctoritatem conciliare, eorum erat, qui vel primaeuas membranas vel eis proximas vſurparunt. Ita* Ariſtotelem Tyrannio *emendauit, (dubium tamen an primus) qui cum* Lucullo *vixit, ab* Ariſtotelis *aetate non longe diſſitus* [2]. *Antiquiſſimus procul dubio fuit* Mnemo Pamphylius, *quem* διορθωτὴν Hippocratis *nominat* Galenus, *quippe de cuius notis criticis ad* Hippocratem *poſtea ſcripſerunt Medici, qui videntur a* Plinio *laudari. In Romanorum ſcriptis quanquam ob ludorum celebritatem et excultam magis diſciplinam Exemplaria et latius propagari et frequentius deſcribi coeperint, attamen intra eam aetatem ſerio recenſita fuiſſe accepimus, quae ſumma auctoritate deſtitui non poterant. Ita* Tacitum *et* Apuleii *nonnulla recognouit* Criſpus *quidam* Salluſtius *anno Aerae vulgaris 395, qui erat ab exceſſu vtriuſque Scriptoris infra trecenteſimum.* Vegetium *(vt eſt in MS.* Puteano) Eutropius, *quiſquis demum fuerit, certe* Vegetio *ipſo non multum recentior.* Priſcianum FLACCVS THEODORVS DIONYSII V. D. MEMORIALIS SACRI SCRINII EPISTOLARVM ET ADIVTOR M. QVAESTORIS SACRI PALATII IN VRBE ROMA CPOLITANA OLIBRIO VIRO CLARISSIMO COS. Olibrius *Coſ. erat ſine Collega, vt ex Faſtis diſcimus A. C. 526. quo tempore floruit* Priſcianus *ipſe. Quin et* Theodorus *ſe* Priſciani *auditorem fuiſſe profitetur. Non maximo interuallo* Virgilius *Cenſorem nactus eſt* Turcium Rufium Apronianum Aſterium, *prout ex eiuſdem manu adparet*

in

2. Strab. l. 13. p. 609. Plutarch. in Lucullo et Sylla. Ammon. in vit. Ariſtot. Athen. l. 1. Heſych. Illuſtr.

in vetuſtiſſimo Cod. Virgilii, *quem ſeruat Bibliotheca* Medicea ad D. Laurentium.

TVRCIVS. RVFIVS. APRONIANVS. ASTERIVS. V. C. ET INL. EX. COMIT. DOMEST. PROTECT. EX COM PRIV. LARGIT.

EX. PRAEF. VRBI. PATRICIVS. ET CONSVL. ORDIN. LEGI. ET DISTINCXI CODICEM. FRATRIS. MACHARII. V. C.

NON. MEI. FIDVCIA. SED. EIVS.

et quae ſequuntur, legenda in Gorii Inſcriptionibus antiquis in Etruria exſtantibus *p. 452. De* Aſterii (*qui Conſul erat A. C. 494.*) *genere et aetate, itemque* Virgiliani *Codicis emendatione videndus eſt Eminentiſſimus* Card. Noriſius, Cenotaph. Piſan. Diſſert. 4. *Atque haec ſunt omnia fidei ſincerae et quae laborare nequeat, quum quibuſdam MSS. eorum cenſura et auctoritas publica, ſiue autographa, ſiue ad fidem alterius exemplaris deſcripta, ad finem adhaeſit, atque ad noſtra tempora deuenit* [3]. *Illuſtriora multo et ad propoſitum meum diſertiora, quae ab Antiquis memorantur de* Plauto *a* Varrone *recenſito, unde* Plauti fabulae Varronianae, *quas ſc. ille admiſit* [4]: *de opera, quam iuxta* Euſebium *in* Chronicis, *impendit* Cicero *ſcriptis* Lucretii, *de* Cicerone *ab* Aſconio *Neronis Imp. aetate emendato*, Ennio *a* Lampadione [5], *et* Virgilio *demum vel ipſius Auguſti temporibus a* Vario, Tucca, *et* Hygino.

Porro

3. Chirographo ſuo recenſiones a ſe factas adteſtabantur vel muniebant Critici veteres. Ἐπεὶ κἂν τοῖς βιβλίοις, ἃ διωρθοῦτο τοῦτο, ἐγκαταλέλειπται σύμβολον. ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρίς. Ariſtid. in Oratione funebri Alexandri Cotiaeenſis.

4. Gell. III. 3.

5. Vt non turbidae fidei nec ambiguae, ſed vt purae liquentiſque eſſet, *equuſ*ne an *eques Ennius* ſcriptum reliquiſſet, librum ſummae atque reuerendae ve-

Porro huic felicitati acceſſit non minor, ea ſcilicet, quae Antiquioribus Criticis Auctores integros, adeoque a ſe ipſis felicius expoliendos recognoſcendoſque obtulit. Magnum id erat ingenii adminiculum, Scriptorem ex ore ipſius fingere et colores ducere, quos ipſe repraeſentauerat. Nos viciſſim hariolationibus ex aequalium Scriptorum vſu ductis, ex Dialecti, in qua ſcripſit, genio atque indole; ex Scholae denique aut Diſciplinae auctoritate, aetatem conterimus. Fortaſſe etiam aliquando cum laruis luctamur, et Sophiſtarum vmbratilis μελέτας, *ſequioris aeui vel exercitationes vel oblectamenta, magno cum molimine refingimus. Non diffitendum eſt multa genuinae Antiquitatis monumenta ideo aetatem non tuliſſe, quod Cenſoriam obeli notam ſuſtinere nequiuerant. Circumferebantur olim Orationes Lyſiae 400 et quod excurrit iuxta* Plutarchum *et* Photium: *plurimae ſane ex mente grauiſſimorum Scriptorum* [6]. *Iamdudum autem eſt, quod conquerebatur* Photius Paulum Myſium *multas et praeclariſſimas ſua Criſi extinxiſſe* [7]. *Homerica omnia atque ea, quae pro Homericis oſtentabant variae antiquorum* ἐκδόσεις, *penitus fere interie-*

tuſtatis, quem fere conſtabat *Lampadionis* manu emendatum, ſtudio pretioque multo vnius verſus inſpiciendi gratia conduxi, et *eques*, non *equus* ſcriptum in eo verſu inueni. *Gell.* XVIII. 5.

6. πλείστους δὲ γράψας λόγους. Dionyſ. Halicarn. *de Lyſia.* *Catonis* orationes non minus multae fere ſunt quam Attici *Lyſiae*, cuius arbitror plurimas eſſe. *Cic. in Bruto.* Multa *Lyſiae* ſcripta ſunt, nonnulla *Critiae. Id. 2. de Orat.*

7. Πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄλλους εἰς νόθους ἀποῤῥιψάμενος πολλῆς καὶ μεγάλης τοὺς ἀνθρώπους ὠφελείας ἀπεστέρησεν οὐχ εὑρισκομένων ἔτι τῶν ὑπὸ διαβολὴν πεσόντων· ἅπαξ γὰρ ἀποκριθέντες παρεωράθησαν, ἐπικρατεστέρας τῆς διαβολῆς, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, ἢ τῆς ἀληθείας γεγενημένης. Phot. Biblioth. Cod. CCLXI.

interierunt, exceptis iis, quae poſteritati conſecrauit ea ſola Editio, quae ceteras omnis viuendo vicit, cuiuſcunque demum ſit, Zenodoti *certe non eſt, cuius Editio Homerica ab Antiquis commendabatur maxime, quandoquidem pluris verſus, quos ille obelo notauit, hodie in vulgata habemus: non* Ariſtarchi, *qui* Vlixeam *terminauit libri penultimi v. 296. hiſce verbis*

Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.

Quod ideo libentius commemoro, quia nonnulli non intellecto hoc more Maiorum, quaecunque ex Homero *ab antiquioribus ſcriptoribus allegata reperiant, qui aliis atque aliis recenſionibus vtebantur, ea ad praeſens Homerici poematis ſyſtema temere adglutinant. Inconſultius quidem hoc, et nullo cum acumine admiſſum. Cum hoc non eſſet* Homerum, *ſed centonem exhibere ex diuerſis* Homeri *recenſionibus conſarcinatum. Verum ſingulare aliquid ſemper habuit* Homeri *fortuna. Nemo fere ex antiquioribus paulo doctior, qui ad illius recognitionem non acceſſit: nemo viciſſim ex Neotericis, quem vere Criticum dicere poſſis. Siue id plurimorum praeſtantium virorum deſperatione factum ſit, ſiue (quod fortunet Literarum ſiquis ſit Genius!) reſeruata fuerit ea famae et aeternitatis conditio ſummo iſti viro, qui incredibili literarum lumine praeſens ſaeculum ornauit, et immortalibus beneficiis futura omnia demerebitur.*

Vt ad Lyſiam *reuertar, quis ille* Paulus ἐκ Μυσίας, *quali lingua, qua conditione et aetate vſus eſt, albus an ater, frugi an nequam, id iuxta ſcio cum inſcientibus maxime.* Photio *certe aetate prior, qui ſolus, quod ſciam, ex antiquis hominem memorat, ſi* Suidam *excipias atque praeterea* Eudociam *Imperatricem, quae ex eodem fonte, vnde* Suidas, *hortos ſuos irrigauit. Eorum verba ſunt:* Παῦλος Γερμῖνος σοφιστής, ὁ γράψας, ὅτι γε Λυσίου ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς βιβλία β. ὑπομνήματα εἰς τοὺς λοιποὺς λόγους τοῦ Λυσίου.

Paulum, *credo, aetate anteiuere vterque et* Dionyſius *Halic. ſc. et* Caecilius, *qui ex orationibus* Lyſiae 425. *germanas eſſe volunt, non niſi* 230 *iuxta* Plutarchum: *aut cum* Photio 233. Dionyſio *multum debet* Lyſias: *grauiſſimo omnis memoriae in rebus praeſertim criticis auctori, vt erat ingenio acerrimus et multiplici lectione inſtructiſſimus. Praeter eam, quae ſupereſt de* Lyſia *Criſin, (quod opus emaculatius longe, vt ſpero, quam in vulgatis repraeſentari ſolebat, huic Editioni praeponi curauimus) commentarium* [8] *ſcripſit de dignoſcendis* Lyſiae *orationibus germanis et adulterinis, hodie magno rei literariae detrimento non exſtantem.*

Dionyſius [9] *aetate et ſtudiis aemulum habuit* Caecilium *Rhetorem, natione* Siculum, *patria* Calactinum [10]. *Scripſit*

8. Vid. Dionyſ. in Lyſia.

9. Hos coniungit *Quintilian.* III. 1. φίλτατον vocat *Dionyſ. Halic.* in Epiſtola ad Cneium Pompeium de praecip. Hiſtoricis. Laudatur a *Quintiliano* tanquam auctor antiquior. Cum igitur *Suidas* aetatem *Caecilii* ab Iulii et Aug. Caeſarum temporibus ad Hadrianum proroget, credibile eſt, eum, vt ſolet, duos ſcriptores immiſcuiſſe, vnum, qui ſub Auguſto, alterum, qui ſub Hadriano floruit. De *Caecilio* praeterea vide *Dionem Caſſium, Plutarch. in Demoſth.* init. et *in vitis X Oratorum, Athen.* l. 6. *Longinum* ſaepius, *Photium*, Cod. 61. 259. 260. 262. *Suid.* in Καικίλιος et Ερμαγόρας. *Voſſ. Hiſt. Graec.* p. 178. et *de arte Grammatica* l. 5. *Caſaub. ad Athen.* VI. 21.

10. Sc. ἀπὸ καλῆς Ακτῆς, vt eum laudat *Athenaeus.* Conditur ea vrbs in Sicilia Olymp. LXXXIII. 3. Mox voce deprauata vocabatur Κάλλαντις. Καικίλιος Σικελιώτης, Καλλαντιανος. Κάλλαντις δὲ πόλις Σικελίας. Suid. A *Diodoro* ad Olymp. LXXXV. 1. πόλις Καλλατινων. vt dubium an Σιλῆνος, ο Καλατιανος ab

Scripſit ille σύγκρισιν *Demoſthenis* et *Ciceronis: Demoſthenis* item et *Aeſchinis:* Dictionarium ex ordine literarum: De *Demoſthenis* orationibus germanis et ſpuriis: de charactere X Oratorum: ſingularem commentarium de *Antiphonte, atque alia permulta, de quibus* Suidas *conſulendus erit. Laudantur a* Longino §. 32. *iuxta finem eius in* Lyſiam *commentarii.* ὁ Καικίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάῤῥησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίτοις. Φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ᾽ αὐτὸς αὑτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φιλεῖ. *Hic eſt* Caecilius, *qui orationem Deliacam* Aeſchini *abiudicat*, Antiphontis *orationes genuinas ſolummodo 35 admittit*, Iſocratis 28, *in horum Oratorum lectione et Criſi verſatiſſimus.*

De Oratoribus Atticis librum adornauit Lyſimachides Caeciliano *libro oppoſitum, vt conſtat ex* Ammonio *in v.* θεωρὸς, *de quo me plura neſcire confiteor.*

Curiam Atticam illuſtrauit Hero *Athenienſis, incertae aetatis: de quo* Suidas. Ἥρων. Κότυος, Ἀθηναῖος ῥήτωρ τὰς ἐν Ἀθήναις δίκας γεγραφὼς — ἐξήγησιν Δεινάρχου — περὶ τῶν ἀρχαίων Ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Diodorus Valerii Pollionis *Alexandrini F. ſub Adriano vixit et enarrationem ſcripſit locorum difficiliorum, quae in X Oratoribus inueniuntur.* Suid. in Πωλίων et Διόδωρος.

Zoſimus *Gazaeus vel Aſcalonites, qui ſub Anaſtaſio vixit, ſcripſit praeter* Lexicon Rhetoricum, Commentarios in Demoſthenem et Lyſiam [11]. *Interfectum a Zeno-*

Athen. p. 268. memoratus ſit Siculus Calactinus, an ex Calatio vrbe Italiae. In numis Καλακτινων viſuntur ſymbola Athenienſium.

11. Ex Suida.

Zenone Imp. refert Cedrenus p. 291. *qui* Zoſimum *virum ſpectabilem vocat. Perierunt vtique, quae in noſtrum ſcripſit: attamen* Zoſimi *Aſcalonitae ſcholia in* Demoſthenem *diuerſa ab* Vlpiani *ſcholiis ſeruantur hodie inedita vna cum* Demoſthenis *orationibus in Bibliotheca Vaticana, vt ex* Ryckii *Catalogo MS. didici. Excerpta ex eiuſdem libro* περὶ πρέσβεων Ῥωμαίων πρὸς Ἐθνικοὺς *ibid. memorat exſtare idem* Ryckius: Zoſimi *in* Demoſthenis *Philippicas Lexicon in eadem Bibliotheca* Labbaeus. *Eius in* Demoſthenem *Orationem* Leo Allatius Συμμικτῶν *lib. 7. Latine vertit. Vid.* Fabric. Biblioth. Gr. *Tom.* XIV. *pag. 15. qui ibidem memorat Virum eruditiſſimum* Franciſcum Salmonium *Praefectum Bibliothecae Sorbonicae habere MS. eiuſdem lucubrationem* εἰς τὸν βίον τοῦ Δημοσθένους.

In eoſdem, Lyſiam *ſc. et* Demoſthenem, *ſcripſit* Zeno *Citienſis*, Zenone *Philoſopho Stoicae diſciplinae auctore, qui eiuſdem quoque Ciuitatis erat, multis annis iunior. Videtur allegari* [12] *a* Sulpicio Victore *in Inſtitut. Orat. ad Silonem generum, a* Scholiaſte Hermogenis p. 362. *et ab* Vlpiano *praef. Commentariorum in* Demoſthenem.

De Antiphontis *figuris, de* Lyſiae *et* Hyperidis *orationibus ſcripſit* Caius Harpocratio *Sophiſta.* De illis, quae Oratores ignoraſſe videntur, de formis Orationum, Ementitam eſſe *Herodoti* Hiſtoriam (*ſiue vt* Suidam *emendari velit* Caſaubonus *in notis MSS. ad* Herodotum περὶ τοῦ ου κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν) *ceteraque* Aelius Harpocratio. *Vid.* Suid. Meurſ. *Attic. Lect.* VI. 2.

Vtilem certe operam nauarunt Callimachus *aliique ex Schola Pergamena in tabulis conficiendis, quas* πίνακας *et*

12. *Zenonis* Rhetoris praeceptis ſe maxime vſum fuiſſe teſtatur *Sulpicius* initio libri.

et ἀναγραφὰς *vocarent. In eas auctorum aetatem, genus, et ſcripta; ſcriptorum argumentum, initium et numerum diſtincte referebant, et quae ſuppoſititia erant a veris ſegregabant. Huiusmodi* πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων *inſtruxit* Callimachus, *vt notum eſt ex* Athenaeo: *In* πίνακι *ſeu* ἀναγραφῇ ῥητορικῶν (*ſiue* ῥητόρων) *et* ἐν τοῖς ῥήτορσι *diſerte et ſpeciatim citatur ab antiquorum non nemine. Ex eo ſcilicet opere fuerunt, quae laudat* Dionyſius Halic. *de* Callimachi *laboribus in antiquos Oratores praeſtitis* [13]. *Verum cum munus illud negligenter adminiſtrauit, ſiue rei mole et magnitudine oppreſſus, ſiue* δεινότητι *vere Critica, quae falſa a veris diſcernit, deſtitutus, (a* Photio *certe Cod.* 265 οὐχ ἱκανὸς κρίνειν *repraeſentatur) iſtos commentarios minus aegre ferimus interceptos.*

Multum vtique conferret ad noſtros Scriptores illuſtrandos, ſi exſtarent argumenta Orationum, quae concinnarunt Antiqui nonnulli. In ea Claſſe cenſendi ſunt Poſidonius *Olbiopolita Sophiſta*, Aelius Theo *Alexandrinus*, Tiberius *Sophiſta*, Timaeus *Tauromenites* Philiſci *Mileſii diſcipulus, aliique. Si exſtarent, dixi: quo iure dixerim, ſane neſcio. Eae enim, quae nonnullis Rhetorum antiquorum Orationibus in ſcriptis Codd. adhaerent* ὑποθέσεις, *licet aliquando incurioſe et praeter argumentum et hiſtoriam confictae, antiquiores eſſe poſſunt, quam vulgo haberi ſolent.* Antiphontis *vna lemma habet praefixum, in quo de* Lyſiae *deperdita Oratione ita inſtituitur Sermo, vt nemini dubium eſſe poſſit, quin eam legerit Scriptor ille,*

13. Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον [Lyſiae] Καλλίμαχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ανδροκλείδου κλήρου. Dionyſ. *in Iſaeo.* Ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος [Demoſthenis] ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος υπερ Αλοννησου. Idem *de admiranda vi dicendi in* Demoſth. Τοῦτον [ſc. orationem *Dinarchi* contra Theocrinem] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρει. Idem *in Dinarcho.*

quicunque fuerit. Et ſane quo tempore deſiderari coeperint Noſtri orationes, difficile eſt dictu. Exſtiterunt ſaeculo octauo nonnullae, quae hodie non exſtant, vt liquet ex Photio. *Plurimas diſerte nominat* Suidas, *et verba deſcripſit, verum ex* Harpocratione, *qui aetate anteiuit, mutuatus.* • Euſtathius *quidem, qui vtroſque ſequitur, nonnulla* Lyſiae *legerat, quibus hodie non vtimur: vt dici debeat plura ad iſtud ſaltem aeuum ſuperfuiſſe.*

Nouo iam ſaeculo nato et literis feliciter inſtauratis, Aldus Manutius *primus, anno ſc. 1513.* Lyſiae, *quod ſupererat, typis euulgauit Graece Fol. vna cum* Aeſchine, Antiphonte etc. *quos* Franciſco Faſeolo *IC. ac Senatus Veneti a Secretis Magno nuncupauit.* „Id quod gratius *(ait Vir ſummus)* tibi futurum exiſtimaui, quoniam quas plerique horum ſcripſerunt Orationes multis Saeculis abditae latuerunt: latebant autem in Atho Thraciae monte. Eas *Laſcaris* is, qui abhinc quinquennium pro Chriſtianiſſimo Rege Venetiis ſumma cum laude legatum agebat, doctiſſimus et ad vnguem factus homo, in Italiam reportauit. Miſerat enim ipſum *Laurentius* ille *Medices* in Graeciam ad inquirendos ſimul et quantouis emendos pretio bonos libros. Vnde Florentiam et cum iis ipſis orationibus et cum aliis, tum raris, tum pretioſis voluminibus rediit," *et quae ſequuntur. Editionem igitur ſuam credibile eſt* Manutium *expreſſiſſe non ex vnico exemplari, ſed ex pluribus inter ſe collatis, quae adhuc ſeruat inſtructiſſima illa Bibliotheca Laurentiana. Eorum notitiam non alienam duxi, quae hic ſubiungatur, vt aliorum Induſtriae aliquid ſubminiſtrem, qui* Lyſiam *olim emaculaturi felicitatem noſtram in bibliothecis exterorum adeundis ſuperare poſſint.*

Plut. 57. Cod. 4 Orationes Lyſiae 31, quarum prima contra Eratoſthenem, vltima contra Philonem. Fol.

Plut. 57. Cod. 45. Lyſiae orationes 28 4to.

Plut.

Plut. 57. Cod. 52. Lyſiae vita eius orationibus praemiſſa 4to.

Plut. 74. Cod. 12. Lyſiae orationes aliquot, quarum prima περὶ δωροδοκίας, poſtrema aduerſus Nicomachum 4to.

Plut. 4. Cod. 24. Anonymi [Lyſiae] Oratio in eos, qui pro patria in praelio quodam occubuerunt. 4to.

Anno 1575. *H. Stephanus* eoſdem oratores emiſit Lutetiae luculentiſſime impreſſos in Fol. Gr. adiecta Latina verſione omnium *Aeſchinis* et quarundam *Lyſiae* Orationum, ſc. *de Eratoſthenis caede* ſeipſo interprete, *in Eratoſthenem 30 virum: in Alcibiadem*, et *Dardanarios*, ex interpretatione *Claudii Groularti*. Ad *Aeſchinem* quidem et aliquot *Lyſiae* orationes vett. Codd. ope ſe fuiſſe adiutum teſtatur. Quinam autem qualeſque fuerint non memorat: in ea porro, quae inſcribitur ἐπιτάφιος λόγος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς „*cuiuſdam exemplaris auxilio* (hominis ipſius verbis vtor) *non ſolum plurimos locos emendauit*, *ſed aliquot etiam lacunulas*, *necnon magnam quandam lacunam expleuit*." Magna erat in eo homine cura, moderatio non minor. Scriptorum Codd. varietatem diligenter et fideliter ad oram paginae ſuae adnotabat: rariſſime in locum receptae lectionis hariolationes ſuas repoſuit, niſi vbi tam craſſus fuerit prioris Editionis error, „*vt multo etiam craſſior futura eſſet de emendatione dubitatio*." Quam, vt ſpero, in hac noſtra edit. operam nauaui, et fidem obſeruaui, hominis iſtius et laudis et diligentiae pro ingenii modulo quam maxime aemulus.

Vertente ſaeculo, anno ſc. 1615. *Iodocus Vander Heidius* Brabantus *Lyſiae* orationes 34. Latine a ſe redditas et politicis notis illuſtratas Hanouiae edidit, typis Wechelianis in 8vo [14]. Graeca recenſuit notaſque de ea

14. Eodem tempore, quo HEIDIVS *Lyſiam*, AL-

de ea re ad calcem libri adiecit, cuius hortatu atque auctoritate ſuſcepta erat haec editio, *Andreas Schottus* Antuerpienſis, S. I. quali fide aut diuinandi peritia (libris enim calamo ſcriptis deſtituebatur) praeſtat tacere, quam ea inclementer dicere, quae etiam cum veritate dici potuiſſent.

Porro A. 1683. liber ille recuſus erat Marburgi Cattorum, in 8. procurante *I. Burchardo Maio* Eloquentiae et Hiſtoriae Profeſſore primario. Quae Editio, etſi teſtimoniis vett. *Dionyſ.* ſc. *Plutarchi etc.* de *Lyſia*, quibus prior inſtructa erat, carebat, notiſque ibidem, quibus *Schottus* ſuarum bariolationum rationem aliquam reddidit, ea tamen diligentia ad imaginem prioris expreſſa eſt, vt ſingula pagina in vtraque ex aequo reſponderet et pariter procederet.

Singulares Orationes aut Latine expreſſerunt, aut Notis et Commentariis illuſtrarunt nonnulli, de quibus mox eſt dicendum. Sc. Orationes duas priores cum Latina verſione a ſe adornata edidit *Ianus Vitalis* Panormitanus Romae apud Iacobum Mazochium 1515. nonis Aprilis in 4to. *Mario Maffaeo* Volaterrano, honoris cauſa, inſcriptas. Editionem hanc rariſſimam et ſemel tantum a me viſam claudit hoc Epigramma.

OCT. SYLVIVS. LAVRELIVS.

Praecipuum decus eſt iterum natum eſſe Lyeo,
Quique pater fuerat matrem habuiſſe Iouem.
Sic LYSIAE ſcriptis geminum decus additur, et quem
Graecia protulerat, nunc polit Italia.

Anno

PHONSVS MINIATVS Bononienſis *Antiphontem*, *Andocidem*, et *Iſaeum*: I. GRVTERVS *Dinarchum*, *Lesbonactem*, *Lycurgum*, *Herodem* ac *Demadem* Latinitate donauit atque euulgauit typis, eiuſdem *Schotti* nutu et auctoritate.

Anno deinde 1522. 4to in inclyta Baſilea ex aedibus Io. Frobenii Cal. Maii, vna cum *Libanii* et *Iſocratis* orationibus aliquot ab *Eraſmo* Latine verſis, prodierunt binae eaedem Orationes Gr. Lat. incerto interprete. Ceterum vt comperi ex ea interpretatione eleganter in pergamena exarata in Bibl. Col. Baliol. Oxon. Interpres iſte erat *Franciſcus Philelphus* Tolentinas, vir elegantioribus literis vindicandis natus [15]. Vtriuſque interpretationem *Pallanti Strozae* nuncupauit, quas Epiſtolas, dignas certe, quae non perirent, ex eodem Cod. deſcripſi, et primus, quod ſciam, hodie publici iuris facio.

FRANCISCVS PHILELPHVS praeclaro Equiti PALLANTI STROZAE ſal. pl. d.

Soleo certe nonnunquam, *Pallas* vir clariſſime, maiorem in modum queri pernicioſam praeteriti ſaeculi aduerſus noſtrae tempeſtatis doctos homines literarumque cupidos iniuriam: et illos vehementi quodam odio deteſtari, quorum inerti negligentia factum eſt, vt in amiſſis Vett. Scriptorum illuſtribus ac infinitis prope voluminibus tantam ipſi cladem ſuſciperemus. Quid enim claris ingeniis aut acerbius aut calamitoſius accidere poteſt, quam iis carere, quibus ſine omnis ſuus ſplendor omniſque magnitudo et manca et muta eſt? Nemo profecto, mea ſententia, etſi ad equitandum aptiſſimus ſit natura, ſine equo equeſtrem teneat, nemo ſine armis militiam, neque nauigandi peritiam ſine nauigiis, neque architecturam, neque fabrilem, neque aliam quamuis ſiue artem ſiue facultatem, vbi eiuſce rei deſuerint Inſtrumenta, medullitus ſane noſcere quiſque queat. Cuiuſmodi vero quot-

15. Vid. *I. Henr. Foppii* hiſtoriam *Philelphi* literariam ex ipſius Epiſtolis collectam, tomo V. Miſcellaneorum Lipſienſium p. 322 — 354. qui adfirmat Latinam verſionem harum Orat. prodiiſſe *Florentiae*.

que bonarum artium inſtrumenta, ob tantum hunc tamque indignum veterum librorum interitum, amiſerimus, ipſe optimus teſtis ſis. Nemo enim eſt vnus omnium inter noſtros, qui id te melius ſcire vel poſſit vel debeat. Nam et Graece et Latine eam habes eruditionem, qua medius fidius maiorem nemo: et ſi quid apud noſtros exteroſue librorum relictum ſit, id omne, pro tua eximia diligentia ac laudatiſſimo doctrinae ſtudio, Tibi vel potius eruditis omnibus iampridem maximis cum laboribus impenſisque comparaſti. Quid enim Philoſophos numerem? qui quo maiore numero exſtiterunt, eo magis in iis naufragium factum eſt. Libros circiter 400 *Ariſtoteles*, ac prope totidem *Theophraſtus* ſcripſit, quorum mirum eſt quanta ſit nobis relicta paucitas. *Democritus* ille magnus tantuſque Vir, cuius magnum de Mundo opus talentis quingentis aeſtimatum perhibent, vſque adeo multa ſcripſit, vt Librarius per cauillum ſit ab *Epicuro* appellatus. *Epicurus* autem ipſe trecenta reliquit volumina: *Chryſippus* vero, quem librorum *Epicuri* huius paraſitum *Carneades* nominat, quinque ac ſeptingenta volumina elucubraſſe traditur. Permulta *Zenones* et Cutienſis (*ſic*) et Eleates ſcripſere, permulta *Heraclitus*, permulta *Empedocles*, et alii cum Graeci tum Latini philoſophi, quos complecti oratione labor ſit. Permulta nobis et maxima ſuae ſapientiae et perilluſtria monimenta reliquerunt. Horum autem omnium nulla prorſus ſcripta exſtant. Quid autem, vt reliquos ſiue Poetas, ſiue Hiſtoricos, ſiue alios praeſtanti aliqua doctrina et ingenio viros omittam, quid, inquam, Oratorum verſuras interituſque commemorem? Hoſce propemodum omnis ad *Brutum* ſcribens *Cicero* non Latinos ſolum ab ipſo vſque M. Cornelio Cethego, quem ſuauiloquenti ore viguiſſe Q. *Ennius* decantabat, vel ab illo potius Bruto repetens, qui vim ex vrbe regia extruſerit, verum et Grae-

cos ab ipſius vſque Solonis Piſiſtratique memoria et diligenter, vt adſolet, et eleganter adnumerat. In quibus quanta ſit ſtrages facta, quanta ſuſcepta calamitas, quis Te nobiliſſimo equite et homine doctiſſimo melius omnium vnus norit?

Nonne igitur iure illis ſuccenſebimus, deteſtabimur, exſecrabimur, quorum deſidia ignauiaque tantam nobis iacturam factam intuemur? Nam ſi cum hac veterum librorum paucitate ac penuria, (quorum non mediocrem partem, vt ſcis, tanquam ex Erebo mirus ſanctae vetuſtatis cultor *Nicolaus Nicoli* incredibili ſua cum diligentia ac ſtudio nobis in lucem contulit, id dicendo aſſecutos nonnullos cernimus, vt honori apud omnis admirationique habeantur, ne certe dubitandum exiſtimo, quin multos hodie *Leonardos*, permultos haberemus *Ambroſios*, ſi priſcis Bibliothecis liceret frui. Quod cum in omnem Italiam pateret, tum potiſſimum in hac vrbe, vbi diuina quaedam ingenia germinant: Nec diffido, quin aliqui ex hac ipſa vrbe breui emerſerint, qui ſua et cura et induſtria et ingenio tantae huic iacturae cladique medeantur. Iſta cum *Iannotium* manet, tum hunc noſtrum et *Carolum Aretinum*, diſertos et doctos homines, tum alios pleroſque ad eloquentiae eruditioniſque decus euaſiſſe tam probe atque indies magis euaſuros video. Sed de iis hactenus multa. In eo autem veterum ſcriptorum naufragio inſignis eſt *Lyſiae* Oratoris procella. Is enim Orationes 425. ſcriptitaſſe fertur; quarum 230 *Dionyſius Caeciliuſ*que indubitatas illius exiſtimant: reliquae vero creduntur adulterinae. Hiſce autem in omnibus bis duntaxat, et id ob malignitatem cauſae eum ſuccubuiſſe *Plutarchus* refert. Scripſit et *Rhetoricas artis* et *conciones* et *laudationes* et *epiſtolas: orationeſ*que tum *amatorias*, tum *funebris*, ac *Socratis defenſionem*. Ex hac autem tanta ſuorum ſcriptorum multitudine vix 35. oratio-

orationes exſtant: reliqua vero omnia periere. Quanta is vero dicendi luculentia maieſtateque floruerit, etſi *Cicero* princeps Eloquentiae et optimae nullius expers diſciplinae plurimis in locis diſſeruerit, ac nos fortaſſe propediem alio quodam in loco commodius expoſituri ſumus, id tamen abunde dignoſci poteſt ex ea funebri oratione, quae ab hoc ipſo *Lyſia* pro iis edita erat, qui aduerſus Lacedaemonios Corinthiis auxilium ferentes poſt vrbem 30 Tyrannorum ſolutam iugo, forti et atroci praelio Athenienſes interiere. Hanc ſi frequentiſſime antea Graece lectitaueris, nunc Latinam a nobis factam, vt et Latine legas, et ceteris legendam des, te vehementer rogo.

FRANCISCVS PHILELPHVS Clar. Equiti PALLANTI STROZAE. Sal. D. pl.

Fuere nonnulli et prudentes et docti viri, praeſtantiſſime *Pallas*, qui inter *Lyſiae* Oratoris *Platonis*que Philoſophi ſcripta maxime intereſſe iudicarent: quod propemodum alii quidem, item et ipſi homines haud vulgares inter *Demoſthenem Ciceronem*que voluere. Nam huic nihil adiici: illi detrahi nihil poſſe, quid aliud eſſe dixerimus, quam vel id quod *Platonis* eſſe cernimus, eximiam quandam et exſuperantem dicendi copiam, vel emendatum *Lyſiae* atque elimatum grauiſſimumque Orationis filum? Quod quidem acutiſſimorum hominum iudicium, quum ſemper maximi facere conſueueram, tum vero poſteaquam Graecas Literas deguſtaſſem, admiratus ſum adeo, vt vix quicquam aut verius aut ſubtilius iudicatum exiſtimarim. Nam vt reliquos nunc omiſerim, quid de *Lyſia* ipſo dicam? cuius peregregia dicendi quaedam diuinaque elegantia, caſtigata verbis, ſententiis affluens, tantum de ſe ſtuporem ſplendoremque legentibus ingerit, vt hunc profecto eum fateri oporteat, qui vnus imprimis inter Graecos primas eloquentiae partis teneat. Hic eſt ille

Lyſias

Lyſias, e cuius diſertiſſimis orationibus, ſi quod ſubtraxeris verbum, et id commode feceris, de ſumma ſubtraxiſſe plane appareas. Vſque adeo ab eo ſunt omnia mirabili quodam ſuoque artificio et ordine lucubrata, dicta, poſita, colligata. Is praeterea quum ceteris in rebus praeſtiterit plurimum, tum ea quoque ſtyli perſpicuitate ac nitore claruit, quem etſi nobilis Rhetor *Iſocrates* imitatus fere ſit, neque tamen hunc, neque *Demoſthenem* ipſum Eloquentiae principem, neque alium quenquam ex illuſtribus X Oratoribus aſſequi potuiſſe omnis vna voce teſtatur Graecia. Quantopere vero hiſce omnibus ſubtilitate anteceſſerit, ex graui *Ciceronis* in libris *de Oratore* iudicio intelligi licet. Sed de his alias; nunc autem ad rem, de qua agitur, reuertamur.

Quum igitur hanc *Lyſiae* vberem luculentamque breuitatem facultatemque dicendi a Maioribus noſtris mirifice probatam laudatamque intuerer, libuit, animi gratia, aliquas ſi poſſem ex illius orationibus Latinas efficere, quo non ſolum alieno teſtimonio, verum etiam re ipſa quaſi Oratoris praeſentia ac voce eius vis omnibus diuinumque ingenium innoteſceret. Quare quum ſuperiorem conuertiſſem ἐπιτάφιον λόγον, volui et illam ad noſtros orationem traducere, quae *in Eratoſthenem adulterum* habita eſſet. Hoc enim in adulterio deprehenſo atque interempto ſui pro ea cauſam necis agunt. Nex autem haud negatur, ſed Moechus iure caeſus defenditur. Argumentum omne narratione patet. Nunc ne quem tanti facio imitari omnino neger, id eſt, ne in breui oratione prolixior, ſim hac de re ſatis ſuperque, iam *Lyſias* ipſe dicere incipiat. Vale.

Eaedem denique orationes prodiere Colon. Iac. Soteris 1554. 8vo. interprete *Franciſco Fabricio* [16] *Marcodura-*

16. *Franciſcus Fabricius* obiit A. 1573. *Collegit* hi-

codurano, vt ex bibliotheca *Thuan.* et *Telleriana* didici.

Orationem primam, quae eſt *de caede Eratoſthenis adulteri*, illuſtrarunt et verterunt plurimi. Prodiit Gr. Lat. in 4to anno 1549 Pariſ. apud Gul. Moreſium ex aduerſo Aedis Remenſium: *Renato Guillonio* Vindocinaeo interprete, et in eandem *Antonii Bellaudi* Graſſaeni ſcholia. Huius Editionis Exemplar ſeruat Bibliotheca Collegii Merton. Oxon. Eandem Latine reddidit ſuaeque Graecorum Oratorum Editioni ſubiunxit *H. Stephanus* A. 1575. Anno deinde ſequente Gallice tranſtulit *Iacobus Conteſius* Vintemillius et Lugd. edidit in 8vo. Proxime (anno ſc. 1593 Cantab. in 8vo.) Gr. Lat. euulgauit ſuis praelectionibus, quas Cantabrigiae in ſcholis publicis habuit, illuſtratam *Andreas Dunaeus* [17] Hellenismi

ſtoriam Ciceronis. *Scripſit* Annotationes in Terentium et in Paulum Oroſium. Vid. *Sweert. Biblioth. Belg.* p. 243. *Hanck. de S. R. R.* p. 2. pag. 144.

17. *Andreas Dunaeus* [Downes] ex agro Salopienſi oriundus, literisque inſtitutus vna cum inclyto ROBERTO ESSEXIAE Comite, cui *Lyſiam* inſcripſit, a M. *Aſhton* in regia Grammaticali Schola, quae eſt Salopiae, admiſſus erat Diſcipulus Col. D. Ioan. Cant. pro Domina Fundatrice Nou. 7. 1567. [Regiſtr. Col. Ioan.] A. B. 1570. 1. [Regr. Acad.] Socius Collegii pro M. Bayley Apr. 6. 1571. [Regiſtr. Col.] A. M. 1574. [Regr. Acad.] S. Th. Bac. 1582. [ibid.] anno demum 1586. Graecae linguae Profeſſor. Poſtquam numeroſam iuuentutem literis domi informauerat, *Chryſoſtomi* editioni *Sauillianae* adornandae et Bibliis in linguam Anglicanam regio iuſſu vertendis vtilem manum admouit, vnde Praebendam in Eccleſia Wellenſi meruit. Cotonae demum ad lapidem ſeſquiprimum a Cantabrigia et mortuus et inhumatus eſt A. 1627. vt ex epitaphio, quod deſcripſi, liquet

niſmi Profeſſor Regius et Collegii *D. Ioannis* Euange-liſtae per pluris annos Socius bene meritus. Multum de iuuentute Academica et renaſcente Graeciſmo me-ruit vir ille laborioſiſſimus. Verum cum operoſum iſtud praelegendi genus longe abſit ab illa diſciplina, quam profitemur, vix operae fuiſſe pretium iudicaui, vt prelo iterum a me committeretur prolixior iſta Com-mentatio.

Orationem *contra Eratoſthenem 30-virum* Latinam a ſe factam cum *Ariſtidis* orationibus integris euulga-uit Vir erudiliſſimus et longiori vita dignus *Gulielmus Canterus* Baſil. 1566. in Fol. et quaedam ſubinde loca in melius immutauit. Eandem Vir doctiſſimus *Simo Grou-lartus*, Praeſes Senatus Rothomagenſis, item duas alias, ſc. *contra Alcibiadem* vnam, alteram *contra Dardanarios*, in linguam Romanam tranſtulit Stephanicae Graeco-rum Oratorum Editioni 1575 ſubiunctas. *De Grou-larto* nonnulla apud Cl. *P. Dan. Huetium* de claris In-terpret. l. II. p. 161. et *Menag*. Dedicat. *Diogenis Laertii*.

Porro in puerorum vſum A. 1696. forma minore prodiere *Platonis Menexenus* et *Lyſiae funebris Oratio* cum verſione Philelphi et breuibus notis *Mic. Buſteed*, Cantabrigiae. In faſciculo Gr. Lat. I. *Iacob Schudt* Francof. 1702. 8vo. *Lyſiae* Orationes binae, pro *cae-de Eratoſthenis* vna, *contra Eratoſthenem* altera. Et Graece Venet. 1710. 8vo. in Vol. III. *I. Patuſae* Ency-clopae-

Andreas Downes Salop. Coll. D. Iohann. apud Cant. olim Socius, Graecae linguae profeſſor regius, quam prouinciam ſumma cum fidelitate et egregia laude per vndequadraginta annos exornauit. Vir morum Candore ſpectabilis, in re-bus diuinis probe exercitus, totius a. humanioris lite-raturae ad ſtuporem vsque e llentiſſimus. Iam Septua-genarius et quod excurrit rude donatur ab Acade-mia, reſeruato tamen ei conſueto honorario, anno aeta-tis 77. ſeceſſit huc in agrum ſuburbanum, vbi ante annum ex-actum poſtridie Cal. Feb. 1627. mortalitatem depoſuit.

cloſaediae 1. *Defenſio pro caede Eratoſthenis.* 2. *contra Eratoſthenem, vnum ex 30-viris*, et 3. *Oratio* Επιτάφιος. In eundem denique vſum, anno vno aut altero elapſo, Germanus neſcio quis inter alia edidit Orationem, ſi bene memini, quae inſcribitur *contra Familiaris, Obtrectationis*, ſtudio certe parum laudandò, cum vel mendis horridiorem, crebriorem lacunulis, argumenti pondere indigniorem aut Orationis denique filo iniucundiorem vix aliam omnino quamuis reperire inueſtigando potuit.

Vtinam ea fortuna actum fuiſſet cum *Themide* Attica, vt mea opera in hoc auctore emaculando minus eſſet neceſſaria. Praeiudicaſſent (et praeiudicaſſent vtinam) quae aut intercepit fortuna, aut interrupit conditio Mortalitatis. Praeter explicationem Graec. Oratorum, quam meditabatur ὁ δεῖνα a *Cornario* in Dedicatione *Parthenii* Ερωτικῶν laudatus, Annotationes in animo inſtituit adornare vir maximus *H. Stephanus*, quas Interpretationi Latinae reliquarum Orationum aliquando ſubiungeret, cum variis, quae in editione ſua Graeca praetermiſſae fuerint, Emendationibus. Peculiarem etiam promiſit Commentarium de locis in iisdem reconditioribus, de quibus ſibi ipſi in Editione ſua non ſatisfecit et amplius deliberandum cenſuit.

Idem conſilium (Vett. ſc. Rhetorum orationes Latine vertendi notiſque illuſtrandi) ſuſcepiſſe videtur doctiſſimus *Iac. Phil. Mauſſacus*, qui in eruditis notis ad *Harpocrationem* nonnulla ſcitiſſime emendauit, et propter felicitatem ingenii cum aſſiduo horum ſcriptorum vſu coniunctam, id operis praeclariſſime exſequi potuiſſe videtur.

Idem pene exſpectandum erat a *Gulielmo Cantero*, qui (*Vid. VII.* Nou. Lect. 4.) Orationes 10. Oratorum enumerare et fragmenta colligere meditabatur. Id aliquatenus praeſtitit *Ioannes Meurſius* in Bibliotheca At-

ca Attica: vbi, ſed feſtinanti ſimilis, ex deperditis *Lyſiae* orationibus plurimas nominatim recenſet, adducta auctorum, e quibus excerpſit, fide; praeſtare etiam voluit *And. Schottus*, vt liquet ex eius praefatione ad *Lyſiam*.

Sed quod plurimorum, vel omnium potius ad inſtar erat, vir doctiſſimus vndequaque *H. Valeſius* [18], tum vero de hiſce literis non vulgariter meritus non ſolum *Pollucis* capita de Rep. Athenienſi illuſtrare, ſed et Oratores quoque Graecos emaculare in animo habuit. Nemo has literas ſuſcepit vindicandas maiori cum acumine aut ſubactiori iudicio. Omnia erant in eo homine ſumma, Atticae et linguae et prudentiae peritia maxima, incredibilis animi magnitudo, et diuinandi felicitas plane ſingularis. Ille eſt, quem pene audeas perfectum Criticum appellare. Erat enim immenſae ac infinitae pene eruditionis: eruditioni autem neque acre ingenium defuit, neque, quam ab hac noſtra arte excludere iſti velint, maxima et morum et literarum elegantia. Hodie quanta turba ſit hominum, qui de *Valeſio* ne fando inaudiuerint, et tamen ſummi viri

18. Videlicet *Valeſius* noſter, vtpote Foro et Iuris ſtudio deſtinatus, eique operam daturus, aut ipſe videns conſilii et prudentiae maturus ephebus ſibi hanc legem dixit, aut a doctiſſimis Magiſtris accepit, non poſſe vel principia vel origines publici priuatique Romanorum iuris percipi et intelligi, niſi Graecis notoriam perferentibus, vtpote a quibus id adoptauerunt Romani. Id quum ſibi infixiſſet, in reliquiis, quae ſuperſunt, Oratorum Graecae — habitare propoſuit. *Gronou. Dedicat. Notarum Valeſii ad Harpocr.* etc. Vid. et *Valeſ.* ad pag. 58. Notarum *Mauſſaci.*

viri haberi velint! Tantum in literas graſſata eſt vnius ſeculi barbaries.

Quod ad meam curam adtinet, nam id demum ſcire velle videris, B. L. haec habe. Textum ad Exemplar Stephanicum ſumma, qua potui, et fide et modeſtia expreſſi. Fide dixi, quae Editorem maxime decet. Decurſo enim ſpatio Typographico, atque iſtius, quam dixi, editionis collatione ſedulo inſtituta, pauciſſima, quae inuenta erant, operarum menda collegi, eorumque notitiam diſpoſui, quae, in punctis vt plurimum verſantia, tam leuia tibi videbuntur, vt vix vllam aliam aliquam Graeci Scriptoris Editionem per hoſce annos in hac laudis parte cum noſtra conferendam eſſe iudicem. Vt aliqua ſaltem ſpes ſupereſſe videatur, vel Chartae nitorem, vel Typorum elegantiam, vel Typothetae denique meamque operoſam diligentiam exemplaria noſtra vindicaturam a fatali illa obliuione et vilitate pretii, quae noſtram familiam tam diu afflixit. Quod ad moderationem ſpectat, quam Editoris laudem ſemper eſſe duxi primae proximam, vetuſtam et diutius receptam lectionem rariſſime ſollicitaui, atque ad oram libri relegaui. Neque enim meorum Codd. auctoritatem tanti, aut meam diuinandi ſolertiam tam magnificam eſſe iudicaui, vt, vbi momenta ſaltem viderentur eſſe aequalia, Textus aliqua diuturnitate comprobatus, (Scriptorum antiquorum Terminus ille ſacer) nouarum rerum ſtudio et libidini cedere deberet: Verum reputans viciſſim, quod foediſſimas hallucinationes et craſſiſſimos librariorum errores retinere, vbi vel dormitauerit bonus homo, aut plus aequo ſe inuitauerit, eſſet otio inclementer abuti, aliquando meas coniecturas etiam ſcriptorum Codd. auctoritate deſtitutas in textum admiſi, nonnullorum reprehenſio-

henſionem veritus, qui meticuloſam religionem et tenuem illam fidem, aeque ac aliorum effraenatam audaciam merito damnare ſolent. Ecquis enim hos taliſque naeuos impune legi et pro vero ſcriptoris ſenſu admitti poſſe patiatur?

Pag. Edit. Vulg.	Edit. Noſtra.
19. 2. Ἐρατοσθένης οἴηθεν (al. οἴκοθεν)	Ἐρατοσθένης Οἴηθεν.
34. vlt. διπλῦν τὴν βλάβην.	διπλην τὴν βλάβην.
153. 4. ὃ μόνον οἷόν τε ἦν λαβεῖν ἢ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν.	ὃ μόνον οἷόν τε ἦν λαβεῖν ἢ νύκτωρ.
166. 3. Φανερῶς ἐστι ποιησάμενος.	Φανερος ἐστι ποιησάμενος.
170. vlt. et paſſim. ὥστε πῶς ταῦτ' ἐστι προνοίᾳ;	ὥστε πῶς ταῦτ' ἐστι προνοια;
219. 1. ἐξ ἐπιβουλῆς εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον.	ἐξ επιβολης εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον.
221. 4. δεσμοῦ τιμήσασθαι, μαρτυρίου.	δεσμου τιμήσασθαι, η αργυριου.
252. vlt. ἱερεῖα καὶ ἱερεῖς.	ιερειαι καὶ ἱερεῖς.
277. vlt. ἀναθέμενος δὲ ὁ βουλευτής.	ἀναθέμενος δὲ ὁ βουλατης.
300. vlt. οὐκ ἐκεῖνο πῶς ἀπαλλαγῆτέ μου	ουκ εχειν οπως ἀπαλλαγῆτέ μου.
353. 3. αὐτὸ μὲν Θέων κατηγορίας ἐδικάσω.	αυτος μὲν Θεωνι κακηγορίας ἐδικάσω.
357. 1. ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν, ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι.	ποδοκακκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλειται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι.
410. pen. καὶ ὑμῖν ἐδήλωσαν· Οτι —	καὶ ὑμῖν εδηλωσαν οτι —,

Pag. Edit. Vulg.

484. vlt. ἀπεγράφης καὶ ἀπέκτεινας.
500. pen. πρὸς τοὺς ὁπλίτας διέκειτο.
526. vlt. πρὸς τοὺς πολέμους κίνδυνον.
534. 4. ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως — ὑπὸ τῶν στρατηγῶν πραττόμενα.
534. 8. ὡς ἱππεύειν δεδοκιμασμένος.
595. pen. πρὸς οὓς αἱ δίκαι ἐλέχθησαν.
642. 1. γῆν καὶ οὐσίαν ἐκτήσατο.
643. vlt. ἔδοτε αὐτοῖς τὰς δέκα μνᾶς.
682. vlt. οὐχ οἱ ἅπαντες τούτων αἴτιοι εἰσίν· ἐπεὶ καὶ τοὺς παρόντας —
747. 6. ἐπ᾽ ἀστράβης ἂν ᾠχόμην.
747. vlt. ἡττημένους ἵππους.
756. vlt. πῶς οὖν οὐκ ἂν δικαιότατος εἴην.
791. 3. τὴν ἀξιοῦσαν ἀρχήν.

atque alios huiuſcemodi quam plurimos, quorum euidentiam cum ſine contextûs ope non eadem facilitate perſpicere poſſis, lector, ideo hic omitto. Nonnulli ſunt

Pag. Edit. Vulg.

206. 1. πρὶν μᾶλλον ἢ ἧττον ἢ ἐπιδεδημηκέναι δέκα ἡμέρας.
223. 1. οὐδεὶς — ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ ἠτιμώθη δικαίως. οὐδὲ γὰρ κ. τ. λ.
229. 1. οὕτω μὴ ἀδικεῖν πιστεύων.
243. 2. πάνυ δὴ ἀγαπητὸς ὑφ᾽ ὑμῶν αὐτὸν σωθέντα.
253. 2. κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον.
291. vlt. οἱ ἐμὲ ἤδη κακῶς λέγουσιν, ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἐπαινοῦσι.
378. 4. πῶς οὖν οὐ δεινὸν ἐὰν μή τις γε εἴπῃ τοὺς νόμους ἐκλαμβάνειν οὕτως — ἐὰν δὲ αὐτὸς εἴπῃς, οὐκ ἄξιον δοῦναι δίκην.

399.

Edit. Noſtra.

ἀπεγραφες καὶ ἀπέκτεινας.
πρὸς τὲς πολιτας διέκειτο.
πρὸς τὲς πολεμιους κίνδυνον.
ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως — ὑπὸ τῶν ϛρατηγῶν προσταττομενα.
ὡς ιππευεν δεδοκιμασμένος.
πρὸς ὃς αἱ δίκαι εληχθησαν.
γῆν καὶ οικιαν ἐκτήσατο.
ἔδοτε αὐτοῖς τὰς δέκα ναυς.
ὀυχ οἱ αποντες τέτων αἴτιοι εἰσίν· ἐπεὶ καὶ τὲς παρόντας —
ἐπ᾽ ἀϛράβης ἂν ωχουμην.
ητημενους ἵππες.
πῶς ὂν ὀυκ ἂν δειλαιοτατος εἴην.
τὴν εξιουσαν ἀρχὴν.

ſunt etiam, quos lex edendi potius, quam vlla dubitatio de emendationis fide, adhuc in textu retinuit. Quis enim non arriperet pro

Edit. Noſtra.

πρὶν ἢ ἐπιδεδημηκέναι δέκα ἡμέρας (μᾶλλον ἢ ἧττον Gloſſ.)
ουδεὶς ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ ἠτιμώθη. Δικαίως. ὀυδὲ γὰρ κ. τ. λ.
ου τω μη ἀδικεῖν πιϛεύων.
πάνυ δὴ αγαπητον ὑφ᾽ ὑμῶν αὐτὸν σωθηναι.
κατὰ τὸ νόμιμον τὸ πατριον καὶ ἀρχαῖον.
οἱ ἐμοὶ ηδιον κακῶς λέγουσιν ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἐπαινοῦσι.

πῶς οὖν οὐ δεινὸν ἐὰν μεν τις σε εἴπῃ, τὲς νόμες ἐκλαμβάνειν οὕτως — ἐὰν δὲ αὐτὸς εἴπῃς, οὐκ αξιουν δοῦναι δίκην.

Pag. Edit. Vulg.

399. 3. ἔπειτα τῷ πίϛιν εἰκὸς ἦν προσαχθῆναι, ἢ ὅστις —

400. 11. νῦν δὲ παρ' αὐτοῦ πότε καὶ λήψεσθε δίκην, εἴπερ —;

457. 2. οἱ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βουλῆς τὴν ὑμετέραν βȣλὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβȣλευον.

460. 3. καθίζȣσι ἐπὶ τὸν βωμὸν Μȣνυχιάσιν· ἐπειδὴ δὲ ἐκίνησαν —

473. 8. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι ὡς — κἂν δύναιτο ȣ̓δέποτε ἀποδεῖξαι.

486. 4. οἱ δ' αὐτῶν περιγενόμενοι καὶ σωθέντες, ȣ̔ς ȣ̓τος μὲν ἀπέκτεινεν ὠμῶς, καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη περιεποίησε.

497. 5. ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν, τάχιϛα συλλαβόντες.

528. 2. ȣ̔τω δῆλος ἦν ὁποῖός τις ἔϛαι.

531. pen. οὐκ ἐδύναντο εὑρέσθαι ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως προϛαττόμενα.

545. pen. Αλκιβιάδης ȣ̓δὲν δεινὸν εἴργασαι.

547. 6. σὺ γὰρ δήπȣ ὅταν μὲν ἔφευγε διὰ τὴν δύναμιν, κακῶς οἷός τ' ἦν ποιεῖν τὴν πόλιν.

557. vlt. κοινωνȣ̀ς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι.

563. 2. ὅτι φαίνων τὸν ἵππον, ἱππέως ἀπεϛέρει τὴν πόλιν.

575. vlt. ὥϛ' εἰ μηδὲν διαβάλλομαι, ἡγεῖσθε ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ἀπολογίαν, ἢ ὅτι —

618. vlt. ἀλλ' ὅσοι καὶ τὰ πατρῷα καὶ ἄν τι ποθὲν μὴ δῶσιν.

626. 4. τεσσαράκοντα μνᾶς εἰπὼν κατεχρήσατο.

633. 8. ἐνίοτε γὰρ ȣ̓κ ἔϛιν — τοιαῦτα, κτησαμένῳ — ἡδονὴν ἂν παρέχοι.

660. 2. ὃ νῦν εἰς σαφέϛατον ἔλεγχον νομίσατε.

692. 3. μηδαμῶς τοῖς λέγȣσι βεβαιώσητε λεγόντων πάντων πονηρότατον· λέγεται γὰρ —

702. 7. παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκεῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀκόλουθον.

725.

Edit. Noſtra.

ἔπειτοι τω ηττον εἰκὸς ἦν προσαχθῆναι, ἢ ὅςις —.

νῦν δὲ παρα του πότε καὶ λήψεσθε δίκην, εἴπερ —;

οἱ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βȣλῆς τὴν υστεραιαν βȣλὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβούλευον.

καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν Μουνυχιάσιν· ἐπειδὴ δὲ εκει ησαν —

δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι ὡς — ο ουκ αν δύναιτο ȣδέποτε ἀποδεῖξαι.

οἱ δ' αὐτῶν περιγενόμενοι καὶ σωθέντες οὓς οὗτος μὲν ἀπέκτεινεν ομως, καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη περιεποίησε.

ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν τάχιςα, συλλαβόντες.

ουπω δηλον ον ὁποῖός τις ἔςαι.

ȣκ ἐδύναντο τρεπεσθαι ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως προσταττόμενα.

Αλκιβιαδη ȣδὲν δεινὸν εἴργαςαι.

ȣ γὰρ δήπȣ ὅταν μὲν ἔφευγε, διὰ τὴν δύναμιν κακῶς οἷός τ' ἦν ποιεῖν τὴν πόλιν.

κοινους εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι.

ὅτι αφαιρων τὸν ἵππον, ἱππέως ἀπεςέρει τὴν πόλιν.

ωστε μηδεν δι αλλο με ἡγεῖσθε ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ἀπολογίαν, ἢ ὅτι —

ἀλλ' ὅσοι καὶ τὰ πατρῷα καὶ ἄν τι ποθὲν λαβωσιν.

τεσσαράκοντα μνᾶς λαβὼν κατεχρήσατο.

ἐνίοτε γὰρ ȣκ ἔςιν — τοιαῦτα, α κτησαμένῳ — ἡδονὴν ἂν παρέχοι.

ἣ νυνι σαφέςατον ἔλεγχον νομίσατε.

μηδαμῶς τοῖς λέγουσι βεβαιώσητε λεγειν το πάντων πονηρότατον· λέγεται γὰρ —

παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα προσηκον καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀκόλουθον.

Pag. Edit. Vulg.

725. 10. ὥστε μᾶλλον αἰτοῦνται — περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, ἢ παύσασθαι — ἀδίκως κερδαίνοντες.

777. 11. τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι.

779. vlt. διελύσαντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν.

838. 2. ἓξ ἔτη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.

840. 8. ἐπειδὴ ἐκείνων δίκην οὐ δέδωκεν ὁποίαν καὶ νῦν τὴν ἀρχὴν κατεστήσατο.

851. 2. τῶν συγκαλεσάντων τὸν δῆμον.

859. 2. εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν ἀρέσκει, ἐξαλείφειν κελεύει.

891. 5. ἔστι γὰρ αὐτοῦ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ παραδείγματα.

899. vlt. ὅτ' ἐκεῖνος ἐξέλιπε.

911. vlt. Φιλοτιμίαν δὲ πλούτῳ.

Nonnunquam etiam verborum apices et punctorum momenta immutaui, in quibus Stephanus obdormiſcebat; lectore non admonito, vbi admonere taedio fuiſſe futurum ſenſi. Illud interea neſcius ne eſſes velim, quod ſaepiſſime, imo infinitis fere in locis, de vulgata parum ſollicitus eam lectionem in Interpretatione ſecutus ſim, quae ex ſola coniectura naſcererur. Nam in Latinis, quae tota noſtra ſunt, tantam certe auctoritatem habere volui, cum Graeca publici potius iuris quam mei fuiſſe exiſtimaui. Et ne aliqua fraus lectori ſubeſſet, quaecunque ita verti, ea vt literis, quas curſiuas vocant, diſcernerentur, ſedulo curaui. Singulis praeterea Orationibus Argumentum praemiſi, vt ad orationem ipſam aditus facilior quodammodo fieret et iucundior: in quibus et Quaeſtionis ſtatum, et Actionis genus, et ſolennis agendi ritûs praetermiſi, tum ne *Meurſii*, *Petiti*, ceterorumque ſcrinia compilarem, tum quia ſenſi haec plerumque eo gratiora eſſe, quo breuiora. Poſtremo vtrius-

que

Edit. Noſtra.

ὥςε μᾶλλον αιρουνται — περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, ἢ παύσασθαι — ἀδίκως κερδαίνοντες.
τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις εμμενειν κελευουσι.
διεκελευσαντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν.

εξετη τὴν αρχὴν ἐποιήσατο.
ἐπειδὴ ἐκείνων δίκην ȣ̓ δεδωκεν ὁποίαν εδει, καινην τὴν ἀρχὴν κατεςήσατο.
τῶν συγκαταλυσαντων τὸν δῆμον.
εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν αρκεσει, ἐξαλείφειν κελεύει.
ἔςι γὰρ αὐτȣ̃ τὰ ἐπιτηδεύματα καινα παραδείγματα.

ὅτ' ἐκεῖνος εξέπλει.
φιλοτιμίαν δὲ πλουτου

que Editionis, quae meam praeceſſit, Aldinae puta et Stephanicae, paginas in ora noſtrae deſcribi volui, vt, ſiquando vſus venerit, minimo negotio conferri et adhiberi poſſent.

Graecis ſubiunxi, quia populo aliqua ex parte placere volui, Interpretationem Latinam, et, quia aliorum olera male coΩa recoquere operae fuiſſet inficetiſſimae, omni ex parte nouam. Quam prouinciam quali laude geſſerim, id, etiamſi id maxime nollem, aliorum iam futurum eſt iudicium. At priuſquam de me calculum ferat quisquam, experiendo ſciat velim, quam operoſum ſit, quanta ſollicitudine plenum, quae eleganter Graece dicuntur, bene Latina vertere; ea fide verbum verbo adnumerare, vt aliquis ne decedat color; ea venuſtate ora Auctoris effingere, vt Interpres eſſe non deſinas; religionem denique temperare cum elegantia. Id enim volui, et ſi minus aſſecutus fuero, tametſi in ingenii noſtri imbecillitate nonnihil,

imo maximum ineſſe confiterer, aliquid tamen in rei ipſius difficultate conſtare arbitror.

In Notis, quas ad textum recenſendum adhibui atque imae paginae ſubieci, minimae vel operae vel laudis arbitrabar fore, ſi lectiones ſolummodo variantis, ſumma licet cum fide atque ſedulitate deſcripſiſſem. Viciſſim temerarii ingenii ſemper eſſe iudicaui, eas tantum lectionum diſcrepantias excerpere, quae edenti notabiliores eſſe viderentur. Vnde euenire ſolet, vt vel ex hac parte defraudetur aliquando ingenium legentis, qui ex paruulis iſtiusmodi ſcintillulis lucem foenerari potuiſſet; vel ex illa ſumma oriatur ariditas et legendi faſtidium. Porro vbi ſcripti Codd. nihil quidquam ſuppetiarum tulere (quod in plurimis deprauatis locis contigit) et diuinando res erat agenda, eum modum mihi ſeruandum eſſe duxi, quem ab homine nouo, minimae aut celebritatis aut exſpectationis ſeruari fas erat. Deinde autem aliquoties adducuntur ad ſtabiliendam coniecturarum fidem loca ex probatiſſimis ſemper (nam id te ſcire volui) ſcriptoribus deſumpta. Quorum auctoritate dum vtor, ſi quidquam a me vel lucis vel puritatis, foenoris loco, acceperint, nolis id a me factum exiſtimare gloriolae aucupandae cauſa, aut ad oſtentandum, qualis vir ſiem; ſed partim quia vnum ſcriptorem emaculaturus nihil iſtiuſmodi a me duxi eſſe alienum; partim quia lector, obſeruaturus ſimilem in pluribus ſcriptoribus erroris occaſionem, emendationibus noſtris aliquam vim et auctoritatem accedere non inuitus confitebitur.

Quicquid igitur in Textus medelam adferre potui, id pene omne Textui, vt par erat, ſubieci. Cetera, quaecunque de *Lyſia* obſeruanda duxi, ea Lectionibus Lyſiacis reſeruaui perpetuo orationis filo commentanda.

Notis inſerui adhuc inedita, quae dudum ad oram exemplarium ſuorum adleuere *Ioſephus Scaliger* et *Claud.*

Salma-

Salmaſius. Exemplar, quo vſus eſt *Scaliger*, (cuius rei *Dodwellus* in libro ſuo de *Cyclis Graecorum* fidem facit) ad *Edw. Bernardum* Profeſſorem apud *Oxonienſis Sauilianum* olim pertinuit, hodie in Bibliotheca *Bodleiana* adſeruatum. *Salmaſianae* vero notae, quas merito queraris eſſe pauciſſimas, ex editione *Stephani*, quam ſeruat Bibliotheca Academica *Lugduni Batauorum*, deſumuntur. Rationem denique habui omnium, quae obſeruarunt vel *Gulielmus Canterus*, vel *Iacobus Palmerius*, hic in *Exercitationibus ad optimos fere Auctores Graecos*, *Lugd. Bat.* 1668. 4to. ille in verſione Latina *Rhetorum quorundam*, *Baſ.* 1566. fol. aut *Muretus* denique in libris *Variarum Lectionum.*

Fragmenta deinde ſedulo conquiſiui, primusque, quod ſciam, reliquias huiuſce auctoris collegi. Opus ſane pluris operae, quam aut elegantiae, aut gratiae. Tumultuarium doctrinae genus, vbi ingenii exiguus, laterum infinitus labor. Ad haec promiſſum Indicem adieci, vitam Auctoris, quam ſedulo concinnaui, et teſtimonia, quibus a Vett. ornabatur *Lyſias*, edentium ad normam ſtudioſe vndique collegi.

Accedunt praeterea CONIECTVRAE, quas pro egregia ſua humanitate, qua inſigniter pollet, mecum benigniſſime communicauit ſummus Vir *Ier. Marklandus*, a me ſemper et amicitiae et eruditionis nomine plurimi habendus, et colendus maxime. Quo ſane facto Vir celeberrimus non ſolum Editionis noſtrae nitori, verum etiam aliquantum Editoris famae conſultum iuit: cum deprehendet aequus lector locis aliquammultis a me olim reſtitutis tanti Viri accedere conſilium et auctoritatem.

Praeter lectiones varias, quas ex Cod. MS. (quem idcirco *Stephanicum* appellare ſoleo) *H. Stephanus* deprompſit, Textum *Lyſiae* collatum curaui, gratia atque interuentu praeſtantiſſimi atque humaniſſimi Viri *D. Ber-*

D. Bernardi Monteſalconii, quo nemo has literas feli-cius aut humanius adiuuit, cum Cod. MS. olim *Segueriano*, poſtea *Coisliniano*, hodie vero *Sangermanenſi*. Codex eſt membranaceus in folio, numero 342. quam diu in Bibliotheca *Coisliniana* adſeruabatur, ſaeculo XV exaratus. Amanuenſis, qui hunc Cod. deſcripſit, Graecae linguae imperitus, multa in lectione nouauit, et nonnullas voces barbaras admiſit. Vocalis ι, υ, η, ει, οι, item ε et αι ſaepiſſime immiſcuit: Quod fortaſſe non ex ſua inſcitia admiſit, verum ex ſuo exemplari, quod deſcripſit, deriuare potuit. Iampridem enim earum vocalium tam inter ſcribendum, quam inter legendum promiſcuus erat vſus. In eo perpetuo fere exarantur ἐδύνατο, γιγνώσκειν, ἕνεκα, γίγνονται, ἐφθαρμένοι, τειχιζόντων, ὑπερβαλλόντων etc. quae in aliis Codd. leguntur ἠδύνατο, γινώσκειν, ἕνεκεν γίνονται, διεφθαρμένοι, διατειχιζόντων, ὑπερβαλόντων etc. Et ſimiliter vbique fere deſunt notae illae μαρτυρες. ψηφισμα. νομος ceteraque huiusmodi. Verum Codex infra hanc, quam dixi, aetatem poſitus, et incurioſius aliquando deſcriptus ſaepenumero veſtigium optimae lectionis expreſſum reſeruauit.

Pag.	Cod. Coisl.
17. 3. ὑβρίζων εἰς σὲ καὶ τὴν γυναῖκα.	ὑβρίζων εἰς σὲ καὶ τὴν σην. Id erat, vti diuinauit Cl. *Marklandus*, καὶ τὴν σὴν γυναῖκα.
26. 2. Σώστρατος.	Σώστρατcς.
42. 1. αὕτη γὰρ ἐπὶ πάντων —— κυριωτάτη.	αὕτη γάρ ἐστι πάντων —— κυριωτάτη.
43. 3. ἐπεὶ δὲ.	ἐπειδὴ.
44. pen. καταλείψομαι.	καταλήψομαι.
53. 1. ἐξῆν.	ἐξεῖναι.
65. 2. ευσεβείας.	ἀσεβείας.

μαρ-

Pag.	Cod. Coisl.
145. 3. μαρτυρȣ́μενον.	μαρτυρόμενον.
163. 12. ἐλεκθείην.	ἐλεηθείην.
212. 5. ἐξ Ἀρείȣ.	ἐξ Ἀρείου πάγου.
217. vlt. τριετήσαντας.	τελευτήσαντας.
235. 2. μετέδωκε.	μετέδομεν.
238. pen. ἕτερος δὲ ἕξει Κηφισσίῳ [καιρὸς]	ἕτερος δὲ ἥξει Κηφισσίῳ [καιρὸς]
245. 1. συντριηράρχȣν.	συνετριηράρχȣν.
249. 1. ἃ νῦν εἰ κομπάσει.	ἃ νυνὶ κομπάσει.
263. vlt. ἦν ἐν αὐτῷ.	ἐνῆν ἐν αὐτῷ.
267. 1. ȣ̓κ ἀξιȣ̃ται.	ȣ̓κ ἀξιȣ̃τε.
280. 1. τȣ̀ς ἐννέα ἄρχοντας ἀπήγαγες.	τȣ̀ς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγες.
297. 1. ȣ̔̃ς μὲν γὰρ — τοῖς δὲ.	τȣ̀ς μὲν γὰρ — τοῖς δὲ.
298. 3. ὧν ἐγώ τε δυνατὸς ἄν.	ὧν ἐγώ τε δυνατὸς ἦν.
318. 6. εἰ μέντοι ὑμᾶς οἴοντε.	εἰ μέντοι ὑμᾶς οἴονται.
336. vlt. περὶ τῆς ἀντιγραφῆς.	περὶ τῆς ἀπογραφῆς.
348. 6. ἀπεκτείνασι.	ἀπεκτόνασι.
353. 3. αὐτὸ μὲν Θέων — ἐδικάσω.	αὐτὸς μὲν Θέωνι — ἐδικάσω.
395. vlt. ἑλυκτῆρας.	ἑλικτῆρας.
400. 3. ἐβȣλεύοντο.	ἐβȣ́λοντο.
430. 5. ψηφίσαισθε.	ψηφίσοισθε.
432. 7. τυγχάνει.	τυγχάνοι.
448. 4. ἀπέκτανε.	ἀπέκτεινε.
455. 9. ἵνα μηδεὶς ἐκείνων.	ἵνα μηδεὶς ἐκεῖ.
456. 7. τὴν βȣλὴν τὴν πρὸς τῶν λ̄ βȣλεύȣσαν.	τὴν βουλὴν τὴν πρὸ τῶν λ̄ βουλεύȣσαν.
460. vlt. παρορμήσαντες	παρορμίσαντες.

διότι

Pag.	Cod. Coisl.
478. 2. διότι ὀκ ἂν ἄξιοί ἐδόκȣν.	διότι ὀκ ἄξιοι ἐδόκȣν.
485. 3. ἀπὸ Ἀγοράτου ἀπεστέρησθε.	ὑπὸ Ἀγοράτου ἀπεστέρησθε.
502. 5. ἀπὸ τούτου — τεθνήκασιν.	ὑπὸ τȣτȣ τεθνήκασιν.
521. 11. μόνον αὐτῶν τῶν πολιτῶν ἔνοχον εἶναι.	μόνον αὐτὸν τῶν πολιτῶν ἔνοχον εἶναι.
535. 5. εἴτις ὑμῶν τὸν Ἀλκιβιάδην ἀξιώσῃ	εἴτις ὑμῶν τὸν Ἀλκιβιάδην ἀξιώσει.
537. 2. ὀκ ἂν δύνασθαι — λαμπρῶς γενέσθαι.	ὀκ ἂν δύνασθαι — λαμπρὸς γενέσθαι.
578. pen. Συλλεγόντων — τῶν δημοτῶν.	Συλλεγέντων — τῶν δημοτῶν.
631. 6. δεόμεθα.	ἐδεόμεθα.
634. 1. ἀλλὰ τότε σκοπεῖτε.	ἀλλὰ τόδε σκοπεῖτε.
679. vlt. ἀλλὰ πάντων μᾶλλον κατηγοροῦσιν, ἢ —	ἀλλὰ πάντα μᾶλλον κατηγορȣσιν, ἢ —
720. vlt. ἣν πάντες οἴσεσθαι μέλλȣσιν.	ἣν πάντες εἴσεσθαι μέλλȣσιν.
722. vlt. ἐπὶ δὲ ταύτη μόνη — χωρὶς σιτοφύλακος ἀποκληρȣτε.	ἐπὶ δὲ ταύτη μόνη — χωρὶς σιτοφύλακας ἀποκληρȣτε.
769. 8. οἱ μετ᾽ ἐκεῖνον δημαγωγοί.	οἱ μετ᾽ ἐκείνων δημαγωγοί.
778. 4. τȣς δὲ συκοφάντας εὐδοκιμεῖν δέξαιντ᾽ ἂν παρ᾽ ὑμῖν μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει.	τȣς δὲ συκοφάντας εὐδοκιμεῖν δέξαιντ᾽ ἂν παρ᾽ ὑμῖν καὶ μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει.
823. 7. ὀκ ἄξιον — ἡττῆσθαι, ἀλλὰ παράδειγ-	ὀκ ἄξιον — ἡττῆσθαι, ἀλλὰ παράδειγμα πᾶ-

Pag.	Cod. Coiſl.
μα πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖτε, καὶ μήτε κέρδος, μήτε ἔλεον, μήτ᾽ ἄλλο μηδὲν περὶ πλείονος ποιήσασθε τῆς τούτων τιμωρίας.	σιν ἀνθρώποις ποιῆσαι, καὶ μ. κ. μ. ε. μ. α. μ. π. π. ποιήσασθαι τῆς τȣ́των τιμωρίας.
851. 5. ȣ̓δὲν εἰκὸς αὐτῷ τȣ̃το ὑπὸ λόγον γενέσθαι.	ȣ̓δὲν εἰκὸς αὐτῷ τȣ̃το ὑπόλογον γενέσθαι.
860. 7. σκῦλα ποιȣμένȣς.	σῦλα ποιȣμένȣς.
870. 8. ȣ̓κ ἂν δικαίως εἴη ȣ̃τος διὰ τȣ̃το ὠφεληθῆναι.	ȣ̓κ ἂν δίκαιος εἴη ȣ̃τος διὰ τοῦτο ὠφεληθῆναι.
873. 6 ἐν ἀγορᾷ.	ἐν ἀγρῷ.
884. 12 ἀκέσατε αὐτοῦ λαβόντος τὸ ἀργύριον.	ἀκέσατε αὐτοῦ τοῦ λαβόντος τὸ ἀργύριον.

Eiusdem praeſtantiſſimi Viri adiutu, Orationem ſecundam, quae *Funebris* eſt, collatam curaui cum Cod. MS. membranaceo in eadem bibliotheca adſeruato, num. 249, qui ad decimum ſaeculum facile adſurgit. Liber ille bonae frugis plenus atque auctoritate ſummus complectitur praeterea *Aeſchinis* Orationes et Epiſtolas, et *Syneſii* nonnulla. Eiusdem Orationis Exemplar MS. adſeruat. inſtructiſſima Bibliotheca *Barocciana* eadem fere et aetate et fide exaratum: quod cum editis quam adcuratiſſime contuli. Codex ille *Syneſii* quoque nonnulla continet, chartaceus, num. 139. 4to. in principio orationis mutilus. Deſunt etenim duo folia integra, atque inſuper tertii pars dimidia. Ceteroquin bonae notae, neque ea vaſta lacuna laborans, quae in recentioribus Codd. *Aldinis* ſc. et *Coiſl. I.* ad eam orationem viſitur.

Eius-

Eiusdem porro Orationis lectiones varias ex Codd. MSS. deſumptas ſubminiſtrarunt Bibliothecae Cantabrigienſes ad oram Editionis *Aldinae* diligenter adnotatas. Exemplar alterum Collegio *D. Ioannis* teſtamento ſuo legauit Vir elegantiſſimi ingenii, nuper Patriae pariter et Collegii deliciae, *Matthaeus Prior:* alterum in Bibliotheca *I. Mori* Epiſcopi Elienſis adſeruatur, quam totam munificentia vere regia et liberalitate nunquam ſatis praedicanda Academiae Cantabrigienſi donauit Rex Optimus *Georgius I.* Huic inſuper debetur, quod *Lyſiae* vita a *Dionyſio Halic.* deſcripta atque etiam tres poſtremae Orationes ibidem ſeruatae emendatiores aliquanto prodeant.

Exſtant praeterea in exterorum bibliothecis Codd. alii *Lyſiae* MSS. quorum copiam, tametſi id ſedulo operam dedi, multum et prece et gratia enixus, nondum tamen comparare potui. Huiusmodi ſunt, praeter *Laurentianos*, quos alibi me enumeraſſe memini, in Bibliotheca *Ambroſiana* Mediolani Cod. operum *Lyſiae*, ſed manu recentiori: Caeſareus alius in Bibliotheca *Vindobonenſi* inter Codd. Philologos num. 59. chartaceus, in fol. antiquus et optimae notae; In bibliotheca *Vaticana* tertius, in *Palatina*, quae itidem Romae eſt, alius. Erat etiam in bibliotheca *Wittiana*, cuius ante aliquot annos diſtractio fuit, *Lyſias* Gr. MS. Vt orationes ſingulares praeteream, verbi gratia, primam in Bibliotheca *Palatino-Vaticana*, num. 117. 4to. riores duas in Bibliotheca Regia *Pariſienſi*; ceterosque raeterea Orationis II. Codd. MSS. quorum alibi menonem feci. *Lyſiae* Orationes 32, Sermonem Epitahium et Epiſtolas 6 exſtare Graece in quadam Italiae ibliotheca memorat, neſcio tamen qua fide, *Geſneus*. Nam de Auctoris noſtri Epiſtolis integris diu ultumque quaerens nihil vnquam certi inueſtigare otui. Horum igitur exemplarium vſum, ſi qua gra-

tia

tia comparari poſſit, a me ſummopere, ſed fruſtra, efflagitatum, eis commendari velim, ſi qui poſt labores noſtros *Lyſiam* edendum ſuſceperint: Codicis maxime *Palatini*, quoniam in eo adſeruari videtur *Lyſiae* Oratio *contra Niciam* nondum edita et fragmentis ſolummodo aliquibus nota.

Atque haec fere ſunt, quae vt ſcires, tua et mea intereſſe arbitrabar. Sis interea admonitus, neque enim a loco alienum eſſe duxi admonere, me in Iurisprudentia Attica pene totum et iſti quaſi glebae adſcriptitium, *Demoſthenis* totum quod ſupereſt, adcurate ad fidem Codd. manuſcriptorum recenſitum prelo indies parare; eidem aequiſſimis conditionibus, et, ſi id velis, Tuis committendum. Cuius editionis rationes, modum et formam mihi ab iis, quorum id intererit, praeſcribi exoptarem, conſilio quaſi publico (ſi tanti eſſe videbitur, atque ea de re aliquo demum pacto conueniri poteſt) non meo vſurus. Vt plurimorum igitur votis aliquo modo ſatisfacere poſſim, inſtitui interea in animo meo, tot exemplaribus, quot ſc. iſtud conſilium non ingratum fore videbitur lectoribus, *vernacularem*, quam vocant, *interpretationem* ſubiungere, vel mea vel amicorum quorundam, qui id oneris iam in ſe ſuſceperint, opera adornandam; ceteris Latinam: ſiue vulgatam *Wolfii*, ſiue aliorum, qui in ſingularibus orationibus vertendis eum aut fide aut elegantia praeiuerint, ſiue denique, vbi vtrinque res infeliciter ceſſerit, propriis laboribus de nouo concinnandam. Multorum conſilio adiungi velim nonnullorum gratiam et auctoritatem, quibus alius pollere poteſt in exemplarium Manuſcriptorum notitia communicanda, alius in eorum vſu et conferendi facilitate expedienda. Meum erit laborem in edendo proprium, fructum alienum iudicare. Haec tamen omnia ea conditione a me dicta, atque hoc conſilii ſuſce-

 ptum

ptum exiſtimes, ſi nempe mea opera, fides et diligentia, quam hodie in *Lyſia* eris perſpecturus, ea tibi videbitur, cui *Demoſthenem* committas: aliter dicta pro indictis, conſilium ſuſceptum pro depoſito, accipias velim. Neque enim legi tam ſitienter expeto, vt non Editoris nomen cum aliquo legentis faſtidio coniunctum quam citiſſime reſpuerem: neque a rebus aliis tantum ocii nactus ſim, vt ſine Exemplarium collatione domi exercitatus eſſe non poſſim. Vale. Dabam e Collegio D. Ioannis Cantab. Nonis Auguſt. MDCCXXXVIII.

IEREMIAE MARKLANDI

PRAEFATIO

CONIECTVRIS IPSIVS AD LYSIAM PRAEMISSA.

Rogatu Eruditiſſimi Editoris, nonnulla, quae inter legendum corruptiſſimum hunc Auctorem obſeruaueram, in has ſchedas contuli: raptim quidem, vt qui ſerus huic negotio acceſſerim. Caeterum breuitati, quantum res ſinebat, ſtudui: tum ne forte actum agerem; tum, quia non perpetuum Commentarium ſcripturus eram, ſed *Coniecturas*, res ſine MSS. plerumque incertiſſimas, et quarum probabilitati appoſitis quidem exemplis multum, verbis vero tuis quantis libet, parum adſtruxeris. Haec itaque mea ita accipias peto, vt, ſi loca ſuſpecta ex MSS. aliter ſanari poſſint, quae dixi omnia indicta ſint. Et ſi quando Dictatoria iſta, *Lege*, vel *Scribe*, occurrant, ſcito me nihil aliud velle, quam *Forte legendum*, vel *ſcribendum*.

Eo

Eo vero lubentius hoc opus ſuſcepi, quod nonnulla animaduerteram in Lyſia, nondum ab aliis, quod ſciam, prolata, quae *Noui Foederis* Textui et Phraſibus illuſtrandis inſeruire poſſe exiſtimaui. Haec igitur, prout ſuppetebat memoria, protuli: non vt ex Paulo vel Luca Lyſiam *Bene* ſcripſiſſe, ſed vt ex Lyſia Paulum vel Lucam *non Male*, probarem. Coniecturas quoque paucas, data (vel, ſi velis, quaeſitā) occaſione, in loca N. F. quae mihi ſuſpecta ſunt, immiſcui: quas iudiciis eruditorum, qui in iſtis Sacris accuratius verſati ſunt, permitto, ea modeſtia et ἐποχῇ, quae debetur τοῖς λογίοις τȢ Θεȣ̃. *Aptior*, forte inquies, *huiuſmodi rebus inueniretur locus.* Quae obiectio, vt forte non improbabilis eſt, ita valeat, quantum valere poteſt.

Has Orationes Scholiis breuibus, ſeu coniecturis in loca aliquot, illuſtrant duo Viri Celeberrimi, *Henr. Stephanus*, et *Andr. Schottus* Antuerpienſis, e Soc. *Ieſu:* Ille, ad marginem pulcrae ſuae Editionis *Oratorum Veterum*, Pariſ. 1575. quam in his Notis ſequor: Hic, ad calcem Editionis, quam cum Verſione ſua publici iuris fecit *Iodocus Vanderheidius* Brabantus, Hanouiae 1615. Et *Stephanus* quidem in hoc opere feliciter plerumque, vt mea fert opinio, verſatus eſt. De *Schotti* (doctiſſimi, et, quod multo potius eſt, humaniſſimi Viri) ſiue Feſtinatione, ſiue Mentis intentione aliorſum verſa, eſt quod ſaepius doleas, interdum et queraris. Multa quoque me mouent, vt crederem *Schottum* haec ſcripſiſſe Iuuenem, nec adhuc compotem iſtius vſus et peritiae in Graeca Lingua, quam poſtea aſſecutus eſt: haec, inquam, in Marginem Libri raptim, vt fit, coniecta, atque inde ſine accuratiori examine Amico ſuo ſubminiſtrata crederem, niſi ipſe in praefatione aliud profiteri videretur. Incuriam igitur Optimi Viri animo aliis occupationibus Literariis diſtricto adlegemus, ſed non ideo diſſimulanda fuit,

ne alios quoque *Schotti* nomen et fama in errorem traheret. De Verſione *Vanderheidii* nihil dico. cum enim Contextus adeo eſſet deprauatus, nil mirum, ſi vara vibiam ſequeretur. Vale. LONDINI, Ian. IV. MDCCXXXVIII.

LYSIAE VITA

A IOANNE TAYLORO CONSCRIPTA.

Natus eſt *Lyſias* eo tempore, quo res Athenienſium domi foriſque, ſiue rerum geſtarum gloriam, ſiue pacis ornamenta ſpectemus, ad ſummam quaſi maturitatem erant perductae [1]. Barbaris enim nuper terra marique profligatis, et vniuerſae Graeciae libertate feliciter vindicata, vt nemo iam hoſtis ſupereſſet, niſi domi fuiſſet quaerendus, populus Athenienſis, bellicae quaſi laudis ſatur et gloriae armis partae, praeſtantiſſima omnis memoriae ingenia in acie fori atque in vmbra Academiae excolere coepit. Tum fuit *Thucydides* et *Xenopho*, a quibus poſt *Herodotum* Hiſtoria commota eſt, vt auderet vberius, quam ſuperiores, et ornatius dicere: Scenam inluſtrarunt *Sophocles* et *Euripides*, et in diuerſo genere *Ariſtophanes* et *Menander*, qui ceteris pene omnibus eiusdem artis auctoribus nomen abſtulere: Tum primum Philoſophia, in qua de rebus bonis et malis, deque hominum vita, moribus et officiis diſputatur, inuenta et exculta eſſe dicitur: quam idcirco *Socrates* auctor, de caelo, nam illa altera de Natura fuit antiquior, deuocaſſe fertur. In

1. *Diod. Sic.* ad Olymp. LXXX. 2.

In hac denique vrbe atque his temporibus primum ſe Eloquentia extulit, eadem pene tempeſtate et nata et perfecta; cum decem ſimul Oratores Athenis aetas vna tulerit [2], quorum vt diuerſa virtus, nam inter ſe

G 3 pares

2. Celeberrimi iſti X-viri ſecundum aetatem hoc ordine videntur eſſe collocandi. I. ANTIPHO antiquiſſimus, qui floruit κατὰ τὰ Περσικὰ, Themiſtoclis, Ariſtidis etc. aequalis. II. ANDOCIDES natus Olymp. LXXVIII. 1. III. LYSIAS Olymp. LXXX. 2. Vnde corrigendus *Plutarchus* in *vit. Audocidis*, Αρχει δὲ αὐτῷ (i. e. Andocidi) τῆς γενέσεως Ολυμπιὰς μὲν ἑβδομηκοϛὴ ὀγδόη, ἄρχων δὲ Αθήνησι Θεαγενίδης. ὥϛε εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίȣ ἔτεσί που ἑκατὸν, legendo potius ἔτεσί πȣ ὀκτώ. Quod verum eſt. IV. ISOCRATES Olymp. LXXXVI. 1. Iterum corrigo eundem *Plutarchum*, γενόμενος δὲ (i. e. *Iſocrates*) κατὰ τὴν ὀγδοηκοϛὴν ἕκτην Ολυμπιάδα Λυσιμάχȣ Μυῤῥινȣσίȣ δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτά. Lyſimachus eo anno ſummum Athenis Magiſtratum geſſit, qui domo Myrrhinuſius fortaſſe fuit, ſed non noui eam conditionem aut morem deſcribendi Archontas. Sed ita deſcribantur per me licet. Cui tamen connectuntur iſta δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσιν? Nimirum ante vel poſt Λυσιμάχȣ excidit vox ἄρχοντος, et pro Μυῤῥινουσιου legendum eſt νεωτερος (quae vox in MSS. compendioſe deſcribi ſolet) Λυσιου δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσιν etc. Plane vt *Dionyſ. Halic.* Ισοκράτης ὁ Αθηναῖος ἐγεννήθη μὲν ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοϛῆς καὶ ἕκτης Ολυμπιάδος, ἄρχοντος Αθήνησι Λυσιμάχου, πέμπτῳ πρότερον ἔτει τȣ͂ Πελοποννησιακȣ͂ πολέμȣ, δυσι και εικοσιν ετεσι νεωτερος Λυσιου. (V) ISAEVS, qui tempore belli Peloponneſiaci vixit et Demoſthenem inſtituit. (VI) AESCHINES, qui videtur in lucem fuiſſe ſuſceptus circa Olymp. XCVII. *Demoſthene* paucis annis ma-

79975

pares non fuerunt, ſummam pene laudem eſt conſecuta, ita his extinctis, optimum illud genus eloquentiae ſtudiumque dicendi ſenſim elanguit. Ad haec Athenae non ſolum Reip. prudenter inſtitutae, verum etiam cum moderatione adminiſtratae gloria floruerunt, atque ad Iuriſprudentiam Romanam condendam, quae hiſce temporibus XII tabulis deſcribi coepit, conſilium ſuum et auctoritatem largitae, ſapientiae exiſtimationem ad omnem memoriam propagarunt. Talem habuit naſcendi conditionem Scriptor noſter, qua nulla inluſtrior aut glorioſior excogitari poſſit.

Natus

ior. (VII) LYCVRGVS *Platonis* et *Iſocratis* auditor, cuius inter Oratores Graecos *H. Stephani* ſuauiſſima et lectu digniſſima, paucis tamen nota, exſtat Oratio vnica. (VIII) DEMOSTHENES natus Olymp. XCIX. 4. (IX) HYPERIDES, ab Antipatro, eodem fere tempore, quo *Demoſthenes*, interemptus. (X) Denique DINARCHVS natus Olymp. CIV. 4. Horum omnium Scriptorum, ſi *Hyperidem* excipiamus, quaedam ad noſtram aetatem peruenere: Eorum vitas literis complexi ſunt *Plutarchus*, et *Photius in Bibliotheca*. Nonnullorum etiam *Philoſtratus*. Γένει μὲν καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρoὔχοντος ἁπάντων, παιδείᾳ δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ Δεκάδι παραβάλλοις ἄν. Lucian. *in Scytha. Leont. Antholog.* III. 30.

Χειρεδίου τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀτθὶς ἄρουρα
Εἴκονα ῥητήρων τῆς προτέρας Δεκάδος.

Erat enim alia et poſterior Decas, de qua conſulendus *Suid.* in Νικόστρατος, *Philoſtrat. in Herode, Auctor Prolegom. in Ariſtidem.*

Natus eſt Athenis [3] Olymp. LXXX. 2. Philocle Archonte [4]. Patrem habuit Cephalum [5] Syracuſanum

3. Athenis certe. Cephalus Pater Athenas commigrat Syracuſis XXX. annos ante deceſſum. *Lyſias c. Eratoſth.* Lyſias quindecennis profectus eſt Thurios, patre iam emortuo. *Plutarch. in vit.* Atque ita *Suidas*, qui *Lyſiam* Syracuſanum vocat, (i. e. genere, et maioribus) ait tamen, ἐτέχθη δ᾽ ἐν Ἀθήναις. *Iuſtinus* quidem et genere et natalibus Siculum eſſe velit. Lyſias, *Syracuſanus Orator, exſul tunc, quingentos milites ſtipendio ſuo inſtructos in auxilium patriae communis eloquentiae miſit.* V. 9. et *Timaeus* quoque teſte *Cicerone*. Catonis *autem orationes non minus multae fere ſunt, quam Attici* Lyſiae — *eſt enim Atticus: quoniam certe Athenis eſt et natus et mortuus, et functus omni ciuium munere, quanquam* Timaeus *eum quaſi Licinia et Mucia lege repetit Syracuſas.* De Cl. Oratoribus. Eadem fere, quae *Iuſtinus*, habet *Oroſius* II. 27. Lyſias *quoque Syracuſanus Orator, quaſi in auxilium vrbis, quae eſſet patria communis eloquentiae, quingentos milites cum ſtipendiis ſuis miſit.*

4. Male *Plutarchus*, (ſiue auctor recentior, qui *Plutarchi* nomine abutitur) in *Lyſia:* γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος. Corrige, τοῦ μετὰ Φρασικλείδην κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ογδοηκοστης Ὀλυμπιάδος. Vid. *Palmer. Exercit. Meurſ. Attic. lect.* IV, 14. *Ionſ. de Script. Hiſt. Philoſoph.*

5. Praeter Cephalum Syracuſanum *Lyſiae* patrem fuit Rhetor quidam Athenienſis, *Cephalus* nomine, quos inter ſe commiſere imperitiores. Rhetorem hunc et demagogum memorant *Dinarch. c. Demoſthenem*, *Andocides* ſaepius, *Athenaeus*, *Suid.* in V. *Tzetz.* Add.

Lyſaniae F. Cephali N. qui Athenas commigrauit ſiue Periclis, cuius hoſpitio et familiaritate vtebatur, ſuaſu, vt auctor eſt *Lyſias* in oratione *contra Eratoſthenem*, ſiue ciuium iniuria, cum aduerſis Reip. temporibus Gelo Syracuſarum imperium capeſſiuit. Is eſt Cephalus, apud quem domi habebantur a *Socrate* immortales iſti ſermones *de Republica*, quos *Plato* literis mandauit: vbi

Ariſtoph. Eccleſ. 248. σχ. ad loc. et ad 253. Fragmentum Cephali proferunt *Suid.* et *Etym. M.* in v. Ἐπιτιμία. *Ioannes Tzetzes* homo bonus *Chiliad.* V. 34. confundit Cephalum Syracuſanum *Lyſiae* patrem, Cephalum Rhetorem, de quo in praeſenti agimus, et Cephalum τὸν παλαιὸν (vt eum vocat *Aeſchines c. Cteſiph.*) qui Ariſtophontem aduerſarium nactus eſt περὶ καλοῦ βίου, vter ſc. melius aetatem egerit, vbi Cephalus laudi duxit ſe nunquam φυγεῖν, Ariſtopho ſe ſaepe φυγεῖν, ἁλῶναι nunquam. Eam contentionem ita exprimit *Aeſch.* l. c. Ἐτόλμα δ' ἐν ὑμῖν ποτε σεμνύνεσθαι Ἀριστοφῶν ἐκεῖνος ὁ Ἀζηνιεὺς, λέγων, ὅτι γραφὰς παρανόμων πέφευγεν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε· ἀλλ' οὐχὶ ὁ Κέφαλος ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ὁ δοκῶν δημοτικώτατος γεγονέναι, οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐφιλοτιμεῖτο, λέγων, ὅτι πλεῖστα πάντων γεγραφὼς ψηφίσματα, οὐδεμίαν πώποτε γραφὴν πέφευγε παρανόμων: καλῶς (οἶμαι) σεμνυνόμενος. Ita *Tzetzes*:

Οὗτος [Cephalus] καὶ δικαιότατος ἁπάντων ἦν ῥητόρων,
Παρ' ὅλην τούτου τὴν ζωὴν μὴ σχὼν κατηγορίας.
Ἀριστοφῶν δὲ τοὔμπαλιν ὑπῆρχε τῷ Κεφάλῳ,
Ἀεὶ κατηγορούμενος, νικῶν δὲ ἀντιδίκους.

Neque ſolum hunc errorem errauit *Tzetzes*, verum etiam Cephalum *Lyſiae* P. Thurium appellat, et Oratoris N. res geſtas in debellandis XXX tyrannis Cephalo adſignat.

vbi de hominis aetate, grátia, moribus et opulentia ſatis multa memorantur. Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτῦ εἰπόντος ταῦτα, βουλόμενος ἔτι λέγειν αὐτὸν, ἐκίνουν καὶ εἶπον, ὦ Κέφαλε, οἶμαί σου τὲς πολλὲς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, ἐκ ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἡγεῖσθαί σε ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, ἐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν ἐσίαν κεκτῆσθαι. — μέσος τὶς (inquit Cephalus) γέγονα χρηματιϛὴς τῦ τε πάππε καὶ τῦ πατρός· ὁ μὲν γὰρ πάππος τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ, σχεδόν τι ὅσην ἐγὼ νῦν ἐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν, πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε· Λυσανίας δὲ ὁ πατὴρ ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν ἔσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω τέτοισιν, ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω ἢ παρέλαβον [6]. Neque bonum ſenem fefellit fortaſſe aut cura

6. *Plat. de Rep.* l. 1. Eadem pene de Cephali diuitiis habet *Tzetzes*, futilis ille auctor et recens, verum mutuatus procul dubio a bonae fidei ſcriptoribus, πλέτῳ κομῶν καὶ εὐγενής. Chiliad. V. 34. *Cic. 4. ad Attic.* 15. *Feci idem, quod in* πολιτείᾳ *Deus ille noſter* Plato. *Cum in Piraeum Socrates veniſſet ad Cephalum* locupletem *et feſtiuum ſenem, quoad primus ille ſermo haberetur, adeſt in diſputando ſenex: deinde cum ipſe quoque commodiſſime locutus eſſet, ad rem diuinam dicit ſe velle diſcedere, neque poſtea reuertitur. Credo* Platonem *vix putaſſe ſatis conſonum fore, ſi hominem id aetatis in tam longo ſermone diutius retinuiſſet.* Dum haec commentabar, et de Periclis etiam fortunis inaudiueram (πλέτε δὲ καὶ γένες προσόντος αὐτῷ λαμπρῦ Plutarch. in *Pericle.* Περικλῆς, ἀνὴρ γένει καὶ πλούτῳ, πρὸς δὲ τέτοις δεινότητι λόγε — προέχων. Diod. Sic.) neſciui, quo pacto accipienda erant verba *Pſeudo-Plutarchi* de *Lyſia*, quae cum ſolertiore lectore relinquam. Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλε — μεταναϛάντος εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμίᾳ τε τῆς πόλεως, καὶ Περικλέυς τῦ Ξανθίπ

aut augurium. Nam in vexatione Inquilinorum ſub XXX-viris, vbi in ditiſſimum quemque ſaeuitum eſt maxime, *Lyſias* cum fratre Polemarcho primus auariſſimae iſtius coniurationis crudelitatem eſt expertus.

Olymp. LXXXIV. 1. cum Athenienſes coloniam Sybarin (i. e. Thurios) deducendam cenſuerunt, *Lyſias* XV. annos natus cum Polemarcho fratre natu maximo, iuxta *Photium* et *Plutarchum*, vel vna cum duobus fratribus iuxta *Dionyſium* (qui erant Polemarchus et Euthydemus [7]) colonis ſe adiunxit, hereditatis adeundae gratia. Sybaris, vrbs vbere gleba, et ciuium [8] mollicie ad prouerbii infamiam notiſſima, in ea parte magnae Graeciae [9], ſeu Italiae ad ſinum Tarentinum ſita eſt, quae ad Auſtrum ſpectat et occidentem ſolem. Per

που πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα καὶ ξένον, πλουτῳ διαφερων. Quid? anne dicemus *αὐτὸν διαφεροντα*? an *Περικλέους διαφεροντος*? an denique connectemus cum initio, *Λυσίας υἱὸς* Κεφάλου — *πλούτῳ διαφέρων*? Ita ſemper fere accidere ſolet, vt iſtiusmodi ſorices non ſolum *ἀνιστορησίᾳ*, verum etiam aliquando indiligenti oratione, atque ſermonis *ἀνακολουθίᾳ* ſeipſos proderent.

7. *Εἰς Θουρίας πλέων σὺν ἀδελφοῖς δυσί.* Dionyſ. Halic. Eorum nomina conſeruauit *Plato* l. c. Polemarchus natu maximus, et Euthydemus alter, non *Εὔδιδος* aut *Εὔδιμος*, vt habent Codd. *Plutarchi*, aut *Εὔδημος*, vt coniecit *Xylander*. Tertium igitur, Brachyllum, ex eod. *Plutarcho*, non habuit, ſi qua fides in *Dionyſii* verbis. Quo tamen errore ductus hunc quoque fratrem adiecit *Plutarchus* fortaſſe in ſequentibus expediemus.

8. Plura *Athenaeus* l. 12. vbi incredibilia narrantur de iſtius populi luxuria.

9 Vocabatur etiam Maior et Exotica Graecia. Vid. *Scalig.* et *Dacier* ad *Feſtum*.

Per ea tempora, quibus Graecorum et Athenienſium maxime Fortuna ſe extulerat, populus ille diutino bello fractus, atque etiam Crotoniatarum vi patriis ſedibus eiectus, legatos in Graeciam ad auxilium implorandum miſit. Oſtentabant agri fertilitatem, commoditatem loci, quem in Siciliam nauigantibus vel portum amiciſſimum, vel, ſi alii occuparent, ſtationem infenſiſſimam paratum eſſe dicebant: adhaec agrorum communionem, ciuitatem ceteraque eiuſmodi praemia pollicebantur. Inflammabant haec maxime animos Athenienſium, qui iam ad [10] prouincias conſtituendas et Siciliam adludere coeperunt. Cum igitur a Spartanis, ad quos primos legati Sybaritarum venerant, nihil impetrari potuit, Athenienſes Periclis ſuaſu et auctoritate decem triremis patrio more auxilio Sybaritis miſere. Ei claſſi praefuere Lampo [11] et Xenocritus.

10. Καὶ Χεῤῥόνησον καὶ Νάξον καὶ τὴν Εὔβοιαν εἴχομεν· πλεῖστας δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπεστείλαμεν. *Aeſch. de ementita legatione.*

11. Περικλῆς Μενίππῳ μὲν ἐχρῆτο πρὸς τὰς στρατηγίας, δι' Ἐφιάλτου δὲ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἐταπείνωσε, διὰ δὲ Χαρίνου τὸ κατὰ Μεγαρέων ἐκύρωσε ψήφισμα, Λάμπωνα δὲ Θουρίων οἰκιστὴν ἐξέπεμψεν. Plutarch. *Reipublicae gerundae praecepta.* Eosdem coloniae duces memorat *Diod. Sic.* Vnde mirari ſubit, cur idem *Plutarchus* in *Nicia* Hieroni adſignet iſtius expeditionis auctoritatem. Ἱέρων ἦν, ἀνὴρ τεθραμμένος ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Νικίου — προσποιούμενος δ' υἱὸς εἶναι Διονυσίου τοῦ Χαλκοῦ προσαγορευθέντος, οὗ καὶ ποιήματα σώζεται, καὶ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἡγεμὼν γενόμενος, ἔκτισε Θουρίους. Lamponi δεκάτῳ αὐτῷ adſignat σχ. *Ariſtoph. Au.* 521. Ὁ δὲ Λάμπων θύτης ἦν καὶ χρησμολόγος, καὶ μάντις, ᾧ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν τῶν Ἀθηναίων ἀποικίαν ἔνιοι περιάπτουσιν, αὐτὸν ἡγή-

nocritus. Coloniae deducendae ſocii fuere tum alii viri et eruditione et rebus geſtis inluſtres, tum etiam *Herodotus* et *Thucydides*. Ille ob diutinam in iſtis regionibus manſionem, vbi etiam et hiſtoriam condidiſſe a *Plinio* [12] fertur, *Herodotus* Thurius appellari ſolebat. Nam et prooemium illud, quod eius hiſtoriae

prae-

σασθαι λέγοντες Ἀθηναῖον ὄντα σὺν ἄλλοις δέκα. Ab hoc ergo duce et diuinatore Colonia iſta in diuerbium et iocum abiit. *Ariſtoph. Nub.* 331.

Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας.

σχ. ad loc. Θουριομάντεις, οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντεις, ἀλλὰ τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας, ἐπὶ τὸ κτίσαι αὐτήν. ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες· ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν, et quae ſequuntur. Adiunge *Suidam* in Θουριομάντεις· Ἐξέπεμψαν δὲ εἰς κτίσιν τὴν αὐτοῦ Ἀθηναῖοι δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ἐξηγητὴς ἐσόμενος τῆς κτίσεως τῆς πόλεως. Ita omnes libri *Suidae* MSS. X. ſc. duces, totidemque nauis, vt mos erat Athenienſibus diuturno vſu conſecratus, qui denario numero pro ratione tribuum Rempublicam vniuerſam domi foriſque adminiſtrabant. Inficeti editores *Suidae*, qui pro δέκα, μυρίους excudi curarunt! atque inficetus etiam ille, qui tam violentam mutationem calculo ſuo comprobare potuit!

12. *Tanta ebori auctoritas erat Vrbis noſtrae trecenteſimo decimo anno, tunc enim auctor ille* [Herodotus] *hiſtoriam eam condidit Thuriis in Italia.* Plin. XII. 4. Cum conſtituebantur X viri legum ferendarum, annus vrbis agebatur CCC. Euenit autem, vt eod. fere tempore Romanorum legati Athenas proficiſcerentur νομοθεσίας χάριν, et Athenienſes dictam Coloniam in Italiam deducerent.

praeponitur, a *Pleſirrhoo*, vti quibusdam videtur, concinnatum, aliter apud alios legitur. Τὸ δὲ, Ἡροδότȣ Ἀλικαρνασσέως ἱϛορίης ἀπόδεξις ἥδε, πολλοὶ μεταγράφουσιν, Ἡροδότȣ Θουρίȣ. Plutarch. *de Exſilio*. Ita in ſuo Cod. repperit *Ariſtoteles*, cuius, *Rhetor.* III. 9. haec ſunt verba: Ἡ μὲν ἐν εἰρημένη λέξις ἡ ἀρχαῖα ἐϛίν. Ἡροδότου Θουρίου ἥδ' ἱϛορίης ἀπόδεξις [13]. His omnibus accedit teſtimonium Inſcriptionis, quam in honorem *Herodoti* elaboratam conſeruarunt *Stephanus Byzantinus* et σχ. *Ariſtoph. Nub.* 331.

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱϛορικῆς πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλάϛοντ' ἄπο· τὸν γὰρ ἄπλητον
Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

Thucydidem vero Sybarin profectum, et quidem cum Xenocrito, qui dux erat Coloniae, declarat *vita Thucydidis* ἀδέσποτος, eius Editt. praefigi ſolita. Vna quoque cum his profectum fuiſſe *Empedoclem* philoſophum tradit *Laertius* in *vita*. His igitur aliiſque colonis in Italiam appulſis, et noua vrbe condita, quae a fonte vicino Thurium vocabatur, primo ciuitas diſcordiis agitari, mox diſceſſione facta obtruncari veteres Sybaritae, et ſumma rerum potiri, quos auxilio contra populum finitimum nuper arceſſiuerant. Ex eo tempore Vrbs non Ἀττικίζειν modo coepit, ſed Attica tota facta eſt. Populum in tot Tribus diſtinxerunt noui hoſpites, in quot domi ſe fuiſſe diſtinctos meminere: Tum primum galeata Pallade, Athenienſium ritu, ſignari aes Thuriorum, ceteriſque iſtius populi inſtitutis et diſciplina adminiſtrari noua Reſp.

Ab

13. Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕϛερον Θȣ́ριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. Strab. l. 14. Εἴ τῳ πιϛὸς ὁ Θούριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ. Iulian. in *Epiſt*.

* Ab Olympiadis LXXXIV. 1. qui erat *Lyſiae* aetatis XVI., vſque ad XCII. 1. annos omnino XXXII, * in Colonia commorabatur *Lyſias*, πολιτευόμενος ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ (verba ſunt Auctorum fere omnium, qui eius vitam literis conſignarunt) κτησάμενός τε οἰκίαν καὶ κλῆρε λαχών, (*Plutarch.*) quae poſtrema verba fortaſſe emendari debent ex *Photio* οἰκίαν τε κατασκευασάμενος καὶ κλῆρου τυχών. In ea manſione *Tiſiam* [15] et

14. Recte *Suidas*, Ἐκπεσὼν ἐκεῖθεν ἐπ᾽ Ἀττικισμῷ ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας. ἄγων ἔτος μζ´. Vnde mirum, quo computo vſus ſit *Plutarchus*, κἀκεῖ διέμεινε — ἔτη ἑξήκοντα τρία. Longiſſime certe a vero. ἑξήκοντα legit *Plutarchi* Cod. Petau. τριάκοντα τρία *Meurſius*, et *Palmer*. denique ὥςε τριάκοντα. Fortaſſe bonus ſcriptor, qui *Plutarchum* ſimilauit, dum in Faſtis duos Callias habuit deſcriptos, vnum, qui Praeturam geſſit Olymp. XCII. 1. (quo tempore rediit *Lyſias*) alterum, qui C. 4. ad hanc vsque ſupputationem prorogauit, adeoque pluris annos Auctori noſtro adſignauit a Thuriis reuertenti, quam viuendo erat adſecutus. Verum et errauit quoque in nomine Archontis: Nam dixiſſe non debuit ἕως Κλεάρχε τε Ἀθήνησιν ἄρχοντος, ſed ἕως Κλεοκρίτου, vt modo dicturus eſt, ἐπὶ Καλλίε τε μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντος.

15. Priuſquam Eloquentiae lacertos ſuos mouit Athenis, quibus tamen et nata et alta eſſe creditur, Artis iſtius, ſiue Rhetoricae proprie dictae, praecepta inueniſſe et excoluiſſe dicuntur Siculi, quorum princeps exſtitit *Empedocles*, deinde floruit *Corax* Hieronis T. familiaris, circa Olymp. LXXVI. Cuius diſcipulus *Tiſias* eſſe fertur. De his atque artis origine plura, ſed fabulis ſimilia, habet *Scholiaſtes Hermogenis* in initio. *Ait* Ariſtoteles, *cum, ſublatis in Sicilia Tyrannis, res priuatae longo interuallo iudiciis repeterentur, tum pri-*

et *Niciam* Rhetoras Syracuſanos audiuit. Athenienſium vero rebus in Sicilia fractis, et cum dominorum fortunis commutatis etiam Thuriorum animis, *Lyſias* Ἀττικίζειν αἰτιαϑεὶς ſolum vertere cogitur, et domum reuertitur Callia Archonte, Olymp. XCII. 1.[16]

Quo tempore Athenas rediit *Lyſias*, magna rerum commutatio atque inclinatio fortunae conſecuta eſt iſtam Remp. Duodecimo enim anno poſt coloniam Sybarin deductam, Olymp. ſc. LXXXVII. 1. ortum eſt bellum inter duos potentiſſimos populos, qui omnem

mum (quod eſſet acuta illa gens et controuerſa natura) artem et praecepta Siculos, Coracem *et* Tiſiam, *conſcripſiſſe. Nam antea neminem ſolitum via nec arte, ſed accurate tamen et de ſcripto pleroſque dicere.* Cic. *Brut.* 46. Add. *Dionyſ. Halic. in Iſoc. Cic. 1. de Orat. 91. 2. de Inuent.* 6. *Quintil.* II. 16, 17. III. 1. *Marcian. Capell.* l. 5. *Ammian. Marcellin.* XXX. 4. Quis autem fuerit *Nicias* Rhetor, quem audiuit Noſter, quaero hodie qui reſpondeat. Nam de eo apud omnis auctores praeter eos, qui contexuerunt vitam *Lyſiae*, altiſſimum eſt ſilentium.

16. Ἐξέπεσε μετ᾽ ἄλλων τριῶν· ait *Plutarch.* atque idem fere *Photius* Ἀττικίζειν αἰτιαϑεὶς μεϑ᾽ ἑτέρων τριῶν ἐξέπεσε τῆς πατρίδος. Rectius *Dionyſius*, στασιάσαντος τοῦ δήμου, ἐκπίπτει σὺν ἄλλοις τριακοσίοις Ἀττικισμὸν ἐγκληϑεῖσι. Quanquam interea ſuſpicor *Plutarchum*, qui *Lyſiae* tres fratres numerat, Polemarchum, Eudidum et Brachyllum (licet non diſerte ab eo dicantur vna Italiam nauigaſſe, immo cum fratre vno Polemarcho, quod tamen verum non eſt, *Lyſias* ſe ad Thurios contuliſſe ab hoc ſcriptore dicitur) ſcripſiſſe potius ἐξέπεσε μετ᾽ ἀδελφῶν τριῶν. Adeo quidam ſunt ſcriptores, quos etiam contra propriam fidem et auctoritatem liquido emendare poſſis.

omnem Graeciam in ſuas partis trahebant, Lacedaemonios et Athenienſis; omnium fere, quae in ſuperiorum temporum monumentis produntur memoriae, et diuturnitate temporis grauiſſimum, et fortunae varietate celeberrimum. Bellum illud, quamuis inluſtris vtrinque habuit euentus, maximeque dignos ſtylo iſtius Scriptoris, qui res in eo geſtas oratione complexus eſt, nihil tamen habuit exitu memorabilus atque inſolita victoriae facie. Lacedaemonii enim acciſis penitus Athenienſium viribus, atque aemula vrbe potiti, moderatius quidem, quam ſolent victores, in debellatam gentem conſuluerunt; atque iram diuturnis inimicitiis et contentionibus accenſam terminabant, non in Vrbe diruta aut ſeruitute Ciuium, ſed in operam dando factioſis quibuſdam Ciuibus, qui Reip. pertaeſi imperium a Populo ad Paucos translatum voluerunt. Ea fuit dominatio XXX Tyrannorum. In quo gloriae et imperii flexu nihil populo libertatis auidiſſimo calamitoſius accidere potuit, quam videre ſe imperioſius a ſuis ciuibus tractari, quam ceteri ſolent ab hoſte irritato. Sed hanc Reip. commutationem praeceſſerat etiam altera, bello nondum confecto, Olymp. ſc. XCII. 1. vbi Reip. ſumma penes CCCC viros aliquandiu conſtitit. Quoniam autem in altera Reip. inclinatione *Lyſias* domum a Colonia rediit, et notior ex illo tempore eſſe coepit, in altera vero a nemine Ciuium calamitate ſuperabatur; et cum plurima in eius orationibus contineantur, quae ad vtramque tempeſtatem Reip. ſpectant, ideo neceſſarium duxi memoriam iſtorum temporum paulo altius repetere.

Belli Peloponneſiaci anno XVII Athenienſes Syracuſanis bellum indixerunt [17]. Factum eſt id potiſſimum

17. Vid. *Thucyd.* l. 6. *Diodor. Iuſtin.* Studium Athenienſium in hoc bello ſuſcipiendo egregie deſcribit

mum conſilio atque auctoritate Alcibiadis, ad quod gerendum ipſe dux electus eſt cum duobus collegis, Nicia et Lamacho. Vix in Siciliam peruenit, cum nuncius ei cum naue Salaminia a magiſtratu miſſus eſſet, vt domum ad cauſam dicendam rediret. Nam priusquam claſſis exiret, accidit, vt vna nocte omnes Hermae, qui Athenis erant, deiicerentur, quod non ad priuatam rem, ſed ad coniurationem pertinere exiſtimabatur, et in Alcibiadem, quia ceteris maior erat et potentior, ideoque ſuſpectior, conuenire. Inſimulabatur praeterea Cereris myſteria in domo ſua feciſſe, quod nefas erat more Athenienſium. Reuocatus igitur a bello ad iudicium, cum in magna ſpe eſſet prouinciae bene adminiſtrandae, poſtquam aliquantulum itineris confeciſſet, clam ſe a cuſtodibus ſubduxit, et primum Elidem, deinde Lacedaemonem venit. Magnum ea res Athenienſium fortunis detrimentum adtulit, cum intelligerent eundem hominem et prodeſſe plurimum et obeſſe Reip. potuiſſe. Eius enim conſilio Lacedaemonii Syracuſanis, Gylippo duce, auxilium decernunt; et Athenienſis ibidem bellum per triennium cupidius, quam felicius gerentis, cum Lamacho et Nicia ducibus atque etiam Demoſthene, qui ei bello cum imperio ſucceſſit, ad interitum profligarunt. Eiusdem opera Ioniam et tributarias Athenienſium ciuitates in Aſia ad defectionem ſollicitarunt, pacem cum Dario rege Perſarum fecerunt, et Decelea oppido in Attica capto, praeſidioque ibi poſito, vrbem in obſidione tenuerunt [18].

Lace-

Plutarch. in *Alcibiade*, quem vide in *Nicia* quoque. Inter hoc bellum et captam Troiam interceſſere anni DCCLX. *Diod. Sic.* l. 13. init.

18. *Lyſ.* p. 287. noſtrae Edit. *Iſocr. de Bigis. Thucyd. Nep.* et *Plutarh. in Alcib.*

Lacedaemonii interea, ſiue ingenio Alcibiadis verſatili diffiſi, ſiue Agidis conſilio ducti, apud quem Alcibiadis virtus et res bene geſtae plus inuidiae, quam gratiae contraxerant, (accedebat etiam vxoris infamia, quam Alcibiades adulterio cognouerat) tempus hominem interficiendi quaerere inſtituunt: Ille cognita re ad Tiſſaphernem praefectum Darii regis clam aufugit: cui cum ſe celeriter et officii comitate et oris gratia inſinuaſſet, mox commeatus Lacedaemoniis maligne praebere ſuadet, docens *minime vtile eſſe Darii rebus, vnius ciuitatis opes nimis creſcere, ne confecto bello ſtatim ei cum victoribus eſſet dimicandum.* Vbi hanc operam ciuibus ſuis praeſtitit, mox de reditu in patriam cogitare coepit.

Erat hoc tempore Piſander Praetor Athenienſium apud Samum cum exercitu. Cum eo Alcibiades per internuncios colloquitur. Monet eum „*immoderatae ciuium licentiae crudelitatiſque erga eos, qui multum in imperiis magiſtratibuſque verſati plurimum gratia et auctoritate ceteros antecellebant;*„ (Erat autem Piſander eodem, quo Alcibiades, animo, populique potentiam imminui cupiebat.) Conqueritur „*per inuidiam multorum ſe fuiſſe, indicta cauſa, abſentem capitis damnatum, publicatis bonis, omniumque ſacerdotum religionibus deuotum; eiuſque deuotionis, quo teſtatior eſſet memoria, exemplum in pila lapidea inciſum eſſe poſitum in publico: regis amicitiam ſuamque operam pollicetur; negat tamen ſe id conciliare poſſe, niſi imperium a Populo, qui eum exagitaſſent, ad Optimates translatum foret.*„ Alcibiades, quanquam non plurimam ſpem in Optimatum animis habebat, tamen arbitrabatur fore, id quod poſtea accidit, vt, diſcordia inter ordines ciuitatis facta, ab altera parte in auxilium vocaretur. Piſander itaque domum delatus populum aggreditur, cui iam imminentis belli periculi maior erat timor, quam dignitatis cura,

ra. Cui quum ſuaſiſſet, vt ſua voluntate abrogaretur imperium, domi poſt ſe reliquit ex ſuo numero quosdam [19], qui de Rep. ordinanda interea conſulerent, atque ad Tiſſaphernem, vt de Regis amicitia ageretur, contendit.

Ex hiſce initiis creuit Oligarchia, de qua agimus, ab Impp. [20], qui Aſiae oram maritimam cum claſſe tenebant, primo agitata, atque eodem tempore in ciuitates ceteras, quae imperio P. Athenienſis patebant, inſinuata, quas ad eandem Reip. formam recipiendam ſollicitauerunt. Alcibiades interea, ſiue res parum ei ex conſilio ceſſit (Piſander enim magis id egit, vt imminueretur populi auctoritas, quam vt reuocaretur Alcibiades) ſiue nondum ad mentem ſatis commota eſſet Reſp. ita egit cum praefecto Regis, vt, cum ad eum legati nouae Tyrannidis veniſſent, nihil minus, quam amicitia Regis, videretur fuiſſe exſpectandum.

Nihilo ſecius Piſander id, quod inſtituerat, perfeciſſe decreuit. Domum reuerſus vere nouo paulo ante annum exeuntem id procuratum a ſuis deprehendit, vt non plures, quam quinque hominum millia ad Reip. adminiſtrationem admitterentur [21]. Eius autem interuentu conſtituti ſunt X viri Reip. ordinandae cum ſumma poteſtate, quos vocarent Συγγραφέας [22]. Qui

H 2 ad

19. Hi nominabantur ἑταῖροι. Vid. *Thucyd.* VIII. 48, 65. *Lyſiam*, p. 207. noſtrae editionis.

20. N. p. 206. Eratoſthenes ἐπὶ τῶν τετρακοσίων ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ ὀλιγαρχίαν καθιϛάς. Thucyd. VIII. 48. καὶ ἐκινήθη πρότερον ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ τȣ̃το καὶ ἐς τὴν πόλιν ἐντεῦθεν ὕϛερον.

21. *Lyſ.* p. 362. *Thucyd.* VIII. 65.

22. *Lyſ.* p. 215. *Harpocr.* in V. *et Valeſ.* ad locum *Thucyd.* VIII. 67. Iidem vocantur πρόβουλοι.

23. Ελθόντας δὲ αὐτοὺς τετρακοσίȣς ὄντας ἐς τὸ

ad dictum diem ad populum referrent, quo potiſſimum ratione Reſp. optime adminiſtrari poſſe videretur. Vbi aduenit dies, concione habita, populum rogarunt, vt *cuiuis Athenienſium liceret ſententiam, quamcunque vellet, exponere, atque vt id impune facere liceret.* Eoque aditu ad Tyrannidem patefacto, omni metu vacui ſententiam dixerunt in hunc modum: *Antiquandam eſſe priſtinam Magiſtratuum in vrbe rationem: non eſſe ſtipendia niſi militibus perſoluenda: eligendos eſſe a Concionis Praeſidibus* V *viros, a quibus Centum alios eſſe protinus deſignandos, qui ſinguli ternos ſibi cooptantes imperii ſummam adminiſtrarent cum ſumma poteſtate* [23]. Ita commutata eſt Reſp. ſoluta populi auctoritate, et ab his CCCC viris tractari coepit.

Imperium hoc modo conſtitutum adminiſtrarunt homines diuerſiſſimis ſtudiis, et vitae genere et inſtituto longe inter ſe ipſos diſſimili. Ex horum numero erant XXX [24] illi viri, quorum crudelitatem VIII. poſt anno iterum expertae ſunt Athenae. Erant etiam moderati nonnulli, quos non dominandi lubido, ſed patriae communis amor, ne penitus deleretur ciuitas, ſiquid ſuo conſilio efficere poſſent, ad imperii ſocietatem inuitauit. *Οὔ μοι δοκεῖ χρῆναι ὀργίζεσθαι ὑμᾶς τῷ ὀνόματι τῷ τῶν τετρακοσίων, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ἐνίων. οἱ μὲν γὰρ ἐπιβουλεύσαντες ἦσαν αὐτῶν, οἱ δ' ἵνα μήτε*

βουλευτήριον ἄρχειν, ὅπῃ ἂν ἄριστα γιγνώσκωσιν αὐτοκράτορας. Thucyd. VIII. 67.

24. *Lyſ.* p. 260. *οἱ τριάκοντα — οἱ αὐτοὶ ἦσαν ἅπαντες τῶν τετρακοσίων τῶν φευγόντων.*

25. *Οὐ Φρύνιχος μὲν καὶ Πείσανδρος καὶ οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοὶ, ἐπειδὴ πολλὰ εἰς ὑμᾶς ἐξήμαρτον, τὰς περὶ τούτων δείσαντες τιμωρίας, τὴν προτέραν ὀλιγαρχίαν* (ſc. *τῶν υ*) *κατέστησαν;* Lyſ. p. 421. *Thucyd.* I. 8.

μήτε τὴν πόλιν μηδὲν κακὸν ἐργάσαιντο, μήθ' ὑμῶν μηδένας, ἀλλ' εὖνοι ὄντες εἰσῆλθον εἰς τὸ βουλευτήριον. Lyſias p. 357. Nonnullos excitauit ſuorum ciuium inuidia, qui potentiorem quemque eo in maiori ſuſpicione habere conſueſcebant; nonnullos Alcibiadis gratia et miſericordia; nonnullos eiuſdem odium et inimicitiae.

Fuit in hoc numero Phrynichus [25]. Erant ei cum Alcibiade veteres inimicitiarum cauſſae; quapropter cum ea res olim in claſſe agi coepta eſt, obnixe operam dedit, ne quid in gratiam Alcibiadis meditarentur [26]. A quo conſilio deſtitutus totam rem Aſtyocho, Lacedaemoniorum claſſi Praefecto, per nuncios aperit, ceteraque egit multa, ad conſilia, quae tunc capiebantur, impedienda [27]. Vnde Piſandri opera imperium, quod in claſſe habuit, deponere coactus eſt. Conſtituta autem tyrannide, quae Alcibiadi minus fauere videbatur, nemini aut opera aut conſilio ceſſit in dominatione adiuuanda [28]. Ea cum eſſet apud ſuos gratia et

Ἡ 3. aucto-

26. *Plutarch. in Alcib. Thucyd.* VIII. 48.

27. *Thucyd.* VIII. 50. *Suid.* in Φρυνίχου πάλαισμα. *Polyaen.* III. 6. *Plutarch.* in *Alcib.*

28. Παρέσχε δὲ καὶ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότατον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν, δεδιὼς τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ ἐπιστάμενος εἰδότα αὐτὸν, ὅσα ἐν τῇ Σάμῳ πρὸς τὸν Ἀστύοχον ἔπραξε, νομίζων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκὸς ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν· πολὺ δὲ πρὸς τὰ δεινὰ, ἐπειδήπερ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη. Thucyd. VIII. 68.

29. *Lyſ.* p. 258. et 134. De caede Phrynichi conuenit inter omnis De modo diſputatur. Paulo enim aliter atque noſter hiſtoriam exponit *Thucyd.* VIII. 92. et *Plutarch.* in *Alcib.* aliter *Lycurg. c. Leocr.* Edit. Steph. p. 164. qui caedem factam fuiſſe ſcribit νύκτωρ παρὰ

auctoritate, vbi importuna Quadringen[illegible]m crudelitas et dominatio taedio ciuibus eſſe coepit; [illegible]que eorundem auctoritas aliunde confirmari poſſe videbatur, niſi a Lacedaemoniis adiuuaretur; ad Spartam mittitur cum Antiphonte aliiſque pacem quibuſuis demum conditionibus cum ea ciuitate facturus. Domum autem re infecta reuerſus mane in foro a Thraſybulo Calydonio et Apollodoro Megarenſi percutitur, quos ob merita in populum Athenienſes ideo recuperata ciuitate decreto publico in Ciuium numerum retulere [29].

Huic

τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς Οἰσυΐοις ὑπὸ Ἀπολλοδώρου καὶ Θρασυβούλου. Thucydides ὑπό τινος τῶν περιπόλων, qui idcirco erat e Iuuentute Attica, quod verum eſſe non potuit, cum *Lyſias* prouocat ad Acta publica, quae iſtius facinoris ſocios ciuitate donauit, Apollodorum et Thraſybulum. *Plutarchus* cum *Thucydide* fere conſentit. Ὕστερον μέντοι τὸν Φρύνιχον ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἑρμωνος ἐν ἀγορᾷ πατάξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γενομένης τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος, τὸν δ' Ἑρμωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συστάντας ἐστεφάνωσαν.

30. Antiphontes erant plurimi. Antiphontem e Collegio CCCC virorum eundem fuiſſe ac *Antiphontem* Rhetorem, permanens hodie et recepta eſt opinio: adeoque in ea ſum, licet dubitanti ſimilior, quam veris victo: Illud interea certiſſimum habeo, eorum, quae de *Antiphonte* Rhetore apud *Plutarchum* tradantur, nonnulla ad Tragicum *Antiphonta* pertinere, nonnulla ad Onirocriticum. Id quod in commodiori loco exponam. Ex hac ὁμωνυμίᾳ credo emanare, quod *Plutarchus* dicat Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τριακόντα ἀνῃρῆσθαι αὐτὸν [*Antiphonta*] ἱστοροῦσιν, ὥσπερ Λυσίας. *Photius* vero ſic Λυσίας φησὶν αὐτὸν ὑπὸ τῶν τετρακοσίων ἀνῃρεῖσθαι (lege ἀνῃρῆσθαι) *Lyſias* quidem neque hoc, neque illud ad-

Hui[illegible]phonta et Archeptolemum libens adiun-xo, qu[illegible]a populus, vindicata libertate, in eadem cauſa pariter adiunxerunt. Antipho [30] Sophili F. Rhamnuſius totum illud, quod Piſander manu geſſit, primus conſilio inſtruxit. Cum facundia ceteros anteiret, ideoque populo formidoloſior fuit, nunquam ipſe in concione dixit, aut coram Iudice cauſam alicuius egit, dicturos tamen multum et rerum vſu et conſilio ſuo adiuuit [31]. Erant his cum Theramene, homine lubrici ingenii atque ad omnem Reip. fortunam compoſito, veteris amicitiae rationes: Quorum opera vbi Theramenes Remp. oppreſſerat, rurſus, reſtituta libertate, Reip. auctoritate vſus eſt idem ad eorum internecionem, ſuamque impunitatem [32]. Tum demum Antipho ad

 cau-

firmat, verum hominem plecti a populo poſt recuperatam libertatem, ideo quod Coniurationis τῶν CCCC particeps fuiſſet, p. 216. Et id confirmat S. C. quod ex *Caecilio* ab eodem *Plutarcho* eſt adductum. Idem etiam *Photius* Παρέτεινε τὸν βίον ἕως τῆς ὑπὸ τῶν ὑγεγενημένης καταλύσεως τῆς δημοκρατίας, ἧς καὶ αὐτὸν αἰτίαν μετεσχηκέναι φασὶ παρασχεῖν· διὸ καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς ἑάλω, καὶ τοῖς τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίοις ὑποβληθεὶς ἄταφος ἐῤῥίφη, καὶ γέγονεν ἄτιμος, οὐκ αὐτὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ φύντες. Vid. quoque *Marcellinum de vita Thucydidis.*

31. Thucyd. VIII. 68. Συντάξαι δὲ αὐτὸν καὶ πρῶτόν, φασι, τοὺς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιστικοὺς λόγους· τῶν γὰρ πρὸ αὐτοῦ οὐδεὶς φαίνεται καθεὶς ἑαυτὸν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα· οὐδ᾽ ἔστι λαβεῖν δικανικὸν λόγον τῶν Ἀντιφῶντι πρότερον γεγραμμένων. Phot. in *Antiph.* Add. *Plutarch.* et *Philoſtrat.*

32. *Lyſ.* pag. 216.

33. *Thucyd.* VIII. 68.

cauſam pro ſe dicendam adactus gr[illegible] et luculentiſſime pro capite perorauit [33]. Sententi[illegible], qua damnatus eſt vterque, conſeruauit *Caecilius* apud *Plutarchum* in *Antiphontis vita*.

Εδοξε [34] τη βουλη μια και εικοστη της πρυτανειας Δημονικος αλωπεκηθεν εγραμματευε Φιλοστρατος πελληνευς επεστατει Ανδρων ειπε. Περι των ανδρων ους αποφαινουσιν οι στρατηγοι πρεσβευομενους εις Λακεδαιμονα επι κακω της πολεως των Αθηναιων και εκ του στρατοπεδου πλειν επι πολεμιας νεως και πεζευσαι δια Δεκελειας Αρχεπτολεμον και Ονομακλεα και Αντιφωντα συλλαβειν και αποδουναι εις το δικαστηριον οπως δωσι δικην παρασχοντων δ' αυτους οι στρατηγοι και εκ βουλης ους τινας αν δοκοι τοις στρατηγοις προσελομενους μεχρι δεκα οπως αν περι παροντων γενηται η κρισις προσκαλεσασθωσαν δ' αυτους οι θεσμοθεται εν τη αυριον ημερα και εισαγοντων επειδαν αι κλησεις εξηκωσιν εις το δικαστηριον περι προδοσιας κατηγορειν τους ειρημενους συνηγορους και τους στρατηγους και αλλος αν τις βουληται οτου δ' αν καταψηφισηται το δικαστηριον περι αυτου ποιειν κατα τον νομον ος κειται περι των προδοντων. Καταδικη. Προδοσιας ωφελον Αρχεπτολεμος Ιπποδαμου Αγρυληθεν παρων Αντιφων Σωφιλου Ραμνουσιος παρων. Τουτοιν ετιμηθη τοις ια παραδοθηναι και τα χρηματα δημοσια ειναι και της θεου το επιδεκατον και τας οικιας κατασκαψαι αυτων και ορους θειναι τοιν οικο-

34. Elegantiſſima et luculenta Formula Actionis et Solennitatis Legitimae, mendarum tamen non immunis. ſc. l. 3. pro πελληνευς legendum παλληνευς, vt teſtantur Marmora quamplurima, deinde fortaſſe l. 15. τους ηρημενους συνηγορους: poſtea deeſſe videtur poſt εις τον, h. p. τω δε δημαρχω αποφηναι τε οικιαν ες τον * * * και μη εξειναι κ. τ. λ. et in fine corrige και τουτο θεσθαι, ſc. τὸ ψήφισμα.

οικοπεδα επιγραψαντας Αρχεπτολεμου και Αντιφωντος τοιν προδοταιν. Τω δε δημαρχω αποφηναι τε οικιαν ες τον και μη εξειναι θαψαι Αρχεπτολεμον και Αντιφωντα Αθηνησι μηδε οσης Αθηναιοι κρατουσι, και ατιμον ειναι Αρχεπτολεμον και Αντιφωντα και γενος το εκ τουτοιν και νοθους και γνησιους και εαν ποιησηται τινα των εξ Αρχεπτολεμου και Αντιφωντος ατιμος εστω ο ποιησαμενος ταυτα δε γραψαι εν στηλη χαλκη ηπερ αν και τα ψηφισματα τα περι Φρυνιχου και τουτου θεσθαι.

In eadem coniuratione erant Ariſtarchus et Alexicles; mortis genere, cum continebat nouum et inſolitum ſiue iuſtitiae ſiue ſeueritatis exemplum, illuſtriſſimi. Interfecto Phrynicho et tumultu de percuſſoribus nato, populus ſciuit, vt *de Phrynicho haberetur quaeſtio Proditionis: Qui ſi reus perageretur, illico abſoluerentur, qui eum patriae cauſa interfeciſſent, eiuſque oſſa effoſſa extra Atticam proiicerentur:* Adiecerunt id quoque, vt, *ſi qui ad cauſam hominis dicendam adeſſent, ſi cecidiſſet Phrynichus, eodem iudicio tenerentur.* Aderant Ariſtarchus et Alexicles. Lege agitur de Phrynichi proditione. Damnatum] mors Aduocatorum et externa ſepultura ſequebatur [35].

Memorantur praeterea quamplurimi ab iſtius aeui ſcriptoribus; Piſander, Tyrannidis auctor praecipuus, de quo plura in ſuperioribus: Andro [36], Therame-

H 5 nes,

35. *Lycurg. c. Leocrat.* Edit. Steph. p. 164.

36. Ille eſt, qui tulit decretum c. Antiphontem, quod repraeſentauimus modo. Ανδρῶνά φησιν εἶναι Κρατερὸς ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων, τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τȣ̃ Αντιφῶντος τοῦ ῥήτορος. Ην δὲ εἷς τῶν τετρακοσίων ὁ Ανδρων. Harpocr.

37. Εν τοῖς ξυγκαταλύȣσι τὸν δῆμον πρῶτος. Thucyd. VIII. 68. Τῆς προτέρας ὀλιγαρχίας αἰτιώτατος *Lyſ.* p. 215. De eo plura in ſequentibus.

nes [37], Ariſtocrates [38], Agno [39], Callaeſchrus [40], Polyſtratus [41], Ariſtopho [42], Laeſpodias [43], Meleſias [44], Ariſtoteles [45], Melanthius [46], Onomacles [47] ceterique. Illi igitur recepta Rep. nihil omnino de Alcibiade referebant, cuius potiſſimum gratia ea res primo agitari videbatur, verum ad Agidem Lacedaemoniorum regem legatos de pace mittebant, et ad Samum, qui docerent *Remp. non penes* CCCC *viros eſſe*, *ſed ad imperii ſummam quinque millia Ciuium admitti*, populumque adeo compoſita oratione delinirent, veriti, ne, id quod poſtea accidit, aliquid noui contra ſuam auctoritatem molirentur claſſiarii Athenienſium, qui eo tempore circa Samum ſtationem habebant, nouamque dominationem aegre laturi videbantur.

Comparauerat olim Sami Piſander factioſorum Ciuium turbam ad CCC, quae Remp. ad Oligarchiam deduceret. Verum opera Thraſybuli et Thraſylli Athenienſium, qui apud exercitum erant, profligata erat ea manus coniuratorum, et Saniorum Reſp. confirmata, cum legati Quadringentorum Samum, eſſent delati.

Dum haec aguntur, effecit Thraſybulus cum oratione tum auctoritate apud milites, qua plurimum valebat, vt ab exercitu Alcibiades exul reuocaretur; qui protinus Samum deductus, dux inter ceteros claſſi conſtituitur.

38. *Lyſias*, p. 215. *Thucyd.* VIII. 89.
39. Theramenis Pater, vnus τῶν προβέλων. *Lyſ.* pag. 215.
40. *Lyſ.* ibid. 41. *Lyſias pro Polyſtrato.*
42. *Thucyd.* VIII. 86. 43. 44. *Thucyd.* ibid.
45. *Xenoph. Hellenic.* l. 2. deinde XXX vir.
46. *Xenoph.* ibid. 47. Vid. Decret. c. Antiph.
48. *Plutarch.* in *Lyſandro. Diod. Sic. Xenoph. Hellenic.* l. 2. *Nepos* in *Lyſandro. Iuſtin.* l. 5.

ſtituitur. Ille legatos, qui Athenis venerant, blande et comiter exceptos, hac oratione dimiſit, *Quadringenti confeſtim ſua voluntate iura populo redderent, aliter ſe cum claſſe adfuturum, vt eos auctoritate cogeret.* Quo reſponſo territi, qui nouam Tyrannidem impenſiſſime adiuuiſſent, Piſander, Phrynichus, Antipho, Ariſtarchus aliique, vbi plebem quoque, quae domi erat, cum exercitu ſentire, et quoſdam etiam ex coniuratorum numero de ſua ſalute mature conſulere animaduertiſſent, primo vrbem Lacedaemoniis tradere voluerunt, qua ſpe fruſtrati partim in exſilium profecti ſunt, partim eo quo expoſuimus modo euerſae libertatis poenas dedere. Ita exauctoratis poſt imperium IV menſium Quadringentis, Alcibiades P. A. decreto reſtitutus atque abſens imperio praefectus ſimul cum Thraſybulo ad bellum aduerſus Lacedaemonios gerendum ſumma cura conuertitur.

Quod reliquum erat iſtius belli varia fortuna ab Athenienſibus terra mariqúe geſtum eſt; donec Olymp. XCIII. 4. poſt XXVII. aeſtates in ea contentione abſumptas totum illud virtute ſua et conſilio deleuit Lyſander [48]. Pugnatum erat ad Aegos flumen tanta ſtrage atque internecione Athenienſium; vt cum claſſe nomen etiam imperii pene exciſum eſſe videretur [49].

Quibus

49. Ab eo interitu Claſſis in Helleſponto Oratores exordium ſumunt dicendi de Republica translata ad XXX viros. Ἐπειδὴ γὰρ τὰς ναῦς τὰς περὶ τὸν Ἑλλησποντον ἀπωλέσαμεν, καὶ ταῖς ἀτυχίαις ἐκείναις ἡ πόλις περιέπεσε, τίς ὐκ οἶδε κ. τ. λ. Iſocr. *Areopag.* Ita *Lyſ.* p. 207. 233. et 475. eodem aditu orationis vtitur ad publicas calamitates enarrandas.

50. *Namque vndique, qui Athenienſium rebus ſtuduiſſent, eiectis,* decem *delegerat* [Lyſander] *in vnaquaque ciuitate, quibus ſummum imperium poteſtatemque omnium re-*

Quibus rebus geſtis Lyſander tributarias vndique Athenienſium ciuitates voluntarias recepit, eiectis iis, quos in praeſidio reperiret, vel Athenienſium rebus ſtudere ſuſpicaretur, quibus vnicam ſalutis conditionem indulſit, vt nullibi, niſi Athenis, eis ſaluis eſſe liceret; ratus, quanto plures in vrbem confluxerint, tanto aegrius obſidionem, quam parabat, propter plurimorum inediam, ſuſtineri poſſe. Sciebat enim neque ex aducecto frumento multum ſupereſſe, eoſque mari interclusos nouum aduehere non poſſe reputabat. In omnibus itaque vrbibus conſtituta [50] decemuirali poteſtate,

rum committeret. Nepos in *Lyſandro:* Hunc Decemuiratum Lacedaemoniis familiarem conſtituit idem Sami, Epheſi, in Piraeo denique eodem tempore, quo in vrbe XXX. Ἔτι δὲ τὸ πάντων ἐναντιώτατον αὐτονομίᾳ καθιστᾶτε, ἔνθα μὲν δεκαρχίας, ἔνθα δὲ τριακονταρχίας. Καὶ τούτων τῶν ἀρχόντων ἐπιμελεῖσθε οὐχ ὅπως νομίμως ἄρχωσιν, ἀλλ' ὅπως δύνωνται βίᾳ κατέχειν τὰς πόλεις. ὥστ' ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. Xenoph. *Hellenic.* l. 6. *Plutarch. in Lyſandro. Suid. in* Δεκαρχίαι.

51. Hiſtoriam ſequor *Xenophontis*, quam *Lyſias* ſemper confirmat. Aliter tamen de hac re *Aeſchines* π. παραπρεσβ. cuius verba infra adducturus ſum. Ait enim quorundam ciuium peruicacia, Cleophontis maxime, (memoratur ille *Lyſia* p. 234. praeconio ſatis honeſto, quod ingloriosis pacis conditionibus etiam capitis periculo reſtitit) rem eo perductam fore, vt, cum poſſent Athenienſes ſibi ipſis et glorioſe ſatis et vtiliter conſulere, hortantibus Lacedaemoniis, odium tamen et inimicitias exercere mallent, licet cum interitu ciuitatis coniunctas. Τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν φυλάξασθαι, ὅθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ, προκαλουμένων αὐτοὺς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἄγειν, ἔχοντας

ſtate, ipſe cum nauibus ducentis vrbem obſidet, atque vt idem terreſtribus copiis ab Academiae parte faceret Pauſanias Lacedaemoniorum Rex¹, literis iubet. Athenienſes itaque terra marique obſeſſi et inedia vexati primo pacem per legatos petiuere [51]. Quam cum fieri Lace-

πρὸς τῇ Ἀττικῇ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον καὶ Σκῦρον, καὶ δημοκρατουμένους κατὰ τοὺς νόμους, τούτων μὲν οὐδὲν ἤθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προῃροῦντο, οὐ δυνάμενοι. Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς (τυροποιὸς male, vt videtur, σχ. *Ariſtoph. Ran.* 693. nam a ceteris conſtanter λυροποιὸς, vid. *Andoc.* p. 19. Edit. Steph.) ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης, καὶ διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπείλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθήσεται. τελευτῶντες δὲ εἰς τοῦτο τὴν πόλιν προήγαγον, ὥστε ἀγαπητῶς τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀποστάντας πάντων, καὶ τὰ τείχη καθελόντας, καὶ παραδεξαμένους φρουρὰν, καὶ Λακεδαιμονίων ἁρμοστὴν, καὶ τῆς δημοκρατίας τοῖς τριάκοντα ἀφεμένους, οἳ χιλίους καὶ πεντακοσίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτως ἀπέκτειναν.

52. Haec omnia confirmantur a *Lyſia* pag. 234. et alibi, cum quo conſentit *Xenopho*, qui per totum *Hellenic.* l. 2. hanc Reipublicae conuerſionem perſequitur. *Diodorus* quidem *Siculus* longe aliter de Theramene verba facit, eumque ait populi ſtudioſiſſimum ideo XXXvirum ab illo eſſe factum, quo poſſet auctoritate ſua cauere, ne quid detrimenti Reſp. caperet. Neque ab ea opinione abludit multum genus mortis, quam factionis iſtius crudelitate oppetere coactus eſt, aut quod de eo memoriae prodidit Cicero. *Sed quid ego Socratem aut Theramenem, praeſtantis viros virtutis et ſapientiae gloria commemoro?* 1. Tuſc. 42. *Quam me delectat Theramenes! quam elato animo eſt! etſi enim flemus, cum legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emo-*

Lacedaemonii negarent, ni demiſſi ab vrbe Piraeum verſus

ritur, qui cum coniectus in carcerem XXX iuſſu Tyrannorum, venenum vt ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic e poculo eiecit, vt id reſonaret: quo ſonitu reddito, arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiae, qui in eum fuerat teterrimus. — Luſit vir egregius extremo ſpiritu, cum iam praecordiis conceptam mortem contineret, vereque ei, qui venenum praebuerat, mortem eſt eam auguratus, quae breui conſecuta eſt. 1. Tuſc. 40. Prope eſt *Plutarchus* in *Nicia*, juxta principium. Ενεστι περὶ Νικίου πρῶτον εἰπεῖν, ὃ γέγραφεν Αριστοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, καὶ πατρικὴν ἔχοντες εὔνοιαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον, Νικίας ὁ Νικηράτου, καὶ Θουκυδίδης ὁ Μιλησίου, καὶ Θηραμένης ὁ Αγνωνος· ἧττον δὲ οὗτος ἢ ἐκεῖνοι, καὶ γὰρ εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐν Κέῳ λελοιδόρηται, καὶ διὰ τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ καὶ ἐπαμφοτερίζον ἀεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας, ἐπεκλήθη Κόθορνος. Ab Agnone etiam Athenienſi (male in *Lyſandro* ab eod. *Plutarcho* vocatur Θηραμένης Αγκωνος) adoptatum fuiſſe memorat σχ. *Ariſtophanis*. De eius Rhetorica, nam Rhetor erat, i. e. eleganter et grauiter dixit, vid. *Plat. Apolog. Cic.* 1. *Tuſc.* 41. et 3. *de Orat.* 16. *Prolegom. Rhetor. apud Montefalc. Biblioth. Coisl. Plutarch. in Cicer.* De eo plura *Lyſias* p. 214. ſeqq. eiuſque conſilio in XXXvirali poteſtate conſtituenda. Adde *Iuſtin.* V. 9. *Harpocr.* in *v. Suid.* in *v.* et in Αργέου υἱός. Εὐμεταβολώτερος. Κόθορνος. Δέξιος ὁ εὐπαιδ. et Αγχίστροφοι. *Dionyſ. Halic.* in *Iſocr.* in *Nicia.* Idem in *Lyſandro*, in *Conſolat. ad Apollonium* et *Praecept. Reip. bene gerend. Val. Maxim.* III. 2. σχ. *Ariſtoph. Lyſiſtr.* 658. *Apoſtol.* IX. 29. et X. 30. Hominis verſatile ingenium depinxit Poeta *in Ran.* 999.

verſus muri brachia ad X ſtadiorum vtrinque interuallum deiicerent, ibi Theramenes, animo Reip. penitus euertendae, legationem in ſe recepit, populi animos honeſtiorum conditionum ſpe deliniens [52]. Quadrimeſtri igitur mora in eo munere poſita, quo poſſet Athenienſium animos et fame et obſidione diutina fractos ad quaſcunque vellet conditiones deducere, cum inter Spartanos ſocioſque diu multumque [53] deliberatum

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς εἰς τὰ πάντα,
Ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος:

et alibi ſc. 544.

τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
Πρὸς τὸ μαλθακώτερον
Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους..

Cuius loci Graecus enarrator fortaſſe etiam expediet ea, quae habet *Heſychius* in Τρία Θηραμένους. Hunc Theramenem ideo Cothurnum dictum fuiſſe ex eo, quod alterutri parti in Rep. vt ille pedi, conueniret, norunt et pueri et puerorum didaſcali. Fabulam *Cratini* vocatam Θηραμένης memorat *Athen.* IV. 89.

53. Narrat *Plutarchus* in eo concilio (verum poſt captam vrbem celebratum fuiſſe ſcribit, contra fidem ceterorum Auctorum) Erianthum Thebanum immitiſſimam dixiſſe ſententiam, ſc. *τὸ μὲν ἄστυ κατασκάψαι, τὴν δὲ χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον*: verum poſtea inter vinum, cum forte quidam luctuoſiſſima nonnulla ex *Euripidis Electra* recitaret, conuerſis ſtudiis frangi omnium animos, remque videri indigniſſimam, *eam ciuitatem, quae talis Viros, produxerit, ſolo aequare.* Ita ciuitati ſuae vnius Poetae nomen et claritudo ſaluti fuit. Alii contendunt negaſſe Spartanos ſe ex duobus Graeciae oculis alterum eruturos.

54. XII, *Plutarch. in Lyſandro.*

tum eſt, an deleri Athenienſium nomen vrbemque incendio conſumi oporteret, redit tandem iſtiuſmodi conditionibus impetratis, vt, *muri brachia deiicerentur vniuerſa; naues omnes*, X [54] *exceptis*, *Lacedaemoniis traderentur; dirueretur murus, qui Piraeum cingeret; et Reſp. denique ad Lyſandri arbitrium componeretur* [55]. Ita Lyſan-

55. Capta vrbe ad ſuos reſcripſit Laconice Lyſander αλωκαντι ται Αθαναι, (*Plutarch. in Lyſandro* et *Lacon. Apophthegm.*) cui pari breuitate reſponſum eſt αρκει το γε εαλωκειν (lege cum Cod. MS. ἑαλωκέναι) Conditiones Pacis Laconica dialecto exaratas idem *Plutarch.* in *Lyſandro* refert, ſed mendoſe. Reſcribo, ταδε τα τελη των Λακεδαιμονιων εγνω καταβαλοντες τον Πειραια και τα μακρα σκελη και εκριβαντες εκ πασων των πολεων ταν αυτων γαν εχοντες ταυτα και δρωντες ταν ειραναν εχοιτε αχρη δοιτε και τως φυγαδας ανεντες περι ταν ναων τω πληθεος οκοιοντι κατηνι δοκεοι ταυτα ποιεετε. Male hodie οἰκεῖόν τι. Hi muri rurſus longo poſt interuallo a Sylla diruti ſunt. Vid. *Plutarch. in Sylla.* A Piraeo portu ad aſtu pertingebant V millia paſſuum. Vid. *Spon. Deſcription des Antiquitez de la Ville d' Athenes.* tom. II. p. 234.

56. *Plutarch. in Lyſandro.* Ex eo decemuiratu Piraeenſi erant GLAVCO (Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννήσασι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Athen. L. 2. Quinam erant iſti Piraei tyranni prorſus ſe neſcire fatetur *Caſaubonus*) CHARMIDES eiuſdem fortaſſe Glauconis filius (Χαρμίδης ὁ Γλαύκωνος τῶν ἐν Πειραιεῖ δέκα ἀρχόντων. Xenoph. *Hellenic.* l. 2. Genere is erat Critiae Tyrannorum XXX crudeliſſimo, adeoque *Platoni* et *Soloni* coniunctus, vt ex hoc ſtemmate patebit.

Lyſandro cum claſſe Piraeum ingreſſo, muriſque ad tibiarum ſonitum dirutis, exactus eſt Olymp. XCIII. annus 4tus, Athenarum expugnatione inſigniſſimus.

Proximus annus titulum ſortitus eſt non a Pythodoro, qui tunc temporis ſummum magiſtratum Athenis erat obiturus, cuius idcirco nomen in Faſtis omittebatur, ſed ἀναρχία πρὸ Εὐκλείδȣ (is recuperata libertate anno ſequenti magiſtratum geſſit) ab antiquis ſcriptoribus vocabatur. Lyſander enim receptis Athenis X viralem in Piraeo [56], in vrbe XXXviralem poteſtatem conſtituit. Collegium illud XXXvirorum legibus ſcribundis inſtitutum, quibus Reſp. in poſterum vteretur, ſummam auctoritatem paulatim ad ſe conuertit. Eorum nomina a *Xenophonte Hellenic.* l. 2. accepimus, ſc. Polyarchus, Critias [57], Melobius [58], Hippolo-

Execeſtides

Solo. — Dropidas

Critias

Glauco — Callaeſchrus

Critias XXXvir.

Potone — Charmides

Plato

Vid. *Plat. in Charmide* 154. A.) MOLPIS. Vid. *Harpocr.* in v. Nos in *Fragm. de Diogenis hereditate.*

57. *Lyſ. c. Eratoſth. Iuſtin. Diod. Lactantius* l. 3. *Val. Maxim.* III. 2. *Ariſtid. adu. Platon. de Rhetorica. Nepos in Alcibiade* et *Thraſybulo.* Aliique. Ἔπειθ᾽ ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνατε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκὼς ἕνα τῶν τριάκοντα τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων. *Aeſch. c. Timarch.* p. 24. Edit. Steph.

58. *Lyſ.* ibid. *Harpocr.*

poſochus, Euclides, Hiero, Mneſilochus, Chremo [59], Theramenes [60], Areſias, Diocles, Phaedrias, Chaerelaus, Anaetius, Piſo [61], Sophocles, Eratoſthenes [62], Charicles [63], Onomacles, Theognis [64], Aeſchines, Theogenes, Cleomedes, Eraſiſtratus [65], Phido [66], Dracontides [67], Eumathes, Ariſtoteles [68], Hippomachus et Mneſithides [69]. Hi, vbi paulisper Remp. iuſtitiae et

59. *Lyſ. c. Nicomach.*
60. *Lyſ.* paſſim.
61. *Lyſ. c. Eratoſth.* paſſim. 62. *Lyſ.* paſſim.
63. *Lyſ. c. Eratoſth. Xenoph. Memorab. Harpocr. Andoc. de Myſteriis.*
64. *Lyſ. c. Eratoſth. Harpocr.*
65. Κριτίας καὶ Ερασίςρατος ὁ Φαίακος τῦ Ερασιςράτε ἀδελφιδῦς. Plat. Eryx.
66. *Lyſ. c. Eratoſth.* 67. Ibid.
68. *Plat. in Parmenide.*
69. Huic numero addi poſſe videtur CALLAESCHRVS ſecundum verba *Dionyſ. Halic. Rhetor.* c. 6. Ανθρώπῳ γὰρ γενομένῳ κατὰ τὸν τῦ Καλλαίσχρε τῦ τῶν τριάκοντα, βέβαιον μὲν ὐδὲν, μὴ ὅτι καὶ τὸ θανεῖν γενομένῳ, καὶ ζῶντι, εἰ μὴ οἷόν τε ἐκτὸς αὐτῆς βαίνειν. Laudat vir doctiſſimus Critiam Callaeſchri. Atqui ex Collegio iſto non erat Callaeſchrus, ſed Critias filius, vt plane legendum ſit κατὰ τὸν τῦ Καλλαίσχρε τὸν τῶν τριάκοντα. Addi quoque poſſe videntur SATYRVS et CLEOPHO ex *Lyſia* p. 476. ni legas, quae ibi adnotaui. PHAEDIMVS ex *Demoſthen. de ementita legatione*, f. idem atque Phaedrias. De iſta Tyrannide, *Caeſar.* apud *Salluſt. Laert. in Zenone. Alexand. ab Alexandro* III. 16. *Iuſtin.* l. 6. *Oroſius* II. 15. *Diod. Sic.* l. 14. *Xenoph. in lib. 2. Hellen. Nepos in Lyſandro* et *Thraſybulo. Aelian. V. H.* III. 17. *Senec. de Tranquill.* c. 3. *Iſocr. in Paneg.* et *c. Callimach. Gell.*

et moderationis aliqua laude geſſiſſent, mox tria millia ciuium adſciſcunt, quibus imperii ſummam ſpecie communicarent, reuera autem ſatellitum loco haberent ſummaeque crudelitatis adminiſtros. Deinde armis a ceteris praeter iſtos MMM per vim ademptis, quaſi aditus ad Tyrannidem nondum ſatis munitus eſſe videretur, aut ad continendam ciuitatem parum eſſet in ſuo ſatellitio praeſidii, DCC milites, excubiarum nomine, cum Callibio praefecto (ἁρμοστὴν vocant Lacedaemonii) a victoribus impetrant. Omni igitur metu liberati tyranni miſeras vrbis reliquias caedibus et rapinis, Graecas ciuitates Athenienſium exſulibus vndique complent [70].

Iam ſtipendiariis militibus, quos a Lacedaemoniis acceperant, mercedes erant ſoluendae, cum Piſo et Theognis iniquiſſimam in Senatu ſententiam dixerunt, vt μετοίκων, qui fide publica Athenis commorati ſunt mercaturae exercendae gratia, adeoque re lautiori vtebantur, denos, vel, ſecundum alios, ſingulus ex XXX virali numero ſingulum comprehenderet, quos morte plecterent, atque in eorum bona inuolarent [71]. *Lyſias*

XVII. 21. *Heraclid. de Politiis. Plutarch. de Solertia Animalium.*

70. Οὕτω καὶ οἱ τυραννοῦντες ἄρχουσι μιαιφονίας, ὥσπερ ἀπὸ τῶν πρῶτον ἀπέκτειναν Ἀθήνησι τὸν κάκιστον τῶν συκοφαντῶν, ὃς Ἐπιτήδειος προσηγορεύθη, καὶ δεύτερον ὁμοίως καὶ τρίτον, εἶτα ἐκ τούτου συνήθεις γενόμενοι Νικήρατον ἑώρων ἀπολλύμενον τὸν Νικίου, καὶ Θηραμένη τὸν στρατηγὸν, καὶ Πολέμαρχον τὸν φιλόσοφον. Plutarch. *de eſu Carnium.* Eandem moderationem in initio tyrannidis memorant alii auctores omnes. *Lyſias* p. 192. *Xenoph. Diodor.*

71. Auaritiam et crudelitatem τῶν λ in expilandis

ſias noſter cum Polemarcho fratre in clypeis fabricandis operam exercebat, mancipiis ad eum quaeſtum vſus ad numerum CXX. Eorum igitur aedibus et officinis exinanitis, direpto cum operis ingenti pondere auri atque argenti, relicto neque vaſe neque veſtimento, Polemarchum 72 indicta cauſa, more patrio cicuta interimunt. *Lyſias*, qui ex eorum manibus fuga ſe eripuit, vbi fratris indigna nece domum ſuam funeſtari vidit, nec quidquam ſpei ſibi reliquum fore, extra Atticam ſe ſubduxit, in libertate Athenarum inſtauranda magno ciuibus auxilio proxime futurus 73.

Periere vtique in iſto incendio Reip. ſummi viri, quos aut Tyrannorum crudelis ſuſpicio, aut vitae ſuae ſplendor, et meritorum in Remp. magnitudo ad caedem deſtinare videbatur. In primis Niceratus 74 Niciae iſtius filius, qui in Sicilia olim bellum geſſit, domo nobilis, fortunarum amplitudine nemini Ciuium cedens, moribus denique et fama illuſtris. Eucrates 75 eiusdem Niciae frater, a XXX viris ad tyrannidis ſocietatem

diuitioribus legas apud *Iſocrat.* in orat. quae inſcribitur ἀμάρτυρος.

72. Polemarchus Philoſophus, qui memoratur a *Plutarcho de eſu carnium* a XXXviris fuiſſe interfectus, non alius eſſe videtur.

73. *Lyſ. c. Eratoſth. Plutarch.* et *Photius.*

74. *Lyſ. c. Poliuch. Xenoph. Hellenic. 2.* Nicias quidam, in Orat. *Iſocr.* quae inſcribitur ἀμάρτυρος, ἐπειδὴ οἱ λ κατέστησαν, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ ἐκ μὲν τῶν μετεχόντων τῆς πολιτείας ἐξήλειφον, εἰς δὲ τὸν μετὰ Πεισάνδρου κατάλογον ἀνέγραφον, δεδιὼς τὰ παρόντα πράγματα, τὴν μὲν οὐσίαν ὑπέθηκεν — αὐτὸς δ' εἰς ἀγρὸν ἐλθὼν διητᾶτο.

75. *Lyſ.* ibid. *Suid.* in Ἀρετε.

tatem inuitatus, Leo Salaminius [76], Autolycus [77], Strombichides [78], Dionyſodorus [79], Ariſtophanes [80] Chollides, Xenopho Icarius [81], Hippias Thaſius [82], Cleopho [83], Calliades [84], Lycophro [85] Lycurgi F. Lycurgi praeſtantiſſimi Oratoris pater, Antipho [86], Theramenes XXX vir [87], ceterique quam plurimi [88].

Erat inter Exſules Thraſybulus Lyci f. [89], rebus geſtis, quam domo [90], inluſtrior. Hic vbi primum

I 3 The-

76. *Xenoph. Hellenic. Laert. in Socrate. Andoc. de myſter.*

77. *Plutarch. in Lyſand. Diod. Sic.*

78. *Lyſ. c. Agorat.* 79. *Lyſ.* ibid.

80. *Lyſ.* ibid. 81. *Lyſ.* ibid. 82. *Lyſ.* ibid.

83. *Lyſ. c. Agorat.* et *c. Nicomach.*

84. *Lyſ. c. Nicomach.*

85. *Plutarch. in v. Lycurgi.*

86. *Plutarch. in. v. Antiph.* alius ab *Antiphonte* Oratore, qui a populo plectebatur propter coniurationem τῶν CD. Vnde error Scriptorum, qui ea, quae ad duos pertinent, ad vnum referunt.

87. Circumuentus ille a Critia Collega, et morti datus. Totam rem fuſe narrat *Xenoph. Hellenic.* 2.

88. *Τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἱ ἰδίων κέρδεων ἕνεκα ὀλίγȣ δεῖν πλείȣς ἀπεκτόνασιν Αθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν, ἢ πάντες* Πελοποννήσιοι *δέκα ἔτη πολεμȣ̃ντες.* Xenoph. Hellenic. l. 2. *Οἱ δὲ ἐν* Αθήναις *δυναςεύοντες τριάκοντα* Τύραννοι *καθ᾽ ἡμέραν ȣ̓κ ἐπαύσαντο τȣ̀ς μὲν φυγαδεύοντες, τȣ̀ς δὲ ἀναιρȣ̃ντες.* Diod. Sic. l. 14. Interfecerunt MD iuxta *Aeſchinem* in ſuperioribus laudatum, eundem *c. Cteſiph.* et *Iſocrat. Areopag.* vbi de hac re plura et diſtincta.

89. Thraſybulus Lyci fil. *τὸν δῆμον* Στειριεύς. (Male a nonnullis *ὁ* Τυριεὺς *ὀνομαζόμενος*) De eo *Nepos* in vita, *Xenoph. Thucyd. Diodor.* aliique quamplurimi.

90. Ita *Nepos*. Aliter *Iuſtin.* et *Oroſius.* Hic II. 17.

Thebis mouiſſet ad patriam liberandam, non plus fere habuit ſecum, quam XXX [91] de ſuis. Ad Phylen igitur pagum (quod erat caſtellum in Attica munitiſſimum, et ab vrbe diſtabat ſtadia circiter centum) ſe recipiens copias celeriter auxit, breuibuſque excurſionibus aciem Tyrannorum in fugam vertit. Vtilem in ea re operam nauauit Auctor noſter, *in auxilium vrbis, quae eſſet patria communis eloquentiae*, D *milites cum ſtipendiis ſuis* [92], mittens. Thraſybulus paucos dies in Phyle

Erat inter exſules Thraſybulus, vir ſtrenuus et generis nobilitate *inter ſuos clarus, qui auctor audendi pro patria fuit. Itaque caſtellum Phylem Atticorum finium collecti Exſules capiunt, multarumque ciuitatum opibus adiuti vires capeſſunt: quibus Lyſias quoque Syracuſanus Orator, quaſi in auxilium vrbis, quae eſſet patria communis Eloquentiae*, D *milites cum ſtipendiis ſuis miſit.*

91. *Nep. in Thraſybulo.* Alii LXX. Ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν ὡς σὺν ἑβδομήκοντα. Xenoph. l. 2. *Hellenic.* cui concordat *Plutarch. de gloria Athenienſium*, init. Τὲς ἀπὸ Φυλῆς εβδομηκοντα κατὰ τῆς Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνιςαμένες.

92. Ita *Iuſtin.* et *Oroſius.* ſupra p. 31. Conſultiſſimus interea Auctor, qui *Plutarchi* nomine emendicato, ex *Photii* penu *Lyſiae* vitam conſcribillauit, rem magis ſignanter narrat: Ait enim pecuniam ad duo millia drachmarum contuliſſe, clypeos vero CC, et Hermamanis cuiusdam (Hermonem vocat *Photius*) opera adiutum milites conduxiſſe auxiliaris non numero rotundo (vt huiusmodi res deſcribi ſolent) CCC, verum CCCII, ἀκριβείᾳ nunquam ſatis praedicanda; ab hoſpite denique Thraſylaeo talenta impetraſſe: quot vero impetrauit, non memorat. Mala certe fide exemplar deſcripſit, quo legebatur, ἐπικέρες τε ἐμισθώσατο τριακοσίες, καὶ Θρασύλαιον τὸν Ηλεῖον ἔπεισε,

Phyle moratus, ſumptis ſecum, quos ibi collegerat, erant autem ad millia hominum, noctu Piraeum occupat, Munichiaque munita, poſtero die aciem cum Tyrannis confert, et vincit. In eo praelio Critias et Hippomachus [93] XXX virorum ſaeuiſſimi cadunt, et Charmides Glauconis F. Xvir Piraeenſis.

Reuerſo in vrbem exercitu, Tyrannorum animos ſumma deſperatio, ceterorum exſulis populi miſericordia tum primum cepit. Tyrannis igitur abrogatur imperium, quod tanta crudelitate geſſerant; quibus Eleuſinem emigrantibus, locum, quem ſibi olim perfugium pararunt, ſuffecti ſunt X, qui Remp. moderarentur, ex ſingula tribu P. A. vnus. Erant in eo numero Hippocles et Epichares [94], atque etiam ex Collegio XXX virali Phido et Eratoſthenes, quos ideo retinebant, quod exſulum reditioni bene velle videbantur. Illi tamen imperio potiti nihil exemplo prioris dominationis perterriti idem cum exſulibus bellum continuabant [95], et ad dominatum confirmandum Lyſandrum accerſebant.

Vna cum Lyſandro exiit Pauſanias Rex Lacedaemoniorum, qui partim Lyſandri inuidia, partim populi miſericordia ductus, vbi bellum pauliſper ſpecie tenus geſſiſſet, clam ad exſules nuncium mittit, qui dice-

ξένον ὄντα, αὐτῷ δύο τάλαντα παρασχεῖν. Non igitur apud *Plutarchum* legendum, milites CCCII, ſed milites CCC et II talenta. Et haec eſt vera Criſis.

93. Hippolochus. *Iuſtin.*

94. His adiungatur Rhino. *Iſocr. c. Callimach. Heraclid. de Politiis.* Hic, Τούτων (i. e. *τῶν λ*) *δὲ καταλυθέντων Θρασύβουλος καὶ* Ῥίνων *προεστήκεισαν, ὃς ἦν ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός.*

95. *Lyſ.* p. 211. ſeqq. *Iuſtin.* V. 10. *Xenoph. Iſocr. c. Callimach.*

diceret, *malle ſe, vt, pace vtrinque facta, amicitiam cum Lacedaemoniis colerent, quam ciues cum ciuibus bellum nefarium et vtriſque exitioſum gererent.* Idem conſilium mittit eis, qui vrbem tenuerunt. Quae res cum Lacedaemoniorum Senatui comprobaretur, pax ſancita eſt hiſce conditionibus: *ſc. vt domum reuerterentur exſules cum Thraſybulo Imp., vt ad publicam concordiam colendam inuitarentur omnes vndique ciues, exceptis* XXX, *qui in vrbe, et* X, *qui in Piraeo dominationem exercuiſſent,* (his autem et qui his vna ſe adiungere vellent, Eleuſis monſtrabatur locus, vbi ſine timore eſſe poſſint) *vt denique, ne qua ex ante actis ſimultas ſubeſſe poſſet, iureiurando obſtringerentur omnes, ſanctam et perpetuam diſcordiarum* ἀμνηςίαν *fore* 96. Interiectis diebus, vbi compertum eſt Eleuſinios Tyrannidem recuperare velle, atque ad eam rem conficiendam externum militem praemiis et pollicitationibus ſollicitare, indignantis ſe iam in exilium quaſi agi, repente in eos vndique fit concurſus, ducibuſque ad colloquium progreſſis et per inſidias comprehenſis, ibi de iis conſulitur. Quo tempore *Lyſias* et domeſticis inimicitiis et communi indignatione accenſus luculentiſſimam illam orationem *contra Eratoſthenem* XXX virum (*pag. noſtr. Edit.* 189.) habuit, quam *Plutarchus* in *libro de gloria Athenienſium*, κατὰ τῶν τριάκοντα inſcribere videtur. Interfecti ſunt Tyranni publico conſilio, ceteroſque, miſſis amicis ac neceſſariis, vt in gratiam redire vellent, perduxerunt.

Eum exitum habuit ſeditio Athenienſium, intra biennium et incoepta et compoſita 97. Plurimis id facinus

96. *Ne qui praeter* XXX *Tyrannos, et* X, *qui poſtea Praetores creati ſuperioris more crudelitatis erant vſi, adficerentur exſilio, neue bona publicarentur, reique pub. procuratio Populo redderetur.* Nepos *in Thraſybulo.*

facinus Thraſybuli ſaluti fuit, quibus importuniſſimi tyranni, publicatis bonis, etiam in alienis ciuitatibus exſilium inuidere videbantur. Lacedaemoniorum enim edicto, qui tunc in Graecia ſumma rerum potirentur, ciuitates omnes exſules recipere prohibebantur, qui tamen

Οἱ δὲ διήλλαξαν, εφ ω τε ειρηνην μεν εχειν ως πρὸς ἀλλήλους, ἀπιέναι δὲ ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, πλὴν τῶν Τριάκοντα, καὶ τῶν ἕνδεκα (XIviros ſc. Lictores publicos, Tyrannidis adminiſtros) καὶ τῶν ἐν τῷ Πειραιεῖ ἀρξάντων δέκα. Xenoph. *Hellenic.* l. 2. ad fin. Errat *Nepos*, neque enim Xviros *in vrbe*, verum Xviros in *Piraeo* pacis beneficio excluſerunt. Duplex iſte Xviratus Auctoribus et antiquis et hodiernis plurimis fraudem fecit. *Plat. Epiſt.* 7. memorat LI qui per ea tempora Rempublicam tractabant, ſc. XIviros in vrbe, X in Piraeo, et XXX denique, penes poſt quos ſumma erat auctoritas. καὶ τῆς μεταβολῆς εἷς καὶ πεντήκοντα τινὲς ἄνδρες προέστησαν ἄρχοντες· ἕνδεκα μὲν ἐν ἄστει, δέκα δ' ἐν Πειραιεῖ — τριάκοντα δὲ πάντων ἄρχοντες κατέστησαν αὐτοκράτορες. Ille autem XIviratus non erat nouum imperium, ſed collegium Lictorum, qui vel XXX vel Xvirorum iuſſa capeſſebant: Id quod ex *Xenoph. Hellenic.* ceteriſque liquet. Ad hos igitur pertinebat iusiurandum, Οὐ μνησικακήσω τῶν πολιτῶν οὐδενὶ, πλὴν τῶν τριάκοντα, καὶ των ενδεκα. Praeter hos LI a *Platone* memoratos conſtituebatur, vt vidimus, Xviratus Reipublicae ordinandae, poſt inclinatos animos Athenienſium, remque a Thraſybulo fortiter geſtam, quos male *Nepos* intellexit eſſe Xviros a foedere excluſos. ideoque X in vrbe et X in Piraeo, vt dixi, nullo conſilio immiſcuit. Haec vidi eſſe fuſius exponenda, cum eorum temporum hiſtoriam male excipi in monumentis, praeſertim tam claris, magnopere erat dolendum.

tamen Argis et Thebis nacti ſunt perfugium. Redierunt itaque, praeter multos, quorum nomina hiſtoria iſtius temporis non retulit, Auctor noſter, Archinus vir grauiſſimus, de quo plura in ſequentibus, Atrometus [98] Aeſchinis Oratoris pater, Chaerepho Socraticus,

cus,

97. Si fidem habeamus *Diodoro* et *Euſebio*, per totum Quadriennium permanſit nouum hoc imperium, ſc. Olymp. XCIV. 1. exortum, XCIV. 4. depoſitum: verum iſtius Olymp. anno 2. Praeturam gerebat Euclides, ſub quo res in ſolidum reſtituebantur, vt omnes fere vno ore teſtantur ex Antiquis. Hinc dicitur Αναρχία πρὸ Εὐκλείδου, Νόμοις χρῆσθαι ἀπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, etc. etc. Si quaeratur, quamdiu durauit dominatio XXXviralis, tali fortaſſe computo elicietur reſponſum. Cum Pythodorus praeturam erat initurus, Olymp. XCIV. 1. circa ſolſtitium aeſtiuum, (quo tempore annus Atticus incoeptabat) rerum potiti ſunt XXXviri, ideoque annus iſte indigitabatur ἀναρχία, vt olim vidimus. Nam Lyſander, qui iſtum XXXviratum imperauit, vrbem cepit anno ſuperiore exeunte, circiter initium Aprilis: *Plutarch.* in *Lyſandro* Ελαβε τάς τε ναῦς — καὶ τὰ τείχη τῶν Αθηναίων ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ (corrige ἕκτῃ ἐπὶ δεκα του) Μουνυχιῶνος μηνός. Inſequente hyeme Thraſybulus Phylen caſtellum recepit et cum Tyrannis Munychiae conflixit. Eius rei fidem facit *Xenopho Hellen.* l. 2. Vix enim ad Phylen conſiderant exſules; cum impetus in eos fit ex parte XXXvirorum, quo tempore vna nocte nix de caelo cecidit plurima. Βουλομένων δὲ τῶν Λ ἀποτειχίζειν — ἐπιγίγνεται τῆς νυκτὸς χιὼν παμπλήθης. Xenoph. *Hellenic.* Porro hanc fuiſſe hyemem, quae proxime ſequuta eſt Tyrannidem, diſcimus ex eod. Cleocritus enim poſt pugnam feliciter a Thraſybulo commiſſam, vbi adhortaretur oppidanos ad concordiam, de XXXvi-

rali dominatu quaſi nouo et non vltra VIII menſium aetatem verba facit. οἱ ἰδίων κέρδεων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. Ita computo a menſe Munychione facto VIII. menſium terminus in mediam fere hyemem incidet. Perierunt igitur in Tyrannide Menſes circiter XIII. in pace concilianda totidem. nam in Boedromione menſe, qui nobis eſt Auguſtus, in vrbem cum ſuis rediit Thraſybulus. *Plutarch. de gloria Athenienſium.* Ἑκτη μὲν ἱσαμένη (lege ἱσαμένου) Βοηδρομιῶνος εἰσέτι νῦν τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις ἑορτάζει, ἕκτη δὲ μηνὸς (lege μεσοῦντος, ita bene reſpondebit τῷ ἱσαμένου. ἕκτη μὲν ἱσαμένου — ἕκτη δὲ μεσοῦντος, et praeterea circa Plenilunium rem eſſe a Chabria geſtam ſcribitur in *Camillo*: norunt autem omnes Athenienſis menſis ſuos cum luna auſpicari) οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου περὶ Νάξον ἐπινίκια ναυμαχίας. τῇ δὲ δωδεκάτῃ χαριστήρια ἔθυον ἐλευθερίας· ἐν ἐκείνῃ γὰρ οἱ ἀπὸ φυλῆς (corrige Φυλῆς) κατῆλθον. Porro autem locus praefractus valde et lacer *Plutarch. Sympoſ.* IX. 6. de Thraſybuli reditu et decore inde Boedromioni menſi addito, de ara item *Obliuionis* procul dubio eo tempore conſecrata, quo Lex ἀμνηστίας (ſiue, vt *Corn. Nepos* vocat, Lex Obliuionis) lata fuit, nonnulla habet, ſed propter loci impuritatem impedita nimium et intellectu difficillima. Conſtabunt tamen vtique ea, quae dixi.

Ex hiſce igitur inter ſe comparatis huiusmodi eruetur Epocha.

Archon.	Olymp.	
Alexias	XCIII. 4.	exeunte, Lyſander XXX viros imperat.
Pythodorus	XCIV. 1.	— Ἀναρχία, vt vocatur.
Euclides	XCIV. 2.	— ineunte, Thraſybuli reditus cum ſuis.

Ex

cus [99], Anytus [100], Phormiſius [1], Andocides [2] e Collegio X Oratorum, Ariſtocrates [3] Scellii F., Aeſimus [4], Ergocles [5], Epicrates [6], Cleocritus [7] ὁ τῶν Μυςῶν κήρυξ, Thraſybulus [8] Colyttenſis, aliique.

Fuit aliquanto inluſtrior recuperatae Ciuitatis Athenienſium aera, quod Reſp. bello cum finitimis diuturno, et mox inteſtino functa, ad ciuilem diſciplinam, qua maxime ſemper inclaruit, nouis inſtitutis ſiue refingendam ſiue confirmandam ſeſe accingeret. In tanto ſtrepitu armorum, et praeterea in diſcordiis atque internecionibus domeſticis, neceſſe fuit multa laxari, quae ciuitas bene conſtituta et in ſolidum vindicata colligari vellet; multa innouari, quae eadem tollenda eſſe decerneret; nonnulla etiam praeuideri, quae poſterorum vſui et ſaluti eſſe potuerunt. Neque fortaſſe alienum erit hoc loco exponere, quanta ſapientia et moderatione illa Exſulum manus Remp. tractauit, quam nuper tanta virtute vindicauerat.

Anno poſt reditum Archon erat Euclides, qui idcirco in Faſtis atque in inſtitutis Athenienſium nouam quaſi

Ex errore *Diodori*, qui in ea re fuit minus curioſus, natus eſt error Chronographorum, *Euſebii* ſc. *Pamphili*, *Chronici Paſchalis*, etc.

98. *Apollonii* Vita *Aeſchinis*. Idem *Aeſchin. de ementita legat.* p. 38. Edit. Steph.

99. *Plat. Apolog.*

100. *Lyſ. c. Agorat. Iſocr. c. Callimach. Xenoph.*

1. *Dionyſ. Halic.* in *Lyſia*. V. *Ariſtoph. Ran.* et *Dinarch. c. Demoſth.*

2. *Plutarch.* in *Andocide.*

3. *Demoſth. c. Theocrin.*

4. *Lyſ. c. Agorat.* 5. *Lyſ. c. Ergocl.*

6. *Demoſth. de ementita legatione.*

7. *Xenoph. Hellenic.* 8. *Demoſth. c. Timocrat.*

quaſi aeram ſignabat. Multa me mouent, quare credam ſub eo Praetore repertum eſſe conſilium alphabetum Graecum recenſendi, introductamque literarum XXIV, pro XVI, quibus prius vtebantur, rationem [9]. Praeturam Euclides alius geſſit Olymp. LXXXVIII. 2. ad cuius aetatem referri a nonnullis video Atticarum literarum conuerſionem. Quod ſi conſideremus *Theopompum* (qui de ea re, ſc. quo pacto id conſilium atque ea literas exarandi ratio ab Athenienſibus recepta fuerit, olim ſcripſit) ab Olymp. XCII. 2. hiſtoriam ſuam eſſe exorſum, continuaturum ſc. illam alteram *Thucydidis*, quae in ea aetate deſinit, vſque ad pugnam naualem prope Cnidum, Olymp. XCVI. 3. credibile eſt ſub eo Euclide rem contigiſſe, qui praeturam geſſit Olymp. XCIV. 2. intra aetatem *Theopompi* hiſtoriae, non ſub Euclide, qui 24to ante anno eo magiſtratu functus eſt. Si cui leuius hoc videbitur, meminerit inſtitutam fuiſſe nouam hanc Grammaticam, Archini [10] potiſſimum conſilio et auctoritate, cuius

9. Vid. *Plutarch. in Ariſtide* iuxta initium. σχ. *Euripid. Phoeniſſ.* 688. *Harpocr. in* Αττικ. γραμ. *Salmaſ. ad Inſcript. Herodis et Regillae. Voſſ. de Grammatic. Petit. Comment. ad LL. Attic.* p. 118. *Scalig. ad Euſeb. Valeſ. ad Harpocrat. Montefalcon. in Palaeograph. Graec. Spanheim de vſu et praeſtantia Numiſmatum.* Literae illae ſedecim erant

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ.

10. Thraſybulo, qui populum virtute ſua reducem fecit, Archinum τὸν ἐκ Κοίλης (pagus is eſt Atticae, quem primus vindicauit optimus *Sponius*) ſemper fere coniungunt Antiquiores Scriptores, virum et conſilio et auctoritate grauiſſimum.

Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἄρ μύθοισι, ὁ δ᾽ ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. *Aeſch. de ementita legat.* p. 51. Ed. Steph. Τοῦ δῆμον

cuius opera populus in vindicanda et in reformanda Rep. plurimum vſus eſt, vt mox videbimus. Η, ὅτι παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κ δ γράμματα ὑπὸ Καλλιςράτȣ· ὡς Ανδρων ἐν Τρίποδι. τȣς δὲ Αθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τῶν Ιώνων γράμμασιν Αρχινους (l. Αρχῖνος)

κατελθόντος ἀπὸ Φυλῆς (male in editis φυλῆς litera minuſcula) Αρχίνȣ καὶ Θρασυβȣλȣ προςάντων τȣ̃ δήμȣ. Demoſth. t. *Timocrat.* Μυρωνίδης ὁ Αρχίνȣ υἱὸς τȣ̃ καταλαβόντος Φυλὴν, καὶ μετά γε τȣ̀ς θεȣ̀ς αἰτιωτάτȣ ὄντος τῆς καθόδȣ τȣ̃ δήμȣ, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ πεπολιτευμένȣ καὶ ἐςρατηγηκότος πολλάκις. Dinarch. *adu. Demoſth.* Ο δὲ καταλυθεὶς ὑπ' ἐκείνων δῆμος διὰ τȣ̀ς τότε γενομένȣς παρ' ὑμῖν συμβȣλȣς, πάλιν ἡγεμὼν ἦν τῶν Ελλήνων. δικαίως οἶμαι· ςρατηγῶν μὲν τοιȣ́των τετυχηκὼς, οἵων εἶπον ἀρτίως, συμβȣ́λους δ' ἔχων Αρχῖνον καὶ Κέφαλον τὸν Κολυττέα. μία γὰρ αὕτη σωτηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνȣς ἐςὶ,* τὸ προςατῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβȣ́λων σπȣδαίων τυχεῖν. Quem locum lego emendatius, quam eſt in impreſſis. Αγνοεῖς. ὦ Κηφεισία, τȣ̀ς ἄνδρας. ἦ μὴν ἄξιον εἰδέναι πατέρων ὄντων ἀγαθῶν, καὶ πρὸς ὑμᾶς οἰκείως ἐχόντων. ὁ δὲ μέν ἐςιν ἀδελφιδȣ̃ς Θρασυβȣ́λȣ Λυσιθείδης· ὁ δὲ Τιμόθεος Κόνωνος υἱὸς, οὗτοι δὲ Αρχίνȣ παῖδες. Plutarch. *de genio Socratis.* Eius igitur nomen reſtitue, 1. apud *Plutarchum de glor. Athen.* iuxta init. Ανελε τὰ περὶ Ελλήσποντον Αλκιβιάδου νεανιεύματα, καὶ τὰ πρὸς Λέσβον Θρασύλλȣ, καὶ τὴν ὑπὸ Θηραμένȣς τῆς ὀλιγαρχίας κατάλυσιν, καὶ Θρασύβουλον καὶ Αρχινον, καὶ τȣ̀ς ἀπὸ Φυλῆς. Male hodie Αρχιππον. 2. in eod. tractatu *Plutarchi* iuxta finem. Τὸν τȣ̃ Λυσίȣ λόγον κατὰ τῶν τριάκοντα τῆς Θρασυβȣ́λȣ καὶ Αρχινου τυραννοκτονίας. Male hodie exaratur Αρχιου, quod Xylandrum male habuit. Vt omittam *Suidam* in Σαμίων ὁ δῆμος; de quo proxime.

χῖνος) ὁ Ἀθηναίου (vel Ἀθηναῖος) ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου. — — περὶ δὲ τοῦ πείσαντος ἱστορεῖ Θεόπομπος. Suid. in Σαμίων ὁ δῆμος. Quibus adde *Euſebium*, Οἱ ἐν Ἀθήναις Τύραννοι κατελύθησαν. Ἀθηναῖοι ἤρξαντο στοιχείοις κδ' χρῆσθαι, πρότερον ις' χρώμενοι.

P. A. vt dixi, reconciliata pace, de abolendo dolore et priorum temporum neceſſitatibus legem tulere, quam idcirco OBLIVIONIS appellarunt; eamque ἀμνηστίαν iureiurando confirmarunt [11]. Quod humaniſ-

11. Ad iſtas Συνθήκας et Ὅρκους ſaepe prouocant Oratores, Noſter, *Iſocrates c. Callimach.* ceterique. Iuriſiurandi quidem formulam ipſis conceptis verbis ſeruauit *Andocides de Myſteriis* p. 12. edit. Steph.

Ὅρκος κοινὸς τῇ πόλει ἁπάσῃ

Ου μνησικακησω των πολιτων ουδενι πλὴν των τριακοντα και των ενδεκα ουδε τουτων ος αν εθελοι ευθυνας διδοναι της αρχης ης ηρξεν.

Ὅρκος τῆς βουλῆς.

Ου δεξομαι ενδειξιν ουδε απαγωγην ενεκα των προτερον γεγενημενων πλην των φευγοντων.

Ὅρκος τῶν δικαστῶν.

Ου μνησικακησω ουδε αλλῳ πεισομαι ψηφιουμαι δε κατα τους κειμενους νομους.

Hoc obliuionis decretum memorant *Plutarch.* πολιτικ. παραγγελμ. *Demoſth. adu. Boeotum*, *Aeſchines*, *Andocides*, *Xenoph. Paterc.* II. 58. *Cic. Philipp.* I. *Valer. Maxim.* IV. 1. *Oroſ.* II. 17. VII. 6. *Lyſ. c. Agorat.* fin. *Nep. in Thraſybulo*, ceterique. Verum legibus et ſacramentis longe antecellebat ſimultatum et iniuriarum memoria. Hinc enim deriuatur omne iſtud Athenienſium odium, quod in Socratem haud diu poſt erupit. Ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνατε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκὼς ἕνα τῶν λ'

manifſimum populi victoris decretum, vt praeter eam, quam ex religionibus diuinis nanciſcebatur, auctoritatem, aliquid etiam in iure humano reperiret praeſidii, legem ſuaſit Archinus, vt contra eum, qui de rebus praeteritis litem intenderet, exceptionis iure (*παραγραφὴν* vocant Graeci) vti liceret: ſc. vt Reus priori loco diceret, eius *ἀμνηστίας* beneficium imploraturus. Legis diſertiſſima verba producam: *Επειδὴ γὰρ ἐκ Πειραιῶς κατελθόντες ἐνίους ἑωρᾶτε τῶν πολιτῶν συκοφαντεῖν ὡρμημένους, καὶ τὰς συνθήκας λύειν ἐπιχειροῦντας, βουλόμενοι τούτους τε παῦσαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιδεῖξαι, ὅτι οὐκ ἀναγκασθέντες ἐποιήσασθε αὐτὰς, ἀλλ' ἡγούμενοι τῇ πόλει συμφέρειν, εἰπόντος Αρχίνου, νόμον ἔθεσθε, αν τις δικαζηται παρα τους ορκους εξειναι τω φευγοντι παραγραψασθαι τους δε αρχοντας περι τουτου πρωτον εισαγειν λεγειν δε προτερον τον παραγραψαμενον οποτερος δ αν ηττηθη την επωβελιαν οφειλειν.* Iſocrates *ἐν τῷ παραγραφικῷ λόγῳ πρὸς Καλλίμαχον* Vt vno verbo complectar, omnis vndique ordines ciuitatis ad concordiam publicam inuitarunt illuſtriſſimo, quod vbiuis legitur, exemplo clementiae ciuilis, veterumque ſimultatum memoriae obliuione ſempiterna deletae. Nam cum ad obſidionem Piraei, quem occuparant Exſules Thraſybulo duce, C talenta a Lacedaemoniis mutuo ſumpſerunt, qui in vrbe cum XXX viris ſteterunt: et concordia facta, Lacedaemonii aes repeterent; nonnullis aequum eſſe videbatur, vt debitum diſſoluerent iidem, qui contraxerant, non ii, quorum in perniciem contractum fuerat; Placuit tamen atque auctoritate publica ſancitum eſt, quo poſſet omnis omnino ſimultatum memoria obliterari, vt communiter ab omnibus ſolutio fieret.

τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων. Aeſch. *c. Timarch.* Add. *Plat. Epiſt.* 7.

fieret [12]. Clariſſimum moderationis exemplum animique ad inimicitias deponendas paratiſſimi.

Verum vt manum illam Phylenſem, quae tanta virtute Remp. vindicauerat, P. A. quaſi beneficiorum immemor non plane negligere videretur, decreuit, eod. Archino ferente, αὐτοῖς εἰς θυσίαν καὶ ἀναθήματα (verbis vtor *Aeſch. c. Cteſiph.* qui huius rei memoriam conſeruauit) δοῦναι χιλίας δραχμὰς, ἔπειτα στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ [13] αὐτῶν ἕκαστον, καὶ οὐδὲ τοῦτο εἰκῇ πρᾶξαι, ἀλλ᾽ ἀκριβῶς τὴν βουλὴν σκεψαμένην, ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ Φυλῆς ἐπολιορκήθησαν, ὅτε Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ τριάκοντα προσέβαλον τοῖς καταλαβοῦσι Φυλήν. Eius autem rei, quo teſtatior eſſet memoria, Actis publicis de hac donatione in Metroo iuxta Curiam talem Inſcriptionem adfigi curauerunt:

Τούσδ᾽ ἀρετῆς ἕνεκα στεφάνοις ἐγέραιρε παλαίχθων
  Δῆμος Αθηναίων, οἵ ποτε τοὺς ἀδίκοις
Θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν
  Ηρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

Hoc plebiſcitum publice in honorem ciuium et facinoris ſociorum rogauit Archinus: aliud priuatim in gratiam *Lyſiae* pro tantis eius in Remp. meritis Thraſybulus: cuius hiſtoriola eſt huiuſmodi. Reuerſo populo (indiſtincte *Plutarchus* in *Lyſia*, qui hanc rem narrat, μετὰ τὴν κάθοδον, επι αναρχιας τῆς πρὸ Εὐκλείδου) Thraſybulus rogationem defert, vt *Lyſias* ciuitate donaretur, idque impetrat. Iſtud plebiſcitum (magis

12. *Demoſth. c. Leptin.* init. et *Iſocr.* in *Areopagitico*.

13. Tangit *Nepos* in *Thraſybulo*. *Huic* [Thraſybulo] *pro tantis meritis, honoris corona a populo data eſt, facta duabus virgulis oleaginis: quae, quod amor ciuium, non vis, expreſſerat, nullam habuit inuidiam, magnaque fuit gloria.*

(magis, vti videtur, quo conſeruaretur mos ciuitatis, quam *Lyſiae*, vel odio, vel inuidia ductus) παρανόμων ἐγράψατο Archinus [14], quod non ad Senatum prius de ea re referretur. Eaque ratione hac ſpe pulſus Orator noſter reliquum vitae egit in eo gradu, qui proxime infra Ciuem cenſetur [15]. Credibile eſt *Lyſiam* pro hac rogatione Thraſybuli, i. e. *pro Ciuitate* orationem habuiſſe; idque colligo ex *Plutarchi* verbis in *v.* quae tamen hodie propter mendorum impuritatem nihil omnino iſtiuſmodi prae ſe ferre videntur. Ἐςὶ δ' αὐτȣ̃ [λόγος] καὶ ὃν ὑπὲρ τȣ̃ ψηφίσματος ἐγράψατο Ἀρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτȣ̃ περιέχων, καὶ κατὰ τῶν Τριάκοντα ἕτερος. Legendum eſt procul dubio. Ἐςὶ δ' αὐτȣ̃ [λόγος] ὑπὲρ τȣ̃ ψηφίσματος, ὃ ἐγράψατο Ἀρχῖνος [παρανόμων ſc.] τὴν πολιτείαν αὐτȣ̃ περιελών. Plane vt *Aeſchines de ementita legatione* p. 34. edit. Steph. Εἴ τις αὐτȣ̃ τὴν τύχην περιελὼν ἑτέρῳ περιθείη.

Denique, vt orationis telam perficere poſſim, aetas illa populi reſtituti, tum nouis legibus condendis, tum autem plurimis, quibus prius vtebantur, antiquandis, illuſtriſſima fuit. Recenſebantur publico decreto

14. Similem Archini conſtantiam retulit *Aeſch. c. Cteſiph.* p. 82. Edit. Steph. Ἀρχῖνος γὰρ ὁ ἐκ Κοίλης ἐγράψατο παρανόμων Θρασύβȣλον τὸν Στειριέα, γράψαντά τι παρὰ τȣ̀ς νόμȣς, ςεφανȣ̃ν ἕνα τῶν συγκατελθόντων αὐτῷ ἀπὸ Φυλῆς. Niſi ad hanc ipſiſſimam hiſtoriam de *Lyſia* adludat Orator, quod non prorſus abſimile eſt.

15. Τὸν λοιπὸν ᾤκησε χρόνον ἰσοτελὴς ὤν. *Plutarch.* in *vita*. Μηδένα τῶν πολιτῶν μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων. Demoſth. *c. Leptin.* Ἰσοτελεῖς Inquilini ſunt μέτοικοι, quibus μετοίκιον remittebatur, adeoque in tributis pendendis, eadem aeſtimatione, qua Ciues ipſi, cenſi.

creto Legg. tabulae, et reiectis iis, quae concordiam modo inſtitutam impedire poſſe videbantur, nouiſque latis, quibus opus erat Reip.[16] noua deinceps ratione ex ea tempeſtate ciuitas tractari atque adminiſtrari coepit. Hinc eae locutiones apud Auctores vetuſtos, ἄκυρα ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου[17], et νόμοις χρῆσθαι ἀπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος etc. Vna cum πολιτείᾳ immutari quoque literaturam, vt vidimus, nouaſque tabulas nouis literis exarari credibile eſt. Nam tametſi Ionica ſcriptura, quae elementis conſtabat XXIV, domi ante Euclidem Athenienſium quiſque vti poterat, eius tamen in Actis publicis vſus non inualuit ante hunc populi reditum, et conuerſionem Reip. Eas omnis leges[18] recenſere, quae per iſta tempora ſancitae ſunt, vix

K 2

16. *Andocyd. de myſteriis* p. 11. Edit. Steph. aliique.

17. Εςω ταῦτα ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸ Εὐκλείδȣ, ἢ εἴ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη ἐγένετο προθεσμία. Aeſch. c. *Timarch.* Καταλυθέντων τῶν τυράννων [λ̄ ſc.] καὶ γινομένȣ μετ' αὐτȣ̀ς Εὐκλείδȣ Ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥςε τὰ πρὸ Εὐκλείδȣ ἄκυρα εἶναι. Schol. ad *Luciani Tyrannum.*

18. Legum haec recenſio iuxta σχ. ineditum *Aeſch. c. Timarch.* inſtituta fuit propter labem, quam in imperio XXX virorum acceperunt Solonis inſtituta. Cuius verba adducam ad hiſtoriam horum temporum elucidandam commodiſſima, quanquam vetuſtis nonnullis auctoribus de occaſione legum reformandarum aduerſentur. Οἱ λ̄ Τύραννοι διὰ Λακεδαιμονίων καταςαθέντες καὶ τὴν πάτριον πολιτείαν καταλύσαντες ἐλυμήναντο τȣ̀ς Δράκωνος καὶ Σόλωνος νόμȣς. ἀπολαβὼν οὖν ὁ δῆμος τὴν ἐλευθερίαν εἵλοντο πολίτας ὁσȣσδήποτε τȣ̀ς ζητήσαντας καὶ ἀναγράψαντας τοὺς διεφθαρμένȣς τῶν νόμων. Τότε ἐψηφίσαντο καὶ νόμȣς

vix eſſe videtur loci huiuſce. Vnam tamen aut alte- ram in medium producam, vt moneam, non omnis, quae leguntur, Solonis aut Draconis eſſe leges, aut vno tempore latas.

Praeclarum ſemper facinus apud Athenienſis habebatur τυραννοκτονία: Vnde ſcitiſſimum erat effatum Antiphontis apud *Plutarch.* (non tamen Rhetoris, ſed alterius cuiuſdam) Cum enim in conuiuio quaereretur apud Dionyſium Siciliae tyrannum, quodnam aes praeſtantiſſimum eſſet, atque alii aliud dicerent, reſpondit, iſtud ἐξ ȣ̃ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων πεποίηνται. Verum ex hoc tempore primum legibus erat cautum, teſte *Lycurgo c. Leocratem*,

Εαν τις τυραννιδι επιθηται η την πολιν προδιδῳ η τον δημον καταλυη τον αισθανομενον καθαρον ειναι αποκτειναντα.

Non Tyrannum, ſed qui Tyrannidem affectabat. Εἰκότως, vt ibid. differit Orator: Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἀδικημάτων ὑστέρας δεῖ τετάχθαι τὰς τιμωρίας προδοσίας δὲ καὶ δήμȣ καταλύσεως, προτέρας. Εἰ γὰρ ποιήσεσθε (male ita exaratur, lege προησεσθε) τοῦτον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ μέλλουσιν ἐκεῖνοι κατὰ τῆς πατρίδος φαῦλόν τι πράττειν, ȣ̓κ ἔστιν ὑμῖν μετὰ ταῦτα δίκην παρ' αὐτῶν (leg. παρα των) ἀδικȣ́ντων λαβεῖν κρείττȣς γὰρ ἤδη γίνονται τῆς παρὰ τῶν ἀδικουμένων τιμωρίας. Eo conſilio omnis ad Tyrannidem aditus occluſerunt, animumque ciuilem vltra Solonis ſcita confir-

εἰσφέρειν ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων ἐπ' Ἄρχοντος Εὐκλείδου, ὃς πρῶτος ἦρξε μετὰ τȣ̀ς Λ. ἐκεῖνοι γὰρ τόν τε δῆμον ἐξέβαλον, καὶ τῶν δημοτικῶν τȣ̀ς ἐπιφανεῖς τȣ̀ς μὲν ἐβασάνισαν, τȣ̀ς δὲ ἐφυγάδευσαν ἀφελόμενοι τὴν ȣ̓σίαν αὐτῶν, τȣ̀ς δὲ ἀπέκτειναν ἀκρίτως. ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ καθηρέθησαν, ψήφισμα ἐτέθη περὶ τȣ̃ ἀμνησικακεῖν.

confirmarunt Athenienſes μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν κατεληλυθότες, πεπειραμένοι καὶ εἰδότες τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐφόδους τῶν τὸν δῆμον προδιδόντων. Verba ſunt eiuſdem Scriptoris 19.

Hinc porro lux affundetur *Demoſtheni adu. Eubulid.* Τοῖς χρόνοις τοίνυν ὅτω φαίνεται γεγονὼς, ὥςε, εἰ καὶ κατὰ θάτερα ἀςὸς ἦν, εἶναι πολίτην προσήκειν αὐτόν. γέγονε γὰρ πρὸ Εὐκλείδου. Hinc quoque *Iſaeo de Cironis hereditate* fin. Εὰν γὰρ ἐξαπατηθῆτε ὑμεῖς, πεισθέντες, ὡς ἡ μήτηρ ἡμῶν ὀυκ ἦν πολῖτις, ὀυδ' ἡμεῖς ἐσμέν· μετ' Εὐκλείδη γὰρ ἄρχοντα γεγόναμεν. Nam eo Praetore legem tulit Ariſtopho,

CIVEM NON CENSERI NISI QVI MATRE LIBERA NATVS FVERIT.

Αριςοφῶν ὁ ῥήτωρ ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου Αρχοντος·

Ος αν μη εξ αστης γενηται νοθον ειναι.

αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιάδου τοῦ Κωμικοῦ ἐκ Χωρίδος (f. Χλωρίδος) τῆς ἑταίρας παιδοποιησάμενος, ὡς ἱςορεῖ Καρύςιος ἐν τρίτῳ ὑπομνημάτων. Athen. l. 13. p. m. 285. Ergo in aetate ante Thraſybuli reditum, viſum eſt ex alterutro parente ingenuo ingenuum naſci, deinde non ita. Vide plura apud *Demoſth. c. Timocratem*, et *Vlpian.* ad loc. *Andoc. de Myſteriis* ceteroſque. *Meurſius de Archontibus Atticis* male refert Ariſtophontis legislationem ad praeturam prioris Euclidis. Et credibile eſt tunc temporis a quibusdam fuiſſe actum, vt ſauciam Remp. non modo nouis legibus ſanarent, verum nouam etiam faciem inducerent. Phormiſius enim rogationem tulit περὶ τοῦ καταλῦσαι τὴν πάτριον πολιτείαν, cui oratione ſcripta reſtitit Auctor noſter, vt liquet ex *Dionyſio Halic.* in vita, atque ex iſtius orationis reliquiis.

19. Plura vide apud *Andocid. de Myſteriis.*

In publica iſtorum temporum memoria ideo diutius haeſi, quoniam res complectitur exitu grauis, vtraque fortuna notabilis, et varietate, praeſertim in tam breui temporis curriculo, pene incredibilis. Adhaec malui ea, quae hiſtoriam iſtius aetatis illuſtrare poſſe videntur, hic concludi, quam commentatorem agere, et paginam vtramque *Lyſiae* Adnotationum mole obruere. Quae ſuperſint ad ſcriptorem noſtrum ſpectantia vbi expediuero, finem faciam.

Obiit Athenis Olymp. C. 2. (vel 3.) annos natus LXXX (vel LXXXI.) biennio poſt *Demoſthenem* natum [20]. Vnde miror, cum haec adeo liquido a vetuſtioribus tradantur, egregiam iſtam inconſtantiam in *Plutarcho.* Ετελευτησεν ογδοηκοντα τρια ετη βιȣς· ἤ, ὥς τινες, εξ και εβδομηκοντα, ἤ, ὥς τινες, υπερ ογδοηκοντα· ἰδὼν Δημοσθένην μειράκιον ὄντα.

Orationes videtur exaraſſe in extrema ſenectute. Quarum enim aetatem eruere poſſumus, eae omnes poſt XXXviratum conſiciebantur. Pauciſſimas ipſe in concione aut in curia dixit, τοῖς ἰδιώταις τοῖς πολλοῖς ἐκδȣ̀ς. Plutarch. in vita, vbi legendum, vt *Photius* habet τους πλειους. Memorabile de ea re retulit idem *Plutarchus de Garrulitate*, (ſi idem ſit). Λυσίας τινὶ δίκην ἔχοντι λόγον συγγράψας ἔδωκεν· ὁ δὲ πολλάκις ἀναγνȣ̀ς ἧκε πρὸς τὸν Λυσίαν ἀθυμῶν καὶ λέγων, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ διεξιόντι θαυμαστὸν φανῆναι τὸν λόγον, αὖθις δὲ καὶ τρίτον ἀναλαμβάνοντι παντελῶς ἀμβλὺν καὶ ἄπρακτον. Ὁ δὲ Λυσίας γελάσας, Τί ȣ̃ν, εἶπεν, ȣ̓χ ἅπαξ μέλλεις λέγειν αὐτὸν ἐπὶ τῶν δικαστῶν;

Scholam quoque aperuit et Rhetoricam docuit, ſi *Plutarcho* et *Ciceroni* fides [21]. Neque docuit ſolummodo,

20. *Dionyſ. Halic.* in vita.

21. Παραγενόμενος εἰς Ἀθήνας [Iſaeus] καὶ σχολάσας Λυσίᾳ. Plutarch. in *Iſaeo.* Lyſiam *primo profi-*

modo, verum et eius rei diſciplinam literis mandauit, quoniam *τέχνας* eius *ῥητορικὰς* laudari ab Antiquioribus video, *Plutarcho*, *Suida*, etc.

Imaginem eius apud *Fuluium Vrſinum* in marmore ſi conſideremus, videtur fuiſſe ſenex, oris maieſtate ſimul, vt virili quadam pulchritudine, venerandus. Dimanauit quoque ad poſteros nonnulla iſtius rei memoria, cum venuſtatem vultus, aut ſaltem fidem vulgo de ea receptam haud obſcure innuat *Ariſtides Serm. Sacr.* 4. his verbis; *Σχεδὸν δὲ καὶ τῶν ἄλλων παλαιῶν τοὺς ἐνδοξοτάτους ἐπὶ λόγοις ὑπῆρξέ μοι θεάσασθαι, ὁμοίως λογοποιούς τε καὶ ποιητάς. Τὸ δὲ τοῦ Λυσίου καὶ διηγήσεως ἄξιον. ἔκαμνον γὰρ τριταίῳ οἵῳ βαρυτάτῳ, καὶ ὁρῶ Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νεανίσκον οὐκ ἄχαριν. ἐπῄει δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο, ἀλλ' ἐλύθη τὸ νόσημα ἐν τούτῳ.*

Memorant *Athenaeus* [22] et *Plutarchus* [23], ad eamque rem confirmandam teſtimonio *Demoſthenis c. Neaeram* vtuntur; Auctorem noſtrum cum Metanira conſueſſe, poſtea autem, relicta vxore illa vſuraria, domum duxiſſe Brachylli fratris filiam. Neque Metaniram ſolum habuit, verum et Lagidem quoque, ſi fides habenda ſit eidem *Athenaeo*, *ibid.* Ἥττητο δὲ καὶ *ὁ Λυσίας Λαγίδος τῆς ἑταίρας, ἧς ἔγραψεν ἐγκώμιον* Κέφαλος *ὁ ῥήτωρ.* Quod ad Metaniram adtinet, fratriſque filiam domum pro vxore ductam, itá accipe ex dicta oratione *Demoſthenis*, vbi inter cetera eluceſcet mala fide deſcriptam fuiſſe a *Plutarcho*. Verum hoc

teri ſolitum artem eſſe dicendi: deinde quod Theodorus *eſſet in arte ſubtilior, in orationibus autem ieiunior, orationes eum ſcribere aliis coepiſſe, artem remouiſſe.* Cic. *Brut.* 48.

22. l. 13. 23. In *vita Lyſiae.*

leuiuſculum. „Nicareta Chariſii [24] Elei liberta VII domi puellas habuit, meretriculas, et proſtibulas, vnde victum quaeritabat: Antiam, Stratolam, Ariſtocleam, Metaniram, Philam, Iſthmiada et Neaeram. *Lyſias*, qui Metaniram deperibat, ratus, beneficiorum, quae in amicam conferre ſolebat, plurima a domina eſſe intercepta, adeoque gratum illi aliquid facere cupiens, et quod vetula interuertere nequibat, initiare voluit. Nicaretam igitur orauit, vt Metaniram ſecum Athenas ad Myſteria duceret. Eae tum Corinthi habitabant. Verum vbi domum ad ſe recipere noluit, reueritus ſc. vxorem Brachylli fratris filiam, atque etiam matrem ſuam natu grandem, quae in iiſdem aedibus habitabat, mulierculas ad Philoſtratum Coloneum, amicum ſuum et familiarem, deduxit. Vna cum his ſequebatur Neaera, *ἐργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, νεωτέρα δὲ οὖσα.*" Haec *Demoſthenes.* Habita eſt ea Oratio *contra Stephanum* quendam, qui, vt Metaniram Lyſias, Neaeram amauit, et praeter leges Atticas, mulierem peregrinam in loco vxoris habuit. Emendo hac occaſione *Athen.* l. toties citato, *Νικαρέτη δὲ ἡ ἑταῖρα* (lege *Νέαιρα*, nam Nicareta erat lena, quae ex Neaera quaeſtum fecit) *ἐρωμένη ἦν Στεφάνου τȣ͂ ῥήτορος, Λυσίου δὲ τοῦ σοφιςȣ͂ Μετάνειρα.* Sed hoc obiter. Contendo, quod longe grauius eſt, ex hiſtoria ipſa apparere, haec ad noſtrum pertingere non poſſe, adeoque duos fuiſſe *Lyſias* aetate non longe diſſitos, quorum res geſtae et fortaſſe ingenii monumenta incaute ab aliis, etiam vetuſtis ſcriptoribus, miſceri et confundi ſolebant. Oratori noſtro Brachyllus frater non erat, verum Polemarchus et Euthydemus. Res ipſa conſtat ex *Dionyſio Halic.* [25] nomina ex *Platone* [26]. Qui Brachyllum memo-

24. *Χαρισίου* Demoſth. *Κασίου* Athen.
25. In *Lyſia*, iuxta init. *εἰς Θουρίȣς ᾤχετο πλέων*

memorat primus, *Plutarchus* eſt, vel potius *Plutarchi* ſimius, qui ex hoc *Demoſthenis* loco tertium fratrem, Brachyllum nomine, eruit. Accedit, quod qui Metaniram habuit, non *Rhetor* aut *Orator* dicitur, ſed *Sophiſta* [27], diſciplinae longe diuerſae, ſtudii et ingenii genere plane alienus. *Λυσίας γὰρ ὁ σοφιστὴς, Μετανείρας ὢν ἐραστὴς*, et quae ſequuntur. *Demoſth.* l. c. Et, quod eſt adhuc expreſſius, non ſolum *Sophiſta* vocatur ab *Athenaeo* in eadem hiſtoria, ſed quodammodo *Rhetori* ex aduerſo opponi videtur. *Νέαιρα δὲ ἡ ἑταίρα ἐρωμένη ἦν Στεφάνου τοῦ ῥήτορος, Λυσίου δὲ τοῦ σοφιστοῦ Μετάνειρα.*

Subductis temporum rationibus, clarius ea, quae dico, euincentur. Neaera, contra quam ſcripſit orationem iſtam *Demoſthenes*, adeoque *Demoſtheni* *σύγχρονος*, minima erat aetate, cum *Lyſias* Orator in extrema ſenectute diem ſupremum obiit. Cum igitur Corintho

σὺν ἀδελφοῖς δυσί. Si tertius fuiſſet frater, qui domi manſit, annon ſcripſiſſet *σὺν ἀδελφῶν δυσί*; Eod. modo *Suid.* *σὺν ἀδελφοῖς δύο.*

26. *De Republica.*

27. *Ariſtidis* locus, quem adducturus ſum, tum id oſtendit, *Lyſiam* vix Sophiſtam vocari potuiſſe, tum id quoque, quinam apud antiquos et qua de ratione, Sophiſtae vocabantur. *Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ, καὶ πάλιν Αἰσχίνην;* (i. e. Socraticum) *κατηγορῶν οὗτός γε φαίη τις ἄν, ἀλλ' οὐχ οἵγε ἄλλοι κατηγοροῦντες ἐκείνων τῶν ἄλλων* (f. *καὶ τῶν ἄλλων*) *ὅμως αὐτὸν τοῦτο προσειρήκασιν αὐτούς. Ἔτι δὲ εἰ καὶ Πλάτωνος ἐξῆν κατηγοροῦντα σοφιστὴν προσειπεῖν, τί τούτους γ' ἂν εἴποι τις; ἀλλ', οἶμαι, καὶ Σοφιστὴς ἐπιεικῶς κοινὸν ἦν ὄνομα, καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦτ' ἐδύνατο, φιλοκαλία τις εἶναι καὶ διατριβὴ περὶ λόγους, καὶ οὐχ ὁ νῦν τρόπος οὗτος, ἀλλὰ παιδεία κοινῶς.* Ariſtid. c. *Plat.* 2.

rintho Athenas, vna cum Metanira profecta eſt, iam grandiuſcula, vtpote quae occoeperat quaeſtum, acceſſente porro homine, qui domi matrem habuit ſuperſtitem, qui accerſiuit, noſter non potuit eſſe. Porro habita eſt ea cauſa c. *Neaeram* longe poſt res Olynthiacas; quarum meminit Orator, inimicitiarumque cum Philippo ſuſceptarum, eo modo, quo quis rerum in ſuperiori aetate geſtarum meminiſſe ſolet: In Olymp. CVII. 4. incidunt Olynthiaca XXX. poſt *Lyſiae* deceſſum anno. Attamen in hac ipſa cauſa producitur teſtis Philoſtratus; cuius familiaritate vtebatur *Lyſias* ille, (quicunque fuerit) qui Metaniram initiauit. Φιλόϛρατος Διονυσίου Κολωνῆθεν μαρτυρεῖ — καταϛῆσαι ὡς αὐτὸν Λυσίαν τὸν Κεφάλου, φίλον ὄντα αὐτῷ καὶ ἐπιτήδειον. An haec conuenire ſatis videantur?

Ad Sophiſtam igitur *Lyſiam* (ſi quis in ea aetate fuerit, fuiſſe autem alium *Lyſiam* ex ratione temporum patebit) credo ea omnia pertinere, quae ſub *Lyſiae* Ἐρωτικῶν nomine laudantur a vetuſtis ſcriptoribus; cuiuſmodi ſunt *Epiſtolae*, quae olim circumferebantur, *Amatoriae*, maxime autem Oratio illa (ſiue potius *Sermo*) ἐρωτικὸς, quae integra conſeruatur in *Platonis Phaedro* [28]. Eam ſi quis arbitretur proficiſci poſſe

28. Βουληθεὶς ὁ ἀνὴρ [Plato] ἐπιδείξασθαι τὴν αὑτοῦ δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέσθη ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιϛον (f. ἀλλὰ καὶ εἰς vel πρὸς κράτιϛον) τῶν τότε ῥητόρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον, ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ οὐδὲ ἄχρι τούτου προελθὼν ἐπαύσατο καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγνωσομένοις τὴν διάγνωσιν, ὁπότερός ἐϛι κρείττων λόγος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἥψατο τῶν Λυσίου, τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὰς, τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος. Dionyſ. Halic. *Epiſt. ad Pomp.* Καὶ γὰρ

poſſe ex eadem manu, qua profectae ſunt Orationes, quas hodie publici iuris facimus, eum non κρίσει aut acumine, ſed omnibus potius ſenſibus orbum eſſe iudico. Talem aemulum, Sophiſtam ſc. nanciſci potuit *Iſocrates*, qui ſaepius Sophiſtae, quam Oratoris perſonam ſuſtinuit; vnde ducor, vt ea quoque, quae de eorum inimicitiis vel aemulatione dicuntur, Rhetori noſtro abiudicem [29].

Quae fortaſſe Criſis (ſeu commentum fortaſſe mauis dicere) expediet quodammodo inextricabile iſtud portentum, quod ſub nomine Epigrammatis in *Lyſiam* conſeruauit *Plutarchus*. Nam ſi reputemus, quam dubia fide monumenta Vett. deſcripſit neotericus ille magni nominis adumbrator, (qui etiam potuit, neque inclementer ago, vel plura Epigrammata conflare, vel vnum diſcerpere) et praeterea ſi aduertamus, haec, quae ſequuntur, de eo dici potuiſſe, cuius leuiſſima notitia ad nos deuenit, Sophiſtam intelligo, tolerabiliora

ο Πλατων τον Λυσιου λογον ουτε κατα την ευρεσιν ἐπαινῶν καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν (l. ἀπαγγελίαν) ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται. Plutarch. *de Auditione*. *Alius ait, hoc me primum doce: item alius, hoc volo, inquit; diſcere, iſtud nolo. Hic a Sympoſio* Platonis *incipere geſtit propter Alcibiadis comiſſationem, ille a Phaedro propter* Lyſiae *orationem*. Gellius I. 9. Vid. *Maxim. Tyr. Diſſertat.* VIII. *Hermogenes de Ideis Orationis* et σχ. ad locum. *Ariſtid. c. Plat.* I. et *de paraphthegm.* *Theo* c. 2.

29. Ισοκράτης ἀντισοφιστεύει Λυσίᾳ, καὶ Γοργιάζει. Schol. *Hermog.* p. 401. Αλλὰ μὴν καὶ Ισοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστερος Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ Καλλὴν, ὡς Λυσίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. Athen. l. 13.

liora fortaſſe videbuntur, quae in hunc diem praeſtantiſſimorum hominum acumen eluſere. Μνημονεύει δὲ αὐτῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, ὡς δεινοτάτου εἰπεῖν, καὶ Ἰσοκράτους πρεσβυτέρυ. Ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα Φίλισκος, ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου, δι' ὗ φανερὸν, ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ ὕτως,

Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις
Ει τι φρονεῖς * * καί τι περισσὸν ἔχεις.
Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα, καὶ ἄλλοις
Εν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαΐμνον,
Δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον·
Ος τοτ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι
Καὶ τὴν τῦ φθιμένυ πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Quae ne plane intentata relinquamus, habe B. L. ad vexatiſſimum ἀποσπασμάτιον Cl. *Marklandi* coniecturas. En tibi Ipſius Verba: „Corruptiſſimi huius Epigrammatis hoc propoſitum eſſe videtur: Compellat Muſam ſuam Philiſcus, et dicit, Ipſam debere carmen componere in defuncti Amici ſui Lyſiae *Statuam* quandam, quae, vt videtur, ſub *Iuuenis* ſpecie effingebatur. ideo autem Ipſam accurate hoc facere debere, vt et Diis probet ſincerum animi ſui affectum erga mortuum Sodalem; et ſimul, vt Hominibus oſtendat, quanta Lyſiae Virtus fuerit. Haec Philiſcus, pulchro et laudabili argumento Epigrammatis; cuius verba ita lego:

Καλλίπ-

Καλλίππης θύγατερ πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις
Εἰ τι φρονεῖς πινυτὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις.
Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
Σὺν κόσμοισι νέου σῶμα λαβόνθ᾽ ἕτερον,
Δεῖ σ᾽ ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον
Δύντι καταφθιμένων, καὶ ζόφον· Ἀθανάτοις
Ὡς τό τ᾽ ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι,
Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Calliopes filia multiloqua, curâ tuâ *oſtendes*
Si quid ſapiens cogitas, et quid eximium habes:
In aliam enim ſpeciem qui tranſmutatus fuit, et, aliis
Cum ornatibus iuuenis, corpus qui accepit diuerſum,
Oportet te, quae praeco es virtutis, parere aliquod carmen Lyſiae, *.
Qui ſubiit regionem *defunctorum, et tenebras: Diis*
Vt et animi mei ſtudium erga ſodalem oſtendas omnibus,
Et defuncti omnibus mortalibus virtutem.

„In tertio verſu et ſequentibus Ordo Verborum hic eſt: Δεῖ γάρ σε, κήρυκα ἀρετῆς, τεκεῖν τινα ὕμνον τῷ Λυσίᾳ μεθαρμοσθέντι ἐς ἄλλο σχῆμα, καὶ λαβόντι ἕτερον σῶμα, σὺν ἄλλοις κόσμοισι νέου· Λυσίᾳ, inquam, δύντι καταφθιμένων, καὶ ζόφον. *Statuas* vero Lyſiae ſub *Iuuenis* (νέου) ſpecie formari ſolitas fuiſſe (quod et in aliis Viris Illuſtribus ſaepe factum) innuere videtur locus *Ariſtidis Serm. Sacr.* IV. p. 335. Ed. Iebb. vbi *in ſomnis ſe vidiſſe* ait Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νεανίσκον ἐκ ἄχαριν. Lyſias vero *ſenex* mortuus eſt: adeo vt non conci-

* Rectius forte vertatur: *Oportet te virtutis praeconem parere — carmen:* ὕμνον κήρυκα, non σε κήρυκα. [Ita Markland ipſe in Addendis.]

concipi poſſit, quid velit *Ariſtides* per iſtud νεανίσκον, niſi adludat ad Lyſiae *Statuas* huiuſcemodi, quas ſaepe vidiſſe, et viſas in ſomnis agnouiſſe, contigerat. Δύντι καταφθιμένων, ſc. χώραν· quae locutio et Ellipſis frequens eſt. ſic δήεις ἐν Διὸς ἢ μακάρων· *inuenies* eum *in Iouis vel beatorum* habitatione: ex Antholog. III, 6. p. 308. edit. Brodaei. ζόφος pro *Infernis tenebris*, apud *Lucianum* in *Dial. Mort.* et alios ſaepe occurrit. In verſu ſecundo ſuppleui πινυτὸν ex mera coniectura. alius forte aliter, et melius: in ceteris nihil difficultatis. Coniectura vero iſta, νέȣ pro βίȣ, probe ſcio, quam infirmo talo ſtet. ſed in huiuſmodi locis obſcuris et deſperatis maior datur licentia; et, ſi fallaris, venia paratior. Suſpicatus ſum aliquando iſta, ἄλλο σχῆμα, et ἕτερον σωμα, non ad Lyſiae *ſtatuam* aliquam referri, ſed ex *Metempſychoſi* Pythagorica explicari debere: ita vt ἄλλοις ἐν κόσμοισι, eſſet, *aliis in mundis*. Sed et ſic, de voce βίȣ adhuc quaerendum. an βιȣ̃ν ſcribendum? *vt viuat aliis in mundis*.

Nonnulla alia leuiora omitto, praeſertim in Spiritibus et Accentibus. Sed inter grauiſſima numerari, et mutatum vellem, ſi quid inclementius dictum videatur in Cl. *Andr. Schottum*, Virum de Re Literaria optime meritum. MARKLAND.

ΛΥΣΙΟΥ ΒΙΟΣ,

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΛΟΓΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ [1].

Λυσίας ὁ Κεφάλου Συρακουσίων μὲν ἦν γονέων, ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνησι μετοικοῦντι τῷ πατρὶ, καὶ συνεπαιδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα γεγονὼς, εἰς Θουρίους [2] ᾤχετο πλέων σὺν ἀδελφοῖς

1. Praeter *Hudſonianos* nonnulli alii Codd. MSS. in quibus exaratur luculentiſſimum hoc de *Lyſia* teſtimonium, puta in *Laurentiana* bibliotheca vnus (LXX. 19.) in *Palatino-Vaticana* alter (CXXXIV. 4.) *Plutarcho* id. per errorem adſignant. Neſcio, vnde deſumptae ſunt variae lectiones, quas in Editione Rhetorum *Aldina* ſuppeditauit Bibliotheca Regia Cantabrigienſis. TAYL.

2. Θουρίους] Haec vrbs olim fuerat appellata Sybaris, de qua v. Dionyſ. Alex. p. 61. ed. Rob. Steph. Eam funditus euerſam a Crotoniatis docet ad h. l. Euſtathius, qui de colonia Graeciae haec habet. ὕστερον δὲ τῆς πόλεως συνοικισθείσης ὑπὸ ἀθηναίων καὶ ἄλλων ἑλλήνων, θούριοι προσηγορεύθησαν ἀπὸ κρήνης τινὸς ὁμωνύμου. et paulo poſt ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ οἱ ἀθηναῖοι καὶ θούριον, ὡς εἴρηται, μετωνόμασαν. καί ἐστιν ἡ εἰς Θούριον ἀποικία πολλὴ ἐν ταῖς ἱστορίαις. Vide etiam de hac Colonia Meurſium de fortuna Athen. p. 44. 45.

ροῖς δυσὶ, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἔςελλον Ἀθηναῖοί τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς, δωδεκάτῳ πρότερον ἔτει τȣ̃ Πελοποννησιακȣ̃ πολέμȣ· καὶ διετέλεσεν αὐτόθι πολιτευόμενος ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ μέχρι τῆς συμφορᾶς τῆς καταςχέσης Ἀθηναίȣς ἐν Σικελίᾳ. μετ' ἐκεῖνο δὲ τὸ πάθος ςασιάσαντος τȣ̃ δήμȣ, ἐκπίπτει σὺν ἄλλοις τριακοσίοις Ἀττικισμὸν ἐγκληθεῖσι· καὶ παραγενόμενος αὖθις εἰς Ἀθήνας κατὰ ἄρχοντα Καλλίαν, ἕβδομον καὶ τεσσαρακοςὸν ἔτος ἔχων, ὡς ἄν τις εἰκάσειεν, ἐξ ἐκείνȣ τοῦ χρόνȣ διετέλεσε τὰς διατριβὰς ποιȣ́μενος Ἀθήνησι. πλείςȣς δὲ γράψας λόγȣς εἰς δικαςήριά τε καὶ βȣλὰς καὶ πρὸς ἐκκλησίας εὐθέτȣς, πρὸς δὲ τȣ́τοις πανηγυρικȣ̀ς, ἐρωτικȣ̀ς, ἐπιςολικȣ̀ς, τῶν μὲν ἔμπροσθεν γεγενημένων ῥητόρων, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων ἠφάνισε τὰς δόξας· τῶν δὲ ἐπιγενομένων ȣ̓ πολλοῖς τισι κατέλιπεν ὑπερβολὴν, ἀτ' ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων, καὶ μὰ Δί' ȣ̓́τοιγε ταῖς φαυλοτάταις εὐδοκιμῶν. τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, τίνι τε κρείττων ἐςὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀκμασάντων, καὶ πῆ καταδεέςερος, καὶ τί δεῖ λαμβάνειν παρ' αὐτȣ̃, νῦν ἤδη πειράσομαι λέγειν.

Καθαρός ἐςι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριςος κανὼν, ȣ̓ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηται Πλάτων καὶ Θȣκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζȣ́σης, ὡς ἔςι τεκμήρασθαι [3] τοῖς τε Ανδοκί-

Poſtea multi in illam vrbem contulerunt ſe ſecuritatis cauſa. quod de Alcibiade Nepos VII. 4. 4. dicit, et de aliis Andocides contra Alcibiadem p. 28. fin. ed. Ald. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα (propter tributum imperatum ab Alcibiade,) πολλοὶ τὴν πατρίδα τὴν αὐτῶν ἀπολιπόντες, φυγάδες γίγνονται καὶ ὡς Θȣρίȣς οἰκήσοντες ἔρχονται. MATTHAEI.

3. τεκμήριον.] τεκμήρασθαι recipiendum videtur. nam τεκμήριον aliam conſtructionem poſtulat. MATTH.

δοκίδε λόγοις καὶ τοῖς Κριτίε, καὶ ἄλλοις συχνοῖς. κατὰ τῦτο μὲν δὴ τὸ μέρος, ὅπερ ἐςὶ πρῶτον καὶ [4] κυριώτερον ἐν λόγοις, λέγω δὲ, τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον, ἐθεὶς τῶν μεταγενεςέρων αὐτὸν ὑπερεβάλετο· ἀλλ᾽ ἐδὲ μιμήσασθαι πολλοὶ δύναμιν ἔσχον, ὅτι μὴ μόνος Ισοκράτης. καθαρώτατος δὴ τῶν ἄλλων, μετά γε Λυσίαν, ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἔτος ἔμοιγε δοκεῖ γενέσθαι ὁ ἀνήρ. μίαν [5] μὲν δὴ ταύτην ἀρετὴν ἀξίαν ζήλε καὶ μιμήσεως

4. κυριώτερον.] Lege κυριώτατον. et ita *Sylburg.* MARKLAND.

Non eſt repudianda lectio vulgata, quam et hic, et alibi tuentur omnes codices et editiones principes. Saepe enim diuerſa εἴδη (gradus) iunguntur. Sic Dionyſius ed. Sylburg. p. 94. 15. τὰ πρῶτα καὶ κυριώτερα. vbi male Sylburg. contra auctoritatem editionis Mediolanenſis, Hag. Ald. 1. 2. Steph. 1. 2. Baſil. 1. 2. 3. et Wolf. ſcripſit κυριώτατα. p. 94. 42. κατασκελὴς καὶ βραδυτέρα. p. 94. 37. τὴν κοινὴν καὶ συνηθεςάτην. MATTHAEI.

Non obloquar viro literatiſſimo. Verum tamen tenendum hoc eſt, facillime potuiſſe in huiusmodi cauſis errores ſubrepere ex eo, quod librarii graeci conſuerunt terminationes comparatiuorum et ſuperlatiuorum eadem ſigla exprimere. vt ſaepiſſime cauſae dubitandi incidant grauiſſimae, et teſtimonia quamuis multarum editionum, quarum omnes poſteriores ex vna principe deriuatae ſunt, quocirca conſenſus earum omnium non poteſt niſi pro vnico ſuffragio haberi, contra neceſſitatem e natura rei et modo loquendi exſiſtentem nil valeant.

5. μίαν.] id eſt πρώτην, quo pacto loqui amant Hebraei et N. F. Scriptores. Sequitur enim, ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν, et τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι. TAYLOR.

σεως [6] εὑρίσκω παρὰ τῷ ῥήτορι· καὶ παρακελευσαίμην ἂν τοῖς βουλομένοις καθαρῶς γράφειν, ἢ καὶ λέγειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ποιεῖσθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρετῆς.

Ἑτέραν [7] δὲ, οὐδὲν ἐλάττω ταύτης, ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, οὐδεὶς δὲ βεβαιότερον ἐπεδείξατο. τίς δ' ἐστιν αὕτη; ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκφέρουσα τὰ νοούμενα. ἥκιστα [8] γὰρ ἄν τις εὕροι Λυσίαν

6. ζήλου.] Lego ζήλου καὶ μιμήσεως, vel, ζήλου τε καὶ μιμήσεως, vt in Lib. de *Thucyd. Idiom.* ταῦτα ἄξια ζήλου τε καὶ μιμήσεως ἐφάνη. Sic *De Struct. Orat.* ſegm. XXVI. ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴομαι. MARKLAND.

7. ἑτέραν.] Scil. ἀρετὴν εὑρίσκω, quod praeceſſit, et repeti debet. Sine cauſa igitur *Sylburgius* inſerere vult verbum ἀποφαίνομαι. MARKLAND.

8. ἥκιστα.] Hunc locum reſpicit *Scholiaſtes Hermogenis* p. 478. laudans *Dionyſium* ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, quo nomine etiam laudat p. 411. hunc ipſiſſimum tractatulum *Dionyſii* de vita et ſcriptis *Lyſiae.* Scripſit ſane *Dionyſius* περὶ τοῦ, τίνας ἄνδρας μιμεῖσθαι δεῖ, ποιητάς τε καὶ φιλοσόφους, ἱστοριογράφους καὶ ῥήτορας. Epiſt. *ad Cn. Pomp.* Neque ſcripſit ſolummodo, ſed edidit Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομνηματισμοῖς. *Iudic. de Thucyd.* init. vbi plura. Huius operis reliquiae ſunt, quae legimus de *Lyſia*, eiuſque charactere dicendi, de *Iſocrate*, et *Iſaeo.* Quicunque enim conferet notitiam, quam de eo opere *imitationis* reliquit *Dionyſius*, cum his commentatiunculis (maxime in initio) reperiet vnum eſſe opus — Ὑπόθεσιν τοῦ λόγου κοινὴν καὶ φιλάνθρωπον καὶ πλεῖστα δυναμένην ὠφελῆσαι λαβὼν, ἔστι δὲ ἤδη, τίνες εἰσὶν ἀξιολογώτατοι, τῶν ἀρχαίων ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, καὶ

Λυσίαν τροπικῇ φράσει χρησάμενον. καὶ οὐκ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἐπαινεῖν ἄξιον· ἀλλ᾽ ὅτι καὶ περιττὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνεσθαι τὰ πράγματα ποιεῖ, τοῖς κοινοτάτοις χρώμενος ὀνόμασι, καὶ ποιητικῆς οὐχ ἁπτόμενος [9] κατασκευῆς. τοῖς δὲ προτέροις οὐχ αὕτη ἡ δόξα ἦν· ἀλλ᾽ οἱ βουλόμενοι [10] κόσμον τινὰ προσεῖναι, τοῖς ὅ-

L 2 λοις

τίνες αὐτῶν ἐγένοντο προαιρέσεις τοῦ τε βίου καὶ τοῦ λόγου καὶ τί παρ᾽ ἑκάστῳ δεῖ λαμβάνειν ἢ φυλάττεσθαι. Sed euenit, vt, cum hic *Lyſiam*, ille *Iſaeum*, alius alium ex *Dionyſio* exſcriberet, diuulſa haec tabulata, vt in naufragia magna naue fatiſcente, quaenam aut vnde eſſent ignorarentur. TAYLOR.

9. ἁπτόμενος.] Vel forte ἁπτομένοις, ſcil. ὀνόμασι. MARKLAND.

10. ἀλλ᾽ οἱ βουλόμενοι.] Locum ſic lego, ἀλλ᾽ οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσθεῖναι τοῖς λογοις ἐξήλλαττον ἰδιώτην. Τοῖς λόγοις legit *Sylburgius* etiam ad *Dionyſ.* et *Victor.* ad *Ariſtot. Rhetor.* qui habet et τὸν ἰδιώτην, pariter vt *Cant. Wolf.* ἰδιωτικήν. nulla neceſſitate. *Dionyſ.* enim in ſeqq. οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν ἰδιώτην, ἀλλ᾽ ἐν τῷ μιμεῖσθαι, et alibi, τὴν πρὸς ἰδιώτην ἔχειν ὁμοιότητα. TAYLOR.

Repete ſyllabam poſtremam vocis penultimae, ἐξήλλαττον τον ἰδιώτην, ſcil. λόγον. ſic infra: τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τον ἰδιώτην, ἀλλ᾽ ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει. Iterum: ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονή, μιμουμένη τον ἰδιώτην. Diog. Laërtius *Stilpone*: ἦν δὲ ὁ Στίλπων καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος, πρός τε τον ἰδιώτην εὔθετος. vide eundem in *Platone*, vbi λόγος diuiditur in πολιτικὸν, ῥητορικὸν, ἰδιωτικὸν, etc. quem et ἰδιώτην paſſim appellant Scriptores: vt non opus ſit *Wolfii* τὴν ἰδιωτικήν. MARKL.

In ed. Roberti Stephani, Ald. et Sylburg. locus ſic diſtinctus legitur προσεῖναι τοῖς ὅλοις, ἐξήλλαττον ἰδιώ-

λοις ἐξήλλαττον ἰδιώτην, καὶ κατέφευγον εἰς τὴν ποιητικὴν φράσιν, μεταβολαῖς τε πολλαῖς χρώμενοι καὶ ὑπερβολαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνομάτων τε γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν ἐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην δηλοῖ δὲ τοῦτο Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος, ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευὴν, καὶ ἐ πόῤῥω διθυράμβων ἔνια φθεγγόμενος, καὶ τῶν ἐκείνε συνεσιαςῶν οἱ περὶ Λικύμνιόν τε καὶ Πῶλον· ἥψατο δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητική τε καὶ τροπικὴ φράσις [11], ὡς μὲν Τίμαιός φησι, Γοργίε ἄρξαντος, ἡνίκα [12] Ἀθήναζε

την. Hinc primus Sylburg. legendum cenſuit τοῖς λόγοις. Sed Henr. Stephanus bene locum diſtinxit, vt nunc legitur apud Taylorum et Heid., poſito commate poſt ὅλοις. Ergo locus non eget emendatione τοῖς ὅλοις, i. e. διόλε; ὅλως. Sic Diogenes Laert. de Ariſtotele p. 177. ed. Steph. τοῖς γὰρ ὅλοις φιλοπονώτατος ἐγένετο, et apud alios, v. c. Demoſthenem, ſaepe ſic occurrit. Caeterum ſcribendum eſt τὸν ἰδιώτην. Tantum de verbis. De re, v. Ariſtotel. Rhetor. III. I. 26. 27. ἐπεὶ δ' οἱ ποιηταὶ λέγοντες εὐήθη, διὰ τὴν λέξιν ἐδόκεν ποιήσασθαι τήνδε τὴν δόξαν, διὰ τοῦτο ποιητικὴ πρώτη ἐγένετο λέξις, οἷον ἡ Γοργίε, καὶ νῦν ἔτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀπαιδεύτων τὲς τοιέτες οἴονται τὲς τοιούτους διαλέγεσθαι κάλλιςα. τοῦτο δὲ ἐκ ἔςιν, ἀλλ' ἑτέρα λόγε καὶ ποιήσεως λέξις ἐςί. MATTHAEI.

11. ἥψατο δὲ — ἡ ποιητικὴ — φράσις.] Pro ἥψαντο δὲ καὶ οἱ Ἀθ. ῥήτορες τῆς ποιητικῆς τε καὶ τροπικῆς φράσεως. vt paulo poſt ἥψατο Ἰσοκράτης αὐτῆς. vtrumque recte. MATTHAEI.

12. ἡνίκα.] Dignus eſt hac de re locus apud Hermogenis Scholiaſten p. 6. qui adſcribatur, praeſertim cum is in paucorum manibus verſetur. Γοργίας δέ τις Λεον-

ναζε πρεσβεύων κατεπλήξαιυ τȣς ακȣοντας εν τῇ δημηγορίᾳ. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, ὁ καὶ παλαιότερον ἀεὶ θαυμαζόμενος Θȣκυδίδης τȣ̃νομα, δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων, ἔν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος, ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἑρμηνείαν εἰς ὄγκον ἅμα καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀηθέστερον. Λυσίας δὲ τοιȣ̃τον ȣ̓δὲν ἤσκησεν (ἐν γȣ̃ν τοῖς σπȣδῇ γραφομένοις δικανικοῖς καὶ συμβȣλευτικοῖς λόγοις) ποιῆσαι [13] πλὴν εἴ τι μικρὸν ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς. περὶ γὰρ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτȣ̃ καὶ ἑταιρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ȣ̔ς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, ȣ̓δὲν δέομαι λέγειν.

τῖνος (Λεοντῖνοι δέ ἐστι πόλις τῆς Σικελίας) μαθητεύει τῷ σιτίᾳ [lege Τισίᾳ] καὶ μετὰ τὸ μαθεῖν ὑποστρέφει οἴκαδε. εἴπωμεν δὲ καὶ πῶς ἐν Ἀθήναις ἤκμασεν ἡ ῥητορική. γενομένȣ πολέμȣ μεταξὺ λεοντίνων καὶ ἄλλων ἐπιχωρίων, ἐδεήθησαν οἱ λεοντῖνοι συμμαχίας ἐκ τῶν ἀθηναίων. καὶ δὴ βȣλεύονται, τίνα ὤφελον στεῖλαι ἱκανὸν πρὸς αὐτȣ̀ς, καὶ πέμπȣσι τὸν Γοργίαν πρὸς ἀθηναίȣς, ὡς εἰδότα τὸ πείθειν. ἐλθόντος δὲ τȣ̃ Γοργίȣ εἰς Ἀθήνας, ἐπεδείξατο ἐκεῖ λόγον καὶ εὐδοκίμησε πάνυ, ὥστε, ἡνίκα ἐπεδείξατο λόγον ὁ Γοργίας, ἑορτὴν ἄπρακτον ἐποίȣν οἱ ἀθηναῖοι, καὶ λαμπάδας τȣ̀ς λόγȣς αὐτοῦ ὠνόμασαν. κατέσχον δὲ αὐτὸν ἐν ἀθήναις, τὴν συμμαχίαν πέμψαντες ἐν τῇ λεοντίνῃ. [fort. λεοντῖ. ἐν autem pro εἰς.] κατ' ἐκεῖνο δὲ καιρῷ [Leg. κατ' ἐκεῖνον δὲ καιρὸν] πολλοὶ τῶν ἀθηναίων τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαπρεψάντων ἐάσαντες αὐτὴν τὴν φιλοσοφίαν [haec duo vocabula τὴν φιλοσ. abundant] τὴν ῥητορικὴν ἐπαιδεύοντο. διόπερ φασὶ καὶ Πλάτωνα διαφθονȣ̃ντα ἐπὶ τῷ τοιȣ́τῳ [f. ἐπὶ τούτῳ] ποιῆσαι δὲ Γοργίαν, τὸν διάλογον, ἐν ᾧ πολλὰ κατατρέχει τῆς ῥητορικῆς. MATTH.

13. ποιῆσαι] aut delendum hoc voc: eſt, aut pro ἤσκησεν paulo ante leg. φαίνεται et tum ποιήσας in participio. verum praefero priorem rationem.

γειν. ὁμοίως δὲ τοῖς ἰδιώταις διαλέγεσθαι δοκῶν, πλεῖστον ὅσον ἰδιώτου διαφέρει. καὶ ἐπεὶ [14] ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρου λέξεως, ἰδίαν τινὰ λόγων εὑρηκὼς ἁρμονίαν, ἣ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ τε καὶ ἡδύνει, μηδὲν ἔχοντα [15] ὀγκῶδες μηδὲ φορτικόν. ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν κελεύω παρὰ τοῦ ῥήτορος τούτου λαμβάνειν, εἴ τινες ἀξιοῦσι τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ διαλέγεσθαι τρόπον. ἐγένοντο μὲν οὖν πολλοὶ τῆς προαιρέσεως ταύτης ζηλωταὶ, συγγραφεῖς τε καὶ ῥήτορες· ἔγγιστα [16] δὲ αὐτῆς μετὰ Λυσίαν ἥψατο τῶν πρεσβυτέρων νέος ἐπασκήσας [17] Ισοκράτης· καὶ οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν, προσωτέρω

14. ἐπεὶ.] Partem vltimam vocis ſecundae, πει, ortam puto ex ſequenti ſyllaba ποι. Forte: καὶ ἐστι ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρου λέξεως ἰδίαν τινὰ εὑρηκὼς ἁρμονίαν, etc. Vix enim dubito, quin vltimum iſtud λόγων ex linea ſuperiori perperam repetitum fuerit. Si Codices addicerent, libenter legerim, καὶ ἐστι πεζῶν ποιητὴς κράτιστος λόγων. MARKL.

Pro ἐπεὶ leg. videtur ἐστὶ. reliqua ſana ſunt. eandem ſententiam repetit. MATTHAEI.

Mihi videtur leg. καί ἐστι ποιητὴς κράτιστος ἐκμέτρου λέξεως. omiſſis illis λόγων λελυμένης. λέξις ἔκμετρος (vno vocabulo) eſt dictio metro exſoluta.

15. ἔχοντα.] malim ἔχουσαν. vt ad ἁρμονίαν redeat, non ad ὀνόματα.

16. ἔγγιστα.] bene hoc coniungitur cum ἥψατο; melius, quam ſi dixiſſet ἄριστα. MATTHAEI.

17. ἐπασκήσας.] ἐπακμάσας *Cant.* Non longe a vero. In duas claſſis diſtribuit Oratores Graecos *Dionyſius*, vt in huius operis exordio. Εσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, Λυσίας, Ισοκράτης, Ισαῖος· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, Δημοσθένης, Υπερίδης, Αἰσχίνης. Lego itaque, τῶν πρεσβυτέρων νέοις ἐπακμάσας

τέρω τέτων σκοπῶν, ἑτέρες ῥήτορας ἰσχὺν καὶ δύναμιν τοσαύτην ἐν ὀνόμασι κυρίοις καὶ κοινοῖς ἀποδειξαμένες.

Τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα τὴν σαφήνειαν, ὀ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασιν. ἔςι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια, ὀ πολλοῖς γνώριμος. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θεκυδίδε λέξεως καὶ Δημοσθένες, οἳ δεινότατοι πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο, πολλὰ δυσείκαςά ἐςιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ καὶ δεόμενα ἐξηγητῦ· ἡ δὲ Λυσίε λέξις ἅπασά [18] ἐςι φανερὰ, καὶ σαφὴς καὶ τῷ πάνυ [19] πόῤῥω δοκῦντι πολιτικῶν ἀφεςάναι λόγων. καὶ εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν δυνάμεως ἐγίνετο τὸ σαφὲς, ὀκ ἄξιον ἦν αὐτὸ ἀγαπᾶν· νῦν δὲ ὁ πλῦτος τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐκ πολλῆς αὐτῷ περιυσίας ἀποδείκνυται ταύτην τὴν ἀρετήν. ὥςε [20] τὴν

Ἰσοκράτης. Ille enim inter antiquiores natus (Olymp. ſc. LXXXVI. 1. *Lyſiae* inter aetatem et *Iſaei*) vtrosque tam *Lyſiam*, quam *Iſaeum* viuendo ſuperauit, et paucis diebus poſt praelium ad Chaeroneam commiſſum obiit, decimo ſeptimo anno ante deceſſum *Demoſthenis*, annos fere c natus. TAYLOR.

Bene habet ἐπασκήσας, verum vicina non item. Mihi leg. videtur ἥψατο τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἔθος ἐπασκήσας, perpoliens, emendans.

18. ἅπασα.] F. ἅπασιν. Ita certe Scholiaſtes Hermogenis p.379. initio, qui reſpexit hunc locum. MATTHAEI.

19. καὶ τῷ πάνυ.] Ex *Demoſthenis Philipp.* III. ὥσπερ περίοδος, ἢ καταβολὴ πυρετῦ, — καὶ τῷ πάνυ πόῤῥω δοκῦντι νῦν ἀφεςάναι, προσέρχεται. MARKL.

20. ὥςε τὴν.] Locus hic in omnibus *Dionyſii* editt. male interpungitur et male intelligitur. Tu mecum reſtitue. ὥςε τὴν σαφήνειαν αὐτῦ ζηλῦν ἄξιον, καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῦ σαφῦς· χαλεπῦ ὄντος πράγματος ὄντος φύσει τῦ συνα-

τὴν σαφήνειαν αὐτοῦ ζηλοῦν ἄξιον· καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τοῦ σαφοῦς[21], χαλεποῦ τοῦ πράγματος ὄντος φύσει, τοῦ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως· ἣ μάλιςα οὐδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. ὥςε[22] οὐδὲν τοῖς διὰ χειρὸς ἔχουσι τὸν ἄνδρα

γαγεῖν ἄμφω ταῦτα· perſpicuitatem ſc. et breuitatem) καὶ κεράσαι μετρίως· ἣ μάλιςα ἢ οὐδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Vltima correctio debetur *H. Stephani* ingenio, quam *Sylburgius* aſſequi non potuiſſe videtur. TAYLOR.

Tenebras huic loco offuderunt vna et altera leuis deprauatio, et Diſtinctiones male poſitae. Totum ita lego et diſtinguo: καὶ μὴν τῷ γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τοῦ σαφοῦς, (χαλεποῦ τοῦ πράγματος ὄντος φύσει, τοῦ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως) μάλιςα, ἢ οὐδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων, ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Omittas Parentheſin, et connexionem perſpicies. χρώμενος τῷ ἐκφέρειν τὰ νοήματα, eſt χρώμενος τῇ ἐκφορῇ τῶν νοημάτων, Infinitiuus pro Nomine Subſtantiuo. μάλιςα ἢ pro ἣ μάλιςα, *Stephano* debes. Legi quoque poteſt, ἢ μάλιςα ἢ οὐδενὸς ἧττον etc. MARKLAND.

Videtur τὰ in illis καὶ μὴν τό γε βραχέως defendi poſſe, vt aptum ex ἄξιον ζηλοῦν. Etiam illa facultas cum breuitate perſpicuitatem copulandi digna eſt admiratione. Deinde legi velim ἣ [qua ex parte, aut qua de cauſa] μάλιςα ἢ οὐδενός γε ἧττον — Λυσίας ἐῤῥωμένος. *validus*, *robuſtus*.

21. σαφοῦς.] σαφῶς praeferendum cenſet Taylor e Cantabrig.

22. ὥςε οὐδὲν.] Male me habet οὐδέν. Fort. ὥςε οὐδὲν — δόξαν παρασχεῖν. aut οὐδένα τῶν δ. χ. ἐχόντων τὸν ἄνδρα — δόξαν λαβεῖν. Caeterum ἀκυρολογίας verbum, vel ἀκυριολογίας, quod habet codex

δρα ὔτε ἀκυρολογίας[23] ὔτε ἀσαφείας δόξαν λαβεῖν. Ἴςυ δὲ αἴτιον, ὅτι ὐ τοῖς ὀνόμασι δυλεύει τὰ πράγματα παρ᾽ αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολυθεῖ τὰ ὀνόματα. τὸν δὲ κόσμον ὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ᾽ ἐν τῷ μιμεῖσθαι[24], λαμβάνει. Καὶ ὐκ ἐπὶ μὲν τῆς ἑρμηνείας τοιῦτός ἐςιν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασιν ἄκαιρός τις καὶ μακρός· συνέςραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. καὶ τοσῦτυ δεῖ τῶν ὐκ ἀναγκαίων τι λέγειν, ὥςε καὶ πολλὰ τῶν χρησίμων ἂν δόξειε παραλιπεῖν. ὐ μὰ Δί᾽ ἀσθενείᾳ εὑρέσεως αὐτὸ ποιῶν, ἀλλὰ συμμετρήσει τῦ χρόνυ, πρὸς ὃν ἔδει γενέσθαι τὺς λόγυς. βραχὺς γε μὴν ὔτως, ὡς μὲν ἰδιώτῃ δηλῶσαι βυλομένῳ τὰ πράγματα, ἀποχρῶν, ὡς δὲ ῥή-

L 5

Helmſtad. non reiiciendum. nam de proprietate ſermonis loquitur. ἀκυρολογία etiam legitur apud Euſtath. ad Dionyſ. p. 9. Sed κυριολογίαν habet Longin. p. 156. ed. Cel. Mori et κυριολεξίαν Schol. Sophoclis edit. Steph. p. 40. et Euſtath. l. l. p. 24. et κυριωνυμία p. 29. MATTHAEI.

Dictum quidem eſt praeter morem, ὐδὲν λαμβάνει δόξαν, videtur tamen intelligi et ferri poſſe. Nullus Lyſiae locus capit ſuſpicionem — penes eos, qui eum tractant. ἀκυρολογία recte habet; alterum, quod Helmſtad. dat, analogiae aduerſatur. κυριολογία recte dicitur ab adiectiuo κύριος. verum ἀκυριολογία dici nequit, quia non ἀκύριος, ſed ἄκυρος vſurpatur.

23. ἀκυρολογίας.] Non eſt huius loci. Neque enim *Breuitati* opponitur ἀκυρολογία, ſed ἀκαιρολογία. Ita modo, ὐκ — ἐν τοῖς πράγμασιν ἄκαιρός τις καὶ μακρός· συνέςραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος καὶ πεπύκνωται. Ἀκαιρολογίας eſt, τῶν οὐκ ἀναγκαίων τι λέγειν, vt mox loquitur *Dionyſius*. TAYLOR.

24. ἐν τῷ μιμεῖσθαι.] imo vero ἐν τῷ καλῶς (vel εὐσχημόνως, vel πρεπόντως) μιμεῖσθαι.

δὲ ῥήτορι περιουσίαν δυνάμεως ἐνδείξασθαι ζητοῦντι, οὐχ ἱκανός [25]. μιμητέον δὲ καὶ τὴν βραχύτητα τὴν Λυσίου, μετριωτέρα γὰρ οὐκ ἂν εὑρεθείη παρ' ἑτέρῳ ῥήτορι.

Μετὰ ταύτας ἀρετὴν εὑρίσκω παρὰ Λυσίᾳ πάνυ θαυμαστὴν, ἧς Θεόφραστος μὲν φησιν ἄρξαι Θρασύμαχον, ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι Λυσίαν. καὶ γὰρ τοῖς χρόνοις οὗτος ἐκείνου προέχειν ἔμοιγε δοκεῖ· λέγω δ' ὡς ἐν ἀκμῇ κοινῇ [26] βίου γενομένων ἀμφοῖν· καὶ, εἰ μὴ τοῦτο δοθείη, τό γέ τοι [27] περὶ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐκείνου μᾶλλον τετρίφθαι. οὐ μέντοι διαβεβαιοῦμαί γε, ὁπότερος ἦρξε τῆς ἀρετῆς ταύτης κατὰ τὸ παρὸν, ἀλλ' ὅτι Λυσίας μᾶλλον ἐν αὐτῇ διήνεγκε, τοῦτο θαῤῥῶν ἂν ἀποφηναίμην. τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο, Δημοσθένης δὲ καὶ ὑπερεβάλετο· πλὴν οὐχ οὕτως εὐτελῶς, οὐδὲ ἀφελῶς, ὥσπερ Λυσίας, χρησάμενος αὐτῇ, ἀλλὰ περιέργως

25. ἱκανὸς.] alii dant ἱκανῶς. quos probo. verum tum ἀποχρώντως quoque erit leg.

26. ἐν ἀκμῇ κοινῇ βίου.] Sententia eſt haec. Thraſymachi mediam aetatem cum aetate Lyſiae media ſi comparamus, inueniemus Lyſiam vetuſtiorem eſſe, ſeu prius aetatem ſuam mediam egiſſe, quam Thraſymachum.

27. τῷ γε τι.] Recte *Stephanus*, τῷ γέ τοι. Τῷ τετρίφθαι, ſcil. προέχειν: quod intelligendum eſt ex praecedentibus. τῷ τετρίφθαι pro τῇ τριβῇ, vt paulo ante τῷ ἐκφέρειν pro τῇ ἐκφορῇ. MARKLAND.

Ego ex Helmſtad. et coniectura mea vetuſta protuli τό γε τοι. ſcil. δοθείη. hoc quidem ſi minus conceditur, iſtud certe concedetur — ἐκείνου redit ad Thraſymachum, et in τετρίφθαι ſubauditur τοῦτον. ſcil. Lyſiam.

γως καὶ πικρῶς· λεγέσθω γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ὑπὲρ ὧν κατὰ τὸν οἰκεῖον διαλέξομαι καιρόν.

Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐνάργειαν [28] πολλὴν ἡ Λυσίου λέξις. αὕτη δέ ἐστι δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα. γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν παρακολουθούντων [29] λήψεως [30]. ὁ δὲ προσέχων τὴν διάνοιαν τοῖς Λυσίου λόγοις,

28. ἐνάργειαν] In Editt. *Dionyſii* ſemper ἐνέργειαν. Veram lectionem, quam in Oratórum volumine expreſſit *Stephanus*, et nos eum ſecuti exhibemus, quoque deprehendit olim et pluribus confirmauit *Sylburgius*, quem ad *Dionyſium* vide. Eam figuram ceteri Rhetores φαντασίαν vocant, vt *Longinus Sect.* 15. et *Quintilian.* VI. 2. *Quas Graeci phantaſias vocant, nos ſane viſiones appellamus, per quas imagines rerum abſentium ita repraeſentantur animo, vt eas cernere oculis ac praeſentis habere videamur.* Idem *Longin.* l. 1. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε· οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια. TAYLOR.

Etiam apud Ariſtotel. Rhet. 3, 10, 14. et 3, 11. in eadem re ſaepius fit mentio ἐνεργείας. Sed ἐνέργεια rerum eſt, ἐνάργεια orationis. Exempla idem commemorat ibidem. Latius de tota re diſſerit Demetrius Phalereus a §. 215. ad 227. quem conſuluiſſe neminem poenitebit. MATTHAEI.

29. τῶν παρακολουθούντων.] Demetrius Phaler. §. 224. τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν appellat, et §. 222. δεῖ τὰ γενόμενα οὐκ εὐθὺς λέγειν, ὅτι ἐγένετο, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, κρεμῶντα τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἀναγκάζοντα συναγωνιᾷν. Hoc fecit Cteſias in narratione de morte Cyri, qui locus plane eſt egregius. MATTH.

30. λήψεως.] imo vero ὑπολήψεως. et ſic nullus dubito in codd. fuiſſe, licet Taylor aberrauit in ſede indicanda.

γοις, ὀυχ ὅυτως ἔσαι σκαιὸς ἢ δυσάρεσος, ἢ βραδὺς τὸν νȣ̃ν, ὃς ȣ̓χ ὑπολήψεται τὰ δηλȣ́μενα ὡς γινόμενα ὁρᾶν, καὶ ὥσπερ παρȣ̃σιν οἷς ἂν ὁ ῥήτωρ εἰσάγῃ προσώποις ὁμιλεῖν. ἐπιζητήσει [31] τε ȣ̓θὲν εἰκὸς, τȣ̀ς μὲν ἄνδρας αἰτȣ̃σα εἰ ταθείη, τȣ̀ς δὲ διανοηθῆναι, τȣ̀ς δὲ εἰπεῖν.

Κράτισος γὰρ [32] δὴ πάντων ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάσοις ἀποδȣ̃ναι πάθη τε καὶ ἤθη καὶ ἔργα. Ἀποδίδωμί τε ȣ̓ν αὐτῷ καὶ τὴν εὐπρεπεσάτην ἀρετὴν, καλȣμένην δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἠθοποιΐαν. ἁπλῶς γὰρ ȣ̓δὲ [33] εὑρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τȣ́τῳ πρόσωπον ȣ̓́τε ἀνηθοποίητον, ȣ̓́τε ἄψυ-

31. ἐπιζητήσει.] Deſperatiſſimum hunc locum, vix vna litera mutata, ita refingo: — προσώποις ὁμιλεῖν· ἐπιζητήσειν τε ȣ̓θὲν εἰκὸς, τȣ̀ς μὲν ἂν δρᾶσαι, τȣ̀ς δὲ παθεῖν ἴδῃ, τȣ̀ς δὲ διανοηθῆναι, τȣ̀ς δὲ εἰπεῖν. *qui vero Lyſiae orationes attente conſiderauit, non adeo laeuus aut moroſus aut hebes erit, vt non ea, quae narrantur, tanquam facta coram cernere, et inter eas, quas induxerit orator, perſonas, tanquam praeſentis, verſari ſe putet: neque probabile eſt eum amplius aliquid requiſiturum, ſi videat, hos quidem agere, illos vero pati; hos vero cogitare, illos autem eloqui.* Opponuntur δρᾶσαι et παθεῖν, quemadmodum διανοηθῆναι et εἰπεῖν. Magnum vero hoc Oratoris noſtri Elogium. MARKLAND.

Vehementer admiror et collaudo ſolertiam et ſagacitatem ingenii Marklandiani, proboque poſtrema δρᾶσαι, τȣ̀ς δὲ παθεῖν. quae dubio vacare videntur. Verum primis in verbis adhuc adhaereſco. Nihil equidem h. l. expedio, niſi hoc fortaſſis, vt εἰκάζων ſuſpicer leg. eſſe pro εἰκός. et requiret nihil, opinans, alios agere, alios pati, alios cogitare, alios loqui.

32. κράτισος γὰρ δή.] particulam γὰρ addidi ex Helmſtad.

33. ȣ̓δέ.] ȣ̓δὲν vult *Sylburg.*

ἄψυχον. τριῶν τε ὄντων, ἐν οἷς καὶ περὶ ἃ τὴν ἀρετὴν ταύτην συμβέβηκεν εἶναι, διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ἅπασι τούτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι κατορθοῦν. οὐ γὰρ διανοουμένους μόνον ὑποτίθεται χρηστὰ καὶ ἐπιεικῆ καὶ μέτρια τοὺς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἠθῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἤθεσιν οἰκείαν· ᾗ πέφυκεν αὐτὰ ἑαυτῶν κράτιστα δηλοῦσθαι, τὴν σαφῆ καὶ κυρίαν καὶ κοινὴν καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηθεστάτην. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ξένον [34], καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν, ἀνηθοποίητον. καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἁπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς· ὁρῶν, ὅτι οὐκ ἐν τῇ περιόδῳ καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ διαλελυμένῃ λέξει γίνεται τὸ ἦθος. καθόλου δὲ, ἵνα καὶ περὶ ταύτης εἴπω τῆς ἀρετῆς, οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος ῥητόρων τῶν γε τῇ ὁμοίᾳ κατασκευῇ χρησαμένων τοῦ λόγου, εἴτε ἥδιον συνέθηκεν, εἴτε πιθανώτερον. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποίητός τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος ὁ τῆς ἁρμονίας [35] αὐτοῦ χαρακτήρ. καὶ οὐ θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ πᾶσι μὲν τοῖς ἰδιώταις, οὐκ ὀλίγοις δὲ καὶ τῶν φιλολό-

34. καὶ τὸ ξένον, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδ.] prima tria vocabula addidi, quibus vulgatae carent.

35. ἁρμονίας.] Lege ἑρμηνείας cum σχ. *Hermog.* p. 379. qui totum hunc locum citat. Adeo neglectus ille Scholiaſtes, et vnice typis impreſſus, toties iteratas *Dionyſii* editiones puritate vincit. TAYLOR.

Legendum opinor ἑρμηνείας: idem quod ὁ τῆς λέξεως χαρακτὴρ, infra. MARKLAND.

Male, vt videtur, h. l. Taylor vulgatae ἁρμονίας, praefert lectionem ἑρμηνείας. non enim de elocutione in vniuerſum diſputat, ſed de parte elocutionis, h. e. compoſitione, quod e verbis συνέθηκε, σύγκειται, κατεσκευασμένος, δέδεται et aliis apparet. Eodem autem ſenſu antea dixit ἁρμονίαν et ſaepiſſime alibi. MATTHAEI.

λολόγων, ὅσοι μὴ μεγάλας ἔχουσι τριβὰς περὶ λόγους, τοιαύτην τινὰ παράσχοι δόξαν, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως καὶ ȣ̓ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως δέ πως καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται. ἔςι δὲ παντὸς μᾶλλον ἔργȣ τεχνικȣ̃ κατεσκευασμένος. πεποίηται[36] γὰρ αὐτῷ τȣ̃το τὸ ἀποίητον, καὶ δέδεται τὸ λελυμένον· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατεσκευάσθαι, τὸ δεινὸν ἔχει. τὴν ἀλήθειαν ȣ̓̃ν τις ἐπιτηδεύων, καὶ Φύσεως μιμητὴς γίνεσθαι βȣλόμενος ȣ̓κ ἂν ἁμαρτάνοι τῇ Λυσίȣ συνθέσει χρώμενος. ἑτέραν γὰρ ȣ̓κ ἂν εὕροι ταύτης ἀληθεςέραν.

Οἴομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίȣ λέξιν ȣ̓θενὸς ἧττον τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίςην ἁπασῶν ἀρετὴν καὶ τελειοτάτην; ὁρῶν αὐτὴν, πρός τε τὸν λέγοντα καὶ πρὸς τȣ̀ς ἀκȣ́οντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, (ἐν τȣ́τοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον) ἀρκȣ́ντως ἡρμοσμένην[37]. καὶ γὰρ ἡλικίᾳ καὶ γένει καὶ παιδείᾳ καὶ

36. πεποίηται.] Hunc locum ſic legit σχ. *Hermog.* pag. 411. πεποίηται γὰρ αὐτȣ̃ τὸ ἀποίητον, καὶ ȣ̓ λέλυται τὸ λελυμένον· καὶ τὸ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατασκευάσθαι (corrige κατεσκευάσθαι) δεινῶς ἔχει. Alibi, ſc. p. 379. Καὶ ἐν αὐτῷ τὸ μὴ δοκεῖν — τὸ δεινὸν ἔχει. Hucusque in editis *Dionyſii*, τῷ μὴ δοκεῖν. TAYLOR.

37. ἡρμοσμένη.] *Sylburgius* legit ἡρμοσμένον, vel ἥρμοςαι. Forte, ἡρμοσμένον ἂν εἴη. MARKLAND.

Addidi vnam literam ν vulgari lectioni, accuſatiuum, pro nominatiuo, ἡρμοσμένην, pro ἡρμοσμένη, ad mentem Matthaei, cuius haec eſt ad h. l. annotatio. [Facillime reſtitui poteſt hic locus ſic. οἴομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίȣ λέξιν ȣ̓θενὸς ἧττον τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίςην ἁπασῶν ἀρετὴν καὶ τελεωτάτην, ὁρῶν αὐτὴν (ſcil. Lyſiae dictionem) πρός τε τὸν λέγοντα, καὶ πρὸς τοὺς ἀκούοντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα. (ἐν τȣ́τοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον) ἀρκȣ́ντως ἡρμοσμένην. Dixit autem πρὸς ταῦτα, quia prae-

καὶ ἐπιτηδεύματι, καὶ βίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐν οἷς διαφέρει προσώπων τὰ πρόσωπα, τὰς οἰκείας ἀποδίδωσι φωνάς· πρός τε τὸν ἀκροατὴν συμμετρεῖται [39] τὰ λεγόμενα οἰκείως, ὃ τὸν αὐτὸν τρόπον δικαστῇ [40] τε καὶ ἐκκλησιαστῇ καὶ πανηγυρίζοντι διαλεγόμενος ὄχλῳ. διαφορὰς τε αὐτῷ λαμβάνει κατὰ τὰς ἰδέας [41] τῶν πραγμάτων ἡ λέξις. ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι καθεστηκυῖα [42] καὶ ἠθική, διηγουμένῳ δέ, πιθανὴ καὶ ἀπερίεργος· ἀποδεικνύντι δέ, στρογγύλη καὶ πυκνή· αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ, σεμνὴ καὶ ἀληθινή· ἀνακεφαλαιουμένῳ δέ,

ceſſit πρός τε τὸν λέγοντα κ. τ. λ. Perſpicuitatis cauſa intelligere poſſis ἐξετάζεται. Eodem ferme modo p. 173. 1. ἐν οἷς καὶ περὶ ἅ.]

39. συμμετρεῖται.] imo vero συμμετρεῖ in actiuo, commenſurat, ſcil. Lyſias. Docet inſequens διαλεγόμενος. adaequat Lyſias verba ad modum cuiusque. Aut alias mox leg. ſit διαλεγομένη ſcil. ἡ λέξις. quod eſt durum.

40. δικαστῇ κ. τ. λ.] tria genera cauſarum h. l. indicat. Huius diuiſionis rationem reddit Ariſtoteles Rhetor 1. 3. 1. ſeqq. MATTHAEI.

41. κατὰ τὰς ἰδέας.] ſecundum partes orationis. Nam mox de exordio, narratione, demonſtratione et peroratione exponit. MATTHAEI.

42. καθεστηκυῖα.] Cicero Orat. c. 8. eandem ob rem laudat Demoſthenem. Itaque hic — ſummiſſius a primo — exſultauit audacius. Ceterum vt hic dicitur λέξις καθεστηκυῖα, ita apud Galeum in Opuſcul. mythol. p. 536. διάνοια. Polyb. T. II. p. 593. θάλασσα γαληνὴ καὶ καθεστηκυῖα. Philo p. 691. ed. Colon. Allobr. βλέμμα καὶ φωνὴ et p. 872. MATTHAEI.

δὲ, διαλελυμένη [43] καὶ σύντομος· Ληπτέον δὲ [44] καὶ τὸ πρέπον τῆς τάξεως [45] παρὰ Λυσίᾳ.

Ὅτι μὲν γὰρ πιθανὴ [46] καὶ πειστικὴ καὶ πολὺ τὸ φυσικὸν ὑποφαίνουσα, καὶ πάνθ᾽ ὅσα τῆς τοιαύτης ἰδέας ἔχε-

43. διαλελυμένη.] Eandem ob cauſam Ariſtoteles Rhetor. 3. 19. 6. laudat haec. εἴρηκα. ἀκηκόατε. ἔχετε. κρίνατε. Et ſimilia habet Lyſias in exitu or. contra Eratoſthenem. MATTHAEI.

44. Ληπτέον δὲ.] Cum coniecit *Wolf.* οὖν, vidit aliquid neceſſarium. Preſſius cum MSS. δή. Mox pro τάξεως legerem λέξεως, pariter vt paragraphum exórditur Auctor. Οἴομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίου λέξιν. Nihil enim hic agitur de *diſpoſitione* Orationis. TAYLOR.

45. τάξεως.] Coniectura Taylori, praeferentis verbum λέξεως, quod et mihi in mentem venerat, multis argumentis firmari poteſt. Nam δὴ indicat concluſionem. Diſputauerat autem de decoro elocutionis. Deinde τάξις refertur ad τὴν πραγματικὴν θεωρίαν. In hac autem parte loquitur de virtutibus λεκτικαῖς. Porro infra, vbi eſt concluſio totius loci, ita colligit τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττων λόγους. Hic nihil de τάξει. Praeterea in diſpoſitione fere non ſpectatur decorum, ſed ſubtilitas et vtilitas. Denique verbum πιθανή, quod ſtatim ſequitur, et verba πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίου λέξεως, quae paulo poſt leguntur, indicant hoc loco leg. eſſe λέξεως. De diſpoſitione ſeu τάξει diſputat infra.

46. γάρ.] Pro γὰρ mauult Taylor γοῦν legi. vocabula duo καὶ πειστικὸν abeſſe a codd. mſtis idem annotauit. Sed bene conſtare cum τὸ πιθανὸν poſſe videntur. τὸ πιθανὸν eſt valens ad fidem faciendam, et aſſenſum extorquendum. τὸ πειστικὸν autem valens ad

ἔχεται, πρὸς εἰδότας οὐδὲν ἴσως δεῖ λέγειν. δι' ὄχλου γὰρ ἤδη τοῦτό γε, καὶ οὐδείς ἐστιν, ὅστις οὐχὶ καὶ πείρᾳ καὶ ἀκοῇ μαθὼν, ὁμολογεῖ πάντων ῥητόρων αὐτὸν εἶναι πιθανώτατον. ὥστε καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν ληπτέον παρὰ τοῦ ῥήτορος.

Πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίου λέξεως, ἣν λαμβάνων καὶ μιμούμενος ἄν τις ἀμείνων γένοιτο τὴν ἑρμηνείαν, τὰ μὲν ἄλλα, τοῦ χρόνου στοχαζόμενος, ἐάσω· μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τοῦ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτην 47 καὶ μόνην, τὴν μάλιστα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίου χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι· ἣν ὑπερεβάλετο μὲν οὐδεὶς τῶν ὕστερον, ἐμι-

mentes mouendum atque impellendum aut flectendum. Infra quoque copulantur (n. 75.) ἡ πιθανότης καὶ τὸ πειστικὸν καὶ ἡ χάρις.

47. κοινοτάτην.] F. δεινοτάτην. *Sylburg.* Modo καὶ μόνην καὶ μάλιστα, vel τὴν μόνην καὶ μάλιστα. TAYL.

Pro κοινοτάτην, *Sylburg.* coniicit, dubius tamen, δεινοτάτην. Forte, κυριωτάτην: vt infra; τῶν κρατίστων τε καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικός. Deinde lego, καὶ μόνην, (vel, καὶ ἢ μόνην,) ἢ μάλιστα (vel, ἢ τὴν μάλιστα) τῶν ἄλλων, τὸν etc. Sic in Libello περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος· ἢ μόνον, ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων ἐπαινοῦμεν. Philo Iudaeus lib. II. de Vit. Moſ. p. 449. Ed. Turneb. de LXX. Interpretibus: συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα ἐξεῦρον, ἅπερ δὴ μόνα, ἢ μάλιστα, τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα· ita legendum pro μόνα μάλιστα: vt p. 442. περὶ ὧν ἢ μόνον ἢ μάλιστά εἰσιν οἱ πόλεμοι. MARKLAND.

Mihi videtur καὶ ἱκανωτάτην καὶ μόνην, ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων leg. eſſe. quae vel ſola, aut certe inprimis praeter reliquas Lyſiae virtutes, valeat vim et indolem eius certis documentis docere. Ita cohaerebit ἱκανωτάτην cum βεβαιῶσαι.

ἐμιμήσαντο δὲ πολλοὶ, καὶ παρ' αὐτὸ τοῦτο κρείσσους ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι, τὴν ἄλλην δύναμιν οὐδὲν διαφέροντες· ὑπὲρ ὧν, ἂν ἐγχωρῇ, κατὰ τὸν οἰκεῖον διαλέξομαι τόπον. τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετὴ[48], ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις[49]· πρᾶγμα παντὸς

48. ἥδε ἀρετή.] τίς δέ ἐστιν ἥδε ἡ ἀρετὴ ἡ πᾶσιν. SYLBVRG.

49. χάρις.] Vox χάρις, quae in *Quaeſtione* ponitur, debuit eſſe in Reſponſione. magna enim praedicat Dionyſius de vna quadam virtute, Lyſiae propria: et Lectorem tenet ſuſpenſum, et ſcire auidum et quaerentem tandem, Quaenam eſt haecVirtus et Vis, qua Tu dicis Lyſiam a ceteris omnibus Oratoribus diſtingui? Cui reſpondet, Eſt *Gratia* vel *Decor; res, quae verbis exprimi nequit, et maxime admirabilis.* Coniicio igitur Dionyſium ſcripſiſſe, καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις; χάρις, πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον λόγου, etc. Haurio hoc ex Senſu et ſequentibus, vbi ad haec *Quaerentis* verba manifeſto adludit: ὥστε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταυτην την δυναμιν ἥτις ποτέ ἐστιν, etc. et in praecedentibus mentionem fecerat Dionyſius ἀρετῆς cuiusdam et δυνάμεως, quas hoc loco repetit Ille, qui Quaerens inducitur. Sic et infra: τὸ κράτιστον (inſere οὖν) ἐστι τῶν Λυσίου εργων, (lego αρετων,) καὶ τὸ χαρακτηρικώτατον τῆς δυναμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χαρις. Porro: pro θαυμασιώτερον ſcribendum puto θαυμασιώτατον. quanquam enim κρεῖττον παντὸς λόγου (*quae verbis non poteſt exprimi*) recte dicatur; valde tamen dubito, an θαυμασιώτερον παντὸς λόγου dici poſſit, ſenſu ſaluo. MARKL.

Fortaſſe ſic legendus eſt hic locus. τίς δέ ἐστιν ἥδε; χάρις, ἀρετὴ πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι. Sic enim mox orationem σχηματίζει in his. καὶ τίς ἡ χάρις; ex qua aequabilitate oritur concinnitas. MATTHAEI.

τὸς κρεῖττον λόγου καὶ θαυμασιώτατον. ῥᾷστον [50] μὲν γάρ ἐστιν ὀφθῆναι· καὶ παντὶ ὁμοίως ἰδιώτῃ τε καὶ τεχνίτῃ φανερὸν, χαλεπώτατον δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, καὶ οὐδὲ τοῖς κράτιστα εἰπεῖν δυναμένοις εὔπορον. Ὥστε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτέ ἐστιν, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον [51]. λέγω δὲ, ἐπὶ κάλλους μὲν σωμάτων, τί δήποτε τοῦτ' ἐστὶν, ὃ καλοῦμεν ὥραν· ἐπὶ κινήσεως δὲ μελισμοῦ [52] καὶ πλοκῆς φθόγ-

 γων,

Ego olim ſic conſtituebam, (nunc enim in dubio relinquam ita, vt neutri ideo accedam, neque Marklando, neque Matthaeo.) In v. ἀρετὴ deſinit interrogatio. tum incipit reſponſio ἡ τοῖς πᾶσιν ἐπανθοῦσα, τοῖς τ' ὀνόμασι καὶ τοῖς ἔργοις, ἡ χάρις. eſt, inquam, illa rebus ex omnibus efflorescens, easque res, vnde efflorescit, commendans, ſiue vocabula, ſiue res, gratia.

50. ἄριστον.] deeſt in mſt. locus tamen admonet, vt pro eo reponamus ῥᾷστον. TAYLOR.

Lege, ῥᾷστον, *facillimum*: cui ſtatim opponitur, χαλεπώτατον δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, *difficillimum vero verbis declarari.* ita enim (non λόγον) cum *Stephano* legendum. MARKLAND.

Ego locum hunc totum ita conſtitui. θαυμασιώτατον. ῥᾷστον μὲν γὰρ — καὶ τεχνίτῃ, pro vulgari hac lectione. θαυμασιώτερον. ἄριστον μὲν γὰρ — ἢ τεχνίτῃ, item λόγῳ δηλωθῆναι dedi pro λόγον δηλ.

51. λόγον.] Quia nimis pauca dixit hac de re Dionyſius, conſulendus eſt Demetrius Phalereus §. 128-189. qui e veteribus rhetoribus, quantum ſcio, omnium optime de gratia et venuſta oratione expoſuit, exempla etiam commemorauit, quae in hac re plus valent, quam regulae et praecepta. MATTHAEI.

52. μελισμοῦ.] μελῶν Codd. Quae, ſi vera lectio ſit, vt veram eſſe ſuſpicor, nullum hic locum habent aut

γων, τί λέγεται τὸ εὐάρμοςον· ἐπὶ συμμετρίας δὲ χρόνων, τίς ἡ τάξις καὶ τί τὸ εὔρυθμον· καὶ ἐπὶ παντὸς δὲ συλλήβδην ἔργȣ[53] *τε καὶ πράγματος, τίς ὁ λεγόμενος καιρὸς, καὶ πȣ͂ τὸ μέτριον*[54]. *αἰσθήσει γὰρ τȣ́των ἕκαςον καταλαμβάνεται, καὶ ȣ̓ λόγῳ. ὥσθ' ὅπερ οἱ μȣσικοὶ*[55] *παραγγέλλȣσι ποιεῖν τοῖς βȣλομένοις ἀκȣ́ειν ἀκριβῶς ἁρμονίας, ὥςε μηδὲ τὴν ἐλαχίςην ἐν τοῖς διηχήμασι*[56] *δίεσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζειν, καὶ μηδὲν*

Victor. aut *Galeus* ad *Demetrium Phaler* p. 236. (non 336.) aut *Iun. de pictura Vett.* ad quos nos amandat *Sylburg.* TAYLOR.

53. *ἔργȣ τε καὶ πράγματος.*] Hoc eſt *πράγματός τε καὶ πράγματος.* Scribe, *λόγȣ τε καὶ πράγματος.* Sic infra, *ἀχθόμενος λόγοις καὶ ἔργοις.* MARKLAND.

Non idem ſunt, ſed diuerſa, *ἔργον* et *πρᾶγμα.* Illud eſt, quod homines efficiunt manibus agitantque conſiliis et exercent operà. hoc autem poteſt eſſe, quicquid eſt a natura, et conditio quaecunque hominumue rerumue.

54. *μέτριον.*] Sylburg. vult *μέτρον,*

55. *ὅπερ οἱ μȣσικοὶ.*] articulum e Sylburgii praecepto addidi. Proximum inſequens *ὥςε* abeſſe malim.

56. *διηγήμασι.*] *διηχήμασι. diſſonantiis,* ex mente P. Victorii Var. Lect. 13, 6. monente Sylburgio. TAYL.

Victorius illo in loco nec a ſe conſulto ita emendatum eſſe docuit, nec cur ita correxerit dixit, nec interpretationem adiecit, nec hanc ob cauſam laudauit locum Dionyſii, ſed vt explicaret, quid ſit *ἄλογος αἴσθησις.* nec denique ſatis diligens fuit in deſcribendo. nam ter in hoc loco ab editis libris Dionyſii diſcrepat. Ergo eodem iure haec emendatio librario et Victorio tribui poteſt, nec vlla adeſt cauſa, cur conſilio potius, quam per imprudentiam, aut quia nihil aliud ei tum in mentem veniebat, ita ſcriptum eſſe dicamus. Syl-

δὲν ἄλλο ταύτης ἀκριβέστερον ζητεῖν κριτήριον, τοῦτο

M 3 κἀγὼ

burgii porro interpretatio tota pendet ex etymologia, et vt iſtud vocabulum caret auctoritate, ita apud muſicos diſſonans conſueto vocabulo ἀσύμφωνον appellatur. διηχὴ quidem et διηχοῦν commemoratur, ſed vtrumque alienum ab hoc loco. Denique ſi vel maxime διήχημα probatum eſſet vocabulum, notaretque diſſonantiam, tamen non video, cur potiſſimum fiat mentio διέσεως in diſſonantiis. His ita examinatis veniebat in mentem e ſimili loco Dionyſii ed. Sylburg. p. 10, 14. et Platonis p. 479. ed. Baſil. A. 1556. legere ἐν τοῖς διαστήμασιν, *in interuallis.* Quam coniecturam auctoritate et iudicio veterum muſicorum probari collatis Meibomii auctoribus muſicae in his locis potiſſimum intellexi. Ariſtoxenus enim p. 14. de interuallis haec habet. οὔτε γὰρ ἡ φωνὴ διέσεως τῆς ἐλαχίστης ἔλαττον ἔτι διάστημα δύναται διασαφεῖν, οὔθ᾽ ἡ ἀκοὴ διαισθάνεσθαι, ὥστε καὶ συνιέναι τί μέρος ἐστὶν εἴτε διέσεως, εἴτ᾽ ἄλλου τινὸς τῶν γνωρίμων διαστημάτων. Hic locus plane ſimil s eſt noſtro. Accedit Ariſtides Quintilianus p. 13. τούτων δὲ τῶν διαστημάτων ἐλάχιστόν ἐστιν ὡς ἐν μελῳδίᾳ δίεσις ἐναρμόνιος, εἶθ᾽ ὡς παχύτερον εἰπεῖν, τὸ ταύτης διπλάσιον, ἡμιτόνιον. Et Martianus Capella de Nuptiis Philol. IX. p. 179. apud eundem Meibomium Dico, inquit, quicquid recte ſonuerit, aut tonum eſſe, aut hemitonium, aut quartam partem toni, quae dieſis appellatur. et p. 180. Dieſis vero interpretatio eſt, vt ſupra dixi, quarta pars toni. et Vitruu. 4, 5. Hinc intelligitur, cur alibi ἁρμονία ſeu συμφωνία ἡ διὰ πασῶν (octauam dicunt noſtri) quatuor et viginti dieſis habere dicatur. Ex his efficitur h. l. legendum eſſe διαστήμασιν, et δίεσιν h. l. eſſe quartam ſeu minimam partem toni. Eſt ergo ſenſus huius loci. 'muſici profitentur diſcipulorum ſenſum ita acuere, vt etiam minimum in-

κἀγὼ τοῖς ἀναγινώσκουσι τὸν Λυσίαν, καὶ τίς ἡ παρ' [57] αὐτῷ χάρις ἐστὶ βουλομένοις μαθεῖν, ὑποθείμην ἂν ἐπιτηδεύειν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ καὶ ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν. ταύτην μέντοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηριστικωτάτην [58] τῆς Λυσίου λέξεως ἔγωγε πείθομαι, εἴτε φύσεως αὐτὴν δεῖ καλεῖν εὐτυχίαν, εἴτε πόνου καὶ τέχνης ἐργασίαν, εἴτε μικτὴν ἐξ ἀμφοῖν ἕξιν ἢ δύναμιν, ἣ πάντας ὑπερέχει τοὺς λοιποὺς ῥήτορας. καὶ ὅταν διαπορῶ περί τινος τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ μὴ ῥᾴδιον· ἢ μοι διὰ τῶν ἄλλων σημείων τἀληθὲς εὑρεῖν, ἐπὶ ταύτην καταφεύγω τὴν ἀρετήν, ὡς ἐπὶ ψήφων [59] ἐσχάτην. ἔπειτα ἂν

teruallum (vel, ad verbum, quartam partem toni) in interuallis animaduertant. MATTHAEI.

Nil equidem cauſae video, cur Dionyſio minus licuerit, quod alii *διάστημα* appellant, id idem *διήχημα* appellare. Nullus equidem dubitaui γ cum χ mutare, cuicunque inuentio iſtaec debebitur, ſiue caſui, ſiue conſilio, ſiue Victorio, ſiue typographo.

57. *ὑπ' αὐτῷ.*] dedi *ἡ παρ' αὐτῷ*, ſecundum Helmſtad. et Victorium.

58. *χαρακτηριστικωτάτην.*] reuocaui hanc vetuſtarum editionum lectionem, pro qua Taylor neſcio cur *χαρακτηρικωτάτην* ſuffecerit. error enim typographi profecto non fuit.

59. *ψήφων.*] Opinor *ψῆφον.* Quae paulo poſt ſequuntur peſſime diſtincta ſunt. ita oportuit: — *μήποτ' οὐ Λυσίου ἢ λόγος· καὶ οὐκέτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν, οὐδ' ἂν πάνυ δεινὸς εἶναι τά γ' οὖν ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιττῶς ἐξειργασμένος ὁ λόγος· τὸ μὲν εὖ γράφειν πολλοῖς οἰόμενος ὑπάρχειν, κατά τινας καὶ ἄλλους ἰδίους ἕξεως χαρακτῆρας, (πολυειδὲς γὰρ τοῦτο·) τὸ δ' ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσίᾳ.* Recte vero *κατά τινας καὶ ἄλλους·* vt De *δεινότ.* De-

ἂν μὲν αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως ἐπικοσμεῖν δοκῶσί μοι τὴν γραφὴν, τῆς Λυσίου ψυχῆς αὐτὴν τίθεμαι, καὶ οὐδὲν ἔτι ποῤῥωτέρω ταύτης σκοπεῖν ἀξιῶ· ἐὰν δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν μηδὲ ἀφροδίτην ὁ τῆς λέξεως χαρακτὴρ ἔχῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω, μήποτ᾽ οὐ Λυσίου ᾖ ὁ λόγος[60], καὶ οὐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν, οὐδὲ ἂν πάνυ δεινὸς εἶναι τά γ᾽ οὖν ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιττῶς ἐξειργασμένος ὁ λόγος. τὸ μὲν εὖ γράφειν πολλοῖς οἰόμενος ὑπάρχειν κατά τινας καὶ ἄλλους ἰδίους λέξεως[61] χαρακτῆρας, (πολυειδὲς γὰρ τοῦτο) τὸ δ᾽ ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσίᾳ· τεκμηρίῳ[62] γοῦν οὐκ ἄλλῳ τινὶ κρείττονι χρώμενος, ἢ τῷ καθ᾽ ἡδονὴν ἑρμηνεύεσθαι τὰ ὑπὸ τούτου λεγόμενα, πολλοὺς ἤδη τῶν ἀνα-

 φερο-

moſth. p. 197. πολλὰ καὶ ἄλλα εἰκῇ τιθεὶς ὀνόματα. et ita alibi. *Xenophon.* Ἀπομν. lib. III. p. 772. καλὸν γὰρ εἴπερ τὶ καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. *Thucydides* II, 51. πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας. MARKLAND. ψῆφον. *Hudſ. Scalig.*

60. ᾖ ὁ λόγος.] articulum addidi.

61. λέξεως dedi ex Taylori praecepto, pro vulgari ἕξεως.

62. τεκμηρίῳ.] Haec quoque male diſtincta ſunt, et leuiter deprauata. Lego: τεκμηρίῳ γοῦν οὐκ ἄλλῳ τινὶ κρείττονι χρώμενος, ἢ τῷ καθ᾽ ἡδονὴν ἑρμηνεύεσθαι τὰ ὑπὸ τούτου λεγόμενα, πολλοὺς ἤδη τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, — ὅτι τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι (l. προβάλλουσι) τὴν Λυσιακὴν, — ὑποπτεύσας τε καὶ βασανίσας, εὗρον οὐκ ὄντας Λυσίου. De hac re, ſcil. de genuinis et ſpuriis *Lyſiae* Orationibus dignoſcendis Libellum ſcripſit *Dionyſius*. MARKLAND.

Deleui ᾧ, quod in vulgatis legitur pone λεγόμενα verbum προσβάλλειν probum eſt et conueniens, atque exquiſitum adeo, ductum ab aura efflante, adſpirante e pomis recentibus, vino, hortis, ſimilibus.

φερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ πεπιϛευμένων ὑπὸ τȣ̃ πλήθȣς, ὡς εἰσιν ἐν τοῖς πάνυ γνησίοις Λυσίȣ, καί τά γε ἄλλα ȣ̓κ ἀτόπως ἔχοντας, ὅτι τὴν χάριν ȣ̓ προσβάλλȣσι τὴν Λυσιακὴν, ȣ̓δὲ τὴν εὐϛομίαν ἔχȣσιν ἐκείνης [63]· *τῆς λέξεως, ὑποπτεύσας τε καὶ βασανίσας εὗρον ȣ̓κ ὄντας Λυσίȣ. ὧν ἐϛι καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος· ὃν οἶδ', ὅτι πολλοὶ καὶ χαρακτῆρα ἡγήσαιντο ἂν καὶ κανόνα τῆς ἐκείνȣ δυνάμεως. ȣ̃τος μέντοι ὁ λόγος, ὁ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἡρμηνεῦσθαι δοκῶν ἰσχυρῶς, καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν εἰρῆσθαι* [64] *περιττῶς, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ἔχων, ἄχαρίς ἐϛι, καὶ πολλȣ̃ δεῖ τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν* [65] *ϛόμα· μάλιϛα δ' ἐγένετό μοι*

63. *ἐκείνης* poteſt ferri, vt pag. ſequente. Si quis tamen *ἐκείνου* malit, (ſcil. *τοῦ Λυσίου*) per me licet. SYLBVRG.

64. Vocem *εἰρῆσθαι* ſuſpectam habeo, tametſi infra dicat *ἐνθυμήματα λέγει*. An *εἰργάσθαι* (vel *ἐξειργάσθαι*) *περιττῶς*? vt ſupra dixit, *περιττῶς ἐξειργασμένος λόγος*: et *τῆς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων*, infra. MARKLAND.

65. *ἐπεμφαίνειν*] *ἐπιφαίνειν* editi. *ὑπεμφαίνειν* Steph. cui conſentiunt fere codices Sylburgii. Ille tamen vulgatam lectionem tuetur. *ὑποφαίνειν* Hudſon. Scaliger quoque. TAYLOR.

ἐπιφαίνειν vera eſt lectio. Decepit viros doctos editio Aldina, in qua vitioſe legitur *ἐπ' ἐφαίνειν*. Hanc exprimens H. Stephanus in textum recepit *ἐπεμφαίνειν*, ad marginem autem ſcripſit *π.* [h. e. *πότερον γραπτέον*] *ὑπεμφαίνειν*. Ergo falſus Sylburgius, qui hanc lectionem codicibus tribuit, et Hudſonus ſuperſedere poterat coniectura ſua. Nam Rob. Stephanus et Sylburg et MSS. omnes conſentiunt in *ἐπιφαίνειν*. Et ſic Dionyſius in edit. Sylb. p. 123. 1. et Diogenes Laert. de re prorſus ſimili p. 70. ed. Steph. dialogi *ȣ̓κ ἐπιφαίνοντες τὴν σωκρατικὴν εὐτονίαν*. MATTHAEI.

μοι [66] καταφανης, οτι ȣχ υπ' εκεινȣ τȣ ῥητορος ἐγράφη, τȣ̀ς χρόνȣς ἀναλογισαμένῳ. εἰ γὰρ ὀγδοηκονταετῆ γενόμενον θήσει τις τελευτῆσαι Λυσίαν, ἐπὶ Νίκωνος ἢ ἐπὶ Ναυσινίκȣ ἄρχοντος, ἑπτὰ ἔτεσιν ὅλοις ἂν εἴη προτερȣ̃σα τῆς γραφῆς τȣ̃ ψηφίσματος ἡ τελευτὴ τοῦ ῥήτορος. μετὰ γὰρ Ἀλκισθένην ἄρχοντα, ἐφ' ȣ̃ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοί τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν, ἀποδȣ̀ς τὰ ϛρατεύματα Ἰφικράτης, ἰδιώτης γίνεται, καὶ τὸ περὶ [67] τῆς εἰκόνος ἦν τότε ἔτεσιν ἑπτὰ πρό-

66. μοι] ſic dedi, pro vulgari μὲν.

67. καὶ τὸ περὶ] Haec ſunt Sphyngis Aenigmata. Coniicio: καὶ πῶς ὁ περὶ τῆς εἰκόνος εἴη ἂν τȣ̃δε, ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τȣ̃ συντετάχθαι τȣ̃τον τὸν ἀγῶνα (f. λόγον) Ἰφικράτει; *atqui quomodo Lyſiae eſſe poteſt oratio* De Imagine, *cum Lyſias mortuus eſſet ſeptem annis ante delationem*, (vel *ſcriptionem*) *antequam haec actio intenderetur* (vel *oratio componeretur*) *Iphicrati?* Fieri quidem poteſt, vt pro τȣ̃τον τὸν ἀγῶνα Noſter ſcripſerit ταύτην τὴν εἰκόνα, ita vt vox συντάξαι in aliam quampiam mutari debeat, ad hunc ſenſum, *antequam haec imago Iphicrati decreta fuerat.* Sed de his ſtatuant Libri Scripti. Haec vero imago *Iphicrati* poſita fuit, ὅτι μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε, *Aeſchines adu. Cteſiph.* p. 88. *Corn. Nepos* in *Iphicrate: hoc exercitu moram* (μοῖραν vel μόραν) *Lacedaemoniorum interfecit:* ita enim exhibent libri aliquot, pro *intercepit.* forte ex iſto loco *Aeſchinis.* MARKLAND.

Mihi videtur locus hic ſic leg. καὶ ὁ περὶ τῆς εἰκόνος ἦν ἀγὼν, τότε ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίȣ. et certamen ſuper ſtatua (Iphicrati danda, an neganda) oriebatur, eo tempore, quo Lyſias iam ſeptem ante annis vita defunctus fuiſſet, quam illud de ſtatua ei decernenda decretum maieſta-

πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τοῦ συντάξαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτει. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ αὐτὴν εἰς Λυσίαν ἀναφερομένην, οὔτε τοῖς πράγμασιν ἀτόπως ἔχουσαν, οὔτε τοῖς ὀνόμασιν ἀσθενῶς, δι᾽ ὑποψίας ἔλαβον, οὐκ ἐπανθούσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος· καὶ παραθεὶς τοὺς χρόνους, οὐκ ὀλίγοις ἔτεσιν εὗρον ὑστεροῦσαν τῆς τελευτῆς τοῦ ῥήτορος, ἀλλὰ καὶ εἴκοσιν ὅλοις. ἐν γὰρ τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ τὴν εἰσαγγελίαν Ἰφικράτης ἠγώνισαι, καὶ τὰς εὐθύνας ὑπέσχηκε τῆς στρατηγίας, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίνεται τοῦ λόγου καταφανές. οὗτος δὲ ὁ πόλεμος πίπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπινίκην [68] ἄρχοντας. ὅτι μὲν [69] οὖν εἰσι λόγοι τοῦ ῥήτορος περὶ

tis accuſaretur. πῶς οὖν συντάξαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτει. Qui ergo compoſuerit Lyſias in gratiam Iphicratis hanc concertationem? id eſt orationem forenſem. συντάξαι h. l. eſt optatiuus. Defenſio Iphicratis paulo poſt commemorata, non ad hanc ſtatuae cauſam pertinet, ſed ad aliam maieſtatis vel perduellionis, quae vigeſimo anno poſt dicta eſt.

68. Ἐλπινίκην] Archon poſt Agathoclem Olymp. CVI, 1. iuxta alios, atque adeo ipſum *Dionyſ. in Dinarch.* fuit Ἐλπίνης. Atque ita habet *Cant.* in hoc loco. T.

De confuſione huius nominis v. Meurſ. de Archontibus 4, 7. Locus in Dinarcho eſt p. 115. 45. ed. Sylburg. qui ad h. l. probat Ἐλπινίκης. MATTH.

69. ὅτι μὲν οὖν εἰσι λόγοι,] Fortaſſe ὅτου μὲν οὖν εἰσι λόγοι. Vt *Athen.* l. 3. Ὅτου μέν ἐστι τὰ ποιήματα, ὦ ἀγαθὲ Λεωνίδη, ἡμῶν ἐστι κρίνειν. TAYLOR.

Delendum videtur τοῦ, niſi accipiendum ſit pro τινὸς, *ullius rhetoris:* vt apud *Xenophontem* Ἀπομν. lib. II. p. 758. προσελθόντα τῷ τῶν πλείονα χρήματα κεκτημένων, id eſt, τινὶ: et in *Ageſilao* p. 866. B. εἰ μὴ τοῦ ἄλλου ἕνεκα· *ſi non ob* vllam *aliam cauſſam.* et Thu-

περί τε τῆς εἰκόνος καὶ τῆς προδοσίας, οὐκ ἔχω βεβαίως εἰπεῖν. ὅτι δ' ἑνὸς ἀμφότεροι, πολλοῖς τεκμηρίοις ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν. ἡ γὰρ αὐτὴ προαίρεσίς τε καὶ δύναμις ἐν ἀμφοτέροις· ὑπὲρ ὧν οὐ καιρὸς ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν· εἰκάζω δὲ Ἰφικράτους εἶναι αὐτούς[70]· καὶ γὰρ τὰ πολέμια δεινὸς ὁ ἀνήρ, καὶ ἐν λόγοις οὐκ εὐκαταφρόνητος· ἥ τε λέξις ἐν ἀμφοῖν πολὺ τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν ἔχει, καὶ οὐχ οὕτως ἐμφαίνει ῥητορικὴν ἀγχίνοιαν, ὡς στρατιωτικὴν αὐθάδειαν, καὶ ἀλαζονείαν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων ἑτέρωθι δηλωθήσεται διὰ πλειόνων. Ἀνιτέον δὲ ὅθεν ἐξέβημεν εἰς ταῦτα. τὸ κράτιστόν ἐστι[71] τῶν Λυσίου ἔργων καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα[72] τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις· ἣν

οὐθ'

cydidem I, 106. εἰσέπεσεν ἐς του χωρίον ἰδιώτου, cuiusdam *hominis priuati*. Quin et legendum ὁ περί τε τῆς εἰκόνος, cum Articulo, vt ſupra, ὧν ἐστι καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος. MARKLAND.

Legendum videtur. ὅτι μὲν οὖν οὐκ εἰσὶν οἱ λόγοι τοῦ ῥήτορος, τοῦτ' οὐκ ἂν ἔγωγε ὀκνήσαιμι διισχυρίζεσθαι. ὅτου δέ εἰσιν οἱ λόγοι οὗτοι ῥήτορος, ὅ τε περὶ τῆς εἰκόνος, καὶ ὁ περὶ τῆς προδοσίας, οὐκέτ' ἔχω βεβαίως εἰπεῖν. [illegible]ationes haſce noſtri oratoris haud eſſe, hoc equidem auſim contendere. Cuius autem ſint hae duae orationes, altera de ſtatua, altera ſuper proditione, id iam non amplius habeo pro certo dicere.

70. αὐτοὺς] Lego αὐτοῦ *coniicio autem* eas *eſſe ipſius Iphicratis.* ſic αὐτοῦ Λυσίου παραδείγματα, infra. MARKLAND.

71. ἐστι] deeſſe videtur οὖν ante ἐστι: concludit enim locum de χάριτι *Lyſiana*. et pro ἔργων ſupra monui ſcribendum videri ἀρετῶν. MARKLAND.

72. ἀνθίζουσα] quaere, an ſimplex hoc verbum ſic reperiatur vſurpatum, an melius conueniat ἐπανθίζουσα. Si eſt, ſignificabit *colorans, pingens.*

ὔθ' ὑπερεβάλετο τῶν ἐπιγενομένων ὐθεὶς, ὔτε εἰς ἄκρον ἐμιμήσατο.

Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἀγαθὰ τῦ ῥήτορος ταῦτα (συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα) τὸ καθαρὸν τῶν ὀνομάτων, ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτυ [73], τὸ διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ νοήματα. ἡ σαφήνεια, ἡ συντομία. τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, τὸ ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγειν τὰ δηλύμενα, τὸ μηδὲν ἄψυχον [74] ὑποτίθεσθαι πρόσωπον, μηδὲ ἀνηθοποίητον, ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονὴ, μιμυμένη τὸν ἰδιώτην, τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τὺς πρέποντας ἐφαρμόττειν λόγυς, ἡ πιθανότης [75] καὶ ἡ χάρις, καὶ ὁ πάντα μετρῶν καιρός. ταῦτα παρὰ Λυσίυ λαμβάνων ἄν τις ὠφεληθείη.

Ὑψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς ὐκ ἔστιν ἡ Λυσίυ λέξις, ὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ θαυμαστὴ, ὐδὲ τὸ πικρὸν ἢ τὸ δεινὸν ἢ τὸ φοβερὸν ἐπιφαίνυσα, ὐδὲ ἁφὰς ἔχει καὶ τόνυς ἰσχυρὺς, ὐδὲ θυμῦ καὶ πνεύματός ἐστι μεστή· ὔθ', ὥσπερ ἐν τοῖς ἤθεσίν ἐστι πιθανὴ, ὕτως ἐν τοῖς πάθεσιν ἰσχυρά· ὐδ', ὡς ἡδῦναι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι δύναται [76], ὕτω βιάσασθαί τε καὶ παραναγκάσαι· ἀσφαλής τε μᾶλλόν ἐστιν ἢ παρακεκινδυνευμένη, καὶ ὐκ ἐπὶ τοσῦτον ἰσχὺν ἱκα[νὴ ζη]λῶσαι τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀλήθειαν εἰκάσαι φύσεως.

Καὶ

73. ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτυ] vide, num hoc de capite actum ſit in ſuperioribus.

74. ἄτοπον] ἄτοπον πρόσωπον poteſt eſſe rei locoque male conueniens, aliena perſona. Interim quia codices in ἄψυχον conſpirant, hoc praetuli.

75. poſt πιθανότης addit Cantabr. καὶ τὸ πιστικόν. quod neſcio an minus ſit contemnendum. v. dicta ad n. 46. Etiam p. 74. l. 16. τὸ πιθανὸν et τὴν πίστιν coniungit.

76. δύναται] miror, cur Taylor Sylburgii coniecturam δυνατὴ probet, cum vulgata nihilo ſit deterior.

Καὶ θαυμάζειν [77] ἄξιον, τί δήποτε παθὼν ὁ Θεόφραϛος, τῶν φορτικῶν καὶ περιέργων αὐτὸν οἴεται ζηλωτὴν γενέσθαι λόγων, καὶ τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον ἢ τὸ ἀληθινόν. ἐν γοῦν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι, τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ τὰ παραπλήσια τȣ́τοις σχήματα διεσπȣδακότων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τȣ́τοις [78] καταριθμεῖ· καὶ τὸν ὑπὲρ Νικίȣ τȣ̃ ϛρατηγȣ̃ τῶν Ἀθηναίων λόγον, ὃν εἶπεν ἐπὶ [79] Συρακȣσίων αἰχμάλωτος ὤν, ὡς ὑπὸ τȣ́τȣ γεγραμμένον τοῦ ῥήτορος, παρατιθείς. κωλύσει δ᾽ ȣ̓δὲν ἴσως καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν θεῖναι τȣ̃ Θεοφράϛȣ· ἔϛι δὲ ἥδε. »Ἀντίθεσις δ᾽ ἐϛὶ τριττῶς· ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίω τὰ αὐτά, ἢ τοῖς ἐναντίοις ἐναντία [80] προκατηγορηθείη [81]. τοσαυταχῶς γὰρ ἐγχωρεῖ συζευχθῆναι. τȣ́των δὲ τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, παιδιῶδες, καθαπερεὶ ποίημα [82]. διὸ καὶ ἧττον ἁρμόττει τῇ σπουδῇ. Φαίνε-

77. καὶ θαυμάζειν] Repete vltimam ſyllabam vocis praecedentis: ὡς καὶ θαυμάζειν ἄξιον, *adeo vt mirum ſit*. ſic modo ante, ȣ̓ν omittebatur propter praecedens ων. MARKLAND.

78. ἐν τȣ́τοις] Potius forte, ἐν τȣ́τοις καταριθμεῖται, τὸν — λόγον — παρατιθείς. Alibi hoc Verbo vtitur eadem forma. Niſi malis, καταριθμεῖ, καὶ — παρατίθησι. MARKLAND.

79. ἐπὶ Συρακȣσίων] pro *Coram*, vel ἔτι. *Sylburg.* Ego puto ἐπὶ Συρακȣσῶν. TAYLOR.

80. ἐναντία] Scribe τὰ ἐναντία, cum Articulo: vt in praecedentibus. MARKLAND.

81. προκατηγορηθείη] vel προσκατηγορηθῇ. *Sylburg.*

82. ποίημα] An παῖγμα vel παίγνια? paulo infra, τοῖς ὀνόμασι παίζειν. *Xenophon. Epiſt. ad Aeſchi-*

φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς, σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι, τοῖς ὀνόμασι παίζειν, καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν. ἐκλύει γὰρ τὸν ἀκροατήν. οἷον ὡς [83] ὁ Λυσίας ἐν τῇ τοῦ Νικίου ἀπολογίᾳ βουλόμενος ἔλεον ποιεῖν, Κλαίω τὸν ἀμάχητον [84] καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον, ἱκέται μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὅρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλοῦντες συγγένειαν, εὐμένειαν [85]. Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν τῷ ὄντι Λυσίας ἔγραψε, δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ· εἰ δὲ ἑτέρου τινὸς ἐστὶν ὁ λόγος (ὥσπερ ἐστὶν) ὁ κατηγορῶν ἃ μὴ προσῆκε, τοῦ ἀνδρὸς μεμπτότερος. ὅτι δὲ οὐκ ἔγραψε Λυσίας τὸν ὑπὲρ Νικίου λόγον, οὐδ' ἐστὶν οὔτε τῆς ψυχῆς οὔτε τῆς λέξεως ἐκείνης τὸ γράμμα, πολλοῖς πάνυ τεκμηρίοις ἀποδεῖξαι δυνάμενος, οὐκ ἔχω καιρὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ [87]. ἰδίαν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος πραγματείαν συνταττόμενος [88], ἐν ᾗ τά τε ἄλλω δη-

λω-

nem, p. 1000. μετ' ὀφρύος σοφιστῶν παίγνια διεξιόντων. MARKLAND.

83. Illud οἷον ὡς infra quoque ſic vſurpatum et apud *Ariſtot.* in *Rhetor.* *Sylburg.*

84. ἀμάχητος ὄλεθρος eſt cum milites pereunt, negata dimicandi facultate. pari modo ἀναυμάχητος ὄλεθρος eſt, cum claſſis perit, cui copia negata fuit cum claſſe hoſtili confligendi.

85. εὐμένειαν] Lego εὐγένειαν. Idem mendum in *Philone Iudaeo* lib. II. *de Vit. Moſ.* pag. 448. Contra Actor. XVII. 11. pro εὐγενέστεροι optime legi poſſet εὐμενέστεροι, *magis beneuoli.* Diſtinctio autem plena poni debet poſt ἀποφαίνοντες. Tria enim proferuntur Exempla. MARKLAND.

87. dedi λόγῳ pro vulgari λέγειν.

88. συνταττόμενος] Vel συνταξόμενος, *compoſiturus.* ſequitur enim δηλωθήσεται, et πειράσομαι, in Futuro. MARKLAND.

λωθήσεταί μοι, καὶ τίνες εἰσὶν αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι, τὴν ἀκρίβειαν ἐν ἐκείνοις καὶ περὶ τοῦδε ἀποδοῦναι πειράσομαι τοῦ λόγου.

Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἑξῆς διαλέξομαι, τίς ὁ πραγματικός ἐστι Λυσίου χαρακτὴρ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς λέξεως ἀποδέδωκα. τουτὶ γὰρ ἔτι λείπεται τὸ μέρος. εὑρετικὸς γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνόντων λόγων ὁ ἀνὴρ, οὐ μόνον ὧν ἅπαντες εὕροιμεν, ἀλλὰ καὶ ὧν μηθείς. οὐδὲν γὰρ ἁπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ[89], οὐ τὰ πρόσωπα, οὐ τὰ πράγματα, οὐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, οὐ τρόπους καὶ αἰτίας αὐτῶν. οὐ καιροὺς, οὐ χρόνους, οὐ τόπους, οὐ τὰς ἑκάστου τούτων διαφορὰς, ἄχρι τῆς εἰς ἐλάχιστον τομῆς, ἀλλ' ἐξ ἁπάσης θεωρίας καὶ παντὸς μερισμοῦ τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. δηλοῦσι δὲ μάλιστα τὴν δεινότητα τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ οἵ τε ἀμάρτυροι τῶν λόγων, καὶ οἱ περὶ τοὺς παραδόξους συνταχθέντες ὑποθέσεις, ἐν οἷς πλεῖστα καὶ κάλλιστα ἐνθυμήματα λέγει, καὶ τὰ πάνυ[90] δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄπορα εἶναι καὶ ἀδύνατα, εὔπορα καὶ δυνατὰ φαίνεσθαι ποιεῖ·

κριτι-

89. ὁμολογεῖ] Conieceram ὠφελοῖ. ſed verius puto Librarium in exſcribendo omiſiſſe vnam lineam: ἐξ ὧν ὁμολογεῖται * * * οὐ τὰ πρόσωπα, etc. *ex quibus inter omnis conſentitur* vtilitatis aliquid educi poſſe: *non perſonas*, etc. MARKLAND.

Apte cohaerent omnia. Dicit h. l. de locis, e quibus argumenta petuntur. Perſpicuitatis cauſa locus ſic poteſt intelligi. ἐξ ὧν ὁμολογεῖ τὰ πράγματα τοῖς λόγοις, καὶ ἐξ ὧν ὁμολογία γένοιτ' ἄν. id eſt, e quibus oritur aſſenſus, perſuaſio, fides. MATTHAEI.

Mihi non liquet. hoc cerno, ſententiam poſtulare, ἐξ ὧν ὁμολογία γίγνεται vel συμβαίνει. *vnde confeſſio exſiſtit.*

90. πάνυ] ſic dedi, pro πάντα vulgari. Illud prius etiam Taylor probauit.

κριτικὸς ὢν [91] δεῖ λέγειν, καὶ ὅτε μὴ πᾶσιν ἐξῆν χρῆσθαι τοῖς εὑρεθεῖσι, τῶν κρατίστων δὲ [92] καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικὸς, εἰ μὴ καὶ μάλιστα, τῶν γ' ἄλλων [93] ῥητόρων οὐδενὸς ἧττον. τάξει δὲ ἁπλῇ τινι κέχρηται τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ πολλὰ ὁμοειδεῖ. καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων ἀφελής τις καὶ ἀπερίεργός ἐστιν. οὔτε γὰρ προκατασκευαῖς, οὔτ' ἐφόδοις, οὔτε μερισμοῖς, οὔτε ποικιλίαις σχημάτων, οὔτε ταῖς ἄλλαις τοιαύταις πανουργίαις εὑρίσκεται χρώμενος, ἀλλ' ἔστιν ἀπέριττός τις καὶ ἐλεύθερος, καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα. ἐκ δὲ τούτων παρακελεύομαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτὸν, τὴν μὲν εὕρεσιν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τὴν σύγκρισιν ζηλοῦν, τὴν δὲ τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἐνδεεστέραν οὖσαν τοῦ προσήκοντος, μὴ ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ παρ' ἑτέρων, οἳ κρείττους οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα ἐγένοντο, (περὶ ὧν ὕστερον ἐρῶ) τοῦτο τὸ στοιχεῖον λαμβάνειν.

Ἀποδεδωκὼς δὲ τὸν ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν [94] τε καὶ στοιχείων λόγον, ἐρῶ νῦν καὶ περὶ τοῦ γένους τῶν ἀμφισβητημάτων, ἐν οἷς ἐστι θεωρήμασιν ἡ πολιτικὴ τέχνη. τριχῆ δὲ νενεμημένου τοῦ ῥητορικοῦ λόγου, καὶ τρία [95] περιειληφότος

91. κριτικὸς ὢν] videtur ὢν interponendum.

92. δὲ praetuli vulgari τε.

93. τῶν ἄλλων] interpoſui γ' de meo, et ἧττον pro vulgari ἧττων. etiamſi non praecipue, attamen profecto nil minus, quam vllus alius orator.

94. ἀρετῶν] An ἀφορμῶν pro ἀρετῶν? paullo enim ante de his duobus egerat: οὐδὲν παραλείπει τῶν στοιχείων· et mox, ἐξ ἁπάσης θεωρίας, καὶ παντὸς μερισμοῦ, τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. Certe non ante coniungi videntur haec vocabula hoc in loco. MARKLAND.

95. τρία] Notabilis eſt lectio *Cant.* καὶ τρία περιειληφότος διαφορὰ τοῖς τέλεσι γένη. Sed non ſolum-

τος γένη, τό, τε δικανικὸν καὶ τὸ συμβουλευτικὸν, καὶ τὸ καλούμενον ἐπιδεικτικὸν, ἢ πανηγυρικὸν, ἐν ἅπασι μὲν τέτοις ἐςὶν ὁ ἀνὴρ λόγȣ ἄξιος, μάλιςα δὲ ἐν τοῖς δικανικοῖς ἀγῶσι· κἀν τέτοις δὲ [96] αὐτοῖς ἀμείνων ἐςὶ τὰ μικρὰ καὶ παράδοξα καὶ ἄπορα εἰπεῖν καλῶς, ἢ τὰ σεμνὰ καὶ μεγάλα καὶ εὔπορα δυνατῶς. ὁ βȣλόμενος δὴ τὴν Λυσίȣ δύναμιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν, ἐκ τῶν δικανικῶν αὐτὴν μᾶλλον λόγων. ἢ ἐκ τῶν πανηγυρικῶν τε καὶ συμβȣλευτικῶν σκοπείτω.

Ινα δὲ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν ἐγγένηταί μοι τὰ προσήκοντα εἰπεῖν, ἐάσω μὲν [97] ταῦτα· περὶ δὲ προοιμίȣ, καὶ διηγήσεων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τȣ λόγȣ διαλέξομαι καὶ δηλώσω, ποῖός τις ἐςὶν ἐν ἑκάςῃ τῶν ἰδεῶν ὁ ἀνήρ· διαιρήσομαι δὲ αὐτὰς, ὡς Ισοκράτει τε καὶ τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα κοσμȣμένοις ἤρεσεν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν προοιμίων.

Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέςατον· ἐννοȣμένος, ὅτι ἄρξασθαι μὲν καλῶς ȣ ῥᾴδιόν ἐςιν, εἰ γέ τις [98] τῇ προσηκέσῃ χρῆσθαι βȣ́λοιτο ἀρχῇ, καὶ μὴ τὸν ἐπιτυχόντα λόγον εἰπεῖν. ȣ γὰρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὃ τȣ προτεθέντος λόγȣ μηδαμȣ μᾶλλον, ἢ ἐπ' αὐτȣ [99] ὠφελή-

modo *fine* differunt, vt pluribus videre eſt *Ariſtot. Rhetoric.* I. TAYLOR.

96. δὲ dedi pro vulgari τε ſecundum Sylburgii mentem.

97. μὲν dedi ad mentem Taylori pro vulgari τε.

98. εἰ μή τις] ſenſus poſtulat contrarium. Fort. ſcribendum εἰ δή τις, aut εἰ μή τις τῇ προςυχούσῃ. MATTHAEI.

Dedi de meo εἴ γέ τις τῇ προσηκέσῃ.

99. ἐπ' αὐτȣ] aut ἐπ' ἀρχῆς αὐτȣ, aut ἐπὶ deleto retinendum αὐτȣ ſenſu adverbiali. Veniebat etiam in mentem ſic legere. ȣ γὰρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὅ, τι προτεθὲν τȣ λόγȣ κ. τ. λ. de quo tamen nihil audeo

φελήσειε, τοῦτο ἀρχή τε καὶ προοίμιον. ὁρῶ δὲ τὸν ῥήτορα πᾶσι κεχρημένον, οἷς αἱ τέχναι [100] τε παραγγέλλουσι, καὶ τὰ πράγματα βούλεται· τοτὲ μὲν γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐπαίνου ὁ λέγων [1] αὐτὸς ἄρχεται, τοτὲ δὲ ἀπὸ τῆς διαβολῆς τοῦ ἀντιδίκου· (εἰ δὲ τύχοι αὐτὸς προδιαβληθεὶς, τὰς αἰτίας πρῶτον ἀπολύεται τὰς καθ' ἑαυτοῦ) τοτὲ δὲ, τοὺς δικαστὰς ἐπαινῶν καὶ θεραπεύων, οἰκείους ἑαυτῷ τε καὶ τῷ πράγματι καθίστησι· τοτὲ δὲ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἰδίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν τὴν τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὸ μὴ περὶ τῶν ἴσων ἀμφοτέροις εἶναι τὸν ἀγῶνα ἀποδείκνυσι· τοτὲ δὲ, ὡς κοινὰ τὰ πράγματα καὶ ἀναγκαῖα πᾶσι καὶ οὐκ ἄξια ὑπὸ τῶν ἀκουόντων ἀμελεῖσθαι λέγει· τοτὲ δὲ, ἄλλό τι κατασκευάζεται τῶν δυναμένων αὐτὸν μὲν ὠφελῆσαι, τὸν δὲ ἀντίδικον ἐλαττῶσαι. ταῦτα δὲ συντόμως καὶ ἀφελῶς διανοίαις τε χρησταῖς καὶ γνώμαις εὐκαίροις καὶ ἐνθυμήμασι μετρίοις περιλαβὼν, ἐπὶ τὴν πρόθεσιν ἐπείγεται· δι' ἧς τὰ μέλλοντα ἐν ταῖς ἀποδείξεσι λέγεσθαι προειπὼν, καὶ τὸν ἀκροατὴν παρασκευάσας εὐμαθῆ πρὸς τὸν μέλλοντα λόγον, ἐπὶ τὴν διήγησιν καθίσταται· καὶ ἔστι μεθόριον αὐτῷ ἑκατέρας τῶν ἰδεῶν ὡς τὰ πολλὰ ἡ πρόθεσις. ἤδη δέ ποτε καὶ ἀπὸ μόνης ταύτης ἤρξατο, καὶ ἀπροοίμιαστός ποτε εἰσέβαλε, τὴν διήγησιν ἀρχὴν λαβὼν, καὶ οὐκ ἄψυχος οὐδ' ἀκίνητός ἐστι περὶ ταύτην τὴν ἰδέαν. μάλιστα δ' ἄν τις αὐτοῦ θαυμάσειε τὴν ἐν τοῖς προοιμίοις

αὐτοῦ

affirmare, cum lectio vulgata ſenſum habeat commodum. MATTHAEI.

Mihi videtur legendum ἐπ' αὐτοῦ ἀρχομένου ὠφελήσειε.

100. αἱ τέχναι] articulum addidi auctore Sylburg.

1. ἐπαίνου ὁ λέγων αὐτὸς ἄρχεται] ſic dedi, partim auctoritate mea, partim Marklandi, cui debetur αὐτὸς pro vulgari αὐτὸ, articulum ὁ autem ego de meo addidi.

αὐτοῦ [2] δύναμιν, ἐνθυμηθεὶς, ὅτι διακοσίων οὐκ ἐλάττους δικανικοὺς γράψας λόγους, ἐν οὐδενὶ πέφηνεν, οὔτε ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος, οὔτε ἀπηρτημένῃ τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπιβέβληκε τοῖς αὐτοῖς· οὐδ᾽ ἐπὶ τὰς αὐτὰς κατενήνεκται διανοίας. καίτοι γε τοῦτο καὶ οἱ τοὺς ὀλίγους γράψαντες εὑρίσκονται πεπονθότες· λέγω δὲ τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν τόποις. ἐῶ γὰρ, ὅτι καὶ τὰ παρ᾽ ἑτέροις εἰρημένα λαμβάνοντες ὀλίγου δεῖν πάντες, οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. οὑτοσὶ [3] δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ καθ᾽ ἕκαστον τῶν λόγων· κατά γε οὖν τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια· καὶ δυνατὸς ὃ βούλοιτο διαπράξασθαι οὔτε γὰρ εὔνοιαν κινῆσαι βουλόμενος, οὔτε προσοχὴν, οὔτε εὐμάθειαν, ἀτυχήσειέ ποτε τοῦ σκοποῦ. κατὰ μὲν δὴ ταύτην τὴν ἰδέαν ἢ πρῶτον, ἢ οὐδενὸς δεύτερον [4] αὐτὸν ἀποφαίνομαι.

Ἐν δὲ τῷ διηγεῖσθαι τὰ πράγματα (ὥσπερ οἶμαι μέρος πλείστης δεῖται φροντίδος καὶ φυλακῆς) ἀναμφιβό-

2. αὐτοῦ δύναμιν] Delendum videtur αὐτοῦ in ſecundo loco: niſi in priori legendum τις αυτο θαυμάσειε, τὴν etc. vt vltima exegetica ſint. Par repetitio infra: ὁ μάλιστα τοῦτον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος· ἔν γε τῷ πιστεῦσθαι τον ἄνδρα τὰ πράγματα τοιοῦτός τις ὁ ἀνήρ ἐστιν. vbi vltimum τὸν ἄνδρα, coniectis oculis in verſum praecedentem, videtur repetiſſe Librarius: omnino enim ſuperfluum eſt, et ſenſum turbat. MARKL.

Niſi pro ſecundo αὐτοῦ leg. ſit αὐτοῖς. *in ipſis praeloquiis.*

3. οὑτοσὶ δὲ] Diſtingue: οὑτοσὶ δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ καθ᾽ ἕκαστον τῶν λόγων, (κατά γε οὖν τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια) καὶ δυνατὸς ὃ βούλοιτο διαπράξασθαι· *Hic vero orator nouus eſt in ſingulis orationibus, (in Exordiis ſaltem et Prooemiis) et potens quodcumque velit efficere.* MARKLAND.

4. οὐδενὸς δεύτερον] interponendum videtur γε.

λως ἡγοῦμαι κράτιστον αὐτὸν εἶναι πάντων ῥητόρων, ὅρον τε καὶ κανόνα τῆς ἰδέας ταύτης αὐτὸν ἀποφαίνομαι· οἴομαί τε καὶ τὰς τέχνας τῶν λόγων, ἐν οἷς εἴρηται περὶ διηγήσεως ἀξιολόγου, οὐκ ἐξ ἄλλων τινῶν μᾶλλον, ἢ τῶν ὑπὸ Λυσίου γραφεισῶν, εἰληφέναι τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἀφορμάς. καὶ γὰρ τὸ σύντομον μάλιστα αὗται ἔχουσιν αἱ διηγήσεις, καὶ τὸ σαφές· ἡδεῖαί τέ εἰσιν ὡς οὐχ ἕτεραι, καὶ πιθαναὶ καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν, ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι μήθ' ὅλην διήγησιν μηδεμίαν μήτε μέρος αὐτῆς ψευδὲς ἢ ἀπίθανον εὑρεθῆναι· τοσαύτην ἔχει πειθὼ καὶ ἀφροδίτην τὰ λεγόμενα, καὶ οὕτω λανθάνει τοὺς ἀκούοντας, εἴτ' ἀληθῆ ὄντα, εἴτε πεπλασμένα. καὶ ὅπερ Ομηρος, ἐπαινῶν τὸν Οδυσσέα ὡς πιθανὸν εἰπεῖν καὶ πλάσασθαι τὰ μὴ γενόμενα εἴρηκε, τοῦτό μοι δοκεῖ [5] κᾂν ἐπὶ Λυσίου εἰπεῖν.

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Πᾶσί τε [6] καὶ παντὸς μάλιστα τοῦτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέ-

τὸ μέ-

5. δοκεῖ] malim δοκῶ in prima perſona. *videor mihi idem poſſe dicere etiam de Lyſia.* aut cum MSS. neſcio quibus leg. τις εἰπεῖν.

6. πᾶσί τε] Sylburg. ita τὸ μέρος αὐτοῦ, Λυσίου παραδείγματα ποιουμένοις τὰς γυμνασίας. TAYLOR.

Totum locum ita lego et diſtinguo: Πᾶσί τε καὶ παντὸς μάλιστα τοῦτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρος, αὐτοῦ Λυσίου παραδείγματα ποιουμένοις τὰς γυμνασίας· *omnibuſque, et inprimis, hanc partem exercere ſuaderem, ipſius Lyſiae exempla facientibus exercitationes ſuas*: id eſt, non aliunde, quam ex *Lyſia*, petentibus exempla in exercitationes ſuas. Scio verba aliter conſtrui poſſe, ſcil. Λυσίου τὰς γυμνασίας. ſed ſenſus eodem fere recidet. MARKLAND.

Fortaſſe τὰ τοῦ Λυσίου παραδείγματα ποιούμενος τῆς γυμνασίας. Locus ſimilis eſt pag. 162. 1. καὶ παρακελευσαίμην ἂν τοῖς βουλομένοις καθαρῶς γρά-

τὸ μέρος αὐτȣ̃ Λυσίȣ, παραδείγματα ποιȣ́μενος τὰς γυμνασίας. κράτιϛα γὰρ ἀποδείξαιτο ταύτην τὴν ἰδέαν ὁ μάλιϛα τȣ̃τον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος.

Ἐν δὲ [7] τῷ πιϛȣ̃σθαι [8] τὰ πράγματα τοιȣ̃τός τις ὁ ἀνήρ ἐϛιν. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν καλȣμένων ἐντέχνων πίϛεων· καὶ χωρὶς ὑπὲρ ἑκάϛȣ μέρȣς διαλέξομαι. τριχῆ [9] δὲ νενεμημένων τȣ́των, εἴς τε τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἦθος, τὰ μὲν ἐκ τȣ̃ πράγματος, ȣ̓δενὸς χεῖρον εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν δύναται Λυσίας. καὶ γὰρ τȣ̃ εἰκότος ἀνὴρ ἄριϛος εἰκαϛὴς [10], καὶ τȣ̃ παραδείγ-

ματος,

φειν ἢ λέγειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ποιεῖσθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρετῆς. MATTHAEI.

Poſt verſum Homeri ſic videtur leg. δι' ὃ πάσῃ τέχνῃ καὶ παντὸς μάλιϛα τȣ̃το παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρος, πρὸς αὐτȣ̃ Λυσίȣ τὰ παραδείγματα ποιȣμένȣς τὰς γυμνασίας.

7. ἔν γε] F. ἐν δὲ, vt ſupra, ἐν δὲ τῷ διηγεῖσθαι. Mox dele τὸν ἄνδρα. *Sylburg.* TAYLOR.

8. Poſt πιϛȣ̃σθαι addunt vulgatae τὸν ἄνδρα, quae duo vocabula deleui auctoribus Sylburgio et Marklando.

9. τριχῆ δὲ.] v. Ariſtotel. Rhet. 1. 2. 5, 6. MATTH.

10. ἀνὴρ δικαϛὴς.] *Sylburgius* coniicit, ἄριϛος δικαϛὴς, vt ἀκριβέϛατος κριτὴς paulo poſt. Forte: καὶ γὰρ τȣ̃ τε εἰκότος ἄριϛος εἰκαϛὴς, καὶ τȣ̃ etc. *etenim et veroſimilitudinis optimus eſt coniector, etc.* etc. alluſum enim videtur iſti *Thucydidis* lib. I. de *Themiſtocle:* τοῦ γενησομένȣ αριϛος εικαϛης: quem locum citat *Dionyſius* lib. de *Thucyd.* Idiomatibus. *Euripides:*

Μάντις ἄριϛος ὅϛις εἰκάζει καλῶς. MARKLAND.

Legendum videtur εἰκαϛὴς. quod proprie dicitur in hac re. Librarius deceptus videtur a v. κριτής. Ita alibi Dionyſius, ed. Sylb. p. 9837. ἀληθείας εἰκαϛὴς et p. 136. 33. e Thucydide ἄριστος εἰκαστής. MATTH.

ματος, πῆ τε ὅμοιον εἶναι πέφυκε καὶ πῆ διαφέρον, ἀκριβέστατος κριτής· τά τε σημεῖα διελεῖν τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασι, καὶ εἰς τεκμηρίων [11] *δόξαν ἀγαγεῖν δυνατώτατος, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἠθῶν γε* [12] *πίστεις ἀξιολόγως πάνυ κατασκευάζειν ἔμοιγε δοκεῖ. πολλάκις μὲν γὰρ ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς φύσεως, πολλάκις δ' ἐκ τῶν προτέρων πράξεων καὶ προαιρέσεων ἀξιόπιστα ποιεῖ τὰ ἤθη. ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ, αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ, προαιρέσεις τε αὐτοῖς ἀστείας ὑποτιθεὶς* [13], *καὶ πάθη μέτρια προσάπτων* [14] *καὶ λόγους ἐπιεικεῖς ἀποδιδούς· καὶ ταῖς τύχαις ἀκόλουθα φρονοῦντας εἰσάγων, καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀδίκοις ἀχθο-*

Ego nullus dubitaui pro vulgari lectione *δικαστὴς* dare *ἄριστος εἰκαστής.*

11. *τεκμήριον.*] Antea coniiciebam *τεκμηρίων.* nunc confirmatus auctoritate codicis Helmſtad. plane, quin ita ſit ſcribendum non dubito. Senſus eſt apertus. Lyſias *τὰ σημεῖα* ita callide tractare poteſt, vt *τεκμηρίων* vim conſequantur. quomodo autem *σημεῖα, τεκμήρια, εἰκὸς* et *παράδειγμα* differant, diligenter explicat Ariſtoteles, e quo totum hunc locum excerpſiſſe videtur Dionyſius. v. Rhetor. I. 2. 38. ſeqq. et II. 25. 9. ſeqq. MATTHAEI.

12. *γε.*] aut cum *δὲ* mutandum videtur, aut ſic leg. *ἠθῶν τε καὶ παθῶν πίστεις.*

13. *ὑποτιθείς.*] Fort. *περιτιθείς.* Sic Dionyſ. ed. Sylb. p. 189. I. *ᾗ [λέξει] κέχρηται ἡρόδοτος ξέρξῃ περιτιθεὶς τὸν λόγον,* et 85, 18. *ὁ γὰρ γάμος εὐθὺς καὶ σωφροσύνης δόξαν περιτίθησι τοῖς ἀνθρώποις.* Longin. p. 153. ed. Cel. Mori *τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος περιέθηκεν.* Diog. Laert. p. 70. ed. Steph. *κρίτωνι περιθεῖναι τοὺς λόγους.* MATTHAEI.

14. *προσάπτων.*] ſic dedi pro vulgari *προσώπων.*

ἀχθομένες καὶ λόγοις καὶ ἔργοις, τὰ δὲ δίκαια προαιρεμένες ποιεῖν [15], καὶ πάντα παραπλήσια τέτοις, ἐξ ὧν ἐπιεικὲς ἂν καὶ μέτριον ἦθος φανείη, κατασκευάζων. περὶ δὲ τὰ πάθη μαλακώτερός ἐςι, καὶ ἔτε αὐξήσεις, ἔτε δεινώσεις, ἔτε οἴκτες, ἔθ᾽ ὅσα τέτοις ἐςὶ παραπλήσια, νεανικῶς πάνυ καὶ ἐῤῥωμένως κατασκευάσαι δυνατός. ἐ δεῖ δὴ ταῦτα ἐπιζητεῖν παρὰ Λυσίε.

Κἀν τοῖς ἐπιλόγοις δὲ, τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥηθέντων μέρος μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθμεῖ, τὸ δὲ παθητικὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ παράκλησίς τε καὶ ἔλεος καὶ δέησις καὶ τὰ τέτοις ἀδελφὰ ἔνεςιν, τῦ προσήκοντος ἐνδεεςέρως ἀποδίδωσι.

Τοιῦτος μὲν δή ἐςιν ὁ Λυσίε χαρακτὴρ, ὡς ἐγὼ δόξης ἔχω περὶ αὐτῦ. εἰ δέ τις ἄλλα παρὰ ταῦτα ἔγνωκε, λεγέτω. κἂν ᾖ πιθανώτερα, πολλὴν αὐτῷ χάριν εἴσομαι. ἵνα δὲ βέλτιον τῷ βελομένῳ γένηται μαθεῖν, εἴτε ὀρθῶς ἡμεῖς ταῦτα καὶ προσηκόντως πεπείσμεθα, εἴτε καὶ διημαρτήκαμεν τὴν κρίσιν, τὴν ἐξέτασιν ἀπὸ τῶν ὑπ᾽ ἐκείνε γραφέντων ποιήσομαι προχειρισάμενός τινα λόγον. ἐ γὰρ ἐγχωρεῖ πολλοῖς χρῆσθαι παραδείγμασιν. ἐξ ἐκείνε δὲ τήν τε προαίρεσιν καὶ τὴν δύναμιν τῦ ἀνδρὸς ἐπιδείξομεν, ἀποχρῆν οἰόμενοι ψυχαῖς εὐπαιδεύτοις [16] καὶ μετρίαις, μικρά τε μεγάλων καὶ ὀλίγα πολλῶν γενέσθαι δείγματα. ἔςι δὲ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπιτροπικῶν, ἐπιγραφόμενος κατὰ Διογείτονος· ὑπόθεσιν δὲ ἔχων τοιάνδε. Διόδοτος, εἷς τῶν μετὰ Θρασύλλε καταλεγέντων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, μέλλων ἐκπλεῖν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ Γλαυκίππε ἄρχοντος, ἔχων

15. ποιεῖν.] ſic dedi de meo pro vulgari ποιῶν.

16. ἀπαιδεύτοις.] *Stephanus* et *Sylburgius*, ἐκ ἀπαιδεύτοις. minore cum mutatione legas, ψυχαῖς εὐπαιδεύτοις, *animis eruditis et modeſtis.* Sic init. Ep. ſt. ad *Pompeium*: ἐπιςολὴν εὐπαίδευτον· et in Lib. de *Thucyd.* Idiom. τῶν εὐπαιδεύτων· et alibi. MARKLAND.

νήπια παιδία, διαθήκας ἐποιήσατο, καταλιπὼν αὐτοῖς ἐπίτροπον, τὸν ἑαυτȣ̃ μὲν ἀδελφὸν Διογείτονα, τῶν δὲ παιδίων θεῖόν τε καὶ πάππον ἀπὸ μητέρος. αὐτὸς μὲν ȣ̃ν ἐν Ἐφέσῳ μαχόμενος ἀποθνήσκει· Διογείτων δὲ πᾶσαν τὴν ȣ̓σίαν τῶν ὀρφανῶν διαχειρισάμενος, καὶ ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων ȣ̓δὲν ἀποδείξας, αὐτὸς ἔτι περιὼν κατηγορεῖται πρὸς ἑνὸς τῶν μειρακίων δοκιμασθέντος, κακῆς ἐπιτροπῆς. λέγει δὲ κατ᾽ αὐτȣ̃ τὴν δίκην ὁ τῆς ἐκείνȣ μὲν θυγατριδῆς, τῶν δὲ μειρακίων ἀδελφῆς ἀνήρ. πρȣ̈́λαβον δὲ τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα μᾶλλον γένηται καταφανὲς, εἰ μετρίᾳ καὶ προσηκȣ́σῃ ἀρχῇ κέχρηται.

* Εἰ μὲν μὴ μεγάλα, κ. τ. λ. v. p. 892.

Τȣ̃το τὸ προοίμιον ἁπάσας ἔχει τὰς ἀρετὰς, ὅσας δεῖ τὸ προοίμιον ἔχειν. δηλώσȣσι δὲ οἱ κανόνες αὐτῷ παρατεθέντες οἱ τῶν τεχνῶν [18]. ἅπαντες γὰρ δή πȣ παραγγέλλȣσιν οἱ συνταξάμενοι τὰς τέχνας, ὅταν ᾖ πρὸς οἰκείȣς ὁ ἀγὼν, σκοπεῖν, ὅπως μὴ πονηροὶ μηδὲ φιλοπράγμονες οἱ κατήγοροι φανήσονται· κελεύȣσί τε, πρῶτον μὲν τὴν αἰτίαν εἰς τȣ̀ς ἀντιδίκȣς περιϊστάναι καὶ τȣ̃ ἐγκλήματος καὶ τȣ̃ ἀγῶνος, καὶ λέγειν, ὅτι μεγάλα ταδικήματα [19]. καὶ ȣ̓κ ἐνῆν αὐτὰ μετρίως ἐνεγκεῖν· καὶ ὅτι ὑπὲρ ἀναγκαιοτέρων προσώπων ὁ ἀγὼν καὶ ἐρήμων, καὶ ἧττον ὑπεροφθῆναι ἀξίων, οἷς μὴ βοηθȣ̃ντες, κακίȣς ἂν ἐφάνησαν· καὶ ὅτι προκαλȣ́μενοι τȣ̀ς ἀντιδίκȣς εἰς διαλλαγὰς. καὶ φίλοις τὰ πράγματα ἐπιτρέποντες, καὶ τὰ δυνατὰ ἐλαττȣ̃σθαι ὑπομένοντες, ȣ̓δενὸς ἠδυνήθησαν τυχεῖν τῶν μετρίων. Ταῦτα μὲν δὴ παραγγέλλȣσι ποιεῖν οἱ τεχνογράφοι, ἵνα τὸ ἦθος τȣ̃ λέγον-

18. τῶν τεχνῶν.] legi vult Taylor τῶν τεχνικῶν. ſine cauſa, ſi quid intelligo.

19. μεγάλα ἀδικήματα.] Scripſit, opinor, μεγάλα τ᾽ ἀδικήματα; vel τὰ ἀδικήματα. MARKLAND.

λέγοντος ἐπιεικέςερον εἶναι δόξῃ. δύναται δὲ αὐτοῖς εὔνοιαν τȣ̃το ποιεῖν, καὶ [20] ἔςι κράτιςον τῆς κατασκευῆς μέρος. ταῦθ' ὁρῶ πάντα διὰ τȣ̃ προοιμίȣ τȣ̃δε γεγονότα. Καὶ μὴν εἴς γε τὸ εὐμαθεῖς τȣ̀ς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύȣσι συςρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικαςαί· καὶ οἷάπερ ἂν ᾖ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι, τοιȣ̃το καὶ τὸ προοίμιον ὑποτίθεσθαι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ δεῖγμα τȣ̃ πράγματος ποιȣμένȣς, εὐθὺς [21] ἀπ' ἐνθυμημάτων πειρᾶσθαι ἄρχεσθαι. ἔχει δὴ καὶ ταῦτα τὸ προοίμιον. Ετι περὶ τῆς προσοχῆς ὧδέ πως τεχνολογȣ̃σιν· ὅτι δεῖ τὸν προσεκτικοὺς μέλλοντα ποιεῖν τȣ̀ς ἀκροατὰς, καὶ λέγειν θαυμαςὰ καὶ παράδοξα, καὶ δεῖσθαι τῶν δικαςῶν ἀκȣ̃σαι. Φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα πεποιηκὼς ὁ Λυσίας καὶ προσέτι τȣ́τοις τὸ λεῖον τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὸ ἀφελὲς τῆς κατασκευῆς, ὧν μάλιςα δεῖ τοῖς ὑπ' ἐκείνων[22] προοιμιαζομένοις. ἄξιον δὲ καὶ τὴν διήγησιν ὡς ᾤκονόμηται καταμαθεῖν. ἔχει δὲ ȣ̈τως. Αδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, κ. τ. λ. v. p. 894.

Ινα δὲ καὶ ὁ τῶν ἀποδείξεων χαρακτὴρ καταφανὴς γένηται, θήσω καὶ τὰ ἐπὶ τȣ́τοις λεγόμενα. τὰς μὲν οὖν ἰδίας πίςεις, ὡς οὐ πολλῶν ἔτι λόγων δεομένας, δι' αὐτῶν βεβαιοῦται τῶν μαρτύρων, ȣ̓δὲν ἕτερον ἢ τȣ̃το εἰπὼν, „Πρῶτον μὲν ȣ̃ν τȣ́των ἀνάβητέ μοι μάρτυρες.„

 τὰ

20. καί ἔςι.] Forte, ἡ (ſc. εὔνοια) ἐςὶ κράτιςον τῆς κατασκευῆς μέρος. MARKLAND.

21. εὐθὺς] καὶ, quod huic aduerbio praeponunt vulgatae, deleui auctore Sylburgio.

22. ὑπ' ἐκείνων.] *Sylburgius* legit, ἀπ' ἐκείνων, *ab illis. A quibus?* nihil enim praeceſſit, quod huic lecti ſui conuenire poteſt. Lege, ἐπ' ἐκείνων, *coram illis*, ſc. δικαςῶν, *iudicibus*, *quae maxime neceſſaria ſunt iis qui coram tribunali prooemiis vtuntur*: nempe in *veris cauſis*, non in *fictis* Rhetorum et Sophiſtarum λογομαχίαις. MARKLAND.

τὰ δὲ τȢ̃ [23] ἀντιδίκȣ δίκαια διχῇ νεῖμαι, ὡς τὰ μὲν ὁμολογήσαντες αὐτȢ̃ λαβεῖν, καὶ εἰς τὰς τροφὰς τῶν ὀρφανῶν ἀνηλωκέναι σκηψαμένȣ, τὰ δὲ ἐξάρνȣ γενηθέντος εἰληφέναι, κἄπειτα ἐλεγχθέντος, ὑπὲρ ἀμφοτέρων ποιεῖται τὸν λόγον. τάς τε [24] δαπάνας ȣ̓χ ἃς ἐκεῖνος ἀπέφηνε γενέσθαι λέγων, καὶ περὶ τῶν ἀμφιβόλων τὰς πίστεις ἀποδιδȣ̀ς.

Αξιῶ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, κ. τ. λ. v. p. 904.

Εν μὲν δὴ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην [25]. βȣ́λεται μὲν γὰρ ὑψηλότερος εἶναι καὶ μεγα-

23. τȢ̃ ἀντιδίκου.] Articulum praepoſui, quo carent vulgatae.

24. τάς τε.] Diſtinguo ac lego, ποιεῖται τὸν λόγον, τάς τε δαπάνας — ἐλέγχων, καὶ περὶ etc. *Sylburgius* quoque legit τε pro δὲ. MARKLAND.

τε.] ſic dedi, pro vulgari δὲ.

25. ἔφην.] Poſt ἔφην nonnulla deeſſe videntur. haec enim non cohaerent. MARKLAND.

Acute animaduertit Marklandus aliquid hic deeſſe. Nam ἐν μὲν δὴ indicat concluſionem loci pertractati περὶ τῶν ἀποδείξεων, de quibus inceperat dicere. Τοῖς ἐπιδεικτικοῖς autem et paulo poſt θήσω δὲ καὶ τȣ́των tranſitionis ad orationes ἐπιδεικτικὰς veſtigia habent. Deinde Dionyſius Lyſiam μαλακώτερον dixit non tam in ἐπιδεικτικοῖς λόγοις, quam in πάθεσιν et ἀποδείξεσιν. v. p. 74. col. 2. v. 30. Conf. Dionyſ. ed. Sylburg. p. 107. 43. ἐν οἷς (ἀποδεικτικοῖς καὶ παθητικοῖς λόγοις) ὁ μὲν Λυσίας ἁπλȣ́ςερός τις ἐςιν, et p. 109. 34. vbi etiam male ſcribitur ἐπιδεικτικοῖς pro ἀποδ. quod aperte docet orationis συνάφεια et Sylburg. ad h. l. Denique nullum exemplum epilogi commemorauit, de quo tamen etiam dicere conſtituerat. v. p. 73. 1. 3. coll. p. 75. 1. 3. et 13. Ex his ſatis puto apparere aliquid deeſſe. quod etſi ſine ope codd. reſtitui vix poteſt, in-

μεγαλοπρεπέστερος. καὶ τῶν γε καθ' ἑαυτὸν ἢ πρότερον ῥητόρων ἀκμασάντων ὐδενὸς ἂν δόξειεν εἶναι καταδεέστερος· οὐ διεγείρει δὲ τὸν ἀκροατὴν, ὥσπερ Ισοκράτης, ἢ Δημοσθένης. θήσω δὲ καὶ τύτων παράδειγμα. ἔστι δή τις αὐτῷ πανηγυρικὸς λόγος, ἐν ᾧ πείθει τὺς Ελληνας, ἀγομένης Ὀλυμπιάσι τῆς πανηγύρεως, ἐκβάλλειν Διονύσιον τὸν τύραννον τῆς ἀρχῆς, καὶ Σικελίαν ἐλευθερῶσαι· ἄρξασθαί τε τῆς ἔχθρας αὐτίκα μάλα, διαρπάσαντας τὴν τῦ τυράννυ σκηνὴν χρυσῷ τε καὶ πορφύρᾳ καὶ ἄλλῳ πλούτῳ πολλῷ κεκοσμημένην. ἔπεμψε γὰρ θεωρὺς εἰς τὴν πανήγυριν ὁ Διονύσιος ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ. μεγαλοπρεπής τε καταγωγὴ τῶν θεωρῶν ἐγίνετο ἐν τῷ τεμένει καὶ πολυτελὴς, ἵνα θαυμασθείη μᾶλλον ὁ τύραννος ὑπὸ τῆς Ελλάδος. ταύτην λαβὼν τὴν ὑπόθεσιν, τοιαύτην πεποίηται τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου.

Αλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν, κ. τ. λ. v. p. 911.

Ενὸς ἔτι παράδειγμα θήσω λόγου συμβουλευτικοῦ· ἵνα καὶ τύτου τοῦ γένυς τῦ λόγυ ὁ χαρακτὴρ γένηται σαφής. ὑπόθεσιν δὲ περιείληφε περὶ τοῦ μὴ καταλῦσαι τὴν πάτριον πολιτείαν Αθήνησι. τοῦ γὰρ δήμου κατελθόντος ἐκ Πειραιῶς, καὶ ψηφισαμένυ [26] διαλύσασθαι *πρὸς

terim tamen expleri poterit hoc modo. ἐν μὲν δὴ ταῖς ἀποδείξεσι καὶ πάθεσι καὶ ὅλως τοῖς δικανικοῖς λόγοις μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην. Τοιῦτος δὲ τίς μοι εἶναι δοκεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις. βύλεται — Δημοσθένης. θήσω δὲ καὶ τύτων (ſcil. τῶν ἐπιδεικτικῶν λόγων) παραδείγματα. MATTHAEI.

Nil deeſt, modo legas, ἐν μέντοι τοῖς.

26. ψηφισαμένυ διαλύσασθαι.] Hudſonus legi vult τὰς πρὸς τὺς ἐν ἄστει ἔχθρας. male, vt videtur. centies enim haec omittuntur. v. Aeſchin. contra Cteſiph. p. 482. ed. Lipſ. Aelian. V. H. 12, 3. Theophraſt. Charact. 13. περὶ ἀκαιρίας. ἀμφοτέρων βυλομένων διαλύεσθαι. MATTHAEI.

πρὸς τοὺς ἐν ἄστει, καὶ μηδενὸς τῶν γεγενημένων μνησικακεῖν· δέους δὲ ὄντος μὴ πάλιν τὸ πλῆθος εἰς τοὺς εὐπόρους ὑβρίζῃ τὴν ἀρχαίαν ἐξουσίαν κεκομισμένον, καὶ πολλῶν ὑπὲρ τούτου γινομένων λόγων, Φορμίσιός [27] τις τῶν συγκατελθόντων μετὰ τοῦ δήμου, γνώμην εἰσηγήσατο, τοὺς μὲν φεύγοντας [28] κατιέναι, τὴν δὲ πολιτείαν μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς τὴν γῆν ἔχουσι παραδοῦναι· βουλομένων ταῦτα γενέσθαι καὶ Λακεδαιμονίων. ἔμελλον δὲ τοῦ ψηφίσματος τούτου κυρωθέντος, πεντακισχίλιοι σχεδὸν Ἀθηναίων ἀπελαθήσεσθαι τῶν κοινῶν. ἵνα δὴ μὴ τοῦτο γένοιτο, γράφει τὸν λόγον τόνδε ὁ Λυσίας, τῶν ἐπισήμων τινὶ καὶ πολιτευομένων. εἰ μὲν οὖν ἐῤῥήθη τότε ἄδηλον, σύγκειται γοῦν ὡς πρὸς ἀγῶνα ἐπιτηδείως. ἔστι δὲ ὅδε.

Ὅτε ἐνόμιζον, ὦ Ἀθηναῖοι, κ. τ. λ. p. 917.

Ἀλλ᾽ ἅλις ἤδη παραδειγμάτων. ἵνα καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ῥητόρων τὸν αὐτὸν διαλεχθῶμεν τρόπον. ἕπεται δὲ τῷ ῥήτορι τούτῳ, κατὰ τὴν τάξιν τῶν χρόνων, Ἰσοκράτη. περὶ δὴ τούτου λεκτέον ἐφεξῆς, ἑτέραν ἀρχὴν λαβοῦσιν.

LYSIAE VITA
EX PLVTARCHO.

Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλου, τοῦ Λυσανίου, τοῦ Κεφάλου, Συρακουσίου μὲν γένος, μεταναστάντος δὲ εἰς Ἀθήνας, ἐπιθυμίᾳ τε τῆς πόλεως, καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθίππου

27. *Φορμίσιος.*] De hoc loquitur Dinarchus p. 84. ed. Ald. MATTHAEI.

28. *φεύγοντας.*] F. *φυγόντας.* MATTHAEI. In hoc falſus fuit V. D. Exſules *οἱ φεύγοντες* vſurpantur, non *οἱ φυγόντες.* Ad inſequeutem vitam e Plutarcho annotationum ego, de meo nihil addidi, ſed omnes ſunt Taylori.

θίππου πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα, καὶ ξένον, πλούτῳ [1] διαφέρων· ὡς δέ τινες ἐκπεσόντα τῶν Συρακουσῶν, ἡνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννοῦντο· γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ [2] Φρασικλῆ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς [3] καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος, τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίους μετονομασθεῖσαν [4] ἔστελλεν ἡ πόλις, ᾤχετο σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ [5] ἄλλοι δύο [6] Εὔδιδος καὶ Βράχυλλος) τοῦ πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, ὡς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, ἔτη γεγονὼς πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλους ἄρχοντος· κἀκεῖ διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισίᾳ, καὶ Νικίᾳ τοῖς Συρακουσίοις· κτησάμενός τε οἰκίαν καὶ [7] κλήρῳ λαχὼν ἐπολιτεύσατο, ἕως [8] Κλεάρχου τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος, ἔτη [9] ἑξήκοντα τρία. Τῷ δὲ ἑξῆς Καλλίᾳ Ὀλυμπιάδι ἐνενηκοστῇ δευτέρᾳ, τῶν κατὰ Σικελίαν συμβάντων Ἀθηναίοις, καὶ κινήσεως γενομένης τῶν τε ἄλλων συμμάχων καὶ μάλιστα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων, αἰτιαθεὶς Ἀττικίζειν ἐξέπεσε μετ᾽ ἄλλων [10] τριῶν. Παραγενόμενος δ᾽ Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντος, ἤδη τῶν τετρακοσίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. τῆς δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας γενομένης, καὶ τῶν τριάκοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν, ἐξέπεσεν, ἑπτὰ ἔτη μείνας, ἀφαιρεθεὶς τὴν οὐσίαν, καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμαρχον· αὐτὸς δὲ διαδρὰς ἐκ τῆς οἰκίας, ἀμφιθύρου οὔσης,

1. Anne διαφέροντα? Vid. Nos in *Vita Lyſiae*.
2. l. Φρασικλείδη. 3. Dele καὶ δευτέρας,
4. ἔστελλε Cod Petau.
5. Hoc videtur eſſe ambigendum.
6. Εὔδημος Xyl. Rectius cum *Platone* Εὐθύδημος.
7. κλήρου τυχὼν Photius. 8. l. Κλεοκρίτου.
9. Alii τριάκοντα τρία legunt, alii ὥστε τριάκοντα.
10. l. τριακοσίων.

σης, ἐν ᾗ ἐφυλάσσετο ὡς ἀπολούμενος, διῆγεν ἐν Μεγάροις. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπὸ Φυλῆς τῇ καθόδῳ, [11] ἐπεὶ χρησιμώτατος ἁπάντων ὤφθη, χρήματά τε παρασχὼν δραχμὰς δισχιλίας, καὶ ἀσπίδας διακοσίας· πεμφθεὶς [12] δὲ σὺν Ερμᾶνι ἐπικούρους ἐμισθώσατο τριακοσίους [13] δύο, ἔπεισέ τε τάλαντα δοῦναι [14] Θρασύλαιον τὸν Ηλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα. ἐφ' οἷς γράψαντος αὐτῷ Θρασυβέλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπὶ ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου, ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν. ἀπενεγκαμένου δὲ Αρχίνου γραφὴν παρανόμων διὰ τὸ ἀπροβέλευτον εἰσαχθῆναι, ἑάλω τὸ ψήφισμα· καὶ οὕτως ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας, τὸν λοιπὸν χρόνον ᾤκησε ἰσοτελὴς ὤν· καὶ ἐτελεύτησεν αὐτόθι, [15] ὀγδοήκοντα τρία ἔτη βιοὺς, ἤ, ὥς τινες, ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα, ἢ ὥς τινες, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα· ἰδὼν Δημοσθένην μειράκιον ὄντα. γεννηθῆναι δέ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος. Φέρονται δ' αὐτῦ λόγοι τετρακόσιοι εἰκοσιπέντε. τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ Διονύσιον, καὶ Καικίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα, ἐν οἷς δὶς μόνον [16] ἡττῆσθαι λέγεται. [17] ἔςι δ' αὐτοῦ καὶ ὃν ὑπὲρ τῦ ψηφίσματος ἐγράψατο Αρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιέχων, καὶ κατὰ τῶν τριάκον-

11. l. ἐπιχρησιμώτατος. 12. τε Cod. Petau.

13. Iſtud δύο pertinet ad comma proximum. Vid. nos in *Lyſiae Vita*.

14. Θρασυδαῖον alii.

15. Mira haec differentia, ὀγδοήκοντα τρία ἔτη βιὺς — ἤ, ὥς τινες, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα. Haeccine exſpectabas ab ἀκριβείᾳ *Plutarchi?*

16. ἡττηθῆναι Cod. Petau.

17. F. ἔςι δ' αὐτῦ καὶ ὑπὲρ τῦ ψηφίσματος ὃ ἐγράψατο Αρχῖνος (ſc. παρανόμων) τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών.

18. Vel gloſſa eſt ad τοῖς ἰδιώταις, vel legendum τὺς πολλὺς (λόγυς ſc.) vel τὺς πλείυς. vt *Photius*.

τριάκοντα ἕτερος. Ἐγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ βραχύτατος, τοῖς ἰδιώταις [18] τοῖς πολλοῖς λόγυς ἐκδύς. εἰσὶ δ' αὐτῷ καὶ τέχναι ῥητορικαὶ πεποιημέναι, καὶ [19] δημηγορία, ἐπιςολαί τε καὶ ἐγκώμια, καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἐρωτικοί. [20] Σωκράτους ἀπολογία ἐςοχασμένη τῶν δικαςῶν. δοκεῖ δὲ τὴν κατὰ λέξιν εὔκολος εἶναι, δυσμίμητος ὤν. [21] Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ ἐραςὴν αὐτόν φησι γεγονέναι Μετανείρας ὁμοδούλου τῇ Νεαίρᾳ. ὕςερον δὲ ἔγημε Βραχύλλου τοῦ ἀδελφοῦ θυγατέρα, μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, ὡς δεινοτάτυ εἰπεῖν, καὶ Ισοκράτυς πρεσβυτέρου. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα Φίλισκος ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου· δι' οὗ φανερὸν ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ οὕτως,

[22] Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις
Εἴ τι φρονεῖς, * * καί τι περισσὸν ἔχεις.
Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα, καὶ ἄλλοις
Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδάϊμνον,
Δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον·
Ὅς τότ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι,
Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Συνέγραψε δὲ λόγον καὶ Ἰφικράτει τὸν μὲν πρὸς Ἁρμόδιον, τὸν δὲ προδοσίας [23] κρίνων Τιμόθεον, καὶ ἀμφοτέρους

19. F. δημηγορίαι.

20. καὶ Σωκράτους ἀπολογία. Cod. Petau.

21. Haec ex *Athenaeo* l. 13.

22. In MSS. nonnullis ω Καλλίππης, in metro quarto pro Ἐν κόσμοισι Cod. Petau. habet Ἐν κόσμησι. in ſexto, idem Cod. καταφθιμένων.

23. Pro κρίνων idem Cod. κρίνον, lege κρίνοντι, reuocata ſyllaba τι ex voce ſubſequenti. Ἰφικράτει — κρίνοντι Τιμόθεον. Nihil verius.

ρους ἐνίκα. Αναδεξαμένου δὲ Ἰφικράτους τὰς τοῦ Τιμοθέȣ πράξεις, ταῖς εὐθύναις ἀναλαβὼν τὴν τῆς προδοσίας αἰτίαν ἀπολογεῖται διὰ τȣ̃ Λυσίου λόγου. καὶ αὐτὸς μὲν ἀπελύθη, ὁ δὲ Τιμόθεος ἐζημιώθη πλείςοις χρήμασιν. ἀνέγνω δὲ καὶ ἐν τῇ Ολυμπιακῇ πανηγύρει λόγον μέγιςον, διαλλαγέντας τȣ̀ς Ελληνας καταλῦσαι Διονύσιον.

LYSIAE VITA

EX PHOTIO COD. CCLXI.

Ανεγνώσθησαν Λυσίȣ λόγοι διάφοροι. Φέρονται δ' αὐτοῦ εἰκοσιπέντε καὶ τετρακόσιοι, ὧν τοῖς γνησίοις τρεῖς καὶ τριάκοντα καὶ διακόσιοι ἐγκρίνȣσι. ἐν οἷς δὶς μόνον τὸ ἔλαττον ἐνεγκεῖν τῇ λέξει πρὸς τȣ̀ς ἀνταγωνιςὰς πολλάκις ἀγωνισάμενος λέγεται. ἔςι δὲ τοῖς λόγοις βραχύτατός τε καὶ πιθανώτατος, καὶ τῷ δοκεῖν μὴ δεινῶς λέγειν, εἴπερ τις ἄλλος δεινότατος. ἀλλὰ γὰρ καὶ εὔκολος εἶναι δοκῶν, ȣ̓δὲν ἔλαττον δυσμίμητος ἐπιδείκνυται. τȣ̀ς μέντοι γε τῶν λόγων πλείȣς ἰδιώταις ἐκδεδωκέναι λέγεται. συγκεφαλαιȣ̃σι δὲ τȣ̀ς λόγους αὐτȣ̃ δημηγορίαι, ἐπιςολαὶ, ἐγκώμια, ἐπιτάφιοι, ἐρωτικοὶ, καὶ Σωκράτȣς ἀπολογία. ἔςι μὲν ȣ̓ν ȣ̓κ ὀλίγοις αὐτȣ̃ λόγοις ἠθικός. γένεται δὲ κατὰ τὴν διάνοιαν ὁ ἠθικὸς, ὅταν χρηςὴν ἔχῃ προαίρεσιν, καὶ πρὸς τὰ βελτίω ῥέπȣσαν. ὅθεν ȣ̓ χρὴ ψιλῶς τὰ πραχθέντα λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην συνάπτειν, μεθ' ἧς ἐπράττετο ἕκαςον. οἷον ἂν μὲν χαλεπὰ εἴη, καὶ πρὸς φίλȣς ἢ ἄλλως μετρίȣς, τὴν ἀνάγκην αἰτιᾶσθαι, ἂν δὲ ἀμείνω, τὴν προαίρεσιν. αὕτη δὲ μάλιςα πιθανὴ γίνεται, εἰ τὴν αἰτίαν προσλάβοι. τὰς μέντοι-

μέντοιγε αἰτίας ȣ̓ χρὴ τȣ̃ λυσιτελȣ̃ς ἕνεκα παραλαμβάνειν. Φρονίμȣ γὰρ μᾶλλον ἢ χρηςȣ̃ καὶ εὐγνώμονος τὰ τοιαῦτα. χαλεπὸς δὲ ὁ τρόπος φυλάξαι, διὸ καὶ Λυσίας ἐν αὐτῷ φαίνεται πολλάκις διαμαρτάνων. θαυμάζονται μέν τοί γε αὐτȣ̃ ἄλλοι λόγοι καὶ δὴ καὶ ὁ πρὸς Διογείτονα ἐπιτροπῆς· πιθανήν τε γὰρ καὶ καθαρὰν τὴν διήγησιν ποιεῖται. ἀλλ' ȣ̓κ εὐθὺς ἐπὶ τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς δεινώσεις, ὅπερ πολλοὶ πάσχȣσιν, ὑπάγεται. καὶ γὰρ ȣ̓δ' ἔςιν οἰκεῖα τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης διδασκαλίας τȣ̃ πράγματος, ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χώραν ἔχει καταλέγεσθαι. καὶ πολλὴν δὲ καθαρότητα καὶ σαφήνειαν ἔν τε τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς λέξεσιν ἀπ' αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου προβάλλεται ἀρχῆς, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα κατ' εὐθεῖαν ἁρμόζον ἀφηγήσει, καὶ τὸ μηδὲν τῶν ἔξωθεν συνεφέλκεσθαι. τὸ δὲ τῆς ἁρμονίας αὐτȣ̃ κάλλος οὐ παντός ἐςιν αἰσθάνεσθαι, καὶ γὰρ δοκεῖ μὲν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συγκεῖσθαι, εἰς ὑπερβολὴν δὲ κόσμȣ κατεσκευάσαι. καὶ ἁπλῶς, ὁ λόγος ἄξιος θαυμάσαι κατά τε τὰ σχήματα καὶ τὰ νοήματα, καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ τὴν ἐναρμόνιον τȣ́των συνθήκην, καὶ τὴν εὕρεσιν καὶ τάξιν τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ἐπιχειρημάτων [1] ἀμφιβάλλεται μὲν ὁ παρ' ἐνίοις περὶ τȣ̃ σηκȣ̃ λόγος, ὁ σηκὸς δὲ νῦν εἶδός ἐςιν ἱερᾶς ἐλαίας ἀλλ' ὅτι μὲν γνήσιος Λυσίου ἔκ τε τῶν κεφαλαίων δῆλον, καὶ ἐκ τῶν περὶ αὐτȣ̃ ἐπιχειρημάτων, ἐξ αὐτȣ̃ γε τȣ̃ προοιμίου, τῆς τε διηγήσεως, καὶ τȣ̃ ἐπιλόγȣ. πάνυ γὰρ δαιμονίως, καὶ κατὰ τὴν εἰθισμένην τῷ ἀνδρὶ ἐν τῇ ἁπλότητι δεινότητά ἐςιν ἐξειργασμένα ταῦτα καὶ τὸ κατ' ἐνθύμημα, ἀλλὰ μὴ κατ' ἐπιχείρημα προάγειν τὰς ἀποδείξεις, τȣ̃ Λυσίȣ μάλιςα τὸ ἰδίωμα ἀπαγγέλλει. ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ καθ' ἓν διατρίβοντα μηκύνειν τὸν λόγον, τῆς τȣ̃ Λυσίȣ ἐςὶν ἀκριβείας· καὶ τὸ εὐπαγὲς τῶν λόγων καὶ τὸ διὰ βραχύτητος πολλὴν παρέχειν ἡδονήν· ὃ μετά γε Δημοσθένην οὗτος μόνος τῶν ἄλλων

1. F. ἀμφιβάλλεται μὲν παρ' ἐνίοις ὁ π. τ. σ. λόγος.

λων ῥητόρων φαίνεται κατορθώσας· καὶ τὸ κάλλος δὲ τῆς διατυπώσεως, ἐν ᾧ μήτε Πλάτωνος, μήτε Δημοσθένους, μήτε Αἰσχίνου τὸ ἔλαττόν ἐστιν ἀπηνεγμένος. Ἰδίωμα δὲ Λυσίου, καὶ τὸ τὰς ἀντιθέσεις προάγειν, μηδαμῶς μὲν ἐμφαινούσας τὸ ἐπιβεβουλευμένον, τὸ δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐπεσπασμένον δεικνύειν. Τεκμήριον δὲ τῆς Λυσιακῆς δυνάμεως, καὶ τὸ ἐν πάσῃ τῇ περιόδῳ τῶν κώλων εὐάρμοστον, καὶ μετὰ καθαρότητος εὐανθές. Παῦλος δέ γε ὁ ἐκ Μυσίας, τόν τε περὶ τοῦ σηκοῦ λόγον, οὐδὲν τῶν εἰρημένων συνιείς, τῆς τε γνησιότητος τῶν Λυσιακῶν ἐκβάλλει λόγων· καὶ πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄλλους εἰς νόθους ἀποῤῥιψάμενος πολλῆς καὶ μεγάλης τοὺς ἀνθρώπους ὠφελείας ἀπεστέρησεν, οὐχ εὑρισκομένων ἔτι τῶν ὑπὸ διαβολὴν πεσόντων. ἅπαξ γὰρ ἀποκριθέντες παρεωράθησαν, ἐπικρατεστέρους τῆς διαβολῆς ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, ἢ τῆς ἀληθείας γεγενημένης. Ἔστι δὲ ὁ Λυσίας δεινὸς μὲν παθήνασθαι, ἐπιτήδειος δὲ τοὺς πρὸς αὔξησιν διαθεῖναι λόγους. Τινὲς μὲν οὖν τῶν περὶ τοὺς ῥητορικοὺς διατριβόντων λόγους οὐκ ὀρθῶς ὑπήχθησαν εἰπεῖν περὶ Λυσίου, ὡς ἀποδεῖξαι μὲν τὰ ἐγκλήματα, παρ' ὅντινα οὖν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, τὸ προκεκριμένον ἔχει· αὐξῆσαι δὲ ταῦτα πολλῶν ἐνδεής. καὶ γὰρ ἐλέγχονται φανερῶς ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λόγων, πολὺ τῆς ἐπ' αὐτὸ διασφαλλόμενοι κρίσεως· καὶ μάλιστά γε τούτους ὁ κατὰ Μνησιπτολέμου διελέγχει. θαυμαστῶς γὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγεθος οὗτος ηὔξησε. Καικίλιος δὲ ἁμαρτάνει, εὑρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα, εἴπερ ἄλλον τινά, συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὑρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν. καὶ γὰρ κἂν τούτῳ τῷ μέρει τῆς ἀρετῆς τοῦ λόγου οὐδενὸς ὁρᾶται φαυλότερος. Εἶδε δὲ μειράκιον Δημοσθένην ὄντα· παῖς δὲ γέγονεν ὁ Λυσίας Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου, γένος μὲν Συρακούσιος, μετανάστης δὲ γεγονὼς εἰς Ἀθήνας, πόθῳ τε τῆς πόλεως, καὶ τῆς Περικλέους τοῦ Ξανθίππου φιλίας. ἐν ᾗ τὰ μὲν πρῶτα συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν Ἀθηναίων· ὕστερον δὲ, τὴν εἰς Σύβα-

ρι

ρὶν ἀποικίαν ϛελλέσης τῆς πόλεως ᾤχετο καὶ αὐτὸς σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἀδελφῶν Πολεμάρχῳ, ἐφ' ᾧ τοῦ πατρῴου μετασχεῖν κλήρου. ἔτος δὲ πέντε καὶ δέκατον ἦγε, καὶ διέτριβεν ἀκροώμενος Τισίου τε καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων, οἰκίαν δὲ κατασκευασάμενος καὶ κλήρου τυχὼν ἐπολιτεύετο τῶν πολλῶν οὐκ ἐνδεέστερον, ἕως Κλεάρχου τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος. τῷ δὲ ἑξῆς ἐνιαυτῷ ἀττικίζειν αἰτιαθεὶς μεθ' ἑτέρων 2 τριῶν ἐξέπεσε τῆς πατρίδος. Ἀθήνησι δὲ παραγεγονὼς, τῶν Τετρακοσίων τὴν πόλιν ἐχόντων, διέμεινεν αὐτόθι· τῶν Τριάκοντα δὲ τὴν πόλιν ἀντικατασχόντων, ἑπτὰ μὲν ἔτη διέμεινεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ τὴν οὐσίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμαρχον ἀποβαλὼν, αὐτὸς μόλις διαδρὰς τὸν ἐπικρεμάμενον ὄλεθρον διῆγεν ἐν Μεγάροις. Τῶν δ' ἀπὸ Φυλῆς ἐπιθεμένων τῇ καθόδῳ χρησιμώτατος ἁπάντων γέγονε τῇ πράξει. χρήματά τε γὰρ αὐτὸς δραχμὰς δισχιλίας παρέσχε, καὶ ἀσπίδας διακοσίας. ϛαλεὶς δὲ σὺν Ἕρμωνι, ἐπικούρους τε ἐμισθώσατο τριακοσίους, καὶ Θρασύδαιον τὸν Ἠλεῖον ἔπεισε, ξένον ὄντα, αὐτῷ δύο τάλαντα παρασχεῖν. ἐφ' οἷς γράφει μὲν μετὰ τὴν κάθοδον ὁ Θρασύβουλος πολιτείαν αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν. Ἀρχῖνος δὲ διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰσαχθῆναι τὸ ψήφισμα, γράφεται γραφὴν παρανόμων τὴν δωρεάν. καὶ ἐπεὶ κατεγνώσθη τὸ ψήφισμα, τῆς μὲν πολιτείας ὁ Λυσίας ἀπελαύνεται, τὸν λοιπὸν δὲ χρόνον κατεβίω ἰσοτελὴς ὤν, καὶ τελευτᾷ αὐτόθι, τρία καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονώς. οἱ δὲ ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ ἑπτά.

2. Immo τριακοσίων, vt eſt in *Dionyſio*, atque vti emendaui in *Plutarcho*.

LYSIAE VITA

EX SVIDA.

Λυσίας Κεφάλου Συρακούσιος, ῥήτωρ· μαθητὴς Τισίου καὶ Νικίου· εἷς τῶν μετὰ Δημοσθένους δέκα ῥητόρων. Ἐτέχθη δ' ἐν Ἀθήναις, μετοικήσαντος τοῦ Κεφάλου ἐκεῖσε· γεγονὼς δὲ ἐτῶν ιε ἐς Θουρίους ᾤχετο σὺν ἀδελφοῖς δύο κοινωνήσων τῆς ἀποικίας· εἶτα ἐκπεσὼν ἐκεῖθεν, ἐπ' ἀττικισμῷ ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας, ἄγων ἔτος μζ'. λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνήσιοι, ὑπὲρ τοὺς τ'. καὶ ἕτεροι πρὸς τούτοις ἀμφιδοξούμενοι. Τῷ δὲ καθαρῷ τῆς φράσεως οὐδένα ἔσχε μιμητὴν, πλὴν Ἰσοκράτους. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικὰς, ἐγκώμιά τε, καὶ ἐπιταφίους, καὶ ἐπιστολὰς ζ'· μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτικάς· ὧν αἱ πέντε πρὸς μειράκια.

LYSIAE VITA

EX LEXICO INEDITO EVDOCIAE N. CCLXXIV. BIBL. COLBERTINAE, NVNC REGIAE, PARISIENSIS.

Περὶ τοῦ Λυσίου.

Λυσίας Κεφάλου Συρακούσιος ῥήτωρ, μαθητὴς Τισίου καὶ Νικίου, εἷς τῶν μετὰ Δημοσθένους δέκα ῥητόρων. λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνήσιοι ὑπὲρ τοὺς τ'. καὶ ἕτεροι πρὸς τούτους (l. τούτοις) ἀμφιδοξούμενοι. Τῷ δὲ καθαρῷ τῆς φράσεως οὐδένα ἔσχε μιμητὴν πλὴν Ἰσοκράτους. Ἔγραψε καὶ τέχνας ῥητορικὰς, καὶ δημηγορίας, [illegible]ά τε καὶ ἐπιταφίους, καὶ ἐπιστολὰς ζ'· μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτικάς.

TESTIMONIA VETERVM DE LYSIA.

CICERO.

1. *De Orat. 118.* Diſertiſſimus Orator Lyſias.

3. **De Orat. 16.* Suauitatem Iſocrates, ſubtilitatem Lyſias, acumen Hyperides, ſonitum Aeſchines, vim Demoſthenes habuit.

In Brut. 17. Tum fuit Lyſias, ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregie ſubtilis Scriptor atque elegans, quem iam prope audeas Oratorem perfectum dicere. (Nam plane quidem perfectum et cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facile dixeris.) Nihil acute inueniri potuit in iis cauſis, quas ſcripſit, nihil, vt ita dicam, ſubdole, nihil verſute, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preſſe, nihil enucleate, quo poſſit fieri aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum vel verborum grauitate vel ſententiarum, quo quidquam eſſet elatius.

Ibid. 31. Quodammodo eſt nonnulla in iis etiam inter ipſos [*Catonem ſc. et Lyſiam*] ſimilitudo. Acuti ſunt, elegantes, faceti, breues. Sed ille Graecus ab omni laude felicior. Habet enim certos ſui ſtudioſos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates conſectentur; quos, valetudo modo bona ſit, tenuitas ipſa delectat: quanquam in Lyſia ſaepe ſunt etiam lacerti, ſic vt fieri nihil poſſit valentius.

Orat. 15. Dicat igitur Attice venuſtiſſimus ille Scriptor ac politiſſimus Lyſias. Quis enim id poſſit negare? dum intelligamus hoc eſſe Atticum in Lyſia,

non quod tenuis ſit atque inornatus, ſed quod nihil habeat inſolens aut ineptum.

Ibid. 16. Qui Lyſiam ſequuntur, cauſidicum quendam ſequuntur, non illum quidem amplum atque grandem, ſubtilem et elegantem tamen, et qui in forenſibus cauſis poſſit praeclare conſiſtere.

Ibid. 132. Dum imitari Lyſiam vult, alterum pene Demoſthenem.

De optimo genere Oratorum. Imitemur, ſi poterimus, Lyſiam, et eius quidem tenuitatem potiſſimum. Eſt enim multis in locis grandior: ſed quia et priuatas ille pleraſque, et eas ipſas aliis, et paruarum rerum cauſulas ſcripſit, videtur eſſe ieiunior, quoniam ſe ipſe conſulto ad minutarum genera cauſarum limauerit.

DIONYSIVS HALICARNASSENSIS.

De Oratoribus.

Ὁ Λυσιακὸς λόγος πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον ἐστὶν αὐτάρκης, καὶ τὸ μὲν αὐχμηρὸν ἐκπεφευγὼς, πάνυ δὲ σύντομος καὶ στενὸς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν, ἔτι δὲ καὶ κομψὸς καὶ ἀληθὴς, καὶ τῶν Ἀττικισμῶν εὔχαρις· οὐ μὴν συνεχῶς αὐξητικὸς, πλὴν τοῦ σκοποῦ λεληθότως ἐπιτυγχάνων, μετὰ κεκραμένης τῆς κατὰ τὴν χάριν ἡδονῆς· ὡς ἀναγινωσκόμενον μὲν, οὐχ ὅλον [l. εὔκολον] νομίζεσθαι, χαλεπὸν δὲ εὑρίσκεσθαι ζηλοῦν πειρωμένοις. μάλιστα δὲ ἐπιτευκτικὸς ἐν ταῖς διηγήσεσιν· ἰσχνότητι γὰρ τῆς φράσεως σαφῆ καὶ ἀπηκριβωμένην ἔχουσι τὴν τῶν πραγμάτων ἔκθεσιν.

In Iudicio de Iſaeo §. 3.

Ἡ μὲν γὰρ [Λυσίου λέξις] ἀφελής τε καὶ ἠθικὴ μᾶλλον ἐστίν· σύγκειταί τε φυσικώτερον, καὶ ἐσχημάτισται ἁπλούστερον· ἡδονῇ τε καὶ χάριτι πολλῇ κέχρηται. ἡ δὲ Ἰσαίου [illegible]κωτέρα, κ. τ. λ.

Ibid. §[illegible] Τοῦ Λυσίου μὲν οὖν τις ἀναγινώσκων τὰς διηγήσεις, οὐδὲν ἂν ὑπολάβῃ λέγεσθαι κατὰ τέχνην ἢ

πονη·

πονηρίαν, ἀλλ' ὡς φύσις καὶ ἡ ἀλήθεια φέρει· αὐτὸ τοῦτο ἀγνοῶν, ὅτι τῆς τέχνης τὸ μιμήσασθαι τὴν φύσιν αὐτῆς μέγιστον ἔργον ἦν.

Ibid. §. 18. Δοκεῖ Λυσίας μὲν, τὴν ἀλήθειαν διώκειν μᾶλλον· Ισαῖος δὲ, τὴν τέχνην· καὶ ὁ μὲν στοχάσεσθαι τοῦ χαριέντως· ὁ δὲ, τοῦ δεινῶς.

Ibid. §. 20. Οὐδένα ἡγούμενος οὔτε ἀκριβέστερον, οὔτε χαριέστερον γεγονέναι Λυσίου.

Ibid. Τούτων δή φημι τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις, διαφέρειν οἰόμενος Λυσίαν, καὶ ὥσπερ ἀρχέτυπον ὑπογράφων ὑπερέχειν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ταύτης τῆς προαιρέσεως τῶν λόγων ἐποιησάμην κανόνα.

In Iudicio de Dinarcho §. 6. Λυσίας ἔν τε τοῖς ἰδίοις καὶ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, αὐτὸς αὐτῷ ὁμολογούμενός ἐστιν, εἴς τε τὸν λεκτικὸν τρόπον, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων σαφήνειαν, καὶ σύνθεσιν, αὐτοφυῆ μὲν καὶ λείαν εἶναι δοκοῦσαν, παντὸς δὲ λόγου κατὰ τὴν ἡδονὴν διαφέρουσαν.

Ibid. §. 7. Εστωσαν δή τινες ἐπιγραφόμενοι λόγοι, καὶ ὄντες, Δεινάρχου, πολλὴν ἔχοντες πρὸς τὰ Λυσιακὰ ὁμοιότητα· Τούτων ὁ βουλόμενος ποιεῖσθαι τὴν διάγνωσιν, πρῶτον μὲν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου θεωρείτω· ἔπειτ', ἐὰν μὲν ἀρετήν τε καὶ χάριν τοῖς λόγοις ἐπανθοῦσαν ἴδοι, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν ἐνοῦσαν, καὶ τὸ μηδὲν ἄψυχον εἶναι τῶν λεγομένων, θαῤῥῶν λεγέτω τούτους Λυσίου. ἐὰν δὲ μήτε χαρίεν ὅμοιον εὑρίσκῃ, μήτε τὸ πιθανὸν, καὶ τὸ τῶν ὀνομάτων ἀκριβὲς, μήτε τῆς ἀληθείας ἁπτόμενον, ἐν τοῖς Δεινάρχου λόγοις αὐτοὺς ἐάτω.

De admiranda vi dicendi in Demoſthene §. 2.

Ετελείωσε δ' αὐτὴν [ſimplicem ideam orationis] καὶ εἰς ἄκρον ἤγαγε τῆς ἰδίας ἀρετῆς Λυσίας ὁ Κεφάλου, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Γοργίᾳ τε καὶ Θουκυδίδῃ γενόμενος.

Ibid. 11. Ἃ δὲ παρὰ τὸν * * * καὶ ἀκριβῆ, καὶ καθαρὸν, καὶ ζηλωτὸν, ἀπὸ τοῦ διαλάμψαντος ἐν αὐτῷ Λυσιακὸς δ' ἂν εἰκότως λέγοιτο· τοιαῦτα.

Ibid. 13. Ταῦτα οὖν καθαρὰ καὶ ἀκριβῆ καὶ σαφῆ καὶ διὰ τῶν κυρίων καὶ κοινῶν ὀνομάτων κατεσκευασμένα, ὥσπερ τὰ Λυσίου; ἐμοὶ μὲν γὰρ ὑπάρχειν δοκεῖ. Τί δὲ, οὐχὶ σύντομα, καὶ στρογγύλα, καὶ ἀληθείας μεστὰ, καὶ τὴν ἀφελῆ καὶ ἀκατάσκευον ἐπιφαίνοντα φύσιν, καθάπερ ἐκεῖνα; Πάντων μὲν οὖν μάλιστα. Οὐχὶ δὲ καὶ πιθανὰ, καὶ ἐν ἤθει λεγόμενά τινι, καὶ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις τε καὶ πράγμασι φυλάττοντα; ἡδονῆς δὲ ἄρα, καὶ πειθοῦς, καὶ χαρίτων, καιροῦ τε καὶ τῶν ἄλλων, ἃ πᾶσι τοῖς Λυσιακοῖς ἐπανθεῖ λόγοις, ἆρα οὐχὶ πολλὴ μοῖρα;

Ibid. Φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις, ἣ προὔχει, πλὴν Δημοσθένους, τῶν ἄλλων ῥητόρων.

In Iudicio de Thucydide 53.

Ἀντιφῶν, Λυσίας, Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων.

DIO CHRYSOSTOMVS.

Περὶ λόγου ἀσκήσεως. p. 256. Edit. Morell. 1604.

Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι καὶ συνεχείᾳ διανοίας, καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα.

QVINTILIANVS

Inſtit. Orat. III. 8.

Neque enim minus vicioſa eſt Oratio, ſi ab homine, quam ſi a re, cui accommodari debuit, diſſidet: ideoque Lyſias optime videtur in iis, quae ſcribebat indoctis, ſeruaſſe veritatis fidem.

Ibid. IX. 4. Neque mihi, quamlibet magnus Auctor, Cicero perſuaſerit, Lyſiam, Herodotum, Thucydidem parum ſtudioſos eius fuiſſe. Genus fortaſſe ſint ſecuti non idem, quod Demoſthenes aut Plato, quan-

quanquam et ii ipſi inter ſe diſſimiles fuerunt. Nam neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque rarum laetioribus numeris corrumpendum erat. Perdidiſſet enim gratiam, quae in eo maxima eſt, ſimplicis atque inaffectati coloris: perdidiſſet fidem quoque.

Ibid. X. 1. His aetate Lyſias maior, ſubtilis atque elegans, et quo nihil, ſi Oratori ſatis ſit docere, quaeras perfectius. Nihil enim eſt inane, nihil arceſſitum, puro tamen fonti, quam magno flumini propior.

Ibid. XI. 1. Lyſias, qui tum in dicendo praeſtantiſſimus habebatur.

Ibid. XII. 10. Nam quis erit hic Atticus? Sit Lyſias, hunc enim amplectuntur amatores iſtius nominis modum.

Ibid. Quid Periclea? Similemne credimus Lyſiacae gracilitati.

GELLIVS.

II. 5. Fauorinus de Lyſia et Platone ſolitus eſt dicere, Si ex Platonis, inquit, oratione verbum aliquod demas muteſue, atque id commodiſſime facias, de elegantia tantum detraxeris; ſi ex Lyſiae, de ſententia.

HERMOGENES.

De formis Orat. tom. 2. p. 338. Edit. Port.

Πολλὰ τῶν τοιούτων ἐν ἰδιωτικοῖς τὰ παραδείγματα, καὶ πλείονά γε παρὰ τῷ Λυσίᾳ καὶ τῷ Ὑπερίδῃ. Φύσει γὰρ οἱ ἄνδρες ἠθικώτεροι.

Ibid. p. 366. Τοῦ δ᾽ αὖ μὴ δοκοῦντος μὲν εἶναι δεινοῦ, ὄντος δὲ ὡς ἀληθῶς τοιούτου, παραδείγματά εἰσι σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἰδιωτικοὶ τοῦ Δημοσθένους λόγοι, καὶ τῶν δημοσίων δὲ οὐκ ὀλίγα μέρη· τά γε μὴν τοῦ Λυσίου θαῤῥῶν ἴσως εἴποι τις ἄν, ὅτι πάντα.

Ibid. p. 386. Πλεῖστον γε μὴν αὐτοῦ [i. e. λόγου ἁπλῶς πολιτικοῦ] μέτεστι Λυσίᾳ τε καὶ Ἰσαίῳ καὶ Ὑπε-ρίδῃ.

ρίδη. διὸ δὴ καὶ μάλιστά εἰσι πιθανοί. διαφέρουσι δὲ οὗτοι ἀλλήλων, ὅτι τῷ μὲν Λυσίᾳ μετὰ τούτων, καὶ τὰ τῆς ἐπιμελείας μετρίως ὕπεστι, καὶ τὸ τοῦ κόσμου σφόδρα ἀνεμφάτως.

LONGINVS.

Sect. XXXIV.

Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας.

IVLIANVS.

Epiſt. XLII.

Τί οὖν δὲ Ὁμήρῳ μέντοι καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Δημοσθένει μέντοι, καὶ Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ καὶ Ἰσοκράτει, καὶ Λυσίᾳ θεοὶ πάσης ἡγοῦνται παιδείας.

THEMISTIVS.

P. 329. Edit. Harduin. Par. 1684.

Καὶ τηνικαῦτα οὐ κατώκνεις οὐδὲ ἐδεδοίκεις μή τις σε μειρακιεύεσθαι ὑπολάβοι ἁμιλλωμένην πρὸς Λυσίαν καὶ Θουκυδίδην.

MARCIANVS CAPELLA.

Lib. V.

Poſt hos tamen in diuerſis agminibus Oratores emeriti, ac prae ſe ferentes inſignium culmen meritaque linguarum Aeſchinem, Iſocratem, Lyſiamque conſpiceres.

IOANNIS TAYLORI * LECTIONES LYSIACAE.

CAP. I.

Lyſiae plures. Lyſias pro Lyſippo. Emendantur Paroemiographi. Φιλοδικία *Athenienſium. Curia* ἐπὶ Δελφινίῳ. *Apollo Delphinius.* Plauti *et* Terentii *Error.* Demoſthenes *emendatus. Locus* Varronis *apud* Nonium Marcellum *foediſſimo errore liberatus. Molendinae poena. cetera.*

Editioni noſtrae coronidem iam impoſiturus, atque ocium nactus a labore omnium, quos vnquam ſumpſi, improbiſſimo, inſtitui, vt primus eſſem, qui meſſi meae falcem admouerem, vt quae a me emendata aut elucidata ſint, opera non indiligenti percurrerem. Eo ſc. animo, vt, ſiquid a me inclementer nimis dictum ſit, id pro indicto haberem: ambitioſe, reciderem: ambigue, arguerem; ſiquid mutandum, notarem: vt obſcurioribus lucem, ingenioſis (ſi tam magnificam orationem, beneuole lector, non reformides) auctoritatem adderem; vt denique nonnullorum exſpectationibus morem gererem, qui de arido nimis hoc notandi genere conqueſti quaedam praeterea adferri volunt, quae vel Auctoris indolem et ſcribendi genus, vel Gentis domi bellique inſtituta, vel Fori denique iudiciorumque conſuetudinem exponere atque illuſtrare poſſint. *Quorum demum conſilium eouſque ſum ſecuturus, vt me interea meae operae non poeniteret. Neque enim eo ſum ab literis ocio, aut, quod iſti fortaſſe verius eſſe exiſtimauerint, et ingenii cultura et lepore, vt mihi licere arbitrarer deſidi inter delicatu-

licatulos hodiernae Criticae litare, ad trutinam neſcio quam imaginariam Auctorem noſtrum exigere, troporum ſchematumque varietates indagare, Venereſque, vt aiunt, orationis expromendo bonam aetatem conterere bonamque chartam conſumere. Noui profecto ex hoc aucupio facillime me meos labores ex fatali illo vico redempturum, vbi odores veneunt: at ego laeuus eas ſemper in ambitione literaria partis ſecutus fuerim, vt talis mihi lectores contingere exoptarem, quales amicos deſumerem, pauciſſimos, ſed cordatos. In hac quoque notularum mantiſſa pulchram ſatis opportunitatem mihimet comparaſſe videor, vt ſubductis probe rationibus et penſitato mecum meo commentandi charactere, nonnullorum hominum reprehenſiones deprecarer, ſi qui id, quod in Criticorum laboribus maxime ſit ſolenne, in noſtris expectarent: nempe, vt quos in eadem palaeſtra mecum deſudaſſe conſpexerim, eos omnis conuiciis probriſque proſcinderem, malaque ingererem multa. Meus longe aliter fuit animus et ſententia, diuque mecum dolui, humaniſſima ſtudia profitentis humana omnia a ſe aliena exiſtimare. Veterum ea fuit ſapientia, vt Mercurium Gratiis *πάρεδρον* locarent, *ὡς μάλιστα τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον καὶ προσφιλὲς αἰτοῦντος*. *Plutarch. Diſſert. Moral.* III. Quoſnam ergo decebit magis ab omni acerbitate orationis abeſſe, atque (vt *Plato* de Xenocrate dixit) *ταῖς Χάρισι θύειν*, quam in liberaliſſimis diſciplinis enutritos, in literis cultiſſimis exercitatos, qui denique in docendo flectendoque animum legentis non mediocrem artificii ſui partem poni viderint? Vnum quod adtinet *Andream Schottum* Antuerpienſem, ſiquid a me intemperanter nimis excidit, ſiquid eius in Republica literaria exiſtimatione indignum, aut mea in eadem nouitate, habeto id omne mihi iam deferue-

feruefcente ingenio atque in ſe redeunte, ſerio diſpli-cuiſſe:

QVAE. HIC. VEL. ALIAS. SCRIPSI. DIXI. FECI.
EX. HVMANITATIS. OFFICIO. SCRIPTA. DICTA. FACTA. SVNTO.
QVAE. SECVS. INSCRIPTA. INDICTA. INFECTA. HABENTOR.

Ad *Lyſiam* redeo, cuius rota currente adcreſcebat ὁμωνύμων numerus. Adponatur itaque p. 3. (XVIII.) Lyſias bis Ciliciae Praeſes ſub Diocletiano Imp. Vid. *Surium de SS. hiſtoriis* ad Aug. XXIII. et Octob. XXX. *Ruinart. Act. Sincer. primorum Martyrum*, *Lipomannum* etc. (XIX.) Lyſias natione Graecus, ſub eodem Diocletiano et Licinio Impp. Armeniae finibus tutandis cum exercitu praefectus. Vid. *Bolland. de SS. MM. Sebaſtenis* ad Feb. III. et alibi. (XX) Lyſias Chriſtianus vnus ex XI fidelibus, qui Epiſtolam Actis Martyrum SS. Tarachi, Probi et Andronici praefixam conſignauerunt. *Ruinart.* ad A. C. CCCIV. Lyſiam interea, qui in noſtra claſſe locum obtinet XII. debemus, vt monui, Adagiorum Centuriatoribus. Vid. *Lucil. Tarrh.* etc. Βοῦς ἐν πόλει. Nam ſi per bouem, ὃν ἀνέθηκε Λυσίας ἐν ἀκροπόλει, intelligunt Tauri ſtatuam, quae Athenis in Arce viſebatur, vehementer errant. Bos ille non erat Lyſiae, ſed Senatus Areopagitici donarium. Ἐςι δὲ καὶ ταῦρος ἀνάθημα τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐφ᾽ ὅτῳ δὲ ἀνέθηκεν ἡ βȣλὴ, πολλὰ ἄν τις ἐθέλων εἰκάζοι. Pauſan. *Attic.* c. 24. Βοῦς ἐν πόλει· χαλκȣ̃ς ὑπὸ τῆς βȣλῆς ἀνατεθείς. Heſych. Sed non ea ſtatua, verum prodigium quondam, idque non Athenis, ſed Romae viſum prouerbio Βοῦς ἐν πόλει, auctoritatem dedit. *Procop. de bello Gotthic.* IV. 21. Ἔλεγεν οὖν ὁ Ῥωμαῖος ἔτος, ὡς ἄρχοι μὲν Ἰταλίας ποτὲ Ἀταλάριχος ὁ Θευδορίχου θυγατριδȣ̃ς· βοῶν δέ τις ἀγέλη ἐς Ῥώμην ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον ἀμφὶ δείλην ὀψίαν ἐξ ἀγρου ἥκει διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἣν φόρον Εἰρήνης καλοῦσι Ῥωμαῖοι — ἔςι δέ τις ἀρχαία πρὸ ταύτης δὴ

τῆς

τῆς ἀγορᾶς κρήνη, καὶ βȣ̃ς ἐπὶ ταύτης χαλκȣ̃ς ἕϛηκε Φειδίȣ (οἶμαι) τȣ̃ Ἀθηναίȣ ἢ Λυσίππου ἔργον. ἀγάλματα γὰρ ἐν χώρῳ τȣ́τῳ πολλὰ τȣ́τοιν δὴ τοῖν ἀνδροῖν ποιήματα — ἕνα δὲ ταῦρον ἔφη τῶν τηνικάδε παριόντων εὐνοῦχον τῆς τε ἀγέλης ἀπολειπόμενον, καὶ ταύτης δὴ τῆς κρήνης ἐπιβατεύσαντα, καθύπερθε βοὸς τȣ̃ χαλκοῦ ϛῆναι· τύχῃ δέ τινι παριόντα τινὰ, Τοῦσκον γένος, κομιδῆ ἄγροικον δόξαντα εἶναι, ξυμβάλλοντα τὸ ποιούμενον φάναι (εἰσὶ γὰρ μαντικοὶ καὶ εἰς ἐμὲ Τȣ̃σκοι) ὡς εὐνȣ̃χός ποτε καταλύσει τὸν ἄρχοντα Ῥώμης. Haec *Procopius*. Nimirum hic eſt ille bos, quem Lyſippus Sicyonius ſignis clarus, (de quo plurima *Pauſanias*, *Plinius*, *Horat. Propertius* aliique) ex aere fecit, non Lyſias conſecrauit. Βȣ̃ς Λυσίου ſc. pro Βȣ̃ς Λυσίππου ſiue vt in MSS. Codd. exarari ſolet Λυσȣ, quo pacto nonnulli Codd. *Steph. Byzantini* pro Λύσιππος, Λύσις habent. De nomine Lyſiae haec dicta ſunto. Cauſam autem hanc noſtram, in qua de Eratoſthenis nece quaeſtio agebatur, iudicabant Ἐφέται, viri ſc. LI ἀριϛίνδην electi, qui ad Apollinis Delphinii iudicabant ἐπὶ τῶν ὁμολογȣ́ντων μὲν δεδρακέναι φόνȣς, κατὰ νόμους δέ. De caede enim apud Athenienſis praeter Areopagum cognoſcebat. I. Curia ἐπὶ Παλλαδίῳ, ſi erat inuoluntaria: II. ἐπὶ Πρυτανείῳ, ſi de Auctore non liquebat: III. ἐν Φρεάττει, vbi aliquis ob caedem inuoluntariam ſolum vertens noua interea teneretur: IV. ἐπὶ Δελφινίῳ denique, vbi quis iure ac recte caeſum contenderet. Nam, vt ait *Cic. pro Milone — An eſt quiſquam, qui hoc ignoret, cum de homine occiſo quaeratur, aut negari ſolere omnino eſſe factum, aut recte ac iure factum eſſe defendi?* In hiſce omnibus aio quaeſitum eſſe de caede. Eius erat leporis ſcomma, quod in h. populum iaciebat *Lucian. Icaro. Menip.* Καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄϛευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαϛιγȣ̃το, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο: et *Ariſtoph. Equit.* 1313.

Εὐφη-

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ ςόμα κλείειν καὶ μαρτυριῶν
ἀπέχεσθαι.
Καὶ τὰ δικαςήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἤδη
γέγηθεν.

De hiſce Curiis plurima plurimi: optime omnium *Demoſth. c. Ariſtocr.* et *Poll.* VIII. 10. Adiungant, quibus ea non ſatisfaciant *Pauſan. Attic.* c. 28. *Sigon. de Republica Athen.* III. 2. et *Meurſ. Areop.* cap. extr. vt de Lexicis taceam. Neque fuiſſem hic in propatulo moratus, ni magnis hominibus dubitationem vidiſſem iniectam de loco, vbi agebatur cauſa. Neque denuo afferam has Curias ita fuiſſe prouinciis diſtinctas, vt vel rerum neceſſitati vel diuturnitati temporis earum vſus non aliquando cederet. Lege *Demoſth. c. Boeot. Iſocr. Except. c. Callimach.* et *Valer. Max.* VIII. 1. Sed quis ille Apollo Delphinius, cedo, et vnde dictus? qui non ſolum Athenis huiusmodi aedis nactus eſt, de quibus vide *Plutarch.* in *Theſeo* et *Pauſan. in Attic.* verum etiam, vt conſtat ex σχ. in *Pind.* in honore fuit Aeginenſibus, et Menſi, Sacris et Ludis nomen dedit, atque apud Chalcedenſis itidem nactus eſt fanum ſui cognominis; cuius poſtea in communionem adſcitus T. Flaminius, vt liquet ex *Plutarch.* in vita.

Ο. δημος. Τιτῳ. και. Ηρακλει. το. γυμνασιον
Ο. δημος. Τιτῳ. και. Απολλωνι. το. δελφινιον.

Plane aliena ſunt et fabulam redolent, quae de eo Etymo habet idem *Plutarch.* in libro *de ſolertia Animalium*: quam licet hiſtoriam tangit *Homerus*, ſiue quis alius, in hymnis, atque aere adhuc ſeruant nummi Tarentinorum: Aliena item, quae σχ. *Lycophronis* 208. Apollo, credo, et Diana δελφικοὶ vel δελφίνιοι ideo dicti, quod erant *vterini*. Nam et Diana Δελφινία dicta. Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ ἱδρύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, λέγεται δὲ Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Δελφινίᾳ. Poll. VIII. 10. Eamque coniecturam adiuuat locus *Laertii*

in

in *Thalete.* §. 29. Phiala enim a Collegio Sapientum renunciata et ad Thaletem reuerſa, Ο δὲ τῷ διδυμαιῳ Απόλλωνι ἀπέςειλεν, εἰπὼν ἕτω κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδεύοντι Νειλέω δήμε
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριςεῖον.

Τὸ δὲ πεζὸν οὕτως ἔχει. Θαλῆς Εξαμίου Μιλήσιος Απόλλωνι Δελφινιῳ Ελλήνων ἀριςεῖον δὶς λαβών. Sed me nimium tenuit πολυώνυμος iſte Deus, cuius Epitheta fortaſſe aeque ac Oracula tenebris delectantur ſuis. Iam meminiſſe oportet me in Auctore puriſſimo verſari, diſſimillimoque iſtius Dei antiſtiti, quae

ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν
Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα
Σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν ἐκμιμουμένη.

Simplex, inquam, noſter, et puriſſimus, nullibi tamen ſimplicior, quam vbi rem geſtam narret. Cuiusmodi hic habes de vxore domum ducta, ad funus prodeunte, ab adultero denique in ſtupri conſuetudinem inlecta. Επ᾽ ἐκφορὰν αὐτῆ ἀκολεθήσασα ἡ ἐμὴ γυνὴ ὑπὸ τετε τοῦ ἀνθρώπε ὀφθεῖσα χρόνῳ διαφθείρεται. p. 11. *Effertur. Imus. Funus procedit. Sequimur.* Terentius verbis quaſi ritualibus. Sed neque *Plautus*, neque *Terentius* in palliatis ſuis tam ſeuere mores Graecorum ſeruant, quin aliquando immiſceant domeſticos. Nam Simo ille apud *Terentium*, vtut Romae *funus ſequi* liceret, id tamen Athenis Atticis non potuit. Ita enim inſtituit Solo, vt videbis apud *Demoſth. adu. Macart.* Τὸν ἀποθανόντα προτίθεσθαι ἔνδον ὅπως ἂν βέληται· ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑςεραίᾳ, ᾗ ἂν προθῶνται, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, βαδίζειν δε τους ανδρας προσθεν ὅταν ἐκφέρωνται, τας δε γυναικας οπισθεν. Quae verba leuiter ſunt corrupta, cum legi debeat, τῇ ὑςεραίᾳ ᾗ ἢ ἂν προθῶνται, vt loqui ſemper obſeruantur ſcriptores grauiſſimi atque Αττικώτατοι. e. g. *Plato* in *Sympoſ.* init. Τῇ ὑςεραίᾳ ᾗ ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν

θυεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. *Idem* in *Apolog. Socrat.* Τῇ γὰρ πȣ ὑςεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. Sed prius quam manum de tabula, occaſione hinc quoque arrepta, more eorum, qui vna fidelia duos parietes dealbant, emendamus etiam *Varronem* de *vit. P. R.* l. 3. apud *Nonium Marcellum.* *Propinquae adoleſcentulae etiam Anthracinis: Proximae amiculo nigello, capillo demiſſo ſequerentur* luctum. Ain' vero, luctum? Immo *lectum*, ſi quidquam ſit, quod credam aut certo ſciam: lectum ſc. in quo efferretur. Ego interea ad cetera ſpergam, vbi lectorem ſemel admonuero plurima ex hac oratione erui poſſe, quae ad domeſticas Athenienſium rationes expediendas, atque ad communia vitae officia elucidanda pertinere poſſunt: Cuiuſmodi ſunt p. 20. ſqq. de habitandi ratione, de ceruſſa feminarum, de obſonatorum miniſteriis, de piſtrini denique poena apud Antiquos, quam ſeruis nequam minitari ſolent in Comoedia: Ancillis maxime. *Ter. Adelph.* v. 3. 60.

Atque ibi fauillae plena fumi ac pollinis
Coquendo ſit ſaxo et molendo.

Namque vbi dicitur, *Exod.* XI. 5. *Morietur omne primogenitum in terra Aegypti, a primogenito Pharaonis, qui ſedet in ſolio ſuo, ad primogenitum Ancillae, quae eſt in Carcere*, Hebraei habent אחר הרחים poſt molam. Eadem poena hodie quoque mulctari infrugi mulieres apud Francofurtenſis narrat *Burnettus* in Itinerario.

CAP. II.

Plures Lyſiae Codd. MSS. Plagiarii antiqui. Emendatus Theo *et* Athenaeus.

Inter nitidiſſimi Scriptoris orationes ea maxime placuiſſe iudicatur, quae in noſtra Editione, vti et in *Aldina* pariter, legitur ſecunda: a p. 49. ad 130. Si-

quidem eam vnice deſcriptam, quaſi ceteris omnibus praelatam et lectitatam frequentius hodie ſeruant Bibliothecae quam plurimae. Ex MS. Cod. *Vaticano*, itidemque alio *S. Marci Venetiis* nonnulla huius orationis in melius reſtituit *Muretus Var. Lect.* XVII. 11. Praeter compluſculos *Lyſiae* Codd. MSS. quibus inſtructa eſt Bibliotheca *Laurentiana*, quae eſt Florentiae, Plutei IV. Cod. XXIV. hanc orationem continet, vti ex literis humaniſſimi *Bern. Monteſalconii* V. C. ad me datis atque ex *Langii* Dani catalogo impreſſo intellexi. Habetur quoque in Biblioth. *Coiſlin.* Cod. CCXLVI. aetate et auctoritate venerabili: itemque in Cod. alio *D. de Meſmes* in Senatus Pariſienſis Curia Principis: in Cod. *Barocc.* Oxoniis: *Perizonii*, *Lugd. Batauorum*, in bibliotheca denique *Auguſtana*, praeter eos Codices, quos nacti ſunt iſtius Orationis *H. Stephanus*, *Fr. Philelphus*, aliique, atque demum exemplaria, quibuſcum conferuntur libri duo in bibliothecis noſtris Cantabrigienſibus. *Venuſtiſſima* certe oratio, et *pulcherrima*, ſiquid habeant Recentiorum teſtimonia, *Victorii* ſc. et *Mureti*, auctoritatis. Grauiſſimum certe Scriptoris ſtudiis et aetate pene aemuli iudicium, *Iſocratis*, qui ex hoc fonte in Panegyricam ſuam copioſiſſimos riuulos deduxit. Εὕροις δ᾽ ἂν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου Ἐπιταφίῳ καὶ τῷ Ὀλυμπικῷ (vel melius fortaſſe Ὀλυμπιακῷ) Theo, c. 1. Add. *Plutarch.* in *Iſocrate*, *Philoſtratum* et *Photium*, et quae de ea re acutiſſime notauit ad auctorem noſtrum eruditiſſimus *Marklandus*, praerepta mihi omni occaſione dicendi. Veterum certe minor fuit in hac parte religio; nam eadem animi conſtantia, qua ex Noſtro *Iſocrates*, ex *Iſocratis* viciſſim oratione *Panathenaica* plurima in ſua oratione ὁμωνύμῳ expreſſit *Ariſtides*. Vitas X Oratorum ita *deſcripſere* vterque et *Photius*, et *Plutarchus*, vt alterum ab altero *exſcripſiſſe* fateăris.

Vnus

Vnus eſt liber eiusdem *Plutarchi de placitis Philoſophorum* et *Galeni*, qui inſcribitur *Hiſtoria Philoſophica*. Ita *Philiſtus* (ſi *Theoni* fides l. c. nam intercidit auctor) τὸν Ἀττικὸν ὅλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θουκυδίδου μετενήνοχε. *Menander*, teſte *Caecilio* apud *Porphyr. de erudito auditu*, ὅλον δρᾶμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος, (quod ſane mireris) Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστὴν μετέγραψεν εἰς τὸν Δεισιδαίμονα. Et ſi quis *Plutarchum* in *Craſſo* cum *Appiani Parthicis* (qui hodie exſtant vterque) conferre velit, totum locum de *Ariſtidis* Mileſiacis, ſpurciſſimi ſcriptoris opere improbando, hunc ab illo vix literula vna immutata inueniet mutuo ſumpſiſſe. In forenſibus ſane Auctoribus nonnullae erant quaſi *voces legitimae* et dicendi formulae ſolenniores, in quibus a ſe inuicem diſcrepare vix poterant, etiamſi id operam dediſſent ſedulam: Δέομαι — μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαι — ποιήσομαι ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων τοὺς λόγους. ὅθεν ῥᾷστα μαθήσεσθε — πειράσομαι διδάσκειν. Demoſth. c. *Aphob.* I. Ita Noſter *pro Mantitheo*. p. 576. 9. Δέομαι οὖν ὑμῶν, μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαί μου. ποιήσομαι δὲ τὴν ἀπολογίαν, ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων; et c. *Eratoſthenem*. p. 384. 7. ὅμως δὲ πειράσομαι ὑμᾶς ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἂν δύνωμαι δι' ἐλαχίστων διδάξαι. Et ſimiliter, ineunte oratione *c. Agoratum*. p. 449. 7. Ὅθεν οὖν ἡμεῖς τε ῥᾷστα διδάξομεν, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε, ἐντεῦθεν ὑμῖν ἄρξομαι διηγεῖσθαι. Vix tamen arbitror ita excuſanda eſſe, quae habet *Lyſias de Ariſtophanis bonis*, init. paria, immo omnino eadem, quae ante eum ſcripſit *Andocides de Myſteriis*. Vtrumque locum exſcribam, cum res ſit inluſtrior. Neſcio tamen, vtrum actum agam necne: neque enim *Thomaſium de plagio literario* mihi ſerio id expetenti adhuc oculis vſurpare contigit, qui mihi fortaſſe tota hac diſſertatione ſuperſedere potuiſſet. Αἰτοῦμαι οὖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, εὔνοιαν πλείω παρασχέ-

ρασχέσθαι ἐμοὶ τῷ ἀπολογουμένῳ ἢ τοῖς κατηγόροις· εἰδότας, ὅτι κἂν ἐξ ἴσου ἀκροᾶσθε, ἀνάγκη τὸν ἀπολογούμενον ἔλαττον ἔχειν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύσαντες καὶ συνθέντες, αὐτοὶ ἄνευ κινδύνων ὄντες τὴν κατηγορίαν ἐποιήσαντο· ἐγὼ δὲ μετὰ δέους καὶ κινδύνου καὶ διαβολῆς τῆς μεγίστης τὴν ἀπολογίαν ποιοῦμαι. εἰκὸς οὖν ὑμᾶς ἐστιν εὔνοιαν πλείω παρασχέσθαι ἐμοὶ ἢ τοῖς κατηγόροις. ἔτι δὲ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παραχρῆμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι οὕτω φανερῶς, ὥστε ὑμᾶς πολὺ ἂν ἥδιον δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγόρων, ἢ παρὰ τῶν κατηγορουμένων. οἱ δὲ αὖ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ, ἀδίκως ἀνθρώπους ἀπολέσαντες, ἑάλωσαν παρ᾽ ὑμῖν ψευδομαρτυριῶντες, ἡνίκ᾽ οὐδὲν ἦν πλέον τοῖς πεπονθόσιν. ὁπότ᾽ οὖν ἤδη πολλὰ τοιαῦτα γεγένηνται, εἰκὸς ὑμᾶς ἐστι μήπω τοὺς τῶν κατηγόρων λόγους πιστοὺς ἡγεῖσθαι. Andocides. Αἰτήσομαι οὖν ὑμᾶς δίκαια καὶ ῥᾴδια χαρίσασθαι, ἄνευ ὀργῆς καὶ ἡμῶν ἀκοῦσαι, ὥσπερ τῶν κατηγόρων. ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀπολογούμενον, κἂν ἐξ ἴσου ἀκροᾶσθε, ἔλαττον ἔχειν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύοντες, αὐτοὶ ἄνευ κινδύνων ὄντες, τὴν κατηγορίαν ἐποιήσαντο· ἡμεῖς δὲ ἀγωνιζόμεθα μετὰ δέους καὶ διαβολῆς καὶ κινδύνου μεγίστου. εἰκὸς οὖν ὑμᾶς εὔνοιαν πλείω ἔχειν τοῖς ἀπολογουμένοις. οἶμαι γὰρ πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι πολλοὶ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παραχρῆμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι οὕτω φανερῶς, ὥστε ὑπὲρ πάντων τῶν πεπραγμένων, μισηθέντες ἀπελθεῖν· οἱ δ᾽ αὖ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ, καὶ ἀδίκως ἀπολέσαντες ἀνθρώπους ἑάλωσαν, ἡνίκα οὐδὲν ἦν πλέον τοῖς πεπονθόσιν. ὅτ᾽ οὖν τοιαῦτα πολλὰ γεγένηται, ὡς ἐγὼ ἀκούω, εἰκὸς ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μήπω τοὺς τῶν κατηγόρων λόγους ἡγεῖσθαι πιστοὺς, πρὶν ἂν καὶ ἡμεῖς εἴπωμεν. Lyſias. p. 614. 10. Si ex Foro in Scenam tranſeas, eadem pene rerum facies, et egregia ingeniorum paritas. *Athen.* l. 1. p. m. 13. Παλαιὸν

μὲν

μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων Πίνδαρος ἐπαινεῖ. Εὔβελος δὲ φησὶ

Ατοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ
Παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
Μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Αλεξις σχεδὸν ἀπαραλλάκτως, τῦ σφόδρα μόνυ κειμένυ ἀντὶ τῦ ἀει. Idem l. 3. p. m. 42. Αντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίᾳ

Α. Καὶ περὶ μὲν ὄψυ γ' ἠλίθιον τὸ καὶ λέγειν
Ωσπερ πρὸς ἀπλήςυς· ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε
Πάρθενε τὰ μῆλα. Β. Καλά γε. Α. Καλὰ δῆτ' ὦ θεοί.
Νεωςὶ γὰρ τὸ σπέρμα τῦτ' ἀφιγμένον
Εἰς τὰς Αθήνας ἐςὶ παρὰ τῦ βασιλέως.
Β. Παρ' Εσπερίδων ὤμην γε νὴ τὸν Φωσφόρον.
Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
Μόν'. Α. Εςιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔςι πανταχῦ
Καὶ τίμιον.

Εριφος δ' ἐν Μελιβοίᾳ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα προσθεὶς ὡς ἴδια, τὰ τῦ Αντιφάνυς ἐπιφέρει

Παρ' Εσπερίδων ὤμην γε νὴ τὴν Αρτεμιν
Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
Μόν'. Β. Εςιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔςι πανταχῦ
Καὶ τίμιον· τύτων μὲν ὀβολὸν ὐ πολὺ
Τίθημι, λογιῦμαι γὰρ — et quae ſequuntur.

Vbi nimirum voces τὰ τῦ Αντιφάνυς credo olim margini a lectore quodam fuiſſe adlitas e regione *Antiphanis* Iamborum, quos *Eriphus* ſuae fabulae inſeruit. Quid enim in textu *Athenaei* potuere, nondum video. Pari paſſu ambulant *Aeſchylus* apud *Athen.* l. 1. p. m. 9.

Ος ἐςὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον ὐράνην
Ερριψεν ὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀςρακυμένη
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέυσ' ἐμοί.

et *Sophocles* ibid.

> Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον ᾽ἐράνην
> Ἔῤῥιψεν ἐδ᾽ ἥμαρτε: περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ
> Καταγνυται τὸ τεῦχος ἐ μύρε πνέον.

Eadem porro ratione *Theophilus* in *Neoptolemo*:

> Οὐ συμφέρον νέα ἐςὶ πρεσβύτῃ γυνή.
> Ὥσπερ γὰρ ἄκατος ἐδὲ μικρὸν πείθεται
> Ἑνὶ πηδαλίῳ, τὸ πεῖσμ' ἀποῤῥήξασα δὲ
> Ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν᾽ ἔχεσ᾽ ἐξευρέθη.

quae iisdem pene verbis ante eum *Theognis*.

> Οὔτοι συμφέρον ἐςὶ γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
> Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
> Οὐδ᾽ ἀγκυραν ἔχεσιν· ἀποῤῥήξασα δὲ δεσμὰ
> Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Pro συμφέρον legit χρήσιμον *Clemens Alexandrinus* Strom. l. 6. quem librum, vti et *Euſeb. Praeparat. Euang.*. l. 10. adeat, qui τὸ εὐεπίφορον εἰς κλοπὴν τῶν Ἑλλήνων penitius inſpicere velit. Plena eſt eorum meſſis: ego ſpicas tantum colligo. Ex Antiquis etiam olim de furto literario ſcripſere ALCAEVS de *Ephori* furtis, non quidem ad normam hiſtoriae conſcribendae, ſed per paroediam. ARETADES, cuius opus laudatur a *Porphyr.* apud *Euſebium Praep. Euangel.* l. 10. περὶ συνεμπτώσεως ſiue de fortuita Auctorum conuenienta. ARISTOPHANES Grammaticus ἐν ταῖς παραλλήλοιν Μενάνδρε τε καὶ ἀφ᾽ ὧν ἔκλεψεν ἐκλογαῖς. LATINVS (vel iuxta quosdam Cratinus) in libris IV περὶ τῶν ἐκ ἰδίων Μενάνδρε. LYSIMACHVS in libris II περὶ τῆς Ἐφόρε κλοπῆς. PHILOSTRATVS Alexandrinus περὶ τῆς τε Σοφοκλέες κλοπῆς. POLLIO, qui librum de *Herodoti* furto conſcripſit, itemque Epiſtolam ad Soterindam de *Cteſiae* plagiis, et libri, cui nomen inditum eſt Ἰχνευταὶ, vbi de *Theopompo* multa leguntur.

CAP. III.

Orationes Funebres Antiquorum, ſc. PLATONIS, PERICLIS, LYSIAE, HYPERIDIS, ISOCRATIS, DEMOSTHENIS, *et* ARCHINI. *Emendantur* Gellius, Suidas *non ſemel, et* Dionyſius Halicarnaſſenſis: *locus porro* Ariſtotelis *vindicatur contra παραδιορθωτὰς quosdam.* Iſocrates *iunior orationem funebrem habuit.* Νοθεύεται *oratio funebris* Demoſthenis. *Emendatur non vno in loco. Ordo Tribuum Athenienſium. Emendatur* Menander *Rhetor. Elegans Marmor in Muſeo Carpinco. Inuſitatae Latinitatis exempla.* Rapſata. Propugnatricem periculorum. Ariſtides *inſigni medela mactus.*

Adhuc in ferali hoc argumento moramur, et Antiquorum luctui, ſi Lectori non ingratum fore videbitur, deſtinauimus ſchedas quoque proximas. Eorum ex epitaphiis ſermonibus aetatem maximam tulerunt PLATONIS *Menexenus*, PERICLIS orario, quam immortalitati conſecrauit *Thucydides* l. 2. LYSIAE et HYPERIDIS. Εχομεν (ait Auctor ex recentioribus) Πλάτωνος καὶ Θουκυδίδου, καὶ Ὑπερίδου καὶ Λυσίου τοὺς ἐπιταφίους. Theo c. 2. Sola ex his ad nos non περιῆλθεν *Hyperidis*, quam laudant *Diodor. Sic.* l. 18. *Plutarch.* in *vit. Dionyſ. Halic.* in *arte* c. 6. *Longinus* §. 34. *Harpocrat.* in Πύλαι, ceterique. Eius fragmentum pulcherrimum conſeruauit *Stobaeus*, quod hic repraeſentauimus. Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐςὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται· ἀλλ᾽ ἡ φύσις ἑκάστου καὶ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα ὁρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραινεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον· καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς, ἧς καταλελοίπασιν. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν,

σιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀκήρατον εἰλήφασιν, εὐδαίμονές τε γεγόνασι κατὰ πάντα. ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασι, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται· ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται. πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐστι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης, καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. εἰ δ' ἔστιν αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης εὐδαιμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν. Sermo CXXIII. Quoniam autem de ISOCRATIS funebri oratione nonnulla ab Antiquis memoriae prodantur; atque etiamnum exſtet, quae DEMOSTHENI a quibusdam attribuitur, de iis nonnulla, ſed breuiter et ſuccincte. *Iſocratem* ἐν Ἐπιταφίῳ (ita enim, non Σωκράτην, quibusdam legere placet magis) laudat *Ariſtoteles Rhetor.* I. 9. et III. 14. Quae ſi valeat coniectura, intelligendus eſt *Ariſtoteles* de oratione, quam in funere Mauſoli Cariae regis habuit *Iſocrates*, confirmante *Gellio*, X. 18. *Id monumentum Artemiſia quum Diis Manibus Mauſoli dicaret*, ἀγῶνα *laudibus eius dicundis facit, ponitque praemia pecuniae aliarumque rerum bonarum ampliſſima. Ad eas laudis decertandas veniſſe dicuntur viri nobiles ingenio atque lingua praeſtabili, Theopompus, Theodectes, Naucrites* (reſcribe Naucrates.) Sunt etiam, qui Iſocratem ipſum cum iis certauiſſe memoriae mandauerint, *ſed eo certamine viciſſe Theopompum iudicatum eſt.* Adiungendus quoque *Plutarchus* in *Iſocrate.* Ἠγωνίσατο δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Μαυσώλῳ τεθέντα ὑπὸ Ἀρτεμισίας ἀγῶνα· τὸ δὲ ἐγκώμιον οὐ σώζεται. Sunt haec tamen omnia dubiae fidei, praeſertim cum *Gellius* (*Plutarchi* enim auctori-

tatem

tatem non moror) tam timide de ea re ſcripſerit. Accedit, quod vox Σωκράτης in loco *Ariſtotelis*, non Ισοκράτης, retinenda eſt. Verba enim, quae ibi philoſophus adducit, ſunt *Socratis*, ſiue *Platonis*, in *Menexeno*. *Suidas* porro, aliquando vtiliſſimus Auctor, iuniori cuidam *Iſocrati* Apolloniati eam orationem adſignat, quam *Gellius* memorat. Οὗτος δὲ Ισοκράτης καὶ Θεοδέκτῳ (lege Θεοδέκτῃ) τῷ ῥήτορι καὶ τραγῳδιοποιῷ καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ ἅμα τῷ Ερυθραίῳ Ναυκρατίτῃ (vel potius Ναυκράτῃ, vt alibi recte) διηγωνίσατο περὶ λόγων εἰς τὸν Επιτάφιον Μαυσώλου τοῦ Καρὸς, βασιλέως Αλικαρνασσοῦ. Confer eundem in v. Θεοδέκτης. Dionyſius denique Halicarnaſſenſis, qui *Art. Rhetor.* c. 6. *Thucydidem*, *Platonem*, *Lyſiam*, *Hyperidem*, *Demoſthenem*, adeoque ipſum *Naucratem Iſocratis* diſcipulum, (ita enim legerem καὶ ὁ τοῦ Ισοκράτους, non Σωκράτους, ἑταῖρος Ναυκράτης, Vid. *Cic.* I. *de Orat.* 23. 244. *Orat.* 51.) auctores funebrium Orationum recenſet, vix, credo, *Iſocratem* praetermiſiſſet, ſi aliqua de ea re conſtans valuiſſet opinio. Si deſit quod addam, credibilius eſt longe, quaternos *Iſocratis* diſcipulos (nam ex eodem ludo ſiue officina dicendi exierunt *Theopompus*, *Theodectes*, *Naucrates* et *Iſocrates* Apolloniates) inter ſe ingenii et eloquentiae laudibus concertaſſe, quam conſummatiſſimum Magiſtrum, qui vocis auctoritate et *forenſi luce* ſemper fere *caruiſſe* dicitur, ad puerilem pene aemulationem deſcendiſſe cum iis, quos ipſe informauerat. Eam in *Iſocrate* dicendi infrequentiam teſtatur *Cicero*, cuius pene verbis vtor, et *Photius* Cod. CCLX. Οὗτος [*Iſocrates*] πρὸς τὸν διαπυνθανόμενον διὰ τί μὴ δυνατος ὢν δημηγορεῖν ἄλλους ποιεῖ δημηγόρους, ὅτι καὶ αἱ ἀκόναι, ἔφη, αὐταὶ μὲν τέμνειν οὐ δύνανται, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν ποιοῦσι. *Porphyrius* tamen apud *Euſebium Praepar. Euangel.* l. 10. ſcribit ſolitum fuiſſe gloriari *Theo-*

pompum, praeceptorem a ſe ſuperari. Mitto *Iſocratis* ἐπιτάφιον λόγον, quem in honorem Euagorae habuit, cum non ſit publici inſtituti, neque ex eo genere laudationum Graecarum, quas in hoc loco pertractari velim, eademque de cauſa, quem in honorem Hermiae compoſuit *Ariſtoteles*, vt liquet ex *Athenaeo* l. 15. Conſcripſiſſe orationem funebrem in eos, qui ad Chaeroneam in proelio ciciderunt DEMOSTHENEM τὸν πάνυ, et ex *Plutarcho* liquet, et ex *Demoſthenis* etiam ipſius auctoritate abunde confirmatur. Intercidit vero, neque ea, quae in Editis *Demoſthenis* orationibus locum XXII dum occupat, tanto nomini temere eſt adſcribenda. Eam confodit olim *Dionyſius Halicarnaſſenſis*, *Libanius* et *Photius*, ceterique iudices acutiſſimi: φορτικὸς καὶ κενὸς καὶ παιδαριώδης Επιτάφιος Dionyſio dicitur, qui meam fidem non aegre impetrabit. Verum ne auctoritate magis duci, quam veris vinci videamur, excitemus ex ſuis latebris Sophiſtam,

Namque hoc incluſi ligno occultantur Achiui.

In orationis aditu, vix rota currente; Ομοίως μέντοι διαλεχθῆναι τοῖς πρότερόν ποτε εἰρηκόσιν ἐνθάδ' ειναι μοι δοκεῖ. Itane? Δοκεῖ μοι ειναι διαλεχθηναι. Sed ne me nimis inclementem dixeris, aut eas poenas ab Auctore petere, quas Librarius debeat, locum ita emendari poſſe concedam, Ομοίως μέντοι διαλεχθῆναι τοῖς πρότερόν ποτε εἰρηκόσιν ενθαδε δειν εμοι δοκεῖ. Sequitur autem, Μόνοι γὰρ πάντων ἀνθρώπων ἐξ ἧσπερ ἔφυσαν ταύτην (l. ταυτὴν) ᾤκησαν, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν παρέδωκαν. ὥςε δικαίως ἄν τις ὑπολάβοι τὰς μὲν εἰς τὰς επηλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων· τούτους δὲ γνησίους γόνῳ τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι. Scitum eſt iſtud ἐπήλυδας πόλεις, vix Tyrone in literis Graecis, nedum *Demoſthene* dignum. *Heſych.* Επήλυδας, νεωςὶ ἐλθόντας ἐξ ἑτέρας γῆς, ἐπιλεκτὰς,

ἢ ἐκ

ἢ ἐκ Ἰθαγενεῖς. Recte ſane, neque enim Civitates, in quas migramus, verum nos, qui commigramus ipſi, iure Επήλυδες vocamur. Porro autem non leuiter contra hiſtoriam ſuae gentis peccat. Ερεχθέα ἕνεκα τῦ σῶσαι τὴν χώραν, τὰς αὐτῦ παῖδας, ας υακινθιδας καλουσιν, εἰς πρῦπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Si ocium eſſet, quaererem, quid dixerit, qui dixit αναλωσαι θυγατέρας, verum cum illud non habeam nimium, moneo tantum ceſpitauiſſe bonum hominem, qui duas hiſtorias ridicule contaminauerit, neque enim Hyacinthidas vocari Erechthei, ſed *Hyacinthi* Lacedaemonii filias, qui ob ſimile factum cum Erechtheo nobilitatur. Sequitur: Εμέμνηντο Ακαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ομηρος ἕνεκα της μητρος φησιν Αἴθρας Ακάμαντα ἐς Τροίαν σεῖλαι. Id quod *Homerus* ſalua hiſtoria meminiſſe non potuit. Aethra enim Theſei erat mater, Acamantis autem *auia*. Noſter tamen, ne oſcitantia ſua lectorem lateret, iterum ἀνισορησίαν inculcat: Ο μὲν ὖν παντὸς ἐπειρᾶτο κινδύνυ, τῦ σῶσαι την εαυτου μητερα ἕνεκα. *Homerus* interea de Acamante, nedum de hoc facto, ne vnum quidem verbum. Quin et vero ſimillimum eſt Aethram ipſam Troiae non fuiſſe. Iſtum enim σίχον *Iliad*. γ. 144.

Αἴθρην Πιτθῆος θύγατρα, Κλυμένην τε βοῶπιν, obelo notauerunt olim, vt videre eſt apud *Plutarch.* in *Theſeo:* et *Euſtathius* verſum, ſi genuinus eſſet, de Aethra Theſei matre dici poſſe negat. In *Tribuum* recenſione, quae orationem claudit, indiſtincte καὶ ὡς ἔτυχε, facta, indicia ſunt maxima nugaciſſimi Imitatoris. Neſciuit ille Athenienſium fuiſſe morem, vt Tribuum nomina vno et perpetuo ordine citarent. Eum ordinem, contra ac noſter ſimius, conſeruarunt Antiqui. Ex *Polluce* ſic ſe habet, VIII. 9.

Ερεχθηις.	Αντιοχις.
Κεκροπις.	Λεοντις.

Αιγηις.	Οινηις.
Πανδιονις.	Ιπποθοωντις.
Ακαμαντις.	Αιαντις.

In bello eadem fuit τάξις, vt credibile eſt ex his locis *Herodoti* et *Plutarchi* inter ſe collatis. Τῦ μὲν δεξιῦ κέρεος ἡγέετο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος· ὁ γὰρ νόμος εἶχε ὕτω τοῖσι Αθηναίοισι, τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν· ἡγεομένυ δὲ τύτυ, ἐξεδέκοντο, ως αριθμεονται αι Φυλαι, ἐχόμεναι ἀλλήλων. Herodot. *Erat.* III. Iam quid velit ως αριθμεονται, ni certam habuiſſent domi et *legitimam* quaſi ſeriem Tribuum numerandarum? Πλεῖϛον χρόνον ἀντερεισάντων κατὰ Λεοντιδα καὶ Αντιοχιδα Φυλὴν ἠγωνίσαντο λαμπρῶς τεταγμένοι παρ αλληλους ὅ, τε Θεμιϛοκλῆς καὶ ὁ Αριϛείδης· ὁ μὲν γὰρ Λεοντίδης ἦν, ὁ δ' Αντιοχίδης. Plutarch. in *Ariſtide.* Multa praeterea contra puritatem Atticam dicta, multa inuenuſte oppoſita prudens omitto. Et quanquam inſit numerorum quidam flexus, qui auris percellit, quanquam ſuis locis tota oratio non inconcinne ſit inſtructa, id quod elaborare maxime ſoleant Sophiſtarum filii, ille tamen

Demens, qui nimbos et non imitabile fulmen.

Fuit ARCHINVS quidam Athenienſis, qui λόγον ἐπιτάφιον ſcripſit, teſte *Platone* in *Menexeno*, atque etiam *Photio* Cod. CCLX. Τάχα δ' ἂν τις καὶ αὐτὸν [Iſocratem] αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἐξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτῦ πολλὰ τῶν κατὰ τὺς ἐπιταφίυς λόγυς εἰρημένων Αρχίνῳ τε καὶ Θυκυδίδῃ καὶ Λυσίᾳ ὑπεβάλετο. Iam ſi harum Orationum originem quaeras, ab initio fere Reip. Athenienſis *morem* inualuiſſe video, vt *in concione, populari oratione eos laudarent, qui in proelio ſint interfecti*, eamque laudandi conſuetudinem ita *probari, vt quotannis illa die recitari* orationem *neceſſe* fuerit. *Cic.* I. *de Orat.* Adiunge *Menandrum* Rhetorem,

περὶ

περὶ Ἐπιταφίϐ. Λέγεται παρ' Ἀθηναίοις Ἐπιτάφιος, ὁ καθ' ἕκαϛον ἐνιαυτὸν ἐπὶ τοῖς πεπτωκόσιν ἐν τοῖς πολέμοις λεγόμενος λόγος. Pergit, Οὗς γὰρ ἂν εἶπεν ὁ Πολέμαρχος, ἐπειδὴ καὶ τϐτο (l. τϐτῳ) τὸ τῆς τιμῆς ἀποδίδοται παρ' Ἀθηναίοις. Vtrum genus illud dicendi ab Aegyptiis profectum ſit necne, qui ad ciuilem Graecorum vitam excolendam plurimum contulere (ex Aegyptiis certe arceſſitum memorat *Diodorus Siculus*, l. 1.) illud nondum pro comperto habeo; ex omni tamen Graecia Athenis fere ſolis conſtitit, et a quibusdam ſcriptoribus iſtius populi quodammodo inuentum eſſe perhibetur. Μονοι δ' απαντων ανθρωπων τρία ταῦτ' ἐνομίσατε· τῶν μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως τελευτησάντων, αὐτῶν μὲν ἐπαίνϐσιν ἐπὶ ταῖς ταφαῖς καθ' ἕκαϛον ἔτος λέγειν, et quae ſequuntur. *Ariſtid.* Atque haec fuit, ὡς ἐν παρόδῳ, emortualium Orationum apud Athenienſis facies. Ad Romanos deinde ritus ille propagatus et domeſticis etiam laudationibus ſubinde adauctus in tantum accreuit, vt conquerantur *Liu.* VIII. 40. et *Cic. de Cl. Orat.* 16. *iſtiuſmodi laudationibus hiſtoriam* Romanam *mendoſiorem eſſe factam.* Honos ille defunctos quoſcunque, ſi modo genere vel dignitate illuſtriores fuiſſent, pro roſtris ornandi ad coniunctiſſimum fere ſemper deferebatur, licet ſcribat *Quintilianus pendere frequenter ex publico aliquo officio atque ex S. C. Magiſtratibus ſaepe mandari.* Vtrumque fortaſſe verum, vt publicam perſonam, Conſulem puta aut Praetorem, Magiſtratus: priuatam genere coniunctiſſimus ſolenni oratione *produceret.* Ita Brutum, qui 1 mus Conſulatum geſſit, laudauit Collega Valerius Publicola, vt fuſius in ſequentibus: Publius Decius Fil. qui primo Conſul de Samnitibus triumphauit, IIII Coſ. a Collega Fabio Maximo laudabatur. *Aurel. Vict.* c. 27. *Liu.* X. 29. Filium ſuum laudauit Fabius Maximus. *Plutarch. Cic. de Senect.* c. 4. Fauſtum filium

Sylla.

Sylla. *Appian. B. Ciuil.* L. Metellum patrem Q. Metellus. *Plin.* VII. 43. Allato in forum corpore Appii, non X viri, ſed alterius, adiens filius Coſſ. et Tribunum poſtulauit congregari ſibi legitimam concionem, vt *more Romano* de patre orationem haberet. ex *Liu.* l. 2. et *Dion. Halic.* l. 9. Octauius Druſum nepotem *Sueton.* in *Claud.* c. 1. Marcellum itidem, ſi fides ſit *Seruio* ad 1. *Aen.* 716. Alios alii, de quibus nunc dicendi neque tempus eſſe video, neque, ſi tempus ſupereſſet, a me, vt dicatur, exſpectari. In Municipiis nemo fere publico funere efferebatur ſine laudatione. v. Gruter. 321. 10. 343. 3. et 466. 9.

Primus apud Romanos mortuo Collega Bruto, ſupremas eius laudes oratione proſecutus eſt Publicola, vt liquet ex *Liu.* II. 7. *Aurel. Victor. de viris illuſtribus* c. 10. *Plutarcho* in *vita.* Ἀπεδέξαντο δὲ τοῦ Ουαλερίȣ καὶ τὰς εἰς τὸν συνάρχοντα τιμὰς, οἷς ἐκκομιζόμενον καὶ θαπτόμενον ἐκόσμησε· καὶ λόγον ἐπ' αὐτῷ διεξῆλθεν ἐπιτάφιον, ὃς οὕτως ὑπὸ Ῥωμαίων ἠγαπήθη καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν, ὥστε πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ μεγάλοις ὑπάρχειν ἐξ ἐκείνȣ τελευτήσασιν ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἐγκωμιάζεσθαι. λέγεται δὲ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιταφίων ἐκεῖνος γενέσθαι πρεσβύτερος, εἴγε μὴ καὶ τοῦτο Σόλωνός ἐστιν, ὡς Ἀναξιμένης ὁ ῥήτωρ ἱστόρηκεν. Romanis quoque inuentum attribuit *Dionyſ. Halic. Antiq. Rom.* V. 17. Ὀψὲ γάρ ποτε Ἀθηναῖοι προσέθησαν τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον τῷ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ, καὶ περὶ Σαλαμῖνι καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανόντων ἀρξάμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων. vbi videas plura. In Concionibus Romanis duo ſunt praecipue notanda, quod cito in tantum creuit laudandi haec cupido, vt ab Auguſti temporibus laudationes fierent duplices. Imperator ille ſororem Octauiam in ſacrario Iulio, Druſus pro-

pro roſtris ſolenni oratione proſecutus eſt: Imperatorem mortuum laudarunt Tiberius et Druſus, ille pro aede Diui Iulii, hic pro roſtris. *Dio. Suetonius.* Pium Antoninum M. Antoninus et L. Verus pro roſtris vterque. *Capitolin.* in M. *Antonino*: Alterum eſt, quod, quamuis ab initio virorum tantum geſta, nunquam mulieres laudare mos fuiſſet, quia tamen Camilli temporibus Matronae Romanae, quum in publico deeſſet, aurum contulere, quo ſe Romani a Gallis redimere poſſent, vt ſacro auro abſtineretur, cautum fuit S. C. vt ob praeclarum hoc facinus (quod tamen *Plutarch.* in *Camillo* aliter narrat, ego *Liuium* ſequor V. 50.) earum in funeribus, ſicut in virorum ſolennis laudatio haberetur. Primus itaque Popiliam matrem laudauit Craſſus filius. Ita *Alexand. ab Alexandro* IV. 8. neſcio tamen, quo animo vel auctoritate. Porciam Catonis ſororem, Domitii Ahenobarbi vxorem Cicero. Vid. 13. *ad Attic.* 48. (qui ibidem quoque memorat M. Varronis et Lollii laudationem). Amitam ſuam Iuliam, vxoremque Camillam (qui honos tunc primum feminae aetate iuniori perſoluebatur, vt *Plutarch.* in *Caeſare*) laudauit Iulius Caeſar. *Plutarch.* et *Suetonius*, Auiam Auguſtus, *Sueton.* in *Aug.* c. 8. Iunia Caſſii vxor M. Bruti ſoror, quanquam in teſtamento, cum ferme cunctos proceres cum honore nominauiſſet. Caeſarem omiſit, id tamen non prohibuit, quo minus laudatione pro roſtris ceteriſque ſolennibus funus cohoneſtaretur. Verba ſunt fere *Taciti* 3. *Ann.* 76. Exſtat apud *Fabrettum* p. 168. marmor elegantiſſimum, ſed aetatis vicio tertia circiter parte vniuscuiusque lineae conſumptum, in quo continetur honeſtiſſimum praeconium, quod in honorem coniugis defunctae habuit Ciuis quidam Romanus, cuius nomen, fortuna et condicio ad nos non deſcendit. Elegantiam habet maximam, aetatem optimam, et ſingula-

gulare, quod ſciam, exemplum continet orationis publicae marmori ſaxoue concreditae.

Tempus huius orationis indicare videntur mentio Caeſaris Auguſti, et pacati orbis, quem eius opera contigiſſe ſatis notum eſt; nomen item M. Lepidi *conlegae*, non noſtri fortaſſe, vt intellexit *Fabrettus*, ſed Auguſti in IIIviratu, C. denique Cluuii, adfinitate, vti videtur, oratori noſtro coniuncti. Caius Cluuius, vbi ſuam Iulio Caeſari probaſſet fidem, ab eo cum imperio in Galliam fuit miſſus. Vnus erat ex VIIIviris, quibus idem Caeſar, cum in Hiſpaniam contra Pompeii filios ire maturauit, praefecturam vrbis commiſit A. V. C. DCCVII, Caeſare tertium Dictatore, quod indicat nummus aereus cum hac inſcriptione, CAESAR DIctator TERtium et in parte poſtica *Caius* CLOVIus PRAEFectus. Puteolanum fuiſſe teſtatur *Cic. 13. Epiſt. 55.* quod arguit quoque haec Inſcriptio Puteolis effoſſa

C. CLVVIVS. M. F.

IIII VIR.

IVRI. DIC. II VIR. NOLAE.

IIII VIR. QVINQVENNAL.

DE. SVO. FACIVND. CAERAVIT.

IDEMQVE. RESTITVIT.

IOVI. O. M. SACR.

Memorabile feminae facinus et in aduerſis viri rebu conſtantiam plane ſingularem! memorabile etiam iſtuc quod *partui diffidens, ex alterius coniugio* prudens ſcien*s* que *parari* paſſa ſit *fecunditatem; conſilium in quibusdam feminis*, raro licet exemplo, conſpiciendum, *in ill* tamen *minime admirandum* ceteris *virtutibus conlatum* Ita enim intelligo et ſuppleo fatiſcens marmor l. 3c Quod ad Latinum ſermonem adtinet, qui tunc temporis puriſſimus habebatur, pauca ſunt, quae indigitari volui, lectori meo concoquenda. l. 1. Fruſtra gloriatur

riatur * * *me patriae redditum a ſe, nam niſi* Tu, coniux, *paraſſes, quod ſeruare* me poterat, *inaniter ille opes ſuas* POLLICERETVR. l. 11. *acerbiſſimum mihi accidiſſe* TVA VICE *fatebor.* vpon your account. l. 15. *indignum in modum* RAPSATA. l. 31. DOLENS ORBITATE mea l. 35. CONDICIONEM QVAERERES, non de ſtupro, ſed honeſtis nuptiis. *Nullum officii genus etiam infame praetermiſerat*, condicionibus *etiam* quaerendis, *atque arceſſendis mulieribus, quas corrumperet.* Sueton. in *Aug.* c. 63. l. 61. *ſpeculatricem.* PROPVGNATRICEM *meorum* PERICVLORVM. Magna inuſitatae Latinitatis exempla in tam breui circuitu verborum, et, quod iure mireris, vnicae fere hae ſunt reliquiae Romanorum in re funerea eloquentiae, cum priuatarum laudationum et crebra fuiſſe exemplaria et bene ſeruata neceſſe eſt; quoniam vnaquaeque familia diligentia non mediocri haec vel quaſi monumenta ſeruaret ad vſum, ſi quis eiusdem generis occidiſſet, vel ornamenta ad dignitatem atque ad memoriam laudum domeſticarum. Vergente ſaeculo plena ſunt Eccleſiaſticorum Scriptorum monumenta praeconiis in funere recitari ſolitis. Plena etiam Sophiſtarum, *Adriani* Tyrii, *Himerii*, *Polemonis*, *Libanii*, etc. *Ariſtidis* ἐπιτάφιον in Alexandrum diſcipulum memorat *Magiſter* in *v.* Φύσις, ni Epiſtola ſit potius S. P.que Cotiaeenſi, vnde genus duxit Alexander, quam Oratio dicenda. *Ariſtides* ipſe Epiſtolam vocat, exeunte ſermone: ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιϛολῆς εἶπον. Rationem magis habet λόγȣ ἐπιταφίου alia, quae in Editis *Ariſtidis* eam praecedit, in Eteonicum ſc. Επικήδειος Cyzici habita. Ea inſigniſſimo mendo liberata finem huic commentatiunculae imponet. Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιȣ̃τον ἐξευρών; τις χορος ἄξιον φθέγξεται τοιȣ́του πάθȣς, ποία δὲ Δύσηρις Θετταλὴ τοσȣ̃το πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Αντιόχῳ τελευ-

τήσαντι, ἴσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται. In hoc commate quaedam intelligo, *Simonidem* ſc. et *Pindarum*, quorum θρῆνοι ab antiquis laudantur; in quibusdam haereo, quaenam fuit illa Dyſeris ſiue Antiochi mater, ſiue anus quaedam, quae luctui praefuit: at in his plane caecutio. Ποῖος Σιμωνίδης — τίς Πίνδαρος — τίς χορος. Nulla vi, nulla facundia a me impetrabis haec eſſe ſana. Latet omnino in χορος ſcriptoris cuiusdam nomen, cui ſi adiungas vocem praeeuntem, τις, mecum ſenties eſſe *Steſichorum*. Ποῖος Σιμωνίδης — τίς Πίνδαρος — τις Στησιχορος. Alibi III viratum iſtum memorat *Ariſtides*. Καὶ Κίοις δὴ Σιμωνίδην, καὶ Στησίχορον Ιμεραίοις, καὶ Θηβαίοις Πίνδαρον.

CAP. IV.

Amazones. Onatus *ſiue* Onaſus *rerum Amazonicarum ſcriptor antiquus. Reſtituitur locus* Ariſtophanis *et* Apollonii Rhodii. *Tollitur grauiſſimum in* Herodoto *mendum. Praetorum Athenienſium nomina aliquam multa vindicantur. Emendatur* Dionyſius Halicarnaſſenſis, Diodorus Siculus, Demoſthenes, *aliique*, Lyſias *denique*, Etym. M. *et* Caeſar.

De rebus Amazonicis (v. p. 55. vlt.) ſcripſere inter Antiquos *Onatus*, σχ. *Theocrit.* XIII. 46. (quem *Onaſum* vocat σχ. *Apollonii Rhodii* I. 1208. 1237.) atque inter recentiores laudabilem ſane commentarium *Petrus Petitus*. In monumentis Veterum, quae *populum* iſtum *mulierum* adhuc nobilitant (cuiusmodi ſunt nummi Smyrnaeorum, Thyatirenorum ceterarumque ciuitatum iuxta Aſiae oram maritimam, Vide *Seguin.* p. 23. gemmae quam plurimae tabulaeque antiquae, Vid. *Canin. Iconogr.* XVI. *Beger. Theſaur. Brandenburg.* vol. III. p. 318. Lucernam antiquam apud *Licetum*, IV. 55.) et *ferro* armari et *equis* vehi ſemper videri volunt; accom-

accommodate ad mentem *Lyſiae*, μόναι δὲ ὡπλισμέναι σιδήρῳ τῶν περὶ αὐτὰς, πρῶται δὲ πάντων ἐφ᾽ ἵππους ἀναβᾶσαι. Vti *Ariſtophanes Lyſiſtr.* 677.

Ην δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας·
Ιππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνὴ,
Κοὐκ ἀναπολεῖσθαι (l. ἀπολισθαίνει) τρέχοντος·
τὰς δ' Αμαζόνας σκόπει,
Ας Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσι.

Hic libentius adderem, quantum lucis imago illa apud *Licetum* affundat *Plutarchi* verbis in *Theſeo* Ο δὲ Δοῦρις οὐ ποταμὸν εἶναί φησι τὸν Θερμώδοντα, ἀλλ' ἱστάντας τινὰς σκηνὴν καὶ περιορύττοντας, ἀνδριαντίσκιον εὑρεῖν λίθινον, ὑπὸ γραμμάτων τινῶν διασημαινόμενον, ὡς εἴη Θερμώδων ἐν ταῖς ἀγκάλαις Αμαζόνα φέρων τετρωμένην: quantum tabula *Begeriana Lyſiae*, οἷς [equis] ἀνελπίστως, δι' ἀπειρίαν τῶν ἐναντίων ᾕρουν μὲν τοὺς φεύγοντας; ἀπέλειπον δὲ τοὺς διώκοντας. Nemo fere ad laudem Athenienſium acceſſit, qui bellum Amazonicum resque ab Athenienſibus praeclare in eo geſtas diſſimulauit. Ἐστι δὲ ἡμῖν (inquit dux iſtius gentis apud *Herodot. Calliop.* 27.) ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Αμαζονίδας τας αποθηκας τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐσβαλέσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Αττικήν. Quodcunque in corruptiſſima iſta voce αποθηκας latet, *Gronouii* certe τὸ αποθητας non latet. Diu fui in ea ſententia, vt locum ita reſtitueremus, ἐς Αμαζονίδας τὰς απο Θεμισκυρας της επι Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐσβαλέσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Αττικήν. Nam *Herodotus* ipſe *Melpom.* 86. Ες δὲ Θεμισκυραν την επι Θερμώδοντι ποταμῷ ἐκ τῆς Ινδικῆς — τριῶν τε ἡμερέων καὶ δύο νυκτῶν πλόον. Strabo quoque l. 11. Τὴν δὲ Θεμισκυραν καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη ἅπαντες Αμαζόνων καλοῦσι. Pauſanias *Attic. c.* 15. Μόναις δ' ἄρα ταῖς γυναιξὶν οὐκ ἀφῄρει τὰ πταίσματα τὸ εἰς τοὺς κινδύνους ἀφειδὲς, εἴγε Θέμισκυρας τε αλέσης ὑπὸ

Ἡρακλέυς, καὶ ὕϛερον φθαρείσης σφίσι τῆς ϛρατιᾶς, ἣν ἐπ᾽ Ἀθήνας ἔϛειλαν, ὅμως ἐς Τροίαν ἦλθον Ἀθηναίοις τε αὐτοῖς μαχούμεναι καὶ τοῖς πᾶσιν Ἕλλησιν. Apollon. *Rhod.* I. 997.

Ενθα Θεμισκυρίαι (l. Θεμισκύρειαι) Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.

Id. II. 369.

Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
Ἐξανέχει γαίης, ἐπὶ δὲ ϛόμα Θερμώδοντος
Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ἐπ᾽ ἄκρην
Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
Ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον· σχεδόθεν δὲ πόληες
Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων· μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
Ἐργατίναι· τοὶ δ᾽ ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.

Lycophr. v. 1327.

Theſeus

Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας
Μύϛῃ Τροπαίας μαϛὸν εὔθηλον θεᾶς
Ζωϛηροκλέπτης, νεῖκος ὤρινεν διπλοῦν,
Στόρνην τ᾽ ἀμέρσας, καὶ Θεμισκύρας ἄπο
Τὴν τοξοδάμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν.

σχ. ad loc. Θεμίσκυρα, πόλις Παφλαγονίας καὶ Ἀμαζόνων, ἔνθα Θεμισκύρειαι αἱ Ἀμαζόνες λέγονται. Iuſtin. II. 4. *In Cappadociae ora iuxta amnem* Thermodonta *conſederunt, ſubiectoſque* Themiſcyrios *campos occupauere. — Horum vxores — ſingulare omnium ſaeculorum exemplum auſae auxere Rempublicam ſine viris.* Nec miretur aliquis ἀποθήκας pro ἀπὸ Θεμισκύρας deſcribi potuiſſe, aut reclamitet non ſolere librarios *propria nomina* compendifacere. Scio non ſolere *conſilio*, ſed *incuria* compendifaciunt. Qui enim fieri potuit, vt pro Δημήτριος Δῆμος, pro Θέσσαλος Θάλλος apud Dionyſium Halicarnaſſ. reperiremus? Scholiaſtes *Ariſtoph. Ran.* 33. ait actam fuiſſe eam fabulam anno

anno poſt pugnam ad Arginuſam, quae commiſſa erat ἐπ' Αντινου. Hunc autem Praetorem Athenienſem Hiſtorici omnes et auctor adeo Argumenti *Antigenem* vocant. Εδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου Αρχοντος τοῦ μετα Αντιγενους. Quin et ipſe σχ. v. 732. τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Αντιγενους. Qui Magiſtratum ſummum Athenis geſſit Olymp. LXXV. 1. ab aliis *Calliam*, ab aliis *Calliadem* appellari, olim monui (pag. 470.) Iam tempus eſt, vt moneam *Calliadem* recte ſcribi. *Marmor* enim *Arundell.* ad Olymp. LXXXI. 1. Αρχοντος Αθηνησιν . . . . . αλλιου του προτερου. Quod verum eſt, cum Callias alter praeturam geſſit Olymp. XCII. 1. Verum eſſe non potuit, ſi is, qui LXXV. 1. geſſerat, nominaretur quoque Callias. Quid commercii eſt inter voces Lyſiam et Nauſimachum? Archon autem Olymp. LXXXVI. 1. ab aliis Nauſimachus, ab aliis Lyſimachus, ab aliis denique compendioſe *Lyſias* appellatur. Quem Olymp. XC. 1. Aſtyphilum nominant *Marmor Arundellianum* et *Athenaeus*, *Diodorus Siculus* mendoſe, vt opinor, Ariſtophylum. Et ſimiliter, qui Ariſtomneſtus XCI. 1. *Iſaeo de Philoctetae hereditate*, ille Auctori *Argum. Au. Ariſtoph.* et *Heſych.* in Ερμοκοπίδαι Arimneſtus eſt. Elpines Archon erat CVI. 1. *Diodoro* teſte et *Dionyſio* in *Dinarcho*, eod. tamen *Dionyſio* in *Lyſia* erat Elpinices. Vnde fortaſſe reſtituendus *Demoſthenes pro Corona*: Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπ' Ελπινίκου Εκατομβαιῶνος τρίτῃ ἱσταμένου. Male hodie ἐπὶ Νικίου. Vel, quoniam aetas aliquantulum obſtet, pro Νικίου Νικήτου reſtituas, qui paulo ante hanc Orationem habitam eo munere fungebatur. Certe Nicias in Faſtis Atticis neutiquam comparet. Obſeruabit bonus lector iſtum Nicetam a *Diodoro* Niceratum, ab *Arriano de expedit. Alexandri* Anicetum dici. Verum ne extra oleas diuagari videar, aut ea diligentius curare, quae minus ad me adtinent, ad *Ly-*

ſiam redeo, quem ſic limatiorem reddo. p. 122. 1. Οἱ δὲ νῦν θαπτόμενοι, βοηθήσαντες Κορινθίοις ὑπὸ παλαιῶν φίλων ἀδικȣμένοις, κοινοὶ σύμμαχοι γενόμενος. Vegetari oppoſitionem velim facta vnius literulae mutatione, et reponi καινοι. *Quod a* veteribus *hoſpitibus auxilium fruſtra exſpectabant Corinthii, id in nouis reperere.* In eadem oratione p. 98. 11. οιος μέγας, καὶ δεινὸς τῇδε τῇ πόλει κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας ἠγωνίσθη; Vocem οἷος, quam ſollicitarunt Codd. *MSS.* eam auctoritate *Ariſtidis* retinui, neque etiamnum poenitet retinuiſſe. Οὐ μὴν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθη δοθήσεσθαι· λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Εφεσίων πόλει ἐνήκμαζεν οιος βαρύτατος. Auctor anonymus apud *Suidam* in *v.* Αραῖς. In proxima p. 140. 1. pro ἠμυνάμηνευςας, locum ita correxi, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην, εκςας ἔβαλλέ με λίθοις. Neque poenitet correxiſſe. Οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτὸν, ȣδ᾽ εἰς χεῖρας συνῆλθεν, ἀλλ᾽ αποςαντες εβαλλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Plutarch. in *Alcibiade* extr. Inter honores, quos Regibus ſuis Barbari conferre ſolent, recenſentur ab *Ariſtot. Rhetor.* I. 5. Προσκυνήσεις καὶ εκςασεις. A via *declinationes.* Iuxta p. 143. 2. Πειραιέως male in textu locum occupat, quam vocem alibi ſemper ad imam paginam detruſi. Vid. p. 234. 8. Nam qui Atticas locutiones tractant, *Moeris* et *Magiſter*, cum *contractam* formam iſtiusmodi Genitiuorum Atticis placere tradant, *diſſolutam* ceteris Graecis, hanc ipſiſſimam vocem omine non laeuo in exemplum adducunt. Eis, quae a me ad iſtum locum dicuntur, addas *Etymol. M.* in v. Πηλεύς. Ιςέον, ὅτι τὰ εἰς ευς, εἰ μὲν καθαρὸν ἔχει τὸ ε, συναιρεῖται παρὰ τοῖς Αθηναίοις, Στειριεύς, Στειριέως, Στειριῶς, κ. τ. λ. et rurſus in Βασιλεύς. Ιςέον, ὅτι τὰ εἰς ως (lege ευς) ἐὰν μὴ ἔχῃ πρὸ τȣ̃ ε σύμφωνον, συναιρȣ̃νται παρὰ τοῖς Αθηναίοις· οἷον Ερετριεύς, Ερετριέως καὶ Ερετριῶς. Πειραιευς, Πειραιεως καὶ Πειραιως. Ibidem notaui elegantem vſum τȣ̃ πάλιν,

λιν, et contendi non ſemper *iteratam* aliquam actionem deſignare, ſed venuſte dici poſſe, pro *inuicem, ex oppoſito.* Ita *Plutarchus* de fraterno amore Τοὐναντίον αὖ παλιν πονηρόν. Ita cultiſſimus apud Latinos ſcriptor *Caeſar. Vt ipſi concedi non oporteret, ſi in noſtros finis impetum faceret, ſic* iterum *nos eſſe iniquos, qui in ſuo iure ſe interpellaremus.* B. Gall. l. 44. Itaque in illo loco eiusdem *Caeſaris* initio *B. Gall.* lib. 4. *Hi centum pagos habere dicuntur: ex quibus quotannis ſingula millia armatorum, bellandi cauſa, ex finibus educunt: reliqui, qui domi manſerint, ſe atque illos alunt: Hi* rurſus inuicem *anno poſt in armis ſunt: illi domi remanent.* In iſto, inquam, loco vox *inuicem*, quae ex *Voſſianorum* Codd. vno abeſt, recté quidem mea ſententia abeſt. Sedulus gloſſator (nam ex ea officina eſt, et ſexcenti fere loci adhuc puriſſimi iſtius ſcriptoris iſtiuſmodi ſpurcitie contaminantur) cauit pro ſumma ſua diligentia, ne *rurſus* minus recte exponeremus, aut inuſitatior eius ſignificatio lectoris aciem effugeret, itaque adleuit *inuicem.* Sequitur p. 177. 2. Εκ της πατριδος εκβαλειν αυτον ποιουνται. Aliquantulum fidei ad locum adſtruere ſatagebam coniecturae viri ingenioſiſſimi, ἐκ τῆς πατρίδος ἐκβαλεῖν σπουδην ποιοῦνται. Emendationis fideiuſſores erant *Herodotus* et *Pauſanias.* Adiunge incertum apud *Suid.* in Αγώνισμα, Αγώνισμα, σπουδην, ἐπιμέλειαν. Αγωνισμα τιθενται συλλαβεῖν αὐτόν. et *Herodotum* iterum. *Erat.* 107. Εκπεσόντος δὲ ἐς την ψάμμον αὐτοῦ, εποιεετο πολλὴν σπουδην ἐξευρεῖν.

CAP. V.

Andocides. *Percurritur eius vita.* Plutarchus *in* Andocide *ſaepius emendatur.* Stephanus *item* Byzantinus *et* Nepos. *Mos Athenienſium. Romanorum. Item alius.* Πωρῖνε Σελῖνε.

Ex Xviratu Oratorum nullum aetate coniunctiorem habuit *Lyſias*, quam *Andocidem*, quorum vtriusque

que orationes adverſariae ἀσεβείας adhuc ſeruantur. Exſtat *Noſtri* pag. editionis meae 102. *Andocidis*, Edit. *Steph. Oratorum Graecorum* p. 1. ſecundi tmematis. Percurram in h. capite vitam *Andocidis*, tum de fide nonnullorum, quae illi hodie adſignantur, pauca diſputabo, deinde ad cetera pergam. Quaecunque de *Andocide* prodiderit *Plutarchus* in libello *de vitis X Oratorum*, ea tanta fide expreſſerit *Photius*, vt hunc ab illo commodato accepiſſe dixeris. In ea tamen ſententia non ſum, et iudico potius Sophiſtam, qui *Plutarchum* ſimulare voluit, hiſtoriarum ſuarum monumenta, rerumque geſtarum fidem a *Photio* emendicare coactum eſſe, qui ſolus eo tempore commentarium de vita Oratorum conſcriptum habuit. Vtcunque cedat iſta diuinatio, lectori fortaſſe meo non diſplicebit, ſi bigam iſtam hiſtoricam, vt pariter fiat, procurarem. Hem! accipe.

PLVTARCHVS

Tom. Moral. Edit. Graec. Baſ. 1574. pag. 448.

Ανδοκίδης Λεωγόρου μὲν ἦν πατρὸς, τοῦ θεμένου ποτὲ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνην Αθηναίοις, τὸν δῆμον δὲ Κυδαθήναιος ἢ Θουρεὺς, γένους εὐπατριδῶν. ὡς δὲ Ελλάνικος καὶ ἀπὸ Ερμοῦ, καθήκει γὰρ εἰς αὐτὸν τὸ Κηρύκων γένος. διὸ καὶ προεχειρίσθη ποτὲ μετὰ Γλαύκωνος, σὺν ναυσὶν εἴκοσι Κερκυραίοις βοηθήσων, διαφερομένοις πρὸς Κορινθίους. μετὰ δὲ ταῦτα αἰτιαθεὶς ἀσεβεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς τοὺς Ερμᾶς περικόψας, καὶ εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἁμαρτὼν μυστήρια, διὰ τὸ πρότερον ἀκόλαστον ὄντα, νύκτωρ κωμάσαντα, θραῦσαί τι τῶν ἀγαλμάτων τοῦ θεοῦ, καὶ εἰσαγγελθέντα, ἐπειδὴ οὐκ ἠβουλήθη ὃν ἐζήτουν οἱ κατήγοροι δοῦλον ἐκδοῦναι, διαβληθῆναι, καὶ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας γραφῆς ὕποπτον γενέσθαι. ἦν μετ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ ἐπὶ Σικε-

λίαν

λίαν στόλου συνέβη γενέσθαι, Κορινθίων εἰσπεμψάντων Λεοντίνους τε καὶ Αἰγεσταίους ἄνδρας ἰδίᾳ μελλόντων βοηθεῖν αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων, νύκτωρ τοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν Ἑρμᾶς περιέκοψαν, ὡς Κράτιππός φησι. προσαμαρτὼν μυστήρια, κριθεὶς τε ἐπὶ τούτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῷ μηνύσειν τοὺς ἀδικοῦντας· σπουδὴν δὲ πᾶσαν ἐνεγκάμενος, ἐξεῦρε τοὺς περὶ τὰ ἱερὰ ἁμαρτάνοντας, ἐν οἷς καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐμήνυσε, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἐλέγξας ἐποίησεν ἀπολέσθαι· τὸν δὲ πατέρα ἐῤῥύσατο, καίτοι δεδεμένον ἤδη, ὑποσχόμενος πολλὰ λυσιτελήσειν αὐτὸν τῇ πόλει, καὶ οὐκ ἐψεύσατο. ἤλεγξε γὰρ ὁ Λεωγόρας πολλοὺς δημόσια χρήματα σφετεριζομένους, καὶ ἄλλα τινὰ ἀδικοῦντας. καὶ διὰ μὲν ταῦτα ἀφείθη τῆς αἰτίας. εὐδοκιμῶν δὲ ὁ Ἀνδοκίδης ἐπὶ τοῖς πολιτευομένοις, ἐπέθετο ναυκληρίᾳ καὶ τοῖς τε Κυπρίων βασιλεῦσι καὶ πολλοῖς ἄλλοις δοκίμοις ἐπεξενώθη, ὅτε καὶ μίαν τῶν πολιτίδων Ἀριστείδου θυγατέρα ἀνεψιὰν οὖσαν αὐτῷ, λάθρα τῶν οἰκείων ἐξαγαγὼν ἔπεμψε δῶρον τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ ἐπὶ τούτοις εἰς δικαστήριον εἰσάγεσθαι, πάλιν αὐτὴν ἐξέκλεψεν ἀπὸ τῆς Κύπρου, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐδέθη. διαδρὰς δὲ ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, καθ' ὃν χρόνον οἱ τετρακόσιοι διεῖπον τὰ πράγματα, δεθεὶς δὲ ὑπὸ τούτων καὶ διαφυγὼν αὖθις, ὁπότε κατελύθη ἡ ὀλιγαρχία, ἐξέπεσε τῆς πόλεως, τῶν λ̄ τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων. οἰκήσας δὲ τὸν τῆς φυγῆς χρόνον ἐν Ἤλιδι, κατελθόντων τῶν περὶ Θρασύβουλον, καὶ αὐτὸς ἧκεν εἰς τὴν πόλιν. πεμφθεὶς δὲ περὶ τῆς εἰρήνης εἰς Λακεδαίμονα, καὶ δόξας ἀδικεῖν ἔφυγε. Δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν. οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ τῶν μυστηρίων εἰσὶ, οἱ δὲ καθόδου δεομένου· σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος, καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα, καὶ περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ἤκμαζε μὲν κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἅμα Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ. ἄρχει δὲ αὐτῷ τῆς γενέσεως Ὀλυμπιὰς μὲν ἑβδομηκοστὴ ὀγδόη, ἄρχων δὲ

Ἀθήνησι Θεογενίδης, ὥϛε εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίȣ ἔτεσί πȣ ἑκατόν. Τȣ́τȣ δὲ ἐπώνυμός ἐϛι καὶ Ἑρμῆς ὁ Ἀνδοκίδȣ καλȣ́μενος, ἀνάθημα μὲν ὢν Φυλῆς Αἰγηίδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδȣ διὰ τὸ πλησίον παροικῆσαι τὸν Ἀνδοκίδην. καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὐτȣ͂ Φυλῇ ἀγωνιζομένῳ διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλȣ͂, ἀντικρὺς τȣ͂ πωρίνȣ σελίνȣ· ἐϛι δὲ ἁπλȣ͂ς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελής τε καὶ ἀσχημάτιϛος.

PHOTIVS

Biblioth. Cod. CCLXI.

Ἀνεγνώσθησαν Ἀνδοκίδου λόγοι δ'. ȣ̔̀ς τέως εἴδωμεν· ὁ περὶ τῶν μυϛηρίων, ὁ περὶ τῆς ἑαυτȣ͂ καθόδȣ, ὁ περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίȣς εἰρήνης, καὶ τέταρτος ὁ κατὰ Ἀλκιβιάδȣ. Ἐϛι δὲ ἐν τȣ́τοις ὁ ἀνὴρ ἁπλȣ͂ς τε καὶ ἀκατάσκευος. ἀφελείας τε φίλος, καὶ τῷ ἀσχηματίϛῳ σχηματιζόμενος. συνακμάσαι δὲ Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ λέγεται, καὶ ἀρχὴν αὐτῷ τῆς γενέσεως γενέσθαι, ὀγδόην καὶ ἑβδομηκοϛὴν ὀλυμπιάδα. παῖς δὲ ἐχρημάτιζε Λεωγόρȣ, ἐξ εὖ γεγονότων καταγόμενος. Ἑλλάνικος δέ φησι καὶ τῆς πόῤῥω τῆς γενέσεως ὀχετὸς ἥκειν εἰς αὐτὸν ἐξ Ἑρμȣ͂. αἰτίαν δὲ λαβὼν τȣ͂ ἀσεβεῖν ἐπὶ τῇ τῶν Ἑρμῶν περικοπῇ, καὶ τῇ τῶν μυϛηρίων τῆς Δήμητρος ὕβρει, ἀπέφυγε κριθεὶς ἐπὶ τῷ μηνύσειν τȣ̀ς ἀδικȣ͂ντας. σπȣδὴν δὲ πᾶσαν εἰσενεγκάμενος, εὗρε τȣ̀ς εἰς τὰ ἱερὰ ἁμαρτήσαντας, οἷς καὶ τὸν ἑαυτȣ͂ πατέρα συγκατεμήνυσεν· ἀλλὰ γὰρ τȣ̀ς μὲν ἄλλȣς πάντας ἐλέγχοις φωράσας ἀπολέσθαι κατεπράξατο, τὸν δὲ πατέρα καίτοι δεδεμένον ἤδη ἐξείλετο ὑποσχόμενος ἐν πολλοῖς αὐτὸν λυσιτελέσι (*Steph.* λυσιτελῆ. F. λυσιτελήσειν absque γενέσθαι olim ſcriptum) γενέσθαι τῇ πόλει· καὶ ȣ̓κ ἐψεύσατο. ὁ γὰρ Λεωγόρας πολλȣ̀ς διήλεγξε χρήματα δημόσια νοσφισαμένȣς, καὶ ἕτερα τοιαῦτα

αὐτὰ παρανομοῦντας. εὐδοκιμῶν δὲ ἐπὶ τοῖς πολιτεύμασιν ὁ Ἀνδοκίδης ἐπέθετο ναυκληρίαν (l. ναυκληρίᾳ) καὶ τοῖς τε Κυπρίων βασιλεῦσι ξένος ἐγένετο, καὶ πολλοῖς ἄλλοις δοκίμοις, ἡνίκα καὶ θυγατέρα μὲν Ἀριστείδου, ἀνεψιὰν δὲ αὐτοῦ, τῶν οἰκείων ὑπεκκλέψας δῶρον ἔπεμψε τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ εἰς δικαστήριον ἐπὶ τῇ κακουργίᾳ εἰσάγεσθαι, πάλιν αὐτὴν ἀπὸ Κύπρου κλέπτει, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τοῦ Κυπρίων βασιλέως, δεσμοῖς παρεδόθη· κἀκεῖθεν δὲ διαδρὰς ἐπεδήμησε τῇ πόλει κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ, ἡνίκα τοῖς τετρακοσίοις τὰ πολιτικὰ μετεχειρίζετο πράγματα· δεθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τούτων πάλιν διέφυγεν. ἡνίκα δὲ ἡ ὀλιγαρχία κατελύθη, ἐφυγαδεύθη τῆς πόλεως: καὶ ἐν Ἤλιδι τὸν τῆς φυγῆς χρόνον διατρίψας, τῶν περὶ Θρασύβουλον κατεληλυθότων, καὶ αὐτὸς συγκατελήλυθεν· αἱρεθεὶς δὲ περὶ τῆς εἰρήνης εἰς Λακεδαίμονα πρεσβεύειν, καὶ ἀδικεῖν δόξας ἔφυγε. Τούτου δὲ ἐστιν ἐπώνυμος καὶ Ἑρμῆς, ἀνάθημα μὲν φυλῆς Αἰγηΐδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδου, διότι πλησίον αὐτοῦ Ἀνδοκίδης ᾤκει.

Si vnum legeris, vtrumque legeris, niſi quod illa, quae *Photius* commentatus eſt, alter mendoſe et σολοικοφανῶς exſcripſit. Andocides Leogorae fil. (hucuſque ſaltem recte, et iuxta marmor apud *Fulu. Vrſinum* Ανδοκιδης Λεωγορου Αθηναιος) erat iuxta *Plutarchum* Κυδαθήναιος ἢ Θουρεύς. Κυδαθηναιευς eſſe potuit, et credo fuiſſe, verum ita in *Plutarcho* reſcribas. *Harpocratio* etenim et *Steph. Byzantinus*, Δῆμος φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ᾽ οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιευς. et ſimiliter marmor Athenis,

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.
ΑΥΛΟΥ.
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ.

itemque alterum *ibidem*

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ΤΟΥ. ΜΥΡΩΝΟΣ.
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ.

Pro-

Proxime: Iſtud Θȣρεὺς, eſt deprauatum quoque. Θοραὶ erat populus Ἀντιοχίδος Φυλῆς, vnde popularis denominandus erat, non Θȣρεὺς, vt *Plutarchus*, neque denuo Θορεὺς, vt *Stephanus Byzantinus*, ſed Θοραιευς, ad quam lectionem ibi prope accedit MS. *Gronouii* Θορακεύς. Vnum interea me male habet: Si fuerit domō Κυδαθηναιεὺς, ex tribu erat Pandionide, ſi Θοραιεὺς, Antiochide: Ille interea extra vtramque Tribum habitabat, in Aegeide ſc. ſi omnes Hiſtorici non mentiantur: Ἑρμῆς ὁ Ἀνδοκίδȣ καλȣ́μενος, ἀνάθημα μὲν ὢν Φυλῆς Αἰγηΐδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδȣ, διὰ τὸ πλησίον παροικῆσαι τὸν Ἀνδοκίδην. *Plutarch.* et ſimiliter *Photius*. *Accidit, vt vna nocte omnes Hermae, qui in oppido erant, Athenis deiicerentur, praeter vnum, qui* ante ianuam Andocidis *erat*, *Andocidiſque Hermes vocatus eſt.* Nepos in *Alcibiade*. Qui locus in manuſcripto vetuſto melius hoc pacto legitur — *ante ianuam Andocidis erat*: Itaque ille poſtea Mercurius *Andocidis vocatus eſt.* Haec, inquam me, male habuiſſent, ni crederem vnumquemque non ea tribu aut populo (ita enim cum *Cicerone* δῆμον interpretor) exiſtimari, vbi degebat, ſed ea, cui ab origine ſua gens et familia acceſebatur. Perinde vt apud Romanos, qui Romae habitabant, Magnates in ruſticas potius tribus nomen lubentiſſime dederunt. Inde eſt, quod *Fabienſis* et *Scaptienſis* tribulis ſuos dixit Auguſtus apud *Sueton.* in *Octau.* 40. Ita marmor *Brixienſe* apud *Gruterum* CXXVI. 3.

C. IVLIO. C. F.
FAB. SCAPT.
CAESARI.
AVGVSTO.

Et quod in honorem Tiberii tribulis itidem ſui monumentum conſecrarunt Pontifices Albani. *Gruter.* CXXXV. 8.

TI. CAISARI. DIVI. AVG. F.
DIVI. IVLI. N. AVGVSTO.
PONT. MAX. COS. V. IMP. VIII. TRIBVN.
POTEST. XVIII.
PONTIFICES. ALBANI.
Q. IVLIVS. Q. F. FAB. RVFVS.
C. IVLIVS. C. F. SCA. BASSVS.
TI. IVLIVS. TIB. F. FAB. MERVLA.
M. IVLIVS. C. F. FAB. SENICIO.

Quemadmodum fere Ciues noſtri Londinenſes non iſtorum ſiue Collegiorum ſiue Sodalitatum iure vtuntur, quorum quaeſtibus, verum vt vnicuique nomen profiteri conlibitum eſt maxime. Deinde *Plutarchus*, iam, non Librarii vicio, ſed ſuo expurgandus, in proſapia Andocidis deducenda maluit *Photium* ſequutus, Oratorem ex Mercurio, quam ſeipſum in *vita Alcibiadis*, ex Vlyſſe deriuare. Neque haec dico neſcius perinde eſſe, teſte ipſo Vlyſſe apud *Ouid. Met.* XIII. 146.

Eſt quoque per matrem Cyllenis *addita nobis*
Altera nobilitas:

verum vt moneam, quantum ſchedae *Photianae* ob oculos poſitae valuerint prae ipſius *Plutarchi* commentariis, qui fortaſſe ad manum ſcriptoris in his vitis concinnandis non erant. Verum pergit, et cum claſſe XX nauium refert Andocidem miſſum ad auxilium Corcyraeis ferendum contra Corinthios. Inſtructa erat claſſis illa Olymp. LXXXVI. 1. quo tempore annum agebat Andocides 33tium. Confirmat vero *Lyſias* eum quadragenarium nunquam obiiſſe munus ἱππέως, ὁπλίτȣ nunquam, non τριηράρχου, non ἐπιβάτȣ. Qui igitur claſſi praefuit, erat Andocides, Leogorae quidem filius, noſtri vero auus paternus, vt olim vidimus. Solenne fuit Athenienſibus nomina in familiis alternare, τὰ ὀνόματα παρ' ἀλλήλων παραλαμβάνεσθαι, vt loquitur Orator *c. Macartat.* Lex fortaſſe id non iuſſit, iuſſere

tamen

tamen mores, iuſſit conſuetudo: eoque animo intelligo locum iſtum eiuſdem auctoris. Τὰ δ' ὀνόματα ἐθέμην τέτοις — τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ τὸ τῦ πατρὸς τῦ ἐμαυτῦ ὄνομα Σωσίαν, ὡς δίκαιον ἐςι· καὶ ἀπέδωκα τῷ πρεσβυτάτῳ τῦτο τὸ ὄνομα. Idem *contra Boeotum* ἀξιοῖ δ' αὐτὸς, ὡς δὴ πρεσβύτερος ὢν τὔνομ', ἔχειν τὸ τῦ πρὸς πατρὸς πάππῦ. Inde Miltiades Cimonis filius et Cimo Miltiadis, et quod ait *Ariſtoph. Au.* 284.

Ιππόνικος Καλλίῦ καὶ ξ Ιππονίκῦ Καλλίας.

ad quem locum vid. *Palmer.* in *Exercit. Spanheim.* ad *Nub. Ariſtoph.* 64.

Vota pater ſoluit, *nomenque imponit* auitum:
Iphis auus *fuerat.*

Ouid. Met. IX. 707. Iterum *Plutarchus.* Andocides erat Leogorae filius, iſtius ſc. qui pacem cum Lacedaemoniis fecit. Vt in ſuperioribus Aui res geſtas ad Nepotem, hic ad Filium tranſtulit. Teſtis eſt *Andocides* ipſe in *Orat. de pace.* Καὶ ᾑρέθησαν δέκα ἄνδρες ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων πρέσβεις εἰς Λακεδαίμονα περὶ εἰρήνης αὐτοκράτορες· ὧν ἦν Ανδοκίδης ὁ πάππος ὁ ἡμέτερος. Notabile eſt, quod vbicunque hic ſcriptor ab exemplari *Photiano* diſcedat, ibi in errores maximos incidat. Addit idem circa finem, *Andocidem* in aedilitate victorem tripodem poſuiſſe ἄντικρυς τῦ πωρίνῦ σελίνῦ. Neminem vidi, quem non excruciauit iſtud πωρίνῦ σελίνῦ: Porini Selini, vt vertunt. Quod miror. Nihil frequentius, quam vt Graeci dicant λίθινον Ερμῆν pro lapidea ſtatua Mercurii. Idem fere eſſet, ſi dixiſſent πώρινον: Πώρινος, λίθινος, ὁ δὲ πῶρος ῦ πᾶς λίθος, Heſych. Vid. *Herodot. Terpſich.* 62. Συγκειμένου σφι Πωρίνῦ λίθῦ ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίῦ τὰ ἔμπροσθεν αὐτῦ ἐξεποίησαν. Pauſan. *Eliac.* II. 19. Εςι δὲ λίθῦ πωρίνῦ κρηπὶς ἐν τῇ Αλτει. Porum lapidem memorat *Plin.* XXXVI. 6. fin. et XXXVI. 17. *Mitior eſt autem ſeruandis corporibus nec abſumendis chernites, ebori ſimillimus, in*

quo Darium conditum ferunt: Parioque ſimilis candore et duritie, minus tamen ponderoſus, qui porus *vocatur.* Inde pro σελίνου (quod nihil eſt) lego Σιλήνου, et intelligo ſtatuam iſtius Dei ex lapide, qui porus dicitur, factam. Andocides noſter iam adultus vixit, ſi quis alius, vitam vere ἀβίωτον. p. 228. 5. Singularis in eo fortunae inconſtantia, non quod vtramque alternatim expertus ſit, ſed quod aduerſam varie. Age ergo, vt cum Auctore meo a me emendato loquar, Σκέψασθε Ἀνδοκίδου τὸν βίον, εἴτε τοιοῦτος ἢ ἕτερός ἐστιν. p. 218. 3. Iuuentutem petulanter egit, et, ex auctoritate *Plutarchi*, propter nocturnas comeſſationes venit olim in ſuſpicionem Hermarumque obtruncatorum et profanatae Cereris religionis. Ex eo crimine, cum ſeruum, quem productum vellent aduerſarii, domi retinuit, iterum incidit in ſimilem infamiam, cum vna nocte ante exitum claſſis, quae Alcibiade duce in Siciliam erat nauigatura, omnes Hermae, qui in vrbe erant, deiicerentur, praeter vnum, qui ante Andocidis ianuam erat. Haec *Plutarchus* ſolus et admodum indiſtincte. Priorem iſtam αἰτίαν ceteri omnes partim ignorant, partim negant. *Thucydides* quidem haud obſcure innuit VI. 28. accidiſſe, vt ante notabile iſtud Hermocopidarum facinus, iuuenes quidam temulenti Hermas praeciderent per ludibrium et petulantiam: ſed ex eiuſdem verbis, elicitur quoque nullam de ea re habitam fuiſſe quaeſtionem, nullum indicium, donec erumperet haec, ſiue Alcibiadis, ſiue cuiuſquam alius audacia. Verba eius adponam, ne fidem aegre mihi adcommodes. Μηνύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων, περὶ τῶν Ἑρμῶν οὐδὲν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου γεγενημέναι. In magna illa trepidatione et timore populi ob deiectos Hermas, in qua Alcibiadis potentia ſuſpectior erat, (cuius rei hiſtoriam legere poſſis apud *Photium* in *Andoc. Plutarch.* in *Alcib.* et *Nicia*,

Lyſiam

Lyſiam c. Andocid. atque *Andoc.* ipſum περὶ μυϛηρίων, *Thucyd. Diodor. Nepotem* alioſque) crebrae factae ſunt delationes, quas vide apud *Andoc.* p. 2. 3. ſeqq. Andocidem denique ipſum inſimulat Dioclides, ibid. p. 6. inter alios quadraginta, quorum plurimi cognatione vel adfinitate illi erant coniuncti. Fuerunt autem Leogoras Andocidis pater, Callias Teleclis f. qui Andocidis ſororem, quam vnicam habuit, vxorem duxit, Euphemus Teleclis f. Calliae frater, Charmides Ariſtotelis et Leogorae ſororis filius, Taureas Leogorae patruelis, Niſaeus Taureae filius, Callias Alcmaeonis filius, Leogorae itidem patruelis, aliique, ibid. p. 7. Ibi Andocides in ius vocatus vltro ſe vinciendum obtulit, ni ſeruum, quem ſecum habuit, coram ſiſteret. p. 220. 2. Res, vt videtur, in eius arbitrio ſtetit, an erat argenti aeſtimatio facienda, qua teneretur ni ſiſteret, an vinculis coercendus, vſque dum ſeruum proferret: ille tamen ſana mente exturbatus vincula praetuliſſe dicitur, cum interea ſciret, ſeruum, ne delator fieret, a ſe morti fuiſſe datum. Haec eo paulo fuſius, quia et locum *Lyſiae* illuſtrent, meas ibi emendationes confirment, *Plutarchi* denique de ſeruulo iſto Andocidis fidem, qualis ſit, perſpiciendam lectori exhibeant. In iis vinculis poſt annum fere integrum, propoſita immunitate patrem cognatoſque omnis ſimul inſimulat et abſoluitur. Senex aliis indiciis de aerario factis gratiam populi meruit, ſeque poena eripuit, quae ceteros omnis confeſtim inſecuta eſt. Haec habet hiſtoria, quae dum infirmare vellet *Andocides* in luculenta iſta, quam pro ſe habuit, defenſione, illud interea vel ex ipſius teſtimonio conſtat: fuiſſe eum in iſta coniuratione: eius facinoris auctorem et caput exſtitiſſe Euphiletum quendam; atque Hermem denique, qui ob Andocidis ianuam ſolus in vrbe non deiiceretur, ideo incolumem manſiſſe, quod Andocides, qui in eam operis partem deſignatus erat, id tem-

id temporis aeger ex vulnere in lecto decumbebat. Eo periculo liberatus homo noſter mercaturae quaeſtum occipit, atque amicitia cum Rege Cypri facta, ciuem Atticam ſibi adfinem clam e tutela eduxit, nouo hoſpiti in ſeruitutem et delicias. Iſtius lenocinii cauſa metuens ſibi a ſuis ciuibus, dum puellam furto repetere vellet, a Rege in vincula coniectus eſt. Elapſus domum reuertitur, rurſusque a CCCC viris, qui tunc Remp. tenebant, in carcerem et verbera datur. Corruente Rep. ſub XXX viris dura omnia exſilii, reſtituta cum Thraſybulo, infenſos ciuium animos expertus eſt. Binas ibi Ενδείξεως cauſas ſuſtinuit, quarum vnam egit *Lyſias* Orat. VI. Poſtquam diutinam aetatem in vinculis egiſſet et bona in iudiciis diſſipaſſet, legatus ad Lacedaemonios de pace ineunda miſſus, et domi poſtea παραπρεσβείας condemnatus, reliquum quod erat vitae in exſilio peregit, relicta domo vacua, ſplendidiſſimaque familia in eius funere clauſa. Eum exitum habuit Andocides, vir auctoritate inter ſuos magnus, eloquentia inter poſteros clarus, omnino maior, ſi facundia, quam in periculis ſuam ſalutem eleganter exercebat, in Reip. diſcrimine ad communem vtilitatem ſalutariter fuiſſet vſus. Ea facundiae monumenta commentario proximo materiam ſuppeditabunt.

CAP. VI.

Andocidis *Orationes* IV. *Laus* Ioſephi Waſaei τοῦ μακαρίτου. Andocidis *oratio* prima περὶ μυστηρίων. *Eadem eſt* Ενδείξεως. *Grauiſſima oſcitantia Scriptoris* vitae Andocidis. Secunda *falſo inſcribitur. Ter emendatur.* H. Stephani *temeritas. Vindicatur emendatio Lyſiaca.* Tertia νοθεύεται. *Tollitur ex ea mendum foediſſimum. Diſputatur de* quarta *ſiue noſtrema. Emendatur plurimis in locis.* Ευανδρία. *Oſtraciſmi exitus. Num videatur haec oratio a* Lyſia *fuiſſe conſcripta? Quem reuera habuit auctorem. Locus* Pla-

 tonis

tonis *vindicatur contra eius Interpretem. Emendantur* Lycurgus *et* Plutarchus.

Ex Orationibus, quas ſcripſit *Andocides*, IV, hodie ſuperſtites, legit *Photius*. *Plutarchus*, qui *Photianis* non contentus Vitam addidit, pueriliter peccauit, mihi eo nomine poenas proxime daturus. Si exſtitiſſent commentarii, quos in *Andocidem* ſcripſiſſe olim *Valerium Theonem* teſtatur *Suidas*, aut ſi prodiiſſent curae, quas non ita pridem huic ſcriptori impendiſſe viros doctos in exteris regionibus didici ex Cl. *Waſaei Bibliotheca Literaria*, minus, credo, mihi fuiſſet neceſſarium, vt hic diſſererem, quae ad ſingulam *Andocidis* orationem olim adnotaui. Dum haec ſcribo Calendis Decembribus MDCCXXXVIII, de obitu clariſſimi iſtius viri et de Republica literaria optime meriti, *Ioſephi* nempe *Waſaei*, primus allatus eſt nuncius. Dolebam ſane, primo quod tanto hortatore ſtudiorum meorum, mihique multis officiis coniunctiſſimo priuatum me viderem, tum verò quia interitu talis viri in alieniſſimo Reipublicae literariae tempore exſtincti, dignitatem bonorum ſtudiorum, noſtrique praeſertim ordinis ſtatim imminutum iri ſenſi. Magna ille vixit et cum ſummis viris gratia et cum eruditis auctoritate. Nam et ingenium nullis literarum limitibus, humanitatem nullo officiorum genere concludi et circumſcribi voluit. Teſtes meae orationis eſſe poſſunt plurimorum noſtrorum hominum tum etiam et exterorum voces, quibus illius nunquam aut in laboribus ſuſcipiendis conſilium, aut in exſequendis opera defuit. Atque profecto dolorem noſtrum non minimum auxiſſet, ni ex iſto literarum conſortio et coniunctione, quam ſemper cum viris eruditiſſimis excoluit, ſpes aliqua ſupereſſet, *Diodorum* aliquando non minus limate aut emendate minus prodíturum. Hac quaſi parentatione de-

ne defunctus eo vnde diuorti redeo. Inſcribitur *prima* oratio *Andocidis* περι μυϛηριων: Praeter eam ſupereſſe quoque ſua aetate voluit alteram περι ενδειξεως Plutarchus. Si ſuperfuit vna, ſuperfuiſſe ſat ſcio alteram, cum vna ſit. Ενδειξις erat ea actionis ſpecies, quae, ſi quis legibus aut iudicio publico, aliquo aut loco aut munere excluſus, eum tamen aut locum adire, aut munus ambire voluit, reum deferebat. *Andocides*, qui et *myſteria* feciſſe inſimulabatur, et cetera nefaria commiſiſſe, adeoque eo piaculo conſtrictus, talem ἐνδείξεως cauſam in hac oratione egit, itaque ab Antiquis pro arbitrio orationem vel Ενδείξεως vel περὶ μυϛηρίων (nam vtroque modo ſcribunt) habuiſſe dicitur. Vocem Ζητητὴς ex oratione περὶ ἐνδείξεως laudat *Harpocratio*, quae in illa, quam hodie habemus, περὶ μυϛηρίων aliquoties occurrit. Cauſam denique expediet ipſe *Andocides*, cuius verba *Edit. Steph.* pag. 2. haec ſunt. Πρῶτον μὲν περὶ αὐτῆς τῆς αιτιας, ὅθενπερ η ενδειξις ἐγένετο, διόπερ εἰς τὸν ἀγῶνα τόνδε κατέϛην περι των μυϛηριων (ἀπολογήσομαι ſc.) Tune, mi homo, ſub leonino *Plutarchi* nomine os iſtud tuum aſininum latere poſſe arbitreris! Neque adhuc tam laute corium tuum dedolaſſe mihi videor, quin iterum, vbi vſus venerit, a me vapulabis. Sic ſoleo, qui genus, qui ingenium mentiuntur. *Secunda* oratio nomen vulgo ſortita eſt περι της εαυτου καϑοδου. In ea luculentiſſima ſane oratione *conqueritur* multum de quorundam ciuium iniuriis, qui negauerunt ſuum indicium de Hermocopidarum coniuratione Reipublicae quidquam adtuliſſe ſalutis: *exponit* ſuam infelicitatem in conſiliis c. Rempublicam initis, vitamque ex ea tempeſtate, quam duxit vere ἀβίωτον: *orat* denique, quae cauſae fuit ſumma, vt immunitatem (ἄδειαν vocant Graeci) quam olim illi ob indicia ἐψηφίσαντο, poſtea autem mutato conſilio reuocarant, ratam eſſe

nunc demum paterentur. Ἐγὼ τοίνυν τοσοῦτον ὑμῶν μόνον δέομαι· τὸ ψήφισμα, ὃ Μενίππου εἰπόντος ἐψηφίσασθε, εἶναί μοι ἄδειαν, πάλιν ἀπόδοτε. ἀναγνώσεται δὲ ὑμῖν αὐτὸ, ἔτι γὰρ καὶ νῦν ἐγγέγραπται ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Ψήφισμα. Τουτὶ τὸ ψήφισμα, ὃ ἠκούσατε, ψηφισάμενοί μοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ὕστερον ὑφείλεσθε, χάριν ἑτέρῳ φέροντες. Rectius ergo inſcriberetur περι της αδειας, quo nomine laudat *Harpocratio* in v. Ὀῤῥωδεῖν. Eam tamen non prius dimittam, quam contra *H. Stephani* temeritatem vindicauero. Ille enim, vt olim in *Lyſia*, dominationis τῶν CCCC oblitus (grauius aliquid dicere nolim) ter in hac Oratione, *Aldinam*, et MSS. lectionem τετρακοσίων et τετρακοσίοις in τριακοσίων et τριακοσίοις imprudentiſſime mutat. v. p. 765. not. 19. Tu vbique reſtituas in his locis, quod ille excluſit. Haec erant cum adnotatu neceſſaria, tum etiam emendationi meae ad *Lyſiam* aliquam auctoritatem addunt. Κατέπλευσεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, ἐπεὶ τῶν τετρακοσίων θεὸς λήθην ἔδωκε, p. 224. 4. vbi ex hiſtoria dudum correxi, Κατέπλευσεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν επι τῶν τετρακοσίων. Θεὸς γὰρ etc. Quod potui etiam hoc loco adductus *Andocidis*. Πυθόμενοι δέ τινές με ἥκοντα τῶν τετρακοσιων ἐζήτουν τε παραχρῆμα, καὶ λαβόντες ἤγαγον εἰς τὴν βουλήν. εὐθὺς δὲ παραστάς μοι Πείσανδρος κ. τ. λ. Sequitur *tertia* oratio *de pace*, quam *Harpocratio*, et, iuxta auctorem ὑποθέσεως, *Dionyſius* quidam, proculdubio *Halicarnaſſenſis*, Oratori noſtro abiudicant. Et recte quidem mea ſententia abiudicant. In Orationis initio inſumpta eſt fere vna pagina *Edit. Steph.* in monumentis ſuae gentis recenſendis, vt hoc planum faceret audientibus, maiores eorum non modo nullo cum impendio, ſed maxima ſemper cum vtilitate pacem cum Lacedaemoniis feciſſe. Totum autem locum, iisdem pene per omnia verbis, emendicauit Sophiſta

ex fi-

ex fine Orationis *Aeſchinis de ementita legatione.* Quas autem reponit ille gratias pro tantis auxiliis? Iſtas ſc. quas ſolent, qui exſcribunt nempe vt deſcribant perperam. In *Andocidis* editis ita: Ην μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ — καὶ Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος ὠστρακισμένον, καὶ ὄντα ἐν Χεῤῥονήσῳ κατεδεξάμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο, πρόξενον ὄντα Λακεδαιμονίων, ὅπως πέμψαιμεν εἰς Λακεδαίμονα, προκηρυκευσόμενον περὶ σπονδῶν. καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη πέντε, καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφότεροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακαίδεκα. Hoc eſt digitis computare! Audi vero alterum, Καταστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον — Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος προκηρυκευσαμένου πρὸς Λακεδαιμονίους, ὄντος προξένου, σπονδὰς τοῦ πολέμου πεντηκονταετεῖς ἐποιήσαμεν, ἐχρησάμεθα αὐταῖς δὲ ἔτη τριακαίδεκα. Aeſch. π. παραπρεσβ. non procul a fine. Ad *quartam* vero properat, in qua magnopere exultat, Criſis mea. Habita eſt, ſi Muſis placet, *contra Alcibiadem*. Ita *Harpocratio* cum alibi, tum in voce Εὐανδρία. Εὐανδρία. Παναθηναίοις Εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ανδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Αλκιβιάδου δηλοῖ, καὶ Φιλόχορος. Primum itaque reſtituamus eam vocem orationi, nam hodie in ea neutiquam comparet. Locum autem habebit in ipſo exitu orationis, Καίτοι τυγχάνω νενικηκὼς εν ανδρια καὶ λαμπάδι, καὶ τραγῳδοῖς. *Vox* iſta Ανδρία *ſuſpecta* fuit doctiſſimo *Palmerio*, qui *de eo agone nihil vnquam* ſe *legiſſe* profitetur; quoniam autem Λαμπαδηφορία ἀγὼν (ab Oratore proxime memoratus) *celebrabatur in* Academia, *dubitat, num* Andria *vox irrepſerit pro* Academia, *quae forte per abbreuiationem quandam ſcripta fuerat.* Tu autem pro εν ανδρια lege εὐανδρίᾳ. Quis negat? Ego interea maius opus moueo. 1. Diſputatur in hac cauſa, quemnam potius ex tribus decennali iſto exſilio, quod *oſtraciſmum* vocant, plecterent Athenienſes. Ο μὲν οὖν ἀγὼ-

γὼν ὁ παρὼν, οὐ ςεφανηφόρος, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ἀδικήσαντα τὴν πόλιν δέκα ἔτη φεύγειν. οἱ δ' ἀνταγωνιζόμενοι περὶ τῶν ἄθλων τύτων ἐσμὲν εγω καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Νικίας· ὧν ἀναγκαῖον ἕνα τῇ συμφορᾷ περιπεσεῖν. Edit Steph. p. 29. 2. Deinde, Orator, quicunque fuerit, memorat, ſe domo eſſe humili potius et ignobili, quam illuſtri, Εἰ δεῖ κατὰ γένος (vel vt feliciter ſaltem *Stephanus* καὶ το γένος) σκοπεῖν, ἐμοὶ μὲν ὐδαμόθεν προσήκει τύτου τῦ πράγματος, p. 33. 3. Porro legationes ſuas recenſet, quibus honorifice et in ciuitatis ſalutem functus eſt: Εγὼ πρεσβεύσας εἰς Θετταλίαν καὶ Μακεδονίαν καὶ εἰς Μολοσσίαν καὶ εἰς Θεσπρωτείαν καὶ εἰς Ιταλίαν καὶ εἰς Σικελίαν τὺς μὲν διαφόρυς ὄντας διήλλαξα, τὺς δ' ἐπιτηδείυς ἐποίησα, τὺς δ' ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπέςησα. p. 34. Iam meum eſt, vt veris, ſi poſſim, vincam haec quaſi oris lineamenta *Andocidem* minime referre, deinde vt producam, quem referant maxime. Interea autem, dum me iſta cura exerceat, expendenda eſt *Athenaei* auctoritas, qui hanc orationem quodammodo *Lyſiae* noſtro adſignet: cum l. 9. ſub finem laudet ex eius oratione *adu. Alcibiadem* voces Τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις, qui locus continuo legitur in oratione prae manibus, p. 33. πρότερος τῆς πόλεως χρήσασθαι τοῖς χρυσοῖς, χερνίβοις (l. χερνιβιοις) καὶ θυμιατηρίοις. Attamen eam locutionem vſurpare potuit vterque, et *Lyſias* et noſter, ſiue *Andocides*, ſiue quiſquam alius: vel in Auctoris nomine ceſpitauerit ſummus ille ſcriptor: certe ad *Lyſiam* multo minus ſpectat, quam ad *Andocidem*. Aio autem neque ad *Andocidem*. Primo enim id confirmo, quantum ſc. ea res confirmari poſſit, *negando*. 1. Nam *Andocides*, quantum ex hiſtoriae monumentis liquet, nunquam cum Alcibiade et Nicia de oſtraciſmo decertauit. 2. Deinde non ea fuit *Andocidi* generis condicio, vt hanc domus ſuae obſcuritatem liquido adfirmare

mare

mare poſſet, qui alibi nominis ſui ſplendorem iactare ſoleat, Καίτοι οὐκ ὄνειδος ὑμῖν ἐστιν ἡ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὖσα. qui maiorum res geſtas, οἱ πλείστας μὲν στρατηγήσαντες στρατηγίας, πολλὰ τρόπαια τῶν πολεμίων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ὑμῖν ὑπέδειξαν, πλείστας δὲ ἄλλας ἀρχὰς ἄρξαντες κ. τ. λ. qui denique Mercurio ſatus generis ſui ſummam et religioſam antiquitatem, οἰκία δὲ πασῶν ἀρχαιοτάτη καὶ κοινοτάτη ἀεὶ τῶν δεομένων. 3. Tertio autem *Andocides*, vt diſcimus ex *Lyſia*, Siciliam, Italiam, Peloponneſum, Theſſaliam, Helleſpontum, Ioniam, Cyprum peragrauit, ſed priuatus, ſed in ἀποδημίᾳ: noſtrum autem vides in Theſſalia, Macedonia, Moloſſia, Theſprotia Italia et Sicilia legationes praeclare obiiſſe: Quae quam diuerſa! Iam ergo vt declarem, quis Orationem hanc conſcripſerit, primum, id quod pauciſſimis ante me contigiſſe video, monendum eſt fruſtra in bibliothecis quaeri, quem hodie commendo: nouus tibi hodie ſalutandus eſt hoſpes, priuſque tibi commonſtrandus, quis ſit, quem velim, quam quod ea, quae velim, conſcripſerit. Totum excute *Argiletum*, non erit ex *Soſiis*, qui tibi confirmabit, PHAEACEM quendam ſibi vnquam aera meruiſſe. Quotus quiſque eſt ex crumenimulga iſta diſciplina, qui non protinus exclamet, Mi homo! operam ludis. Canoniſtae quidem apud nos non vaeneunt, neque Scoti familia familiam meam alere poſſit, at ceteros interea omnis noui perquam familiariter, religaui, diſtraxi (addet fortaſſe EDIDI,) doctos, indoctos; antiquos, neotericos; eos, quos Minores legunt quotidie, eoſque, qui Maiores legerint nunquam; eos, qui ſcripſerint, vt legendo bene ſit aliis, eosque, qui vt comedendo bene ſit ſibi. Meam autem ceram nunquam ſignauit Phaeax. Valebis. Quod ſi in Eruditiorum bibliothecis hominem velis demonſtrari quis ſit, aut quem pluteum habitet, tibi com-

monſtrari, tantundem eſt. Quem igitur legis, vt noris, accipe. Phaeax, qui cum Alcibiade vixit, δεινὸς ῥήτωρ memoratur ab *Ariſtoph.* σχ. ad illa *Equitum* v. 1374.

> *Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε.*
> *Συνεκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,*
> *Καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς καὶ κρουστικὸς,*
> *Καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.*

Ille (vt τὸ δεξιῶς οὐκ ἀπέθανε exponit *Scholiaſtes*) cauſa capitis dicta ἐπαυτοφώρῳ, facundiae debuit ſalutem. Concordant omnia. Confirmat enim noſter Orator ſe olim capitis cauſam dixiſſe; fuiſſe ſententiis iudicum abſolutum; duos deinde, qui in eadem ſecum fuerint cauſa, diſſimili tamen vſos eſſe fortuna et mortem ſubiiſſe. Locum producam, vt vna emendem. Exſtat autem pag. *Edit. Steph.* 34. ineunte: Καίτοι οὐ δήπου, ὦ Ἀθηναῖοι, ὀστρακισθῆναι μὲν ἐπιτήδειός εἰμι, τεθνάναι δὲ οὐκ ἄξιος· οὐδὲ κρινόμενος μὲν, ἀποφυγεῖν, ἄκριτος δὲ, φεύγειν. ὁ δὲ (rectius οὐδὲ) τοσαυτάκις ἀγωνιζόμενος δικαίως (l. ἀδίκως) καὶ νικήσας, πάλιν δόξαιμι δι' ἐκεῖνα ἐκπεσεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων, ἢ διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐχθρῶν ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ διὰ τῶν ἐρρωμενεστάτων καὶ λέγειν καὶ πράττειν· οἵτινες δύο τῶν τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐχόντων ἐμοὶ ἀπέκτειναν. Verum vt diſertius explicetur, quemadmodum ea, quae cum *Andocide* pugnant, *Phaeaci* competere videantur, 1. liquet *primo* ex *Plutarcho* in *Alcibiade*, et *Nicia*, diſputari olim de oſtraciſmo inter PHAEACEM, ALCIBIADEM, et NICIAM. *Plutarch. Edit. Bryan.* tom. 2. p. 16. vbi dicitur, Alcibiadem, cum primum ad Remp. acceſſit, nactum eſſe aduerſarios duos prae caeteris, Phaeacem Eraſiſtrati et Niciam Nicerati: Phaeacem cum in aliis rebus, tum in oratione maxime Alcibiadi cedere. Nam quanquam ex eo loco, quem in Rep. tenuit,

tenuit, neceſſe fuit, vt populum nonnunquam concione compellaret, plus tamen ſemper in colloquiis priuatis et ſermonibus domeſticis profeciſſe, quam valuiſſe forenſi eloquentia, vt de eo *Eupolis* comicus ſcriberet

Λαλεῖν ἄριϛος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Hunc igitur III viratum, vbi populus ad ſolatium potius inuidiae, quam timoris, cuiusdam Hyperboli hortatu, in exſilii decennalis diſcrimen impulit, καὶ δῆλον ἦν, ὅτι ἑνὶ τῶν τριῶν τὸ ὄϛρακον ἐποίσουσι, verbis ipſiſſimis *Plutarchi* vtor; ibi Alcibiades adunatis conſiliis cum Nicia, vel, iuxta alios, cum Phaeace, metum omnem et periculum in Hyperbolum conuertit nihil tale cogitantem. Non enim in homines aut obſcuro genere natos aut infamia aliqua conſtrictos, ſed in ſummos vbique et populo ob fortunas aut potentiam ſuſpectiores id genus poenae ſemper cadebat, vnde de Hyperbolo *Plato* Comicus,

Καίτοι πέπραχε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,
Αὑτοῦ δὲ καὶ τῶν ϛιγμάτων ἀνάξια,
Οὐ γὰρ τοιούτων εἵνεκ' ὄϛραχ' εὑρέθη.

Eum exitum habuit iſta contentio, eum quoque e poenae ratio. Poenituit enim Rempublicam Hyperbolum hominem nequiſſimum, faecem populi, et cruce magis, quam teſta dignum, ea poenae dignitate cenſeri, qua fortiſſimum quemque ciuem, Themiſtoclem, Ariſtidem, ceteroſque olim cenſuiſſent. Deſiuit ergo et abſumpta eſt in hoc poenae errore poenae, quoque natura, neque vltra Hyperbolum, qui iſtam nobilitatem exſilii quaſi contaminaſſe videtur, quiſquam alius oſtraciſmum ſubiiſſe dicitur. (11) *Secundo* autem, Phaeax Eraſiſtrati neque domo admodum nobilis, nepue maioribus clarus, recte ea, quae dixit, potuit proferre. Gens Eraſiſtrati nullam in Vett. monumentis dignitatem conſecuta eſt; primus erat, qui nobilitauit, noſter Phaeax, cuius deinde nepos ex fratre Eraſiſtratus inter XXX viros

 ſuiſſe

fuiſſe videtur: nam de eo intelligo verba iſta *Platonis* in *Eryxia*, init. Ετυγχάνομεν περιπατȣ͂ντες ἐν τῇ ϛοᾷ τȣ͂ Διὸς τȣ͂ Ελευθερίȣ, ἐγώ τε καὶ Ερυξίας ὁ Στειριεὺς· εἶτα προσελθέτην ἡμῖν Κριτίας τε καὶ Ερασίϛρατος ὁ Φαίακος τȣ͂ Ερασιϛράτȣ ἀδελφιδȣ͂ς· quem locum Interpres duplici lumbifragio ornauit, *Critias et Eraſiſtratus Pheacus*, (quaſi eſſet nomen gentile) *Eraſiſtrati ex fratre nepos*. Verte, vt debes, *Critias et Eraſiſtratus Phaeacis Eraſiſtrati filii ex fratre nepos.* (111) Quod autem erat vltimum, B. Peloponneſ. anno 10mo noſter Phaeax cum duobus Collegis miſſus erat ab Athenienſibus legatus in Italiam atque Siciliam ad confirmandos ſociorum animos, ceterorumque, ſi fieri potuit, irritandos adu. Syracuſios, quorum potentiam Athenienſes imminutam cupiebant maxime. Cui quidem legatione aliqua ex parte ſatisfecit. Haec dabit *Thucydides* V. 4. Si cui haec parum ſatisfaciant, vnum hoc addam nulla vi infirmandum, quod ſuppeditabit locus huius Orationis cum *Plutarchi* alio in *vita Alcibiadis* conferendus. Vterque tamen antea a me ſanandus. Locus *Phaeacis* (ſinito, vt ita tandem auctorem noſtrum compellem) exſtat Edit. *H. Steph.* p. 33. init. Ινα — τὴν πόλιν ὅλην ὑβρίζων ἐπιδόξειε [Alcibiades] τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος, ὡς εἰς τὰ πινάκια τη προτερα της ουσιας χρησόμενος, ἐξηπάτησε, καὶ ἀποδȣ͂ναι ȣ̓κ ἤθελε, βȣλόμενος, τῇ ὑϛεραίᾳ πρότερος τῆς πόλεως χρήσασθαι τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις. ὅσοι μὲν ȣ͂ν τῶν ξένων μὴ ἐγίνωσκον ἡμέτερα ὄντα, τὴν πομπὴν τὴν καινὴν ὁρῶντες ὑϛέραν οὖσαν τῆς Αλκιβιάδȣ, τοῖς τȣ́τȣ πομπείοις χρῆσθαι ἐνόμιζον ἡμᾶς. Tentabat *Palmerius* τη πρωτη και τη επιουσῃ, *vt ſit prima et ſecunda dies Myſteriorum. Nam*, ait ille, ἡ ἐπιȣ͂σα *eſt Dies, quae aliam ſequitur, unde forte ſecundus a primo Myſteriorum* ἡ ἐπιȣ͂σα *dicebatur, Sic nos Gallice*, Le lendemain de la feſte. Verum fallitur

Vir

Vir doctiſſimus. Quod nos *Poſtridie Feſti* diceremus, id Graeci hoc modo efferunt: *Plutarch. de fortun. Roman.* Ἔφη, γὰρ τὴν ὑστεραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτήν, λέγουσαν, ὡς ἐκείνη μὲν ἐστι κομπώδης καὶ ἄσχολος, ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύουσι μεθ' ἡσυχίας. Miror maxime *Palmerium* latere potuiſſe medicinam tam facilem, tam expeditam, qua ſola hoc vlcus ſanari potuit. Quantillum intereſt inter θυσιας et ουσιας, attamen quantas turbas hic dedit pauxillula iſta differentia? Τῇ προτέρᾳ τῆς θυσιας *Pridie Feſti.* Similem, imo ſimillimam labem eluo ex *Lycurgo* Edit. H. Steph. p. 168. ἀλλ' ἥκη ἱερῶν, θυσιων, ἀγορᾶς, νόμων, πολιτείας μεθέξων. Male hodie excuſum ουσιων. Verum vt ad cauſam, quam proxime accedam, locus ille, quem memoraui modo et expurgaui, confirmatur ſcribi a *Phaeace*, et quidem in eius oratione *c. Alcibiadem.* Qui confirmabit, is, vt monui, eſt *Plutarchus*, verum non niſi ad Codicis emendatioris fidem atque auctoritatem prius reſtitutus. Ille enim in *Alcibiade*, vbi dixiſſet Phaeacem ἐντευκτικὸν potius fuiſſe, quam ἀγῶνας φέρειν δυνατὸν, ſubiungit continuo, Φέρεται δε καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδου και Φαίακος γεγραμμένος, ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται, κ. τ. λ. Quid autem iſtud δέ? Quaenam aut qualis iſta correctio? Diceretne quaeſo, „Quanquam *Phaeax in foro et in concione cauſas minus frequenter egit*, nihilo minus *in manibus verſatur oratio* contra hunc et Alcibiadem *habita?*„ Ridicule. Fac reſtituas cum Cod. MS. *Aldino*, Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδου υπο Φαίακος γεγραμμένος. Ibi quid ſcribitur? Nam in eo eram, niſi vulgatae lectionis vitium me interpellaſſet. Ibi μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ ὅτι τῆς πόλεως πολλὰ πομπεῖα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κεκτημένης, Ἀλκιβιάδης ἐχρῆτο πᾶσιν αὐτοῖς ὥσπερ ἰδίοις πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν. Tu, qui legis haec, memineris diſputationem

nem hanc omnem non indiligenter admodum a me eſſe tractatam, aut, quod multi faciunt, me commentum procudiſſe nouantiquum; verum conſtanter, vbi tempus ad eam rem tulerit, meae famae periculo cites ORATIONEM PHAEACIS CONTRA ALCIBIADEM.

CAP. VII.

Diſputatur de Fide libelli, qui inſcribitur Βίοι τῶν δέκα Ρητόρων, *et* Plutarcho *vulgo adtribuitur. Percurritur* Vita Antiphontis, *quae et aliquoties emendatur.*

Quicunque antiquos Scriptores ſiue Graecos ſiue Latinos euoluit, eiſque non indiligentem animum aduertit, nae ille facile intelliget, multa hodie circumferri, quae Antiquitas non nouit; et eadem opera mirabitur eorum hominum veſaniam, qui cum ipſi fuerint nullo acumine a faece Romuli diſcreti, maximorum interea ex omni antiquitate ingeniorum ſplendidiſſima nomina ementiantur. Iſta fide nobiſcum egit, vt pluribus vbique argui, ineptus ſcriptor Vitarum X Rhetorum, quae ſub *Plutarchi*, at quali! nomine paſſim vaeneunt. Nam ſi in ipſo limine operis ſiſtamus, atque de ſola *Antiphontis* vita, qui Oratorum aetate primus fuit, quaeſtio habeatur, quot mendacia contexuit deglutienda, quas fabulas muſſitandas a pueris et ab iis, qui pueriliter, i. e. leui cum iudicio *Plutarchum* lectitare ſoleant? Ne autem a me καταρρητορευέσθω, aut Sycophantam agere videar, agedum lege mecum, ſi velit, immo etiamſi nolit, experiatur. Tu autem, praeco, fac ſilentium. Ἀκούετε, λεώς· Ἀδικεῖ Πλούταρχος, περὶ τῶν δέκα ῥητόρων ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐνόμιζον οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ καὶ τερατώδη εἰσφέρων, καὶ τῶν νέων τὰς ἀκροάσεις διαφθείρων. Vt igitur diſtinctius omnia et dilucidius cognoſcantur, diſpiciendum eſt primum ſedulo et ſigillatim de condicione nonnullorum

rum hominum, qui *nominis* ſolummodo ANTIPHONTIS communione videntur inter ſe ipſos eſſe coniuncti; vnde conuincam, ea, quae de diuerſis diſerte ab optimis ſcriptoribus tradantur, ad hanc portentoſam vitam conflandam vndique conueniſſe. (I) ANTIPHO Sophili F. Rhamnuſius Oratorum primus. Tyrannidem ille τῶν CCCC impenſiſſime adiuuit, adeoque a populo recuperata libertate, damnatus. *Thucyd. Photius* aliique. Nos in vita *Lyſiae* p. xxxix. ſeqq. (II) ANTIPHO Sophiſta, Athenienſis quoque, quem memorat *Xenoph. Memorabil.* I. extr. cum Socrate quondam diſceptaſſe. De eo *Hephaeſtio* Grammaticus, teſte *Athenaeo* l. 15. commentarium integrum ſcripſit, περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι Ἀντιφῶντος. Eundem fuiſſe Antiphontem, qui cum Socrate diſputauit, atque Τερατοσκόπον, ſiue Ὀνειροκρίτην a plurimis laudatum teſtatur *Laertius* in *Socrate* §. 46. Τούτῳ [Socrati] ἐφιλονείκει Ἀντιόλοχος Λήμνιος, καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Suidas etiam et τερατοσκόπον vocat et σοφιστήν, et ab *Antiphonte* Rhamnuſio diſcernit. Eoſdem diſcernit etiam *Hermogenes de formis Orat.* l. 2. Πλείους μὲν γεγόνασιν Ἀντιφῶντες· δύο δὲ οἱ σοφιστεύσαντες — ὧν εἷς μέν ἐστιν ὁ Ῥήτωρ· οὗπερ οἱ φονικοὶ φέρονται λόγοι, καὶ δημηγορικοί, καὶ ὅσοι τούτοις ὅμοιοι· ἕτερος δὲ ὁ καὶ Τερατοσκόπος καὶ Ὀνειροκρίτης λεγόμενος γενέσθαι, οὗπερ οἵ τε περὶ τῆς Ἀληθείας λέγονται λόγοι, καὶ ὁ περὶ Ὁμονοίας, καὶ οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικός. Vbi male οἱ δημηγορικοὶ vtrique adtribuuntur, et male quoque, vt videtur, ὁ πολιτικὸς poſteriori. Ita igitur lege in ſuperiori commate καὶ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικός, καὶ ὅσοι τούτοις ὅμοιοι. ſc. quotcunque ad Rhetoris officium ſpectare videntur. Ad hunc *Antiphontem* omnino pertinet, quod habet *Theodoret. Serm.* VI. *de Dei prouidentia.* Ἀντιφῶν δὲ, τινὸς δυσχεράναντος, καὶ οἰωνὸν χαλεπά τινα σημαίνειν νομίσαντος, ὅτι ἡ ὗς τὰ οἰκεῖα κατέ-

κατέφαγεν ἔγγονα, Χαῖρε, εἶπεν, ἐπὶ τῷ σημείῳ· ὅτι πεινῶσα τὰ σὰ οὐ κατέφαγε τέκνα. Eadem refert *Clem. Alexandr. Strom.* 7. Memoratur inter Onirocriticos a *Tertullian. de Anima,* c. 46. Καὶ τὸ μαντεῖον, ὃ προειςήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης ἐπὶ τοῦ ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. *Lucian. V. Hiſtor.* 2. Coniunge *Artemidorum* II. 14. *Fulgentium, Melampodem* περὶ παλμῶν. Laudat *Senec. Controu.* l. 2. *Otho Iunius — edidit quatuor libros colorum, quos belle Gallio noſter* Antiphontis *libros vocabat. Tantum in illis* ſomniorum *eſt.* Laudat item *Cic.* II. *de Diuinat.* 70. *Quid? ipſorum Interpretum coniecturae, nonne magis ingenia declarant eorum, quam vim conſenſumque naturae? Curſor ad Olympia proficiſci cogitans viſus eſt in ſomnis curru quadrigarum vehi. Mane ad Coniectorem. At ille, Vinces, inquit: id enim celeritas ſignificat, et vis equorum.* Poſt idem ad Antiphontem. *Is autem, Vincare, inquit, neceſſe eſt. Annon intelligis Quatuor ante Te cucurriſſe?* Alius igitur ab *Antiphonte* Rhetore, ſed et aetate et gente coniunctus *Antipho* Sophiſta et Onirocriticus. (111) Eadem Ciuitas procul dubio, quanquam id non diſerte traditur, quae duos priores, tulit etiam *Antiphontem* Tragicum. Is a Dionyſio Siciliae Tyranno in conuiuio interrogatus, quodnam aes ei optimum eſſe videretur, Illud, inquit, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν Ἀθηναῖοι τὰς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας. Quod cum Regi vehementer diſplicuit, verito ſc. ne ea res ad ſeditionem pertineret, ab eodem eſt interemptus. Vid. *Plutarch. de diſcrimine Amici et Adulatoris*, et in libro *de Stoicorum repugnantiis.* Tu ergo de his ſemper diſtincte, vt debes, neque interea ſis neſcius pluris fuiſſe Antiphontas, quos fortaſſe ille commiſit. Sed iam tempus eſt, vt diſpiciamus, quid ſcripſit. Antipho, ait ille, Sophili F. μαθητεύσας τῷ πατρί. Procedente tamen oratione refert *Caecilium*, qui commentarium

rium de *Antiphonte* ſcripſit, credidiſſe hominem *Thucydidis* fuiſſe diſcipulum. Eadem fere habet *Photius*. Οὗτος τῷ οἰκείῳ πατρὶ Σοφίλῳ σοφιςεύοντι μαθητεῦσαι λέγεται· Κεκίλιος δὲ Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν γεγονέναι φησὶ τὸν ῥήτορα. De vtraque *ſchola* pauca, quoniam hominem ſua ipſius auctoritate vincam. Qui Athenas Atticas norunt, ſciunt illi, etiam me non admonente, ſerius illic diſciplinae iſtius ludos aperiri, quam vt Antiphontis pater profiteri poſſet. Aiunt plurimi Antiphontem ipſum primum artem profiteri, in quibus eſt ipſe *Plutarchus* proximo fere commate. Porro autem Sophilus, vt hic ſcribitur, non ſolum Antiphontem filium, ſed Alcibiadem quoque erudiuit, ita enim intelligo verba iſta, quantum ſc. verba parum Graeca intelligere poſſum. Ὧ καὶ Ἀλκιβιάδην φασὶν ἔτι παῖδα ὄντα φοιτῆσαι. Haec non iat tibi temporibus diſtincta, Daue. Antiphontem ipſum non niſi ſenem vidit Alcibiades. Hoc ex monumentis iſtorum temporum colligitur, tuaque adeo oratione in hoc ipſo commentariolo. Modo enim: τούτους εὕροι τις ἂν ἐπιβεβληκότας Ἀντιφῶντι πρεσβύτῃ ἤδη ὄντι, οἷον Ἀλκιβιάδην, Κριτίαν, Λυσίαν, Ἀρχίνοον. (l. Ἀρχῖνον). De Sophili ſchola tantum: Non felicius ceſſit altera Thucydidis. Nam per aetatem video non eum Antiphontem, ſed Antiphontem Thucydidem inſtituiſſe potius. Atque id diſerte tradunt *Suidas*, *Marcellinus* in *vita Thucydidis*, et *Hermogenes*. Quod verum eſſe arbitror. Et fortaſſe ita ſcripſit Auctor noſter. *Plutarchi* enim Codd. MSS. nonnulli, inter quos ſunt *Turnebi* et *Valcobii*, pro Θουκυδίδου μαθητὴν, Θουκυδίδου διδάσκαλον reponunt. Sed de his ſatis. Sequitur, Καὶ δύναμιν λόγων κτησάμενος — ὥρμησε μὲν πολιτεύεσθαι, διατριβὴν δὲ συνέςησε. Nae Tu fortunae ludibrium, Antipho! Nimirum hoc eſt, quod dicitur, *de Conſule Rhetor.* Sed quo pacto ſe in ea palaeſtra

laeſtra exercuit, ſc. διατριβὴν δὲ συνέστησε καὶ Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ διεφέρετο, ὡς Ξενοφῶν ἱστόρηκεν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν. Non audio. Alium fuiſſe docui. Deinde, Καί τινας λόγους τοῖς δεομένοις τῶν πολιτῶν συνέγραφεν εἰς τοὺς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγῶνας. Credo ſane, nam id diſerte dicitur a *Thucydide* l. 8. qui hunc praeceptorem ſuum ſenem deſcripſit: ſed quid ſequitur, πρῶτον ἐπὶ τοῦτο τραπείς. Ex iis, quae ſequuntur, liquet, *primum* fuiſſe Antiphontem, qui hoc dicendi genus tractauit. Dicitur enim Τῶν γοῦν πρὸ αὐτοῦ γενομένων οὐδενὸς φέρεται δικανικὸς λόγος. Ita *Clemens Alexandrinus* Strom. I. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς κατὰ διατριβὴν λόγους, καὶ τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὑρεῖν καὶ μισθοῦ συνηγορῆσαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἔκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα Φυλῆ Ῥαμνούσιον. Dixiſſet itaque potius πρῶτος ἐπὶ τοῦτο τραπείς· vti *Photius* Συντάξαι δὲ αὐτὸν καὶ πρῶτον, φασὶ, τοὺς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιστικοὺς λόγους. Iam ſequitur hominis aetas: Γέγονε κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Γοργίαν τὸν σοφιστὴν, ὀλίγῳ νεώτερος αὐτοῦ. Quid *Photius*? Contrarium prorſus. Χρόνος καθ᾽, ὃν ἤκμαζεν, ἐν ᾧ διαπέπρακται τὰ Περσικὰ, ὀλίγῳ πρότερον Γοργίου τοῦ σοφιστοῦ γεγονώς. Deinde interemptum fuiſſe a XXX viris memorat auctoritate *Lyſiae* et *Theopompi*. Quid *Theopompus*, neſcio: Quid *Lyſias*, tantundem. Excidit enim oratio. Id interea ſcio: exſtare aliam orationem *Lyſiae*, p. 427. 7. vbi diſerte dicitur, Antiphontem a populo capite plecti poſt repreſſam CCCC virorum dominationem. Ergo non ea dixit *Lyſias*, aut de alio Antiphonte omnino dixit. Quod, ne quid diſſimulem, video Scriptori noſtro in mentem veniſſe: ſubiungit enim, ἀλλ᾽ οὗτός τε ἂν ἡμερώτερος Λυσιδωνίδου πατρός· καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ οὐ πονηροῦ μνημονεύει; quae verba, vt aliquem exinde ſenſum elicere poſſem, neque inclementius cum ſcriptoris fama, quam par eſt, agerem, ita reſti-

tui

tui poſſe exiſtimo: *Ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν λ΄ ἀπέθανεν, ἱστορεῖ Θεόπομπος — ἀλλ᾽ ἕτος τε ἂν εἴη ἕτερος, Λυσιδωνίδου πατρὸς, οὗ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὡς πονηροῦ μνημονεύει.* In proximis non contentus tanta varietate ſupplicii, Tragicum facit et a Dionyſio Tyranno interemptum narrat, vel quod iſtud aes praeſtantiſſimum ſe habere dixit, vnde conficerentur ſtaduae Harmodii et Ariſtogitonis, vel quod Regis tragoedias exſibilaret. Tu, qui priora legiſti, noris haec eſſe errores et portenta magna. Sequitur, Κεκωμώδηται δὲ εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος σὺν Πεισάνδρῳ. Nonnulli peſſime haec interpretantur: *Eum ſc. fuiſſe et a Platone et a Piſandro exagitatum.* Expediet *Photius.* Κωμῳδεῖ αὐτὸν Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. Laudatur ab *Athenaeo* et *ſcholiaſtae Ariſtophanis* ceteriſque bene multis Fabula *Platonis* Comici, cui nomen dedit Πεισάνδρῳ· in qua et Piſandrum et Antiphontem potuit proſcindere, adeo vt recte ſe haberet et *Photius* et *Plutarchus*, Κωμῳδεῖσθαι ſc. Antiphontem a *Platone* vel σὺν Πεισάνδρῳ, vel ἐν Πεισάνδρῳ. Deinde, Λέγεται δὲ τραγῳδίας συνθεῖναι καὶ ἰδίᾳ καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. Iterum miſcet non miſcenda. Tragoedias ſcripſit non Rhamnuſius, ſed Tragicus. Et, licet eoſdem fero errores errauerit de *Antiphonte* vterque et *Photius* et *Philoſtratus*, eos tamen *Plutarcho*, homini acerrimo, condonabo nunquam. Talem commentarium ſcripſiſſe *Plutarchum* notum eſt, idque teſtatur Lamprias F. Quae hodie leguntur, nugiuendoli ſunt ſcriptoris, propagantis *Photianos* errores, eoſque ſuis ineptiis et deliramentis mactantis.

CAP. VIII.

Fames, illegitimum poenae genus. Vindicatur emendatio Lyſiae. *Quid ſit* καταϱάσασθαι πϱὸς Εσπέϱαν. *Hierophanta. Emendatur* Pauſanias, *et* Iſaeus.

Ineunte oratione *contra Andocidem* p. 190. 2. notatur Sacrilegus quidam (nomen eius in neutra aduerſariarum Orationum occurrit) *luctuoſiſſimo* mortis genere interiiſſe, *fame, diuinitus immiſſa.* Οὗτος ἐν ὁ ταῦτα ποιήσας, θανάτῳ τῷ ἀλγίςῳ ἀπώλετο, λιμῷ, ſunt verba *Lyſiae.* Λιμὸν καὶ λοῖμον θεήλατα κακὰ vocat *Philo de vita Moſis* l. 1. p. 619. Edit. Galen. *Lugubrem famem* dixit *Plaut. Ciſtell.* I. 1. 47.

Nam ſi haec non nubat; lugubre *mihi* fame *familia pereat.*

Homer. Odyſſ. M. 341.

Πάντες μὲν ςυγεϱοὶ θάνατοι δειλοῖσι βϱοτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Lucian. Aſin. Ενθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οἰκτιστῳ ὁλόκληϱος ἔτι καὶ ἀκέϱαιος νεκϱὸς τεθνήξομαι. Plin. II. 63. *Illa* [Terra] *medicas fundit herbas, et ſemper homini parturit. Quin et venena noſtri miſertam inſtituiſſe credi poteſt: ne in taedio vitae* fames, mors terrae meritis alieniſſima, *lenta nos conſumeret tabe.* Salluſt. *Fragm.* l. 3. *Quem contra aetatem proiectum ad bellum ſaeuiſſumum, cum exercitu optime merito, quantum eſt in vobis*, fame, miſerruma omnium morte, *confeciſtis.* His coniunge *Callimach. Hymn. in Cererem* paſſim. Addidi *diuinitus immiſſa*, licet id in *Lyſia* non diſerte dicitur, quoniam mirum eſt, quanta religione ab hac poenae ſiue acerbitate, ſiue foeditate potius dixerim, cauit ius humanum. Inde fit, vt cum *Marcianus* ICtus ait Iudices non tantam ſibi vſurpaturos eſſe damnandi licentiam, vt neceſſariis impenſis reum interdicant, *Cuiacius* confirmat in *neceſſariis* iſtis *impenſis* victum intelligi oportere:

tere: neminem ſc. vt fame pereat, eſſe condemnandum. Vid. *Cuiac. in l. ex ea parte* 120. §. *in inſulam D. de V. O.* Idcirco apud antiquos Romanos cum Veſtalis Virgo ob violatam pudicitiam ſub terram defoderetur, lucernam, panem, aquam, lac et oleum vna adiecere, ne videretur inèdia perire. Nam ab illa, vt dixi, ſeueritate temperabant maxime. V. *Plutarch.* in *Numa* p. 145. *Edit. Bryan.* Sic apud *Sophocl. Antigon.* 784.

Αγων ἔρημος ἔνϑ' ἂν ᾖ βροτῶν ςίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
Φορβῆς τοσȣ̃τον ὡς ἄγος μόνον προϑεὶς
Οπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.

σχ. ad loc. Εϑος παλαιὸν, ὥςε τὸν βȣλόμενον καϑειργνύναι τινὰ ἀφοσιȣ̃σϑαι βραχὺ τιϑέντα τροφῆς, καὶ ὑπενόȣν κάϑαρσιν τὸ τοιȣ̃το, ἵνα μὴ δοκῶσιν λιμῷ ἀναιρεῖν· τȣ̃το γὰρ ἀσεβές. Veroſimile quidem eſt, id, quod *Marcianus* ait, ad minores tantum Iudices et priuatam iuriſdictionem pertinere: ad Principem ipſum aut P. R. maieſtatem trahi non oportere, qui ſaepe numero inedia ſontis plectebant. Ita turbulentam ſuam vitam confecit Iugurtha, ceterique. Eadem oratione exeunte, ad has voces, Καὶ ἐπὶ τȣ́τοις ἱερειαι καὶ ἱερεῖς ςάντες κατηράσαντο πρὸς ἑσπέραν, p. 252. vlt. importuniſſimum iſtud ἱερεῖα memini me meo qualicunque obelo diſtinxiſſe, et ἱερειαι reponere voluiſſe. *Voluiſſe* dixi, quoniam neſcio quo infortunio aut operarum incuria, adhuc ἱερεῖα locum non ſuum, id eſt in textu, occupat. Si poſt ea, quae ad locum dixi de feminis Cereris ſacra facientibus, aliquid ſit dicendum, habe. Εςήμην δ' αὐτȣ̃ [Alcibiadis] καταγνόντες καὶ τὰ χρήματα δημεύσαντες, ἔτι καταρᾶσϑαι προσεψηφίσαντο πάντας ἱερεις καὶ ἱερειας, ὧν μόνην φασὶ Θεανὼ τὴν Μενωνος Αγραυλῆϑεν ἀντειπεῖν πρὸς τὸ ψήφισμα, φάσκȣσαν εὐχῶν ȣ̓ καταρῶν ἱερειαν γεγονέναι. Plutarch.

tarch. in *Alcibiade.* Ἱερος δὲ Δημητρος εἶναι ςέμμα Φησὶ τὴν μυῤῥίνην καὶ τὴν σμίλακα· καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὰς ἱεροφαντίδας καὶ τὸν δᾳδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερειας μυῤῥίνης ἔχειν ςέφανον. Schol. *Sophocl. Oedip. Colon.* 674. Adde ex *Mazoch.* et *Grutero*,

CASPONIA. P. F.
SACERDOS. CERERIS.
PVBLICA.
POPVLI. ROMANI.
SICVLA.

Vides ſacerdotem *Siculam:* atque hinc fidem libero, quam ibidem nexu obligaui, et inluſtrari velim *actum* iſtum *legitimum* κατηράσαντο πρὸς ἑσπέραν. Romae, ait *Liuius* VII. 6. *M. Curtium, ſilentio facto*, templa *Deorum immortalium, quae Foro imminent, Capitoliumque* intuentem, *et manus nunc in coelum, nunc in patentis terrae hiatus ad Deos Manis porrigentem ſe deuouiſſe.* Hic Cereris Sacerdotes ad *occidentem ſolem* conuerſi, vnde Cereris ſacra petebantur, (allata ſunt enim ex Sicilia ad Atticam,) hominem religionibus ſuis deuouebant. *Aditum eſt ad libros Sibyllinos; in quibus inuentum eſt, Cererem antiquiſſimam placari oportere. Tum ex ampliſſimo Collegio Xvirali Sacerdotes P. R. cum eſſet in vrbe noſtra Cereris pulcherrimum et magnificentiſſimum templum, tamen vſque Ennam profecti ſunt. Tanta enim erat auctoritas et vetuſtas illius religionis, vt cum illuc irent, non ad aedem Cereris, ſed ad ipſam Cererem proficiſci viderentur.* Cic. 4. *Verrin.* Ita *Ouidius* IV. *Faſt.* 21

Grata domus Cereri: multas ibi poſſidet vrbis,
In quibus eſt culto fertilis Henna *ſolo.*

Ita Pluto, qui dum

curru atrorum vectus equorum,
Ambibat Siculae *cautus fundamina terrae,*

Proſer-

Proſerpinam *vidit et abripuit*, a *Sophocle* in *Oedip. Ty-ran.* vocatur ἑσπερος θεός. Diod. *Sic.* l. 5. init. Οἱ ταύτην οὖν κατοικοῦντες Σικελιῶται παρειλήφασι παρὰ τῶν προγόνων, ἀεὶ τῆς φήμης ἐξ αἰῶνος παραδεδομένης τοῖς ἐγγόνοις, ἱερὰν ὑπάρχειν τὴν νῆσον Δήμητρος καὶ Κόρης. Ενιοι δὲ τῶν Ποιητῶν μυθολογοῦσι κατὰ τὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακάλυπτρα τῇ νύμφῃ δεδόσθαι ταύτην τὴν νῆσον· τοὺς δὲ κατοικοῦντας αὐτὴν τὸ παλαιὸν Σικανοὺς αὐτόχθονας εἶναί φασιν οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, καὶ τάς τε προειρημένας θεὰς ἐν ταύτῃ πρώτως φανῆναι, καὶ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν ταύτην πρώτην ἀνεῖναι — Καὶ ταῖ θεαὶς δὲ ταύτας εὑρούσας [σῖτον] ἀκολούθως τοῖς εἰρημένοις, ὁρᾶν ἔτι μάλιστα τιμωμένας παρὰ τοῖς Σικελιώταις. Epigramma *Ariſtoclis.*

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργὴς
Καὶ παρ' Ερεχθείδαις· ἐν δέ τι τοῦτο μέγα
Κρίνετ' ἐν Ερμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ ἀείρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον ἔατος ἕλκει
Τόνδ' ἐπὶ βωμόν· ὁ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος, ἵλαος εἴης,
Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ερμιόνῃ.

Sequitur p. 256. 2. Διοκλῆς ὁ Ζακόρου τοῦ ἱεροφάντου, πάππος ἡμέτερος. F. legendum, Διοκλῆς ὁ Ζακορος τοῦ ἱεροφάντου, *Diocles* aedituus, *qui Hierophantae erat ab officiis* non *Diocles* Zacori *Hierophantae filius.* Ratio ſuſpicionis eſt, quoniam Hierophantae apud Athenienſis vxorem ducere non licebat. *Hieron. Epiſt. ad Gerontian de Monogamia.* Hierophanta *apud Athenas* euiratur e *aeterna debilitate fit caſtus.* Origen. *c. Celſ.* l. 7. Κα εἰς μέν που παρ' Αθηναίοις ἱεροφάντης, οὐδὲ πιστευόμενος ἑαυτοῦ τὰς ἀρσενικὰς ὀρέξεις, ὡς Κύριος αὐτῶν εἶνα δυνάμενος, καὶ κρατεῖν αὐτῶν εἰς ὅσον βούλεται, κωνειασθεὶς τὰ ἀρσενικὰ μέρη, καθαρὸς εἶναι νομίζετα

πρὸς τὴν νενομισμένην παρ' Ἀθηναίοις ἁγιστείαν. Pauſan. in *Corinth.* c. 14. Τῆς δὲ πόλεως [Phliunte] αἱ Κελεαὶ πέντε που σταδίους μάλιστα ἀπέχουσι, καὶ τῇ Δήμητρι ἐνταῦθα δι' ἐνιαυτοῦ τετάρτου τὴν τελετὴν καὶ οὐ κατὰ ἔτος ἄγουσι. ἱεροφάντης δὲ οὐκ ἐς τὸν βίον πάντα ἀποδέδεικται· κατὰ δὲ ἑκάστην τελετὴν ἄλλοτέ ἐστιν ἄλλος σφίσιν αἱρετὸς, λαμβανων, ἢν ἐθέλῃ, καὶ γυναῖκα, καὶ ταῦτα μὲν διαφορα τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ὀνομάζουσι (l. *νομιζουσι.*) Verum enim vero ſalua eſſe poteſt et debet *Lyſiae* vulgata lectio, quoniam ex monumentis huius populi aliunde adparet, Hierophantam ante ſuſceptum Pontificatum et vxorem ducere et liberos ſuſcipere potuiſſe. Vnde ait idem *Hieron. c. Iouinian.* L 1. fin. *Hierophantas Athenienſium vſque hodie Cicutae ſorbitione caſtrari*, et, poſtquam in Pontificatum fuerint electi, *viros eſſe deſinere.* Iſaeus *de Apollodori hereditate*, Διέθετο τὴν οὐσίαν, καὶ ἔδωκε τῇ ἐκείνου μὲν θυγατρὶ, ἐμοὶ (l. ἐμοῦ) δὲ μητρὶ, αὐτοῦ δὲ ἀδελφῇ, διδοὺς αὐτὴν Λακρατίδῃ τῷ νῦν Ἱεροφάντῃ γεγενημένῳ. Atque haec hactenus.

CAP. IX.

Indicantur duo fontes mendarum, quibus ſcatet Gloſſarium Heſychianum. *Emendatur octoginta circiter in locis.* *Tentatur* Homerus.

Memini me ad orationem iſtam, quae inſcribitur περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας, p. 800. nota 35. admonuiſſe *Heſychium* pluries emendari poſſe vnico medicinae genere. Non te latet, mi lector, initialis, vt vocant, dictionum literas in vnoquoque iſtius Gloſſographi articulo *vel* a deſcribente nonnunquam relinqui minio olim pingendas, quod minium caſu aliquo pingi negligebatur; *vel* ita tenuiter exarari, vt aliquando literarum ductus vel Lynceos oculos effugeret. Conſtat certe ita euanuiſſe, cum deſcriptor Ἱέρας, loco τοῦ

τέρας,

τέρας, σημεῖον expoſuit, et locum tam magnificē, tam pulchre coctae gloſſae dedit inter voces, quae ab I incipiebant. Dubitare me non ſinit doctiſſimi et (ſiue priuata officia recolam, ſiue publica in Rem literariam merita) nunquam a me ſatis praedicandi *I. Alberti* Harlemenſis ſpectatiſſima ſolertia, quin *Heſychius* iam ab eo prelo committendus et iſtiusmodi curationem et mea monita minime exſpectet. Condonabit tamen Vir aequiſſimus, et patienter a me dici audiet, quae ille propediem tanto dicturus eſt melius. Mos ſemper fuit, vt nos noui homines in hac Republica lacero illo gloſſatore qu. πρoσόδῳ vteremur ad honores et dignitatem. Ibi eſt, quod vnusquisque noſtrum ἀγχίνοιαν ſuam in inſuetum iter libret, et in ea palaeſtra ſe exerceat,

Dum conderet vrbem,
Inferretque Deos Latio.

Cum ergo *Heſychius* aliquid a me dici exſpectet, age experiamur, nunquid proferre poſſim, quod aliorum fugiat induſtriam. Et potiſſimum in duplici iſto mendarum fonte verſabitur commentatio noſtra, quem nuper indicaui, ſc. vbi Vox alienam ſedem occupauerit, *aut* quod exciderit litera initialis, *aut* quod imaginem ſuam et veſtigia diſſimulauerit. Neque ceteros fontis, vbi vſus venerit, negligemus. In δ. δυρεσθαι exponitur οδυρεσθαι (vt, non exponi, ſed legi oportuerat) κλαίειν, θρηνεῖν. In eadem litera δυαζει φλυαρεῖ eſt menda ipſa. Primo enim Δ et Λ literarum ſimilitudo librarium decepit, et Δυάζει pro Λυάζει ſcripſit. Videamus ergo, quid Λυάζει. Λυαζει, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, ϛασιάζει. Nondum recte. Legendum enim φλυαζει. Verum neque ea vox rectius fere vel in ſua ſede exaratur. Ibi enim legere oportet Φλυάζει, (non φλευάζει, vt editur) φλυαρεῖ, ληρεῖ. Similiter in Λ. Λαζων, Ille interpretatur, Tu autem reſcribas αλαζων.

ζων. In π. πιτνας ἐκτείνων τίμια φασὶ, multa ſunt menda. Primo enim euaſit litera E, qua retracta ex fuga, lege porro non Επίτνας, verum Επιτεινας, quod recte ille exponit ἐκτείνων, vt debuit: Deinde, quod ſequitur, ſc. τίμια φασὶ, repetuntur ex articulo ſuperiori deſinente τας τιμωρίας πιτίμια φασίν. Pergit gloſſographus et mendoſae gloſſae Πιτνας ſubiungit alteram Πιτνει, πίπτει, ἐκτείνει. Falſa haec. Πιτνεῖ quidem eſt Cadere, verum ἐκτείνει, quae eſt altera expoſitio, poſcit επιτεινει. Quod Tu in poſterum non dubitabis legere. Eodem pacto Ληχοιον κανοῦν οὐ λοχόιον reſtitues ουληχοιον κανοῦν οὐλοχόϊον, et tibi conferenti fidem faciet gloſſa Οὐλοχόϊον. In Μώδιξ articulo non maior ſanitas. Subſtituas enim pro Μωδιξ, Φλοξ, φλυκτίς, Σμωδιξ, Φλεψ, φλυκτίς. Confer Σμώδιξ et Φλέψ. In I legimus Ιγνυντο, ἠνοίγοντο. Hoc erat οιγνυντο, ἠνοίγοντο. Ibidem ιερον, ἔνυγρον, ἀγαθὸν, μέγα, ὅσιον καὶ ναός. Sit ſane μέγα, ſit ὅσιον et ναός. At interea ἔνυγρον eſt διερον. Διερόν· ὑγρόν· χλωρόν· ζῶον· ἔναιμον, etc. †, Διερός· λαμπρός· ζῶν· περιφανής. †. Διερὸς, δίυγρος. In litera Θ excidiſſe arbitror non literam, ſed ſyllabam. Θαζομενος; σκώπτων. Legerem enim ex *Heſych.* in Τωθάζω, Τωθαζομενος. Haec vox iterum corrumpitur. Nam pro Θωταζει, ἐμπαίζει, χλευάζει, legerem Τωθαζει. In P. legimus Ρισαντες, φιλονεικήσαντες. Lego ερισαντες. In eadem litera ραιδηλες ἐμφανές. Vbi credo non extritam eſſe literam ducem, ſed transpoſitam, et legi recte αριδηλες. Ibidem legitur ρηγων βοηθῶν. Quod nihil aliud eſt, quam αρηγων. In T. τητυμα, ἀληθῆ. Lege ετητυμα. In horum nonnullis ſerius didici meam Criſin eſſe praereptam. Non ignoro aliquando literam principem deficere ex populi alicuius aut gentis conſuetudine. Ita Ιγα, σιῶπα Κύπριοι. Ergo non temere Librarii ſocordiae imputabis,

bis, quod populi alicuius conſilio vel ſaltem vſu eſt introductum. *Heſychius* enim, qui gentium ſermones memorat *centum* fere et *triginta*, aliquando, immo ſaepiſſime, auctoritatem ſuam reticet, diſſimulato nomine iſtius populi, qui dialectum formauit aut celebrauit. Βδάλλει apud eum eſt ἀμέλγειν. At cuiatium? Atticorum nempe, vt aliunde diſcimus, ſc. ex σχ. *Theocr.* ad *Idyll.* II. 56.

Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας,

Vbi dicitur Εἴρηται δὲ βδέλλα παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Quae verba ſcholiaſtae leguntur fere, verum ſine nomine gentis, apud *Heſych.* in Ἐβδηλλάμην. Eodem modo vox Θρόνα vel Τρόνα apud alias gentis et ſcriptores alias et maxime diuerſas nacta eſt ſignificationes, vt diſcimus ex eod. σχ. ad II. 59. Θρόνα, Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι δὲ τὰ ἄνθινα ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. Ex his nonnullas habet *Heſychius*, (habebit ſaltem propediem, ſc. vbi emendauero) non tamen nobiſcum ea fide egit atque ſcholiaſtes. Prodidit enim, quid dicantur, non quis dixit. Ecce in Θρόνον. Θρόνον τετράπουν καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον, καὶ ἐκπεποικιλμένον. Scripſit procul dubio τετράπουν ἐκπεποικιλμένον, lacertam ſc. aut animal ſimile, quod Theſſali vocant Θρόνον. (Dum in his regionibus ſubſiſtam proximam vocem et emendari eiuſque interpretationem vindicari velim. Θρονίτης, πρωτιστος. Fab. Χρώτιστος. Temerarius ille homo vix, credo, ſe ipſum intellexit. Tu retineas πρώτιστος, et emendes Θρανίτης. Heſych. in Θαλάμιος. Θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος· ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης.) In Τρόνα dedit Cypricum vſum. Τρόνα ἢ θρόνα ἀγάλματα, ἢ ῥάμματα ἄνθινα. Fortaſſe ſcripſit βάμματα, vel, quod potius ſuſpicor iuxta ſcholiaſten

liaſtén modo laudatum, ἱμάτια, ἄνθινα. More hoc *Heſychii* obſeruato, cum et Εἶδαρ et Ἰδαρ exponat βρῶμα, non vtique extemplo adfirmabis extritam eſſe alicuius incuria literam E in Ἰδαρ, ne, quod communiter Εἶδαρ dicitur, id Cyprius, vel Aetolus, vel Syracuſius, mallet pronunciare Ἰδαρ. Idem pene eſt, vt moneam de Ειαμεναὶ et Ιαμεναὶ, Εἴαρ et Ιαρ, Εἶθαρ et Ἰθαρ, Εἶλαρ et Ιλαρ, Ειρωνεία et Ιρωνεία. Exponit ille Εἴκων, ὑποχωρῶν et Ἴκοντες, ὑπακούοντες, παραχωροῦντες. Εἰλαπίνη, θυσία, ἑορτή, et Ιλαπίνας, θυσίας, ἑορτάς. Εἰλεὸς dicitur ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις, Ιλεος θηρίου φωλεός: Similiter Εἰλιγγιᾶν, σκοτοῦσθαι, συστρέφεσθαι, et Ιλιγγιᾶν συστρέφεσθαι, σκοτοῦσθαι. Ita, Ερήνη κόρος· τέλος.. (Tu fac emendes ειρην. κόρος, τελειος) et Ιρίνες (potius Ιρήνες. Vid. *Kuſt.* ad *Suid.* v. Μελείρην, et *Lexic. Herodot.*) μελέφηβοι. Nolis itaque emendaturienti ſimilis αιμονα ἐπιστήμονα, ἔμπειρον, protinus exiſtimare reponendum eſſe δαιμονα, qu. δαημονα. quod ille pariter fere interpretatur; verum in *Homero* ſubſiſtere *Il.* E. 49.

Υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης.

Saepiſſime innuere videtur, vtroque modo et dici et ſcribi. Ita Ιρεται, ἢ εἴρεται, συνάπτεται. Ιπύα, σιπύα. Quaſi dixiſſet cellam panariam, vel ἀρτοθήκην, ab aliis Σιπύαν dici, ab aliis Ιπύαν. Λέκρανα ἢ ὠλέκρανα τοὺς ἀγκῶνας: vnde non dubitabis corrigere Ωλέκρανον ὁ Αγων ſic, Ωλέκρανον ὁ Αγκων. Aut, ſi dubites, conſulas gloſſam Αγοστοῦς. ὠλέκρανα. οἱ δὲ ἄκρα χειρῶν, ἢ πήχεις, ἢ αγκωνες.

Eandem porro adhibebis dubitationem in emendandis iis gloſſis, in quibus literae principalis figura propter ſimilitudinem exarandi librarium fefelliſſe potuit. Nam et haec eſt altera pars diſputationis meae. Non ergo protinus, ſiquid a B. incipiat, quod Ego vel Tu per Φ deſcriberemus, id in Φ corrigendo corrumpes:

quo-

quoniam ſi ore Macedonico vſus eſſes, intactum vtique relinqueres. *Plutarch.* enim *Quaeſt. Graec.* 9. Τῷ Β ἀντὶ τοῦ Φ χρῶνται Μακεδόνες, Βίλιππον καὶ Βάλακρὸν καὶ Βερονίκην λέγοντες. Neſcire non poſſis haec nos dicere et nominare Φίλιππον et Φαλακρὸν et Φερονίκην. Verum id non patiuntur Macedones. Eodem teſte B pro Π Delphici oris eſt et loquelae. Adſpirationem variae gentes varie exprimunt. Lacones per B. Ita Heſychius Βάγος, κλάσμα ἄρτου, μάζης, καὶ βασιλεὺς καὶ στρατιώτης. (Corrige στρατηγος) Λάκωνες. Eam vocem antiquiſſimi Attici exaraſſent Hαγος, Aeoles Fαγος: nos communiter non adſpiramus, verum ſcribimus Αγος. vt *Heſych.* Αγος ἡγεμὼν ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πλήθη, et alibi Αγος, κλαῦσμα, τραῦμα (lege ex eod. *Heſych.* in v. Βάγος, κλασμα αρτου) ἀρχηγός. Eiuſdem commatis ſunt Βείκατι εἴκοσι. Λάκωνες, Βεικη[illegible]νωχελῆ (ſcribe ἀνωφελῆ) ἀχρεῖα. Λάκωνες. Vi[illegible] non dubitabis et has voces ad Laconiſmum referre, quanquam id non admonuit Auctor. Βείρακες, ἱέρακες. Βείκας, μακρόθεν. Βέκας, μακράν. Βέκως, μακρόθεν. et ſexcentas alias. Eodem adſpirandi more delectantur Cretes, qui Laconice loquebantur. Βαλικιώτης. συνέφηβος. Κρῆτες. Tu ergo caue, neque tibi haec eſſe praedicta non dixeris. In iis autem, quae ſequuntur, ſecuro vt ſis animo, iubeo. Ibi enim experiundo ſcies et facillimum deſcribentis errorem, et certiſſimam emendantis fidem. Γ ſimplex Gamma Graecorum ea eſt infelicitate figurae, vt ad plurimas literas ſimilitudine accedat, atque eapropter foediſſimas turbas excire ſoleat. Si in latus inclines, lineae duae, quibus deſcribitur, in angulum faſtigiatae repraeſentabunt literam Λ. Deinde Λ et Δ et A vnius lineolae diſcrimine a ſe inuicem diſterminantur. Porro Γ, ſi tenuior foret tranſuerſae ſuae lineae ductus, in I recidet, et viciſſim ſimili fere vitio ex T enaſcetur. Aliquan-

Aliquando inſinuabit ſe in locum congeneris ſui, ſi formam et familiam reſpicias, Digammatis Aeolici F. Eſt vbi ſcribitur loco notae epiſemae, quae poteſtatem eiusdem digammatis exprimit. Exempla nonnulla proferemus, quae coteros fortaſſe hactenus fugere. Notae T in Γ ſolitam et leuem eſſe mutationem ioculari errore ſuo teſtatur *Theod. Gaza Gram.* l. 3. exeunte, p. 99. *b.* Εὐλογώτεροι μέντοι ἐπὶ τοῦ ορυττω καὶ τῶν ὁμοίων τὸ γράφειν ορυγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Tanta erat auctoritate, tanta contagionis diritate vna et leuiſſima in Exemplaribus litura, vt pene artem ipſam contaminaret, et iam ſcholis iura eſſet datura. *Ammonius* ad voces ἦν δὲ — ὥρα ὡσεὶ ἕκτη. *Ioan.* XIX. 14. Ὁ δὲ καλλιγράφος ἀντὶ τοῦ Γαμμα ϛοιχείου, ὅπερ σημαίνει τὸ τρίτην, ἔγραψε τὸ επισημον, ὃ καλοῦσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς γαβὲξ, ὃ δηλοῖ τὴν ἕκτην, πολλὴν ἔχοντα πρ[illegible]ἑαυτὰ τὴν ὁμοιότητα, καὶ διὰ τοῦ γραφικοῦ σφάλματος γέγονεν ἡ διαφωνία. Ἀντὶ γὰρ τρίτης ὥρας, ἕκτην ἔγραψε. Obſeruarunt plurimi, quorum in numero ſunt praeſtantiſſimus *Galeus* noſter in erudito ſuo *commentario* ad *Demetrii Phalerenſis* librum *de elocutione*, (quem hominem ob morum ſuauitatem atque eruditionis elegantiam nemini fere in diſciplina noſtra ſecundum pono) et nuper ſummi ingenii et doctrinae vir *I. Albertus*, (qui literarum bono natus corruptiſſimum hunc Auctorem integre expoliendum emaculandumque in ſe ſuſcepit) innumeras fere gloſſas ſub litera Γ latere, quae dupli. ci F Aeolenſium exarari debent. Quo pacto Γιϛία, Γισχὺν, Γοῖνος, Γέντερ, Γέαρ, et ſexcentae aliae emendandae ſunt Fιϛία, Fισχὺν, Fοῖνος, Fέντερ, Fέαρ. Exponuntur enim ἐσχάτη (l. εσχαρα) i. e. Veſta, ἰσχὺν, Vim, οἶνος Vinum, κοιλία, i. e. Venter, ἔαρ Ver. *Salmaſium* quidem virum maximum in *commentariis* ad *Herodis et Regillae vxoris inſcriptiones* latuit medela tam

facilis

facilis et expedita. Neque enim illi aſſentior adfirmanti quasdam gentis poſſe duplex gamma (vel adſpirationis notam) vt ſimplex gamma vel exarare vel ex ore proferre. Accidit hoc proculdubio ex corruptela Codicis *Heſychiani.* In ceteris Lexicographis iſtius conſuetudinis nullum veſtigium, *Photio* puta, et *Suida*, etc. Nemo ſupereſt praeter *Phauorinum*, qui corruptiſſimum auctorem *Heſychium* deſcripſit, et proinde *Heſychianae* auctoritati nihil quidquam ponderis adiicere vel poteſt vel debet. Verum non vbique velim, vt tali medicina mactetur *Heſychius.* Deſcripſit ille nimirum *Homericas* dictiones ad vnam fere omnis, ea autem incuria, vt aliquando particulas, quibus ſcatet *πολυώνυμος* ille ſcriptor, inconſultiſſime ſequenti vocabulo adglutinaret. Inde ſi ſcripſiſſet *Homerus* γ' οἶδα, prociiue [illegible] Lexicographo noſtro Γοῖδα exinde procudere (qu[illegible]amen neſcio, quo errore, error enim errorem gignit, per οὐκ οἶδα interpretatur) ſi γ' ἔτος, Γέτος. Inde fit, quod tot voces in Δ, in Θ, in Τ et Ρ reperiantur, quae Homericis δ', ϑ', τ' et ῥ' originem debent. Δαιάζω, ἀναβοῶ, ςενάζω exponitur, eodem modo quo Διάζω. Neque eodem modo exponuntur Διάζω et Δαιάζω ſolum, verum et Αδαΐζω quoque. Eiusdem commatis eſt αδεαζων, ἀναβοῶν, ἀναςενῶν. Hinc quoque exponitur διψαι, βλάψαι. Natum eſt vocabulum ex locis *Homeri* nonnullis male lectis. Vbicunque enim occurrit Ιψαι, ſemper particulam Δ' a tergo ſequitur, vt *Il.* Α. 454. et Π. 237.

Τιμήσας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' Ιψαο λαὸν Αχαιῶν.

et B. 193.

Νῦν μὲν πειρᾶσθαι, τάχα δ' ιψεται υἷας Αχαιῶν.

Ex ſimili fortaſſe fonte ϑοκλαζει χαλιναγωγεῖ. ſc. ϑ' ολκαζει. Nam in ο Ολκάζει, ἕλκει, χαλιναγωγεῖ. Inde portentum lectionis Θαςρεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι: quod

quod Tu, amice lector, ex *Homer. Iliad.* O. 512. procurabis,

Η δῆθα στρευγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Adde, ſi lubet, aut minus probaſſe videar, *Heſychium* in Η δῆθα στρεύγεσθαι et in Στρεύγομαι. Arrepta hac occaſione emendare non te pigebit corruptiſſimam gloſſam Στραγγευει, διαβάλλει, ἐκ εὐθὺς πορεύεται. Potius omnino Στραγγευει, αναβάλλει, ἐκ εὐθὺς πορεύεται. Similis fere error aliquibus voculis articulos ſuos adiunxit, vt ηδοκωσις ἡ στέγη: quemadmodum et recte in Δ interpretatur δοκωσις. Ita in *Heſychio* legimus in O. Ὁδειμάλεος, Ὁδοίοπος, i. e. Δειμάλεος et Δίοπος. Ita Ὀδέγμην προσεδόκων ne corrigas cum *Guieto* Εδέγμην, ſed cum viro docto ὁ δέγμην, *id quod expectaui.* Notabilis eſt error gloſſae οδαιος ὀλίγοις — πράσιμος, ὠνήτης. Recte fortaſſe [illegible]άσιμος et ὠνήτης, vt ſupra in Ὀδαῖον et Ὀδαίων. [illegible] Ὀδαίων, ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι. At quomodo aut qua machina eſt ὀλίγος? Nempe pro οδαιος ſubſtituas Ο Βαιος, et conſulas Βαιὸν in ſuo loco. Infra legimus Οπροστρόπαιος ὁ ἀποστρέφων. Tu fac diuidas Ο Προστρόπαιος. Deinde Τηαλεσθην, τὴν ἄμαξαν. Lege την αλεσθην. Supra enim Τῇ ἀλέσθῃ. τῇ ἁμάξῃ. Vt ad Aeoliſmum reuertar, et monſtra, quae peperit; digamma iſtud quamuis in ſuum ſimplex frequentiſſime, aliquando tamen in T, quod etiam procliue fuit, degenerauit. Nam Τέπτα, ἑπτὰ exponitur, i. e. Fεπτά. et, quod eſt lucidiſſimum, Τενεκȣντι, ἐνοικοῦντι, Αιολεις. Adducor equidem, vt credam in dictionibus Aeolicis, quales multae apud *Homerum* et antiquos leguntur, ibi ſemper fere in concurſu vocalium ad hiatum declinandum eorum digamma ſe inſeruiſſe, maxime cum id Romanis ſolenne fuerit, qui ab Aeolenſibus linguam ſuam mutuo ſumpſere. Inde quod hi ΔαFος, ΤαFων, OFις, ΒοFος exarabant, illi literis ſuis dixe-

dixerunt *Dauus*, *Pauo*, *Ouis*, *Bouis*. Priſcianus certe ſe ſcriptum reperiſſe teſtatur in vetuſtiſſimo Apollinis tripode, qui erat in Xerolopho CPoleos, Δημοφάϝων Λαϝοκόϝων. Recte ſane, atque idcirco *Heſychius* in v. προτιαπτω, προπέμπω, ad *Homericum* locum reſpiciens, qui initio *Iliados* legitur

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἀϊδι προιαψεν
Ηρώων,

ſi emendetur προϝιαπτω, προπέμπω (quidni autem ita emendetur?) fidem faciet antiquiſſimos *Homeri* codices ita fuiſſe exaratos, qua itidem ἀκριβείᾳ, ſuam editionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia exſpectationis efflagitamus, deſcribi curabit bonarum omnium artium ſtator et vindex, clariſſimus *Bentleius*. Vt redeam, hoc qua

regens veſtigia filo,

vexatiſſima iſta ῥήγεα vel ἡνία, εἵματα, δέσματα σιγαλοεντα, quae paſſim apud *Homerum* leguntur, vt *Iliad.* E. 226.

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλοεντα
Δέξαι.

Iliad. X. 154.

Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλοεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι.

Ibid. 468.

Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλοεντα.

emendari iubeo ſemper σιϝαλοϝεντα. Qui a σίγη deducunt vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι apud *Heſychium* eſt ποικίλαι. Recte igitur Σιγαλόεν (corrupte Γ pro F) exponitur ab eodem, ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρὸν etc. † Σιγαλόνετα, λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. Porro quo pacto miſcentur Γ, F et T, ita nonnunquam propter cognationem A et Λ. Ita αιται θυγατέρες Διὸς αἱ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσαι, reſcri-

reſcribe cum *H. Stephano* Λιται· Ita enim *Homeru* *Il.* I. 498.

Καὶ γάρ τε λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο.

Et ſimiliter in media voce Ιαλασι δεσμοῖς. Lege Ἰλλασι. Quae eſt iterum vox *Homerica*, *Iliad.* N. 571.

Τόν τ' ἔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ιλλασιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν.

Viciſſim Λῆται, ἄνεμοι. Reſcribe Αῆται. Iterum emendat vocem eandem, et in A pro ανται, ἄνεμοι, reſcribo optimo iure Αῆται ἄνεμοι. Et haec fortaſſe eſt labes gloſſae iſtius βαιμαζειν, βασιλεύειν ἢ βαςάζειν. Ibi repono primum Βλιμαζειν. deinde confirmo, Βλιμάζειν primo et proprie eſt mulgere, quaſi θλιβομάζειν. Id Etymon debeo erudito *ſcholiaſtae Ariſtoph. Au.* 530. Ita *Heſychius* Βλιμάζειν τὸ τηθολαβεῖν οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαςάζει. f. Θ[illegible]ομαςαζειν cum ſcholiaſte. Deinde, vbi omnia [illegible]anu regebantur, quoniam principum erat et potentiorum plebis *crumenas mulgere*, exponit *Heſych.* in ſecundo loco βασιλεύειν, *Didymus* κακοῦν, ἀποτίλλειν, κατεσθίειν. Significat denique tertio loco ventrem auium contrectando de earum bonitate experiri: Ita *Ariſtoph. Au.* 526.

Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
Ιςησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
Ερκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
Εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους,
Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμαζοντες.

Nihil tamen horum omnium ad βαςαζειν pertinet. Quid ergo? Nempe vt in prima voce litera literam ſimilem ſimilauerit, ita in hac altera alteram excluſerit. Lego enim Βλαςαζειν. Heſych. Βλαςάζειν, βλιμάζειν οἱ αὐτοὶ i. e. Siculi. Sed nondum ex his me expediui. Sequetur enim articulum Βλιμάξαι, βαςάσαι, ἀτιμάσαι, legendum eſſe Βλιμάξαι, βλαςασαι, ἀτιμά-

τιμάσαι, atque etiam βλινη, ὕβρις, βλιμη, ὕβρις. a enim Βλίμη, προπηλακισμὸς. ὕβρις. Atque haec uidem hactenus. Deinde eodem iure pro Βαίταν. αιτάς. Βαιτάδα. Βαιτῶνα, quibus nominibus οἱ παλαιοὶ ſecundum *Suidam*, vel Ἕλληνες ſec. *Heſych.* ignificabant homines nequam et nullius precii, reſcri-e Βλιταν. Βλιτας. Βλιταδα. et Βλιτωνα. Conſun-untur Α. Δ et Λ. Δασος, σύνδενδρος τόπος. l. Αλσος. i deſit, quod addam auctoritatis aut fidei cauſa, no-abis iisdem verbis explicari Αλσος ſuo in loco. Αλ-ος, σύνδενδρος τόπος. Vox haec ſimiliter corrumpi-ur infra in Δρυμός. Δρυμὸς, Δασος. σύμφυτος τό-ος — σύνδενδρος. Lege Αλσος et me habebis fide-ıſſorem. Similis error eſt in Δαγεινα, δεινά. Corri-ge Αλγεινα. Nihil verius. Iam eodem filo vſus luce et Helleniſmo donabis barbaram iſtam gloſſam ad caput literae Δ. Δα[illegible]νος, οἰκτρὸς, πένης, ἐλεεινός. Tu enim, ſat ſcio,* leges Αλγεινος, et eod. modo infra Δαεινον, κλαύσιμον. Puto Αιλινον, κλαύσιμον. Per-miſcentur Τ. et Χ. Τητει, σπάνει. Lege Χητει. Nam ſequentibus ſuo in loco, Χήτει, ςερήσει, ἐνδείᾳ, σπά-νει. Ita etiam lubenter legerem Χητος, ἀπορία. Non, Χη, Εθος, ἀπορία. Pauca adiiciam ex gloſſis inter ſe turbatis. Κονιπόδες, ὑποδήματα μοιχικά. † Κονιορ-τοπόδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται. Lego Κονιπόδες, κονιορ-τοπόδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται. Vid. *Plutarch. Quaeſt. Graec. I.* Voces ὑποδήματα μοιχικὰ locum hic habe-re nequeunt. f. ſpectant ad gloſſam Κονίσαλοι, ἀφρο-δίσια. Vt plene ſit Κονίσαλοι, ὑποδήματα μοιχικὰ, ἀφροδίσια. Legimus in H. Ηγυᾶτο ὁ λαμβάνων ἤγε-το † Ηγε, αὗτη, ἥτις. video hic tris gloſſas. † Ηγ-γυᾶτο (ſic enim legas) ὁ λαμβάνων. H. e. qui mu-tuo ſumebat, (λαμβάνειν enim, vt docuimus p. 338. edit. noſtrae eſt quodammodo vox vſuraria) *fidem dedit, ſponſionem praeſtitit.* Eo ritu ſaepiſſime in Lexicis vo-

ces exponi ſolent, id quod duplicem operam praeſtat; oſtendit enim, quid ſit Εγγυᾶν et quid Εγγυᾶσθαι. Pergo autem ad proximam gloſſam a me fabricandam. Quae eſt huiuſmodi † Ἦγετο, ἦγε. Deinde † Ἡγη αὕτη, ἥτις. Iam in iis, quae leguntur in Δ. ſc. Δαίω μάθω, † Δαίων, καίων † Δαίω καὶ ἐξάπτω † Δάκε ἐλύπησε. Fortaſſe hoc pacto Δαίων καίων † Δαίω μάθω καὶ ἐξάπτω. Certe † Δάκε ἐλύπησε. Modo enim Δάκνει, λυπεῖ. In Ω. Caue putes haec eſſe interpretamenta, † Ωικέτευεν, ᾦκει † Ωκοδόμουν (reſcribe Ὠικοδόμουν,) ᾠνοχόουν, verum quatuor voces, quae interpretatione deſtituantur, hoc pacto digeres.

Ωικέτευον
Ωικει
Ωικοδόμουν
Ωινοχόουν.

Ohe! iam ſatis.

CAP. X.

Ius Atticum commendatur. Promittitur Commentarius de Republica Athenienſi. Nonnulla obſeruantur ad eam rem ſpectantia. Emendantur Harpocratio *et* Heſychius.

Si Scriptor, quem hodie non minori fere ex obſcuritate vindicamus, quam *Manutius*, qui typis euulgauit primus, ex eorum numero eſſet, qui ob ſermonis elegantiam et colorem quendam orationis, ſterilem et infructuoſam delectationem ſolummodo impertiant; nae ego is non fuiſſem, qui tantos labores in expoliendo inſumerem: Nullius fuiſſet tanta in me auctoritas, vt Scriptorem euoluerem, excuterem, euulgarem, qui neque ciuilem vitam emendare, neque domeſticam ornare potuiſſet. Tantum neque ocio, quod mihi minimum eſt, neque mea in literis auctoritate, quae fortaſſe minor eſt, fuiſſem abuſus. Habet

bet enim quodammodo diſciplina noſtra auctoritatis imaginem: eſt quaedam in recognoſcendis expoliendisque auctoribus commendatio eorum, quos expolimus: atque artem profitemur, maxima licet cum ſeueritate, nonnulla tamen, hac certe, cum dignitate coniunctam. Si quid igitur haec noſtra edendi ratio in ſe habeat conſilii, ſtudioſus ſemper fui, vt iſtud qualecunque conſilii aliquam etiam contineret vtilitatem. Omnium gentium, quae moribus et legibus vixere, ea ſemper prudentiſſima habebatur, in cuius diſciplina et natus et educatus eſt Scriptor noſter. Quod ſi *Lyſiam*, *Demoſthenem*, ceteroſque Fori ſcriptores Fortuna nobis non conſeruaſſet, qui ſaepenumero ſolennis legum formulas atque ipſa verba legitima produxerunt, producta illuſtrarunt, celeberrimam iſtam diſciplinam, atque Atticae ſapientiae imaginem in Iurisprudentia ſolummodo Romana adumbratam vidiſſemus. Verum precariam iſtam P. A. gloriam abunde recreauit ſuorum Oratorum fortuna, quae aliquatenus obliuionem ſuperauit. Laudabilis fuit *S. Petiti* induſtria, qui iſtius Iuriſprudentiae naufragia ſingulari et erudito commentario complexus eſt. Multum ad hoc argumentum illuſtrandum paſſim contulit vir incredibilis eruditionis *ὁ μέγας Salmaſius*, qui neque fama, neque meritis *Petiti* deterritus nouam et integram commentationem de LL. Atticis in animo meditabatur. Meditabatur quoque vir doctiſſimus *H. Valeſius*, aliique, quorum qui merita non ignorant, interuenta conſilia tantaeque et tam ſolidae eruditionis iacturam mecum quotidie dolent. Fuere autem *I. Phil. Mauſſacus*, eruditus commentator *Harpocrationis*. Vid. ad v. Ποδοςράβη, et Περίπολος. *Lambecius*, vt ex eius *Prodromo* liquet. *Ioſephus Scaliger*, cuius Collectio Legg. Atticarum inedita ſeruabatur in *Bibl. Academiae Lugduno-Batauae.* Vid. *Salmaſ.* I. *Epiſt.* 120. Ea vſus eſt *Petitus*, *G. Cri-*

tonius Profeſſor Reg. Pariſ. cuius *Praefatio in Draconis et Solonis leges* eſt in Cod. MS. CDXLIX *Biblioth. Caeſareae.* Ex antiquis ſcripſit DEMETRIVS PHALEREVS περὶ τῆς ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίας. V. *Diog. Laert. Harpocr.* in Ερκεῖος Ζεὺς et Παράστασις. Laudatur iſtius operis liber 3. a *Suid.* et *Harpocr.* in Σκαφηφόροι. In Solonis Ἄξονας ſcripſere vtique ARISTOTELES, SELEVCVS, DÏDYMVS. Citatur APOLLODORVS ἐν βῳ περὶ νομοθετῶν a *Laertio* in *Solone.* Περὶ νομοθετῶν ſcripſit THEOPHRASTVS, vt liquet ex eod. *Laertio*, et *Harpocr.* in Φαρμακός. Eiusdem *de Legibus* liber citatur ab *Harpocrat.* et in *Digeſtis.* CALLIMACHVM ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων laudat *Athenaeus* l. 13. p. 585. HERACLIDEM PONTICVM περὶ νόμων *Laertius.* De Legibus ſcripſit PITTACVS, vt conſtat ex *Suid.* De Athenienſium legibus et moribus, itemque de dicaſteriis Athenienſium TELEPHVS, vt liquet ex *eodem:* a quo etiam in v. Ζαμόλξις laudatur HELLANICVS ἐν νομίμοις. HERMIPPI librum primum περὶ νομοθετῶν laudat *Athenaeus* l. 4. p. 154. et *Origen.* 1. *c. Celſ.* librum ſecundum *Porphyrius* 4to. περὶ ἀποχῆς, librum ſextum *Athenaeus* l. 14. p. 619. PLETHONEM *Theodoro Gazae* aequalem ἐν τοῖς περὶ νομοθεσίας λόγοις laudat ipſe *Theodorus* in libello *de Menſibus.* Quantum iſta diſciplina debeat noſtrae quoque induſtriae, malim intelligi ex commentario *de Rep. Athenienſi*, quem indies paro, quam ex ea luce, quam adepta eſt Themis Attica ex hodierna *Lyſiae* editione; quanquam nonnulla fortaſſe, neque ea leuiſſima, et hic quoque legantur, quae aliorum induſtriam eluſere. In eo opere, cui (vbi pauxillulum ocii ab infinitis fere curis circa caput ſalientibus nactus ſim) maxime ſemper cum delectatione incumbere ſoleo, non eundem mihi ordinem ſeruandum eſſe duxi, quem *Petitus* aliique ſibi ſtatuere. Nam vbi hiſtoriam gentis breuiter perſe-

perſecutus fuero et ad quandam quaſi maturitatem perduxero, eam ſc. quae et rerum geſtarum legumque condendarum gloriam terminare iudicabitur, nonnulla praefaturus eſſe mihi videor de νομοθεσίας hiſtoria et ratione: de Legum ſcribendarum abrogandarumque ritu: de conditione, aetate, fama, fortuniſque Legumlatorum, qui plurimi fuerint: de nummis denique et monumentis: de formularum pactionumque publicarum ſolennitate, et quaecunque ad actus legitimos et moderationem Reipublicae pertinere videbuntur. Deinde in Legibus recenſendis eum modum ordinemque tractandi mihi praeſcripſi, quem vnuſquiſque noſtrum viuendo deſcribimus. Nam iam inde a natalibus ciuem Athenienſem meditor deducere, rituſque et patria inſtituta vna perſequi, quae ſingulam aetatem et condicionem reſpiciant: qualem ſc. ſe gerere oporteat domi ſub patris imperio, qualem foris ſub praeceptore; quid ab armato milite, quid a conſulente ſene exſpectetur; quis modus in iudiciis, quis in curia ſtatuatur. Eo nempe conſilio et ſcribendi ratione expoſiturus ero vitam Athenienſium non ſolum publicam et ciuilem, verum etiam vna priuatam et domeſticam; deinde cum Legum vberi tractatione Antiquitatum etiam theſaurum complexurus ſimplici quodam et naturali ordine digeſtum. Mihi quidem, vt meam mentem exponam, prae ceteris eruditionis partibus vehementer ſemper placuit iſta commentatio: Huius populi et bello et pace clariſſimi Annalis et Iuriſprudentiam ſemper cum delectatione euolui; ſiue quod naturali aequitate et honeſta quadam ſapientia ea Iuriſprudentia polleret maxime; ſiue quod, vt ceterarum rerum praeclariſſimarum, ita et νομοθεσίας quoque primordia cum iucunditate recolere ſoleamus. P. enim A. primus fortaſſe inter profanas gentis Reipublicae legibus et inſtitutis firmatae exemplum edidit. Quod

 licet

licet inuentum, vt cetera egregia omnia, ab Aegyptiis repetatur, ego potius, propter communionem, quae inter eas gentis olim interceſſit, exiſtimarem vnum fuiſſe, qui vtriſque leges dedit, vnamque ambabus fuiſſe νόμων διάθεσιν. Vel fortaſſe multa ab Aegyptiis vtiliter reperta *illachrymabili nocte vrgentur*

Carent quia Vate ſacro.

Athenienſibus enim id praeconium non defuit, neque ea ratio immortalitatis:

Fama minor factis: ipſos nam credere dignum
Coelicolas, tellus quibus hoſpita ſemper Athenae,
Ceu leges *hominemque nouum, ritumque ſacrorum,*
Seminaque in vacuas hinc deſcendentia terras,
Sic ſacraſſe loco commune animantibus aegris
Confugium. Stat. XII. *Theb.* 499.

Primae frugiferos foetus mortalibus aegris
Dididerunt quondam praeclaro nomine Athenae,
Et recreauerunt vitam, legeſ*que* rogarunt.
Lucret. l. 6. init.

Non mirum eſt igitur, gentem ea Ciuilis Scientiae celebritate et antiquitate ceteris fere omnibus et leges et iura imponere, quemadmodum teſtatur *Pericles* apud *Thucyd.* l. 2. *Cicero* quidem *pro Flacco. Adſunt Athenienſes, vnde humanitas, doctrina, religio, fruges,* iura, leges *ortae, atque in omnis terras diſtributae putantur.* Quantum contulit ad Iuriſprudentiam Romanam, quae huic populo diuturnius et latius imperium, quam Virtus, peperit, ſatius eſt diſcere ex iſtius gentis et Hiſtoriae et Iuris monumentis, quae ſuperſunt. Ammian. Marcellin. l. 22. *Solo adiutus ſententiis Aegypti Sacerdotum latis iuſto moderamine legibus Romano quoque Iuri maximum addidit firmamentum.* Ille certe, ſi non νομοθεσία Aegyptiorum, eorum tamen et conſiliis et ſapientia vſus multa in ſua Iuriſprudentia *ſymbolice* inſtituit;

ſtituit; vti *Pythagoras* eiusdem ſapientiae conſultus, multa in Italica Schola condenda ſuaeque philoſophiae praeceptis tradendis, Aegyptiacum ad morem per aenigmata rerumque ſimulacra docuit. Huiuſmodi eſt ſapientiae, quod Solo ἄξονας ſiue tabulas Iuris, in quibus officia Ciuium deſcriberentur, illas praeſcriptiones verborum, ad quas vnumquemque ſe accommodare et componere oporteret, αναγκης ατρακτον, *Neceſſitatis fuſum*, vocauit. Inſtituit idem, vt ex *Poll.* I. 12. diſcimus, τας νυμφας ιεσας επι τον γαμον φρυγετρον φερειν σημειον. Admonuit ſcilicet nouam nuptam, vas iſtud domeſticum, cuius ope fruges torreri ſolitae, illi domeſtica omnia officia rerumque familiarium adminiſtrationem curae eſſe oportere. Si φρύγετρον per *Farreum* exponat *Plinius*, credo eum duorum populorum inſtituta commiſcuiſſe, *Confarreationem* ſc. Romanorum, atque hunc Solonis ritum, vbi ait XVIII. 3. *Quin et in ſacris nihil religioſius Confarreationis vinculo erat. Nouaeque nuptae* farreum praeferebant. Ego autem pergo: Cauit idem Legislator την νυμφην τῳ νυμφιῳ συγκατακλινεσθαι μηλε κυδωνιου συγκατατραγεσαν, vt refert *Plutarchus* in *Solone* et in libello *Praeceptorum Coniugalium*, αἰνιττόμενος, iuxta eundem auctorem, ὅτι δεῖ τὴν ἀπὸ ϛόματος καὶ φωνῆς χάριν εὐάρμοϛον εἶναι πρώτην καὶ ἡδεῖαν. Porro multa habemus in Themide Attica, quae Aegyptiacam originem referre videantur. In hoc populo *nefas* habebatur *ſeruum hominem occidere*, non quod apud profanas gentis tanta erat mancipiorum cura aut reuerentia, verum, vt rationem exponit grauiſſimus auctor *Diod. Sic.* l. 1. διὰ τῆς τῶν δέλων φροντίδος εθιζοντες τὲς ἀνθρώπες πολυ μαλλον εἰς τὲς ἐλευθέρες μὴ δεῖν ὅλως ἐξαμαρτάνειν. Eadem erat omnino apud Athenienſis cura, quorum erat ſapientia, non exſpectare, vt ſuppliciorum ſeueritate vindicarent, quod fieri non oportuerat, verum ex-

templo prohibere, ne eueniret id quod infectum eſſe voluerint. Ita in Tabulis, quae ab ingenuorum puerorum corporibus vim et contumeliam arcebant, in calce legis ſubiiciebant ενοχοι δε εςωσαν ταισδε ταις αιτιαις και οι εις τα οικετικα σωματα εξαμαρτανοντες. Cuius conſtitutionis ne quis aut inſolentiam aut inaequalitatem miretur, *nihilo ſc. maioris cenſeri ingenuos, quam ſeruos*, continuo exclamat praeſtantiſſimus Orator *c. Timarchum.* Τοῦτο πάντων ἄριςα ἔχει. Non quod de mancipiis ſollicitus erat Legislator, οὐ γὰρ ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν ἐσπέδασεν ὁ νομοθέτης, ἀλλὰ βουλόμενος ἡμᾶς εθισαι πολὺ ἀπέχειν τῆς τῶν ελευθερων ὕβρεως, προσέγραψε, μηδ᾽ εἰς τοὺς δόλους ὑβρίζειν. Inde cum Lex erat *de adulterum in vxore iuſta deprehenſum interficiendo*, οὕτω σφόδρα ὁ νομοθέτης, vt *Lyſiae* verbis vtar, ἐπὶ ταῖς γαμεταῖς γυναιξὶ δίκαια ταῦτα ἡγήσατο εἶναι, ὥςε καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ταῖς ἐλάττονος ἀξίαις τὴν αὐτὴν δίκην ἐπέθηκε. Eaſdem ſc. poenas et in *Vxoris* et in *Pellicis* iniuria ſtatuit, in vtraque grauiſſimas, vt adulterii ſemina quodammodo radicitus euelleret, *legitimi*que connubii iura ſanciret etiam cuſtodia *vſurarii.* Neque videtur ſapientiſſimus Legislator in ea poenae acerbitate iſtius Scholae auctoritatem commendare, quae *peccata*, vt cum *Cicerone* loquar, *non momentis rerum aut euentu, ſed vitiis hominum metitur*, et quae argutius quam verius contendit, quod, *ſiquidem peccare eſt lineas virtutis tranſilire; quam longe progrediare, cum ſemel tranſilieris, id ad augendam tranſeundi culpam nihil pertineat.*

> *Nec vincet Ratio hoc, tantundem vt peccet idemque,*
> *Qui teneros caulis alieni infregerit horti,*
> *Et qui nocturnus ſacra Diuum legerit.*

Nam et alibi, vti in vnoque delicto ſupplicium commenſuratum eſſe voluit Solo, atque vt adeſſet

> *Regula peccatis, quae poenas inroget aequas,*

namque

namque id prudentiſſima ſanctione legitimiſque verbis inſtituit: ita in hoc quoque criminis genere, vt loquitur *Lyſias*, *εἴ τινα εἶχε ταύτης μείζω τιμωρίαν, ἐπὶ ταῖς γαμεταῖς ἐποίησεν ἄν· νῦν δὲ ἐχ οἷός τε ὢν ταύτης ἰσχυροτέραν ἐπ' ἐκείναις ἐξευρεῖν, τὴν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ἠξίωσε γίνεσθαι.* Grauiſſimis ergo poenis aliquando *minora* delicta coercuit, quae ad *maiora* feneſtram patefacerent: haec vero iisdem, quoniam acerbiores excogitare nequiuerat. Draco quidem, qui pleraque nimis ſeuere cenſuit, inter alia ſanxit in iis legibus, quas tulit, *Furem cuiuſmodicunque furti ſupplicio capitis puniendum eſſe.* Gell. XI. 18. *Ἅπασι τοῖς ἁμαρτάνεσι, μίαν ζημίαν θάνατον* inrogauit, *τὲς λάχανα κλέψαντας ἢ ὀπώραν ὁμοίως τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνοις κολαζόμενος*, vt ait *Plutarchus* in *Solone.* Ad quam ſeueritatem, quae modum et proportionem excedebat omnem, procul dubio reſpexit *Horat. I. Sat.* III. 115. verbis a me modo memoratis. Hoc igitur et pleraque alia vltimae immanitatis capita ſuſtulit Solo, et omnia impendio molliora decreuit, et ad rationis verique normam reuocauit. Mihi haec commentanti videtur omnino potior eſſe ſententia, Solonem non omnis Draconis leges ſuſtuliſſe, vt quidam tradidere, verum ſeueritatem eius per omnia exſtinxiſſe potius atque ad lenitatem inclinaſſe. Multa etenim a Dracone grauiter et ciuiliter admodum inſtituta legimus, quae, verum citra poenae acerbitatem, a Solone inſtituta fuiſſe vna diſcimus. Pro exemplo erit Conſtitutio Attica *de Ocioſo.* Quam memorat *Valer. Maxim.* II. 6. 3, 4. *Apud Athenienſis* Inertia *e latebris ſuis, languore marcens*, in forum, perinde ac delictum *aliquod, protrahitur, ſitque vt facinoroſae, ita erubeſcendae rea culpae. Eſt et eiuſdem vrbis ſanctiſſimum conſilium Areopagus: vbi quid quiſque Athenienſium ageret, aut quonam quaeſtu ſuſtentaretur, diligentiſſime in-*

quiri ſolebat, vt homines honeſtatem (vitae rationem memores reddendam eſſe) ſequerentur. Eam ex *Laertii* auctoritate aiebat *Lyſias* in oratione *c. Niciam*, Δρἀκοντα γεγραφέναι, Σόλωνα δὲ τεθεικέναι. Licet *Harpocrat.* in *Bibl. Reg. Cant.* in articulo inedito adfirmet id fragmentum *Lyſiae* deſumi ex eius deperdita oratione *c. Ariſtonem.* Αργίας δίκη. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Αρίϛωνος φησί· Οτι Δράκων ἦν ὁ θεὶς τὸν νόμον, αὖθις δὲ καὶ Σόλων ἐχρήσατο, θάνατον ἐχ ὁρίσας, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀτιμίαν, ἐάν τις (corrige εαν τρις) ἁλῷ, τίσαι· ἂν δ' ἅπαξ, ζημιῦσθαι δραχμὰς ἑκατόν. Vtcunque ea res ſit, liquet, Draconem, qui *furta* (vt cum *Alexandro ab Alexandro* loquar) *moroſiſſime penſitauit*, inertiam, non minus ac latrocinia, quae ab ea deriuantur, capitali ſupplicio coercere voluiſſe. Nam, quod ait *Diphilus* Comicus apud *Athenaeum* l. 6. de paupere ſumptuoſo, ad ociantem aequaliter ſpectat.

Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακῦ τινὸς
Τῦτον· συνίης· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Η λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
Η τῶν ποιῦντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
Η συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
Ψευδῆ· τοιῦτων ἐκκαθαίρομεν γένος.

Solo iſtam immanitatem poenae exoſus, verum lentitudini occurrendum arbitratus, homines ocioſos, ἄχθος ἀρῦρης, non capite, ſed infamia puniuit. Variant tamen Antiqui. Nam ſec. *Poll.* VIII. 6. Draco infamia, non morte, Solo non niſi tertio ocii conuictum plectebat. Id inſtitutum, vt erat ad Aegyptiacos mores accommodatum, (vnde deriuaſſe dicitur, qui Athenis tulerit. Vid. *Herodot. Euterp.* 117. *Diod. Sic.* 1.) ita Lacedaemoniorum Iuriſprudentiae ex diametro contrariabatur. Aduerſariae enim iſtae Reſp. non *armis* magis, quam *inſtitutis* inter ſe perpetuo dimicabant. Nam vt Athenis vnuſquiſque artem aliquam profiteri aut quae-

ſtum

ſtum facere tenebatur, ita et Lacedaemone vile ſemper habebatur id inglorium. Exſtitit olim, dubito, annon hodie Romae exſtet, in Cod. MS. *Lyſiae* orâtio κατὰ Νικίȣ, ἀργίας. Laudantur ab Antiquis Orationes *Lyſiae* κατὰ Νικίδȣ, κατὰ Νικίȣ, ἀργίας, et demum κατὰ Νικίȣ, φόνȣ. Ex his omnino eadem eſt κατὰ Νικίδȣ, et κατὰ Νικίȣ, ἀργίας. Quoniam legem *de Ocioſo* laudat *Laertius* ex oratione κατὰ Νικίδȣ, et vbicunque a ceteris laudatur Oratio ἀργίας, alii Codices Νικίȣ, alii Νικίδȣ legunt. Ad eam etiam cauſam iure referri poſſunt quaecunque laudantur ex oratione κατὰ Νικίȣ. Optimo certe iure retuli voces κηττοι, οβολοστατει, ποταμος. Vel enim ita diſerte laudantur, vel iſtorum vocabulorum vſus oſtendit ea in iſtiuſmodi actione locum obtinere. Hoc de Ὀβολοστατεῖ non negabis. *Sed vnde* Ποταμός; Κηττοὶ *vnde? Nomina ſunt,* inquies, *pagorum Atticorum: Tu hominem* Ocii *inſimulas.* Mane, id ipſum eſt, quod velim. Nam vt vnusquiſque *pagus* ſiue *populus*, in quos tota Attica ſcindebatur, loco dirimebatur ſituque, ita aliquando moribus, vitae genere et condicione, vſu et ingenio dirimi erat neceſſe. Αἰξωνεῖς ad mare habitabant, Phalerum inter et Sunium, vbi ob portus commoditatem vaenibant, non odores fortaſſe, ſed oſtrea, piſciculi, atque id genus edulia. Vnde Prouerbium Αἰξωνίδα τρίγλην de mullo praeſtantiori. *Nauſicrates* Comicus apud *Athenaeum* l. 7.

Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων αἰξωνικὸς
Πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται,
Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσιν φωσφόρον κόρην,
Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.
B. *Τρίγλας λέγεις.*

Ad eum igitur locum, *Belini* veluti ad *oſtia*, concurrebant vndique pueri, vetulae, ſalſamentariorum, baiulo-

iulorum, portitorum nautarumque familia. cui ſcholae ſua non deerat Rhetorica, aut naturalis color orationis. Inde *Aexonenſes* apud Antiquos maledici ſemper et ad mala multa ingerenda procliues. *Heſych.* Αἰξωνεύεσθαι, κατηγορεῖν. Minime, ſed κακηγορεῖν, vt alibi emendaui. *Harpocr.* Εκωμωδοῦντο [Aexonenſes] εἰς βλασφήμους (l. ως βλάσφημοι) ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν, Αἰξωνευεσθαι ἔλεγον — Πλάτων ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησίν. Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτά γ᾽ ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰξωνέα εἶναι. Eodem modo *Proſpaltii* et *Thymoetadae* erant φιλόδικοι ſupra caeteros Athenienſis. *Acharnenſes*, qui in fodinis carbonariis aetatem exercebant, ita graphice a Comico in *Acharn.* 178. deſcribuntur,

Εσπευδον, οἱ δ᾽ ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Αχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
Ατεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι,

Potamii denique, et vicini, ex ead. ſc. tribu, *Cettoeenſes* exagitabantur perpetuo, vt homines *ignaui* et rem ſuam inſtrenue adminiſtrantes. *Harpocrat.* in Ποταμός. Εκωμωδοῦντο δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις. Sed iam tempus eſt, vt ad alia pergam.

CAP. XI.

Recenſentur Leges Atticae apud Lyſiam *repertae*, *et varia de ea re diſputantur.*

Recenſebo in hoc capite (ea tamen breuitate, qua decet Editorem, qui ex mole libri atque vendendi lege auguratur nihil quidquam fere ad ſexennis ſuos labores compenſandos reſtare, praeter memoriam iucunditatis, quam ex ipſo labore cepit) ea inſtituta Athenienſium, quorum notitiam cultiſſimo noſtro Scriptori debemus. Quae dum percurram, diiudicare poſſit eruditus lector, vtrum mea opera inutiliter necne

fuerit

fuerit collocata in eo Scriptore expoliendo, qui ciuilibus Athenienſium officiis tantum lucis adtulit. Et ſi nonnulla a me vel recte animaduerſa, vel in melius reſtituta, vel feliciter explicata viderit, conſilium fortaſſe noſtrum non improbabit aut ſtudium Iuriſprudentiam antiquam magis indies demerendi. Eiuſmodi commentarium, quem Editioni ſuae Oratorum Graecorum ſubnecteret, meditabatur olim *H. Stephanus* vir maximus. Hoc ex eius praefatione liquet.

Adulterium grauiſſime ſemper excepit Maiorum noſtrorum ſeueritas. Nam illicitam illam et volgiuagam Venerem, familiarum iuriſque hereditarii ludibrium, ea ſupplicii acerbitate compeſci voluit prudentiſſimus Athenienſium legislator, vt in dolentis Mariti arbitrio modum poenae ſtatueret, eiuſque iras iuſtiſſimas armaret etiam auctoritate publica. Neque ei ſolummodo gladium conceſſit, ſed ab omni etiam vexatione Fori, quantum ſc. humana ſapientia praecaueri poterat, et ab Aduerſariorum vltione immunem praeſtitit. Humaniſſimam eam cautelam ex duobus inſtitutis mihi videor eruiſſe, quorum vtrumque conſeruauit *Lyſias* in elegantiſſima oratione, quam pro Marito conſcripſit, qui Eratoſthenem moechum in vxore deprehenſum patrio iure vſus domi ſuae occidit. Primum igitur eſto:

I.

Εαν τις μοιχον λαβηι ο τι αν βουληται χρησθω.

II.

Τουτον μη καταγινωσκειν φονου ος αν επι δαμαρτι τηι εαυτου μοιχον λαβων ταυτην την τιμωριαν ποιησηται.

Quod ad priorem conſtitutionem adtinet, eam diſerte adſerit Noſter in legibus contineri. Κελεύουσιν, inquit ille, *οἱ νόμοι, ἐάν τις μοιχὸν λάβῃ, ὅ, τι ἂν βού-*

λητα

λῆται χρῆσθαι. p. 48. 7. Inde vbi Eratoſthenes adulter a Marito deprehenſus ἠντιβόλει καὶ ἱκέτευε μὴ αὐτὸν κτεῖναι, ἀλλ᾽ ἀργύριον πράξασθαι, reſpondet ille, ὅτι οὐκ ἐγώ σε ἀποκτενῶ, ἀλλ᾽ ὁ της πολεως νομος. p. 28. 9. Pergit deinde notabili euphemiſmo, Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τουτων ετυχεν, ὧνπερ καὶ Νομοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας: Et alibi Οὔτε χρημάτων ἕνεκα επραξα ταῦτα, ἵνα πλούσιος ἐκ πένητος γένωμαι, οὔτε ἄλλου κέρδους οὐδενὸς, πλὴν τῆς κατα νομους τιμωρίας. p. 7. 3. Eodem artificio propter *verbi inuidiam* vſus eſt *Cic. pro Milone.* Fecerunt *id Serui, dicam enim non deriuandi criminis cauſa, ſed vt factum eſt, neque imperante, neque ſciente, neque praeſente domino, quod ſuos quiſque ſeruos in tali re* facere *voluit.* Quod ad ſecundam adtinet, id eadem fidê verborumque ſolennitate euincitur. Ανάγνωθι δέ μοι καὶ τοῦτον τὸν νομον ἐκ τῆς στήλης τῆς ἐξ Αρείου πάγου. Νομος. Ακούετε, ὦ ἄνδρες, ὅτι αὐτῷ τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Αρείου πάγου, ᾧ καὶ πάτριόν ἐστι, καὶ ἐφ᾽ ὑμῶν ἀποδέδοται, τοῦ φόνου τὰς δίκας δικάζειν, διαῤῥήδην εἴρηται τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσηται. p. 34. 8. Auctoris verba exſcripſi, vt diiudicet lector, vter noſtrum Iuriſprudentiam Atticam rectius attigimus, ego, qui binas conſtitutiones de eo facinore reuocaui, an *Petitus*, qui poſteriorem neglexit. Prioris quidem legis naturalem quandam aequitatem pluribus confirmat *Lyſias* p. 19. vbi contendit, *eos, qui alienas Matresfam. in adulterium pelliciunt*, (nam in eos Lex maritos armauit, non ſi quis inuitas vi compreſſerit) *ita earum animos contaminaſſe, vt amorem et neceſſitudinem omnem, quae maritis debetur, in ſe ipſos deriuent: domeſticas omnis rationes in moechi arbitrio poni: liberoſque demum incerta conditione naſci, omniaque hereditatis iura miſceri penitus vel exſtingui. Pro quibus*, inquit ille, *Legislator* θανατον ἐποί-

ἐποίησε τὴν ζημίαν. Vt alibi. Γυναῖκας τοίνυν τῶν πολιτῶν τοιῦτος ὢν μοιχεύειν καὶ διαφθείρειν ἐλευθέρας ἐπεχείρησε, καὶ ἐλήφθη μοιχός. καὶ τέτε θάνατος ἡ ζημία ἐςί. p. 489. 1. Supplicium nempe, quod Maritus ipſe *ſumere*, non a Curia *exſpectare* poterat. Εμῦ τοίνυν, ὦ ἄνδρες, οἱ μὲν νόμοι ἐ μόνον ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ καὶ κεκελευκότες ταύτην τὴν δίκην λαμβάνειν. Quod ſi deinde poſtularetur non iuxta legem feciſſe, *quod* ſc. *priuatas ſimultates ficta coniugis iniuria obtexuerit; quod vxorem ipſe lenocinatus fuerit; hominemque nec opinantem in fraudem inlexerit;* quo pacto in h. cauſa contendebant Eratoſthenis neceſſarii, ibi rurſus interceſſit Legislatoris ſapientia, et, quae erat Conſtitutio altera, CAVSA COGNITA, inquit ille, CAEDIS OMNINO NE CONDEMNATOR, QVI MOECHVM IN VXORE DEPREHENSVM DOMI OCCIDERIT. Quia (vt ait Imp. Alexander *l.* 4. *C. ad L. Iul. de Adulter.*) *quod* legitime *factum eſt, nullam poenam meretur.* Memorabilem hanc diſpoſitionem iuris, legibus noſtris et vſui incognitam, Antiquorum Reſp. plurimae ſiue naturali iure ductae, ſiue exemplo et fama Solonis permotae, ſua etiam ciuitate donarunt. Μόνες γὖν τὲς μοιχὲς νομιζουσι πολλαι των πολεων νηποινει αποκτεινειν, δηλονότι διὰ ταῦτα, ὅτι λυμαντῆρας αὐτὲς νομίζεσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τὲς ἄνδρας εἶναι. Xenoph. in *Hierone.* Quinetiam Veterum ante Reſp. legibus confirmatas eadem fuiſſe videtur mens et ſapientia. *Sophocl. Aiace*

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
Λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατὴρ
Εφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθῦσιν διαφθοράν.

Pauſan. in *Boeotic.* c. 36. Πρῶτος δὲ ἔτος ὁ Υηττος δίκην μοιχίας λαβὼν δῆλός ἐςι, καὶ χρόνῳ ὕςερον Δράκοντος Αθηναίοις θεσμοθετήσαντος, ἐκ τῶν ἐκείνε κατέςη νόμων, ἓς ἔγραφεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἄλλων τε ὁπό-

σων

σων αδειαν εἶναι χρὴ, καὶ δὴ καὶ τιμωριας μοιχου. Xenarch. Comic. apud *Athen.* l. 13.

Πῶς ποτ', ὦ δέσποινα πότνια Κύπρις,
Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Οπόταν αναμνησθῶσι προσκυνέμενοι.

Vt obiter id notem, legem illam Dracontis, quam memorat *Pauſanias*, conſeruauit *Demoſth. c. Ariſtocrat.* qui etiam *Pauſaniam* perperam aliquando intellectum egregie inluſtrabit. Ο μὲν νόμος ἐςὶν ὅτος Δράκοντος —

Εαν τις αποκτεινηι
Η εν αθλοις ακων
Η εν οδωι καθελων
Η εν πολεμωι αγνοησας
Η επι δαμαρτι
Η επι μητρι
Η επ αδελφηι
Η επι θυγατρι
Η επι παλλακηι
Η ην αν επ ελευθεροις παισιν εχηι
Τουτων ενεκα μη φευγειν κτεινοντα.

Quid inter Romanos ſtatuit olim Ius Papirianum, hodie fere neſcitur. Leges enim Regiae in deſuetudinem abeuntes citiſſime deſcribi atque a peritis conquiri deſiuere: vel in XII Tabularum complexionem et auctoritatem migrantes, fluuiorum ad inſtar in magno iſto Oceano Iuris, et nomen et dignitatem penitus amiſere. Romulus interea vnde vnde adripuit, nam et ante Solonem vixit, neque quidquam fere ea aetate Romae cum Graecis aut artibus aut diſciplina commercii, ille, inquam, quantum ex *Catonis* oratione apud *Gell.* X. 23. augurari licet, adulterium Graeca ſeueritate penſitauit. *Verba M. Catonis adſcripſi ex oratione, quae inſcribitur de Dote, in qua id quoque ſcriptum eſt*, in adulterio vxores deprehenſas ius fuiſſe maritis necare — *De iure*

autem

autem occidendi ita ſcriptum. In adulterio vxorem tuam ſi deprehendiſſes, ſine iudicio impune necares: *Illa te, ſi adulterares, digito non auderet contingere; neque ius eſt.* Gell. l. c. Similia omnino de Romuli inſtitutis refert *Dionyſ. Halic. Antiq. Rom.* l. 2. *Ἁμαρτάνουσα δέ τι* [Vxor] *δικαστὴν τὸν ἀδικούμενον ἐλάμβανε, καὶ τοῦ μεγέθους τῆς τιμωρίας κύριον. Ταῦτα δὲ οἱ συγγενεῖς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐδίκαζον, ἐν οἷς ἦν φθορα σωματος καὶ εἴ τις οἶνον εὑρεθείη πιοῦσα γυνή.* Hanc ſiue ſeueritatem ſiue neceſſariam iuſtitiam temperauit aliquatenus ſequioris aetatis humanitas, et maxime Lex Iulia. Ea enim armauit potius *Patrem:* et, cum Marito iſtud ius non conceſſit, niſi in infami adultero, (puta, ſi leno fuerit, quiue artem ludicram fecerit, iudicioue publico damnatus etc. v. *l. 24. in princ. D. ad leg. Iul. de adulter.* Quamobrem ab *Vlpiano l. 7. §. vlt. D. quod met. cauſ.* dicitur. *Non omnem adulterum licet occidere:)* Patri adulterum *quemlibet* ſiue domi ſuae, ſiue generi, in ipſa turpitudine deprehenſum occidere permiſit, modo vna filiam interfecerit. Quod explicat *Papinian.* l. 22. §. 4. *D. ad L. Iuliam de adult. Ideoque Patri, non Marito, mulierem et* omnem *adulterum permiſſum eſt occidere, quod plerumque pietas paterni nominis conſilium pro liberis cepit, ceterum mariti calor et impetus facile decernentis fuit refraenandus.* Remittet enim aliquid de ſeueritate, tardiusque ad caedem accedet, qui nonniſi per ſua quodammodo viſcera et domeſticum funus acceſſurus erit. Ceterum quod ius maritus *aliquando* in adultero, id nunquam Romanis in legibus videtur in vxore habuiſſe: ideoque qui vxorem occiderit, pro homicida habetur, verum lege Cornelia de Sicariis non tenebitur, quoniam iuſto eius dolori poenas *vltimas* condonarunt humaniſſimi Imperatores, in eamque ſententiam reſcripſit M. Antoninus et Commodus apud *Vlpian.* l. 38. §. 8. *eod.* et ante eos Antoninus Pius *ibid.* et *l. 1. in fin. D. ad l. Cornel. de Sicar.*

Cuius reſcripti verba ſic ſe habent: *Ei, qui uxorem ſuam in adulterio deprehenſam occidiſſe ſe non negat, vltimum ſupplicium remitti poteſt, cum ſit difficillimum iuſtum dolorem temperare: et quia plus fecerit, quam quia vindicare ſe non debuerit, puniendus ſit: ſufficiet igitur, ſi humilis loci ſit, in opus perpetuum eum tradi: ſi qui honeſtior, in inſulam relegari.* Recte ergo eam iuris benignitatem exprimit *Vlpian. l.* 3. §. 3. *D. de Senatuſc. Silan. Si Maritus in adulterio deprehenſam vxorem occidat, quia* ignoſcitur *ei, non tantum mariti, ſed etiam vxoris ſeruos poena liberari, ſi iuſtum dolorem exſequenti domino non reſtiterunt.* Eadem erat humanitas, ſi quis interfecerit adulterum noctu deprehenſum eius condicionis, vt per legem Iuliam impune occidi non potuerit. *Si* legis auctoritate ceſſante *inconſulto dolore adulterum interemit, quamuis homicidium perpetratum ſit, tamen quia et nox et dolor iuſtus factum eius releuant, poteſt in exilium dari. L. 4. C. ad legem Iuliam de adulteriis.* Ita *Iulius Paulus Recept. Sentent. l. 2. tit. 26.* §. 5. *Maritum, qui uxorem deprehenſam cum adultero occidit, qui hoc impatientia iuſti doloris admiſit, lenius puniri placuit.* Profecto Romae ante Legem Iuliam Marito non videtur fraudi fuiſſe in adultero irae ſuae indulgere, vt plurimis exemplis confirmat, qui argumentum hoc ſumma cum eruditione tractauit, *Briſſonius ad L. Iuliam de Adulteriis.* Varia, quae variae gentes de adulterio decernebant, congeſſere *Scheffer.* ad *Aelian.* V. *Hiſtor.* XII. 12. et *Aſinius* in *Comment. ad Tit. de Relig. et Sumpt. Funer. D.* pag. 119. Nationes certe, quae ſapientiam et auctoritatem Iuris Ciuilis aemulari videbantur, antiqua ſeueritate continebantur. Ita in Wiſigothorum legibus, quae in hac parte pene cum Solonis contendere videantur: *Lib. 3. Tit. 4. Lex 3.*

SI CVIVSLIBET VXOR ADVLTERIVM FECERIT ET DEPREHENSA NON FVERIT ANTE IVDI-

CEM COMPETENTIBVS SIGNIS ET INDICIIS MARITVS ACCVSET. QVOD SI MVLIERIS ADVLTERIVM MANIFESTE PATVERIT, ADVLTER ET ADVLTERA SECVNDVM SVPERIORIS LEGIS ORDINEM IPSI TRADANTVR: *VT QVOD DE IIS FACERE VOLVERIT, IN EIVS PROPRIO CONSISTAT ARBITRIO.*

Et in lege proxima:

SI ADVLTERVM CVM ADVLTERA MARITVS VEL SPONSVS OCCIDERIT *PRO HOMICIDA NON TENEATVR.*

Gundebaldus, qui Burgundionibus legis tulit, non hoſpes in Romano iure, lege ſanciuit LXVIII. *de Adulteriis*,

SI ADVLTERANTES INVENTI FVERINT, ET VIR ILLE OCCIDATVR ET FEMINA.

Septentrionalium quidem iura, quibus vtimur magis, in compoſitione et argenti aeſtimatione plerumque conſiſtunt, vt Leges Salicas *Lindenbrogii* cura editas legenti patebit. Veterem tamen diſciplinam reuocauit Ius Baiwariorum *Tit. de Vxoribus et cauſis, quae ſaepe contingunt, L. Si cum uxore alterius quis concubuerit.*

SIQVIS CVM VXORE ALTERIVS CONCVBVERIT LIBERA COMPONAT HOC MARITO EIVS CVM SVO WEREGELDO ID EST CLX SOL.

ET SI IN LECTO CVM ILLA INTERFECTVS FVERIT PRO IPSA COMPOSITIONE QVAM DEBVIT SOLVERE MARITO EIVS IN SVO SCELERE IACEAT SINE VINDICTA.

Supplicii ſeueritatem ſuſtulit Imp. Fridericus *Conſtitut. Neapol. l. 3. tit. 43. de adulteriis et lenociniis*, hiſce verbis. *Legum aſperitate lenita, non vt olim contra adulteratas et adulteros, ad aliorum coniuges accedentes, gladio*

dio eſt agendum, ſed rerum ad eos pertinentium confiſcatio inducetur, ſi filios legitimos ex eo matrimonio violato, vel alio non habuerit: periniquum enim eos ſucceſſione fraudari, qui nati ſunt eo tempore, quo huius thori lex legaliter ſeruabatur. At viro tradenda eſt mulier, nullatenus vitae periculum ſubitura, ſed vltionem thori violati, naſi truncationis, quod ſaeuius et atrocius inducitur, perſequutura: vltra enim neque viro, neque parentibus ſeruire (ſ. ſaeuire) licebit: Quod ſi vir eius in eam vindictam dare noluerit, nos huiuſmodi maleficium non ſinemus inultum, ſed ipſam praecipimus publice flagellandam. Nam ante eum tulit Rogerius *l. 3. tit. 49. de poena vxoris in adulterio deprehenſae*,

SI MARITVS VXOREM IN IPSO ACTV ADVLTERII DEPREHENDERIT TAM ADVLTERVM QVAM VXOREM OCCIDERE LICEBIT NVLLA TAMEN MORA PROTRACTA.

Fuſius fortaſſe haec quam oportuit; verum non ingrata videbitur commentatio, ſi quis maiorum ſenſa de eo delicto perſpicere cupiat, cuius vnius fere ſupplicium non a foro, ſed dolore patientis aeſtimari voluere. Quod reliquum eſt breuiori ambitu concludam; memor me in hoc commentariolo non leges *Lyſiacas* illuſtrare, ſed recenſere tantum.

III.

Εαν τις ανθρωπον ελευθερον η παιδα αισχυνη βια διπλην την βλαβην οφειλειν εαν δε γυναικας εφ αισπερ αποκτεινειν εξεστιν τοις ενεχεσθαι. p. 34. pen.

Vbi primus repoſui διπλην pro διπλουν. Longe inclementius de *illecebris*, quam de *violentia*, ſtatuerunt leges Atticae, et quidem contra omnium fere gentium vſum et diſciplinam. Apud Romanos enim, *Qui vacantem mulierem rapuit vel nuptam*, vltimo *ſupplicio punitur.* Marcian. l. 5. §. 2. *D. ad leg. Iuliam de vi publica.* Id quod ſanci-

ſanciuit Imp. Iuſtinianus *l. unic. C. de raptu Virginum: Raptores virginum honeſtarum vel ingenuarum, ſiue iam deſponſatae fuerint, ſiue non, vel quarumlibet viduarum feminarum, licet libertinae, vel ſeruae alienae ſint, peſſima criminum peccantes*, capitis ſupplicio *plectendos decernimus. — Et merito* mortis damnantur ſupplicio: *cum nec ab homicidii crimine huiuſmodi raptores ſint vacui.* Pergit Imp. *Quae multo magis contra eos obtinere ſancimus, qui* nuptas mulieres *auſi ſunt rapere; quia dupli ci tenentur crimine, tam adulterii, quam rapinae: et oportet acerbius adulterii crimen ex hac adiectione puniri.* Adde *Iul. Paul. Recept. Sent. lib. 2. tit. 26. §. 12. Qui maſculum liberum inuitum ſtuprauerit*, capite *punitur.* Apud Athenienſis quidem, qui momentum facinoris exitu aeſtimabant, vis adulterium releuabat. *Illa* enim, vt contendebant iſtius iuris periti, corpus ſolummodo, non animum ſtuprabat: qui vero dolo et *blanditiis* mulierem adulterauit, animum ipſum infecit atque a marito alienauit. Idcirco iſtud delictum pecunia, hoc capitis poena coercebant. Sanane id philoſophia et ciuiliter inſtitutum, diſquirendi tempus non competit: Legem interea, ſiue potius legis particulam, ita mecum interpretari et intelligere poſſis.

LEX *de Raptore et Moecho.*

QVI HOMINEM PVERVMVE INGENVVM VI CONSTVPRAVERIT DVPLVM LVITO: QVI ETIAM MVLIEREM MVLIERESVE IN DOMINIO MARITI POSITAS (*in quibus ſc. moechum deprehenſum lege occidere poſſis*) EODEM IVRE TENETOR. MOECHVS AVTEM ***

Fortaſſe autem quoniam de *vi* et *ſuadela* legem agere certum eſt ex *Lyſiae* argumentis et ratione legis laudandae, tota concinnatur ex *Lyſia* et *Aeſchine c. Timarch.* h. p.

Εαν τις ανθρωπον ελευθερον η παιδα αισχυνη βιαι διπλην την βλαβην οφειλειν εαν δε γυναικας εφ αισπερ αποκτεινειν εξεστιν (ſc. γαμετας) εν τοις αυτοις ενεχεσθαι. Εαν δε τις ελευθερον παιδα η γυναικα προαγωγευση, θανατω ζημιουσθαι.

Quid voluit Ius Atticum per διπλῆν βλάβην, fortaſſe expedient loci proxime a me laudandi. Οἱ περὶ τῆς βλάβης ἔτοι νόμοι πάντες — ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλουν, ἂν δ' ἄκων, απλουν τὸ βλαβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Demoſth. *c. Mid.* Ἀλλ' οἱ νόμοι περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀδικημάτων τῶν εις αργυριου λογον ανηκοντων διπλῆν τὴν βλάβην ὀφείλειν κελεύουσι. Dinarch. *c. Demoſth.* Εἀν μὲν δοῦλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διειργάσθαι, τὸν τοῦ τελευτήσαντος δεσπότην ἀβλαβῆ παρεχέτω καὶ ἀζήμιον· ἢ δίκην εις την αξιαν τοῦ τελευτήσαντος ὑποσχέτω διπλην. Plato *de Legg.* l. 9. Atque haec fere ſunt, quae apud *Lyſiam* matronarum pudicitiam et connubiorum iura defendunt, ob inuſitatum genus a *Plutarcho* in *vita Solonis* notata. Ολως δὲ πλείστην ἔχειν ατοπιαν οἱ περὶ τῶν γυναικῶν νόμοι τῷ Σόλωνι δοκοῦσιν. μοιχὸν μὲν γὰρ ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκεν· ἐὰν δ' ἁρπάσῃ τις ἐλευθέραν γυναῖκα καὶ βιάσηται, ζημίαν ἑκατὸν δραχμὰς ἔταξε (ita enim a Solone olim inſtitutum) — τὸ δ' αὐτὸ πρᾶγμα ποτὲ μὲν πικρῶς καὶ ἀπαραιτήτως κολάζειν, ποτὲ δὲ εὐκόλως καὶ παίζοντα, πρόστιμον ζημίαν τὴν τυχοῦσαν ὁρίζοντα, ἄλογόν ἐστι. Vt hunc titulum concludam, quanquam leges *generaliter* quodammodo loquantur, μοιχὸν ἀνελεῖν τῷ λαβοντι δέδωκε, et Εαν τις μοιχὸν λάβῃ, iſtud tamen ius interficiendi videtur ſemper ad *maritum* ſolummodo pertinere.

IV.

Ου νομιμον εξω του πραγματος λεγειν. p. 163. 2.

Cautum hoc de actionibus Areopagiticis, quae maxima ſolennitate, addo quoque et ſeueritate, inſtituebantur.

bantur. Ἐςʼ ἂν μὲν περὶ τῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βυλὴ [Areopagitica ſc.] καθʼ ἡσυχίαν ἀκέυσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπη πρὸ τῦ λόγυ, ὡς εὐνουςέρυς ἀπεργάσαιτο αὐτὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τὺς δικαςὰς μηχανῶνται, παρελθὼν ὁ κήρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, ὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βυλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. Lucian. in *Anacharſide.* Morem hunc tangit iterum *Lyſias* in principio Orationis *de Milite*, in *Oratione Areopagit. de Oliua*, et *Lycurgus c. Leocratem Edit. Steph.* p. 149. Καὶ ταῦτα, κάλλιςον ἔχοντες τῶν Ἑλλήνων παράδειγμα, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ συνέδριον. ὃ τοσῦτον διαφέρει τῶν ἄλλων δικαςηρίων, ὥςε καὶ παρʼ αὐτοῖς ὁμολογεῖσθαι τοῖς ἁλισκομένοις δικαίαν ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν. πρὸς ὃ δεῖ καὶ ὑμᾶς ἀποβλέποντας μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἔξω τῦ πράγματος λέγυσιν. Add. *Poll.* VIII. 10. Προοιμιάζεσθαι δὲ ὐκ ἐξῆν, ὐδὲ οἰκτίζεσθαι. et *Ariſtot. Rhetor.* init. Athenis quoque *vetari actorem affectus mouere, et reciſam fuiſſe orandi poteſtatem* memorat Quintilian. II. 16. et VI. 1. *Exemplo legis Atticae* Martiique *iudicii cauſae patronis denunciat Praeco neque principia dicere neque miſerationem commouere.* Apul. Neſcio, annon ex hac diſciplina profectum ſit, quod *Dionyſ. Halic.* obſeruet auctorem noſtrum ſaepenumero ἀπροοιμιάςως cauſas ſuas intuliſſe. Contrarium omnino *Caius* l. 1. §. 1. *D. de O. I. Deinde ſi in foro cauſas dicentibus* nefas, *vt ita dixerim, videtur eſſe, nulla praefatione facta, Iudici rem exponere; quanto magis*, et quae ſequuntur.

V.

Εν αρειωι παγωι ομολογων αδικειν αποθνησκει εαν δε αμφισβητηι ελεγχεται. p. 210. vlt.

Nam *Confeſſus pro iudicato eſt, qui quodammodo ſua ſententia damnatur. L. 1. D. de Confeſſis:* Atque ita reſcripſit Imp. Antoninus, *Confeſſos in Iure pro iudicatis haberi placet. L. vnic. C. de Confeſſis.*

VI.

Αν τις ανδρος σωμα τρωσηι κεφαλην η προσωπον η χειρας η ποδας αυτος κατα τους νομους τους εξ αρειου παγου φευξεται την του αδικηθεντος πολιν η τραυματος εκ προνοιας και εαν κατιη ενδειχθεις θανατωι ζημιωθησεται. p. 212. 3.

De vulnere *cum animo occidendi* inlato iudicabat inter alia Curia Areopagitica. *Lucian.* in *Anacharſide. Aelian. V. H.* V. 15. *Demoſth. c. Ariſtocr.* et *Midiam. Galen. Comment. 1. in Hippocr. Prognoſt.* (vbi verba tranſponi debent τοιᾶτον γᾶν ἐςι καὶ τὸ παρὰ τῷ Σόλωνι: δικαζειν δε την βουλην την εν αρειω παγω φονου και τραυματος και πυρκαιας εκ προνοιας, και φαρμακον εαν τις αποκτεινη δους. lege τραύματος ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊᾶς) *Maxim. Prolog. ad Dionyſ. Areopagit. Hellad. Chreſtomath. Poll.* VIII. 10. *Petit.* lib. 7. tit. 1. pagg. 504, 525, qui male binas leges procuderit de hac actione. vocabatur δίκη τραύματος ἐκ προνοίας. Hac lege *non exitus rerum, ſed hominum conſilia*, vt cum *Cicerone* loquar, *vindicantur*, aut cum D. Hadriano l. 14. *D. ad Legem Corneliam de Sicariis, in Maleficis voluntas ſpectatur, non exitus.* Nam qui alium verberauit per rixam aut in vino, ille tenebatur lege αἰκίας, quae actio erat *priuata*, et minoris aeſtimabatur. *Lyſias* p. 159. 5. οἱ τᾶς νόμας ἐνθάδε θέντες, ἐκ εἴ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατεάξαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπὶ τᾶτοις ἠξίωσαν τῆς πατρίδος φυγὴν ποιήσασθαι — ἀλλ' ὅσοι ἐπιβᾶλεύσαντες ἀποκτεῖναί τινὰς ἔτρωσαν, ἀποκτεῖναι δὲ ἐκ ἠδυνήθησαν, et quae ſequuntur. Similiter in Iure Ciuili, l. 1. §. 3. *D. ad*

legem

legem Corneliam de Sicariis. Diuus Hadrianus reſcripſit, eum, qui hominem occidit, ſi non occidendi animo hoc admiſit, abſolui poſſe: et qui hominem non occidit, ſed vulnerauit, vt occidat, pro homicida damnandum: *et ex re conſtituendum hoc. Nam ſi gladium ſtrixerit, et in eo percuſſerit, indubitate occidendi animo id eum admiſiſſe: ſed ſi claui percuſſit aut cuccuma in rixa, quamuis ferro percuſſerit, tamen non occidendi animo, leniendam poenam eius, qui in rixa caſu magis, quam voluntate homicidium admiſit.* Itaque reſcripſit Imp. Antoninus l. 1. C. eod. *Frater veſter rectius fecerit, ſi ſe Praeſidi prouinciae obtulerit. Qui ſi probauerit, non occidendi animo hominem a ſe percuſſum eſſe, remiſſa homicidii poena ſecundum diſciplinam militarem ſententiam proferet: crimen enim contrahitur, ſi et voluntas nocendi intercedat. Ceterum ea, quae ex improuiſo caſu potius, quam fraude accidunt, fato plerumque, non noxae imputantur.* Acute limites ponit inter cauſas Κακηγοϱίας, Αἰκίας, et Τϱαύματος ἐκ πϱονοίας Orator *contra Cononem*, qui locus omnino eſt conferendus. In hac lege primo reſtitui vocem παγου ex Cod. MS. deinde docui iſta ἢ τϱαύματος ἐκ πϱονοίας margini fuiſſe adlita h. p. ἤγεν τϱαυμ. ἐκ πϱονοίας, vt oſtenderet adnotator aliquis, qualis eſſet lex Areopagitica, quam Orator laudat. Nihil ex emendatione verius.

VII.

Στϱατευεσθαι μεχϱι τετταϱακοντα ετων αφ ηβης.

Legem hanc *de aetate militari*, quanquam non ea diſerte a *Lyſia* laudetur, adduxi, quoniam in nota 36. ad p. 244. illam multo labore vindicaui. P. A. vſque ad annum 60. (ſiue, quod perinde eſt, ad annum 42. ἀφ' ἤβης) militiae operam dedit. Non ergo Quadragenarii *ſimpliciter*, vt omnes fere ante me ſenſere, ſed Quadragenarii ἀφ' ἤβης a militia vacabant. Grauiſſima

ma erat *Petiti* in hac re hallucinatio, quam pluribus l. c. redargui.

VIII.

Δουλον μηνυσαντα ελευθερον γενεσθαι. p. 274. 8.

Quanquam Athenis *Seruo teſtimonii dictio non erat*, vt diſcimus ex *Comoedia*: quanquam itidem Romae, vel propter *lubricum conſilii*, vel *condicionis* infamiam raro ad *teſtimonii fidem* admittebatur (vid. l. 3. §. 5. *D. de Teſtibus*. Reſcripſerunt enim Impp. Diocletianus et Maximian. *Seruos pro Domino, quemadmodum aduerſus eum interrogari non poſſe: pro facto autem ſuo interrogari poſſe non ambigitur: L. vnic. D. eod.* Vnde *Cic. pro Deiotaro*, init. *Nam cum more Maiorum de ſeruo in dominum ne tormentis quidem quaeri liceat, in qua quaeſtione dolor veram vocem elicere poſſit, etiam ab inuito* etc) abunde tamen conſtat in *iure* Athenienſium *publico* atque in Reip. negotiis libertatem Seruis ſponderi indicia facientibus, dummodo vera eſſe comparuerint. Vid. *Lyſiam* pag. 187. et *Andocid.* p. 2, 3. *Edit. Steph.* vbi Alcibiadis facinora deferebant maxime Serui. Non poenitebat enim Remp. *admoneri* ſuae ſalutis vel ab infima plebecula: *fidem* rerum geſtarum non niſi ab ingenuis accipere voluit. Male hanc partem Iuris Attici neglexit, quem tamen ob diligentiam ſummopere miror, *Sam. Petitus*.

IX.

Εαν τις αρχην εν συνεδριωι λοιδορῃ ζημιωσαι. p. 320. vlt.

Vertitur, *Si quis Magiſtratui forum agenti maledixerit, multa ei inrogator.* Tu verte, *Siquis* omnino *in Foro conuicia fecerit, multa ei inrogator.* Quantum noſtro ingenio debeat Lex iſta, malui ex loco diſci adlegato, quam hic repetere. Repetam tamen perpauciſſima. (1.) Qui legem adducit, deferebatur, quod *in Foro* ἐλοιδόρησε, non quod Magiſtratui conuicia fecerit.

cerit. (2.) Cum legem alibi in h. oratione adducat, vel rem geſtam narret, de *loco*, (quod eſt praecipuum caput legis) omnia; de *perſona* nihil. Τȣ̃ μὲν νόμȣ διαῤῥήδην ἀγορεύοντος τους εν τω συνεδρίω λοιδορουντας ζημιȣ̃ν. Et rurſus p. 325. 8. εἰ γὰρ φανερός εἰμι μὴ ἐλθὼν εἰς το συνεδριον, ὁ δὲ νόμος τους εντος πλημμελουντας ἀγορεύει τὴν ζημίαν ὀφείλειν. (3.) Solo, qui *grauiſſimam* poenam ſtatuit eis, qui *vbiuis* Magiſtratui conuicia feciſſent, (erat enim vel ἀτιμία iuxta *Demoſthenem*, iuxta *Vlpianum* mors ipſa) non vtique *leuiorem*, (mulctam ſc.) ſtatueret eis, qui conuiciarentur eidem *in Foro* atque in iure dicundo. Nam ſec. *Paul. Sentent. Recept.* §. 10. *tit. de Iniuriis*, *Atrox iniuria aeſtimatur aut* loco, *aut tempore*, *aut perſona*. Et ſimiliter *Papian. Reſponſorum libro tit.* 5. *Si quis forte temerarie aut vulnus, aut fracturam oſſium inflixerit*, *aut in conuicia atrocia forte proruperit*, *ſolutio vel vindicta pro facti ipſius qualitate in iudicis arbitrio et aeſtimatione conſiſtat ſecundum regulam Gaii ſub tit. de iniuriarum actione. Eſt enim grauis*, *quae in publico*, vel in foro, *vel ab humiliore perſona inluſtriori infertur.* Ita l. 7. §. *D. de iniuriis. Atrocem autem iniuriam aut perſona*, *aut tempore*, *aut re ipſa fieri Labeo ait. Perſona atrocior iniuria fit*, *vt cum Magiſtratui*, *cum Parenti*, *Patrono fiat. Tempore ſi ludis et in conſpectu. Nam* Praetoris in conſpectu, *an in ſolitudine* iniuria *facta ſit*, *multum* intereſſe ait: quia atrocior eſt, *qua in conſpectu fiat.* Add. l. 16. §. 4. *D. de poenis.* (4.) Exſtat Lex Solonis a *Plutarcho* in eius *vita* laudata, quae *omnia omnino* conuicia ἐν δικαστηρίοις et ἀρχείοις repreſſit eodem poenae genere, quod hic memoratur. (5.) Denique ἀρχὴν vel τὴν ἀρχὴν commode exponi poteſt per *omnino*, vt pluribus l. c. oſtendi, quibus addas iſtud *Luciani V. Hiſt.* init. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον,

θον, μητε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ την αρχην γενέσθαι δυναμένων.

X.

Τον λεγοντα κακως ζημιουσθαι εαν μη αποφαινη ως εστι αληθη τα ειρημενα. p. 373. 2.

Videtur ergo ex hoc iure *veritas conuicii conuiciantem excuſare*. Quaedam autem fuerunt conuicia, quae diſerte Lex vetabat, vt ex proxima conſtitutione diſcimus. Ea autem vocabantur *αποῤῥητα*.

XI.

Τους λεγοντας τι των αποῤῥητων πεντακοσιας δραχμας οφειλειν

οἷον.

Ανδροφονον μη λεγειν.
Τους των αλλων πατερας μη κακως λεγειν τεθνεωτας.
Πατραλοίαν η μητραλοιαν μη ειπειν.
Εαν τις φασκηι αποβεβληκεναι την ασπιδα υποδικον ειναι.

Collegi haec capita *τῶν αποῤῥητων* ex oratione *κατα Θεομνήςȣ*, p. 339. atque ibidem nonnulla vindicaui. Oratio illa plurimas leges continet alibi vix reperiundas. Sunt autem, quae ſequuntur.

XII.

Ατιμον ειναι τον τα οπλα αποβεβληκοτα.

Colligo ex his verbis, p. 342. I. *Λυσίθεος Θεόμνηςον εἰσήγγελλε τὰ ὅπλα ἀποβεβληκότα, ȣ̓κ ἀξιῶν αὐτὸν* (ita lego pro *ἐξὸν αὐτῷ*) *δημηγορεῖν*. Ita in lege, quae titulum habuit *δοκιμασια ῥητορων* et laudatur ab *Aeſchine c. Timarchum*. Et haec erat *ἀτιμίας* ſpecies. Porro *Andocides de myſteriis* cum recenſet eos, *ὧν τὰ μὲν σώματα ἄτιμα ἦν, τὴν δ' ȣ̓σίαν ἔσχον καὶ ἐκέκτηντο*, habet *καὶ ὁπόσοι λίποιεν τὴν τάξιν, ἢ ἀςρατείας, ἢ δειλίας, ἢ ἀναυμαχίȣ ὄφλοιεν, ἢ τὴν ασπιδα αποβαλοιεν.*

λοιεν. Grauius adhuc in militia Romana. *Miles, qui in bello arma amiſit vel alienauit, capite punitur: humane militiam mutat.* l. 3. §. 14. *D. de re militari.*

XIII.

Ο, τι εαν τις απολεσηι, εαν μεν αυτο λαβηι την διπλασιαν καταδικαζειν· εαν δε μη την δεκαπλασιαν προς τοις επαιτιοις· δεδεσθαι δ' εν τη ποδοκακκη τον ποδα πενθ ημερας και νυκτας ισας εαν προστιμηση η ηλιαια προστιμασθαι δε τον βουλομενον οταν περι του τιμηματος η.

Primus hic reſtitui ποδοκάκκη pro ποδοκάκη. Male hic quoque in Editis *Lyſiae* p. 356. vlt. pro ἡμέρας πέντε, ἡμέρας δέκα, et pro ἐὰν μὲν προςιμήσῃ, ἐὰν μὴ προςτιμήσῃ. Exſtat integra Lex apud *Demoſth. c. Timocr.* vnde deſcripſit *Petitus L. 7. Tit. 5. de Furtis.* Nam de Fure diurno agitur, quem *dupli poena vindicari* voluit Solo, vt diſcimus ex *Gellio* XI. 18. Poſterius membrum, quod ſolum apud *Lyſiam* legitur, explicat, quatenus ſc. per menda potuit, idem *Petitus L. 4. Tit. 9. de poenis*, ratus alterius legis fragmentum eſſe. Quod ſecus eſt.

Sequitur

Επεγγυαιν επιορκησαντα τον Απολλω· δεδιοτα δε δικης ενεκα δρασκαζειν.

Fide iubeto iuratus Apollinem — fugerit ſibi metuens litis cauſa. Petit.

Nemo ex his ſenſum elicere quiuit. Memor eſto *Lyſiam* in h. loco p. 359. 5. non leges ad vſum forenſem citare, verum legum particulas, quae antiquatas aliquas et vetuſtate obſitas continerent loquendi formulas. Ita in ſuperiori ποδοκάκκη erat Soloni, quod in *Lyſiae* aetate ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Hic ἐπιορκήσαντα eſt ὀμόσαι, et δρασκάζειν ἀποδιδράσκειν. Habes ergo duarum legum fragmenta.

XIV.

XIV.

Επεγγυαιν επιορκησαντα τον Απολλω.

XV.

Δεδιοτα δικης ενεκα δρασκαζειν.

Spectabat fortaſſe hoc poſtremum ad ſolennitatem iudicii Areopagitici, vbi Reus poſt priorem defenſionem (nam bis dicere potuit) ſi cauſae ſuae diffidebat, tuto ſe fuga ſubduxit. Τὸν πρότερον ἔξεστιν εἰπόντα λόγον μεταστῆναι· καὶ οὔθ' ὁ διώκων οὔθ' οἱ δικάζοντες, οὔτ' ἄλλων ἀνθρώπων οὐδεὶς κύριος κωλῦσαι. Demoſth. c. *Ariſtocr.* Add. *Poll.* VIII. 9. tit. περὶ Πωλητῶν. et VIII. 10. init. Apud *Suid.* in Εν αλω δρασκάζειν vox ea exponitur *latitare.* Apud *Heſych.* vtrumque et *aufugere* et *latitare*, Δρασκάζειν κρύπτεσθαι, ἀποδιδράσκειν. Corrige eundem in Δραγκάζειν, κρύπτειν. i. e. Δρασκάζειν.

XVI.

Οστις απειλλη τη θυρα ενδον του κλεπτου οντος.

Quicunque a ianua prohibuerit, cum fur intus eſſet. Vulg. ἀπίλλῃ, p. 359. vlt. quod emendauimus. Furtum facere videtur, qui furi exitum et ſalutem parat, ceteros a foribus arcendo.

XVII.

Το αργυριον στασιμον ειναι εφ' οποσον αν βουληται ο δανειζων. p. 360. 3.

Vſurarum modus eſto pro arbitrio foeneratoris.

Atticorum leges vſurariae, quarum haec videtur eſſe antiquiſſima, erudite a *Salmaſio* explicantur, et maximo cum eruditionis apparatu. Quem tu interea conſulas. Sequitur

Οσαι πεφασμενως πωλουνται και οικηος και βλαβης την δουλην ειναι οφειλειν. p. 361. 1.

Quae

Quae publice proſtant, etiam ſeruorum iniuriae obnoxiae ſunto. Petit.

Vulg. apud *Lyſiam* ὅσοι. Verum tu totum ita diſtinguas et corrigas.

XVIII.

Οσαι πεφασμενως πολουνται.

καὶ

XIX.

Οικηος και δουλης την βλαβην ειναι οφειλειν. p. 362. 1

Prior particula pertinet ad iſtam legem, quam adduxit alicubi *Demoſthenes.* PRO MOECHO NE DEPREHENDITOR IN MERETRICE QVAE VEL IN LVPANARI QVAESTVM FECERIT VEL PVBLICE PROSTITVERIT. Vel etiam ſpectare poteſt ad aliam a *Plutarcho* laudatam, Εάν τις προαγωγεύη, ζημίαν εἴκοσι δραχμὰς ἔταξε [Solo] πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται. Quod ad alterum pertinet membrum, id, cum tota lex nuſquam, quod ſciam, legatur, explicationem meam non admittit. Spectat procul dubio ad iura famulorum famularumque, Οἰκῆος καὶ δούλης. Nam prorſus vtique inficeta eſt lectio vulgata, Οἰκῆος καὶ βλάβης τὴν δούλην εἶναι ὀφείλειν.

XX.

Οσοι εαν μαχης ουσης εις τουπισω αναχωρησωσι και οσοι αν εν τη πεζη στρατια μη παρωσι περι τουτων τους στρατηγους δικαζειν. p. 520. vlt.

Solonis leges contra τὸν ἀστράτευτον, contra τὸν λελοιπότα τὴν τάξιν, et contra τὸν δειλὸν (εἰσὶ γὰρ καὶ δειλίας γραφαί· καίτοι θαυμάσειεν ἄν τις ὑμῶν, εἰ εἰσὶ φύσεως γραφαὶ εἰσί. vt loquitur Orator. c. *Cteſiph.*) laudat idem *Ibid.* Poena erat ἀτιμία. Αστρατείαν, Λειποτάξιον et Δειλίαν, vt quae ſpecie differant, recenſet *Andocides*, cuius verba legas ſupra Leg. XII.

XII. Vide, quae de hac re conſcripſit eruditiſſimus *Marklandus* ad has orationes *contra Alcibiadem.* De legibus, quae Ignauiam coerceant, nonnulla adnotauit *Spanheim.* ad *Iulian. Orat.* p. 239. De iurisdictione et poteſtate τῶν ϛϱατηγῶν doctiſſimus *Perizonius* ad *Aelian. V. Hiſt.* V. 13. Αϛϱατείας lex erat apud Longobard. *L. I. Tit. de Exercitalibus*, *l. 14.* SI QVIS LIBER HOMO, CONTEMPTA IVSSIONE NOSTRA, CETERIS IN EXERCITV PERGENTIBVS, DOMI RESIDERE PRAESVMPSERIT, PLENVM HERIBANNVM SECVNDVM LEGEM FRANCORVM, ID EST XL SOL. SCIAT SE DEBERE COMPONERE. Λειποταξίȣ apud eosdem lex proxima, SI QVIS CONTVMAX ADEO AVT SVPERBVS EXTITERIT, VT DIMISSO EXERCITV ABSQVE IVSSV ET LICENTIA REGIS DOMVM REVERTATVR ET QVOD NOS TEVDISCA LINGVA Herilin FECERIT, VT IPSE SIT REVS MAIESTATIS, VITAE PERICVLVM INCVRRAT, ET RES EIVS FISCO NOSTRO SOCIENTVR. Quid ea aetate fuerat *exercitum dimittere*, optime explicat *Capit. Karoli et Ludou. Impp. lib. 3. tit. 70.* QVICVNQVE ABSQVE LICENTIA VEL PERMISSIONE PRINCIPIS DE HOSTE REVERSVS FVERIT, QVOD FACTVM FRANCI Herisliz DICVNT, VOLVMVS, VT ANTIQVA CONSTITVTIO, ID EST, CAPITALIS SENTENTIA, ERGA ILLVM PVNIENDVM CVSTODIATVR. Vice huius legis in nonnullis Exemplaribus leguntur, quae proxime ex Longobardorum conſtitutionibus deſcripſimus.

XXI.

Εαν τις αδοκιμαϛος ιππευη ατιμος εϛω. p. 523. 3.

Eadem poena, quae militiae munera detrectantem, quae ordinis ſui deſertorem in bello, quae ignauum et timidum ſequebatur, in eos etiam inrogabatur, qui

ex

ex graui armatura, (vbi laboris et periculi plus erat) ſe in numerum Equitum ſine legitimo delectu contulerint. Quae hic adduxi, verba ſunt legis ſolennia: quae iñ ſuperiori commate potius ſunt Oratoris legem explicantis. Iuſſit ſc. Lex, vt infamia notaretur, qui ἀδοκίμαστος ἱππεύῃ. Inde infit *Lyſias*, eodem reatu teneri, qui in bello ordinem ſuum propter ignauiam deſeruerit, et qui in graui armatura (ἐν τῇ πεζῇ στρατιᾷ) Equitibus nondum legitime adſcriptus, non comparuerit.

XXII.

Μηδένα σῖτον πλείω πεντήκοντα φορμῶν συνωνεῖσθαι. p. 716. vlt.

Ne quis omnino vltra L *phormos frumenti mercetur.*

Lex erat contra annonam incendentis, et *capite* plectebat, ſi quis *annonam compreſſerit*. *Compreſſam* enim *annonam* vocat *Liuius* l. 48. quum precium per coemptionem auctum fuerit. συμπριαμένους καταθέσθαι vocat noſter infra. *Annonam flagellare* Latini. Ita fere *Martial.* V. 13.

Quippe rogabatur fiduſque vetuſque ſodalis,
Et cuius laxas arca flagellat *opes.*

Athenis ergo non licuit, coniuratione facta, vltra L phormos coemere; ne obſeruata caritate, mari interclufo, eam annonam, quam minoris coemiſſent, pro ſuo arbitrio venum darent. Solebant enim Dardanarii, vt auctoris noſtri verbis vtar, nauigatione intercepta portubuſque occluſis, ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς ἐπιβουλεύειν τῇ πόλει ἐν οἷσπερ οἱ πολέμιοι. p. 722. 2. Obſeruare Reipublicae calamitates id erat apud Romanos ICtos *Annonam adtentare*, quorum in iure ab huiuſmodi inſidiis et auaritia, non ea tamen ſeueritate, qua apud Athenienſis, lege cautum erat. '*Annonam adtemptare et vexare vel maxime Dardanarii ſolent: quorum*

auaritiae obuiam itum eſt tam Mandatis, quam Conſtitutionibus. Mandatis denique ita cauetur. Praeterea debebis cuſtodire, ne Dardanarii vllius mercis ſint: ne aut ab his, qui coemptas merces ſupprimunt, *aut a locupletioribus, qui fructus ſuos aequis preciis vendere nollent, dum minus vberes prouentus exſpectant, annona oneretur. Poena autem in hos varie ſtatuitur: nam plerumque ſi negociantes ſunt, negociatione eis tantum interdicitur: interdum et relegari ſolent, humiliores ad opus publicum dari. l. 6. in prin. D. de extraordinariis criminibus. Item l. vnic. C. de Monopoliis. Iubemus, ne quis — monopolium audeat exercere, neue quis illicitis habitis conuentionibus coniuret aut paciſcatur, - Vt ſpecies diuerſorum corporum negociationis non minoris, quam inter ſe ſtatuerint, venundentur.* Crimine ſtellionatus tenebantur huiuſmodi malefici. *Qui merces ſuppreſſit, ſpecialiter hoc crimine poſtulari poteſt. l. 3. D. de crimine Stellionatus.* Placuit ergo extrà ordinem plectere, vt ait *Vlpianus l. 2. D. eod. Poena autem ſtellionatus nullà legitima eſt, cum nec legitimum crimen ſit. Solent autem ex hoc extra ordinem plecti, dummodo non debeat opus metalli haec poena in plebeiis egredi: in his autem, qui ſunt in aliquo honore poſiti, ad tempus relegatio vel ab ordine motio remittenda eſt.* Athenienſes, quibus contra annonae *incendium* prouidendum erat maxime, (quanquam enim frumenti *ſationem*, vt gloriantur, ceteras nationes docuere, πλεῖϛῳ tamen ἁπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ vtebantur) ceteris rebus venalibus quibuſcunque magiſtratus, quos ἀγορανόμους vocabant, praefecere, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς Σιτοφύλακας conſtituebant: καὶ πολλάκις, inq. ille, παρ' ἐκείνων πολιτῶν ὄντων δίκην τὴν μεγίϛην ἐλάβετε, ὅτι οὐχ οἷοί τ' ἦσαν τῆς τούτων πονηρίας ἐπικρατῆσαι. p. 722. vlt. Vnde elicitur, (quanquam et alibi conſtet, ſupra enim, Εἰπέ σύ ἐμοὶ, μέτοικος εἶ; Ναί. Μετοικεῖς δὲ πότερον κ. τ. λ.) p. 715. 3. non-

nonnullos quaeſtus adeo ciuibus Athenienſibus interdici, cuiusmodi erat haec frumentaria, vt non niſi ab Inquilinis exerceri poterant: nonnullas item *mancipiis* ablegari. Ita in Veterum didaſcaliis auloedi vel tibicines nunquam ex Ciuibus. Inſcriptiones apud *Fulu. Vrſinum.*

Αιγηις ανδρων ενικα
Ευαγιδης Κτησιου Φιλαιδης εχορηγει
Λυσιμαχιδης επιδαμνιος ηυλει
Χαριλαος λοκρος εδιδασκε
Ευθυκριτος ηρχεν.

Et alibi apud *eundem,*

Νικοκλῆς αμβρακιωτης ηυλει.

et

Ευιος χαλκιδευς ηυλει.

et

Θεων θηβαιος ηυλει.

Eiusdem condicionis procul dubio fuit, cuius memoriam conſeruauit Marmor apud *Sponium,*

Λυσικρατης Λυσιθειδου κικυννευς εχορηγει
Ακαμαντις παιδων ενικα Θεων ηυλει
Λυσιαδης αθηναιος εδιδασκε ευαινετος ηρχε.

Ita, αὐλείτωσαν οὖν ἔφη [Alcibiades] Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι, ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις etc. *Plutarch.* in *Alcibiade.* Ita Ἀντιγενίδας Σατύρου Θηβαῖος αὐλῳδὸς Φιλοξένου. Suid. in *v.* Videtur omnino idem eſſe, quem memorat Noſter in Orat. πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, vti laudatur ab *Harpocratione. Steph. Byzant.* v. Ἀραβία. Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητὴς, ἣν ἔταττον ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς οὖσαν βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον,

 ἀλλὰ

ἀλλὰ βαρβάροις αὐληταῖς χρῆσθαι· Διὸ καὶ Λεάβιος αὐλητὴς, ὃς

Δραχμῆς μὲν ηὖλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.

Vile ergo apud Antiquos Muſicae omnis miniſterium, vti praeſumit *Ariſtot. Polit.* L. 1. Οὕτως εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταὶ, καὶ τὰ πλῆκτρα ἐκιθάριζεν, οὐδὲν ἂν ἔδει οὔτε τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ὑπηρετῶν, οὔτε τοῖς δεσπόταις δούλων. Verum haec, inquies, extra oleas. Volui autem aliis diſpiciendum proponere, quare Athenis ſolis Dardanariorum quaeſtus illiberalis haberetur, et ingenuo homine indignus. Nunc redeo.

XXIII.

Τους τα απολλυμενα τοις κλεπταις συνειδοτας τοις αυτοις ενεχεσθαι. p. 832. pen.

Quoniam videtur furti conſcius *opem* ſuam, aut ſaltem *conſilium* adhibuiſſe. Ait vero *Paulus Sent. Recept. l. 2. tit. de furtis.* §. 10. *Non tantum, qui furtum fecerit, ſed etiam is, cuius ope aut conſilio furtum factum fuerit, furti actione tenebitur.* Nam, *Pedius ait, ſicut nemo furtum facit ſine dolo malo, ita nec conſilium vel opem ferre ſine dolo malo poſſe. l. 50. §. 2. D. de furtis.* Atque ita in legibus Wiſigothorum *lib. 7. tit. de furibus et furtis* §. 7. *Non ſolum ille, qui furtum fecerit, ſed etiam quicunque* conſcius *fuerit, vel furtim ablata ſciens ſuſceperit, in numero furantium habeatur, et* ſimili vindictae ſubiaceat. Fruſtra hanc iuris particulam in *Petiti* commentario diutius quaeſiui.

XXIV.

Ὑπογραμματευσαι ουκ εξεστι δις τον αυτον τῃ αρχῃ τῃ αυτῃ. p. 865. 1.

Triginta dies, et quod excurrit, ſcribatus munere fungi cautum erat. Iterum ſub eodem Praetore ad id officium

ficium admoueri non poterant. Tam ſedulo ſibi ca uit a miniſtris publicis Ciuitas Athenienſium.

XXV.

Ορκος των βουλευτων.

Τα βελτιϛα συμβȣλευσειν τη πολει.

Αποφαινειν ει τις τινα οιδε των λαχοντων ανεπιτηδειον οντα βȣλευειν.

Habes haec capita p. 887. 5. Secundum a *Petito* negligitur.

XXVI.

Ει τις φρȣριον τι πρȣδωκεν η ναυν η ϛρατοπεδον τι εν ω μερος τι ετυγχανε των πολιτων ταις εσχαταις ζημιαις ζημιȣσθαι. p. 886. 2.

Quemadmodum in iure Romano, *Proditores, transfugae, plerumque capite puniuntur et exauctorati torquentur: nam pro hoſte, non pro milite habentur. l. 7. D. de re militari.* Quod Ius Atticum ἐσχάταις ζημίαις, Romanum *Capite.* Aliquando eadem loquendi ſolennitas in vtroque iure conſpicitur. *Celſus* enim *l. 21. D. de poenis*, ait, Vltimum ſupplicium *mortem ſolam interpretamur.*

XXVII.

Ατιμον ειναι τον εν ϛασει πολεως μηδετερα μεριδι προσθεμενον.

Memorat hanc legem Solonis, recte tamen ait a poſteris reprobari, *Plutarchus de ſolertia Animalium*, in libro *de ſera numinis vindicta et* in *Solone.* Memorat etiam *Cic. 10. Epiſt. ad Attic. 1. Ego vero Solonis popularis tui, vt puto, etiam mei, legem negligam, qui capite ſanxit, ſi quis in ſeditione non alterius vtrius partis fuiſſet.* Memorat etiam *Gellius* II. 12, et *Alexander Aphrodiſienſis* in *Topica Ariſtotelis.* In eo iure vertitur

tur oratio *Lyſiae c. Philonem*, qui tamen ius iſtud potius *moribus* fuiſſe receptum innuit, quam *ſcriptis* ſancitum. Sed contrariae fuiſſe ſententiae video *Gellium* l. c. *In legibus Solonis illis antiquiſſimis, quae Athenis axibus ligneis inciſae ſunt, legem eſſe Ariſtoteles refert* ſcriptam *ad hanc ſententiam:* SI OB DISCORDIAM DISSENSIONEMQVE SEDITIO ATQVE DISCESSIO POPVLI IN DVAS PARTIS FIERET, ET OB EAM CAVSAM IRRITATIS ANIMIS VTRINQVE ARMA CAPIENTVR, PVGNABITVRQVE, TVM QVI IN EO TEMPORE IN EOQVE CASV CIVILIS DISCORDIAE NON ALTERVTRI PARTI SESE ADIVNXERIT, SED SOLITARIVS SEPARATVSQVE A COMMVNI MALO CIVITATIS SECESSERIT, IS DOMO PATRIA FORTVNISQVE OMNIBVS CARETO EXSVL EXTORRISQVE ESTO. Optima ratione videtur a Solone inſtitui, ne quis publicam ſalutem priuatis ſuis rationibus poſthaberet. Quid enim eſſe poteſt tam inciuile, quam domi deſidem ſuis fortunis inuigilare, ab omni periculo ſemotum, et communi incendio patriae minime exturbatum; ſibi ſoli ſe naſci arbitratum, et περιμένοντα, vt *Plutarchi* verbis vtar, ἀκινδύνως τὰ τῶν κρατούντων? Quibus ſi non Solo, communis hominum conſuetudo et res ipſa ἀτιμίαν inuſſiſſet. Merito enim vtriſque diſplicet, qui vtriſque minime diſplicere ſatagit. Id ſuadet ratio et comprobauit vſus. Atque haec hactenus.

CAP. XII.

Lyſias *emendatur ſaepius.* Εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν. *Emendatur* Heſychius, Philo Iudaeus, Marcianus *in* Digeſtis, *et* Terentianus Maurus *denique plurimis in locis.*

Supremus hic Commentarius et ſpicas leget, et veniam, ſi quid commerui, pro me deprecabitur. Nemo noſtrum erat, quem non miſere cruciauit de-

ſpera-

ſperatiſſimus ille locus in oratione, quae habita eſt *contra Alcibiadem.* Οὗτος γὰρ παῖς μὲν ὢν παρ' Αχεδήμῳ τῷ Γλάμωνι, ἐκ ὀλίγα τῶν ὑμετέρων ἀφῃρημένα, πολλῶν ὁρώντων, ἔτι μὲν ὑπὸ τῷ αυτοματι καταχειμενος, ἐκώμαζε μεθ' ἡμέραν, ἄνηβος, ἑταίραν ἔχων, μιμέμενος τὲς ἑαυτοῦ προγόνους, et quae ſequuntur. p. 536. 1. Hodie hariolandi finem facio, ceteroſque omnis vt vacuo ſint animo iubeo. Lego etenim, ἔτι μὲν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ιματιω κατακείμενος. Lucianus in *vitarum auctione.* Καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραςής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταυτον ιματιον μοι κατακέωνται, ἀκέσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμῦ δεινὸν παθεῖν, et paucis interiectis, Καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξεσίας, ἐν τῳ αυτῳ ιματιῳ κατακειμενον. *Athenaeus* l. 1. non procul ab initio, Αριςοτέλης ἐν Τυῤῥηνῶν νομίμοις. Οἱ δὲ Τυῤῥηνοὶ δειπνῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ανακείμενοι υπο τω αυτω ιματιῳ. Haec iteram commentatus, atque idem ſibi in mentem veniſſe literis ad me datis ſignificauit, adducto etiam *Luciani* loco, Vir praeſtantiſſimus, cui plurimum et Ego, et Tu, Lector, debemus, *Ier. Marklandus.* In fine orationis *c. Pancleonem* legitur. p. 738. 1. Εὰν γὰρ διαμνημονεύητε, οἶδ' ὅτι, τά τε δίκαια καὶ τἀληθῆ ψηφιεῖσθε, καὶ ἃ ἐγὼ ὑμῶν δέομαι. Quod et ſalue legitur, neque facile diſplicere poteſt, Αττικώτερον tamen longe ευ οιδ' ὅτι. Familiariſſimum loquendi genus, quod Oratores Attici non temere omittunt. Noſter certe hoc in loco non omiſit, vbi inter voces διαμνημονεύητε et οἶδ' infelix illa vocula εὖ ſita (διαμνημονευητεευοιδ') deſcribentis aciem facile effugit. Ita in altero loco conſimili, in Orat. ſc. *c. Agoratum,* p. 473. 6. Δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι, ὡς ἐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τέτων, οὐδ' αἴτιος αὐτοῖς ἐςι τῦ θανατυ, καν δύναιτο ἐδέποτε ἀποδεῖξαι. Vbi legendum eſſe

monui (literis non aliunde accerſitis, verum earundem quibusdam repetitis, quae propter adſinitatem cum proximis inter exarandum negligebantur) Δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι, ὡς ἐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων, οὐδ' αἴτιος αὐτοῖς ἐςὶ τῦ θανάτυ· ὁ ἐκ ἂν δύναιτο οὐδέποτε ἀποδεῖξαι. Orationem c. *Tyrannum Eratoſthenem* habitam ad popularis ſuos hiſce verbis claudit *Lyſias*. p. 447. 1. Παύσομαι κατηγορῶν. ἀκηκόατε. ἑωράκατε. πεπόνθατε. ἔχετε. δικάζετε. Huc adludit procul dubio *Ariſtoteles Rhetoric.* 3. extrem. Τελευτὴ δὲ τῆς λέξεως· ἁρμόττει ἡ ἀσύνδετος, ὅπως ἐπίλογος, ἀλλὰ μὴ λόγος ᾖ. εἴρηκα. ἀκηκόατε. ἔχετε. κρίνατε. Porro vt exempla mutuatus ſit magnus ille artifex dicendi ex Auctore noſtro (mutuatur autem ſaepenumero, neque tamen vel ſemel nomine laudat) ita aliquando imitari ſtuduit Romanae Eloquentiae princeps *Cicero*. Ita quod ineunte hac ipſa oratione dixit *Lyſias*, p. 381. 1. Οὐκ ἄρξασθαί μοι δοκεῖ ἄπορον εἶναι, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ παύσασθαι λέγοντι. id adumbrauit *Cic. pro lege Manilia* non procul ab initio, *Huius autem orationis difficilius eſt exitum quam principium inuenire.* Plura dabit *Victor. Var. Lect.* XX. 16, et *Muret.* XIX. 20. Eadem oratione locus iſte, p. 415. 7. καὶ Βάτραχος, καὶ Αἰσχυλίδης ἐ τἀληθῆ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα εἰσαγγέλλεσι, ita emendabatur, me inſciente, ab *Herald. Animadu. in Salmaſ.* III. 7. 4. καὶ Β. καὶ Α. ἐ τἀληθῆ μηνύεσιν, ἀλλὰ τα ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα εἰσαγγέλλεσι. Acute quidem, neque incredibile eſt, iſtud τἀληθῆ repetitum fuiſſe ex ſuperioribus. De *Meurſio*, *Schotto*, et *Palmerio* nonnulla, qui ante me hoc ſaxum voluebant. *Meurſium* dixi, p. 271. not. 30. errore meo in *Attic. Lect.* IV. 7. et *de Archontibus* III. 16. Praetoris Athenienſis nomen apud *Lyſiam* emendaſſe. Quod ad priorem

rem locum ſpectat, id ſecus eſt, nam ibi neutiquam emendat. Ille tamen *Attic. Lect.* II. 14. qui locus me omnino latuit, lacunam in oratione *c. Alcibiadem* ſupplere voluit. p. 560. 4. Ο δὲ Πολέμαρχος καὶ οἱ τὰ δεήσονται. legendo nimirum Ο δὲ Πολέμαρχος καὶ οἱ παρεδροι δεήσονται. Ad quem locum conieci ϛρατηγοι, Marklandus ταμιαι. Nonnulla tentauerat ad *Lyſiam Andr. Schottus* in libro, qui inſcribitur, *Obſeruationes humanae*, qui mihi ſerius in manus venerat, quam vt ſingula ſuis in locis inſererem. Ille, vt videtur ex *Obſeruat.* IV. 5. poſtquam auctorem noſtrum *in gratiam Iod. Vander Heidii amici et contubernalis recenſuiſſet*, interea dum ſub prelo ſudaret, *loca tum intacta* his Obſeruationibus immiſcuit. Ille itaque l. c. *Harpocrationis* auctoritate adductus orationem *c. Andocidem* vindicauit, atque, vti nos olim, ab initio ſuppleuit, p. 188. Deinde ſua hariolatione non contentus, qui *Heidii* editionem beauit, locum iſtum aſperrimum in orat. *c. Theomneſtum*, p. 353. ita legit Οὐκοῦν ἄτοπον ἂν εἴη τον φευγοντα φάσκοντα ἀνδροφόνον εἶναι, δειξαι και απολογησαι, ὅτι ὁ διώκων ὡς ἔκτεινε διωμόσατο: et ſtatim pro κατηγορίας, legit κακηγορίας, et pro εἶπέ τις σε, ειποντι σε. Idem IV. 9. pro αιδηψον, p. 108. quae fuit *H. Stephani* importuniſſima coniectura, veterem lectionem mecum ex *Thucydide* confirmat. Cetera habes ſuis in locis. *Palmerii* denique veniam oratam velim, qui voces Πωρίνε Σελίνου in *Andocidis vita* ex *Plutarcho*, me neſciente, expediuerat: cui igitur laudem reſigno meae coniecturae, quae legitur harum *Lectionum cap.* 5. His igitur valere iuſſis, reſtat, vt cetera perſequar, quae habeo dicenda. In oratione *c. Pancleonem* fugitiuum ſeruum dicitur εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, p. 733. 2. i. e. ad *Forum Caſei recentis*, locum ſc. vbi venum darentur, Attico dicendi genere

 et ele-

et eleganti. *Poll.* IX. 5. Βιβλία. οὕτω τὸν τόπον, οὗ τὰ βιβλία οἱ Αττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τὲς ἄλλες τόπες ἐκ τῶν πιπρασκομένων, ὡς εἰ φαῖεν, ἀπῆλθον εις τεψον, καὶ εις τον οινον, καὶ εις τελαιον, καὶ εις τας χυτρας, καὶ κατὰ τὸν Εὔπολιν, περιῆλθον εις τα σκοροδα καὶ τα κρομμυα, καὶ τον λιβανωτον καὶ εὐθὺ αρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. Et 10. 11. Οἱ Αττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον· λέγοντες, εἰς τὃψον· καὶ εἰς τὰ μύρα καὶ εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν: καὶ εἰς τὰ ἀνδράποδα. Ita *Aeſch. c. Timarch.* p. *Edit. Steph.* 9. Τίς γὰρ ὑμῶν ἐς οὐ πώποτε εις τεψον ἀφῖκται καὶ τὰς δαπάνας τὰς τέτων ἐ τεθεώρηκεν; *Alexis* Comicus apud *Athenaeum* l. 3. p.m. 53.

Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστιν ἐψηφισμένον,
Ως φησι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα
Στῆσαι Παναθηναίοισιν εν τοις ιχθυσιν
Εχεσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ.

Ariſtoph. Veſp. 784.

Δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν
Ελθὼν διεκερμάτιζέ μ' εν τοις ιχθυσιν.

σχ. ad loc. ἐν τοῖς ἰχθυοπώλαις, ἀπὸ τῶν πωλεμένων τὲς πωλεντας εἰπών. Id. *Au.* 13.

Η δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ των αρνεων
Ο πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν.

σχ. Οὕτως ἔλεγον καὶ ἐπὶ τῶν τόπων, ἀντὶ τε, ὀρνεοπωλείων. ὡς τῶν χυτρῶν, ἀντὶ τε, χυτροπωλείων. Ita *Heſych.* Χύτραι, τὰ χυτροπώλια (l. χυτροπωλεια) Et in Ιχθῦς. Αττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἔλεγον. Id. *Ran.* 1103.

Κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ παρὰ τοὺς ἰχθῦς
ἀνέκυψεν.

σχ. Παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Αττικόν. Εὔπολις

Περιῆλθεν εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα.

Id. *Equit.* 1371.

Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει, καὶ Στράτων,

Τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τὰ 'ν τῷ μύρῳ

Α στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα.

Mala fide Interpres, *unguentis illitos*, cum adnotauit σχ. Οὕτως Αττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες. Theophr. περὶ βδελυρίας. Καὶ πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα, ἢ τὰ μύρτα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα κ. τ. λ. Eodem modo *Euripid. Med.* 67.

Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν

Πεσσοὺς προσελθὼν —

σχ. ad loc. Επεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους· πεσσοὺς γὰρ νῦν, τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστίν. Conſulendi ſunt *Kuſter.* ad *Suid.* in Τοὔψον. *Fornerius Rerum Quotid.* II. 23. *Caſaub.* ad *Theophraſt. Charact.* περὶ ἀναισθησίας. *Graeu. Lect. Heſiod. cap.* XIX. *H. Steph. Append. de Ling. Attic.* c. 16. p. 211. *Meurſ. Attic. Lect.* VI. 32. III. vlt. et *Ceramic.* c. 16. Pergo. In Orat. *c. Alcibid.* p. 531. et in altera, quae inſcribitur Δήμου καταλύσεως p. 769. nota 25. notaui, qua facilitate Librarii deſcripſerint πραττόμενα et πραττομένων pro προστаττόμενα et προσταττομένων. Adde, quae acutiſſime obſerua-

ſeruauit de ea re Cl. *Marklandus* ad Orat. XIV. Ita vulgo legitur apud *Phil. de vita Moſis* l. 2. Τέτων τοίνυν (i. e. librorum Moſis) τὸ μὲν ἐστιν ἱστορικὸν μέρος, τὸ δὲ περὶ τὰς πράξεις καὶ ἀπαγορεύσεις. Vbi legit Cl. Editor, quem honoris cauſa nomino, προστάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις, plane vti in initio eiusdem libri. Πρόσταξις δὲ τῶν πρακτέων, ἴδιον νόμου. Quemadmodum quoque legem deſinit *Chryſippus* apud *Marcian. l. 2. D. de legibus*, προστατικὸν μὲν, ὧν ποιητέον, ἀπαγορευτικὸν δὲ, ὧν ἐ ποιητέον. Vbi accuratiſſima *Taurellii* Editio *Pandectarum* habet, vti debuit, προστακτικόν. Verum nihil mirum, ſi Graeca, quae leguntur in Latinis ſcriptoribus a Latinis Librariis deſcripta, foediſſimis mendis ſcateant. Quantum hodie ſuperſit in *Priſciano*, quantum in *Digeſtis!* Luculentiſſimum exemplum addam ex auctore, quem maximi ſemper feci, qui, vt cum *Mureto* loquar, *aſperitatem Grammaticarum praeceptionum inuſitata quadam numerorum ſuauitate condiuit.* Is eſt *Terentianus Maurus*, qui de diphthongis diſſerens haec habet, 421.

Quin et Y *loco priore* ἰῶτα *ſi ſubiunxeris,*
Effici Diphthongon unam poſſe, nec pluris reor,
Υἱὲς *vt dicunt,* ἀειλογία μυῖα *et talia.*

Memineris tu primo pro Y Latinorum reſcribendum eſſe Υ Graecorum, et ἰῶτα quaſi *Giota* ſonari, aliter verſus conſtare nequit, vti nec pariter in iis Trochaicis, quae ſunt in vicinia, 403.

Ἰῶτα *tantum et* Y *videmus ſubditas vocalibus.*

vbi iterum reſcribe Υ et *Iota* pronuncies, et 451.

Scribimus ſiquando υῖκος, ἰῶτα *ſolum ſufficit.*

Haec

Haec tamen obiter. Quid Tu tamen ſentis de iſta voce *ἀειλογία*? Annon eſt quoddam praeclarum? Si adducatur, vt diphthongum *υι* repraeſentet, (quo pacto hic adduci video Υἷες et *μυῖα*,) fruſtra eſt: quoniam repraeſentat nihil minus. Si non exempli loco, ſed veluti epitheton muſcae, vt voluit Enarrator ad locum, quid eſt ab omni Graeciſmo alienius? Quocunque demum modo allegetur, legem metri violat. Nam praeterquam quod eius penultima nulla *libertate Graecorum*, nullo *muſarum fauore* produci poſſit, tomen ſiue pauſam metri Trochaici aperte violat. Vix enim *metricus* auctor in legibus condendis legem metri violaret, vix *ſuam*, qui v. 314. modum ſibi ipſi conſtituiſſet,

Regulam ſeruans vbique finis *vt* quarti *pedis*
Nominis verbiue fine (*comma primum terminet:*
Hac enim toma probatur) metron hoc trochaicum.

Quid ergo? Tu ſanabis hoc pacto

Υἷες *vt dicunt* Achaei, γυια, *μυῖα* et talia.

Ita modo, ſc. v. 464.

Sic et Αἰνείαν *Achaeus, noſter Aenaean* vocat.

et ſimiliter 664.

Quanquam ἴτυν *dicunt Achaei, hanc* βίτυν *gens Aeolis.*

Verum, vt cum *Sidonio* loquar Carm. IX.

Non Marſus, Pedo, Silius, Tibullus,
Non quod Sulpiciae *iocus Thaliae*
Scripſit blandiloquum ſuo Celeno,
Non Perſi *rigor aut lepos* Properti,
Sed nec centimeter Terentianus,

quem

quem tamen in ſinu quotidie fere geſto, hodie mihi tanti ſunt, quanti *Lyſias*, quem plurimi facio, tantique fecerim, vt eum millenis circiter in locis reſtitutum, nitidum et pene nouum, Tibi, Lector, tuoque genio commendem. Quaedam praeterea in ſchedis meis raptim video congeſta de *Oberto Decembri*, qui, ex *Geſneri* auctoritate, Auctori noſtro bonas horas impenderat: de *Philiſco*, qui portentoſum iſtud Epigramma de *Lyſia* olim concinnauit: de *Zoſimo* et *Zenone* antiquis *Lyſiae* Commentatoribus: nonnulla de *Rutilio Lupo*, qui tot *Lyſiae* Latine conſeruauit, et cuius aetas, ſtudium et condicio fere ignorantur. Verum inſtant Typographi; inſtant amici, vel de mea fide propter moram editionis ſolliciti, vel propter molem de fortunis. Tu his fruere.

AD LY-

AD LYSIAM TAYLORANVM ACCESSIONES REISKIANAE.

PRAEFATIO.

Exhibitis itaque, quae Taylori Lyſias Londini in forma maiore editus tenet, praeter latinam interpretationem atque indices, omnibus, ſupereſt, vt nonnulla perficiam, in quibus Taylorus laborauit quidem, verum minus viſus eſt elaboraſſe. Planius rem dicam. Interpretationem orationum Lyſiae duarum et triginta (nam duo poſtrema fragmenta excludere viſum fuit) pro Taylorana prorſus nouam, a me conſcriptam, dabo, et indices item, quos Taylor affectos magis, quam perfectos dedit, dabo, non pleniſſimos quidem illos, neque perfectiſſimos, pleniores tamen haud paulo Tayloranis, atque fructuoſiores. De ſingulis ſigillatim pluribus agam, de indicibus poſtmodum; de interpretatione, hoc loco.

Interpretatio Lyſiae latina a Tayloro profecta, bis edita proſtat, primum A. 1739. in exemplari Londinenſi, tum anno poſt in Cantabrigienſi, quod eſt formae minoris. Latinum, more nempe atque ore ſuo, cur Lyſiam Britannus fecerit ſecundum Brabantini, vt ipſe appellitat, interpretis operam, ipſe non vno loco ſignificauit, haud diſſimulans, cum Heydenius ſibi vehementer diſpliceret, tum ſe in ſua noua interpretatione haud minus ſibi placere. Vt mirifice ſenſus hominum diſcrepant! Prodendum mihi ſi eſt id, quod vt prodam, non modo nemo dubitabit mihi licere, qui Lyſiae editorem me geram, ſed etiam nemo non aiet meam perſo-

perſonam decere, vt ſine ſimulatione atque verecundia, ſimpliciter, id profitear, quod rem eſſe ſenſus me meus docuit; aio, conſcientia ſubiiciente, non inuidentia quadam actus, non obtrectandi libidine, non liuore in Britannicam nationem, quam magni facio, tametſi audio in Britannis eſſe, qui cum illa a me paſſim locorum in Taylorum et Marklandum, re ita ferente, iactata, vera quidem, ni fallor, ſed fortaſſis ita non diſſimulata, neque ea verborum lenitate conueſtita, qua alius quicunque vſurus fuiſſet, ferant aegerrime, tum illam meam ſimplicitatem atque ſinceritatem veros animi ſenſus e pectoris penetralibus, haud raro in fraudem adeo meam, promentem, turpiſſimis vitioſae mentis morbis tribuant; in quo atrocem mihi faciunt iniuriam; ſed hoc aio, in quo non vereor ne ſit vnus vnquam futurus, homo quidem graece latineque callens, qui me mendacii reum agat; non enim tam nullo famae atque exiſtimationis ipſe meae ſenſu moueor, neque tam ſum reuerentiae immemor, quam lectoribus, iudicibusque iisdem meis debeo, non his modo, qui nunc ſunt, ſed illis quoque, qui poſt erunt, vt in cauſa, qua fama viri clariſſimi agitur, temere iactem non certo explorata, eaque, quae minus confidam iudici cuique caſto et incorrupto a me probatum iri; hoc igitur aio, quam verſionem orationis graecae Lyſiacae latinam Taylor edidit a ſe conſcriptam, pro fida, et perſpicua et terſa venditans, eam verſionem ſaepe locorum a ſententiis graecae orationis longiſſime diſcedere; tum ipſa adeo graeca Lyſiae oratione, quae haud aſſuetis eſt impeditiſſima, multo eſſe impeditiorem, et ſententia ſaepe humana prorſus carere videri, vbi graeca tamen a ſedulo et attento meditationis contentione indagari poſſunt; denique eam horrere totam ſoloeciſmis aio tam foedis, tam intolerabilibus, vt nemo, latinitati non omnino ferreae adſuetus, facere poſſit, vt

eam

eam ſine nauſea legat, ſed neceſſe ſit eam negare latinam eſſe. Seueritatem huius iudicii, quae multis acerbitas et merum fel videbitur, examinaturis autem conſtabit vocem veritatis eſſe, documentis poſſim quam plurimis approbare. Sed ſparſis per totum terrarum orbem Tayloriani Lyſiae exemplaribus facile cuique eſt, cauſae huius diſceptationem oculorum ſuorum arbitrio delegare; meumque non eſt ex alius cuiuscunque dedecore gloriam quaerere, nedum e Taylori; quem ob ſtudium, quo arſit, de graeca literatura, et de ſcientia iuris attici inprimis, bene merendi, vt par eſt, ſummi facio. — Ergone, ait, tuam interpretationem Tayloranae ais praeſtare, et vitiis eius carere, et laudibus abundare, quae ſunt illis vitiis contrariae? Haud vtar diſſimulatione. Niſi ſperaſſem poſſe fieri, vt ſcopulos euitarem, illos quidem, in quos Taylor impegit, nunquam huic me cymbae commiſiſſem. Tantum tamen abeſt, vt confidam ita me rem praeclare proſpereque egiſſe, vt certus eſſe poſſim ſuffragii publici; vt multo ſim certior, fore permultos, qui hanc, quam ego feram, interpretationem eſſe Lyſiae, plane negent eſſe. Quos equidem ſenſu ſuo frui aequus patiar. Quicquid eſt, dedi certe operam, vt a veris Lyſiae ſententiis nusquam aberrarem, ſed eas, aliter ſi illuminare non poſſem, face ſaltim circumlocutionis admouenda, clara in luce collocarem; tum vt oratorem atticum veſte latina, ſi non ſplendida, at munda tamen, nauſeamque non ciente, amictum producerem. Periit quidem, haud enim diffitebor, ſed vltro ignaris, ſi qui ſint, ſubiiciam, eosque hac de re palam admonebo, periit in hac interpretatione mea color omnis, quo Lyſias noſcitatur, h. e. nulla iam eſt illa breuiloquentia, et Laconiſmo ſimilis parſimonia, quaſi verborum, qua Lyſias nobilitatus eſt. Verum qui annumerari paene ſibi verba volunt, et cum perſpicuitate copulatam

 poſcunt

poſcunt breuitatem, coloremque graecitatis in latinitate deſiderant hominis non in Latio nati, hi mihi iniqui videntur eſſe, eaque poſcere, quae interpreti praeſtare perinde negatum ſit, atque nefas ſit poſcere, extra prouinciam eius ſita. Lyſiae latinum interpretem, ni fallor, non numeros Lyſiae, ſed ſententias poſcemus, aequi et intelligentes rerum ſi volemus haberi. Numeros enim, neque fuit, mea ſententia, neque erit in rebus humanis vlla alia lingua, praeter eam, qua vſus eſt Lyſias, quae exaſciate reddat. Cernens itaque, a me vno illa omnia teneri nullo modo poſſe, vt dictio mea et latina eſſet, et plana, et conciſa, ſatius duxi, contrariam Lyſiae viam inire, qui breuitatis gratiam laudi perſpicuitatis praehabendam ſibi duxit. Mihi contra lectores, quotquot erunt, meae interpretationis perſpicuitatem videbantur magis et deſideraturi et a me exſpectaturi eſſe, eoque facile carituri, quod multo melius ex orationis graecae primigenia veritate ſint cognituri, quam ex vllius quamuis laconicae interpretationis adumbratione. Breuitatem itaque Lyſiacae orationis redundantia quadam mea mutaui, quae, in loco quidem, non minor virtus eſt, quo laudem alteram ſaltim, quae eſt perſpicuitatis, adipiſcerer, neſcio an multo etiam illam breuitati praeſtantiorem. Quod ſi erunt, quos praeuideo futuros eſſe, qui minus probent a me factum, aequo patiar animo conuerſioni meae nomen verſionis denegari; dummodo paraphraſis habeatur non prorſus contemnenda. Profecto non liuor Tayloro obtrectare geſtiens, non pruritus aliquis meam latinae ſcriptionis facultatem iactandi, non leuitas animi, non ignoratio conditionis, in quam me demitterem, me impulit ad diſcedendum ab eo conſilio, quod ceperam, ab hac editione mea graecorum oratorum latinas interpretationes omnes excludendi; et a quo me diſceſſurum, aliquoties me publice negare meminí;

mini; ſed ipſa dura et ineuitabilis neceſſitas me coegit rei periculum facere, a qua, grauiſſimis ductus cauſis, abhorreo tantum, vt ab alia paene nulla re magis. Nae, graecos auctores latinos facere, praeſertim oratores et hiſtoricos; nam in plerisque poetis argumenti natura negotium facit expeditius; res eſt perardua, ſudorisque et taedii, et diſcriminum atque offenſionum pleniſſima, vnde gloriae perparum, inuidiae atque ignominiae referas quam plurimum, etiamſi rem ita proſpere atque praeclare geſſeris, quam geri ab homine nato poteſt. Quanto itaque ſpiſſius exiſtimatis capeſſere negotium eum, qui oratorem illum graecum latinum reddere conetur, cuius affectatio breuitatis ſententias caligine perfundat haud raro impenetrabili, vinculaque concluſionum abſcondere contendat. Quam in Lyſia in latinam orationem conuertendo ſudaſſe, quam trepidaſſe haud raro conſentaneum eſt hominem, ipſum haud diſſimulantem, ſacraria Themidis ſibi ſemper clauſa et inacceſſa fuiſſe, et qui melius, quam alius quispiam ſuſpicetur, quotidie ſentiat, quam parum latine calleat, qui denique otio caruerit, a ſe tumultuarie confectam interpretationem limandi et aliquoties iteratis retractationibus exaſciandi. Huic quidem interpretationi meae vix menſem impendi, cum quod natura paulo ſum impatientior, vt eidem rei diutius inhaereſcere taedeat; tum, quod fatale propemodum mihi, neſcio quomodo, eſt, vt, quaecunque in lucem edo, ea, ad ſenſum quidem meum, paene cruda et inchoata ſolummodo effundam. Verum non delectus noſter, ſed fors ſaepe inconſulta ſtudia noſtra literaria gubernat. Mihi ſatis ad laudem eſt, ſi in non paucis lapſibus, tamen operam praeſtitiſſe non omnino poenitendam videbor, tametſi poſt venturis, quod corrigant, reliquero. Quod idem vſu veniſſe vel ſummis quibusque ingeniis video. In oratoribus quidem

graecis edendis me ſubinde lapſum eſſe, ipſumque memet errores meos retractare, et vineta mea, quod aiunt, caedere, nemo, paulo quidem aequior, neque mirabitur, neque grauiter feret, in iſtam intuens tantam rerum agendarum ſiluam, in quam, ſtudio graecis de literis bene merendi accenſus, ipſe memet conieci, imprudens, quam late fuſa illa eſſet, ignorans. Neque enim praeuidere, aut exiſtimare mens humana poteſt negotia illa tot numero, et tam moleſtiae atque taedii plena, otii edacia, minuta, baiulo, quam editore, digniora, quae editorem profeſſus devitare nullo modo poteſt. Quorum qui recordabitur, nae is ad ignoſcendum lapſibus noſtris, et ad commiſerationem ſortis humanae facilis erit. In illo ergo vortice rerum agendarum, quo circumagor, in illa breuitate temporis, qua concluſus ſum, ſi trepido, ſi trepidans labor, ecquis vitio dabit, ecquis veniam denegabit, homo qui ſit, non bellua? Lyſias a latina interpretatione deſtitutus, noſtratibus certe, vt nunc ſunt tempora, prorſus inacceſſus et imperuius eſt. Nam ab hac aetate liber mere graecus, praeſertim orator, intelligi nequit, cui aetati cum ipſa latina ſordere coeperint, multo magis graeca ſunt aliena. Ipſorum adeo illorum, qui graece haud parum callent, vix eſt centeſimus quisque, qui ſine Latina interpretatione Lyſiam intelligat, niſi ſi multo vſu, diuturnaque meditatione Lyſiae veluti numen imbiberit. Lyſiam itaque dare cum decreuiſſem adminiculis iis omnibus tam copioſe, atque fieri poſſet, inſtructum, quibus adminiculis via ad eius intelligentiam complanaretur, cum diſpliceret interpretatio Tayloriana, quam antehac editis aliis omnibus praeſtare bona fide Tayloro aienti credebam, ipſe nouam marte meo conſcripſi, quam haud infitiabor ſaepe locorum magis circumlocutionem, quam verſionem eſſe. Videbatur tamen ſedulitas mea Lyſiacarum ſententiarum per-

perplexitatem e breuitate natam enucleandi, verboſitatem hanc eſſe excuſatura. Hominem natura pumilum in fluxa et ſyrmatoſa veſte inambulare vtique haud decet, et parum abeſt, vt riſum cieat. Praeſtabat tamen, niſi multum fallor, et ad ipſius Lyſiae decus, et ad noſtrorum vſus hominum, veſtem ei circumponi eam, quae, ſi laxa et pendula eſſet, parumque artubus congruens, tam incommoda tamen, tam parum habilis, tam deformis, tam denique maculoſa non erat futura, atque ea eſt, qua Taylorus ipſum amiciuit. At tironibus interpretationem meam conuenire negas. Recte mones. Ipſe praeuideo multos eorum, in componendis latinis meis cum graecis Lyſiae alſuros atque ſudaturos eſſe, cum, quae graeca quibus latinis reſpondeant, mirifice dubitabunt, et neque caput, neque calcem inuenient. Ego vero te neſcire nolim, quisquis es, non me magis latina mea, quam Lyſiam ſua graeca, eo ſcripſiſſe, quo a tironibus legerentur. Pari modo, atque in Lyſia latine conuertendo, in Demoſthene pridem verſatus ſum in vernaculum ſermonem transferendo. Quo factum eſt, vt operam iſtam a me Demoſtheni nauatam homines, non dicam graece, ſed ne germanice quidem ſatis docti, tam iniquis exciperent prodeuntem cenſuris, tam acerbis vrgerent calumniis, vt piratarum me pigeat, atque pudeat illorum, portubus rei literariae in Germania inſidiantium. Hi ſunt illi a ſe vitio creati cenſores atque iudices cauſarum, quas non ſatis tenent, forum agentes illis in chartis, quarum proh dolor Germania, quam bonae frugis, eſt feracior. Quamquam iſta probrorum obſcoenitas, et iſtud maleuolentiae virus, neque effecit adhuc, neque efficiet vnquam, vt germanica mea Demoſthenis interpretatio ſtudioſis oratoris attici minus ſit vtilis, paraphraſin vna atque commentarium exhibens. Stultum eſt, mea ſententia, interpretem graecorum,

 ſeu

ſeu latinum, ſeu vernaculum, numeros graecos poſcere. Sententias poſce, numeros ex ipſis graecis pete. Satisfecit interpres partibus ſuis, ita opinor, ſi auctoris ſententias reddidit, modo ſuo, de ordine formaque verborum nil ſollicitus. Interpretationes Lyſiae ſuperiores, Heidenianam et Tayloranam, quarum illam, Taylori fretus auctoritate, nunquam inſpexi, malam eſſe atque aſpernandam non raro ſatis ſuperciliofe dictitantis, hanc vt nunquam inſpicerem, facere non poteram, vt qui de ea publice iudicare et vellem, et deberem; has igitur interpretationes, et ſi qui alii ſingulares Lyſiae orationes latinas fecerunt, vt conſtat H. Stephanum, Canterum, Grulartum, alios, feciſſe; has igitur ſi diligentius inſpexiſſem, atque in conſilium adhibuiſſem, nullus dubito futurum fuiſſe, vt interpretatio mea paſſim locorum terſior prodiret. Verum moleſtam illam interpretum inter ſe collationem, illam circumſpectionem nimis crebro cum illis conferendarum deliberationum, illam ſuſpicionum atque diffidentiae plenam, ſemper meditabundam et ſuſpenſam cunctationem, neque neceſſitas feſtinandi, qua vrgeor, ferebat, et quaedam natura mihi inſita ſeruitutis impatientia, ſitisque libertatis, qua ardeo, dedignabatur; quae mea libertatis atque αὐτεξουσίας ſitis, et, vt ita dicam, contumacia quaedam atque cerebroſitas, quaecunque ago, arbitratu meo agendi, tam eſt indomita, vt mihi permiſſus interdum labi etiam malim, dum modo grauiſſime atque turpiſſime ne labar, quam, veluti ſub ferula magiſtri trepidare, ab exemplo maiorum latum vnguem non diſcedere, nusquam peccare quidem, at rurſus nusquam vltra mediocritatem aſſurgere, et rem gerere, ſic ſatis tolerabiliter, ſed auſpiciis alienis. — Duas et triginta ſolummodo Lyſiae orationes latinas feci, praeteritis illis duobus fragmentis, quae numeris XXXIII. et XXXIV. ſignata, codicis, qui hodie

hodie ſupereſt, Lyſiaci, velut agmen claudunt. Nimis enim curta, et praeterea perceptu ſatis facilia videbantur illa fragmenta eſſe, in quibus interprete latino nil admodum opus eſſet.

Supereſt, quod hoc loco dicam, nihil, praeter hoc vnum. Anno ſuperiore, quartum volumen oratorum graecorum prelo tradere excudendum parans, decernebam Wolfii latinam interpretationem orationum Aeſchinis eo in volumine exhibere. Quo decreto, conſcribebam praefationem, illi interpretationi Wolfianae praemittendam. Verum interueniente viſo neſcio quo, (nam in huiusmodi conſiliis capiendis ipſe mihi parum conſto) conieci in calcem quarti illius voluminis alia, certus, aut nunquam, id quod equidem malim fieri, aut, ſi neceſſe tamen ſit, alio certe loco atque tempore Wolfianas illas Demoſthenis atque Aeſchinis interpretationes exhibere. Quod tempus quia in incerto eſt, quando ſit venturum, cauebo, vt illa mea ad Wolfianam interpretationem Aeſchinis accommodata praefatio ne pereat; non amore commentationum mearum, quarum ingens aceruus cum exceſſu meo periturus videtur; ſed quod intereſſe lectorum cenſeam, illam ſupereſſe, quae locos quosdam agitet, ab hac cauſa non alienos, quam hac attigi praefatione, qua nunc ſtatim defungar, ad meam Lyſiae interpretationem. Qui loci quia non indigni videbantur cognitione atque meditatione publica, cenſebam rem me facturum non prorſus alienam, ſi eos hoc loco, qui videri poſſit alienior, iudicio lectorum traderem. Scripſi die 17. Iulii 1772.

I. I. R. PRAEFATIO
AD HIERONYMI WOLFII
LATINAM INTERPRETATIONEM OPERVM AESCHINIS.

Mei ſi res eſſet arbitrii, latinas interpretationes ab editione mea graecorum oratorum plane arcerem, exiſtimans latinas graecorum auctorum interpretationes, vel optimas quasque, nedum malas, peſtem eſſe graecarum literarum; negatumque his eſſe, vt efflorescant prius, quam vermem illum illis intus inſidentem, earumque medullas exedentem exterminemus; hoc eſt, abiectis latinis interpretationibus incipiamus libros graecos meros et edere et lectitare. Dici vix poteſt, quam noceant hae verſiones literarum graecarum culturae. Deſidiam nutriunt, et vanitatem eorum, qui, quo imperitis graece doctiſſimi videantur atque admirationi ſint, ſcripta ſua ſententiis graecis, tanquam floſculis quibusdam, perſpergunt, quas ſententias ne ipſi quidem ſine magiſterio latinae interpretationis neque inuenturi vnquam ſint, neque intellecturi. Bonae perinde malaeque fouent graecarum literarum ignorationem et animorum ab iis alienationem. Sed malae praeterea quae ſunt, et ab auctorum ſententiis abhorrentes, eae corrumpunt etiam iuuenes graecis literis deditos eo, quod prauas interpretum ſententias et abſurdas, pro bonis et concinnis ſubiiciunt, famam veterum auctorum minuunt, eosque in riſum et contemptum adducunt, peruerſas de vi atque ſignificationibus verborum graecorum opiniones animis ingerunt, quae vbi ſemel in animos alte deſcenderint, atque radices egerint, aegerrime rurſus euellantur.

lantur. Satis ad calamitatem erat, ſi verſiones vitioſa graecitatis intelligentia recentes adhuc animos imbuerent. Sed addunt adhuc aliud vulnus, illo haud leuius. Aſſuefaciunt enim ieiunae et incomptae atque ruſticae et vitioſae illi latinitati, quae libros ſcholasque noſtras omnes perſtrepit, e culinis et ſtabulis ducta. Quam latinitatem, hoc quidem illam nomine indignam, donec patiemur in ſcholis noſtris regnare, eaque vtemur ad tradenda diſciplinarum elementa, nunquam illa barbariei ſcabie liberabimur, nunquam ad bonae probataeque latinitatis facultatem perueniemus. Ego verſionem libri graeci latinam, quamcunque, etiamſi vulgo bona habeatur, ideo tamen nego bonam eſſe, quod neque ſatis callemus latine, neque per rerum naturam datum nobis eſt, vt calleamus. Oratione latina vtentes cum ſcribimus libere, ipſa noſtrorum animorum ſenſa ſatis perſpicue, cum vi et neruis, cum gratia et concinnitate exprimere haud valemus. Qui valebimus ergo interpretantes, e graecis latina facientes, ſentientes atque ſcribentes, non noſtro, ſed alieno arbitratu? Vitemus impoſterum pontem hunc ruinoſum. Relinquamus hanc pueris arundinem longam, cui viros haud decet inequitare, niſi hactenus, vt, in locos vbi incurratur mendoſos, perplexos, quae fuerint doctorum interpretum de iis ſententiae atque coniecturae, illinc colligant. Non eo neque interpretibus lauream de fronte detractum magnis ipſorum partam laboribus, quorum nos ipſis gratiam referre par eſt; neque adoleſcentibus baculum hunc extortum eo, quo ſtadium graecitatis ingredientes nitantur. Praeſtabat tamen ita comparatam eſſe ludorum inferiorum diſciplinam, vt tirones ad maiores non prius emitterentur, quam didiciſſent a magiſtris, auctores graecos atque latinos, ſi non omnes, pleroſque tamen et praeſtantiſſimos quosque, ipſi per ſe, ſine interprete, intellige-

 tellige-

telligere. Verum optantis hae quidem ſunt voces magis, quam ſperantis, id vnquam in euentum exiturum eſſe. Contingit mihi quoque nunc, quod multis aliis ſaepe et contigit et continget impoſterum. Meliora videns probansque, deteriora ſequor, inuitus et conuicio publico victus. Oratores graecos qui edam, non in vſum doctorum ſolummodo virorum, ſed in iuuenum quoque, et horum quidem praecipue, committendum haud duxi, vt iuuenes graece diſcere cupientes adminiculo carerent, in his oratoribus hoc magis neceſſario, quo hi ſunt impeditiores et perceptu, etiam doctiſſimis quibusque, difficiliores. Demoſthenicarum orationum interpretatio latina Wolfiana inſequetur aliquando ſeorſim, vbi reliqua, quae mihi ſuperſunt, penſa Demoſthenica profligauero. Aeſchinis autem interpretationem ab eodem Wolfio conſcriptam hoc loco dare placuit.

Bonam eam eſſe, non tam vſu meo, quam auctoritate atque fide aliena, auctor haud dubitem fieri, qui ſciam Wolfium vtriusque linguae fuiſſe intelligentiſſimum, ſaepius eam ad incudem reuocaſſe, praetereaque calculum publicum tuliſſe, vt dicatur eius interpretatio, fida, perſpicua et latina, h. e. elegans et terſa eſſe, verbo, probabilis. Videnti mihi interpretationem hanc interdum a Iurino et Marklando, item a Tayloro quoque vellicari, allubeſcebat eam cum oratione graeca contendere. Sed mutaui ſtatim in ipſo limine conſilium. Coepit operae et iniucundae, et periculoſae, et ingratae denique, h. e. parum fructuoſae ſuique pretium haud referentis, poenitere atque pudere. Non ita abundo otio, vt eo liceat abuti. Alia ſunt haud pauca mihi agenda, et iucundiora mihi, et publice acceptiora, magisque e rep. futura, quibus quod otii operaeque debeo, ſi id iis ſubtraham, in meaque priuata et in publica commoda ſim peccaturus. Alii ſi

qui

qui erunt, ab oportunitatibus bene de literis merendi deſertiores, his relinquam hanc operam, neceſſariam hercle, (ecquid enim ego vera diſſimulem?) attamen ſtercorariam, ſi dignam ſuis perſonis iudicabunt. Denique quam verſionem Wolfius non puer conſcripſerit, ſed vir magnam vtriusque ſermonis facultatem diuturna exercitatione adeptus, et in qua limanda et perpolienda multos contriuerit annos, quam denique conſtet ab omnibus vniuerſam probari, cur in ea naeuos, ſi qui inſunt pauci et leuiculi, non feremus? Illi ipſi, qui eam vexant, an certi ſunt, an affirmare pro certo auſint, nunquam ſibi eueniſſe in ea emendanda id, quod vulgari prouerbio dicitur catillorum aeneorum ſartoribus euenire, vt pro foraminibus ſingulis, quae ſarciunt, bina noua hiantia relinquant? Profecto locus hic eſt lubricus, et mihi quidem ἄδυτος. Impius profecto ſim in manes Wolfii futurus, magiſtri mei, et in cineres patris minxero, ſi velut tiro, ſuperficiario quodam et horno modo literarum rore adſperſus, magiſtrum veteranum, dudum oblitum eorum, quae mihi adhuc diſcenda ſuperſint, vbique reprehendere, eique oggannire ſuſtineam. Pudore potius diſſimulationis celemus, ſi quae ſunt, labes haud grauiſſimas, et taciti emendemus; in ſcenam producere ſtigmatibus inurendas, caueamus, rem improbam, flagitioſam, ab honeſto viro, et graui, atque humanitatis memore, communisque humano generi ſortis, alienam. Arbitratu meo, clam furtim Wolfianam interpretationem interpolare, multo etiam magis reformidaui. Feceritne Taylorus, haud inquiſiui. Honeſti viri haec non eſt perſona, ſed furis. Relinquenda ſua cuique ſunt, ferenda, ſi quodammodo tolerabilia, quo fides publica conſtet. ſin autem corrupta ſint, prorſus abiicienda. Mea cum alii obtrudo, inſcio, et, ſi ſciret, inuito, atque aegre laturo, non ea modo impoſtura eſt, ſed eſt

quoque

quoque violentia. Non iam haec, neque Wolfii, neque mea ſit futura interpretatio, ſed aut nullius, aut neſcio cuius. Noui, quam acriter animum meum iniuria vſſerit a Doruillio mihi tum facta, quum inuitum me atque reluctantem cogeret, eam interpretationem, quam, ipſo auctore, conſcripſiſſem, Charitonis Aphrodiſienſis, ad ipſius dictatus mutare. Cuius ego iniuriae diutius impatiens, quum ad primi libri calcem perueniſſemus, rotundis atque diſertis verbis negabam me vlterius manum calamumque detorſionibus atque deprauationibus operis mei accommodaturum, quas per imperiorum impotentiam minarumque terrores extorqueret. Meam ſi minus probaret interpretationem, ſi vti ea nollet, qualem exhibuiſſem, ipſe nouam faceret, meam mihi relinqueret. Sic diſceſſimus animis inter nos alienatis. In libris primo poſterioribus Charitonis num quid, abſente me, Doruillius mutarit iure ſuo, necne, haud laboraui inquirere. Tanti non erat Sophiſta. Reconciliati poſtmodum fuimus. Sed memoriam contumeliae, quam tum accipiebam, et ſeruitutis, nunquam exui. Egone alii facerem iniuriam, quae ab homine amico cum ipſi fieret mihi, tam alte ſauciauit animum meum, vt nondum, tanto tempore poſt, cicatrix coaluerit? Fraus ea eſt publica, qua fides hiſtorica monumentorum omnium labefactatur. Tabularum et aeris publici corruptores dextra manu mulctantur et furca luunt. Literatis, humanitatis artes exercentibus, licebit in aliena ſcripta graſſari, inuenta aut commenta ſua aliis inſciis, inuitis, dudum iam e rebus ſublatis ſubiicere, affingere, obtrudere? Alienum quisquis interpolat, quamcunque in partem, opus ſemper dat inſincerum. Lector, vbi dubitatio incidit, cum quo res ſibi ſit, ignorat, vetuſto cum interprete graeci auctoris, an cum nouo eius interpolatore. Melio-

Meliora cum ſubſtituis, ſtultus es, et in ipſum temet iniurius, qui laude te tua fraudes, alienum in caput corollam transferens, tuo capiti tuis manibus detractam. Peiora autem ſubſtituens, et interpreti, quem corrumpis, maculam inuris immeritam, et imponis lectoribus atque cenſoribus, illudisque neſcientibus, te peccaſſe, illum plecti inſontem. Quae audacia non ſibilis, ſed ſcutica erat caſtiganda. Praeterea, tametſi nihil puduiſſet, aut lubuiſſet etiam, aut otium fuiſſet, Wolfianam interpretationem ſeu interpolandi, ſeu per annotatiunculas corrigendi, inanis tamen haec futura fuiſſet opera, molem libri et ſumtus exaggeratura, magno cum meo diſpendio, exiguo lectorum compendio. Examinato quisque, qui volet, Latina Wolfiana et cum graecis Aeſchinis comparato, et cum Iurini annotationibus, qui pene hoc vnum ſibi datum exiſtimaſſe videtur, vt Wolfium caſtigaret. Ipſe ego quoque, ſed caſu magis, quam conſilio, prorſus aliud agens, et neſcius adeo, atque tacitus, in indice graecitatis aeſchineae, vereor, ne Wolfiana, quae nunquam hoc fine inſpexi, vt cum graecis conferrem, ſaepenumero correxerim. —

Haec anni ſuperioris 1771. vere commentantem me conueniebat Ioannes Samuel Sammetus, adoleſcens haud contemnendam de ſe ſpem faciens; quem antea vſu nullo cognitum habueram. Cognatus eſt Sammeti, ICti, ſcientia Iuris elegantioris et applauſu ſtudioſae iuuentutis frequentiſſimo penes nos nobilitati. Ipſe Sammetus, iunior, de quo hic dicere inſtitui, nunc apud Thorunenſes publice humaniores literas profitetur. Is ergo tum me conueniens exponebat de conſilio, quod cepiſſet, Aeſchinis epiſtolas rurſus edendi. Quanquam ipſa res parum placebat; (ecqui enim probare poteram, meam in meſſem falcem ab alio immitti, et

ti, et eodem anno ſub oculis paene meis opuſculum recens a me editum ab alio denuo recentari, cum exiguo graecae literaturae emolumento, quod opuſculum ego ipſe paene contemnerem) tamen, auditis Sammeti rationibus, ſic ſatis probabilibus, vt ſoleo conatus adoleſcentium in hoc genere literarum magis laudando et cohortando incitare, atque conſiliis regere, quam reprehenſionibus retardare aut ſupprimere, ita Sammeto quoque, quoad potui, conſilio operaque praeſto fui. Addidit ad epiſtolas Aeſchini oratori vulgo tributas, aliam Aeſchini philoſopho imputatam, e collectione epiſtolarum graecarum, quae Socratis alumnis vulgo tribui ſolent, quam collectionem ſuperiori ſeculo Leo Allatius Pariſiis vulgauit; propediem (vt amici in Belgio confirmant) Ruartus, Profeſſor Dordracenus, curis ſuis perpolitum denuo vulgabit. De opuſculo Sammetiano, quod in omnium manibus eſt, alienum haud erat me tribus verbis hoc loco commemorare, iudicare autem non vna de cauſa ſuperſedeo. Scripſi hanc ſuperioris praafationis, dudum ante ſcriptae, appendicem die 11 Auguſti 1772.

LYSIAE ORATIO PRIMA,

caedem Eratoſthenis moechi defendens.

Permagni faciam, viri, hac vos mea in cauſa de me pari modo ſtatuere, atque veſtra ipſi ſitis in cauſa iudicaturi, in fortuna mecum pari. Certus enim ſum, animo ſi ſitis erga alios eodem, quo erga vosmet eſtis affecti, neminem facile fore, qui non ſuper caſu meo grauiter indignetur. Omnes potius poenas a legibus in deſignatores huiuſmodi flagitiorum conſtitutas, vel maximas quasque, meritis tamen inferiores ſitis iudicaturi. Neque exiſtimandum eſt, apud vos ſolos ita ſancitum eſſe. In vniuerſa enimuero Graecia ita ſtatutum eſt. Huius enim vnius ſolius criminis, adulterii, poenae eaedem tam iis in populis, qui legibus et libertate ciuili vtuntur, quam in his, qui optimatum in poteſtate ſunt, vel infimis quibusque atque infirmiſſimis ſcriptae ſunt, atque veluti debitum aliquod ius attributae, quod vel ab editiſſimis atque potentiſſimis exigant. Quo fit, vt vbique locorum infimus quisque cum nobiliſſimo pari iure gaudeat. Humanum genus in hoc tam conſentit, vt hanc vnam contumeliam omnes omnium longe exiſtiment atrociſſimam. Criminis igitur de magnitudine quidem vos ego equidem vniuerſos paria mecum ſentire arbitror, negoque veſtrum cuiquam tantum ineſſe torporem animi, atque ſupinitatem, vt aut venia donandos, aut modica certe poena cenſeat afficiendos eos, a quibus eiuſmodi dedecora profecta ſint. Iam vero oportere arbitror haec me docere, Eratoſthenem vxorem meam conſtupraſſe, et, praeterquam quod illam vitiauit, liberos quoque meos ignominia affeciſſe, ipſi mihi contumeliam obtuliſſe clandeſtinis meam in domum ingreſſibus, prae-

ter hanc vnam, alias nullas ſimultates inter nos vnquam interceſſiſſe. Non quaeſtus gratia hoc auſus ſum, quicquid id eſt facinoris, vt paupertatem opum amplitudine commutarem, neque vllius alius commodi reſpectu, ſed ſola ductus legitimae vindictae cupiditate. Statim igitur a principio vobis omnes meas aperiam fortunas atque rationes, nil diſſimulans, ſed veritati ſtudens, qui hanc ſolam mihi patere viam ſalutis exiſtimem, vt mihi liceat totam rem, vt acta eſt, ordine enarrare. Ego itaque, ex quo viſum fuit matrimonium inire, vxorem duxi domum, atque ita me erga eam geſſi, vt neque ſeueritate et importunitate moleſtus ei eſſem, neque rurſus ipſi liceret admodum pro arbitrio ſuo agere, quaecunque vellet, ſed obſeruabam eam, quam poteram diligentiſſime, animumque ei, qua decebat, attendebam. Vt autem puerulum ex ea ſuſceperam, iam fidere ei coepi, et omnia mea eius fidei commiſi, exiſtimans hanc fiduciae demonſtrationem familiaritatis vinculum arctiſſimum et certiſſimum eſſe. Initio quidem igitur, Athenienſes, vxor erat omnium optima, quippe quae rem domeſticam ſedulo ſolerterque adminiſtraret, frugalitati dedita, diligentiaeque atque ordini rerum omnium tuendo. Verum ex quo mater mihi deceſſit, mutata vxor in peius eſt. Mors matris malis meis omnibus portam aperuit. Vxor enim funus ſocrus proſequens, ab hoc homine, Eratoſthene, forte fortuna conſpicitur, a quo poſtmodum corrupta eſt et peſſumdata, miniſterio ancillae, qua nos ad obſonandum e foro vtebamur. Hanc ancillam Eratoſthenes cum obſeruaſſet domo exeuntem, ſermonibus aggreſſus, internunciam habuit ad heram. Ad quam initio quidem aditus erat paulo impeditior; habitabat enim primitus in editiore tabulato. Praefari enim hoc me ad vos neceſſe eſt, iudices, domunculam mihi eſſe duarum contignationum, rebus omnibus

bus ita inter ſe ſimilium, vt ſuperius ſecretum mulieribus conſecratum eſſet, inferiora ſpatia negotiis marium gerendis paterent. Ex quo autem vxor filiolum peperiſſet, permutare viſum fuit habitationes; ne toties neceſſe haberet cum periculo ſuo per ſcalas ad infantem deſcendere, aut lauandum, aut lacte ſatiandum. Vber enim ipſa mater dabat. Sic factum eſt, vt rerum ego mearum ſatagerem in ſuperiori tabulato, mulierculae in plano. Tractu temporis ita inſueueramus huic mori, vt vxor ſaepe totas noctes inferiori in tabulato penes puerum maneret, quo praebendo vbere vagientem ſopiret. Morem hunc diu cum teneremus, ego tamen malae fraudis nihil vnquam ſuſpicatus ſum, ſed, qua eram tarditate mentis, vxorem matronarum huius ciuitatis omnium longe pudiciſſimam eſſe confidebam. Verum temporis proceſſus errorem hunc mihi detraxit. Rure enimuero aliquando praeter exſpectationem meorum redieram domum, Eratoſthene intus latente. A coena vagire puerulus, pertinacius querulus, vellicatus de induſtria ab ancilla, id quod poſtmodum comperi, quo vxori mei relinquendi atque diſcedendi praetextus ſpecioſus daretur. Ego tum imperare vxori, vt deſcenderet ad puerulum, eumque dando vbere pacaret. Simulare illa initio recuſantem, quaſi ab amplexibus meis auelli nollet, quem e diuturna abſentia reuerſum libenter et cum congratulatione ſpectaret. Vbi autem ego illi diſceſſum per iracundiam et cum minis imperaueram, illa, Vt tu nempe interim, ait, ancillam tentes. Etiam haud ita pridem temulentus eam vexabas. Ad quae ego, velut ioco dicta, ridere, illa vero ſurgere, abire, fores adducere, per ioci ſimulationem, et clauem ſecum aufferre. Quorum ego omnium nihil quicquam ad animum reuocans, neque de fraude ſuſpicans, ſomni dulcedine cupide perfruebar, rure reuerſus, et e via feſſus. Il-

lucеſcente ſenſim die, vxor rediens oſtium reſerabat, et a me interrogata, quid fores de nocte concrepuiſſent, cauſſabatur lychnum ad caput puelli ardentem exſpiraſſe. ita neceſſe fuiſſe, vt e vicinia lumen arceſſeretur. Tacere ego, ſic ſe rem habere autumans. Verum tamen videbar mihi os vxoris ceruſſatum videre, tametſi dies illi nondum trigeſimus ab exceſſu fratris exiiſſet. Nihil tamen eo motus ego domo exii, ne hiſcens quidem. Tempore poſt accedit ad me, o viri, a ſenſu et conſcientia malorum meorum longiſſime diſtantem, anus a matrona quapiam immiſſa, quam matronam Eratoſthenes antehac, id quod poſtmodum comperi, ſtupro cognitam habuerat. Illa igitur, iniuriam ſibi factam rata ab eo, a quo non tam aſſidue, atque antea, frequentaretur, ſpeculari et inſidiari, donec cauſam ſui contemptus inueſtigaret. Anus igitur illa, quam dico, cum domo exeuntem me diu praeſtolata tandem cerneret, Euphilete, ait, propius congreſſa, nolim tibi videri male feriata quadam ſedulitate res alienas ſcrutandi congreſſum tecum venata eſſe. Vir enim, qui teque tuamque pariter vxorem dedecorat, inimicus nobis eſt. Ancillam veſtram, quam obſonatum ad macellum miſſitare, aliisque minutis negotiis foris exſequendis adhibere ſoletis, ſeorſim ſi ſumſeris, ex eaque confeſſionem veri tormentis extorſeris, rem vniuerſam intelliges. Eratoſthenes, Oeenſis, horum eſt, ait, facinorum architectus. Is non tuam ſolummodo corrupit vxorem, ſed aliorum quoque multorum multas. Hanc enim artem factitat. His anus dictis, o viri, diſceſſit; quibus ego confeſtim conturbabar, omnibus ſimul in mentem redeuntibus, et ſuſpicionibus implebar, recordans, me in cubiculo concluſum fuiſſe, binasque fores concrepuiſſe, tam eas, quae e ſemita in aedes, quam quae ex aedibus in cauaedium ducunt; id quod antea nunquam factum fuerat.

item

item os vxoris mihi viſum fuiſſe ceruſſatum. Haec omnia ſimul in mentem redeuntia ſuſpicionibus eam implebant. Iſtaec in via. Domum ſic reuerſus, per ſpeciem ancillae imperabam, vt in forum me comitaretur. ego vero illam ad amicorum aliquem adducebam, vbi ei ſignificabam; quae domi meae fierent, ea me omnia tenere. Vtrumuis igitur, inquam, optare penes te eſt; ſiue mauoles loris ſecta in piſtrinum detrudi, vbi malis ſepta teneberis finem nunquam habituris; ſiue confeſſione veri, quicquid id eſt, immunitatem a poena, et veniam delictorum redimere. Sed caue mentiaris. Vera proloquere. Ancilla initio infitiari. agerem, quae vellem. nam rerum ſe omnium ignaram eſſe. Eratoſthenem autem vt commemorauerام, affirmans, eum ad vxorem meam itare, conſternabatur ancilla, exiſtimans, me totam rem tenere, et ſic demum, ad genua mea prouoluta, accepta fide impunitatis, denuntiabat, ab exſequiis Eratoſthenem ſe conueniſſe. primo ſe recuſaſſe. tandem importunitate hominis victam eum ad heram nunciaſſe. heram aegre, ſed tandem tamen aliquando precibus eius conceſſiſſe. congreſſus quoque illius cum hera indicabat, quomodo proceſſiſſent: item, vt Theſmophoriis, me rure agente, vxor vna cum Eratoſthenis matre in templum Cereris proceſſiſſet. Breuis vt ſim, quaecunque eueniſſent, ea omnia ancilla diligenter edebat. Ibi ego, haec tu, inquam, caue vt hominum quiſquam reſciat. Secus ſi faxis, pactorum inter nos ratum nihil eſto. Sed poſtulo, in rem praeſentem vt me ducas, et delinquentes flagrante in delicto mihi commonſtres. Verbis nil indigeo, rei flagito, ſi quidem ſic habet, vt tu ais, liquidam euictionem. Recipiebat ita facturam. Intercedebant quatuor, aut quinque admodum dies, et ego Eratoſthenem in adulterio vxoris meae deprehendebam. id quod vere a me dici, magnis et perſpicuis argumentis demonſtratum dabo. Sed praemittam

 die

die nouiſſimo geſtorum enarrationem. Soſtratus erat, amicus mihi atque familiaris homo. Huic ego ſub occaſum ſolis rure redeunti cum forte in via occurriſſem, videns eum, qui iſtud temporis rediſſet, dapum nihil eſſe domi reperturum, mecum coenatum ire iubebam. Haud is recuſare. Ibamus itaque domum meam, aſcendebamus in tabulatum ſuperius, coenabamus, quoad ſatis vtrique eſſet. Tum ille quidem domum ſuam abibat, ego vero ſomno me dabam. Interim Eratoſthenes ingreditur. Statim ancilla me ſuſcitat, certioremque facit moechum intus eſſe. Ego, mandato, vt oſtium ſeruaret, deſcendi, ſilenter domo me proripui, ad hunc, ad illum amicorum acceſſi, quorum alios domo abeſſe audiebam, alios vrbe, peregre profectos. Adſcitis igitur eorum, quorum copia eſſet, quamplurimis, facibus e proxima caupona ſumtis, per oſtium patens, ab ancilla ex compoſito ſic comparatum, ingrediebamur, cubiculi ianuam impetu inuecti perrumpebamus. Sic nos, qui primi irrupiſſemus, adhucaccubantem vxori meae videbamus Eratoſthenem; poſterius autem ingreſſi ſtantem in lecto viderunt. Ego vero vt vna plaga hominem proſtraueram, manus ei pone tergum religaui, interrogans, quanam re elatus eo exceſſiſſet inſolentiae atque arrogantiae, vt meam in domum, inſcio et inuito domino, ingredi auderet. Faſſus iniuriam a ſe mihi factam, orabat ſupplex, vt ſe ne occiderem, ſed mulcta quadam pecuniaria mihi ſatisfieri paterer. Non ego te, inquam, Eratoſthene, occidam, ſed occidet te patriae lex, quam tu legem migrando declaraſti, te eam hiſce tuis libidinibus poſtpoſuiſſe, atque maluiſſe tantum ſcelus in vxore liberisque meis committere, quam legibus obſequi, et pudorem prae te ferre. Sic demum ille mercedem facinoris a me tulit eam, quam leges decernunt talia audentibus; non intro raptatus de via, neque a foco per

vim

vim abſtractus, ad quem non confugit, tametſi hi, neceſſarii et vindices eius, aiunt factum. Ecqui enim ad aram confugerit is, qui ſtatim ab inflicta plaga, in cubiculo, vbi ara nulla eſt, conciderit, et cuius ego manus retroactas conſtrinxerim, et qui tot numero homines ingreſſos haud effugiſſet, ſi conatus eſſet auffugere, non ferro, non fuſte, non alio quopiam armorum genere inſtructus, quo ingreſſos forſitan profligaſſet, ſi liberis vti manibus potuiſſet? Verum enim vero ipſos vos, viri, haud fugere arbitror, iniqua deſignantes non ſolere confiteri, aduerſarios vera dicere, ſed mendaciis potius a ſe confictis, aliisque malis artibus inuidiam atque odia iuſti et aequi ſtudioſis conſciſcere laborare. Ante omnia legem tu mihi recita. *Lex.* Non repugnabat Eratoſthenes de iniuria mihi facta, ſed fatebatur eam; at offerebat mulctam, quae crimen lueret, caedemque ſuppliciter deprecabatur. Ego vero haud concedens aeſtimationi criminis ab ipſo criminoſo ſibimet conſtitutae, aequum ducebam legem ciuitatis potius obtinere. Quocirca vindictam ſumſi eam, quam vos aduerſus omnes huiusmodi flagitiis deditos edixiſtis atque legitimam ſanxiſtis. Aſcendite huc vos, qui teſtaturi eſtis de veritate rei ſic, vt a me narrata eſt, geſtae. *Teſtes.* Auditis, viri, tribunali illi Areopagitico, cui ius in cauſis capitalibus de ſpiritibus ciuium pronunciandi, et ex antiquo maiorum more proprium, et memoria veſtra reſtitutum atque contributum eſt, planis et expreſſis verbis legis imperatam atque praeſcriptam hanc eſſe iuris formulam, vt illum caedis reum factum nefas ſit damnari, qui, cum moechum deprehenderit vxoris ſuae amplexibus implicatum, eiusmodi poenas de eo, quas ego de Eratoſthene repetii, repetat. Legis huius auctor de matribus familias tam ſeuere voluit haec iura aequa et ſancta eſſe, vt, quamuis pellices illis multo ſint loco et dignitate

inferiores, tamen illis ipſis quoque iuris eandem arrogarit praerogatiuam; tametſi paret, legislatorem, ſi maiorem poenam ſuper violatis matribus familias ſancire potuiſſet, quam ſuper pellicibus, facturum fuiſſe. Iam vero negatam ſibi videns copiam alius poenae, quae poena mortis eſſet atrocior, qua poena crimen in vxore legitime deſponſa domumque ducta commiſſum lui vellet, neceſſario ſtatuit eandem poenam harum violationi, atque pellicum. Recita tu mihi hanc quoque legem. *Lex.* Auditis, viri, legem ſic edicere: Hominem liberum, puerumue ingenuum, ſi quis per vim ſtupret, duplum mulctae illius dependito, quam debet is, qui ſeruum corpus vitiarit. Sin autem matres familias per vim ſtuprarit, ſuper quibus deprehenſum moechum occidere licet, iisdem ille poenis tenetor. Minori ergo poena dignos, o viri, legislator ſtatuebat ſtupratores violentia vſos, quam ſi qui blanditiis et lenociniis verborum pudicitiam quorundam expugnaſſent. His enim callide et blande ſubrepentibus extremum irrogauit ſupplicium, illis autem importunis graſſatoribus duplum ſolummodo mulctae, exiſtimans, violatores vi vſos a violatis abhorreri; perſuaſionibus autem ſi qui rem confeciſſent, eos alienarum vxorum mentes ita corrumpere atque faſcinare, vt corruptores ſibi cariores magisque familiares habeant, quam ipſos maritos. quo fiat, vt vniuerſa res familiaris in poteſtatem arbitriumque moechorum deueniat, de liberisque minus conſtet, vtrorum ſint, maritorumne an moechorum. Horum itaque malorum ergo, quae moechi creant, poenam illis legislator mortem ſanxit. Leges igitur, o viri, non ſolum me abſoluunt, ſed imperabant adeo quoque mihi, vt hanc poenam repeterem. In vobis autem ſitum eſt, vtrum leges oporteat validas et efficaces eſſe, an inertes et nihili faciendas. Ego enim ideo ciuitates omnes exiſtimo dare operam,

ram, vt ſcriptae ſibi ſint leges, quo, ſi quid occurrat, in quo dubitetur, quid ſequendum nobis ſit, has ad leges, velut ad oraculum, accedamus, ab iisque do-cti, quid agendum nobis ſit, ſtatuamus. Leges igitur huiusmodi in cauſis praecipiunt iniuriam paſſis, vt huiusmodi poenam a reis repetant. Quibus cum legibus, ego pro iure meo poſtulo, dignumque cenſeo, vt veſtra quoque ſententia conſentiat. Quod ſi ſecus eueniet, tantam vos impunitatem dabitis moechis, vt furibus ipſis iniecturi ſitis cupiditatem audaciamque, furta adulterii praetextu excuſandi, certi ſi ſint, neminem fore, qui manus ſibi violentas inferat, aientibus, alienas in domos moechandi cauſa ſe irrepſiſſe. Scient enim tum omnes, leges de corruptelis matronarum latas flocci non faciendas, ſed veſtram ſolummodo ſententiam eſſe reformidandam, quippe quae rerum in ciuitate ſit arbitra omnium. Videte hoc, viri. Ancillae me aiunt illa die mandaſſe, vt iuuenem arceſſeret. Ego vero, etiamſi vera dicerent, negaturus tamen ſim male me feciſſe. Quacunque enim tandem fraude corruptorem vxoris meae cepiſſem, viderer mihi tamen aequum ſeruaſſe. Eum enim ſi arceſſi iuſſiſſem, qui, cum per literas et per internuncios vxorem meam ad flagitium ſollicitaſſet, perlicere haud potuiſſet, iniuſte vtique egiſſem. Eum autem ſi quocunque tandem modo venatus eſſem, qui nullum ſceleris penſum ſibi reliquum feciſſet, domumque meam eius cauſa ſaepenumero eſſet ingreſſus, viderer mihi partes viri cordati peregiſſe. Verum videte, viri, quam impudenter illi haec quoque mentiantur. Soſtratus, homo, id quod paulo ante me dicere memini, amicus mihi atque familiaris, veſpere rure reuertens cum mihi occurriſſet, mecum coenauit, ſatisque ſibi cum videretur cibisque et ſermonum hilaritate paſtus, domum ſe ſuam recepit. Atqui exiſtimate vos ipſi, iudi-

ces, hoc primum, illa ego nocte ſi Eratoſtheni comparaſſem inſidias, vtrum e re mea fuiſſet magis, foris coenare, an adducere conuiuam, cuius metu moechus ingredi minus fuiſſet auſurus. Alterum hoc ſpectate. Conuiua dimiſſo, videorne vobis ſolus, et ab adiutore deſertus manſiſſe, an potius illum mecum retinuiſſe, vt operam mihi daret, hoſtem vlturo? Non porro vobis, viri, videor de die amicos fuiſſe cohortatus et iuſſiſſe, in domos amicorum in proximo habitantium coire, quam commiſiſſe, vt de nocte, a primo mali mei ſenſu, circumcurrerem, ignorans, quemnam domi, quem minus eſſem reperturus, et ad Harmodium quidem, illumque atque illum contenderem, peregre agentes, id quod me fugiebat, aliosque fruſtra requirerem, in vrbe quidem illos agentes, domo autem tum abſentes, temereque, quos poſſem, fortuito oblatos corraderem? Atqui, ſi praeſenſiſſem, non videor vobis, et ſeruos comparaturus atque inſtructurus, et amicos conuocaturus fuiſſe, quo et quam tectiſſimus atque tutiſſimus in domum meam ingrederer: (ecquid enim noſſe poteram, ferrone futurus eſſet Eratoſthenes quoque armatus?) et in conſpectu teſtium quamplurimorum poenas ab hoſte [illegible]peterem mihi debitas. Ego vero nil praeſcius eorum omnium, quae illa nocte eſſent euentura, quos poteram per trepidationem corradere, ſocios aſſumebam. Aſcendite vos huc, qui horum mihi teſtes eritis. *Teſtes.* Audiuiſtis, viri, teſtimonia teſtium. Iam expendite vobiſcum ipſimet hanc rem ita, vt inquiratis, aliane quaepiam mihi cum Eratoſthene ſimultas vnquam, praeter hanc vnam, interceſſerit. Atque nullam inuenietis. Neque enim ille me vnquam maieſtatis aut perduellionis reum egit, id quod ſycophantae facere ſolent; neque patria me expellere ſtuduit; neque priuatis de cauſis in foro mecum certauit; neque facinoris cuiusquam mihi fuit

conſci-

conſcius, quod ego metuens ne per eum ad hominum quemquam emanaret, illum de medio tollere ſtuduiſſem; neque tandem, vbi pollicitationibus ſilentium eius mihi obligaſſem, vt ſcelera mea occulta penes ſe haberet, ſpem eius pecunia promiſſa fraudaui. Nam ſaepe fit per huiusmodi cauſas, vt alii aliis exitium machinentur. Tantum porro abeſt, vt aut conuicium, aut rixa per temulentiam, aut vllum aliud diſcidium, nobis intercesſerit, vt potius hominem hunc nunquam antea, quoad commemini, his oculis viderim, ſed illa demum nocte primum et nouiſſimum. Quonam igitur ego conſilio tantum diſcrimen adiſſem, niſi iniuriam tantam, quantam homo ab homine maximam accipere poteſt, ab eo accepiſſem? neque ſatis habuiſſem ipſe me clandeſtino ſcelere polluere, ſed etiam alios vltro impietatis meae teſtes futuros conuocaſſem? vbi licuiſſet ſcelus ſine teſte patrare, ſi quidem animus ſemel geſtiret eum de medio tollere. Ego equidem, viri, vindictam hanc mihi videor exſecutus eſſe iniuriarum non mihi ſoli oblatarum, ſed vniuerſae ciuitatis mnoine. Dediti enim malis huiusmodi ſtudiis cum videbunt, qualia parata ſint huiusmodi facinoribus praemia, minus audebunt in alios inſolentia atque iniuriis graſſari, videntes, vos quoque parem in ſeueritatem exarſiſſe. Sin autem minus, multo erat ſatius leges fixas refigi atque expungi plane, aliisque commutari, quae cum maritos mulctari iubeant, ſi qui vxores cuſtodiant, tum liberam iis decernant poteſtatem impunemque licentiam, ſi qui matronas ſtupris polluere audeant. Multo enim hoc foret aequo iuri conuenientius, quam ciues ab iis legibus, quibus ſeruiunt, in laqueum pertrahi, ſancientibus quidem illis atque edicentibus, quicunque moechum deprehenderit, ei licere, quicquid voluerit, in eum ſtatuere; verumtamen certamina forenſia in huiusmodi cauſis decertanda proponentibus multo

 acer-

acerbiora iniuriam paſſis, quam his, qui, legibus inuitis et interdicentibus, alienas vxores comminxerint. Ego enim nunc de capite fortunisque meis, et quaecunque mihi cara ſunt, ideo periclitor, quod patriae legibus obſecundaui.

ORATIO SECVNDA.

Quae eſt in funere dicta ciuium Athenienſium in bello caeſorum, cum Corinthiis auxiliatum veniſſent.

Fieri ſi poſſe iudicem, o corona, vt vlla oratio virtutem virorum hoc monumento conditorum exaequet, queſturus de iis ſim, ſi qui laudes eorum ex apparatu paucorum dierum praedicandas demandent. Quoniam vero toti generi humano vniuerſum, quam latiſſime patet, aeuum haud ſufficit ad comparandam orationem praeclaris horum factis parem, ideo resp. quoque mihi videtur hoc e loco dicturis ſapienter conſulere eo, quod, munus dicendi breuiſſimo ante mandando, praeparationis otium excludat, exiſtimans, hac potiſſimum ratione futurum, vt dicentes audientium veniam adipiſcantur. Eſt itaque mihi de his dicturo certamen propoſitum, non cum horum praeclaris facinoribus, ſed cum praeconibus eorum, ſi qui ante me de iis pro concione verba fecere. Tantam enim rerum dicendarum copiam ſuppeditauit horum virtus, et carmine potentibus, et oratione ſoluta vtentibus, vt, multa praeclara de iis cum praedicaſſent maiores, multa tamen nobis reliqua fecerint, et poſt nos quoque ſat multa ſint ſuperfutura, quae poſteri verbis exſequantur. Nullius enim ſunt neque continentis, neque pelagi exſortes, ſed in populis ſunt, qui, cum propria et priuata ſua mala lugeant, tum horum virtutes celebrent. Primo itaque loco vetuſta maiorum certamina perſequar, memorias a fama proditas nactus. Decet enim omnes homines eorum quoque memi-

meminiſſe; alias in carminibus cantantes eorum nomina, alias appellantes in recitandis ſapienter dictis virorum excellentium, alias debito proſequentes honore in locis et temporibus huic noſtro ſimilibus; quo ſuperſtites exemplis defunctorum doceantur. Amazones igitur, antiquum genus, Martis filiae, quibus olim ad Thermodontem fluuium ſedes erant, gentium circa omnium ſolae ferro armabantur, primaeque gentium, quotquot vsquam ſunt, omnium in equos inſcendebant, ſuper quibus ſubito inuectae aduerſarios nec opinantes cum oppreſſiſſent, eo vecturae genere vti neſcientes, et facile conſequebantur hos fugientes, et effugiebant perſequentium manus. Qua animi fortitudine hoc ſunt conſecutae, vt viris ſimiliores, quam mulieribus, quas natura eas fecerat, haberentur. Viris enim per animorum vim antecellere magis, quam per corporum infirmitates cedere videbantur. Multis itaque populis imperitantes a ſe ſubactis, cum fando de patriae noſtrae magnis laudibus inaudiſſent, ſtimulatae cum gloriae illecebris, tum ſpe praemiorum, bellicoſiſſimis quibusque gentibus in ſocietatem belli adſcitis, aduerſus hanc vrbem mouerunt. Vbi cum fortibus occurriſſent viris, rediere ipſis animi naturae ipſarum ſimiles, opinionemque ipſae ſibi ſuis factis contraxerunt priſtinae famae contrariam, qua factum, vt minus e natura, quae ipſis contigiſſet, quam e ſpeciminibus animorum, quae dediſſent in certaminibus bellicis, mulieres haberentur. Solae hae caruerunt eo fructu, quem alii ab erroribus ſuis referunt. Reſipiſcere quamuis e malis ſuis didiciſſent, non tamen licuit ipſis illa in poſterum ſapientia in capiendis conſiliis vti, neque domum reuerſis licuit et ſuam cladem, et maiorum noſtrorum virtutem renunciare. In acie enim cum pugnantes occubuiſſent, easque dementiae ſuae meritas dediſſent poenas, ciuitati gloriam virtutis

immor-

immortalem peperere, ſuae autem patriae e clade hic accepta dedecus ignobilitatis. Sic illas quidem iniuſta bonorum alienorum appetitio iure merito fructu ſuorum multauit. Adraſto autem et Polynici, et ſi qui alii cum illis infeſta Thebis arma intuliſſent, cum acie victis Cadmei ſepulturae denegarent honores, Athenienſes, rati illos quidem, ſi quid deliquiſſent, eius poenas obeunda morte dediſſe, quae dari poſſent maximae; deos autem, et inferos iuſtis fraudari, et ſuperos violari impietate, quippe quorum fana polluerentur; miſſis ad Cadmeos fecialibus, rogabant veniam iacentes ad ſepulturam tollendi; exiſtimantes, fortes quidem decere viros, ab inimicis adhuc ſuperſtitibus iniuriarum poenas repetere, imbelles autem, ipſosque ſibi diffidentes in exanimis corporibus animorum vim oſtentare. Verum repulſi, Cadmeos adorti ſunt, neque horum odio, quibuscum nullas ante ſimultates exercuiſſent, neque Argiuorum ſuperſtitum gratia, ſed cenſentes, in bellis caeſos oportere iuſta ferre. Quapropter aduerſus alteros pro ambobus dimicabant; pro Cadmeis quidem, vt impoſterum iura defunctorum violando ſuam erga deos impietatem aliis ex aliis modis exaggerare ne pergerent; pro Argiuis autem, vt in patriam ne redirent, honoribus e ritu patrio ſibi debitis fraudati, legisque graecae exſortes, et ſpe communi excluſi. Haec noſtri ſpectantes animisque agitantes, bellorumque fortuita nemini non mortali communia cenſentes, multorum quidem in ſe odia et arma conuertebant, verumtamen vincebant dimicantes, vtpote ius et fas velut in auxiliis habentes; neque a ſecunda fortuna inflati, poenas a Cadmeis acerbiores repetere, aut ſuperba imperare audebant, ſed illorum impietati, velut aduerſariam, ſuam pietatem animique celſitudinem, in exemplum quaſi opponebant, adeptique ſuorum certaminum illa ipſa praemia, quorum cauſa venerant, domum

domum reuertebantur; Argiuorum puta corpora, quae in oppido ſuae ditionis, Eleuſine, contumulabant. Ad hunc ergo modum erga illos quidem e numero ſeptem ad Thebas ducum, qui cecidiſſent, maiores noſtri ſeſe geſſerunt. Tempore autem interiecto poſt cum liberi Herculis, e rebus humanis ſublati, ab Euryſtheo exagitati, et a graecis quibusque populis reiecti, non illis quidem nullo motis pudore tantae turpitudinis, at reformidantibus Euryſthei potentiam, huc igitur delati liberi Herculis, cum in aris deorum conſediſſent ſupplices, Athenienſes eos repoſcenti Euryſtheo tradere recuſarunt, virtutem Herculis magis verecundantes, quam periculum ſuum extimeſcentes, ſuaque cenſebant perſona dignius, infirmiores, quibuscum ius et fas ſtaret, armis tueri, quam gratiae potentiorum condonare, per iniurias eorum oppreſſos; Euryſtheoque cum totius Peloponneſi, qui tum erant, incolis, vim et arma prope admouente, iudicii ſui poenitentia non ducebantur, periculo cominus vrgente, ſed conſtantes ipſi ſibi in propoſito perſeuerabant, tametſi neque a patre Heraclidarum priuato quodam emolumento fuiſſent ornati, neque noſſent, quales ipſi Heraclidae, olim aliquando, ad virilem aetatem adulti, erga ſe eſſent futuri; neque ſimultas ipſis antea cum Euryſtheo interceſſiſſet, neque aliud ſibi viderent lucrum propoſitum, quam gloriam bonae exiſtimationis. Sed ſola moti eius ratione, quod ius et fas eſſet, tantum diſcrimen adibant, parique vim paſſorum commiſeratione atque odio vim inferentium, hos reprimere conabantur, illis auxilium ferre feſtinabant, exiſtimantes, notam libertatis hanc eſſe, vt nil coactus facias, iuſtitiae autem, vt per neſas vexatis ſuccurras, fortitudinis denique, vt pro vtraque laude, ſi neceſſe ſit, ipſam adeo mortem oppetere haud detrectes. Tanti erant vtrinque ſpiritus, vt Euryſtheo quidem addicti conditiones a volentibus oblatas aſpernarentur, ab in-

uitis

uitis iniquiſſima exprimere laborantes; Athenienſes autem Euryſtheo legem hanc praeſcriberent, vt, qui ipſe aliquando ſupplex receptum ad aras ſuas habuiſſet, homines ſibi ſupplices factos tutelae ſuae ne contenderet eripere. Collatis itaque ſignis copias ex vniuerſa Peloponneſo collectas ſuis domeſticis vincebant, Heraclidarumque non corpora modo in tuto collocabant, ſed mentes quoque, metu detrahendo, in libertatem vindicabant, memoria moti virtutis eius, qua pater ipſorum inclaruiſſet, ſuisque illos periculis victoriae corona induebant. Quo liberi Herculis patre fiebant hoc fortunatiores, tametſi adhuc pueri, quo pater quidem, quamuis nulli non hominum generi bona quam plurima peperiſſet, vitam tamen ipſe ſibi moleſtiis exercitam, contentionumque atque certaminum plenam conſtituiſſet, et aliorum vltus ſcelera, vnum Euryſtheum, inimicum hominem et in ipſum ſeſe infanda auſum, vlciſci nequiſſet; liberi autem Herculis eadem die per ciuitatem hanc et libertate ſua potirentur, et vltione inimicorum. Saepe quidem vſu venit maioribus noſtris, concordia copulatis, pro aequo et iuſto decertare, quippe quibus vitae principium ipſum iure fundatum eſſet: non enim, id quod multi paſſim locorum dicuntur auſi, vndecunque collecti et in globum congreſſi miſcellaneum, in alienum ſolum, eiectis legitimis incolis, inuaſerunt; ſed eandem glebam, vtpote Aborigines, matremque et patriam habuere. Primi autem, et tum quidem temporis adhuc ſoli, democratiam inſtituerunt, principatibus, quorum ſub iugo ad id temporis fuiſſent, exterminatis, exiſtimantes, libertatem omnium conſenſione animorum coalitam finem eſſe felicitatis humanae. Spes e periculis cum propoſuiſſent omnibus pares, liberis animis gerebant rem et publicam, et priuatam quisque ſuam, e legis praeſcripto, boniſque honores tribuentes, et

poenas

poenas malis irrogantes. Exiſtimabant nempe illi, belluarum quidem eſſe, vt alii aliis per vim inuitis imperitent, homines autem decere, vt ipſi ſibi ſerenda certa lege terminos rerum figerent, blandaque orationis perſuaſione argumentorumque euidentia alii aliis aſſenſum extorquerent, iisque famularentur, legi puta, ceu regi, rationi autem verbis declaratae, ceu magiſtro. Quo factum eſt, vt maiores virorum hoc monumento conditorum antiquiſſimi, ingeniique ſui adiuti praeſtantia, et concordiae neruis firmati, multa ediderint praeclara atque admirabilia facinora. Verum fuit eorum poſteris quoque ea virtutis excellentia, vt eius monumenta, et ingentia, et ad nullius non aeui memoriam euictura, et nusquam non locorum a ſe condita relinquerent. Hi enim, tametſi ſoli eſſent, pro cuncta Graecia aduerſus multas barbarorum myriadas dimicarunt. Aſiae nempe rex, bonis praeſentibus haud contentus, ſed Europae quoque ſperans ſe iugum impoſiturum, quingenta hominum armatorum millia huc miſit. Rati hi, hanc vrbem ſolam ſi aut volentem ſibi adiunxiſſent, aut inuitam ſubegiſſent, facile ſe reliquos quoque Graeciae populos ſub poteſtatem eſſe habituros, eſcendebant ad Marathonem, autumantes, tum maxime futurum, vt noſtros a ſociis deſertos opprimerent, cum, Graecia adhuc ipſa ſecum diſſidente atque dubitante, quanam expeditiſſima ratione inuaſores depellendi ſint, diſcriminis adeundi neceſſitatem ipſis admouerent. Praeterea inhaereſcebat adhuc eorum animis haec de republica noſtra opinio, e glorioſis maiorum factis enata, vt praeuiderent futurum, quamcunque aliam rempublicam graecam priorem aggrederentur, vt vna cum illa et cum Atheniensibus certamen haberent decertandum. Athenienſes enim prompte, ſine cunctatione vim paſſis quibusque eſſe ſubuenturos; hos autem in primos ſi incurrerent,

rent, neminem fore reliquorum graecorum, qui ſtudio ſeruandi atque tuendi alios, illorum in gratiam, auderet apertae ſecum ſimultatis ſemina ſpargere. Sic Perſae ſecum ratiocinari. Noſtri autem maiores, non illi quidem conſilia ſequentes prudentiora, atque tutiora, quippe bene gnari periculorum bellis cognatorum, attamen arbitrantes, mortem glorioſam immortalem virorum fortium famam relinquere, nil extimeſcebant hoſtium multitudinem, ſed ſua magis fidebant virtute, ſibique pudori ducentes, a barbaris agrum ſuum perſultari, non ſunt morati, donec eius rei fama ad ſocios permanaret, eosque ad ſuccurrendum excieret, neque ſe dignum putarunt, committere, vt aliis ſuam deberent ſalutem, ſed operam dare, vt reliqui omnes Graeciae populi ſuam aſſertam ſibi deberent. Hac ſententia rata, et animis pariter omnium infixa, occurrebant pauci multis, exiſtimantes decere ſe, fatalem diem cum omnibus obire, cum paucis autem partes virorum fortium agere, ſpiritumque ſibi eſſe temporarium et quaſi mutuo acceptum, neceſſitate mortis fatalis obſtrictum, praeclaram vero memoriam e certaminibus a ſe obitis collectam, laudem ſuam eſſe propriam ad poſteros tranſituram. Quos ſoli vincere non poſſent, deſperabant eos a ſe vincendos fore, etiamſi acceſſione ſociorum firmatis. Si ſuccumberent, (ita ſtatuebant) non deteriore ſe loco futuros, quam alios, hoc vno diſpares, quod paulo ante alios eſſent occubituri. Sin autem ſuperiores e praelio diſceſſerint, non ſibi ſolis, ſed reliquis quoque libertatem aſſertam eſſe reportaturos. Virorum itaque fortium partes tuentes, corporibusque et ſpiritibus nil parcentes, dummodo virtutem proferrent, legesque patrias magis reuerentes, quam diſcrimen conflictus cum hoſtibus reformidantes, monumentum pro vniuerſa Graecia, domi ſuae, ipſis in finibus agri ſui, ſtatuerunt bar-

barorum

barorum a ſe deuictorum atque profligatorum, eorum, qui cupiditate bonorum alienorum allecti, alienos in fines inuaſiſſent. Tanta quoque celeritate diſcrimen hoc exantlarunt, vt alios graecos iidem nuncii et de barbarorum has in terras aduentu, et de maiorum noſtrorum victoria certiores facerent. Quo factum eſt, vt nemo de futuro periculo trepidaret, ſed omnes quo tempore de illius aduentu inaudirent, eodem tempore ab illius metu ſe quoque liberatos gauderent. Nil itaque mirum eſt, haec tanta facinora, tametſi vetuſta ſint, tamen adhuc etiam nunc, perinde ac ſi recentiſſima ſint, omnium hominum admirationem erigere, praedicationem exercere, aemulationem accendere. Xerxes inde, rex Aſiae, multis impulſus grauibusque cauſis, cum quod contemneret graecum nomen, tum quod ſpei falſus fuiſſet, item, quod acceptae cladis vreretur dedecore, nec non quod damna aegre ferret, iisque ſuccenſeret, a quibus ea accepiſſet, denique quod malorum adhuc eſſet expers, naturasque virorum fortium nondum haberet vſu ſuo cognitas atque perſpectas; copias per decennium conſcriptas, alias ſuper mille ducentis nauibus adducebat, alias pedeſtres per continentem, tam numeroſas, vt arduum ſit, nationes ſigna eius tum ſecutas vel nominatim ſolummodo percenſere. Iuuat vnum, ſed palmarium, multitudinis argumentum indicare. Potuerat pedeſtres copias ſuper Helleſpontum, qua fretum eſt anguſtiſſimum, ſuper mille nauibus ex Aſia in Europam traiicere. Sed noluit, ratus, illam moram ſibi, quam vellet, diuturniorem fore. Quapropter et terminos a natura rerum fixos, et coeleſtia oſtenta, deorumque admonitiones, et humanas auctoritates aſpernatus, viam ſibi per mare communiuit, et inuitae continenti per agros ſuos nauigationem extorſit, Helleſponto ponte iuncto, et Atho monte perfoſſo, nemine reſiſtente, ſed aliis ne-

 ceſſi-

ceſſitati cedentibus, aliis vltro commune decus prodentibus. Illi enim depellere vim, cum vellent, ſuis viribus non poterant; hi corrumpi ſe largitionibus paſſi fuerant; metu illos, hos lucri ſpe ducente. Athenienſes autem, in rebus Graeciae tam conclamatis, cum claſſe ad Artemiſium occurrebant, ad ſiſtendum incendium; Lacedaemonii vero, cum nonnullis ſociorum ad Thermopylas hoſti ſe opponebant, ſperantes per locorum anguſtias futurum, vt meatum tuerentur. Diſcrimine defungentes ſub idem tempus ambo, Athenienſes quidem e praelio nauali ſuperiores diſcedebant, Lacedaemonii autem infortunio percellebantur, non virtutem illi quidem ſuam paſſi deſiderari, verumtamen falſi opinionis, quam concepiſſent de numero et eorum, aduerſum quos erant certaturi, qui numerus ipſorum exſpectationem longiſſime exſuperabat, et eorum, quos a ſe tuendos ſperauerant, qui numerus multis partibus erat ſperato minor. Sic, ab hoſte non victi, occubuerunt in ſtatione quisque ſua. Alteris itaque ab aduerſa fortuna ſubuerſis, alteri per fauces patefactas infuſi, aduerſus hanc vrbem procedebant. Maiores autem noſtri, audita Lacedaemoniorum clade, trepidantes in iſta rerum, quibus ſepti deprehenderentur, procella, certi cum eſſent futurum hoc, vt, ſiue pedeſtri itinere hoſtibus occurrant, hi claſſe mille nauium inuecti vrbem viris denudatam occupent, ſiue in naues ipſi inſcendant, vrbs pedeſtribus hoſtium copiis praeda fiat; negatum autem ſibi videntes, muniis ambobus vna fungi, hoc eſt, et hoſtem defendere, et in vrbe praeſidium idoneum relinquere; propoſita gemina conditione, vtrinque dura, et patrio ſolo excedendi, et in caſtris hoſtium operam nauandi iugo ſeruitutis Graeciae ceruicibus imponendo: ſatius exiſtimantes eſſe, cum virtute libertate gaudere, tametſi ieiuna et inope, quam ſeruitutem tolerare turpem, tametſi

tametſi ſplendidam et copiis rerum affluentem; maluerunt, in Graeciae gratiam, vrbe exſulatum ire, quo poſſent altera cum parte hoſtium ſeorſim dimicare, neue cogerentur ambabus cum partibus ſimul decertare. Liberis itaque atque vxoribus matribusque in Salamine depoſitis, congregabant reliquorum quoque ſociorum nauales copias. Diebus non multis poſt adueniebat hoſtium quoque et pedeſter exercitus, et claſſis. O quanto tum, et quam diro diſcrimine ſuper Graeciae libertate decertatum eſt! quam exiſtimatis tum fuiſſe mentem aut e continente claſſiarios illos ſpectantibus, quibus perinde et ſua ſalus, et exitus accedentis cominus periculi infidus eſſet; aut iis ipſis, quibus pugna naualis iamiam pugnanda inſtaret pro cariſſimis pignoribus, pro praemiis victoriae in Salamine depoſitis; quos tanta nubes hoſtium vndique cingeret, vt mortem ſuis tolerare corporibus minimum eſſet in malis praeſentibus, quippe quam praeſcirent ſibi imminentem; maximum vero hoc, quod indignitates metuerent acerbiſſimas, quibus paterent depoſiti in inſula, ſi ad barbaros belli fortuna inclinaret. Fieri profecto non potuit, quin in illa circumſtante trepidatione atque deſperatione ſaepe mutuos in amplexus ruerent, ſuamque ipſi ſortem, vt facile iudicatu eſt, lamentarentur, quippe qui probe et claſſis ſuae mediocritatem noſſent, et hoſtilis magnitudinem coram oculis cernerent, poſtremo vrbem ſuam ſcirent ab incolis deſertam, agrum deuaſtatum plenumque barbaris, fanis deorum ardentibus, nullis denique non terroribus cominus ingruentibus, audientes item graeco paeani barbaricum obſtrepentem, ambabus partibus ſuos ad dimicandi fortitudinem adhortationum contentione acuentibus, mixtosque fremitus et eiulatus vtrinque cadentium, mari cadaueribus obſito, multisque inter ſe colliſis quaſſatarum nauium, et amicarum, et ho-

 ſtilium,

ſtilium, ruderibus, ſorteque pugnae naualis ad multum temporis ancipite extracta atque natante, ſic vt ſibi viderentur modo cum victoria ſalutem recuperaſſe, modò victi funditus periiſſe. Credibile hercle eſt, metu mentes occoecante et ludente, eos tum opinatos eſſe multa cernere, quae nulla cernerent, et multa audire, nusquam audita. Quae non tum fiebant deorum ſupplicationes! quae non concipiebantur victimarum vota! quae non ſubibant animos vxorum liberorumque deſideria! quae non inceſſit patrum matrumque miſeratio! quae non recordatio malorum, auris reſtantibus exhauriendorum! Ecquis deorum in tanta magnitudine diſcriminis non eos ſit miſeratus? Ecquis hominum ſorti eorum non illacrimauerit? aut fortes eorum fidentesque animi ecquem non admiratione defixerint? Profecto reliquis illi mortalibus omnibus antecellebant virtute et capiendorum conſiliorum, et tolerandorum in bellis laborum; vt qui, relicta vrbe patria, in naues commigrauerint, capitaque ſua, numero illa quidem perpauca, innumerabili turbae Aſiaticae, tanquam aggerem oppoſuerint, victoriaque nauali potiti planum vniuerſo generi humano fecerint, ſatius eſſe inter paucos ſecum concordes, et iure ciuili aequo vtentes pro libertate dimicare, quam pro ſeruitute inter multos imperia regia reuerentes. Aſſertae autem graecae libertatis momenta, et numero plurima, et re grauiſſima atque ſplendidiſſima hi vni contulerunt haec: imperatorem puta, Themiſtoclem, virum vnum omnium et facundia et conſiliorum felicitate, et ſtrenuitate manuum in rebus gerendis praeſtantiſſimum, maximeque idoneum; tum naues multo plures, quam reliqui omnes ſocii, virosque rerum gerendarum periţiſſimos. Cum his igitur ecquis vnus reliquorum Graecorum omnium de principatu, ſiue prudentiae, ſiue numeri, ſiue virtutis contenderit? Tulerunt ergo meriti

riti ab vniuerſa Graecia ſine controuerſia praemia atque teſtimonia rei optime atque praeclariſſime in pugna nauali geſtae. Sed et felicitatem ſibi pepererunt iſtis tantis laboribus parem, virtutemque non aduenticiam, neque inſiticiam, ſed genuinam, e ſuoque prognatam patrio ſolo, exemplo luculento barbaris ex Aſia aduenis teſtatam fecerunt. Tales itaque ſe in pugna nauali cum exhibuiſſent, partemque periculorum longe maximam ſoli toleraſſent, virtute tamen ſua ſibi propria libertatem reliquis quoque communem pepererunt. Tempore poſt, cum Iſthmum obducendo muro ſepire atque intercipere inſtituerent Peloponneſii, et in ſalute ex inſperato oblata gratulabundi acquieſcerent, ſibique iam metu liberati viderentur periculorum a parte maris imminentium, conſiliaque iam agitarent de non intercedendo, quominus reliqui ſub barbarorum poteſtatem venirent; exardeſcentes nobili quadam indignatione Athenienſes, auctores illis fiebant, ſi quidem ita facere in animos induxiſſent, non Iſthmum ſolummodo occludendi, ſed vniuerſam quoque Peloponneſum moeniis circumuallandi. Ipſi enim ſi, a Graecis proditi atque deſerti, ſe barbaris adiunxerint, neque claſſe mille nauium his opus fore, neque murum Iſthmo obductum illis eſſe profuturum. Imperium maris enim penes regem Perſarum eſſe futurum controuerſiae atque diſcriminis expers. Meliora itaque ab Athenienſibus docti Peloponneſii cum ſibi perſuaſiſſent, et iniqua ſe patrare, et praua capeſſere conſilia, Athenienſes contra aequa omnia ſuadere, eademque ſaluberrima; auxiliatum ad Plataeas conuenere, vbi, tametſi ſociorum plerique ſtationes ſub noctem deſeruiſſent, ab hoſtium expaueſacti multitudine, Lacedaemonii tamen, a Tegeatis firmati, Perſas profligarunt, Athenienſes autem, vna cum Plataeenſibus, armis deuicerunt Graecorum eos, quos deſperata li-

bertate ſeruitutem ſubire haud puduiſſet. Illa die ſuperioribus laboribus cum ſplendidiſſimam coronidem impoſuiſſent, firmam Europae ſtabilemque aſſeruerunt libertatem, nulloque non in diſcrimine virtutem ſuam cum publice approbaſſent, et ſoli per ſe, et vna cum aliis, et in continente, et in ſalo, et aduerſus barbaros, et aduerſus graecos barbaris addictos dimicantes, ab omnibus, tam quorum in commilitio dimicaſſent, quam aduerſus quos arma geſſiſſent, digni ſunt habiti, qui principes atque duces Graeciae conſtituerentur. Tempore autem poſt, inteſtino inter Graecos oborto tumultu, cum ob excellentiam fortunae ſecundae, qua noſtri vſi aemulationem omnium concitaſſent, tum ob inuidiam e rerum geſtarum magnitudine collectam, magnos quidem ſpiritus alentibus omnibus, minutarum autem criminationum et praetextuum quibusque egentibus, commiſſum eſt inter Aeginetas eorumque ſocios, et inter Athenienſes nauale praelium, quo noſtri triremes hoſtium ſeptuaginta ceperunt. Sub idem tempus AegyptumqueAeginamque infeſtantibus noſtris, et iuuentute, alia in nauibus, alia in caſtris, procul a domo, militante, inceſſit Corinthios, eorumque ſocios, cupido agrum Atticum inuadendi, quem facili opera ſperarent a ſe occupandum, vt a ſuis deſertum; aut haec ſi ſe ſpes fefelliſſet, hoc certe futurum ſperabant, vt claſſem noſtram ab Aegina ſic reuocarent. Quapropter egreſſi domo cunctis cum copiis, Geraneam ceperunt. Verum Athenienſes, tametſi ſuorum alteri iam in reditu domum eſſent, alteri prope abeſſent, abs ſe tamen non impetrarunt, vt eorum quemquam arceſſerent, ſed ipſi ſuis freti animis, et aggreſſores aſpernati, ſenioresque, et militaribus annis inferiores, ſibi certamen depoſcebant, illi quidem vſu rerum virtutem adepti, hi autem natura magiſtra; et illi quidem recordatione acti fortium factorum ſaepe multisque in locis

a ſe

a ſe editorum, hi autem iſtorum aemulatione accenſi, periti ſeniores imperandi, iuniores autem ardentes imperata exſequi, Myronide duce, cum ipſi ſeſe hoſti vltro in Megarica obiecissent, vicerunt vniuerſas illorum copias ſuis, tametſi pars iam feſſa laboribus atque defuncta eſſet, alia nondum matura capeſſendis, eosque, qui agrum ſuum infeſtare auſi eſſent, non domi ſuae exſpectarunt, ſed vltro ipſis alieno in ſolo occurrerunt, in quo tropaeum de ipſis fixerunt fugatis, ſuae quidem gloriae monumentum ſplendidiſſimum, dedecoris autem aeterni hoſtibus inſeſſuri; tametſi ipſis affecta ſenio et marcida corpora, partim nondum ſatis habilia tractandis armis atque valida eſſent, animi tamen ambobus ſupererant fortiores, quam aut ab illa aut ab hac aetate poſtulari exſpectariue poſſet. Quo facto domum reuerſi, gloria cumulati ampliſſima, iuniores quidem ad conſueta diſciplinae puerilis munia redibant, ſeniores autem ad ſolitas functiones atque conſultationes de ſalute reliquorum ciuium tuenda ſe recipiebant. Eſt quidem haud facile factu, viri, id quod cernitis, vt ſingula quaeque decora multorum contentione elaborata vnius oratio exſequatur, vtue omni aeuo geſta vnius diei breue ſpatium complectatur. Ecquod enim tempus, quae oratio, qui orator par tandem ſit futurus virtuti virorum hoc monumento conditorum declarandae? Laboribus enim hi ſuis quam plurimis, certaminibusque ſplendidiſſimis, et diſcriminibus honeſtiſſimis libertatem Graeciae aſſeruerunt, ſuamque patriam inter omnes excellere teſtatum fecerunt, quippe quae ſeptuaginta per annos principatum maris obtinuerit, ſociosque in pace tumultuum expertes retinuerit, non poſtulando, vt plebs optimatibus ſeruiret, ſed neceſſitatem aequi iuris ſeruandi omnibus imponendo, neque debilitando ſocios, ſed illis quoque robur addendo, atque demonſtrando, ſuae ipſorum potentiae tam validos ineſſe neruos, vt magnus rex non iam aliena

appeteret, ſed, cum de ſuae ditionis parte decederet haud contemnenda, tum de reliquis tamen metueret, ne ea male tueretur. Neque triremes per id temporis infeſtae ex Aſia inferebantur, neque tyrannus e Graecia exſiſtebat, neque graeca quaepiam ciuitas a barbaris in ſeruitutem redigebatur. tantum reuerentiae, tantum metus horum virtus reliquis omnibus hominibus iniecerat. Quae ſunt eae laudes, ob quas oporteat ſolos iis ornatos Graecorum protectores liberarumque ciuitatum principes conſtitui. Verum etiam aduerſis in rebus virtutem ſuam extulerunt. Amiſſa enim in Helleſponto claſſe, ſiue per imperatoris ignauiam, ſiue deorum arbitrio, quo vulnus impreſſum eſt grauiſſimum, et nobis ipſis illa calamitate afflictis, et reliquis vna Graecis, paulo poſt teſtatum maiores noſtri fecerunt, in ciuitatis noſtrae potentia ſalutem Graeciae verſari. Aliis enim principatum Graeciae adeptis, factum eſt, vt, qui barbari antehac mare ingredi auſi haud fuiſſent, hi nunc in Europam claſſibus aliis ex aliis inueherentur, Graecosque pugnis naualibus vincerent; vt ciuitates olim liberae ſeruirent; vt tyranni ipſis imponerentur, alii ſtatim ſecundum cladem illam, qua res noſtrae conciderunt, alii ſecundum victoriam, qua barbari res Graecas perculerunt. Quo conſtat, dignum fuiſſe Graecia, vt ſuper hoc tumulo in funere tum caeſorum, tonſa capillos et pullata hic compoſitos lugeret, velut eos, quorum cum virtute ſua quoque libertas elata et contumulata fuiſſet. Orbatae ſic tantis viris Graeciae conditio fuit miſerrima; rex Aſiae contra ſecundis rebus effloruit, ex quo ei cum nouis Graeciae ducibus contendere licuit. Graeciae enim vindicibus denudatae iugum ſeruitutis eſt impoſitum; regem autem, ex quo alii graecis praeeſſe coepiſſent, admiratio atque aemulatio inceſſit illorum conſiliorum, quae maiores eius olim agitaſſent. At

enim.

enimvero ad hos queſtus et ad hanc miſerationem ſortis vniuerſae Graeciae communis, magnitudo mali, et patriae caritas, et animi mei me perturbatio imprudentem atque inuitum euexit. Quare ad alios age progrediamur. Conuenit itaque illorum quoque et publice et priuatim meminiſſe, fortium virorum, qui ſeruitutem fugientes, et pro iure ſuo pugnantes, et pro iure ciuili aduerſus dominos illegitimos atque nefarios inſurgentes, Peloponneſiis omnibus nequicquam aduerſantibus, in Piraeeum rediere, non a lege coacti, ſed a natura inuitati, nouisque diſcriminibus vetuſtam maiorum virtutem imitati, corporum ſuorum contentione animorumque fortitudine remp. cum reliquis, quamquam repugnantibus, communicarunt, mortem cum libertate praeferentes vitae in ſeruitute degendae. Cladium, ſi quas ab hoſtibus acciperent, non minus eos pudebat, quam iracundia in hoſtes exarſerant. Malebant mortem patrio in ſolo oppetere, quam in alieno fortunarum fixas habere ſedes, quippe qui pactis ſanctiſſima iurisiurandi fide confirmatis, veluti copiis quibusdam auxiliaribus, fiderent, tametſi ad priſtinos hoſtes noui, ciues ipſorum, acceſſiſſent. verumtamen aduerſariorum non reueriti multitudinem, capita cum periculis obieciſſent, de hoſtibus a ſe deuictis tropaeum condiderunt. Cuius ſuae virtutis teſtes adhuc ſuperſtites habent tumulos Lacedaemoniorum huic tumulo aſſitos. Et profecto, quae respublica ad iſtud temporis deiecta et contempta fuiſſet, eam hi rurſus ad ſuperiorem maieſtatem extulerunt, expulſaque diſcordia pacem et concordiam ei reddiderunt, atque effecerunt, vt pro moenibus dirutis moenia rurſus ſtantia conſpicerentur. Reduces enim domum ab exſilio facti, conſilia ſua conſiliis maiorum hic conditorum accommodarunt, non ad vltionem inimicorum, ſed ad ſalutem patriae conuerſi. Impetrare a ſe cum non poſſent, vt aequis ani-

 mis

mis ſua iura minui, iisque ſe fraudari paterentur, neque rurſus vlla cauſa ad plus ſibi, quam conueniret, arrogandum mouerentur, perinde libertatem ſuam his ipſis adeo, ſi qui ſeruitute delectarentur, impertiebant, atque ſeruitutem horum participare dedignabantur, rebusque geſtis et maximis, et ad laudem ampliſſimis, priores reipublicae clades excuſabant, vt iam conſtaret inter omnes, rempublicam antehac non ignauia ſua, neque hoſtium virtute concidiſſe. Qui enim, tametſi inter ſe diſſidentes, tamen inuitis et ringentibus Peloponneſiis, caeterisque hoſtibus, a quibus ſepti tenerentur, in patriam reditum extorquere potuiſſent, liquet eos facile, ſi animis conſpiraſſent, hoſtes debellare potuiſſe. Laboribus igitur illi quidem in Piraeeo exantlatis hoc conſecuti ſunt, vt in eorum admiratione atque praedicatione omnes homines verſentur. Sed et mercenarios milites hic ſitos par eſt a nobis collaudari, qui ſtrenua opera plebi praeſtita patriam recuperare contendenti, pro noſtra ſalute cum dimicaſſent, ibi rati patriam ſibi eſſe, vbi virtuti proferendae locus eſſet, huiusmodi exitum vitae ſortiti ſunt. Cuius rei cauſa reſpublica eos quoque et luxit publice, et extulit, atque hoc tribuit, vt omne in aeuum paribus honoribus, atque ciues ipſi, afficerentur. Qui autem nunc a nobis humantur, hi ope Corinthiis ferenda illuſtre totique humano generi ſpectabile ſuae virtutis documentum ediderunt. Corinthios enim cum priſtini amici, Spartani, oppreſſum irent, hi, noui ſocii facti, aſſertum ibant, diuerſa Lacedaemoniis ſentieutes. Lacedaemonii namque Corinthiis bona eorum inuidebant, noſtri vero vim et iniurias, Corinthiis a Lacedaemoniis illatas, miſerabantur, neque priſtinas eorum ſecum ſimultates recordabantur, ſed nouam caritatem magni faciebant. Virtutem ecquis hanc neget eſſe, ab his demonſtratam, qui Graeciam ornare conantes, eiusque caritate ducti

ducti, non pro ſua ſolummodo ſalute pericula adire, ſed pro libertate inimicis adeo hominibus reſtituenda mortem oppetere nulli dubitarint? Lacedaemoniorum cum ſociis confligebant, quo hos ipſos, quibuscum confligebant, in libertatem vindicarent. Victoria enim ſi potiti fuiſſent, victis paria ſecum iura contribuiſſent. Aduerſa autem fortuna ſubuerſi certam ſeruitutem ſtabilemque Peloponneſi incolis pone ſe reliquerunt. Illis itaque quidem, Peloponneſiis puta, hac ſorte vtentibus vita quidem fuit miſerabilis, mors autem optabilis. Noſtri vero, et adhuc cum ſupereſſent, et nunc fato ſuo defuncti, beati ſunt habendi, atque ſuſpiciendi, vt qui in bonis virtute maiorum partis educati, eorumque exemplis inſtituti, poſtmodum adultiores facti, maiorumque gloriam ſaluam conſeruarunt, et ſuae virtutis documenta ediderunt. Multis enim ſplendidisque decoribus patriam ornarunt, acceptas aliena culpa labes ſuſtulerunt, bellum a finibus longe ſubmouerunt, vitae denique finem impoſuerunt eum, quo virum quemque bonum decet ſuam obſignare, perſoluta patriae educationis mercede, quamquam moerore et luctu educatoribus relicto. Quapropter eorum deſiderio angi ſuperſtites par eſt, ipſosque ſuam ſortem lamentari, cognatosque defunctorum de vitae poſtmodum degendae caligine atque triſtitia miſerari. Ecquae enim illis reliqua facta eſt hilaritas? qui eos extulerint tantos viros, qui prae virtute penſi nil habentes, vitam ipſi ſuam proiecerint, vxores maritis viduarint, liberos patribus orbarint, fratres cum patribus atque matribus deſertos et deſolatos reliquerint. Ego vero in tanta malorum et multitudine et atrocitate, liberos tamen eorum nullus dubito beatos praedicare, eorumque ſorti inuidere, quos aetatis infirmitas iacturae ſenſu in eiusmodi patribus factae priuet. At parentum, a quibus hi, nunc humati, procreati

ſunt,

ſunt, me miſeret, natu grandiorum, quam vt obliuiſci ſuorum damnorum poſſint. Ecquid enim excogitari queat acerbius, quam hoc, vt, quem tu genueris atque educaris, eundem ipſe tute tuis manibus vbi humaueris, ſpe omni careas, inualido corpore, deſertus ab amicis, neceſſariis vitae adminiculis exutus, et, a quibus antea beatus fuiſſes praedicatus, eorundem nunc commiſeratione grauatus? Eccui mors non ſit tali vita deſiderabilior? Quo enim illi viri erant fortiores, hoc ſuperſtitibus luctus ſit acerbior. cui luctui ecquid tandem vnum eſt, quod modum imperare debeat? vbinam eos oportebit moeſtitiae finem facere? Reine publicae in malis? Atqui refricabunt haec publica mala haec priuata vlcera. Num publicis in gaudiis? Atqui ſatis ad moeſtitiam ciendam hoc eſt, vt e liberorum tuorum tibi ereptorum virtute alios videas fructum laetitiae percipientes. Num in malis priuatis cuique ſuis? ecqui laetentur, videntes, quibus olim amicis vſi fuiſſent, eos nunc paupertatem atque ſolitudinem ſuam deuitare, inimicos autem calamitatibus ſuis illaetari, ab iisque ad inſolentiam efferri? Vna haec mihi ſupereſſe videtur ratio, qua et illos quodammodo ſolemur, et hic compoſitis parem vtcunque gratiam referamus; ſi nempe parentesque eorum non minoris faciamus, atque illi adhucdum ſuperſtites eos facere inſueuerant, liberosque pari caritate complectamur, atque ſi ipſimet eos ſuſcepiſſemus; vxoribus denique viduatis ſi nos haud minus ſedulos praeſtemus tutores, atque illi olim fuere. Quosnam enim maioribus merito proſequamur honoribus, quam hic ſitos? et ex ſuperſtitibus quosnam maiori, quam horum neceſſarios, caritate complectamur? qui cum ex virtute ſuorum, quos nunc lugent, olim, illis adhuc ſuperſtitibus, non ampliorem, atque alii, fructum perceperint, nunc, ſublatis illis, ſoli, ſi verum

volu-

volumus, infortunii onus perferunt. Verum enim vero, non video, quo expediat in huiuſmodi lamentationes effundi. Non enim nos vtique fugiebat, nos omnes legi naturae natos eſſe obnoxios, cui ſemel parendum atque moriendum eſt. Quid opus ergo eſt, quae fata dudum exſpectatione praecipiebamus, ſuper iis angi? aut tam impatienter ferre mala a natura imperata, qui ſciamus mortem ignauiſſimum atque infimum quemque perinde manere, atque fortiſſimum et nobiliſſimum. Mors enim non magis praeteruidet imbelles, quam ſtrenuos reueretur, ſed aequam ſe communemque praebet omnibus. Datum ſi foret, deuitatis bellorum fortuitis, vitam ſic tandem immortalem agere, deceret vtique ſuperſtites, donec in viuis ſupereſſent, caeſos in bellis perpetuo deflere. Iam vero et humana natura morbisque ſenioque eſt obnoxia, eorumque plagis ſuccumbit, et ſors naſcentem quemque ſortita ad preces ſurda eſt, flectique recuſat. Quapropter eos oportet ducere beatiſſimos, ſi qui periculis defungentes ob res grauiſſimas, easdemque honeſtiſſimas, ſic tandem vitam cum morte commutarint, arbitrio ſui non incertae cuidam fortunae permiſſo, neque exſpectato mortis genere ſponte ſua obueniente, ſed cum delectu generis nobiliſſimi. Sunt igitur eorum memoriae ſenii expertes, honoresque illis habendi omnium hominum commouent admirationem atque aemulationem. Cum enim ob naturam, quam ſortiti ſunt mortalem, lugentur, tum ob virtutem, qua exſplenduerunt, pro immortalibus celebrantur. Etenim efferuntur publice, ludique ſuper iis eduntur, habentes locum et robori corporis demonſtrando, et ingenii ſolertiae proferendae, et opulentiae expromendae. Id quod teſtimonio eſt, ſi qui in bellis pro patria dimicantes occubuiſſent, eos dignos haberi honoribus iisdem,

iisdem, qui numinibus deorum immortalium conſecrati ſunt. Quamquam igitur eos ego equidem vitae perinde mortisque beatos praedico, admirorque, exiſtimans illis ſolis naſci expetiſſe, ſi qui virtute hoc ſint conſecuti, vt corpus mortale ſortiti, in fama viuant immortali: neceſſe tamen video nobis eſſe, vt morem antiquo ritui gerentes patriisque inſtitutis, hic compoſitos lamentationibus proſequamur.

ORATIO TERTIA,

quae eſt aduerſus Simonem ſui defenſio.

Tametſi, Senatores Areopagitae, Simonem noui multa alia atque atrocia auſum, nunquam tamen eum eo ſperaſſem audaciae eſſe proceſſurum, vt, quarum rerum par erat eum poenas dare, earum reos ipſe alios, quaſi indigna paſſus, ageret, dictoque iureiurando tanto et tam ſancto ad vos prodiret. Quod ſi ergo iudices quidem mihi eſſent alii, de me pronunciare iuſſi, periculum hoc ego vehementer perhorreſcerem, qui ſaepe in iudiciis verſari plurimumque valere cernam, alias dudum ante a litigantibus comparata aduocatorum praeſidia, iudices auctoritate, gratia, precibus, minis denique et conuitio flectentium atque obruentium, alias alios mirabiles fortunae caſus, vt alia omnia ſaepe eueniant, quam iure certantes ſperaſſent. Ad vos autem ingreſſus, ſpero futurum, vt ius mihi debitum a vobis recuperem. Inprimis hoc, ſenatores, aegre fero, quod agendum mihi coram vobis ſit iis de vulneribus, quorum cum me puderet multos mihi eſſe conſcios, idcirco malui acceptam iniuriam tacitus invltam perferre. Quoniam vero Simon ad hoc neceſſitatis eo me adegit, quod vos nihil celauit, ego rem totam, vt geſta eſt, a capite ad calcem vobis enarrabo, ſed hac conditione, vt ego ſi reus iniuriae datae deprehendar eſſe, veniam nullam impetrem; ſin autem pla-

num

num vobis fecero, criminibus illis me non teneri, quorum me Simon cum iureiurando inſimulauit, ita vt vobis ſolummodo videar amore erga adoleſcentem [Theodotum] exarſiſſe animi quadam leuitate, aut ſi mauultis, dementia, grauitatem vtique aetatis meae non decente; tum vt vos, id quod maiorem in modum vos rogo atque obteſtor, ideo me nil improbiorem habeatis, bene memores, mortalium omnium eſſe neminem, qui non ſenſu quodam amoris afficiatur; at illum eſſe honeſtiſſimum atque ſapientiſſimum, qui huiuſmodi labes humanae naturae cognatas quam decentiſſime perferat. Simon autem, quem coram cernitis, his omnibus in rebus mihi offecit; id quod planum vobis faciam. Ambo nos [ego, et Simon,] eundem erga Theodotum, adoleſcentulum quendam Plataeenſem, exarſeramus, o Senatores. quem ego equidem beneficiis ducebam mihi obſtringendum, ille vero contumeliis et iniuriis hoc ſe ſperabat perfecturum, vt puer imperata quaeque coactus exſequeretur. Longum ſit, quae Theodotus a Simone mala pertulit, enarrare; in me ipſum autem quae Simon auſus eſt, ea vos arbitror ex me audire oportere. Simon nimirum, comperto puerum penes me eſſe, noctu meam in domum temulentus irrupit, effractis foribus, in foeminarumque ſecretum ſe ingeſſit, tametſi ſoror mea intus eſſet, cum filiabus eius, quae omnem ad hoc diei aetatem ita egerunt pudicam, vt vel neceſſariorum quoque conſpectum verecundarentur. Neque (videte, obſecro, quo petulantiae proceſſerit) abſcedere prius voluit, quam homines, et qui fortuito interueniſſent, et illi ipſi adeo, qui eum illuc comitati fuerant, per vim eiicerent, quod illis videretur vim et ſtuprum oblaturus eſſe puellis virginibus, patre orbis, quarum in receptaculum irrupiſſet. Verum aberat tantum, vt Simonem huius tantae inſolentiae facinorumque tam

contu-

contumelioſorum poeniteret, vt loco, vbi coenaremus, explorato, facinus auderet inprimis abhorrens dictuque incredibile; niſi ſi quis furorem eius iam dudum cognitum atque perſpectum habeat. Immiſſo enim, neſcio quo, foras me euocauit. Prodii. Vix prodieram, cum ille in me inuolat, et pugnis me verberibusque concidit. Ego vero inimicum vlciſcebar par referens, et in fugam vertebam, fugientemque vrgebam. Ibi lapidibus ille me petit, quorum vnus aliquis a me aberrans, Ariſtocriti frontem ſauciauit, qui Simonem ad domum meam euntem proſecutus fuerat. Haec ego quamuis grauia atque indigna mihi viderer paſſus, toleranda tamen duxi pudore metuque dedecoris, ſi factum palam fieret, id quod memini me paulo ante dicere, maluique horum delictorum poenas exigere nullas, quam apud ciues dementiae opinionem mereri, bene guarus, neminem fore, qui in Simone iſtaec miretur, reliquis eius notis et ſolitis flagitiis conſentanea; me autem qui riderent ita mulcatum, fore permultos ex eorum numero, qui, ciuium ſi qui ſint probitati ſtudentes, iis inuidere conſueuerunt. Verumtamen ita me ſollicitum habuit iſtius ſceleroſitas, dubiumque, quibus ei modis occurrerem, aut eam deuitarem tractaremue, vt tutiſſimum mihi videretur eſſe ex vrbe diſcedere peregrinatum. Aſſumto itaque puero, (conuenit enim me nihil verorum vos celare) ſolum verti. Temporis interuallo poſt, quod ſatis diuturnum videbatur ad iniiciendam Simoni et obliuionem pueri, et poenitentiam ſuperiorum auſorum, redii, ſed in Piraeeum me abdidi. At ille tamen ſtatim Theodotum animaduertit, atque reſciuit penes Lyſimachum diuerti, qui Lyſimachus prope illas aedes habitabat, quas Simon mercede conductas incolebat. Familiarium itaque nonnullos ad prandium atque compotationem inuitat. Coepulones autem hi cuſtodes in tecto conſti-

conſtituunt, puerum domo egredientem obſeruaturos, quo ipſi ab his cuſtodibus admoniti puerum intro raperent. Interim ego e Piraeeo in vrbem redeo, et in tranſitu ad Lyſimachum ſalutandi cauſa deuertor, pauloque poſt eximus. Illi autem iam temulenti prorumpunt, et in nos inuolant. Erant quidem in illo globo Simonem comitante, qui ſcelus participare recuſarent. Simon autem et Theophilus et Protarchus et Autocles raptabant puerum, qui, abiecto pallio, in fugam ſe coniiciebat; qua ego eum ſperans elapſurum, hos autem, vt primum hominibus eſſent occurſuri, a coepto eſſe deſtituros; haec igitur ego ſperans animoque verſans, alia via diſcedebam. tam vehementer eos cauebam, omniaque eorum coepta magnum mihi fore malum exiſtimabam. Quamquam tum quidem temporis, quo Simon primam inter nos ait pugnam eueniſſe, neque illorum, neque noſtrum cuiquam comminutum eſt caput, neque mali quicquam accepit quisquam, vt auctores vobis erunt, quos ego teſtes ad vos producam, qui rei tum geſtae interfuere. *Teſtimonia.* Simonem itaque, non me, auctorem fuiſſe iniuriae, inſidiatumque, non me illi, ſed illum nobis eſſe, confirmatum audiſtis, ſenatores, a teſtibus, qui rei geſtae interfuerunt. Verum, vt rei proceſſum et exitum enarrare pergam, puer in fulloniam quandam confugerat; verum hi eodem delati vna cum puero irrumpebant, et vi abſtractum abducebant clamantem et vociferantem, hominesque, ad clamorem frequentes et curſim congregatos, obteſtantem, quos hi ſpernebant, ſuccenſentes facto atque ſtomachantes, indignitatemque rei grauiter ferentes. Molonem autem, fullonem, aliosque quosdam, qui eos cum rapto iuuene auffugientes conſectati erant, vindicandi eius atque rurſus eripiendi gratia, verberibus commulcabant. Lamponis ad aedes iam proceſſerant, cum ego ſolus inambulans illis

occurro. Exiſtimans igitur nefas et turpe eſſe, inultum ſi paterer puerum ita contumelioſe raptari, manum vindicem ei iniicio. Hi autem, a me interrogati, cur iſtaec auderent tam legibus contraria, nullo reddito reſponſo, verbera mihi ingerebant, omiſſo puero. Coorto ſic praelio, ſenatores, puero quippe ſaxorum coniectu eos eminus feriente, atque a corpore ſuo arcente, in nos autem his contra ſaxa iactantibus, et prae temulentia lapſantibus, me denique vim defendente, caeteriſque item, qui, cum rixae interueniſſent, nobis, quibus iniuriam oblatam eſſe iudicarent, opem ferebant: ita factum eſt in hoc tumultu, vt capita nobis omnibus comminuerentur. Et reliqui quidem, qui Simoni in iſta per temulentiam commiſſa pugna ſociam praeſtitiſſent operam, vt primum congreſſi mecum poſtmodum ſunt, veniam erroris ſui a me deprecati ſunt, velut non a me laeſi, ſed aggreſſores ipſi, atrocia auſi; totoque quadriennio, quod inde efluxit, nemo eorum fuit vnquam, qui de me quicquam quereretur. Simon hic ipſe adeo, qui vnus haec mihi mala omnia conſciuit, quietum ſe toto illo tempore tenuit, ipſe ſibi metuens. Vt autem comperit in cauſa quadam priuata, quae mihi e fortunarum permutatione cum alio quopiam facienda eſſet conflata, me rem ſiniſtre geſſiſſe, ita me coepit contemnere, vt, qua eſt proteruia, nullus dubitaret in hoc me forenſe certamen coniicere. Haec ipſa quoque vere a me affirmari, quo certiores ſitis, ſenatores, teſtes ad vos adducam eos, qui his quoque interfuerunt. *Teſtes.* Rem iam, vt geſta fuit, tenetis, et a me, et a teſtibus edocti. Verum Simoni, ſenatores, o quam velim eandem eſſe, atque mihi, mentem. Sic enim facile fiat, vt vos a nobis ambobus vera docti ex aequo et iuſto ſententiam pronuncietis. Quoniam vero Simon iurisiurandi ore ſuo dicti nulla ducitur religione, conabor

eius

eius mendacia refutare, atque vos meliora docere. Aſſeuerare nempe illum nil puduit, drachmas trecentas a ſe Theodoto eſſe datas ex pacto cum illo inito, me autem animum pueri malignis et inſidioſis ſuggeſtionibus a ſe abalienaſſe. Atqui, ſi verum hoc erat, oportebat eum aduocatis teſtibus quamplurimis, hanc cauſam iure ſecundum leges exſequi. Verum paret, eum horum nihil feciſſe, contra vero iniurias mihi quam maximas obtuliſſe eo, quod ambos nos modis excepit contumelioſis, quod verbera nobis ingeſſit, quod comiſſabundus in nos graſſatus eſt, quod fores meae domus effregit, quod noctu in aedes mulierum ingenuarum irrupit. Quae omnia vos oportet, ſenatores, pro certis habere argumentis eum hoc agere, vt mendaciis vos circumueniat. Totam ſuam ſubſtantiam ipſe trecentis drachmis aeſtimauit, tanti ad cenſores profeſſus. Ecquotus iam erit, qui non miretur, eum pluris, quam vniuerſis in bonis ipſe habeat, puerum conduxiſſe, ſodalitii et amoris ergo. Verum non habet ſatis hoc comminiſci, de dato argento; eo quoque procedit audaciae, vt id argentum ſe aiat a me recuperaſſe. Atqui, qui conſentaneum eſt, tum quidem nos tantum facinus commiſiſſe, quanti nos Simon inſimulat, vt trecentis eum drachmis fraudare conaremur; nunc autem, pugna depugnata, tandem pecuniam reddere, non ea vſos cautione, vt Simonem ſyngrapham poſceremus, qua is teſtaretur ſibi a nobis eſſe ſatisfactum, omnemque ſe inter et nos obortam ſimultatem et querimoniam ſublatam; nullaque coactos reddendae pecuniae neceſſitate. Verum enimuero, ſenatores, verſutiae ſunt hae omnes Simonis atque impoſturae, callide ab ipſo excogitatae atque conſtructae. Dediſſe ait pecuniam, quo infanda facere ne videretur, ſi, cum nullum interueniſſet aeris mutuo crediti negotium, tamen in puerum modis graſſari tam in-

 dignis

dignis auderet; et rurſus recuperatam ſimulat pecuniam, quia inter omnes conſtat, nunquam me ab ipſo pecuniae fuiſſe poſtulatum, neque ipſum vnquam aeris a me ſibi debiti mentionem feciſſe. Porro queritur ille quidem, ſe verberibus ante fores aedium ſuarum a me mulcatum eſſe, ab iisque graue damnum corpore accepiſſe. Atqui conſtat, eum ſaluum et incolumem ſtadia plus quam quatuor curſu emenſum eſſe, cum puerum perſequeretur. Quae cum viderint homines plus quam ducenti, tamen infitiatur. Tum nos ait ad aedes ſuas veniſſe, teſta vinaria armatos, necemque ſibi minatos eſſe; hanc autem eſſe πρόνοιαν, *necem praemeditatam.* Ego vero, ſenatores, facile perſpectu arbitror eſſe eum mentiri; non vobis ſolummodo, huiusmodi cauſas cognoſcere ſolitis, verum etiam quibuscunque aliis. Eccui enim credibile videbitur, me Simonis ad aedes cum propoſito caedis, paratisque inſidiis, acceſſiſſe, de die, cum puerulo, tot hominibus penes eum rogatu ipſius congreſſis, niſi ſi cui videar eo furoris proceſſiſſe, vt in mentem mihi veniret, certamini cum tanta multitudine me, qui ſolus eſſem, committere; praeſertim qui bene noſſem, mire eum cupere ante ſuas aedes inermem me nanciſci; quippe qui vltro meas in aedes irrupiſſet, penſi non faciens neque ſororem meam, neque filias eius, cognitoque loco, vbi tum forte coenabam, euocatum me pugnis concidiſſet. Et tunc quidem ego me ab vltione repetenda continuerim, ne populi fabula fierem, quod exiſtimarem, humani quid, in quod vel honeſtiſſimus quisque incurrere poſſit, me paſſum eſſe, qui in hominis impuri atque audacis furorem, velut in ſcopulum quendam, impegiſſem; tum vero, multo poſt, libido me, id quod hic ait, inceſſerit, rurſus de me popello fabulam praebendi! Habiturum vtique ſit commentum hoc ſpeciei non nihil, ſi puer penes eum haeſiſſet;

ſiſſet; quaſi ego, cupiditatis impatientia actus, inſolentius quid atque calidius, quam par eſſet, patraſſem. Iam vero nulli cum puero congreſſus ei erant, nil commune; quin imo puerum odio, quam vllum alium hominem, acerbiore proſequebatur. Puer penes me verſabatur. Eccui iam veſtrum, ſenatores, erit credibile, me, qui conſcenſa naue cum puero ex vrbe ideo exceſſiſſem, quo mihi omnis cum Simone digladiandi amputaretur neceſſitas, rurſus, poſt reditum in vrbem, vltro ipſum ad aedes Simonis adduxiſſe puerum, vbi viderem mihi quamplurimum moleſtiarum atque diſcriminum eſſe propoſitum? Egone, illi cum inſidiarer, (inſidiatum enim me ſibi Simon queritur) ſic venirem imparatus, vt neque amicos, neque ſeruos, neque vllum alium hominem mihi praeſto eſſe iuſſiſſem? praeterquam hunc vnum puerulum, qui cum ferre mihi opis nihil poſſet, tum, ſi quid ego fraudis commiſiſſem, prodere me, tormentis ſubiectus, poſſet? At enimuero dementiae proceſſeram eo ſcilicet, vt locum tempusue minus obſeruarem, quo Simonem, cuius vitae dicor inſidiatus eſſe, ſolum et inermem nanciſcerer, ſiue noctu, ſiue interdiu; ſed illum ſcilicet in locum me demiſi, vbi futurum erat, vt a quam plurimis et conſpicerer, et plagis vſque ad necem conciderer; quaſi meummet ipſius in caput fraudem hanc praemeditatae necis excogitaſſem, quo acerbius atque crudelius ab inimicorum inſolentia exagitarer. Praeterea, ex ipſo quoque conflictu, ſenatores, colligatis eum mentiri. Puer enim, vt primum Simonem noſcitauit, eiusque globum, et quid deſignarent ſenſit, abiecto pallio, in pedes ſeſe dedit, quem Simon cum ſatellitio ſuo inſectatus eſt. Ego autem diuerſa via auffugiebam. Vtris iam decet culpam attribuere? fugientibusne, an inſectantibus, deprehendere illos contendentibus? Ego equidem conſtare inter omnes arbitror,

bitror, metuentes ſaluti ſuae fugere, malum autem dare properantes inſectari. Iam cauſſari non licebit, probabilia quidem haec dictu audituque eſſe, verumtamen ipſos multo ſecius, atque ego aiam, egiſſe. Imo vero, puerum vt conſecuti ſunt, de via raptum vi abducebant. Interueniens ego fortuito, non his quidem *manus inieci, at puerum tamen eripere tentabam; quem illi pergentes vi agere, me pulſitabant; id quod ex hominum, qui rei geſtae interfuerunt, teſtimonio conſtitit. Graue igitur et acerbum fuerit, quae hi tam infanda iurique ciuili tam repugnantia perpetrarunt, ea me videri per fraudem dudum ante praemeditatam exercuiſſe. Ecquae tandem erat mea futura ſors, ſi res contra fuiſſet geſta, atque nunc reapſe eſt! ſi nimirum ego, multis ſtipatus familiaribus occurriſſem Simoni, manus cum eo conſeruiſſem, verberaſſem, perſecutus eſſem, puerum deprehenſum vi abducere laboraſſem; cum nunc ab eo, qui iſtaec omnia patrauit, tantum in diſcrimen coniectus ſim, vbi patrio de ſolo fortunisque meis omnibus periclitor? Sed, maximum videte, ſenatores, argumentum, omniumque luculentiſſimum. Iniurias a me accepiſſe, inſidiisque petitus eſſe, qui videri vult, (quas enim rebus approbare nequit inſidias, eas oratione iactat) toto ille quadriennio auſus non eſt ad vos ſuas de me querelas deferre. Alii quidem homines ab amicorum conſortio abſtracti, atque inſuper plagis commulcati, ſtatim, ira ſtimulante, animum vltioni adiiciunt; hic autem annis demum aliquot poſt! Satis mihi videor, ſenatores, per ipſam rei geſtae veritatem verbis meis declaratam, planum vobis feciſſe, culpa me vacare, fraudisque nihil imputandum mihi eſſe, et praeterea in iurgiis ex huiusmodi cauſis enaſcentibus tam placido ſum atque tam compoſito animo, vt, quamuis alias multas a Simone contumelias acceperim, caputque ab eo con-

eo contuſum retulerim, ad vos tamen ea de re referendum haud duxerim, belluis, non hominibus, dignum ratus ardorem vindictae, ſi ſuper amoribus mihi contractum cum quopiam iurgium fuiſſet, eum patria eiicere molientis. Tum ſi quis te, ſine propoſito interimendi, vulneret, ea mihi nulla videbatur πρόνοια *caedes deliberata* eſſe. Ecquis enim tam ſit vecors, vt dudum ante ſecum deliberet atque conſtituat, quomodo inimicorum cuipiam vulnus imponat? Liquet enimuero, qui leges hoc in tribunali obtinentes primi ſanxerunt, eos exſilium non in hos decreuiſſe, ſi qui, fortuita commiſſa pugna, capita inter ſeſe ruperint; (nam profecto id ſi iuris illi ſtatuiſſent, o quam multos in exſilium exterminaſſent!) ſed in eos, ſi qui ex inſidiis quempiam vulnerent, quem occidere geſtientes et parantes haud potuiſſent. His illi priſci legislatores poenas conſtituére tam ſeueras, exiſtimantes, non impoſitorum vulnerum, ſed agitatorum conſiliorum, atque machinationum funeſtarum illos poenas debere. Nam, etſi cupitis minus eſſent potiti, caedem tamen illos nihilominus, quantum in ipſis fuiſſet, patraſſe, neque per ipſos ſtetiſſe, quo homicidium minus committeretur. Sic veſtri maiores. At enimuero vos ipſi quoque ſaepenumero temporibus praeteritis ad hunc modum in cauſis προνοίας pronuntiaſtis. Et profecto, ſi qui per temulentiam, aut per contentionem, aut ob amores, aut ob ingeſta conuicia, aut ſuper meretrice, digladiati vulnera acceperint, aut denique ſuper eiusmodi rebus, quarum omnes, vbi reſipuerint, poeniteat, graue ſit atque ſaeuum, vos ab iis poenas tam atroces repetere, vt eos ciuitate exterminetis. Prae caeteris in hoc Simone inconſtantiam et mutabilitatem animi miror. Non enim mihi videtur eiusdem eſſe, vt amoris vna calumniandique morbo teneatur; ſed amare quidem animorum eſt ſimplicio-

 rum,

rum, calumniari autem verſutiſſimorum. Velim licere mihi reliquas quoque nequitias eius coram vobis explicare, quo intelligeretis, multo eum eſſe digniorem, qui capitis ſui cauſam ipſe dicat, quam vt alios in diſcrimen amittendae patriae coniiciat. Ego vero reliqua quidem omittam, quod vero et veſtram flagitare audientiam, et documentum fore videtur audaciae atque inſolentiae huius Simonis, de hoc vno commemorabo. In caſtra ad Corinthum cum veniſſet pugna iam depugnata, et finita ad Coroneam expeditione, Lacheti, cohortis tribuno, repugnauit, et verbera ingeſſit, eoque meruit, vt totius ciuitatis, quae tum illis in caſtris vniuerſa agebat, ipſe vnus negligentiſſimus diſciplinae miliraris atque nequiſſimus iudicatus, cum infamià, voce praeconis, iuſſu imperatorum, expelleretur. Multa forent alia praeterea, quae de Simone praedicarem; verum, quoniam ex antiquo ritu non licet in iudicio veſtro, ſenatores, a cauſa aliena proferre, haec pauca vobis proponam diligenter conſideranda. Hi meam in domum per vim irruperunt, hi nos ſunt inſectati, hi nos per vim raptarunt. Haec recordati pronunciate id, quod ius et fas eſt, neque patimini ea me patria per neſas extrudi, pro qua multa certamina decertaui, multisque functus ſum muniis eum largitionibus pecuniariis coniunctis; cui malum nullum vnquam neque ego, neque maiorum meorum quisquam conſciuimus, ſed multa contra emolumenta atque decora comparauimus, quo vobiscum alii me merito miſerentur, non ſolum ſi quid eorum fatale mihi ſit pati, quae Simon vult, ſed etiam hoc vel ſolo nomine, quod per cauſam huiusmodi tam vilem, tam turpem dictu, ad certamina forenſia huiusmodi cum capitis et fortunarum omnium diſcrimine coniuncta fuerim adactus.

ORA-

ORATIO QVARTA,

quae eſt defenſio aduerſus aliquem, cuius nomen hodie ignoratur, in cauſa vulneris praemeditati.

Nulla nobis pacta reconciliationis interceſſiſſe, de hoc hunc hominem contendere, id vero perquam eſt mirabile. Ego equidem ex eius re ruſtica, quae abſtuleram, mancipia et par boum aratorum, ea me ſibi reſtituiſſe, nequit infitiari; at idem tamen, qui ſuper his rebus tam liquido mecum in gratiam rediit, vt dubitationi locus nullus ſuperſit, vna de muliere contendit inter nos non conueniſſe, vt ea pari iure nos ambo vteremur. Conſtat illum propter hanc mulierculam permutationem bonorum mecum ſuſcepiſſe, et cauſam tamen, cur, quae meorum abſtulerat, ea mihi reddiderit, verum fateri ſi velit, aliam allegare nullam poſſit, quam quod amici communes his de rebus omnibus inter nos diſceptarint, deciderint et compoſuerint. O vtinam iudex in Dionyſiis ludis ſorte factus, victoriam tribui noſtrae haud abiudicaſſet! quo poſſem hoc vti argumento perſpicuo ad docendum, bona eum fide mecum in gratiam rediſſe. Iam vero ſpoponderat ille quidem ſcripto ſua manu exarato in tabulis illa ipſa de cauſa conditis, victoriam tribui meae ſe eſſe adiudicaturum, ſi eueniat, vt a ſorte iudex deſignetur. Deſignatus autem, nihilominus abiudicauit. Quae a me vere perhiberi, cum ſciant Philinus et Philocles, teſtari nequeunt, quoniam ea in cauſa, cuius reus agor, διωμοσίαν, hoc eſt, iusiurandum ante cauſae in forum ingreſſum a litigantibus dicendum, non dixerunt. Eſſetis alias perſpicue intellecturi, nos ſuffragio noſtro effeciſſe, vt iudicaturam hic adipiſceretur, et per nos ſtetiſſe, vt iudex ſederet. Sed erat nempe inimicus; et eſto, per me licebit, ſiquidem eſſe vult. largiar hoc ipſi. neque enim mea intereſt.

Veni ergo ad eum, iuuat enim tantiſper hoc comminiſci, cum propoſito caedis inferendae, irrupi vi in domum eius. Eccur itaque eum non occidi? cuius corpus in poteſtatem meam redegiſſem, et tantum valens, vt ipſam adeo mulierem mecum aufferrem. Dicat hoc coram vobis. Atqui non poterit dicere. Iam vero nemo veſtrum eſt, qui neſciat, multo facilius eum ictu ſicae, quam pugni, potuiſſe tolli. Conſtat ergo ne ipſum quidem aduerſarium ingreſſus ad ſe facti cum telo letifero me inſimulare. Sed teſta vinaria ſe ait ictum eſſe. Atqui e dictis ab ipſo conſtat, eam non fuiſſe *πρόνοιαν*, *vim* aut *caedem praemeditatam*. Nam vim praemeditati ſi veniſſemus, non veniſſemus tam inermes, vt nunc coram vobis adſto, cum dubium eſſet, eſſemusne teſtam figlinam apud eum inuenturi, etiamſi teſta ſatis potens ad necem conſciſcendam fingatur; aut ſatisne validum ad mortem inferendam hoc teli genus eſſemus habituri; ſed eo telo armati in viam nos dediſſemus, domoque id nobiſcum attuliſſemus. Iam vero ipſi confitentur hi [aduerſarius, et ancilla, et iis addicti reliqui] nos ad pueros meritorios, et ad tibicinas, et ad temulentos veniſſe. Ecqui tandem haec ſit caedes praemeditata? ego equidem haud eſſe putem. Verum hic homo contrario aliis modo peruerſus in amando atque miſer eſt. vtrumque vult, et argentum retinere, et ſcorto ſolus potiri, a qua exſtimulatus, manu nimis citus et praeceps ad contumelias eſt; vnde neceſſario fit, vt laeſi vim vi repellant atque vlciſcantur. Scortum autem modo me ſummi facere ſimulat, modo illum, ab ambobus amari cupiens. Quod ego mulieris ingenium, vt a principio tuli animo aequo et facili, ita adhucdum fero, ille autem eo excedit rabiei, vt vibices vulnera appellare haud erubeſcat, et in ſella geſtetur, grauiſſimaque ſe affectum ſimulet valetudine, ſcorti ergo, quo frui ſine con-

ne controuerſia queat, ſi partem pretii pro ea venali perſoluti meam mihi reddere velit. Et ait ille quidem nos ſceleratum in modum ſibi inſidiatos, rebusque in omnibus nobis contradicit. meretricem tamen illam ipſam, e qua tormentis ſubiecta poterat fidem verbis ſuis approbare, ad tormenta dedere recuſat; quae fuiſſet hoc primum indicatura, noſtrum ne amborum ipſa ſit communis, an huius propria; tum ad emtionem ſui vtrum ego dimidiam pretii partem contulerim, an ille vnus totum perſoluerit; poſt, vtrum inter nos reconciliati ſimus, an ſimultates adhucdum exerceamus; item, vtrum inuitati venerimus, an iniuſſu; poſtremo, vtrum hic prior manus violentas intulerit, an ego verberandi fecerim initium. Et horum, quae enumeraui, vnumquodque ſigillatim, et reliquorum in controuerſiam venientium nihil non facili negotio meretrix haec et alios docere poterat, et hos ipſos noſtros aduerſarios. Nullum itaque hic ſubeſſe facinus praemeditatum nullamque a me factam huic iniuriam fuiſſe, vobis, ſenatores, e tot numero documentisque atque teſtimoniis opinor eſſe demonſtratum, rogoque vos, dignumque vobis cenſeo, vt, quantum pondus ad conciliandam verbis aduerſarii fidem habitura fuiſſet mea tormentorum recuſatio, ſi illum offerentem ego recuſaſſem; tam perinde validum meae veracitatis argumentum habeatis hoc, quod ille pati noluerit, ex illius meretricis pelle veritatis confeſſionem exprimi; tum vos hoc rogo, vt, quod hic ait, mulierem liberam eſſe, tanti id ne faciatis, vt ab eo decipiamini. Nam, vt libera ſit, meum quoque conſenſum accedere conuenit, measque partes hoc in negotio non minores verſari, quam eius; quippe qui ad emtionem huius corporis partem aeris dimidiam de meo contulerim. Verum enim vero mentitur, deditaque opera verum vos celat. Miſera enim vero et luctuoſa ſit

iſtaec

iſtaec conditio. Mulieris ingenuae ad redemtionem ex hoſtium captiuitate aes ſi impendiſſem, liceret mihi ea quoquo vellem abuti, nullamque non operam ab ea exigere. nunc autem periclitanti mihi de communione patriae obtinenda, ne hoc quidem minutum licebit, vt ex hac muliere, quae ſeruilis eſt conditionis, iis de rebus, quarum cauſa capitis in diſcrimen adductus ſum, perconter! Atqui eiuſmodi in cauſa, tam capitali, atque haec mea eſt, eam tormentis ſubiici multo erat aequius, quam tum ſub corona vaenire, quum hoc ageretur, (fingam enim tantiſper) vt ego ex hoſtium captiuitate redimerer pecunia, ex ancillae venditione redacta. et erat hoc tanto aequius, quod e captiuitate quidem tibi liceat in patriam redire multis aliis quoque modis, vt, ſi hoſtes ipſi te vltro dimittant, aut ſi redemtionis pretium aliunde extuderis. Inimicorum autem in poteſtatem tradito tibi non licet eam in patriam redire, vnde per immanitatem eorum eiectus fueris, qui aere placari nolint, ſed, vt patrio te ſolo arceant, in ſummis votorum atque contentionum habeant. Decet itaque vos, non excuſationem huius hominis probare, poſtulantis mulieri tormenta ideo remitti, quod ingenua ſit, quod commentum eſt veritate caſſum; ſed multo magis, eum iſtaec aequa cenſentem pro ſycophanta ius aequum peruertere conante habere, quippe qui facile ſibi futurum ſperet, vt argumento veri inueniendi tam certo praetermiſſo, mendaciorum ſuorum praeſtigiis vos circumueniat. Nam profecto vos non decet, ſponſionem eius noſtra credibiliorem ideo habere, quod ſeruosſuos ad tormenta obtulerit. Quod enim illi vnum norant, nos ad ipſum veniſſe, id ipſi nos vltro confitemur factum. num autem vocati venerimus, necne, et vtrum ego plagas prior acceperim, an intulerim, mulier id melius norat, quam ſerui. Praeterea, ſeruos ſi torſiſſemus, qui

huius

huius proprii ſunt, torſiſſemus incaſſum et ſtulte, ſi quid, huic gratificantes, meam in fraudem eſſent mentiti. Mulier autem nobis ambobus erat communis; ambo enim nos pro capite eius e cataſta redimendo partem pretii aequalem contuleramus; et propter eam norat aduerſarius maxime omnes has contentiones atque moleſtias nobis coortas eſſe, et in eius pelle nihil poſſe occultum manere. Et quamquam ego iniquiore, quam aduerſarius, loco eram futurus, ſi mulier haec torqueretur, nullus tamen dubitaui periculum hoc quoque facere. Maioris enim hunc mulier facit, id quod ipſis e rebus conſtat, quam me. Conſilia operamque cum hoc illa coniunxit ad me laedendum atque vexandum; mihi autem nunquam illa operam nauauit ad illi incommodandum. Et nihilo tamen ego minus ad teſtimonium huius mulieris confugi, quo teſtimonio fidere aduerſarius dubitauit, fidei mulieris ſe committere non auſus. Oportet itaque vos in cauſa tantum periculum mihi creante, orationem huius non temere probare, ſed, recordantes de patria et de fortunis omnibus aut ſaluis retinendis, aut amittendis, mihi certamen eſſe propoſitum, rationem harum habere ſponſionum. Documenta adhuc euidentiora ne requirite. Alia enim, praeter haec, non facile habeam afferre, vnde certi fiatis, me ſcelus non agitaſſe praemeditatum. Hoc enim vero, ſenatores, indignor, et fero quam impatientiſſime, propter ancillam, quae ſcortum ſit, ſummarum rerum in diſcrimen me deueniſſe, qui vitae innocentem nunquam non me geſſerim. Ecquod enim vnquam aut reipublicae, aut huic ipſi malum creaui? aut cuinam ciuium omnium vni iniuriam obtuli? Nullum vnquam ſcelus patraui, quale hi me patraſſe aiunt; quamquam, id quod cuiusvis eſt, factuque facillimum, aiunt ſolummodo, rebus ipſis non probantes. Et nihilominus tamen per hanc meram verborum inuidiam conflatum mihi tantum eſt

malum

malum ab his, vt de ſumma rerum pericliter. Per liberos itaque veſtros, per vxoresque, per deos denique ſolum hoc atticum obtinentes, oro vos ſupplex obteſtorque, vt mei miſereamini, neque me ſinatis ex huius inimici mei arbitrio aut ſtare, aut cadere, neque me in peſtem immedicabilem coniiciatis. Neque enim merui exſilii poenam huic dare, neque hunc conuenit, tantam a me repetere poenam earum iniuriarum, quas ait ille quidem a me tuliſſe, nullas autem vnquam tulit.

ORATIO QVINTA,

quae eſt breuis defenſio Calliae incerta in cauſa, forſitan ſacrilegii.

Callias alia quapiam de re; non de libertate retinenda, ſi contenderet, ſufficerent mihi ab aliis pro eo dicta. Iam vero turpe mihi videtur eſſe, hortanti, me Calliae atque roganti, homini denique non mihi modo nunc amico, ſed et olim cum patre meo coniunctiſſimo, donec pater in viuis ſupereſſet, et quicum nobis multae intercesſerunt rerum contractarum neceſſitudines, pro virili mea, quoad ius et fas ſit, nolle ſuccurrere. Exiſtimabam itaque, Calliam, inquilinum inter nos agentem, ita ſe geſſiſſe, vt dignus eſſet ornamento potius aliquo atque emolumento cohoneſtari, quam ex eiuſmodi criminibus tantum in diſcrimen coniici. Verum enim vero mali bonis inſidiantes, vitam ſuſpicioſam atque periculoſam non minus innocentibus reddunt, quam multarum noxarum reis. Vos autem non decet ſeruorum orationi fidem adhibere, horum [aduocatorum Calliae] derogare; reputantes, de Callia quidem qui quereretur, neminem vnquam fuiſſe, neque priuatum hominem, neque honore quopiam fungentem; eumque de ciuitate noſtra, in quam fortunarum ſuarum ſedem transtulerit, tam multis

multis eſſe modis bene meritum, vt ſine cuiusquam offenſione, atque ſine criminatione ad id aetatis peruenerit; hos autem [ſeruos] homines impuros, quibus vniuerſa vita ſceleribus cooperta ſit, quae moleſtiis atque cruciatibus multis magnisque corpore tolerandis luerunt, nunc audere libertatis mentionem facere, ad eamque adſpirare, quaſi praemium egregiae cuiusdam operae a ſe reipublicae nauatae poſcentes. Id quod ego equidem in illis haud quaquam miror. Norunt enim, mendacii conuictos ſe peiore conditione non futuros, quam haec eſt, qua nunc ſunt; ſin autem vobis imponere et verba dare potuerint, tum ſe malis praeſentibus liberos fore. Atqui eiuſmodi homines oportet, neque in accuſatorum numero haberi idoneorum et fide dignorum; neque in teſtium. Non hi, quibus in ſua de aliis praedicatione magnorum ſita ſpes eſt compendiorum, ſed illi potius ad accuſandum teſtandumque admittendi ſunt, qui ſaluti publicae conſulentes atque ſuccurrentes, capita ipſi ſua diſcriminibus obiiciunt. Recte vos mihi facturi videmini, ſi cauſam hanc non priuatam, ſed publicam habeatis, ad ſalutem omnium, quotquot in ciuitate degunt, pertinentem. Non enim his modo, quorum cauſa nunc agitur, ſunt ſerui, ſed etiam reliquis omnibus; qui ſerui, in horum [conſortium ſuorum] fortunam intuentes, non iam hoc agent impoſterum, neque ita ſecum inſtituent, vt bene de dominis merendo libertatem mereantur, ſed vt falſa de illis denuntiando.

ORATIO SEXTA,

qua Andocides impietatis reus agitur.

* * * Equum e marculo fani religatum, quaſi reſtitueret, inſecuta nocte rurſus inde ſubtraxit atque abegit. Hic igitur, tanti facinoris reus, genere

nere mortis acerbiſſimo periit, fame. Quamquam enim multae ei lautaeque dapes apponerentur, teterrimus tamen foetor e panibus atque mazis exhalans, eum paſſus non eſt appoſitorum quicquam guſtare. Multi noſtrum iſtaec ex hierophanta, cum narraret, audiuere. * * * Quapropter aequum eſſe duco, tum temporis dicta vobis a me, per occaſionem Andocidis, in memoriam reuocari, quo homo, qui neceſſarios amicosque ſuos indicina ſua peſſumdederit, ſceleris ſui conſcios et participes eos criminando, non illos ſolummodo ore ſuo peſſumdederit, ſed ipſe quoque rurſus ab alio quopiam accuſatore perculſus peſſum eat. Neque vobis licet, eiuſmodi in cauſa pronuntiantibus, aut commiſeratione Andocidis, aut gratia moueri, qui certi ſitis, hominem religionum vtriusque numinis [Cereris et Proſerpinae] palam violatarum reum vobis puniendum eſſe. Iam conſentaneum eſt hoc exſpectare futurum, vt, qui ipſe ſibi quisque videtur, idem aliis quoque videatur eſſe. Fingamus tantisper, exempli cauſa, Andocidem ſententia veſtra ab hoc crimine abſolutum hinc diſcedere, ad ſortiendum in comitiis nouem Archontum accedere, a ſorte regem ſacrorum deſignari. Numquid aliud tum fiet, quam hoc, vt pro vobis ſacra faciat, votaque ſuſcipiat e ritu patrio, alia hoc in Eleuſinio, alia in fano Cereris apud Eleuſinem, et ſub tempus Myſteriorum feſto praeſideat operam dans atque cauens, vt nemo per ſacros illos dies quicquam committat nefarium, irreligioſum et ſacris inimicum. At quam putatis mentem tum fore myſtis, vndique huc congreſſis, quo ſacris occultis initientur, videntibus, qui et cuias ſit rex ſacrorum, omniumque ab eo impie factorum recordantibus? quam fore caeteris graecis, ſi qui huc per feſti cauſam conuenerint, ſiue quod ſacrificia ſuo nomine per dierum feſtorum oportunitatem offerre, ſiue quod ſolummodo ſa-

crarum

crarum coeremoniarum ſpectaculis intereſſe decreuiſſent. Auctores enim facinorum ſiue ad laudem, ſiue ad dedecus inſignium, neceſſe cum ſit ab iis inclareſcere, non patiuntur ſcelera, quibus Andocides numina deorum violauit, eum cuiquam, ſiue foris, ſiue domi, ignotum eſſe. Multos praeterea quoque populos in erroribus ille ſuis exagitauit, Siciliam, Italiam, Peloponneſum, Theſſaliam, Helleſpontum, Ioniam, Cyprum concitauit, regibus multis blanditus eſt, quibuscum vsquam locorum congrederetur; praeterquam vni Syracuſano Dionyſio, qui omnium aut fortunatiſſimus, aut calidiſſimus eſt, eo, quod ex omnibus Andocidis conſuetudine vſis, ipſe ſolus ab eiusmodi circulatore non deciperetur, hanc artem exercente, vt inimicis quidem nil incommodet, amicis autem malorum det, quam poſſit plurimum. Quapropter facile factu vobis non erit, ſi qua in re ei per gratiam contra ius et fas conniueatis, vt id occultum Graecis maneat. Facere ergo non poteritis, Athenienſes, quin, hoc de homine quid ſtatuatis, diligenter atque ſeuere deliberetis, qui probe noritis, negatum hoc vobis eſſe, vt vna legesque patrias et Andocidem tueamini, ſed alterutrum eſſe optandum, vt aut leges aboleatis, aut hominem hunc amoliamini; eo progreſſum audaciae, vt aiat, in ſe latam legem iam dudum ſublatam eſſe, ſibique iam licere forum et templa frequentare, verſeturque in ſenatu. Atqui Periclem aiunt aliquando vobis auctorem factum, vt in ſacrilegos non ſolum legibus de iure ciuili perſcriptis, ſed illis quoque uteremini, quae literis haud conſignatae, cuſtodes atque interpretes habent Eumolpidas, de iure ſacro conſulentibus reſpondentes. quas leges ad id diei neminem vnquam valuiſſe conuellere, neque auſum eſſe quemquam iis refragari, neque conſtare a quo profectae ſint. tam alta eas eſſe antiquitate venerabiles. Hoc enim pacto futurum ſibi

videri, vt ſacrilegi poenas dent, non hominibus modo, ſed ipſis quoque diis. Verum Andocides adeo deosque parui facit, eosque, quibus mandatum eſt violatarum religionum vindicias exſequi, vt priusquam decem plus minus dies in vrbe, reuerſus ab exſilio, exegiſſet, cauſam impietatis ad regem ſacrorum deferret, iudicesque ſorte conſtisui curaret; quamuis Andocides eſſet, hoc eſt is, qui aduerſus deos tam nefanda eſſet auſus. Archippum, (dicam enim, quo magis animum attendatis) aiebat in Herma ſibi gentili et auito nefas patraſſe. Archippus contra Hermam illum ſaluum atque integrum ſupereſſe nihilque paſſum earum contumeliarum, quas Hermae reliqui accepiſſent. Et nihilominus tamen, vt ſibi cum Andocide, homine hoc animo, his moribus praedito, certandum ne eſſet, vexationem nummis datis redemit. Atqui ſe dignum qui cenſuit, vt ab alio poenas impietatis repeteret, ab eo alios quoque ſceleris eiusdem poenas repetere vtique ius et fas, pietatique erga deos erit conſentaneum. Verum graue, aiet, indignumque eſſe, indicem quidem extrema pati, indicio autem notatos ſaluo gaudere ſtatu et iure ciuili, perinde vobiscum fruentes iuribus atque honoribus iisdem. Atqui graue qui non erit, eum ſatis non habere, ſi cauſam capitis ſui ſibi dicere liceat, ſed etiam aliorum accuſationem defenſioni ſuae admiſcere? comparare inter ſe cauſas quam plurimum diſtantes? Nam alios quidem quod rurſus ciuitate recepiſtis, quos ſacrilegii reos factos exſilio multaueratis, nulla verſatur in eo culpa veſtra, ſed illi deliquerunt, qui vobis reuocationem eorum atque reſtitutionem in integrum imperarunt, inuitisque extorſerunt; quo facto hi cum ſacrilegis eiusdem ſacrilegii reatu ſeſe ipſi obligarunt. Nunc autem, liberi cum ſitis veſtraeque ſpontis et excuſſo tyrannidis iugo rerum veſtrarum arbitri, ſi nunc vindicias

cias deorum tollatis, culpa iam ipſi vos tenebimini, hi autem, tyranni quondam veſtri, extra culpam erunt. Nolite ergo criminationem hanc, et hunc reatum veſtris ipſimet manibus ab illorum capitibus in veſtra transferre, cum liceat vobis, poena ſceleris reo infligenda, infamiamque et piaculum effugere. Praeterea, quos Andocides queritur, vobis exprobans, in vrbem reuocatos, vnde ob impietatis crimen exſulatum ire iuſſi fuiſſent, hi ſcelera infitiantur a ſe commiſſa eſſe ea, quorum ſe delator Andocides inſimulaſſet. Andocides autem ipſe ſua ſe confeſſione reum fecit. Atqui non in aliis ſolummodo iudiciis, ſed in ipſo quoque Areopagitico, quod omnium iudiciorum ſanctiſſimum et iuris aequi tenaciſſimum habetur, quicunque capitale crimen a ſe admiſſum fatetur, is ſtatim capite poenas luit. Sin autem infitietur, inquiritur in cauſae veritatem, et conuictionis per argumenta fidiculae admouentur. quo ſaepe factum eſt, vt accuſati abſoluerentur; qui re diligenter explorata iudicibus nihil deliquiſſe viſi fuiſſent. Haud conuenit ergo infitiantes crimen cum confitentibus pari conditione habere. Mihi vtique graue accidit indignumque, ſi committatur vt deorum ſit penes nos peior, atque hominum, conditio. Hominis corpus ſi quis vulnerarit, e. c. caput, aut os, aut manus, aut pedes, illi ius Areopagiticum, titulo vulneris praemeditati, exceſſum ea ex vrbe, in qua vulneratus rem familiarem habet, imperat; quo ſi redierit ab exſilio, indicatur ſenatui Areopagitico, qui eum ſtatim morti damnat. deorum autem in ſimulacra ſi quis eandem vim atque idem nefas expedierit, eum vos templorum liminibus non arcebitis, ſed ad aras accedere inultum ſinetis? Atqui his proſpicere, hos ornare, tueri, demereri, cum decet, tum expedit, a quibus cum ſpe bonorum impetrandorum propoſita, metus quoque malorum accipiendo-

rum immineat. Quid? quod Graecorum multos aiunt Andocidem ob illa tot ab eo ſic inter nos impie facta ſuis templis excluſiſſe. Vosne ergo, Andocidis iniuriis ipſi laeſi, ritus et iura veſtra minoris facietis, quam alii faciunt? Tanto eſt huius Andocidis erga deos impietas, quam Diagorae Melii fuit, atrocior, quod Diagoras in aliena fana ludosque orationis ſolummodo profanitate graſſatus eſt, Andocides autem facinorum, in ſua patria ſacra. Oportet itaque, vos, Athenienſes, in ciues veſtros, circa religiones deorum delinquentes, ſeuerius, quam in peregrinos, animaduertere. Iniuria enim altera eſt aduentitia, haec autem domeſtica. Dedecus hoc ſtultitiae ad vos ne admittite, vt, cum criminoſos impune ſinatis abire eos, quos in poteſtate habeatis, tum, ſi qui fuga ſe veſtrae animaduerſioni ſubduxerint, eos veneмini, atque comprehendere laboretis, talenti praemio per praeconis vocem ei proponendo, ſi quis impium hominem, aut viuum adhuc et ſpirantem ad vos adduxerit, aut peremti caput pertulerit. Sin minus, videbimini Graecis veſtram erga deos pietatem inanium verborum ludibriis iactare magis, quam rebus ipſis in poenis ſacrilegorum exſequendia approbare velle. Neque cauit Andocides, vt intra moenia vrbis patriae impietatis ſuae offenſio ſubſiſteret atque contineretur, ſed ad Graecos quoque vniuerſos ſuum deorum contemtum palam iactauit, atque velut inſultabundus declarauit, nullum a ſe deorum numen haberi. Neque enim in terra continente ſe continuit, tanquam poenas facinorum ſuorum metuens in vndis ſe manentes, ſed, veluti ſe fidens, deosque ad ineundum ſecum certamen prouocans, in mare ſe demiſit, nauiculariae factitandae animum adiecit, nauicularia exercenda mare intatum atque infeſtum reddidit. Verum deus eum ad locum ſupplicii tolerandi velut obtorto collo attraxit, quo, per cauſam mei, ad loca

loca reuerſus criminum commiſſorum ipſi conſcia, meritas tandem poenas daret. Et mox daturum profecto confido. Quod ſi tamen minus id euenerit, ego equidem haud ſim miraturus. Neque enim deus delicta in continenti punire ſolet. Verumtamen, quanquam hoc, quod vos exercetis, iudicium mere humanum eſt, hoc eſt, incerti et fallacis exitus, quippe quod multimodis fraudibus ludi atque peruerti queat, deorum tamen iudicium qui aut falleret, aut perfringeret, nemo vnquam fuit. Id quod ita eſſe, multis ego e documentis colligo, cernens alios quoque ſacrilegiorum reos, quamuis lento, et multo poſt, at certo tamen et ineuitabili ſupplicio ſatisfeciſſe, et ipſos, et eorum poſteros maiorum piacula ſuis capitibus lueutes. Interea deus ſceleratis terrores multos atque diſcrimina multa immittit, per quae factum eſt, vt impatientes malorum, a quibus liberari geſtirent, in mortem ruerent. Deus autem ne mortem quidem vitae infinitis moleſtiis et cruciatibus exercitae portum aperit, quo confugiat, ſed ad Tartara mittit manes defunctos, dirius etiam excruciandos. Longius ne abeam, huius ipſius ſpectate vitam Andocidis, ex quo ſacrilegii ſe reum fecit, num qua ſit alia vita eius ſimilis. Andocides enim, vt e mulcta arbitraria ob delictum ipſi irrogata in iudicium inductus erat, ipſe ſeſe in carcerem compegit, eo, quod ipſe ſibi ſua aeſtimatione poenam hanc carceris ſtatuiſſet, niſi ſeruum tradidiſſet, quem a ſe tradi non poſſe probe norat, vtpote ſui cauſa, ſuorumque ſcelerum, ne index fieret, interemtum. Atqui fieri qui poſſit, vt minus videatur mentem eius vitiaſſe deus atque occoecaſſe, qui facilius toleratu atque commodius arbitratus ſit ipſummet ſibi cuſtodiae mulctam irrogare, quam pecuniariam, pari vtramque in partem ſorte propoſita. Ex illa enim vltro delecta litis aeſtimatione haeſit in vinculis ad an-

num ferme, iisdemque in vinculis neceſſariorum atque familiarium indicauit nomina, poſteaquam ipſi propoſita fuiſſet ſpes de emerenda per indicium veri immunitate ſpiritus. Ecquam ei fuiſſe mentem exiſtimatis, qui extremae turpitudinis ſubiret flagirium, amicos prodendo, ſalute ipſius adhuc dubia; deinde vero neci dando per indicium ſuum amicos illos, quos a ſe ſummi fieri ait! Videbatur vera indicaſſe, et carcere emittebatur quidem, ſed cum addito interdicto, vt forum ne frequentaret, neque fana deorum; quo nempe ne laeſus quidem ab inimicis iniurias vlciſci poſſet. Atqui, ait, ex quo Athenienſium nomen immortali fama coepit exſplendeſcere, nemo vnquam ob tale crimen infamia notatus eſt. Recte vero ait. neque enim fuit vnquam, qui ſcelera huic paria perpetraret. Horum omnium malorum, ipſi exiſtimate, vtrum cauſa diis, an caſui fortuito, imputanda ſit. Emiſſus carcere, infamiaque notatus, itinere maritimo ad regem Citienſium ſe contulit, a quo item in carcerem eſt detruſus, cum is eum in conatu ſui prodendi deprehendiſſet; neque mortis vulgaris eum ſolummodo metus tum terruit, ſed multo etiam magis lentae mortis, multosque per dies et cruciatus quam diriſſimos extractae. Iniecta enim ipſi fuerat huiusmodi ſupplicii formido de ſe ſumendi, vt ſpiranti adhuc ſingulos in dies ſinguli artus decerperentur. Sed iſtud quoque periculum fuga cum euaſiſſet, domum in naue remigrauit ſub dominatu CCCC virorum. Tantum nempe ſtuporem atque coecitatem, rerumque omnium obliuionem menti eius obiecerat deus, vt vltro ipſe cuperet ad illos ipſos redire, quos iniuriis irritaſſet. Reuerſus ſic domum, in vincula datus lorisque ſectus, aliisque multis moleſtiarum et cruciatuum modis exagitatus eſt; niſi quod extremum non tolerauit ſupplicium, tandem aliquando rurſus emiſſus. Naue illinc rurſus in Cyprum

prum reuectus, ab Euagora rege, neſcio quod ob delictum, nexus eſt. Inde quoque fuga elapſus, palabatur, quoquo coeca fors deferret patriaeque extorrem, deorumque patriorum exſortem, mox eosdem, ad quos confugiſſet, rurſus relicturus. Ecquae autem ſit gratia vitae, cui fatale ſit, plurimas atque creberrimas in moleſtias, velut in ſcopulos, illiſae, nusquam reſpirare, neque conquieſcere? Rurſus illinc [e nauigatione, quae ipſi ordine temporum ſecunda fuit] relatus hanc in vrbem Andocides, iam reſtituta gaudentem libertate [quadringentorum tyrannide ſublata] Prytanas largitionibus corrupit, vt ſe huc ad concionem producerent, cum eaque agendi veniam darent. Vos autem non ſolummodo reſtitutionem in integrum roganti denegaſtis, ſed vrbe quoque eum excedere iuſſiſtis, quo iura deorum ipſis confirmaſtis, leges eas exercendo, quibus illa iura ipſis decreueratis atque receperatis tuenda. Sic nulla virum hunc ciuitas, neque iure gaudens ciuili aequo et omnibus communi, neque parens optimatibus, neque tyrannis ſeruiens, eum recipere, certis quidem atque ſtabilibus voluit ſedibus, ſed ex quo impietate erga deorum numina ſe polluit, vitam et egit ſemper, et adhuc agit erraticam, quoquo locorum veniat, ignotis magis fidens, quam familiari vſu cognitis. Hos enim fraudibus circumuenire ſolet, iniuriisque laceſſere. Nunc, id quod nouiſſimum eſt, iterum domum reuerſus bis intra anni eiusdem ſpatium, illegitimi in vrbem patriam et a legibus interdicti reditus reus factus, corpus quidem ſuum videt carceri paene perpetuo obnoxium, fortunas autem a certaminum forenſium ſibi adeundorum crebritate atque magnitudine indies decreſcentes. Atqui fortunas ſuas inter inimicos atque rabulas qui diribat, is vere dicatur ipſe ſibi vitam facere haud vitalem. Verum hanc vt ipſe ſibi peſtem velut meditando excogitaret, atque

conſciſceret Andocides, non eo deus ipſum induxit, quo ſaluum et ſoſpitem conſeruaret, ſed quo poenis ſacrilegiorum ab eo commiſſorum olim aliquando exigendis reſeruaret. Denique vltro ipſe ſemet nunc veſtras in manus tradidit, veſtroque permiſit arbitrio, non quo nullius ſibi culpae conſcius eſſet, ſed a diuina quadam neceſſitate velut verbere actus. Quare veſtrum eſſe quemquam, Athenienſes, ita me dius fidius, haud conuenit, ſiue ſenior eſt, ſiue iunior, qui, ſeruatum tot e periculis cernens Andocidem, cui tot ſcelerum ſit conſcius, ideo ad contemtum numinis deorum impellatur. Cogitato potius, dimidio breuius vitae ſtadium placide et iucunde decurri ſatius eſſe, quam duplo longius in perpetuis moleſtiis atque aegritudinibus extrahi. Quale quid huic Andocidi contigit. At ille nihilominus tamen eo proceſſit audaciae, vt remp. ſuis manibus euerſum atque perditum eat. Res agit ciuiles, concionatur, alios increpat honoribus fungentes, alios honorum candidatos cenſurae ſuae ſeueritate excludit; in ſenatum irrumpens, de ſacrificiis, de ſupplicationibus, de votis publice concipiendis, de oraculis deorum conſulendis atque interpretandis, auctor ſit ſententiarum. Atqui obſecundantes huic vos eccuinam vni deorum ſperatis rem gratam facturos? Nolim enim vos opinari, iudices, ſi vos facinora conſcelerati huius hominis obliuiſci velitis, ideo deos quoque oblituros eſſe. Non autem ſatis habet, domi aetatem degere tranquillo et obſcuro in otio, id quod eum ſatis habere decebat, quem conſcientia tot ſcelerum perculiſſet; ſed in luce reip. verſari vult, tanquam qui piaculi auctores exploratos indicaſſet. Haec agitat conſilia, ita ſe parat, haec ſibi conſcribit auxilia, vt plus aliis in rep. valeat. quaſi non per veſtram clementiam negotiorumque, quibus ſepti eſtis, ſpiſſitatem factum ſit. vt vos de eo puniendo adhucdum cogitare

gitare minus poſſetis, tametſi nouis vos nunc haud obſcure laeſit offenſionibus. At enimuero, qua eum oratione hac reum peragam, eadem effecturum me ſpero, vt damnetur, poenasque dudum meritas iam tandem aliquando perſoluat. Nitetur item hac excuſatione. Video enim neceſſe mihi eſſe, vt omnia vos doceam, quae hic ſui purgandi cauſa profert. quo vos, peraudita vtrinque cauſa, certius et aequius pronuncietis. Perſuadere nimirum vobis vult magna a ſe in remp. ornamenta collata eſſe, eo, quod, noxios indicando, illis vos terroribns illoque aeſtu, quo tum temporis iactabamini, liberarit. Ecquis autem tantorum erat malorum concitator? Non hic ipſe, ea patrando, quae patrauit? Ergone meriti quidem huic habenda erit et referenda gratia, vt indici, cuius ipſi gratiam meriti abunde retuliſtis decernenda delicti venia et ſpiritus immunitate: tumultus autem illius, illarumque ſollicitudinum culpa in vos, qui in ſceleratos inquiſiueritis, erit conferenda? Neutiquam. Plane contra. Ciuitatem ab hoc conturbatam vos rurſus ſedauiſtis. Sed hoc quoque eum audio pro ſe dicturum, pacta a vobis cum Lacedaemoniis et inter vosmet inita, nil minus ad ſe quoque, quam ad alios quoscunque Athenienſes, pertinere, ſperatque ſe conſecuturum, vt hoc tam ſpecioſo praetextu decepti veſtrum permulti ſe abſoluant, metuque conſtricti, ne, excludendo ipſum fructu pactorum illorum, pacta violentur. Planum itaque faciam, Andocidi cum pactis illis nil quicquam commune eſſe, neque his, quae cum Lacedaemoniis pepigimus, neque illis alteris, quae redeuntes domum e Piraeeo ciues cum parte ciuium ea, quae ſub XXX virorum dominatu in vrbe manſerat, pepigerunt. Neque enim a noſtrum quoquam, tot numero cum ſimus, eadem commiſſa ſunt crimina, atque ab Andocide. me miſerum! eadem enimuero? ne ſimilia quidem.

 Quodſi

Quod ſi eſſet, poſſet Andocidês nonnulla aequi ſpecie communionem illorum pactorum fructumque poſtulare videri. Verum, ita me Iupiter amet, neque propter Andocidem inter nos diſſenſimus, neque prius nobiſcum in gratiam redire recuſauimus, quam nominatim de Andocide in priſtina iura reſtituendo et ad participationem pactorum admittendo cautum eſſet. Non enim vnius hominis, ſed noſtra cauſa, quotquot ſumus, e Piraeeo et Vrbe cuncti, pacta inita et iurisiurandi religione ſancita ſunt. Foret vtique indignum, ſi nos, propter Andocidis peregrino in ſolo errores, ipſi rerum omnium egentes, operam dediſſemus, vt crimina eius expungerentur. Verumtamen Lacedaemonii profecto in pactis nobiſcum contractis Andocidi proſpexerunt? Qua re? ea nempe re, quod ab eo beneficio, neſcio quo, eſſent ornati? — Nequaquam At vos tamen illis in pactis, quae vos mutua ciues cum ciuibus ſtipulati eſtis, Andocidis commodis conſuluiſtis? Ecquodnam ob meritum? Num, quod ſaepe caput pro republica periculis obiecit? Non eſt, Athenienſes, haec vera et firma excuſatio, neque committendum vobis eſt, vt eiuſmodi offuciis decipiamini. Neque pactorum reſciſſio in hoc cernitur, vt Andocides delictorum ſuorum a priuato commiſſorum poenas perſoluere cogatur, ſed in iſto, ſi quis ob publicas calamitates priuatim quemquam vlciſcatur. Sed vereor, ne Andocides accuſationes a Cephiſio accuſatore in ſe coniectas, in ipſum retorqueat. Et habeat vtique in hunc quidem quod dicat. oportet enim, verum fateri. At vos tamen, iudices, profecto non poteritis eadem ſententia et defenſorem et accuſatorem condemnare; ſed iam quidem hoc de Andocide vera vos et aequa conuenit decernere. Cephiſio autem, aut ſi quos noſtrum alios praeterea Andocides nunc perſtringat, ſuum cuique tempus defenſionis poſtmodum

modum veniet. Nolite ergo, ſi quibus aliis ſuccenſeatis, in eosque animaduerſionem expediatis, ideo hunc abſoluere, delicti conuictum. Verumtamen indicem ſe fuiſſe iactabit, atque, ſi ſponſa indicii mercede ipſe fraudetur, verendum eſſe, ne, qui impoſterum indicare clandeſtina crimina velit, nemo ſit futurus. Atqui tulit Andocides hanc indicii ſui mercedem et habet, ſpiritum, quem indicio ſuo ſaluum a vobis meruit, aliis per idem indicium extrema paſſis ſupplicia. Salutem ergo vobis debet, mala autem, quibus nunc ſeptus tenetur, et diſcrimina, in quibus aeſtuat, ipſe ſibi eo circumpoſuit, quod ſcita de ſe publica auctoritate fixa conditionesque, ſub quibus immunitatem adeptus fuerat, migrauit. Non armandi a vobis ſunt indices licentia, poſt indicium nouis delictis vetuſta exaggerandi. Sufficiunt vetuſta, in quibus eos par eſt inſiſtere. Noua ſi quae acceſſerint, ea puniri conuenit. Et reliqui quidem indices, ſi qui turpium criminum ergo comprehenſi, ipſi ſeſe indicarint, nondum conuicti, neque vi argumentorum, minisue, aut apparatu tormentorum ad confeſſionem veri adacti, vtcunque ſint alias bruti et immanes, hoc vnum tamen ſapiunt, ſi quos laeſerint, ex eorum conſpectu procul ſecedendum eſſe, neque amplius incommodandum. Recte enim vero ſapiunt, exiſtimantes, vbicunque locorum procul Athenis agant, ibi licere ſibi ſaluis et a poena tutis atque cum dignitate quadam viuere, vt, quibus ignoti ſint, iis viri boni et honeſti videantur, et nunquam infamia notati, ſed integro gaudentes ſtatu et iure ciuili. Sin autem domi maneant, non poſſe facere, quo minus homines impuri et conſcelerati habeantur. Batrachus quidem, praeter hunc vnum Andocidem, reliquorum omnium ſine controuerſia homo impuriſſimus, tametſi pactis concluſus eſſet illis, quae vos cum Eleuſinis iniſtis, me-

tu

:u tamen eorum, quos antea, triginta viris adhuc ob- :inentibus, indicinam factitans, offendiſſet atque lae- ſiſſet, apud alios commorari duxit ſatius. Andocides autem, hunc Batrachum importunitate ſuperat. Fre- quentat enim templa deorum, verſaturque in oculis eorum, quos foedis modis dehoneſtarat; quo teſta- tum ad omnes facit, ſe numina deorum minoris etiam facere, quam Batrachus homines fecit. Batracho igi- :ur ipſo qui homo impurior eſt, idemque tardior et importunior, eum vtique decebat ſecum habitare, quie- :um ſe continere, latitare, ſatis habentem, quod ſal- uum beneficio veſtro ſpiritum haberet, eaque felici- :ate, perinde immerita atque inſperata, perfruentem, vt nihil amplius cuperet. Age, conſideremus, ecquid :andem ſpectantes vos oporteat Andocidem abſoluere. hoccine, quod vir fortis et miles ſtrenuus ſit? Atqui pedem vrbe nunquam, in caſtra iturus, extulit; nun- quam militia functus eſt, neque equeſtri, neque pede- ſtri in graui armatura; nunquam in claſſe munia obiit, neque trierarchi, neque militis claſſiarii, neque ante calamitatem, qua perculſa iacuit respublica, neque poſt eam, quamquam annis quadraginta iam maior. Alii quidem exilium tolerantes a legibus irrogatum, ni- hilominus tamen in claſſe veſtra, belli moleſtias in Hel- leſponto exantlante, muniis functi ſunt vna vobiſcum trierarchalibus. quo loco recordari vos velim, quantis e malis, quam diroque e bello ipſosque voſmet, et rempublicam emoliti ſitis, cum multis illis durisque laboribus, quos corporibus ipſimet veſtris exantlaui- ſtis, tum ingente illa aeris vi, quod aes publiceque priuatimque impendiſtis, iactura denique illa lamenta- bili virorum fortiſſimorum, quos illo in bello caeſos contumulaſtis. Andocides autem, tametſi ab his omni- bus malis intactus, nullam ſuam operam oppreſſae patriae vindicandae contulit, nihilominus tamen nunc audet

audet publicorum bonorum communionem ea in rep. poſcere, quam ipſe ſacrilegio polluit. Verumtamen, diuitiis nempe ſuis, indeque parta potentia, contractisque cum regibus atque tyrannis extraneis amicitiis atque hoſpitiis, quae nunc, veſtrorum morum animorumque gnarus, iactabit, res veſtras iacentes releuauit? Ecquanam in re? ecqua ab eo ad vos profecta eſt contributio, cuius fructum nunc a veſtra eum referre clementia oporteat? Rempublicam cernens ſaeua oppreſſam procella, ne lucri quidem ſpe illectus eſt ad opem frumentariam patriae afferendam, ea in naue, qua per maria agitanda quaeſtum exerceret nauicularium; ſed inquilini quidem atque hoſpites vrbis noſtrae, conteſtandi ergo grati memorisque animi, veniam inter nos commorandi, hoſpitiique liberalitatem compenſabant eo, quod ciuitatem annonis vndique conuectandis atque importandis recrearent: tu autem, Andocide, ecquod tandem tuae erga patriam voluntatis edidiſti documentum? quodnam in eam contuliſti beneficium? quonam tu nouo benefacto priſtina tua meleficia reprehendiſti atque emendaſti? quamnam nutricationis mercedem almae huic matri nobis communi rependiſti? Mementote, Athenienſes, mementote Andocidis facinorum. recordamini religionum auguſtiſſimi diei feſti, cuius ergo quam plurimi vos ſummi faciunt. Verum eſtis nempe vos ab huius hominis crebritate atque immanitate facinorum ita animis deiecti atque fracti, vt oculos contra attollere, vt hiſcere, minus audeatis. ita ſenſus vobis ex eorum, quae vidiſtis atque audiſtis, cum acerbitate, tam aſſiduitate, occalluerunt, vt atrociſſima quaeque vos iam nil moueant, ſed pro leuibus et contemnendis diſſimulatione tranſmittatis. Verumtamen attendite nunc dicendis animum. Opinamini vos oculis mentis cernere furores Andocidis. Quod ſi facietis, melius

melius iudicabitis. Indutus hic ſtola ſacerdotali, aſſimulans hiſtrionico mimo coerimonias, oſtentauit non initiatis, quae videre nefas 'eſt, et carmina coerimoniis conſecrata, profanis auribus interdicta, clara voce vulgo recitauit; et quos deos in numero deorum habendos diuiniſque honoribus proſequendos vobis ritu patrio et lege publica propoſuiſtis, quos nos religioſe colimus, quibus puri caſtique hoſtias caedimus, quibus ſupplicamus, eorum Andocides ſimulacra mutilauit. Quod expiaturi ſacrilegium ſacerdotes vtriusque ſexus, ad occaſum conuerſi, diris deuouerunt ſacrilegum, pannosque puniceos ſuocuſſerunt, prout antiquo et primigenio ritu ſancitum eſt. Ipſe hic ſcelus ſuum faſſus eſt. Et nihilominus tamen legem a vobis latam, qua iuſſus fuit, ceu homo impurus et piacularis, a ſacris et fanis deorum ſe abſtinere, transgreſſus, furioſe perruptis hiſce repagulis omnibus, in ciuitatem noſtram per vim irrupit, illis in aris litauit, quibus interdictum ei erat, illis ſe ſacris obtulit, quae furore ſuo conſpurcauerat, ingreſſus eſt in Eleuſinium, pollutas manus ſacro illic aquiminali perluit. Ecquem iſtaec tolerare oportebit? ecquem decebit amicum, quem cognatum, quem iudicem, hoc vtentem familiariter, occulta ſuffragii gratia deorum ſibi apertam indignationem conſciſcere? Nunc vos decet ita animum inducere, vt ſtatuatis, hoc Andocide puniendo et de medio tollendo futurum, vt ciuitatem vniuerſam purgetis, illaque in vno omnia exſequamini, quae raritate exercitationis, et appellationum diritate horribilia, prouerbiorum ad modum, in ore vulgi verſantur, ſcil. *ἀρὰν ἀπάγεσθαι*, et *ἀποδιοπομπεῖσθαι*, et *φαρμακὸν ἀποπέμπειν*, et *ἀλιτηρίȣ ἀπαλλάττεσθαι*. Quae enim modo appellaui exſecranda, eorum eſt Andocides quodcunque vis. *ἀρὰ*, *ἀποδιοπόμπιμος*, *φαρμακὸς*, *ἀλιτήριος*. Dioclis hierophantae, qui nobis

auus

auus fuit, dictum memorabile celare vos nolo. Nam ad rem praeſentem facit. Deliberantibus ille vobis aliquando, quid in hominem Megarenſem, ſacrilegii reum factum, eſſet ſtatuendum. huiuſmodi factus eſt ſententiae auctor. Volentibus enim aliis hominem confeſtim indicta cauſa occidi, intercesſit Diocles, rem iudicio committendam eſſe ratus, hominum cauſa, quo reliqui, coram ipſis in foro agitata cauſa, melius impoſterum ſapere diſcerent. Diis autem quo ſatisfieret, iudices ita paratos ad ſedendum conuenire hortabatur, vt domo quiſque ſecum afferret probe conſultum atque decretum, quae hominem pati de diis ita meritum fas eſſet. Bene itaque gnari vos, Athenienſes, in hac Andocidis cauſa, quae ſint veſtrae partes, ne committite, vt ab eius ſtrophis circumueniamini. Hominem tenetis ſacrilegii conuictum. vidiſtis, audiſtis eius ſcelera. prouolutus ad genua veſtra ſupplicabit, procul habete miſericordiam; qua digni ſunt inſontes plectendi; indigni, ſi qui pro meritis extrema tolerant ſupplicia.

ORATIO SEPTIMA,

quae eſt aduerſus Nicomachum purgatio ſacrilegii in olea ſacra inſimulati.

Olim equidem opinabar, Senatores [Areopagitae] volenti cuique licere otium a litibus atque moleſtiis forenſibus agere. Nunc autem in criminationes incurri tam inexſpectatas, in hominesque tam improbos, vt neceſſe mihi videatur eſſe, vt, ſi fieri poſſit, ipſi adeo nondum in lucem editi diſcrimina ſibi ab illis imminentia exhorreſcant. Nam per hoc hominum genus diſcrimina capitalia cum inſontibus perinde atque cum conſceleratiſſimis communicantur. Coniectus vtique ſum in certamen ſpiſſum et inexplicabile. Olim inſimulabar oleam humo eruiſſe. Cuius

rei

rei explorandae cauſa cum accuſatores ad redemptores vectigalium adiſſent ex oleis publicis redeuntium, cernentes, hac quidem via ſibi aditum ad me praecluſum eſſe, omnique me culpa vacare, nunc me calumniantur Secum excidiſſe [h. e. vietum et effoetum oleae truncum, Mineruae quondam conſecratae,] ſperantes hoc modo futurum, vt impeditiſſimam in cauſam me implicent, licentiamque de me quicquid velint comminiſcendi adipiſcantur. Sic factum eſt, vt neceſſe nunc habeam aduerſus criminationes falſas ab inſidiatore capitis mei temere confictas pugnare, easque dum contendam coram vobis, Senatores, diluere, qui mihi hac in cauſa ius dicturi ſitis, de patria fortunisque meis omnibus periclitari. Verumtamen ego nihilominus conabor vos omnem rem a principio inde docere. Erat nempe fundus hic quondam Piſandri. Cuius bona cum eſſent publicata, Apollodorus Megarenſis eum, a populo dono nactus, aliquandiu ipſe per ſe excoluit; poſtmodum autem paulo ante tyrannidem XXX virorum Anticli vendidit. Anticles colendum neſcio cui elocauit. Reſtituta pace eum ego ab Anticle emi. Iam me decet planum vobis facere, Senatores, quo tempore dominus fundi factus ego ſum, eo neque oleam, neque Secum ibi vllum fuiſſe. Anterioris enim temporis ob delicta, ſi quae interceſſerint, arbitror haud aequum eſſe me mulctari; etiamſi oleae olim ibi fuiſſent, nunc deſideratae. Nam ſi per me ſublatae illae non ſunt, haud conuenit inſontem me pro ſonte plecti. Bellum nempe, vt alia nobis mala quam plurima conſciuit, ita in cauſa quoque fuit, vt cum procul ab vrbe diſſita a Lacedaemoniis euaſtarentur, tum propiora ab amicis differrentur. Aequum ergo qui erit, clades reipublicae tum illatas me nunc luere, praeſertim cum fundus hic, aerario addictus, toto triennio, et vltra, tenente bello, venalis pependerit. Quare mirandum

randum non eſt, tum fuiſſe, qui oleas ſacras exſtirparent, quum ipſi nos noſtra priuata tueri non poſſemus. Quotquot veſtrum, Senatores, operam imprimis rei ruſticae dant, noſtis multa loca tum temporis priuatiſque publicisque oliuetis obſita fuiſſe, quae nunc ſunt exſtirpata, agrique eorum ipſorum denudati, qui iidem eorum domini in belloque et in pace eſſent. Vos autem huius rei poenas ab illis nullas repetitis, quoniam non ipſi, ſed alii, exſtirparunt. Atqui, ſi vos culpae eximitis eos, ſi qui per immemorabile tempus poſſederunt, multo magis conuenit impunes eos eſſe, ſi qui fundos a veſtrum quopiam poſt reſtitutam demum pacem emerint. Verumenimuero, vetuſtioribus quidem illis de rebus multa dicere cum habeam, arbitror tamen iam dicta ſufficere. Ex quo autem ego fundum a me emtum in manum poteſtatemque meam a priore domino traditum accepi, vix interiectis quinque diebus poſt elocatum Calliſtrato permiſi, Pythodoro archonte. Calliſtratus hic biennio coluit eum fundum, in quo conſpicuam neque priuatam vllam oleam, neque publicam, neque Secum a me ſibi tradita ſuſcepiſſet. Tertio anno colendum conduxit Demetrius hic, quem coram vobis exhibeo, et per annum coluit. Quarto elocaui Alciae, Antiſthenis liberto, qui Alcias, triennium eſt, ex quo vita deceſſit. Etiam hic Alcias iisdem conditionibus conduxerat, atque ſuperiores. Adeſtote teſtes. *Teſtes.* Exacto tempore, ad quod Alcias culturam fundi mei ſibi depactus mercede condicta fuerat, ipſe ego eum nunc colo. Accuſator autem ait, archonte Lyſiade Secum a me exſtirpatum eſſe. Atqui, quos teſtes coram vobis exhibui, hi negant eo in fundo Secum eſſe, quem a me mercede conductum multis annis ipſi coluiſſent. Ecqui autem quis liquidius, quam ſic, doceat, accuſatorem aperte mentiri? Fieri enim nequit, vt quae

antea in fundo nulla fuerint, ea poſterior dominus illinc eliminet. Quotquot olim, Senatores, ſollertem me diligentemque dicerent, et circumſpectum cautumque, temere nihil agentem, iis ſuccenſebam, vt eas in me laudes conferentibus, quas cum intelligerem mihi debere ineſſe, tum nullas penes me reperirem, conſcientiam meam excutiens. Iam vero vos quoque peruelim pariter ita de me ſentire, vt nulli dubitetis, ſi tale quid vnquam auſus ſim, ea me fuiſſe prudentia atque circumſpectione, vt, antequam facinus exſequerer, diſpicerem mecum, ecquod compendium exſtirpatio oleae mihi eſſet allatura, et quodnam rurſus damnum creatura; et facinus ſi maneret occultum, quae ex eo eſſem malis artibus aucupaturus commoda, et contra deprehenſus, quas vobis eſſem poenas daturus. Nam talia patrantes omnes, non petulantia, neque ſuperbia incitati, ſed lucro illecti patrant. Et vt vos par eſt, Senatores, ab hac parte rem intueri atque perpendere, ita accuſatores quoque decet criminationibus ſuis ex eo fidem adſtruere, vt doceant, quodnam emolumentum ex incuſatis facinoribus ad reos peruenire potuerit. Huic autem accuſatori meo non admodum facile factu videtur fore, vt doceat, ſiue a paupertate me adactum eiuſmodi facinori animum manumque adieciſſe, ſiue Secum fundo nocuiſſe, ſiue vineis incommodaſſe, ſiue ita prope domui aſſitum fuiſſe, vt luminibus officeret, ſiue me periculorum ignarum fuiſſe eorum, quae tale quid auſum a vobis eſſent manſura. Ipſemet enim ego contra multas mihi videor proferre poſſe magnasque noxas, quas eiuſmodi facinore committendo ipſe mihi ſim contracturus. Ego videlicet tam ſtultus ſim, primum quidem, vt de die Secum exſtirpem; quaſi facinus id ſit eiuſmodi, quod non oporteat omnes celare, ſed potius ad Athenienſium omnium prodere conſcientiam. Tum, ſi turpe ſolummodo fuiſſet facinus, facile forſitan

eueniſſet, vt vnus et alter praetereuntium id neglectu transmitteret. Iam vero non turpitudinis, ſed grauiſſimorum damnorum periculo me expoſuiſſem. Ecqui ergo non fuiſſem mortalium omnium infeliciſſimus atque miſerrimus, ſi quid eiusmodi commiſiſſem, per quod ſeruos meos impoſterum tota mea vita, non ſeruos mihi, ſed dominos eſſem habiturus, vtpote tanti facinoris mihi conſcios, vt, quamuis atrocia in me delinquerent, ego tamen poenas repetere nullo modo poſſem. Probe enim ego id quidem profecto tenuiſſem, penes ipſos futurum eſſe, vt meque vlciſcerentur, ſeque, indicando ſcelere meo, in libertatem vindicarent. At fac tamen, ſi vis, reuerentiae mancipiorum in mentem mihi non veniſſe. ecqui tamen tot conductorum conſcientiam non reformidare poteram? quorum nullus eſt, quem ſcelus meum fugere potuiſſet. Egone Secum, minimi lucelli ergo, tollere ſim auſus; tum nulla propoſita temporis praeſcriptione, ſed neceſſitate cauſae dicendae quamuis diuturno tempore poſt aequaliter impendente; denique, cum omnium, qui fundum hunc vnquam a me conductum araſſent, pariter intereſſet, Secum ſaluum eſſe, vt ſi quis eſſet, qui ipſorum aliquem temeratae in hoc genere religionis incuſaret, is incuſatus eum edere poſſet, ad eumque cauſam referre, cui Secum vna cum fundo tradidiſſet. Iam vero conſtat ex eorum teſtimonio, vt me hi omnes abſoluunt, ita ipſos ſuomet teſtimonio, ſi quidem id mendax ſit, communioni culpae ſemet innectere. At fac tamen, apud hos gratia, precibus, pollicitationibus, blandimentis, minis, quibuscunque tandem malis artibus, tantum me valuiſſe, vt eos in ſcelerisque mei diſcriminisque ſocietatem pertraherem. Ecqui tamen tandem via publica praetereuntes vicinosque omnes mihi conciliare ſilentioque deuincire poteram, qui vicini non eorum ſolummodo, quae palam fiunt, vicinis ſunt conſcii, ſed clandeſtina quo-

que noſtra coepta, quae ſedulo cauemus, vt nemini innoteſcant, curioſi rimantur et indagant? Horum ergo vicinorum, vt alii mei ſtudioſi erant, ita rurſus alii ſimultates mecum gerebant, et ſuper iure poſſeſſionum mearum mecum contendebant. Hos itaque debebat accuſator earum criminationum, quibus me petit, teſtes producere, non autem tam aperta mendacia tam impudenter atque proterue proiicere, cuiusmodi haec ſunt. Adſtitiſſe nempe me ſeruis ait ſtipites contruncantibus, actorique boum tigna plauſtro impoſita auehenti. Atqui tum, Nicomache, tum debueras praetereuntes anteſtari, factumque diuulgare. Sic agendo et defenſionem mihi nullam feciſſes reliquam, et ipſe tute, ſiue priuatas mecum exſequereris ſimultates, vltus me eſſes, ſiue remp. promereri ſtuderes, ita me reum conuictum dediſſes, vt calumniae infamiam effugiſſes. aut ſi me numis emungere velles, mercedem ſilentii tuliſſes longe ampliſſimam. Nam ſi res denudata fuiſſet, atque in ora hominum didita, nullam mihi duxiſſem aliam ſupereſſe ſalutis viam praeter hanc, vt auro te placarem, atque os tibi obturarem. Horum omnium cum tu nihil quicquam feceris, poſtulas tamen, vt iudices vanitati tuarum criminationum tantum deferant, vt me condemnent tibique tradant diſcerpendum. Quereris, in rep. tantum me potentia, diuitiis, largitionibus praepollere, vt nemo tibi, neque velit, neque audeat, teſtimonii operam nauare. Atqui, ſi me conſpicatus ſacram oleam exſtirpantem, aut ipſos nouem Archontas, aut alios quoscunque ſenatui Areopagitico adſcriptos, in rem praeſentem duxiſſes, nullis tibi teſtibus aliis opus fuiſſet. Sic enim hi, te vera loqui, tibi fuiſſent conſcii, qui ipſi cauſam diiudicaturi eſſent. Miſerrimo vtique atque iniquiſſimo ſum loco concluſus. Teſtes quidem ſi praeſtaret, poſtularet nempe fidem illis haberi.

beri. Nunc autem hoc ipſum adeo quoque, quod teſtibus caret, contendit obeſſe mihi debere. Id quod ego equidem haud miror. Artem enim qui iugiter factitat calumniatoriam, is nunquam ab eiusmodi quidem cauillationibus deſertus erit, etiamſi ſit a teſtibus. Ego vero vos ab iſto aequum cenſeo diſſentire. Noſtis enim multas eſſe oleasque, et tabernas [vel vſtrinas] oleo excoquendo comparatas, in reliquis, quae in Pedio mihi ſunt, villis. quas oleas interuertere, et exſtirpare et ſolum earum aratro frangere, ſi iuuiſſet, hoc licuiſſet ſecurius, quo id factum poterat in iſta olearum multitudine facilius occultari. Ego vero tanti illas facio, quanti reliquam meam ſubſtantiam, exiſtimans, de ambabus [h. e. et illis de villis atque oliuetis, quae mihi ſunt in Pedio, et de his, quae ſunt prope vrbem] ſiue conſeruandis, ſiue amittendis, aequale certamen eſſe propoſitum. Produxi ad vos paulo ante alios innocentiae meae teſtes. Nunc vosmet ipſos praeſtabo mihi teſtes; qui non ſolum quotannis ſemel rei ſaltuariae cognitores nobis delegare ſoleatis, e collegio veſtro deputatos, verum etiam menſe quoque euoluto in reditus ſaltuum inquiratis, eorumque rationes a redemtoribus vectigalium publicorum exigatis. quorum omnium nunquam quisquam fuit, qui me eo nomine, quod ſolum oliueto conſecratum ararem, multaſſet. Atqui is ego vtique non ſum, qui, minuta cum damna tam ſedulo caueam, tum diſcrimina libertatis cum ſeruitute mutandae penſi haud faciam. Denſa illa oliueta, in quibus maiori etiam cum impunitate, ſi libuiſſet delinquere, licuiſſet, tam ſtudioſe colo, et orno, noxamque ab iis omnem arceo: atque palam et in confeſſo eſt me facere: ſuper illa vero vna olea publica, quam ſi exſtirpaſſem, facere nullo modo potuiſſem, vt facinus occultum maneret, ſuper illa ego commiſi ſcilicet, vt neceſſe haberem iudicii diſcrimen ſubire!

Porro; ſi libuiſſet vnquam facere, non nunc feciſſem, ſed dudum ante. Rogo enim vos, ſenatores, vtrum mihi expediebat magis, in rep. libera peccare, an in oppreſſa a triginta tyrannis? Quod ego dictum ita nolim accipi, ac ſi illis dominantibus multum potuiſſem, nunc iaceam, inuidia atque contemtu perculſus; ſed eo, quo ſignificem, peccandi tum fuiſſe, quam nunc eſt, maiorem licentiam, ſi quis eſſet, quem iuuaret peccare. Iam, id quod inter omnes conſtat, illa dira et calamitoſa tempeſtate neque tale quicquam deſignaui, neque vllum aliud malum reip. dedi. Ecqui ergo, niſi omnium mortalium ipſe mihimet fui inimiciſſimus, inducere animum ad oleam exſtirpandam potui, vobis tam acres agentibus cuſtodias, eo e fundo, in quo proſtare negat accuſator vllam aliam arborem, praeterquam truncum effoetum oleae ſacrae; quem via publica in orbem ambiat, et domicilia vicinorum vtrinque oppoſita praecingant, et, ſepto quod careat, vndique conſpicuum. Quae cum ita ſint, ecquis vnus omnium auſus ſit negotio tum arduo manum admouere? Per mihi quidem accidit indignum et haud ferendum, a vobis quidem, publice qui ſitis olearum publicarum conſtitui cuſtodes atque vindices perpetui, me nunquam neque multatum eſſe, quaſi ſolum conſecratum araſſem, neque de oleis exſtirpatis in periculum cauſae capitalis coniectum: hunc autem Nicomachum, qui neque in propinquo aret, neque a rep. ad hanc prouinciam curandam delegatus ſit, neque id aetatis agat, vt harum rerum quicquam ſcire poſſit, tamen nomen meum detuliſſe, et in tabulis publicis conſignari curaſſe, quaſi oleam ſacram de medio ſuſtuliſſem. Oro itaque vos, ſenatores, atque obteſtor, vt maiorem huiusmodi commentis adhibere fidem, quam factorum teſtimonio, nolitis, neque aures veſtras inimicorum meorum mendaciis praebeatis obtundendas

iis de rebus, quas ſecius eſſe, atque illi aiunt, ipſi vos mihi conſcii eſtis. Facietis autem hoc, quod vos rogo, cum et ex hac oratione mea, et e reliqua mea vita ciuili mores meos ſpectabitis. Imperata enim mihi atque demandata omnia libentius atque promtius exſecutus ſum, et exſequor, quam ſi a rep. coactus eſſem. Siue enim praefectum nauis in claſſe veſtra ago, ſiue contributiones dependo, ſiue choris in ludis tripudiantibus praeſum, ſiue aliud quodcunque munus edo, tanta partes meas gero cum liberalitate atque magnificentia, vt ciuium nemo vnus ſit omnium, qui ſumtuum prodigalitate me ſuperet. Quamquam ſi non, vt feci, ſplendide lauteque, ſed parce ſolummodo tenuiterque haec feciſſem, non haberem quod de exſilio aut de fortunis periclitarer, et in re verſarer ampliore, honeſtis modis parta, vitamque agerem diſcriminum exſortem. Ea autem patrando, quorum iſte me inſimulat, non modo nihil lucratus eſſem, ſed etiam caput ipſe meum in periculum dediſſem. Atqui vos omnes ſine dubio fateamini, mecum conſentientes, aequius eſſe, magnis de rebus vt grauioribus concedatur argumentis, quam leuioribus, eaque vt habeantur probabiliora, quae teſtimonium vniuerſae conſentientis ciuitatis confirmat, quam ea, quae vna huius accuſatoris improbitas iactat. Sed ſuperſunt adhuc alia momenta, ſenatores, quae a vobis ponderari velim. Adſcitis enim teſtibus ad eum cum adiſſem, declaraui, omnes adhuc mihi ſupereſſe ſeruos, quos tum in poteſtate habuiſſem, cum praedium hoc a priore domino recens emtum ſuſcepiſſem; paratumque me eſſe tormentis, ſi quem eorum vellet, tradere; quod ſperarem ſic futurum, vt vis veritatis e ſcrutinio meorum coeptorum emicans iſtius commenta obrueret atque deleret. Iſte autem recuſauis, praetexens, fidendum nihil eſſe mancipiis. Foret vtique, mea quidem ſententia,

ia, res abhorrens, eosdem ſeruos, ſuis in cauſis tormentorum eſſe tam impatientes, vt ipſi ſeſe indicent, tametſi probe ſciant, extrema quaeque ſibi tum toleranda eſſe; rurſus autem, in cauſis dominorum, quibus natura ſunt infeſtiſſimi, eosdem tormentorum eſſe tam patientes, vt extrema quaeque perpeti malint, quam eos prodere, quibus prodendis liberationem a malis praeſentibus conſequi poſſint. Conſtat, ni fallor, ſenatores, ſi Nicomacho mancipia mea depoſcenti denegaſſem, futurum fuiſſe, vt vobis viderer ſceleris mei mihi conſcius eſſe. Rurſus itaque de iſto, qui, dedente me, ſeruos accipere recuſarit, id idem ſuſpicari vos aequum cenſeo, praeſertim in diſparitate periculi noſtri. De me enim ſi quid illi torti ſecius efferrent, ne hiſcere quidem mihi liceret. Iſte autem, ſeruis eorum, quae vult, nihil aſſirmantibus, nulli eſt mulctae obnoxius. Quocirca multo iſtum magis decebat oblatos a me ſeruos accipere, quam me offerre. Ego itaque eo ſtudii, et promtitudinis, e conſcientia recte factorum enatae, proceſſi, quod exiſtimarem mihi expedire, vt vos et e tormentis, et e teſtibus, et ex argumentis atque indiciis ratiocinando ex ipſa re collectis, rei veram rationem cognoſceretis. Vos autem, ſenatores, decet vobiscum deliberare atque conſtituere, vtri fide ſint digniores, hine, quibus permulti teſtimonium perhibuerint, an, quem teſtimonio adiuuare nemo auſus ſit; et vtrum veroſimilius ſit hunc mentiri, quem nulla mendacii poena maneat, an me tanto propoſito periculo tantum facinus patraſſe; denique vtrum ſtudio bene de patria merendi accenſus Nicomachus, an libidine magis calumniandi actus, accuſatorem egiſſe videatur. Ego equidem nullus dubito, vos ita pronunciaturos eſſe, Nicomachum, ab inimicis meis inductum hoc certamen inſtituiſſe, non quo conſideret, facturum ſe, vt ſacrilegii reum me pera-
geret,

geret, ſed quo mercedulam a me ſperaret extorſurum. Huiusmodi enim criminationes quo ſunt et ad intorquendum facillimae, et ad depellendum difficillimae, hoc eas maxime nemo non defugit. Ego vero, ſenatores, indignum mea perſona duxi telum iſtud hoc artificio eludere atque auertere; ſed, vt iſte me incuſauit, ſtatim veſtrae me poteſtati arbitrioque veſtro commiſi, et huius quidem diſcriminis cauſa cum inimicorum nullo in gratiam redii, tametſi mihi illi ſunt tam infeſti, vt libentius me probris inſectentur, quam ipſi ſeſe laudent, id quod faciunt quam libentiſſime; et tam iidem ignaui atque imbelles, vt aperte me adoriri atque iniuria laedere nullus eorum adhucdum ſit auſus, huiusmodi autem rabulas mihi immittant, quibus vos, aequum ſi faciatis, fidem derogabitis. Forem enim hominum omnium miſerrimus, ſi exſilio contra ius et fas multarer, qui ſim ſine liberis, ex vniuerſa gente mea ſolus adhuc ſuperſtes; quo fieret, vt domus mea deſolaretur, [h. e. ſtirps deficeret.] porro, ſi mater mihi derelinquenda eſſet atque deſtituenda rerum omnium inops; ſi turpiſſimis criminibus infamatus huiusmodi patria exciderem, tam illuſtri, tam mihi cara, pro cuius ego ſalute tot pugnas terraque marique depugnauerim, et cuius in vtraque fortuna, tam in libertate, quam paucorum ſub dominatu, pudentem me moderatumque geſſerim. Verum enimuero, ſenatores, haud ſcio, an locus hic ad vos iſtaec iactandi minus ſit conueniens. Quapropter, in quibus cauſae cardo vertitur, paucis ea verbis complexus dicendi finem faciam. Planum vobis feci, Secum in praedio nullum fuiſſe, teſtes ei rei confirmandae produxi, documenta attuli. quae vos decet memori tenentes mente, cauſam diſceptare, et aequum exiſtimare, hunc a vobis interrogari, quam ob rem, cuius me ſceleris conuincere, recente adhuc et flagrante delicto, potuiſſet, eius

me nunc, tanto tempore poſt, in certamen coniecerit, laboretque, a teſtibus deſtitutus, fidem veſtram ſuae orationis praeſtigiis furari, cum potuiſſet ſcelus meum rebus ipſis euictum dare; item cur, quos ego ſeruos meos omnes, illos ipſos adeo, quos ipſe ait ſceleri, cum patraretur, interfuiſſe, ad tormenta dedendos obtulerim, eos ipſe accipere recuſauerit.

ORATIO OCTAVA,

quae eſt expoſtulatio cum familiaribus de maledictis, et amicitiae renunciatio.

Oportunum mihi videor tempus nunc eſſe nactus, iis de rebus diſſerendi, de quibus animi mei ſenſus iam dudum geſtio expromere. Abſentibus enim iis, quos incuſo, adſunt, coram quibus queri iuuat de auctoribus iniuriae. quanquam multo mihi maior eſt ad praeſentes contentio. [h. e. magis mea refert, et in hoc acrius contendo, vt coronae cauſſam meam approbem, quam abſentibus.] Nam iſtos quidem, abſentes, penſi non facturos autumo, ſi familiaribus parum familiares videantur. Nam ſi vnquam ſtuduiſſent amicis placere, fidemque iis atque voluntatem ſuam, vt par erat, approbare, nunquam commiſiſſent, vt me laederent. His autem eam de me iniicere velim exiſtimationem, vt, cum nulla iſtos iniuria mea prouocaſſem, ab iſtis vltro laceſſitus iniuriis fuiſſe videar. Eſt enimuero acerbum quidem, facere te non poſſe, quominus his de rebus verba facias; rurſus tamen reprimi lingua recuſat, neque licet tacere, qui contra, quam ſperaſſem, indignis modis acceptus ſim, et iniquos reperiam eos, qui amici viſi fuiſſent. Primum itaque, ne quis veſtrum, peccata ſua tuendi atque diſſimulandi ſtudio, praetextus iis obtendat, prodire eum velim atque nominatim edere, quis veſtrum a me vnquam aut probris infamatus, aut malo quopiam affectus

ctus fuerit; aut quis, opem meam cum imploraſſet, a me repulſam tulerit, quamuis penes me eſſet ei gratificari. Ecquid ergo vos tanta me verborumque factorumque atrocitate contenditis inſectari, ad eosque adeo me diffamare, quos ipſimet vos ad me criminari ſtuduiſtis? quamquam [iſta veſtra in me coniecta probra qui mihi retulit] ita modeſtus erat, vt magis in hoc laboraret, vt dignitatis meae ſtudioſus eſſe videretur, quam vt malignos aliorum de me ſermones referret. Quae autem ille ad me, haud committam, vt ego eadem omnia ad vos referam. Nam et grauiter aures meas primum audita ſauciabant; et ridiculus videar, querens de vobis iſtaec dicteria in me ſpargentibus. Eadem enim de me praedicando, quae vos praedicaſtis, culpa vos abſoluerem. Quae autem cum ſpe atque propoſito contumeliam mihi adſpergendi dixiſtis, (quamquam contumeliam quidem mihi minus adſperſiſtis, quam vosmet ipſi ridiculos ea dicendo feciſtis:) ea referre ſatis habebo. Vobis nimirum inuitis, id quod aiebatis, ego memet per vim veſtris circulis ingeſſi, et ſermonibus immiſcui, et, nihil cum relinqueretis intentatum, nulla tamen machina liberari ab importunitate mea poteratis. Hae nempe veſtrae ſunt querelae. Nouiſſime Eleuſinem me vos eſſe comitatum, inuitos, cum illuc ludos ſpectatum proficiſceremini. Quae dicentes, ſperabatis quidem in dedecus meum ceſſura, verum ipſimet ſummam veſtram denudabatis tarditatem atque importunitatem, qui, quo tempore hominem clandeſtinis probris arrodebatis, eodem eundem palam in amicis numeraretis. Decebat enim, aut veſtram ab hoc homine maledicentiam remouere, aut eum a veſtra conſuetudine arcere, eique diſertis verbis congreſſibus veſtris interdicere. Sin autem hoc turpe ducebatis, qui poterat maculam vobis adſpergere conſuetudo hominis, cui familiaritatem renuncia-

nunciare indecorum putabatis? Atque quamuis altiſſime ſuperioris meae vitae curſum memoria atque cogitatione remetiens, nihil inuenire potui eiusmodi, cuius cauſa conſentaneum fuiſſet conſcuetudinem meam a vobis contemni. Neque enim, vos cum cernerem ſapientiſſimos, tum me videbam inſipientiſſimum; neque vos amicorum multitudine florentes, me deſolatum et abiectum; neque vos locupletes, me nudum et mendicum; neque rurſus vos gratia potentes, dignitate illuſtres, me inuiſum atque inuidia publica oppreſſum; neque veſtras fortunas recto ſtantes talo, meas labantes et inclinatas. Ecqua igitur ego probabili ratione inductus ſuſpicari poteram, vos congreſſibus meis grauari? Eſt hoc quoque ſcitum commentum, quod nuncius hac de re neceſſarios arctiſſime mecum coniunctos certiores fecit, quos praeuidebatis mihi renuntiaturos eſſe. Arguta enim vero ſtropha. Honeſtius nempe ſic, quam ſi omnes vos ipſi, circumitantes, voſmet accuſaſſetis atque reprehendiſſetis, quod volentes improborum familiaritate vteremini. De eo quidem, qui retulit, nil egeritis percontantes. Primum enim id facientes, rem vanam et ſtultam facietis. Interrogabitis enim me id, quod iam noſtis. Ecqui enim ignoretis eum, ad quem illam inuidioſam, de qua nunc agitur, orationem habuiſtis? Tum trifurcifer ego ſim, ſi maiori etiam perfidia ego vobis indicem prodam, atque index vos mihi prodidit. Ille enim, ſtudio et caritate mei, neceſſariis meis probra veſtra retulerat. vos autem odio mei, ſtudioque mihi nocendi, probra illa de me ad eum iactaueratis. Quibus ego ſi diffiſus eſſem, operam dediſſem, vt certo explorarem. Iam vero nil attinebat. certus eram vera illum retuliſſe. Ita recentiora haec maleuolentiae erga me veſtrae indicia vetuſtioribus illis concinunt, vt iſta ex his, et

rurſus

rurſus haec ex illis mutuo confirmentur argumentis ad fidem ſaciendam idoneis. Primum quidem, me, qui cauſa veſtra, in negotio equi oppignerandi, ita contendiſſem, vt ad contentionem mihi reliquum nihil feciſſem, iuſiſtis. * Adducebat equum pugnando feſſum, quem reducere volenti mihi interceſſit hic Diodorus, affirmans, de duodecim minis nil repugnaturum eſſe Polyclem, ſed redditurum. Hac Diodorus oratione tum vſus, poſt mortem equi, ad poſtremum aduerſarius mihi factus eſt, et his inimicis meis adiunctus, iactat, aequum haud eſſe, me aes recuperare. * * * Nam ſi, nullam ab his ego paſſus iniuriam, de quo quererer, nihil habebam, recte vtique hi communem aduerſus me cauſam faciebant. Opinabar aliquando, eos, more academicorum, ſuper hac cauſa vtramque in partem diſputabili, deteriorem partem ſibi delegiſſe tuendam, ingenii proferendi, et facundiae exercendae gratia. Verum paulo poſt agnoſcebam errorem meum, cum illi, non verbis, ſed factis, mihi aduerſarentur, idque eo, quo Polycles a me dicta reſciret. Patefacta enim iſta omnia ſunt coram arbitris. Stomachans enim Polycles dixit, neceſſariis adeo meis ſe iniuſtum videri; nam ipſos ad ſe id dicere. Num etiam haec, ſtatim dicenda, cum relatis ad me concinunt? Idem enim homo, qui iſta, etiam haec ad me retulit, vos prae vobis ferre, quod auertere velitis eos, ſi qui pro me dicere parent, et iam quibusdam obſtitiſſe. Verum quid haec me oportet adhuc luculentius excutere? Age, ſpectemus etiam hoc, quod a Clitodico, quem * rogaſſem, repulſam tulerim. * * Nunc tandem intelligo, vos iam dudum cauſam quaeſiſſe reſcindendae mecum amicitiae tum, cum de Thraſymacho quereremini, quaſi is mea cauſa vos probris inſectaretur. Ego tum Thraſymachum ipſum percontabar, meane cauſa Diodo-

rum

rum contumelioſis verbis inſectaretur. Ille vero iſtud *mea cauſa* tam faſtidioſo riſu explodebat, vt negaret eſſe hominem natum, cuius cauſa, nedum mei, Diodorum eſſet vnquam criminatus. Horum ſubire ſcrutinium Thraſymachus erat paratus, a me ad Diodorum adductus, hic autem omnium maxime pudore confundebatur. Poſt Autocrates, me coram, Thraſymacho confirmauit, Euryptolemum de eo queri, atque affirmare, ſe [Euryptolemum] ab ipſo [Thraſymacho] male audiſſe. Auctorem ſibi eſſe Menophilum. Statim nos ad Menophilum acceſſimus, ego, et Thraſymachus. Verum Menophilus negabat aut querentem de Thraſymacho Euryptolemum audiſſe, aut ſe ad Autocratem retuliſſe; neque ſolum haec, ſed a longo iam tempore ſermonum ſibi nihil cum illo interceſſiſſe. Conſtat iam, vos ſimultatem veſtram erga me e mea cum Thraſymacho conſuetudine conceptam huiusmodi praetextibus velatum iſſe. Nunc autem, poſtquam conſumti et exhauſti vobis ſunt omnes praetextus, liberius me inſectamini, aperto capite, nil iam furtim âgentes. Oportebat ergo me tunc ſtatim ſenſiſſe, ſortem hanc ineuitabilem me quoque manere, vt iſtis modis a vobis tractarer, cum alios veſtri ſodalitii verbis contumelioſis traduceretis. Etiam de Polycle, cui nunc praeſto eſtis omnes, vos docui. Ecquid igitur iſtaec ego non caui? Humani nempe quid patiebar. Qua eram animi ſimplicitate atque tarditate ingenii, ſperabam delectus vobis amicus eſſe, quem in oculis ſinuque ferretis abſconditum et tutum a telis maledicentiae veſtrae; propterea quod ſaepe vos audiſſem de aliis male coram me loquentes. Quae ego veſtra maledicta de veſtrum vnoquoque mutuo iactata pro arrha veſtrae erga me fidei habebam. Vltro igitur ego veſtram vobis remitto amicitiam, eique renuntio, non intelligens, ita me dii ament, quodnam bonum decusve mi-

re mihi per abſtinentiam a veſtris congreſſibus deceſſurum ſit. Neque enim vllum ad me bonum a mea vobiscum conſuetudine profectum eſt. Egone, ſi quo fiat vt implicer cauſae forenſis diſcrimine, tum vnum veſtrum habebo, qui pro me verba faciat in iudicio aduocatus, aut teſtimonio me ſuo ſubleuêt? Non a patrocinio cauſae meae ſuſcipiendo tantum abeſtis, vt potius pro me dicere paratos prohibeatis? Loco auxilii atque teſtimonii veſtri mihi rebus in aequis atque honeſtis praeſtandi, adeſtis aduerſariis meis aduocati, eosque teſtimonio adiuuatis. Vosne de me honorifice, id quod beneuolos homines meique ſtudioſos decet, praedicetis? Me ſolummodo maledictis nunc exagitatis, breui poſt autem ipſi vosmet maledictis mutuis dilaniabitis, neque enim ego intercedam. Quoniam ſoletis ſemper vnum aliquem familiarium, quemcunque tandem, maledictis proſcindere, iniuriisque vexare, (accipite fortes veſtras a me vate nunc edendas) vbi ego index factus animorum veſtrorum vlcera clandeſtina denudauero; nemo enim veſtrum eſt, qui non alteri cuicunque veſtri ſodalitii male velit, eique detraxerit; fiet hoc, vt in vosmet ipſi tandem conuertamini. Sic diſſipabitur veſtrum collegium, ſingulis quibusque in alteros infeſta rabie ſaeuientibus. Qui poſtremus ſupererit, in ſemet linguam laxabit maledicam, ipſe ſua diſcerpet viſcera. Ego vero, qui primus omnium a vobis ſeceſſerim, hoc ſeceſſus initio faciendo compendifaciam, vt moleſtias a vobis accipiam et minimas, et numero pauciſſimas. Quotquot enim vobis familiariter vtuntur, eos omnes et verbis et factis male mulcatis. Quibus autem nullus eſt veſtri vſus, eorum nulli vnquam quicquam incommodauiſtis.

ORA-

ORATIO NONA,

defenſio veterani emeriti, qui videtur Polyaenus fuiſſe.

Quanam tandem mente, et quid ſpectantes, aduerſarii cauſam quidem ipſam transmiſerunt indictam, mores autem meos conati ſunt in inuidiam adducere? Ignorabantne de cauſa dicendum eſſe? An, bene quidem hoc norant, verumtamen, opinantes tantam vobis ineſſe obliuioſitatem atque tarditatem, vt ſtrophas ſuas minus eſſetis animaduerſuri, de re quacunque alia copioſius, quam de cauſa propoſita, diſſerunt? De eo quidem mihi certo conſtat, eos non mei contemtu, ſed cauſae, verba facere. Sin autem pro ea, qua ſunt, ſtultitia ſperant futurum, vt vos calumniis ſuis deceptos ad me condemnandum impellant, iſtud equidem non admodum mirer. Sperabam quidem, iudices, de crimine, non de moribus certandum mihi fore. Aduerſarios autem cernens moribus meis obtrectantes, odiumque iis afflantes, non poſſum facere, quin ad omnes eorum criminationes reſpondeam. Primo itaque loco vos docebo, qui factum ſit, vt nomen meum inter aerarios referretur. Anno abhinc retro tertio in vrbem reuerſus vix duos menſes domi exegeram, cum numero militantium allegerer. Quod vt ſenſi factum, protinus coepi ſuſpicari nulla honeſta probabilique de cauſa me ad obeundam illam caſtrenſem expeditionem delectum eſſe, ſed fraudem, neſcio quam, cuiusue, ea in re verſari. Ad Strategum itaque adii, cui ſignificaui, me ſtipendia iam eſſe emeritum. Verum ab illo ius aequum impetrare non poteram. Iratus ob hanc acceptam iniuriam, compeſcebam me quidem, verumtamen anceps animi, conſiliique inops, cum ciuium neſcio quo deliberabam, quid hoc in negotio ſequerer, et qua id anſa tractarem. Ibi certior fiebam, illos [Cteſiclem, Strategum, eiusque aſſeſſo-

aſſeſſores] carcerem adeo mihi minari, iactantes, haud minus eſſe tempus, quo Polyaenus in vrbe ageret quam quo Callicrates. Probroſa illa dicta, in imperatorem a me coniecta, quorum cauſa mulcta pecuniaria mihi ſcripta eſt, exciderunt mihi per ſermonem cum familiaribus apud menſam argentariam Phileae, nequaquam autem in curia. Et Cteſicles tamen, qui tum cum imperio erat, eiuſque aſſeſſores, certiores ab indice neſcio quo facti conuitiorum a me in ipſos ſparſorum, nulli dubitarunt mulctam pecuniariam irrogare, per nefas illi quidem. Lex enim expreſſis verbis cauet, *ſi quis in curia.* Mulctam tamen hanc a ſe mihi dictam exigere auſi non ſunt, attamen, abeuntes magiſtratu, nomen meum in albo exaratum quaeſtoribus tradiderunt. Haec illi quidem callidis machinationibus perfecerunt. Quaeſtores autem, quibus animi erant ab iſtorum animis longiſſime diſſidentes, reuocabant eos, qui ſibi tabulam, in qua pro aerario ſcriptus eram, tradidiſſent, cauſamque noxae percontabantur; tum cognita tota re, recordantes quam indigna paſſus eſſem, primum quidem illis perſuadere laborabant, vt me abſoluere vellent, docentes, parum ciuile eſſe, ciuium quemquam ob priuatas cuiuſquam cum eo ſimultates in aerarios referri. videntes autem ſibi negatum, vt illos a ſententiae ſuae duritie deducerent, ſuſtinuerunt capita ſua periculo cenſurae veſtrae, iudices, obiicere, mulctamque mihi a Cteſicle ſociiſque eius irrogatam irritam et nullam eſſe ſciuerunt. Eſtis ergo vos quidem iam certi, me a quaeſtoribus abſolutum eſſe. Quoniam tamen mearum duco partium eſſe, vt per reliquas quoque, quae ſuperſunt, veri docendi vias ab huius criminis macula me purgem, plures adhuc legeſque tituloſque iuris allegabo. Cape tu mihi hanc legem. *Lex. teſtes.* Audiſtis legem diſertis verbis edicentem, ſi quis magiſtratibus in curia conuitietur, eum pecu-

nia mulctandum eſſe. Ego vero teſtes ad vos produxi, affirmantes, in curiam me ne pedem quidem intuliſſe. Mulcta itaque mihi per nefas irrogata, neque debeo, neque iure cogi poſſum ad luendum. Nam ſi conſtat, in curiam me ingreſſum non eſſe, et lex ſi edicit, eos mulctam debere, ſi qui intra curiam aliquid deliquiſſent, conſtat item, me facinus nullum commiſiſſe, ſed ſolummodo propter ſimultatem inimicorum, iniuſte et inhumaniter mulctae addictum eſſe. Quid? quod ipſi adeo aduerſarii prodiderunt ſe bene noſſe, iniuriam mihi a ſe factam eſſe. Neque enim geſti a ſe magiſtratus rationem reddiderunt, neque in iudicio veſtro acta ſua ſuffragio publico curarunt confirmari. Sin autem hi mulctam mihi conuenienter irrogaſſent, illamque ſuam ſententiam, qua me mulctae damnarunt, iudicio veſtro ratam declarari curaſſent, iure merito nunc a reprehenſione forent liberi, tametſi quaeſtores me abſoluiſſent. Nam tametſi penes quaeſtores eſt, mulctas a damnatis ſiue malint repetere, ſiue iis remittere, tamen, ſi a iudicibus rata et legitima fuiſſet habita atque declarata ea mulcta, quam Cteſicles mihi irrogauit, merito nunc ego mulctae adhuc forem obnoxius. Sin autem quaeſtoribus quidem magiſtratu adhuc fungentibus licet mulctam remittere, defunctis vero magiſtratu reddenda eſt neceſſario ratio ab ipſis in eo geſtorum, factu facile Cteſicli eiuſque ſociis erit, vt, ſi quid quaeſtores in ſe mei cauſa deliquerint, eius poenas ab iis repetant. Noſtis iam, iudices, qui factum ſit, vt a Cteſicle eiuſque aſſeſſoribus mulctae conſignarer, quaeſtoribuſque pro aerario traderer. Verum oportet vos, non huius ſolummodo criminationis praetextum tenere, ſed ſimultatis quoque natales cognoſcere, quae mihi cum aduerſariis interceſſit. Conciliatus Soſtrato dudum ante fueram, quam ſimultates cum iſtis ſuſciperem

perem. Viri huius magnam eſſe in republica dignitatem quod noſſem, ambii amicitiam eius, et ſic per ipſius potentiam clarus factus, non ideo tamen hac abuſus ſum fortuna, ſed temperanter cauteque vſus, neque inimicorum vllum vltus ſum, neque amicorum quemquam beneficio promerui, cum neceſſitate, tum iudicio delectuque meo. Donec enim Soſtratus in viui ſupererat, ſeptus eram neceſſitate me intra terminos modeſtiae continendi, praepollente ipſius potentia. Accedebat aetatis, quam tum agebam, infirmitas. Sic factum eſt, vt tum quieſcerem. Illo autem rebus humanis exemto, ſponte mea, neque dicto neque facto accuſatorum quemquam laeſi. Poſſim adeo, ſi velim, nonnulla edere mea merita, propter quae aduerſarii mei, ſi ſaperent, et aequum ſeruarent, multo maiori me iure adiuuarent, quam premerent. Iras itaque eorum ante dicta mihi contraxerunt, tametſi cauſa ſimultatis nulla ſubeſſet ipſis a me priuatim data. Quamquam iureiurando recepiſſent neminem a ſe in codicillos militares inferendum, niſi ſi qui militia nondum functi eſſent, huius tamen a ſe dicti iurisiurandi religionem violarunt, et praeterea populo deliberationem de me propoſuerunt, vtrum me impoſterum liberum hominem, vt adhuc fui, eſſe velit, an pro mancipio ſub corona vaenire. Probrorum nomine, magiſtratui a me ingeſtorum, mulctam mihi ſcripſerunt, ius et fas deſpectui habentes. neruorum omni contentione laborarunt me laedere, quocunque praetextu. eiusque rei conſequendae ergo nihil non tentarunt, quo cum mihi maiorem in modum nocerent, tum emolumenta ſibi parerent ampliſſima. Tanto me proſequuntur odio, vt aliis in rebus omnibus, vbi locus mihi nocendi ſuamque rem faciendi nullus ſit, iuri aequo omnia poſthabeant. Scilicet. Parum dico, cum eos dico, auctoritatem veſtrae multitudinis parui duxiſſe.

xiſſe. Deos ipſos reuereri perſonis ſuis indignum duxerunt, Tanta me ſuperbia, faſtidio et violentia legum omnium vincula perrumpente tractarunt, vt de reddenda rerum a ſe geſtarum ratione ne in mentem quidem ipſis vnquam venerit. Poſtremum vt commemorem, nondum ſibi poenas ſat magnas a me datas exiſtimantes, ipſa ex vrbe denique, quae ſumma malorum meorum eſt, exterminare me laborarunt. Libidinis tam ferocis et violentiae vltra leges omnes ſe efferentis occultare foeditatem, tanti non faciunt. Nullius me criminis reum, tamen ad hoc iudicium eadem de cauſa iterum adducunt, et ab argumentis deſtituti, quibus culpam meam euincant, conuitiis et calumniis me nituntur obruere, quas in me coniiciunt, vt a ſtudiis meis alienas, ita cum moribus eorum cognatas et conſentaneas. Quamquam igitur hi quidem omni contendunt efficere machina, vt iudicio cadam, vos tamen, iudices, aequum eſt non pati, horum calumnias tantum penes animos veſtros valere, vt aut me damnetis, aut horum reſcindatis ſententiam, qui ſecundum me legitime atque ciuiliter pronuntiarunt. Quaeſtores enim ſecundum leges et ex aequo atque conſentaneo egerunt. nullo modo praeuaricati deprehenduntur, neque admiſſae fraudis argui poſſunt; conſtat potius inter omnes, eos ius et fas rebus aliis omnibus antehabuiſſe. Iam ab hiſce quidem, inimicis meis, haud mirer ſi quod accepero malum, animoque id hoc ſim laturus aequiore, quod a lege naturae neceſſaria ſic ſciam inſtitutum eſſe, vt inimici inimicis incommodent, et rurſus amici eos, quos diligant, ornent augeantque. A vobis autem, iudices, ſi meo me iure fraudari contingat, multo id ego ſim animo laturus iniquiore. Futurum enim eſſet tum, vt cladem hanc accepiſſe viderer, non ab inimicorum odio, ſed a ciuitatis improbitate. Nomine quidem tenus, cauſam

dico

dico nominis mei inter aerarios relati, reapſe autem capitis. Ius enim vbi meum a vobis impetrauero, id quod me impetraturum eſſe aequitate veſtrae voluntatis confido, manebo in vrbe. Secus autem ſi fiat, vt ſcilicet ab iſtis reus peractus, (peragar autem, ſi ſiat, per nefas) a vobis damner, veneundum mihi ſit ſub corona. ego vero tam ignominioſae poenae acerbitatem fuga anteuertam. Ecqua enim me ſpes inuitet, vt porro communione veſtrae ciuitatis vti pergam? aut qua ego mente inter vos degam? qui aduerſariorum furorem cum teneam, tum praeſidio iuris aequi obtinendi caream. Agite ergo, iudices, ius et fas rebus aliis omnibus anteferentes, recordantesque, ſaepe a vobis etiam in manifeſtis facinoribus veniae lenitatem ſeueritati poenarum praeferri; nolite committere, vt homines inſontes inimicorum crudelitati condonetis, ſinatisue, ob aliena odia, ſummum per flagitium, inexſuperabilibus mergi calamitatibus.

ORATIO DECIMA,

Quae eſt accuſatio Theomneſti, abiecti in acie ſcuti rei.

Teſtes mihi confido, iudices, haud defuturos, qui multos veſtrum coram videam aſſidentes, etiam in illo ſuperiori verſatos iudicio, quo Lyſitheus Theomneſtum hunc εἰσαγγελίας actione perſequens, accuſabat, quod abiectorum armorum reus cum eſſet, eoque factus infamis, et iure in foro verſandi et cum populo agendi priuatus, tamen concionari auderet, contra quam ipſi liceret. In illo nempe certamine aiebat Theomneſtus patrem meum a me meismet manibus peremtum eſſe. Ego vero, vt ignouiſſem ipſi, patrem ſuum a me peremtum ſi dixiſſet, quem ego nunquam non hominem contemnendum et nauci duxi, item ſi quod aliud probrorum, quae iactari leges vetant, quem-

admodum tanti non fuiſſem facturus, vt contumeliam iſtam iure forenſi vlciſcerer; nam ex titulo κακηγορίας ſeu contumeliae verborum in te coniectae, iure cum aliquo experiri, indignum homine liberaliter educato, dignum rixoſo litiumque ſerendarum auido cenſeo: ita rurſus turpe mihi futurum arbitror eſſe, ſi eum patiar inultum abire, qui tantum ſcelus in patrem me dixerit patraſſe, virum tantae dignitatis, tam praeclare et de vobis et de vniuerſa patria meritum. Quapropter ego vos, iudices, interrogo, ſitne Theomneſtus maledicentiae poenas mihi daturus, an ſolus omnium Athenienſium priuilegio gaudeat, pro libidine ſua contra leges nihil non dicendi agendique? Ago nunc, viri, aetatis annum tertium a trigeſimo. ex quo autem vos ab exſilio domum rediſtis, annus nunc agitur vigeſimus. Vnde conſtat puerum tredecennem me tum fuiſſe, quum xxx tyranni patrem meum interficerent. Id ego aetatis agens ne noram quidem, remp. ab optimatibus oppreſſam teneri; neque, etiamſi ſenſiſſem vim et iniuriam patri fieri, ſuccurrere et vlciſci potuiſſem. Neque ſcelerata quaedam cupiditas patrimonii rapiendi, ad inſidiandum vitae patris impellere me poterat. Pantaleon enim, frater natu maior, cum vniuerſa hereditate tutelam noſtri inuaſit, eoque pacto bonis paternis omnibus nos defraudauit. Tantum igitur abeſt, vt vlla ego cauſa motus patri violentas manus afferrem, vt potius permultae eſſent cauſae, ob quas expediret mihi vitam patris diutius produci. Verum vt neceſſe erat haec breuiter perſtringi, ita diutius iis immorari nil attinet. Noſtis enim, ni fallor, vos omnes me vera loqui. Interim tamen age nihilominus teſtes producam. *Teſtes.* Videtur itaque Theomneſtus his quidem quod opponat, nil habiturus, at illud idem etiam coram vobis, iudices, cauſaturus, quod iam ante in arbitri foro auſus eſt oggannire, in numero puta re-

rum ἀποῤῥήτων, ſeu nominatim a lege interdictarum, haud eſſe, ſi quis aliquem *caedis* ὅτι ἀπέκτεινεν in patre commiſſi inſimulet. Legem enim haud vetare, ne quis alium quempiam *parricidam* appellet, ſed hoc ſolummodo, ne quis ἀνδροφόνον *homicidam*. Ego vero vos autumo, iudices, non de vocabulis laborare, ſed de vocabulorum ſpatiis atque ſententiis, omnesque pro certo ſcire, ſi qui ſint *homicidae*, ἀνδροφόνοι, eosdem quoque ἀπεκτονέναι *occidiſſe*. Spiſſum vtique fuiſſet atque inexplicabile negotium legislatori, ſi propoſuiſſet ſibi, aut neceſſe duxiſſet, vocabula omnia rem eandem ſignificantia in legem confercire. Satis enimuero ille habuit, vno poſito, reliqua omnia aequipollentia vna tacite complecti atque ſubiicere. Non profecto tu mihi, Theomneſte, tam ſtultus eſſe videris, vt, ſi quis te πατραλοίαν *patricidam*, aut μητραλοίαν *matricidam* appellarit, eum quidem in ius voces, idem autem ſi patrem tuum a te caeſum aiat eſſe, matremue, eum tu inultum transmittas, quaſi nihil infandorum locutum, Libenter equidem ex te audire velim. Es enim huius rei, de qua te percontabor, magnam adeptus facultatem, et multa meditatione; et diuturnitate exercitationis, vt et ſubtiliter de ea diſputare ſcias, vſuque eius aliis praeſtes. In lege ſcriptum eſt, ſi quis alium ſcutum ἀποβεβληκέναι dixerit, qui id dixerit, eum actione maledicti teneri. Iam dixerit te quispiam ſcutum ῥίψαι. Num tu actionem in hunc non parabis? ſed ſufficiet tibi, illum dixiſſe, te ſcutum ῥίψαι, non autem ἀποβεβληκέναι, eoque dices, te nil curare? idem enim non eſſe ῥίψαι, atque ἀποβεβληκέναι. En aliud. Fingam tantisper collegio vndecimuirorum te, Theomneſte, adſcriptum eſſe, furemque ad hoc collegium adduci ab aliquo, querente θοιμάτιον ἀποδεδύσθαι, pallio ſe eſſe ab illo homine exutum, aut τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι, interulam ſibi ab eo eſſe de-

tractam. Eumne tu hominem iſta querentem reiicias? furemne tu ſimillima ſtropha cauillationis ſeueritati legum ſurreptum eas, atque tu te nunc is, quod ab accuſatore in libello accuſatorio appellatus vocabulo λωποδύτης non fuerit, quo vocabulo legislator ſit vſus? Profecto negaturus mihi tu videris, eum ἀνδραποδιστὴν *plagiarium* eſſe, quem alius quispiam aiat in ſeruo ſuo plagium commiſiſſe, tametſi actor furem in flagrante delicto deprehenderit; quoniam ſcilicet actor oblitus ſit vocabulum ἀνδραποδιστὴς vſurpare, quo legislator ſit vſus, ſed ſatis habuerit iudices certiores facere, hominem hunc a ſe deprehenſum eſſe in conatu mancipii furtim exportandi. Facies hoc tu quidem, Theomneſte, ſine controuerſia, ſi quidem in vocabulis triceris, ſuper iisque digladieris, ad res autem animum minus attendas, quas vt deſignarent verbis oreque proderent homines, ideo vocabula commenti ſunt, atque rebus quaeque ſuis impoſuerunt. Spectate hoc quoque, iudices. Nam ad vos orationem merito conuerto, qui conſcii mihi ſitis exempli iam a me proferendi, quod ignorare videtur Theomneſtus. Ea enim eius eſt mollities et ignauia, vt commoditatis amore, et odio laboris moleſti victus, nunquam auſus ſit in cliuum Martis eſcendere. Veſtrum autem nemo eſt qui id ignoret, quod iſte ignorat, iudicia homicidiorum cum aguntur, in formula iurisiurandi ante litis conteſtationem vtrinque, et ab accuſatore, et a reo praeſtandi, vocabulum ἀνδροφόνος, quod legislator vſurpauit, non vſurpari, ſed verbum illud ipſum, quod in hac noſtra cauſa in controuerſiam venit ἀποκτεῖναι hinc affirmari, illinc negari. Actor nempe reum ait *occidiſſe*, reus ſe feciſſe infitiatur. Annon abſurdum ſit, eum, qui iudicibus viſus fuerit hominem interemiſſe, cum facinus ipſe adeo confiteatur, tamen ideo ſolummodo caedis abſolutum e iudicio diſcedere,

quod

quod actor in iuramento confirmarit, non, eum ἀνδροφόνον eſſe, quae legis eſt dictio, ſed ὅτι ἔκτεινε, eum *occidiſſe.* Atqui haud compono inconſentanea. Theomneſti mecum agendi ratio hilum non differt ab eiusmodi cauillandi ineptia. Ipſe tute, Theomneſte, ex capite κακηγορίας, ſeu maledicti, Theonem in ius vocaſti, quod is te dixiſſet ſcutum ἐῤῥιφέναι. Atqui lex vocabulo ῥίπτειν vſa non eſt, ſed vocabulo ἀποβάλλειν. Si quis, ait, aliquem dixerit ſcutum ἀποβεβληκέναι, [in eoque mentitus ſit,] quingentis drachmis mulctator. Hem aequitatis et conſtantiae! Itane vero, mi homo, tu tam egregie ſapis? vt, cum poenae tibi ſunt ab inimicis tuis repetendae, a quibus male audieris, tum tu, verbis legis inſuper habitis, ſententiam legis ſequaris, ex eaque ſententia in reos agas, id quod ego nunc in te facio; rurſus autem alii, quem tute probris a lege interdictis proſcideris, poenas repoſcenti dare recuſes, verba legis vrgendo, ſpreta ſententia? Adeone tibi ſubtile eſt ingenium, adeo potens facundia, vt leges quamcunque velis in partem interpretando flectas? an tanta tua eſt in rep. maieſtas, vt abs te laeſis copiam aequi iuris in perpetuum denegatam et praecluſam ſperes? Adeone te nil pudet eſſe tam dementem, vt plus te poſſe tuis ciuibus ideo cupias, non, quo in ciuitatem ornamenta neſcio quae contuleris, quae tu nulla contuliſti, ſed quod multa multis mala inultus inflixiſti? Verum recita tu mihi legem. *Lex.* Intelligitis, ni fallor, iudices ad vnum omnes, me quidem conſentanea diſputare, et in legis interpretatione recte verſari; hunc autem Theomneſtum tam eſſe tardum, vt neque legis ſententiam perſpiciat, neque meae diſputationis euidentiam capiat. Iuuat itaque aliis quoque ex legibus eum docere, ſi forte fiat, vt, ſi non citius, ſaltim nunc tandem aliquando ſuper ſuggeſtu, communi ſenſu imbuatur, vo-

biſque impoſterum deſinat incommodare. Recita tu mihi priſcas haſce Solonis leges. *Lex.* Per quinque dies pedem in ποδοκάκκη vinctum habeto; niſi ſi Heliaea, praeter hoc ſupplicium corpore tolerandum, adhuc aliam mulctam pecuniariam iudicarit irrogandam. Audin, Theomneſte, tibi dico, vt ne neſcias, quod lex appellat ἐν ποδοκάκκη vinciri, id idem nos nunc vulgo vſurpamus, ἐν ξύλῳ vinciri. Quod ſi ergo forte fiat, vt aliquis, ἐν ξύλῳ nexus, cum rurſus e cuſtodia in libertatem exierit, vndecimuiros, a quibus cuſtodiae mandatus fuiſſet, ad iudices, coram quibus vndecimuiris magiſtratu defunctis rationes actorum reddendae ſunt, accuſet de facta ſibi iniuria, qui ξύλῳ ſe innexuiſſent, quod per legem minus liceat, quae lex velit reos in ποδοκάκκη vinciri, de ξύλῳ taceat: non illi ſtuporem hominis ridebunt? non veruecem dicent? Cedo aliam. *Ex alia lege.* ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. item δεδιότα δὲ δίκης ἕνεκα δρασκάζειν. Horum vocabulorum iſtud ἐπιορκήσαντα hac in lege non id ſignificat, quod nobis nunc vulgari loquendi more ſignificat, hominem puta, qui *peierarit*, ſed ſimpliciter eum, qui *deierarit*, ſeu iuſiurandum dixerit, per numen Apollinis conceptum. Illa enim priſca lingua, qua Solonis aequales vtebantur, ἐπιορκεῖν nihilo plus valebat, quam nunc ὀμνύναι *iurare* ſimplex. Pari modo iſti δρασκάζειν de eodem vſurpabant, de quo nos hodie ἀποδιδράσκειν vſurpamus. Si quis, ait porro legislator, furem, qui intra domum ſit, ἀπείλλῃ τῇ θύρᾳ. ſignificare volebat, praecluſa ianua intercipiat, vel, exitu arceat. Vocabulum ἀπείλλειν, quod hodie pauci ſunt qui intelligant, tum temporis idem valebat, atque hodie valet ἀποκλείειν, neque quod ſono inter ſe iſta differunt, ideo re quoque differunt. Aes mutuo datum, ait, hactenus eſto ϛάσιμον, quatenus creditor vult. ϛάσιμον non ſignificat hic loci librabile,

brabile, ſed hoc praecipit legislator, vt creditori liceat a debitore foenus exigere quantum ipſe voluerit. Recita legis hanc clauſulam. ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, et οἰκῆος βλάβην τῇ δούλης διπλῆν ὄφλειν. Attendite, iudices, animum. πεφασμένως tantundem valet, atque hodie φανερῶς *propalam*, et πωλοῦνται idem atque βαδίζουσιν *ambulant*, et οἰκῆος idem atque θεράποντος, *ſerui*. [quo fit, vt legis haec ſit ſententia. qui ſerui corpus vitiauerit, is duplo mulctetur, atque ſi ancillae.] Infinita, iudices, huiusmodi proſtant in legibus. verum, etſi pauca numero ſunt exempla, quae illinc modo protuli, ſpero tamen vel ex his ſolis, Theomneſtum, niſi plane plumbeus eſt, nunc tandem aliquando intellexiſſe, res adhucdum easdem eſſe, quae fuerunt olim, vocabula autem, quibus ad illas res ſignificandas vtimur, alia in aliorum locum ſuccedere, neque iisdem nos nunc vti, quibus olim priſcos illos homines. Faciet ipſe mox meae ſpei, ſuaeque docilitati fidem, cum tacitus ex his ſubſelliis domum diſcedet, nil contra hiſcens, vi veritatis ad ſilentium redactus. Sin autem id minus faciat, tum ſecundum me, iudices, oro vos, aequam et veram date ſententiam, recogitantes, malum eſſe multo atrocius, te domum e foro redire cum probro patricidii, quam cum probro ſcuti abiecti. Ego equidem videri malim ſcuta, quotquot vſquam terrarum ſunt, omnia abiecisse, quam animo erga patrem tam truculento et belluino praeditus eſſe. Hic quidem Theomneſtus cum vere commiſiſſet illud flagitium, [cuius eum Lyſitheus inſimulabat, abiecti puta ſcuti,] minorque eum cum poena maneret conuictum, quam me nunc manet, ſi a vobis condemner; non ſolum a vobis commiſeratione motis abſolutus eſt, ſed etiam perfecit, vt Dionyſius, qui Lyſitheo teſtimonium contra ſe, Theomneſtum, praeſtiterat, ceu falſus teſtis, a vobis infamia notaretur.

Ego

Ego vero, qui Theomneſtum viderim, cum id faceret, quod vos omnes mecum noſtis, [h. e. cum abiecto ſcuto ex acie auffugeret] ipſe autem ſcutum meum ſaluum retulerim, ſauciatus tam diro probro, quod perinde cum legum edicto, atque cum veritate facti pugnat, in iſta ſortis noſtrae diſparitate, cum mihi quidem funeſta calamitas immineat, ſi hic abſoluatur, hunc autem, ſi maledicti per nefas in me coniecti damnetur, leuis et vix mentione digna poena maneat; egone, inquam, facultate priuer ius ab eo meum repetendi? ecquo ego vos delicto offendi? ecquid eſt, quod vitio mihi vertatis? Num hoc, merito mihi probrum hoc adſperſum fuiſſe? At ne vos ipſi quidem aiatis. An iſtud, Theomneſtum, et ipſum virum honeſtiorem eſſe, et loco natum nobiliore, quam me? At ne ipſe quidem Theomneſtus poſtulet ita de nobis exiſtimari. An hoc praetexetis iudicii veſtri iniquitati, quod abiecti degenerisque me animi incuſetis, qui, cum ſcutum ipſe abieciſſem, maledicti per nefas obiecti cauſam illi intentem, qui ſcutum ſuum ſaluum ex acie domum retuliſſet? Atqui de me profecto huiusmodi rumor in vrbem non emanauit. Recordamini hoc quoque, iudices, vos in Theomneſtum donum contuliſſe tantum et tam praeclarum, vt, quum illo eum ornaretis, facile non eſſet ciuium omnium vnus, quin Dionyſium miſeraretur, tam graui clade perculſum, videns eum, qui virum fortiſſimum in diſcriminibus ſe exhibuiſſet, e iudicio veſtro damnatum his cum verbis diſcedentem: perquam ſiniſtris auibus illam nos expeditionem iniſſe, qua cum multi noſtrorum cecidiſſent, tum, qui ſeruaſſent arma, ab his, qui abieciſſent, per falſi dicti teſtimonii calumniam damnarentur. Satius ſibi futurum fuiſſe in acie dimicanti occumbere, quam ſaluo domum reuerſo in ſortem incurrere tam luctuoſam. Nolite itaque committere, iudices,

ces, vt Theomneſti, quae audit probra, ea probra merita audientis, vlla ducamini commiſeratione, eiue cōnniueatis, per inſolentiam et ſuperbiam intolerabilem in alios probris infandis graſſanti, et concionanti, id quod homini abiectione ſcuti infamato per leges non licet. Ecquod enim aliud mihi accidat infortunium acerbius, quam ſi tam turpis criminatio inulto mihi perferenda ſit, ſuper eiusmodi patre, qui eximiis virtutibus meamque pietatem proborumque omnium reuerentiam ſibi deuinxiſſet. Saepius ille Strategi munere functus, multis obitis vna vobiſcum pro patria periculis, ab hoſtibus nunquam captus, a ciuibus nunquam male redditae rationis damnatus, annum aetatis agens a ſexageſimo ſeptimum, propter beneuolentiam, qua erga veſtram plebem ferebatur, et propter ſtudium, quo exarſerat, ciuilia veſtra iura tuendi, a crudeliſſimis tyrannis peremtus eſt. Iamne tandem videor vobis, iudices, merita in eum iracundia exarſiſſe, qui me per nefas criminatus ſit in eiuſmodi patris iugulum impiam ſicam demiſiſſe? Iamne videor vobis, iure merito conſurrexiſſe ad abluendam a patris memoria tam foedam maculam, qua ipſius quoque nomen vna cum meo reſperſum fuit? Ecquid enim aliud illi poterat acerbius accidere, quam hoc, vt, cum reapſe ab inimicis eſſet peremtus, a liberorum ſuorum ferro concidiſſe diceretur? Cuius patris monumenta virtutis adhucdum iuxta veſtra, ciues, dedicata conſpiciuntur. Scuta autem, et ab hoc ipſo Theomneſto, et ab eius patre abiecta, ignauiam eorum imbellemque animum adhucdum teſtatum faciunt, in fanis hoſtium ſuſpenſa. Tam cognata ipſis et ſtirpitus inſita labes eſt timiditas, et bellicarum artium abhorrentia. Atqui, quo proceriora atque vaſtiora ipſis ſunt corpora, quo robuſtiores lacerti, quo os iuuenta florentius, hoc ſeueriore digni ſunt veſtra, iudices,

ces, animaduerſione. Conſtat enim, in iſto carnium vigore atque luxurie, animos ipſis eſſe intermortuos. Sed habebit, id quod audio, receptum ad hanc excuſationem, vt aiat, iſta probra ſe per iracundiam in me iactaſſe, qui teſtimonium cum Dionyſio idem in ſe dixiſſem. Ego vero vos contra meminiſſe velim, iudices, iracundiae nullam eſſe datam a legislatore veniam, ſed mulctam conuitiatori irrogari, veritatem criminationum documentis factorum non approbanti. Atque iam bis ego hoc Theomneſti dedecus teſtimonio meo approbaui, ignarus quippe tum temporis, de quo poſtmodum mihi conſtitit, eos vos eſſe, qui fortes viros in acie manentes puniatis, armorum autem abiectorum reos factos indulgentia et diſſimulatione transmittatis. Verum enimuero ſatis hac quidem de cauſa eſt actum, dictisque quod addam nil habeo. Vos potius rogo, iudices, vt Theomneſtum condemnetis, reputantes vobiscum, non poſſe capiti meo diſcrimen vllum aliud, quam hoc eſt, grauius conſciſci. Nam qui actor videor eſſe, reapſe reus ſum. Theomneſtum probri reum cum ago, per nefas in me coniecti, tum de ſalute fortunisque meis omnibus periclitor, in vnius veſtri ſuffragii diſcrimine parricidii crimen aut ſuſtinens, aut effugiens. Quibus enim teſtulis Theomneſtum abſoluetis, ſi feceritis, iisdem parricidii me damnabitis; me, qui ciuium omnium vnus, vt primum virilem ingreſſus aetatem, in examine probatus vobis, rebus gerendis meisque priuatis et ciuilibus a vobis habilis iudicatus fui, ob caedem patris mei triginta viris in curia Areopagitica diem dixerim. Quorum vos memores mihique patrique legibusque publice fixis, et iurisiurandi ab ipſis vobis dicti religioni ſuccurrite.

ORA-

ORATIO DVODECIMA,

qua Lyſias ipſe Eratoſthenem, e collegio triginta tyrannorum, de nece fratris, Polemarchi, poſtulauit.

Non exordium huius accuſationis, ſed finem inuenire, arduum mihi videtur eſſe, iudices. Tot ab illis [trigintauiris] et tanta perpetrata ſunt facinora, vt, ne ſi mentiatur quidem accuſator, grauiora et turpiora incuſare poſſit, quam reapſe illa ſunt iſtorum ſcelera; et qui vera ſolummodo commemorare ſibi propoſuerit, omnia enarrando perſequi haud valeat, ſed neceſſario aut magnitudo atque multitudo rerum dicendarum dicentem obruet, aut dies deficiet. Conuerſus mihi nunc videtur ordo rerum, contraque euenturum, atque olim ſolebat. Olim edebant a iudicibus interrogati actores, quae ſimultas ſibi cum reis interceſſiſſet, et qua re impulſi lites quasque agitandas ſuſcepiſſent. [illegible] haud alienum ſit reos percontari, quanam tanta laeſi ſint a republica offenſione, vt eius vlciſcendae libidine perciti tam furioſis modis in eam debaccharentur. Quae nunc ego non eo diſputo, quo negem priuatas mihi cum iſtis ſimultates eſſe, quae mihi ſunt grauiſſimae, vt cum auctoribus irreparabilium cladium domeſticarum; ſed quo ſignificem, in iſta innumerabili multitudine malorum ab iſtis publiceque priuatimque datorum, noſtrum quemque tamen ad lamentandum iraſcendumque de priuatis magis ſuis incommodis, quam de publicis, natura duce delabi. Ego itaque, iudices, qui neque priuatas meas cauſas, neque alienas vnquam in foro ſim exſecutus, eo neceſſitatis adactum me ab huius Eratoſthenis facinoribus video, vt facere prorſus nequeam, quominus eum accuſem. quamquam hanc parans et inſtruens accuſationem perſaepe in incredibilem incidi animi deiectionem, coepique vereri, ne per inſacundiam meam forique inſuetudinem

tudinem accuſatio haec minus proſpere ſuccedat minuſque ſatis ei faciat, quod mihique fratriſque Manibus debeo, neue multum infra rei dignitatem ſubſidat. Conabor tamen, rem a principio repetendo, vos quam potero breuiſſimis docere. Cephalus, pater meus, vt ſedes fortunarum ſuarum hoc in ſolum Atticum transferret, oratione Periclis adductus eſt. Triginta per annos, quot inquilinum hic egit, neque ipſe, neque nos ciuium veſtrorum quemquam in ius vocauimus, neque cauſam in foro, accuſati a quoquam, diximus, ſed ita fuimus ciuilis iuris in republica participes, vt neque alios offenderemus, neque ab aliorum iniuriis exagitaremur. Ex quo autem triginta viri, homines improbi et conſcelerati, iuris aequi peruerſores, ſumma rerum potiti ſunt, laudabile iactantes remp. corrigendi et reſtaurandi ſtudium, atque prae ſe ferentes, oportere ciuitatem a flagitioſis purgari, quo reliquorum ciuium animi ad virtutis et iuſtitiae ſtudia conuerterentur, eiuſmodique ſermonibus dictu audituque ſpecioſis exſpectationem publicam fallentes; neque enim a ſe impetrare poterant, vt factis quoque orationis ſuae probabilitatem approbarent; ex eo tempore in peius ire coepit noſtra res et priuata et publica, ſummaque imis mutata ſunt; vt conabor ego vos per exempla veſtra ducendo, eaque vobis in memoriam reuocando, docere, poſteaquam de priuatis meis caſibus praefatus fuero. Surgentes in conſeſſu XXX virorum Theognis et Piſo de inquilinis auctores fiebant, eſſe in illis, qui praeſente nouo rerum ſtatu grauarentur. lectiſſimam hanc eſſe oportunitatem, per ſpeciem poenarum a noxiis repetendarum, locupletes expilandi magnaſque opes colligendi. Vniuerſe hoc vnum ante omnia ſpectari agique oportere, vt ciuitas ad incitas redigeretur, atque deſolata, vaſta, inhabitabilis et prorſus nulla redderetur. Imperium tenentibus opus eſſe

eſſe numis, quoquo modo corradendis. Haec illi iactantes haud aegre perſuadebant audientibus iis, qui caedes hominum pro nihilo ducentes, rapinas et opum extorſiones ſummi facerent. Placuit ergo decem ex inquilinis, locupletiſſimos omnium, comprehendi, at in his tamen par pauperiorum, quo inuidiam cupiditatis a ſe auertere, bonique publici rationes excuſare poſſent; quaſi, vt reliquorum ſuorum coeptorum atque inſtitutorum nihil non, ita hoc quoque conſultiſſime et ad ſalutem publicam accommodatiſſime feciſſent. Sortiti ſic inter ſe domos expilandas, in eam quisque domum irrumpebat, quae ipſi ſorte obtigiſſet. Ad meam delati, deprehendebant me peregrinos hoſpitali conuiuio excipientem. Quibus eiectis Piſoni me tradebant, reliqui in officinam ingreſſi, mancipiis operam dabant luſtrandis et in tabulas referendis, vt fit in bonis publicatis. Interim ego Piſonem interroga-r[illegible]lletne mihi ſalutem numis praeſentibus vendere. Aiebat Piſo velle, ſi quidem pretium redemtionis ſatis ſit luculentum. Offerebam talentum argenteum. Annuebat Piſo conditioni. Iam noram equidem Piſonem omne ius diuinumque humanumque tanti non facere. nihilominus tamen in illa rerum facie, quibus tum ſeptus eram, imprimis factu iudicabam eſſe neceſſarium, vt Piſonem iurisiurandi religione obſtringerem. Iurabat, exitium ſibique liberisque imprecans, ſi fefelliſſet, facturum ſe, poſt aes pactum in manus ſuas datum, vt ego tutum in locum perductus, ſaluus eſſem. Quo facto in oecum, vbi arca numaria poſita erat, ingreſſus, aperiebam arcam. Ibi Piſo ſentiens, et vbi numos atque reliquam pretioſam ſupellectilem haberem, et arca aperta facillime praedam ſimul omnem corripi et auferri poſſe, intrabat ipſe quoque, luſtratisque copiis praeſentibus ineſcatus, par famulorum arceſſit, quos arcam cum intus poſitis

abſportare iubet. Aufferebat ille ſic, non talentum argenteum, quod pactus fueram, ſed tria talenta, iudices, cum quadringentis Cyzicenis aureis, et centum Daricis, et phialas argenteas quatuor. Vnde vt ſaltim parum quid detractum pro viatico mihi reliquum faceret, Piſonem rogabam. Ille vero me admonebat, ſapienter me facturum, ſi nudus diſcedens ſaluti meae proſpicerem. eiuſmodi enim inſtare tempora, quibus congratulaturus mihi eſſem, quod ſpiritum ſaluum, reliquis bonis omnibus amiſſis, abſtuliſſem, eiuſque rei, ceu magni beneficii, gratias ipſi eſſem habiturus. Sic exibamus domo. verum exeuntibus nobis, ipſo in oſtio, Melobius et Mneſitheus occurrebant, ex officina noſtra redeuntes, atque, quo tenderemus, interrogabant. Reſpondebat Piſo, ſe mecum ad fratrem meum [Polemarchum] contendere, quo rem eius quoque familiarem perluſtraret. Ibi Piſone illuc ire iuſſo, me ſecum retinebant, et ſe ad Damnippum abeuntes comitari iubebant. Interim Piſo, clam in aures meas inſuſurrans, auctor mihi fiebat, vt tacerem, et bono animo eſſem. nam ſe illuc quoque venturum eſſe. Delati illuc, Theognin reperiebamus, cui cum me tradidiſſent, abibant. Hoc in diſcrimine verſanti mihi viſum eſt ſalutis fuga quaerendae periculum facere, certa quippe et ineuitabili peſte me manentem manente Damnippo itaque arceſſito, familiaris tibi ſum, Damnippe, inquam. tuam in domum veni, non ſponte mea. nil deliqui, ſed opes meae mihi peſtem afferunt. Praeſta tu mihi tantis malis ſepto promtus et lubens, quicquid in te opis atque facultatis eſt, quo ſaluus euadam. Recipiebat quidem Damnippus facturum; conſultius tamen idem ſibi videri admonebat, cum Theognide quoque rem communicari, quem exiſtimaret, lucri ſpe oſtenſa, nihil non indulturum. Interim, Damnippo ſic cum Theognide ſermones conferen-

ferente, venit in mentem fuga me ſubducere. peritus eram domus, noramque binis vtrinque foribus inſtructam, antica et poſtica, animumque ſic induxeram; alterutrum neceſſario eſſe euenturum, vt conatus hic euadendi aut proſpere ſuccederet, aut minus. Quod ſi ergo, a nemine obſeruatus, neque impeditus, elaberer, me potitum fore ſperata atque optata ſalute. Sin autem, deprehenſus, e fuga retraherer, ne ſic quidem ſpem ſalutis omnem occidiſſe, ſi Damnippus Theognidi precibus et lucri ſpe oſtenſa perſuadere poſſet, vt elabendi veniam mihi nummis venderet. Qui Theognis ſi pretio ſit exorabilis, (et videri eſſe) non minus me eſſe euaſurum, tametſi captum, ac ſi captus et e fuga retractus plane non eſſem. Sin autem durum ſe Theognis praeberet, non acerbiorem mihi neque certiorem neceſſitatem mortis tum inſtare, quam nunc inſtet, ſi, nullo facto euadendi conatu, maneam. Haec ergo mecum cogitans elabebar, illis ad oſtium in ſemitam patens ſtationem ſeruantibus. Et accidit, id quod propitiae fortunae meae debeo, vt trium ianuarum, tot enim euaſuro traiiciendae erant, nulla non pateret reſerata. Sic perueni in Archenei naucleri hoſpitium [in Piraeeo.] Hunc protinus in vrbem mittebam, de fratre percontaturum. Qui Archeneus inde reuerſus ad me iſtaec retulit; fratrem ab Eratoſthene fortuito publica in ſemita occurrente correptum, in carcerem eſſe ductum. Quibus auditis ego proxima nocte nauem conſcendi, quae me Megaram per mare traduxit. Interim tyranni Polemarcho quoque ſolitum illud ſibi ſuum iſtaque aetate creberrime frequentatum edictum denuntiabant, vt cicutam biberet, tacita cauſa, praetermiſſa accuſatione. tantum aberat, vt auditus Polemarchus, dicta capitis cauſa, ex formula iuris damnatus, extremum ſupplicium toleraret. Fato ſic ſuo defunctus cum e carcere Polemarchus extractus eſſet,

haud permiſerunt tyranni noſtrarum aedium, quae ternae nobis erant, ex vllis eum efferri, ſed in cella quadam meritoria, ab ipſis conducta, cadauer ſpectandum propoſuerunt. Veſtis, quae multa nobis et pretioſa erat, nihil nobis funeris ergo rogantibus dabant; ſed amicorum alii alia, hic pallium, ille puluinar, alius quodcunque tandem, ad Polemarchi funus conferebant. Videte, iudices, quo cupiditas eorum inexplebilis proceſſerit, turpiſſimis illa quibuſque modis quaeſtum facere haud dedignans. Videte documentum immanis animi ab illis proditum, qui tot tantasque noſtris e fortunis egiſſent rapinas; qui noſtris ex officinis ſeptingenta numero ſcuta extuliſſent; qui auri argentique facti, et aeris, et mundi, et ſupellectilis, et veſtis muliebris tantam vim compilaſſent, quantam ne ſperaſſent quidem vnquam futurum, vt adipiſcerentur; qui mancipia centum et viginti numero noſtris ex officinis abegiſſent, quorum optima quaeque corpora cum ſibi priuatim habenda et ſeruanda delegiſſent, reliquam faecem aerario adſcripſerunt. Verum ne in hac quidem immanitate conſtitit incredibilis eorum et inſatiabilis cupiditas, diraque ſitis ex vnaquaque re turpiſſima diteſcendi. Polemarchi vxor quas tum habuerat inaures aureas, cum ab eo in domum ipſius materfamilias induceretur, eas ex illius auribus ipſe ſua manu Melobius euulſit. Denique nulla pars rei noſtrae familaris, quamuis minuta et contemta, digna ab ipſis eſt habita reuerentia atque commiſeratione; ſed haud ſecius in nos, a diuitiis noſtris ſtimulati, ſaeuierunt, atque alii a vindicta acti, fuiſſent facturi, ſi quos atrociſſimis quibuſque contumeliis atque iniuriis offendiſſemus. quamquam ita de ciuitate veſtra meriti non eramus, vt hanc mercedem ferremus ab illis ſtudii erga rempublicam a nobis multis modis declarati. Choregiis nullis non functi eramus; permultis quoque

contri-

contributionibus ſpontaneis egeſtatem publicam ſubleuaueramus. Ipſos nos pudentes atque ſobrios geſſeramus. Imperata omnia exſecuti eramus. Simultates cum nemine culpa noſtra contraxeramus, non paucos contra ciuium Athenienſium captiuos factos numis noſtris ex hoſtium poteſtate redemeramus. Denique, inquilini cum eſſemus, eiuſmodi cum moribus verſati fueramus in republica, vt mores noſtri toto coelo diſtarent ab iſtorum moribus, qui ciues nati eſſent. Hi enim ciuium ſuorum permultos, a ſe ſolo patrio expulſos, coëgerunt hoſtium in ſolo conſidere; multos, a ſe per ſummum nefas interemtos iuſtis funeris fraudarunt. multos, quibus ea fuiſſet vitae famaeque dignitas, vt et iure petendorum honorum gauderent, et gerendis honoribus habiles haberentur, capite minuerunt, et iure in foro ſtandi, et in luce reipublicae verſandi ſpoliarunt. multorum filias nubiles, in ipſa ſpe ampliſſimarum conditionum vxoriarum, eo obſcuritatis atque miſeriae depreſſerunt, vt elocari non poſſent. eo denique proceſſerunt impudentiae et audaciae, vt ad vos prodire, vultus veſtros ferre, et cauſam capitis dicere ſuſtineant, negentque ſe mali quicquam commiſiſſe, cuius ſe pudere oporteat. O quam ego velim haec iactantes eos non mentiri! Nam ad me quoque pars laudis huius, eaque non minima pertineret. Iam vero neque erga rempublicam, neque erga me iactare laudes tam inanes et tam ementitas poſſunt. Longe aliter et de republica et de me priuatim meriti ſunt. Fratrem enim meum, id quod modo memini me praedicare, hic Eratoſthenes neci dedit, neque priuata vlla eius iniuria ipſe laeſus, neque in reipublicae commoda peccantem cernens, ſed ſola actus contentione indomitae ſuae, legesque et iura omnia aſpernanti cupiditati inſeruiendi. Quem Eratoſthenem, cum pace veſtra, iudices, in hunc euocabo ſuggeſtum, vn-

le nunc ad vos verba facio, atque interrogabo. Animum enim ſic induxi meum, vt vel cum alio quocunque iis de rebus agere, quae ad iſtus ſalutem tuendam faciant, nefas et impium ducam, quae autem ipſi peſtem allatura videantur, vt de iis vel cum ipſo Eratoſthene agere, mihi per religiones deorum licitum cenſeam. Age ergo, Eratoſthene, aſcende huc quaeſo, et reſponde mihi ad interrogata. Adduxiſtine Polemarchum ad vndecimuiros, nec ne? Magiſtratuum imperio parui, metu poenae, ſi recuſarem morem gerere. Interfuiſtine, cum deliberationes ſuper nobis in curia haberentur? Interſui. Aſſenſusne iis es, qui nos tollendos cenſebant, eorumque partes oratione tua firmaſti? an contra dixiſti? Contradixi. Quo nos occideremur, an quo minus? Quo nempe minus occideremini. Cenſens iniuriam nobis fieri, an ius aequum? Iniuriam enimuero. Itane vero, homo impuriſſime? patrocinatum te nobis ais, quo ſalui eſſemus, at idem tute tamen Polemarchum nihilominus comprehendiſti, quo exitio dares! et quo tempore noſtra ſalus adhuc in arbitrio manuque ſodalitii veſtri eſſet, eo tu te ais oblocutum eſſe ſanguinum noſtrorum ſitientibus; quo autem tempore penes te ſolum eſſet Polemarcho aut eripere ſpiritum aut condonare, tum tu eum in carcerem abduxiſti? Vir fortis et honeſtus ideo vis haberi, quod oblocutus inimicis noſtris ſis; (ſi verum ais.) quamquam obloquendo nihil profeciſſes. Polemarchum autem a te comprehenſum quod occideris, eius rei poenas te mihique et hiſce iudicibus debere nullas autumas? Sed age largiamur hoc ipſi, vt verum dicere credamus affirmantem, ſe oblocutum eſſe, quamquam mentiri vtique videtur. At hoc profecto vos ei aienti credere haud conuenit, imperata ipſum eſſe exſecutum. Eſt enim id quidem imprimis incredibile. Fac, demandatam tibi fuiſſe caedem noſtram. Quis aut quid te cogebat obſequi? Iusiurandum? Atqui in in-

in inquilinis profecto, cuiuſmodi nos eramus, tyranni non videntur iuriſiurandi religione teue aliumue quempiam obſtricturi fuiſſe. Deinde, id ſi tenemus, quod conſentaneum eſt, eccui omnium vni minus illi erant hoc negotium delegaturi, quam huic, qui, quod ait, ſi verum id ait, ipſis fuiſſet refragatus, ſententiamque tuliſſet in partem ipſis contrariam? Ecquem enim alium probabile erat mandata indiligentius atque cunctantius eſſe exſecuturum, quam eum, qui rebus, quas iſti effectui dari voluiſſent, diſſuaſionis ſuae pertinaciam oppoſuiſſet? Praeterea, reliquis quidem Athenienſibus idonea, ni fallor, eſſe debet excuſatio, ſi facta ſua ad triginta virorum auctoritatem referant: ipſos autem hoſce tyrannos ad ipſoſmet ſeſe auctores referre ſuorum actorum rationes, qui ferendum erit? qui approbari hoc vobis patiemini? Alius enim ſi quis tum in vrbe fuiſſet magiſtratus ampliore, quam trigintauirale collegium, poteſtate armatus, isque magiſtratus Eratoſtheni mandaſſet caedes hominum inſontium perpetrandas: neſcio an veniam ei merito daretis. Iam vero vndenam poenas vnquam repetetis vobis debitas, et ius veſtrum adipiſcemini, ſi triginta tyrannis imperia triginta tyrannorum excuſare licebit? hoc eſt praetexere, ſe in auctoritate ipſos ſua fuiſſe; libidini ipſos ſuae obtemperaſſe. Tantamne vos excuſationis ineptiam probabitis? At Polemarchum ait a ſe, non domo extractum, ſed in via publica correptum in carcerem abductum eſſe. Tanto peius, tanto inexcuſabilius. Solebatis vos, ciues, tum temporis aegerrime ferre, ſi qui a tyrannis miſſi, aut voſmet ipſos, aut rerum veſtrarum quicquam requiſitum, veſtras in aedes irrumperent. Quamquam hi intra veniam peccabant mandata exſequentes, quorum omiſſionem ſcirent ſe ſuo capite eſſe luituros. Nam domum alicuius ablegatos illuc non ire, aut infitiari a ſe domi

repertos eos eſſe, qui fuiſſent; capitale diſcrimen poterat audentibus conſciſcere. Quod ſi ergo his, intra veniam peccantibus, vos nihilominus tamen iure merito ſuccenſebatis, quanto maiori iure veniam denegabitis alteris, inexcuſabilius eo peccantibus, quod homines publica de via abreptos in carcerem abducerent. Quid impediebat Eratoſthenem, quominus, ſenatui renuntians, Polemarcho ſe negaret occurriſſe? Aut, ſi tutius iudicaret, ita ſe renunciare, occurriſſe quidem ſibi Polemarchum in via, ſe vero hominem haud noſcitaſſe, cuius os et vultum minus haberet conſuetudine cognitum; quis eum potuiſſet, haec aſſimulantem, mendacii coarguere? Excuſationes huiusmodi neque ſcrutinium, neque conuictionem admittunt, etiamſi te inimici tui vel maxime conuincere contendant. Debebas, Erathoſthene, ſi homo frugi eras, quem te fers, multo magis iniuſtae neci deſtinatos de imminente periculo admonere, quo id deuitare poſſent, quam ſceleratis, ciues inſontes per nefas de medio tollentibus, operam nauare. Tu vero ita te in oculis omnium geſſiſti, vt facta tua planiſſime doceant, rebus tum geſtis te non modo non contriſtatum; ſed etiam delectatum fuiſſe. Quapropter hoſce iudices decet ſecundum factorum, quorum tibi conſcii ſunt, veritatem magis, quam ſecundum praedicationum tuarum praeſtigias ſententiam dare, et e rebus geſtis, quas a vobis profectas norunt, ſermones tum in collegio veſtro agitatos colligere, quandoquidem horum ſiſtere teſtes negatum eſt. Nobis enim non modo tyrannorum coetibus intereſſe non licebat, ſed ne domi quidem noſtrae eſſe. quapropter penes ipſos eſt, cum nulla non peſte rem noſtram minuiſſent atque labefactaſſent, tamen, quodcunque modo voluerint, genus ornamentorum et bene de rep. meritorum de ſe praedicare. Ego vero haud repugnabo, concedam enim vero,

quod

quod ais, te inimicis noſtris oblocutum eſſe. Miror tamen, quodnam tu nobis grandius malum fuiſſes daturus ſuffragando tyrannis, qui, cum refragareris tyrannis, Polemarchum tamen occideris. Agite, iudices, reſpondete ad id, quod vos interrogare iuuat. Quid ageretis, ſi fratres liberiue Eratoſthenis eſſetis? Num abſolueretis? Nullo modo. Haud poſſitis, etiamſi velitis. Oportet enim Eratoſthenem alterutrum horum docere, aut a ſe Polemarchum in carcerem abductum non eſſe, aut iure id factum. Atqui in confeſſo et extra controuerſiam eſt, ab Eratoſthene Polemarchum eſſe in carcerem ductum; et rurſus ipſe ſuo faſſus eſt ore Eratoſthenes, in eo, quod Polemarchum comprehendiſſet, ei factam a ſe eſſe iniuriam. Iam facilis vobis eſt, iudices, huius cauſae diſceptatio. Congreſſi ſunt, adſunt, circumſtant haec ſubſellia frequentes, ciuesque hoſpitesque, veſtram hac de cauſa ſententiam cognoſcere geſtientes. Horum qui ciues veſtri ſunt, hi domum diſcedent, certiores facti prout aut condemnaueritis Eratoſthenem, aut abſolueritis, ita, ſi quae deliquerint, aut eorum ſe poenas daturos, aut meliore, quam nunc ſunt, conditione futuros, aut ſaltim non deteriore. Nam ſiue potientur cupitis, ſiue ſpe et conatibus audaciae ſuae excident. Illud ſi eueniat, ſciunt, impune ſe capitibus ciuium inſultaturos. ſin hoc, pari tamen ſe vobiscum iure ciuili grauiſuros norunt. Peregrini autem quotquot nunc in vrbe veſtra verſantur, ſcient, iure ne, an iniuria, triginta tyrannos ſuis quique ex oppidis agrisque ſub praeconis voce exterminent. Contendunt illi quidem nunc triginta tyrannos, vbique locorum exagitare, pro hoſtibus vniuerſae Graeciae communibus eos habentes. vbi autem vos viderint tam leues, tam inconſtantes, tam turpiter molles et ignauos, vt tyrannos, quorum iniurias ipſi toleraueritis, in poteſtate cum habeatis, impunes tamen dimittatis; poenitebit ipſos ſui erga vos ſtudii. multum ipſi ſeſe

ineptos et male ſedulos iudicabunt, qui veſtri cauſa fruſtraneis couterantur moleſtiis, odiaque Lacedaemoniorum tyrannis ſtudentium inſectationibus tyrannorum ſibi conſciſcant. Imperatores veſtros, nauali ad Arginuſas praelio victores, extremo ſupplicio affeciſtis, alia nulla de cauſa, quam quod faterentur per tempeſtatis atrocitatem ſibi negatum, vt naufragos e mari ſublectos ſeruarent humarentue. Exiſtimabatis nimirum oportere vos, capitibus imperatorum veſtrorum, tametſi victorum, Manes tot virorum fortium eo in praelio miſere ab vndis hauſtorum placare. Hos vero, qui, priuati adhuc, quantum in ipſis eſſet, ad cladem contulerunt, claſſi veſtrae apud Aegoſpotamos illatam, poſtmodum autem, ſumma rerum potiti, ſponte ſua, nemine cogente, multos ciuium, indicta cauſa, neci dederunt, id quod ipſi haud diffitentur, dubitabitis, ipſosque, liberosque, extremis tollere ſuppliciis? Hic defungi poteram accuſatione, finemque ei eram impoſiturus, exiſtimans capita accuſationis adhuc a me propoſita ad damnandum reum ſufficere. Sic enim cenſeo, accuſatorem hactenus debere contendere, vt reus iudicibus videatur digna mortis ſupplicio patraſſe. quod extremum eſt ſuppliciorum, quae a criminoſis repeti poſſunt. Quocirca non video quid oporteat multum in huiusmodi hominum accuſatione contendere, quorum tam ſunt enormia ſcelera, vt poenas ſat magnas daturi non videantur, etiamſi ſingula quaeque ſcelera, ſi fieri poſſit, binis mortibus luant. Verumtamen ſupereſſe video nonnullas cauſſationes, quas me decet Eratoſtheni eripere. Aequum enim profecto non eſt, ei quoque concedi, quod in hac ciuitate multi, contra quam decebat, vſurpant, qui, cum vincere rebus, et coniectas in ſe criminationes depellere nequeunt, diſſimulata et praeterita defenſione, praeſtigiis iactantiae vobis illudunt, de laudibus ſuis ad vos multa et inuidenda

denda praedicantes, quam fortes ſint milites, quam multa oppida a vobis alienata rurſus ad veſtram ſocietatem redegerint. Quamquam ne poterit quidem, etiamſi velit, eiusmodi de ſe laudes Eratoſthenes praedicare. Nam iubete modo eum, iudices, demonſtrare vbinam locorum ipſe caeterique tyranni tot hoſtes occiderint, quot hic ciues ſuſtulerunt; vbinam tot naues hoſtium ceperint, quot ipſi hoſtibus noſtris tradiderunt; aut quamnam vrbem imperio attico adiunxerint, tam amplam, tam late potentem, atque haec eſt ab ipſis ſub iugum miſſa. At forſitan arma tamen tot detraxerunt hoſtibus, quot vobis? At moenia tamen tam ingentia et tam firma ceperunt, quam ſunt patriae ſuae, quae moenia ipſi manibus ſuis demoliti ſunt? Quid moenia loquor? Illi vero propugnacula circa Atticam omnia deſtruxerunt, planumque vobis fecerunt portum veſtrum a ſe dirutum eſſe, non iuſſu Lacedaemoniorum, ſed voluntate ſua, quod exiſtimarent, eo facto potentiam ſuam hoc fore ſtabiliorem. Saepe numero cum eſſem audaciam eorum miratus, qui hosce tyrannos oratione tuerentur, tandem mirari deſii, poſtquam in mentem venit, eorundem eſſe, et facinorum nullum genus ſibi reliquum facere, et alios proiectae audaciae homines ſibi ſimiles collaudare. Nam non nuper demum coeperunt ciuitatis veſtrae huic formae, quae nunc obtinet ad libertatis dulcedinem et iuris aequalitatem conformata, aduerſari, ſed iam dudum ante viſus eſt Eratoſthenes, aetate quadringentorum, hoc molitus, vt potentiam cum paucis amicorum communicandam ſibi pareret. Agitans haec in Helleſponto cum a copiis, quae ibi tum erant, deprehenderetur, in tantum venit capitis periculum, vt neceſſe haberet, repente relicta naue, cui trierarchatus cum honore praeerat, ex Helleſpoto auffugere, vna cum Iatrocle aliisque, quorum nomina quid attinet a me commemora-

morari? Sic illinc huc reuerſus, ſi qui formam reip. popularem poſcerent, iis aduerſatus eſt. Quorum ego vobis omnium teſtes exhibebo. *Teſtes.* Ab hoc inde tempore vsque ad fatalem illam pugnam naualem apud Aegospotamos ab Eratoſthene acta omnia ſilentio praetermittam. Vt autem nauale illud, quod dico, praelium reip. vulnus impreſſit inſanabile, videte quomodo Eratoſthenes ſe gesſerit Tenente adhuc democratia, a ſic dictis ſodalibus quinque viri, Ephori ſeu inſpectores appellati, conſtituebantur. id quod principium tumultus fuit; nomine illi quidem probabili tenus, συναγωγεῖς, ſeu conciliatores animorum mutuam in gratiam, reapſe autem principes globi coniuratorum aduerſus plebis veſtrae libertatem. In his quinque viris etiam Eratoſthenes hic et Critias erant. Hi magiſtros equitum per ſtationes diſponebant, hi concioni, quae ſuffragiis ſuis ſciſceret, praeſcribebant, hi, quos vellent honoribus deſignari, edebant; breuis vt ſim, quae vellent, omnia pro arbitrio ſuo agebant, iubentes, vetantes. Ita vobis inſidiae, non ab hoſtibus modo, ſed ab ipſis his quoque, tametſi ciues veſtri eſſent, parabantur, hoc contendentibus et molientibus, vt neque ſalutaria decernere poſſetis, et multarum rerum neceſſariarum inopia laboraretis. Norant enim, capitibus veſtris inſultare negatum ſibi fore, niſi ſi vos malis fregiſſent, et ad incitas redegiſſent. Eo autem facto ſperabant futurum, vt vos, praeſentium malorum taedio victi, ab iisque quam citiſſime liberari geſtientes, nullas non ad conditiones deſcenderetis, futurorum malorum, quae illinc exſiſtere poſſent, immemores. Horum Ephororum in numero fuiſſe Eratoſthenem, quo certo vobis conſtet, iudices, exhibebo teſtes, non ex iis quidem, qui ſociam tyrannis operam tum praeſtiterunt; neque enim hos exhibere poſſim; at ex iſtis tamen, qui ex ipſo audiuerunt Eratoſthene,

quum

quum Ephororum in collegio ſe fuiſſe affirmaret. Quamquam, ſi ſaperent hi tyrannidis ſatellites, non aduocatos ſe illis praeberent, non commendarent, non excuſarent eos, ſed premerent potius hos ſcelerum ſuorum magiſtros ſuo teſtimonio, grauiterque punirent, neque iurisiurandi a ſe dicti religionem pro arbitratu ſuo interpretarentur, pro re nata eam modo laxantes, modo adſtringentes. Verum ſic ſunt animati. quatenus officere et incommodare ciuibus, poſſunt, hactenus autumant ſancte ſibi ſeruandam eſſe iurisiurandi religionem. vbi autem locus offeratur ciuium rem augendi et ſecundandi, ibi religionem hanc ſecuri violant. [Laedunt nempe ciuium commoda minuuntque, ſponſionem Amneſtias vsque ad hoſtes reip. profeſſos, qui ſunt triginta tyranni, extendendo, eosque pacto obliuionis complectendo. E re autem ciuitatis facerent, ſi tyrannos beneficio legis illius excluderent. Verum tanto exarſerunt tyrannorum ſtudio, vt nocere ciuibus, quam tyrannis malint.] Hactenus haec mihi aduerſus hos tyrannorum patronos dicta ſunto. Tu autem teſtes mihi cita, et vos teſtes huc aſcendite. *Teſtes.* Audiuiſtis iam teſtes, [confirmantes, ex Eratoſthene audiſſe, cum ſe in collegio Ephororum fuiſſe perhiberet.] Videamus iam, quomodo ſe in collegio triginta virorum geſſerit. His itaque dum interfuit, nullius vnquam boni conſilii atque ſalutaris auctor aut conſors fuit; contra malorum atque exitialium fuit quam plurimorum. Ciuis bonus ſi fuiſſet, primum quidem, defugere atque eiurare debuiſſet honorem patriae tam funeſtum, et conſtitutioni reip. legumque edictis tam repugnantem. tum, ſi manſiſſet tamen in iſto ſceleratorum ſodalitio, decebat eum vtique ſenatum, [qui tum ſedebat, minus legitimus magiſtratus, quam auctoritate caſſus triginta tyrannorum famulus,] illum itaque ſenatum admonere, quoties nomina ciuium inſon-

inſontium pro ſontibus ad eum deferrentur, indices illos non vera crimina, ſed conficta et ementita indicare, ad peſtem viris probis et honeſtis conſciſcendam. Batrachum et Aeſchylidem aliosque ſimiles delatores non ea indicare, quae ipſi per ſe pro certis cognoſſent atque comperiſſent, ſed commenta, quae ſubornati iuſſique a triginta viris eſſent ad ſenatum renunciare. Sed aiet Eratoſthenes, victum ſe a multitudine et immanitare ſceleratorum, tacuiſſe et ſorti veſtrae ingemuiſſe. Ego vero tuam erga plebem beneuolentiam e ſilentio tuo qui colligam? Eane nota eſt, qua ciuis patriae bona fide deditus ab eius hoſte dignoſcatur? Apage. Non ſilentio, ſed fiducia libertatis publicae oratione tuendae geritur reſp. Cui ſi qui tum male vellent, hi ideo nihilo peiore loco erant, quod tacerent, quam ſi qui oratione ſenatum ad caedes et proſcriptiones ciuium accenderent. Nam cum eſſent, qui ſilerent, tum erant contra alii haud pauciores, qui et verbis ſuaderent, et factis patrarent tam dira et horrenda, vt alia vulnera luctuoſiora imponi reip. nulla potuerint. Beneuolentiam autem erga vos ſuam qui nunc iactant, qua vos tum proſecuti eſſe videri volunt, vt vult Eratoſthenes, eccur hi eam tum non prodiderunt, alias ſalutaria conſilia ſubiiciendo, alias ruentes in ſcelera dehortando? Forte dicet (et neſcio hercle, an haec eius excuſatio haud paucis ſatisfactura ſit) refragari tyrannis ſe reformidaſſe. Ego vero, ſi nondum ſatis Eratoſthenem inuolucris aſſimulationum et mendaciorum euolui, quibus animum vobis infeſtum et conſceleratum abſcondere laborat, hic tandem eum plane denudabo, vt nemo ſit futurus, qui non liquido cernat, conſilia et coepta tyrannorum omnia Eratoſtheni placuiſſe, tametſi ea inter illos auctoritate polleret, vt, ſi voluiſſet ab illis diſſentire, nil ei fuiſſet, cur ab illis ſibi

male

male metueret. Audiſtis, iudices, qua contentione Eratoſthenes, quo ardore cauſam Theramenis egerit, hominis ſibi amici. Atqui ſtudium hoc excuſandi et tuendi, non pro Theramene, homine vobis peſtifero, ſed pro ſalute veſtra, proferre et exercere debebat. Verum enim vero Eratoſthenes reipublicae bellum indixerat. Inimicos veſtros amicos ſibi fidosque habebat adiutores. Quod ego vtrumque vbi multis magniſque documentis demonſtratum dedero, tum hoc quoque docebo, tyrannos, inter ſe diſſidentes, non veſtri cauſa, ſed ſui, diſſediſſe, factionesque eorum non hoc certaſſe, quo vobis bene eſſet, ſed vtri ſoli in republica dominarentur. Salus enim ciuium per nefas oppreſſorum ſi curae cordique vnquam his fuit, et haec ſi cauſa Therameni aliisque ei addictis fuit a tyrannis ſecedendi, eccubi erat viro magiſtratum gerenti locus nobilior beneuolentiam ergo ciues miſeros declarandi, quam, quo tempore Thraſybulus Phylen occupabat? Verum Eratoſthenes vt apud Phylen conglobatis opem aut afferret, aut reciperet ſolummodo afferendam, tantum abeſt, vt potius, habens ſecum collegas, factis ad Salaminem et Eleuſinem excurſionibus, trecentos inde ciues Athenas in carcerem abduceret, vnaque omnes ſententia morte damnaret. Verum non tum ſolummdo, ſed poſtmodum quoque rebus paulatim conquieſcere incipientibus, infeſtum patriae animum et a publiea pace alienum prodidit Eratoſthenes. Vt enim in Piraeeum redieramus, primaeque concertationes conquieuerant, ſermonibus de reditu mutuam in gratiam vtrinque habitis, magna ſpes affulgebat futurum, vt impoſterum eodem inter nos eſſemus animo, quem luculentis ſignificationibus prodidiſſemus. Etſi enim exſules in Piraeeo congregati ſuperiores e pugna diſceſſerant, ſinebant tamen vrbanos a ſe deuictos in vrbem remeare. Rurſus vrbani

bani, vt in vrbem redierant, ſtatim triginta tyrannos expellebant, praeterquam Phidonem atque Eratoſthenem, ſibique praeficiebant homines tyrannis inimiciſſimos, ſperantes futurum, vt, qui Piraeenſium inimicos, triginta viros, acerrimo proſecuti eſſent odio, iidem rurſus exſules in Piraeeo congreſſos caritate ſint amplexuri. Verum ſecus euenit. Phidon enim, qui in numero XXX virorum fuerat, et Hippocles, et Epichares Lamptrenſis, cum reliquis, qui Chaticli et Critiae eorumque ſodalitio quam maxime aduerſari videbantur, vt ſemet in ſummam poteſtatem ingeſſerant, multo ſaeuiorem in vrbe tumultum concitarunt ciueſque in bellum aduerſus Piraeenſes multo acrius, quam ante, inflammarunt, eoque planum fecerunt, a triginta viris ſe non ſtudio Piraeenſium defeciſſe, neque luctu eorum affici, qui per nefas aut iam peremti eſſent, aut idem fatum adhuc obituri, ſed hoc angi, quod eſſent, qui auctoritate ipſis praeſtarent, citiusque, atque ipſi, diteſcerent. Summa rerum enim potiti, partibus ambabus bellum indicebant, et tyrannis, qui exempla crudelitatis extremae in vobis ſtatuerant, et vobis, qui extrema quaeque ab illis toleraueratis, quamquam perſpicuum nemini non eſſet, ſi iure vos exſularetis, neque liceret vobis pedem in patriam referre, factam eſſe tyrannis iniuriam, qui ſub veſtri nominis praetextu ex vrbe fuiſſent expulſi; ſin autem tyranni exſilio, in quod acti eſſent, meritas luerent ſcelerum poenas, iniuriam vobis fieri, qui reditu in natale veſtrum ſolum arceremini. Verum enim vero tyrannos merito conſtat exſulare, vos per nefas. Non enim profecto vllum ob aliud crimen tyranni exſilio mulctati ſunt, quam quod ciues inſontes in exſilium egiſſent, eaque patraſſent, quae tunc patrabant illi, qui tyrannos rurſus eiecerant. Grauiter itaque Phidoni vos oportet iraſci, quod, eo delectus, quo Piraeenſes cum vr-

banis

banis reconciliaret, in vrbemque reduceret, eadem tamen ſcelera commiſit, atque Eratoſthenes; eademque mentis improbitate triginta tyrannos, homines, quamuis peſſimos, ſe tamen vtique meliores laedere conatus eſt, qua vobis exſulibus vrbem reddere noluit; ſed Spartam potius profectus, Spartanos ad ſuſcipiendum contra Piraeenſes bellum hortatus eſt, criminando, Boeotorum in poteſtate futuras eſſe Athenas, illis domum redeuntibus, aliaque ſpargendo inuidioſa, quibus imprimis ſe ſperabat illos commoturum. Verum reiectus a Lacedaemoniis, ſiue quod exta vetarent, ſiue quod ipſi ab hac expeditione eſſent alieniores, centum talenta credito vnde vnde ſumſerunt [Phidon, et Eratoſthenes et ſi qui alii iisdem in partibus erant] quo haberent, vnde milites mercenarios conducerent. Huic militiae magiſtrum ſibi a Lacedaemoniis quaſi mutuo ad tempus dari rogabant Lyſandrum, hominem optimatum quidem principatus ſtudioſiſſimum, populari vero gubernationi infenſiſſimum, ſed Piraeenſium ante omnes odio ardentem implacabili. Conſcripto ſic vndique milite, nullo non hominum genere ad peſtem ciuitatis excito, ſecum habentes graecarum ciuitatum nonnullas, et ipſos adeo Lacedaemonios, ad extremum tamen precibus expugnatos, ſociorumque, qui tum Lacedaemoniis erant, quoſcunque ſuas in partes pertrahere potuiſſent; his inſtructi copiis, non ciues inter ſe reconciliatum, id quod iuſſi fuerant, facturoſque receperant, ſed perditum ibant. Et perdidiſſent vtique, niſi virtus virorum fortium interceſſiſſet, quibus vos, iudices, teſtatum facite, poenas ab eorumque et veſtris communibus hoſtibus [Eratoſthene ſimilibusque] repetendo, vos gratiam ipſis quoque debitam eſſe relaturos. Noſtis haec vos ipſi quidem ſatis ſuperque, vt certus ſim, nil ad rem attinere, teſtes horum a me produci. Ve-

rumtamen quoniam et ego aliquantiſper reſpirare cupio, et nonnulli veſtrum ita ducuntur ſermonibus hisce de rebus, vt quo copioſius audiant de iis diſſeri, hoc magis delectentur, citabo teſtes. *Teſtes.* Age nunc de Theramene quoque quam potero breuiſſimis docebo. Quem locum ingrediens rogo vos, iudices, vt hanc orationis meae partem non mea magis, quam reipublicae cauſa, aequi et beneuoli audiatis. ab animiſque veſtris hanc excludatis ſuſpicionem, Eratoſthene in diſcrimen adducto, me in Theramenem inuehentem, ab hac cauſa aliena agitare. Quod longe ſecus eſt. Non aliena a re, ſed vel maxime ad rem pertinentia ago. Relatum enim ad me eſt, Eratoſthenem hoc agere, vt in oratione, quam mox hoc e ſuggeſtu, cauſam capitis dicturus, habebit, hoc fidat ante alia omnia defenſionis quaſi fundamento, vt ſe dicat in partibus Theramenis reliquorumque fuiſſe, qui vna cum Theramene ſecedendo a triginta viris, eorumque auſis aduerſando, popularitatis opinionem adepti eſſent. Iactabit ergo, vt audio, Eratoſthenes hanc ſuam cum Theramene amicitiam, ſcelera ſua ea praetendenda velabit, in eam velut in latebram quandam perfugiet; quam a me occludi et intercipi par eſt. Id quod faciam docendo, Theramenem vtique non popularem, non ſtudioſum veſtrae dignitatis atque libertatis, ſed ei non minus infeſtum fuiſſe, quam aut Critias, aut alius quicunque triginta virorum fuit. Frigida enimuero illa eſt Eratoſthenis excuſatio, inſidioſa ſimulatio. Reip. partem aliquam ſi cum Themiſtocle geſſiſſet, iactaret ſine dubio ſuam cum Themiſtocle communionem curarum in moeniis exſtruendis, poſtularetque ideo in gloriae quoque praemiorumque cum eo communionem admitti. Credibile quidem eſt, id eum facturum eſſe, qui, cum Theramene communicata ſibi cum iactet conſilia, illo cum Theramene, in quem

vnum

vnum maxime conferenda eſt culpa deuaſtationis moenium noſtrorum; tamen poenarum item communionem a Theramene hoc facinore meritarum detrectat. Non enim profecto mihi par illud virorum [Themiſtocles et Theramenes] paria praemia factorum tam diſparium meruiſſe videtur. Iſte enim, inuitis Lacedaemoniis, vrbem noſtram moeniis conſepſit; hic vero moenia a Themiſtocle condita ſolo aequauit, machinis diruta praeſtigiarum illarum, quibus plebem circumuenerat. Verum ſecus euenit reip. atque par erat. Par erat vna cum Theramene ſocios quoque periſſe, niſi ſi quibus ab eo ſeiuncta conſilia et inſtituta fuiſſent. Iam vero video non a reis modo criminum nomen Theramenis ad criminum defenſiones vſurpari, verum etiam familiares eius veluti rem ſibi debitam poſcere, vt in dignitate atque honoribus verſentur; quaſi Theramenes multis magnisque ornamentis remp. cumulaſſet, non ingentibus cladibus obruiſſet, is, qui primum quidem vnus omnium maxime priorem optimatum dominatum condidit eo, quod auctor vobis eſt factus illius regiminis, quo vſi ſumus quadringentis obtinentibus. Pater quidem Theramenis, vtpote qui tum in numero Probulorum eſſet, haec agitabat. Ipſe vero Theramenes, quod videretur libertatis inprimis ſtudioſus eſſe, Strategus a patre dictus eſt. Donec igitur in dignitate carusque vobis erat Theramenes, fidem ſuam reip. approbauit. Poſtquam autem Piſandrum et Callaeſchrum aliosque ſibi vidit anteferri, veſtramque plebem ipſi patrique parere diutius nolle, ibi, cum inuidentia erga Piſandri factionem, tum metu veſtri, cauſam et ſtudia cum Ariſtocrate conſociauit. Quo autem opinionem fidei de ſe plebi iniiceret, Antiphontem et Archeptolemum, homines ſibi amiciſſimos, a ſe accuſatos, morte damnauit. Eo proceſſerat improbitatis et perfidiae, vt idem per ſuam cum illis familiaritatem

vos ſubiugaret, et per fidem, quam vos ei habebatis, amicos homines neci daret. Neque tamen ſatis habuit, amicos a ſe peſſumdari, vosmet ipſos adeo peſſumdedit. Summis honoribus a vobis auctus, habensque in manibus credita ſuae fidei grauiſſimi momenti negotia, quam remp. ſeruaturum vltro recepiſſet, eam ipſe ſuis manibus euertit, eo, quod ſe reperiſſe iactaret rem ingentem ſummique faciendam. Spondebat nempe pacem opera ſua a Lacedaemoniis impetrandam, faciliſſimo negotio, non datis obſidibus, non dirutis moenibus, non claſſe tradita. Haec ſe aiens perfecturum, recuſabat indicare interrogantibus modum, quo ſperaret perficienda. Solummodo coecam ſibi fidem haberi poſtulabat." „Habuiſtis, Athenienſes, tot intercedentibus diffidentiae momentis. Senatus Areopagiticus de pace ineunda et reſtituenda reip. ſalute cum Lacedaemoniis per legatos agitare coeperat; multi vos a fide Therameni habenda absterrebant atque reuocabant, quibus eum hoc inprimis ſuſpectum reddebat, quod, quam rem inter hoſtes veſtros palam eſſet elocuturus, eam rem, velut arcanam, vos, ciues ſuos, celaret, contra quam alii omnes facerent, arcana non ciues, ſed hoſtes, celantes. Vos tamen, his nil moti, Theramenis in manus patriam et liberos et vxores, et vosmet ipſos tradidiſtis, magnitudine atque ſplendore promiſſorum freti, quibus vos occoecauerat. Ille vero tam ſplendidorum promiſſorum omnino nihil reapſe praeſtitit, et ne praeſtare quidem vnquam voluit, qui ſic animum ſuum induxiſſet, ad contemptum deprimendam, eneruandam et prorſus ad incitas redigendam eſſe remp. Quo effecit hoc, vt, quorum ad vos mentionem ne hoſtium quidem quisquam vnquam feciſſet, et quae ciuium nullus antea ſperaſſet euentura, ad ea vos patienter accipienda et toleranda adigeret, non

coactus;

coactus a Lacedaemoniis, ſed vltro ipſis ea deferens, eosque inuitans ad exigendum atque imperandum vobis, ſuamque vobis perſuadendi operam condicens; ſcilicet, vt Athenienſes Piraeeum ſuis ipſi manibus demolirentur, praeſentemque, quae tum erat, reip. formam abolerent. Bene nempe norat, niſi prorſus omni ſpe vos excluſiſſet, vos a ſe poenas cito eſſe repetituros. Denique concionem citius haberi non ſiuit, quam praeſtitutum a ſe tempus diligentiſſime ſeruatum atque elapſum eſſet, et Lyſander Samo arceſſitus cum claſſe adueniſſet, copiaeque hoſtium terreſtres congreſſae vrbem cinctam tenerent. His ita comparatis, coram Lyſandro, Philochare et Miltiade, concionem habebant, [Theramenes puta, Eratoſthenes, et reliqui triginta,] de forma reip. inducenda, ſed concionem libertate carentem, et vi armorum oppreſſam, vbi neque orator quisquam ipſis vocem, neque magiſtratus minas auctoritatis ſuae, opponeret, ſed vos facultate priuati ſalutaria vobis ſciſcendi, ſola ſciſceretis ea, quae iſtis probata fuiſſent. Ibi Theramenes cum dicendi cauſa ſurrexiſſet, auctor vobis fuit, vt vrbem triginta viris traderetis, eamque reip. formam, quam Dracontides oſtendiſſet, amplecteremini. Huic vos orationi, tametſi tam duris concluſi neceſſitatibus, tamen obſtrepebatis, eoque vos deſcenſuros negabatis. Summam ſcilicet rerum veſtrarum in illa concione actum, et vtrum libertatem tuituri, an ſeruitutem obituri eſſetis, decretum iri, intelligebatis. Theramenes autem, (recordamini modo, iudices, intereratis enim, et audiebatis, cum diceret; vt neceſſe ſit vos meminiſſe facti, cuius vos recte teſtes cito:) Theramenes ergo veſtro ſe fremitu quicquam negabat commoueri. Multos enim Athenienſium eadem ſecum ſentire atque agitare, penes ſe certum atque exploratum eſſe. Lyſandro atque Lacedaemoniis probata ſe

loqui. Secundum Theramenem aſſurgens Lyſander inter alia, quae tum multa ſpargebat, minarum et ſuperbiae plena dicta, iactabat etiam hoc: ſe iam vos tenere rupti foederis manifeſte reos. Non nunc de forma reip. veſtrae induenda, ſed de ſpirituum veſtrorum ſecuritate agi, niſi promte iuſſis Theramenis pareatis. Boni ciues, quotquot illi concioni intereſſent, videntes armorum machinarumque apparatum ſibi circumpoſitum, et admotam vim atque neceſſitatem ineuitabilem, alii ſuis in ſedibus manentes quieti, conticeſcebant, alii furtim ſe ſubducebant, hoc ſaltim ſecum efferentes ſuae conſcientiae teſtimonium, nihil ſe reip. peſtiferum ſciuiſſe. Pauci quidam, ſed illi ſcelerati, prauisque ducti conſiliis, imperata ſuo ſuffragio comprobabant. Imperabatur autem, vt ſumma rerum collegio triginta virorum mandaretur, conflato e decemuiris, aliis, quos Theramenes eſſet delecturus, aliis, quos Ephori tum rerum potientes, aliis denique e corona excerpendis. Ita perſpicue veſtram cernebant infirmitatem, ſuaeque certi erant potentiae, vt in concione euentura praeſcirent. Auctorem vultis? idoneum dabo, non me, ſed illum ipſum Theramenem, iſta de ſe referentem; cui vos credere conuenit. Quae enim ego modo retuli, ea ille ipſe coram ſenatu, illa in oratione, qua capitis cauſam dixit, perhibuit. Qua in oratione, cum exſulibus exprobrat, quod per ſe rediſſent, tum in Lacedaemonios grauiter inuehitur, eosque cum faſtidio et ſupercilio traducit. Collegas principatus, triginta tyrannos, increpat, quod ſibi, a quo iſta, quae dixi, omnia, modis illis, quos dixi, elaborata et perfecta fuiſſent, et cui quicquid penes eos eſſet aculei, id omne vni deberent, hanc operae ipſis nauatae mercedem referrent; qui ipſis tot fidei erga ipſos ſuae documenta dediſſet, ipſorumque de fide erga ſe tot ſacramentis, quae ſibi dixiſſent, certior

tior eſſet factus. Horum tantorum aliorumque malorumque atque dedecorum, vetuſtiorumque atque recentiorum, maiorumque atque minorum architectus cum fuerit Theramenes, nil tamen iſtos pudebit, amicos eius ſe ferre, qui mortem non pro vobis, ſed pro ipſorum perfidia atque ſceleroſitate oppetiit, et quam poenam tyrannis dedit operae ab ipſo in euertendo ipſorum principatu nauatae, eam poenam ſi dudum ante dediſſet plebi libertate ſua adhuc gaudenti, meritam vtique dediſſet. Bis enim vos ſub iugum miſit, praeſentium taedio, abſentium appetitu, pulcherrimo et honeſtiſſimo nomine abutens, cuius ſub larua, teterrimorum facinorum, veluti magiſter, exempla praeiuit. Verum ſatis haec mihi de Theramene dicta ſunto. Vos autem Eratoſthenem eiusque collegas punitote. Venit enim, venit nunc tandem aliquando tempus, quo veſtris a mentibus abeſſe debet omnis clementiae atque miſericordiae ſenſus. Sumendae vobis ſunt ab iis poenae, cauendumque, ne, qui armati ſoletis hoſtes veſtros in acie vincere, ius dicentes in foro veſtris inimicis ſuccumbatis. Beneficiorum, quae iactant a ſe poſtmodum, olim aliquando, in vos conferenda, hoc minorem ipſis habetote gratiam, quo decet ſaeuiorem eſſe animaduerſionem veſtram atque vindictam ſcelerum ab ipſis iam commiſſorum. Quibus tyrannis abſentibus inſidiati eſtis, vt iis potiremini, eos, in poteſtatem nacti, e manibus ne dimittite. neque peius ipſi vobismet conſulite, neque ſegnius vltum ite veſtras iniurias, quam fortuna, quae vobis eos veluti compedibus conſtrictos tradidit. Accuſatorum induite vobis perſonam, conſurgite aduerſus Eratoſthenem, amicosque eius, quorum nominibus obtendendis ille ſcelera excuſatum ibit ea, quae ipſis auctoribus atque conſciis patrauit. Suſtinetis reip. perſonam, quam fingite vobis mente litem cum hoc Eratoſthene ſuſcepiſſe; tametſi conditione multis modis diſpari. Ciuium veſtrorum ſi qui olim

ad forum triginta virorum citarentur, eorum erat idem Eratoſthenes accuſatorque atque iudex. Nos autem nunc Eratoſthenem ad veſtrum forum trahentes, cum accuſamus eum, tum nos purgamus. Eratoſthenes olim, cum collegis, homines inſontes, indicta inauditaque cauſa, peremit. vos autem cum auctoribus peſtis publicae ea agitis aequitate; vt carnifices plebis tamen ex lege cenſeatis iudicandos; quos etiamſi contra formulam iuris punire iuuet, at ne ſic quidem ſat dignas ſcelerum poenas exigatis eorum, quibus publica minuerunt commoda, iuraque et maieſtatem populi violarunt. Ecquod enim vllum illi dignum ſuis facinoribus dederint ſupplicium? Cruoris ab illis effuſi ſatisne vos aequam feratis talionem, ſi ipſos vna cum liberis occidatis, vos, quorum patres, et filios, fratresque hi, negata adeo defenſionis copia, peremerunt? At, ſi bona eorum immobilia proſcripſeritis, ſic tamen ſatisfactum erit, ni fallor. Eccuinam? Ciuitatine? cuius aerarium expilarunt, multoties plus furantes, quam bona eorum ſub haſta ſecta referant. An priuatis hominibus? quorum aedes, velut immiſſo milite, ferro flammisque euaſtarunt. Quandoquidem igitur, tametſi nihil non agatis, tamen facere non poteritis, vt poenas ab his ſat dignas repetatis, ecqui non turpe vobis ſit, vos vllum praetermittere poenae genus, quod in hos expediri quisquam velit? Nullum ille mihi genus audaciae ſibi reliquum facturus fuiſſe videtur, qui nunc, cauſae pro ſe dicendae ergo, eos ad iudices prodeat, quos antehac multis a ſe laeſos eſſe malis et iniuriis, ipſe ſibi ſit conſcius, et a quorum teſtimonio praeuideat improbitatem ſuam confoſſum iri. Videte, quantopere vos contemnat. Tametſi aliis multum fidit, multo tamen vos contemnit magis, quam patronis ſuis fidit. Quae ambo vos nunc decet ad animum vobis reuocare, atque cogitare, neque auſuros

iſtos

iſtos vnquam ea fuiſſe, quae auſi ſunt, ſi opera atque praeſidio aliorum caruiſſent, neque nunc in conſpectum veſtrum fuiſſe venturos, niſi futurum ſperaſſent, vt ab iisdem praeſidibus ſuis periculo eriperentur, quamquam hi praeſides atque protectores, non tam his, quam ſibi ipſis, opitulatum veniunt, ſuaeque potentiae propugnaculum praeſtruunt, e factis anterioribus colligentes, etiam inpoſterum ſibi licitum fore, quaecunque velint, facere, vbi viderint, extremorum malorum concitores a vobis, cum in poteſtate habeatis, tamen ſine poena dimiſſos. Verum in his ipſis, qui ſeſe aduocatos iſtis [Eratoſtheni ceteriſque tyrannis] praebebunt, mirari licet atque dubitare, vtrum, eo modo tyrannos a vobis exoraturi ſint, quo viri boni et fortes haud raro facinoroſos a ſeueritate iudicum exorant. Vellem vtique hos aduocatos tyrannorum in ſeruanda rep. pari contentione decertaſſe, atque tyranni certarunt, in ea peſſumdanda. An defenſionem tyrannorum ideo capeſſent, quod oratores ſibi videntur ſollertes, ſubtiles, naturas rerum oratione mutare, album nigro vertere valentes? Hoccine planum facient, tyrannorum facinora ſummi vobis eſſe facienda, et aureis coronis remuneranda? Sint, per me licet, quantaecunque volent, facundiae tyranni. Boni profecto ciues et hac ciuitate veſtroque aſſenſu digni non ſunt. Quid ita? Quaecunque eſt illa eorum iactata facundia, pro vobis ea quidem vſi nunquam ſunt, ne iuſtis quidem in cauſis, vbi multo facilius, quam in malis, facundia exercetur. Age, ſpectemus nunc teſtes quoque, quos pro ſe collegisque dicturos Eratoſthenes mox producet. Atqui teſtes hi, cum tyrannis teſtabuntur, tum ipſi aduerſus ſemet teſtabuntur. Ecquid autem? hoc nempe, ſe veſtram plebem contemnere. Ita vos putant ſimplices eſſe, atque obliuioſos et tardos, et propter multitudinem veſtram con-

 temnen-

temnendos, vt facile patiamini per praeſtigias et mendacia venalium et precariorum teſtimoniorum periculo eripi tyrannos eos, qui Eratoſthenis collegarumque armati miniſterio, tam fuiſſent terribiles, quamuis pauci numerò eſſent, vt capitale eſſet, amico exſequias ire. Praeterea vos iniquitatem quoque futurae ſortis ſpectare velim, iudices, quae tyrannis hisceiam reis factis admodum diſpar eſt cum ciuibus veſtris olim horum ſententia morte damnatis. Poſſint enim hi tyranni, nunc ſi abſoluantur, denuo remp. peſſumdare; ciues autem ab ipſis peremti nunquam ab inimicis ſuis vltionem repetent, niſi per vos. Acerbum vtique et indignum facinus! Ciuium per nefas peremtorum amici adeo ipſi vna cum illis peribant, alia nulla de cauſa, quam quod illis familiariter vſi, eorumque funus proſecuti eſſent; horum autem tyrannorum, a quibus reſp. peſſumdata fuit, funus qui proſequantur, videntur multi eſſe futuri, quandoquidem ad eorum defenſionem obeundam tot numero homines accingantur; tametſi multo eſt, mea quidem ſententia, facilius hos accuſare de iniuriis, quas vobis dederunt, quam his eſt crimina purgare. Sed aiunt reliquorum triginta tyrannorum omnium vnum Eratoſthenem pauciſſima vobis mala creaſſe, ideoque abſoluendum et ſeruandum eſſe. Scilicet, non recogitant, ſi collegarum parciſſime vos Eratoſthenes laeſerit, in reliquis tamen Graecis omnibus eſſe neminem, qui vos tot numero tantisque cladibus affecerit, atque vnus Eratoſthenes vos affecit; neque videtur ipſis haec cauſa ad peſtem Eratoſtheni conſciſcendam ſatis idonea. Vos vero, iudices, declarate, quae vobis hac de re ſedeat ſententia. Quod ſi enim in hunc Eratoſthenem animaduertetis, illuſtri ad omnes documento confirmabitis, vos aegerrime tyrannorum facinora ferre, grauiſſimaque iracundia proſequi. Sin autem abſoluetis, prodetis eadem

vos

vos cum tyrannis ſtudia conſectari. copiamque ipſi vobis impoſterum eripietis illius excuſationis, quam adhuc vſurpaſtis, aientes a triginta tyrannis imperata feciſſe. Id quod hac quidem in cauſa locum non habet. Nemo enim vos nunc cogit, inuitos, contra veſtri animi ſententiam, Eratoſthenem eiusque collegas abſoluere. Quare auctor ego vobis hortatorque ſim, vt ne committatis, vt, illos abſoluendo, vosmet ipſi condemnetis; neue ſperetis tabellariam veſtram ſuffragationem clandeſtinam, aut in occulto manſuram eſſe. Prodetis enim vos vniuerſae ciuitati tacitam ſuffragii veſtri vocem in exitu huius iudicii. Superſunt adhuc pauca quaedam, de quibus vbi ambos admonuero, tam vrbanos, quam Piraeenſes, deſcendam. In quo hoc ſequor et ſpecto, vt calamitatum ab Eratoſthene vobis contractarum recordatio ſuffragiorum veſtrorum veluti greſſus gubernet. Primum igitur vos, quotquot me circumſtatis atque auditis dicentem, vrbani, conſiderate, Eratoſthenem hunc collegam eſſe tyrannorum, qui vos olim tam ſaeuis tenuerunt imperiis conſtrictos, vt neceſſe vobis eſſet aduerſus fratres, et liberos ciueſque veſtros bellare, bellum eiuſmodi, quo victi quidem pari eratis loco cum victoribus futuri; ſin autem viciſſetis, his tyrannis ſeruiſſetis. Familiarem ſuam rem horum quiſque in illa procella rerum, quae tum ſuſque deque ferebantur, locupletabat. Vos autem fortunas veſtras per bellum ciuile decreſcere ſenſiſtis. Fructuum, quos ipſi e ſpoliis reipublicae percipiebant, communione vos excludebant; inuidiae autem, qua ipſi conflagrabant, partem haud minimam in vos deriuabant. Proh enormitatem ſuperbiae, proh furorem contemtus, quo illi vos deſpexerunt! Fidem ſibi veſtram, non bonorum ſuorum communicatione, ſed dedecorum, ibant obligatum. Praeclara haec ob merita illos, pro facultate veſtra, nunc, in tuto cum ſitis, veſtrique, et Piraeeu-

raeenſium cauſa, vlciſcimini, recogitantes, vos liberatos a ſeruitute dominorum improbiſſimorum, in quorum poteſtate nuper admodum eratis, tranſiſſe nunc in communionem iuris aequi cum viris fortiſſimis, quos foris comilitones, domi conſiliorum de rep. capiendorum ſocios et adminiſtros habebitis. Accedat, velim, ad hanc veſtrae ſuperioris conditionis cum hac praeſente comparationem, recordatio vexationum et acerbitatum, quas a praeſidio militum mercenariorum toleraſtis, quos milites hi tyranni in arce collocauerant, cuſtodes qui eſſent ſuaeque dominationis veſtraeque ſeruitutis. Haec hactenus ad vrbanos, pauca de multis, quae dicenda habebam. Vos autem quotquot adſtatis e Piraeeo, recordamini quaeſo tot et tanta mala, damna, luctus, cruciatus, dedecora ſupplicia, quae ab his tyrannis perpeſſi eſtis. Primum, quae arma ex hoſtili ſolo, multisque e praeliis domum ſalua et victricia retuleratis, ea vobis arma hi tyranni ipſa in pace detraxerunt. Deinde, quibus veſtrum ita felicibus eſſe licuit, vt ſalui ea e patria effugerent quam a maioribus traditam accepiſſent incolendam illorum capita venalia certa propoſita mercede a praecone proclamabantur, et circum per vrbes Graeciae miſſitabantur, qui eos ad ſupplicium repoſcerent, et ſi qui vos tradere recuſarent, iis minarentur. Quas inſignes contumelias vt tum, exſilium tolerantes, tuliſtis impatientiſſime, ita nunc pari vindictae ardore vlciſcimini. Sed et reliquorum mementote malorum, quae ab his perpeſſi eſtis. Alios veſtrum e foro, alios e fanis deorum, in carcerem obtorto collo abſtractos necarunt. Alios e ſinu et amplexibus parentum et liberorum et vxorum euulſos coëgerunt ipſos ſibi violentas manus afferre. Cogebant enim eos cicutae poculum ſuiſmet manibus ipſos labris admouere atque exhaurire. Ipſis adeo exſequiarum et tumuli iuſtis eos frauda-

ſraudarunt, deorum ridentes iram, quos conſentaneum erat, iſta tam flagitioſa Manium temeratione offendi et ad vltionem inflammari. Autumabant nempe dominationem ſuam tam firmam eſſe, vt ab ipſis deorum armis vltricibus conuelli nequiret. Extrema tandem ſupplicia quotquot effugiſtis, quum multifariis periculis paſſim locorum eſtis defuncti! quot in vrbes graecas erroribus miſerabilibus acti! vbi non a praeconibus tyrannorum exagitati? egentes alimentorum rerumque omnium vitae neceſſariarum, alii relictis in patria liberis, hoc eſt in ſolo hoſtili, in manu et poteſtate hoſtium, alii in peregrino ſolo, tandem tamen, inuitis et ringentibus quam plurimis, rediſtis in Piraeeum, vbi rurſus ingentia reperiebatis certamina vobis decertanda. In quibus omnibus cum fortiter dimicaſſetis, aſſeruiſtis vrbanos in libertatem, exſules in vrbem reduxiſtis. Horum autem certaminum proſperum euentum ſi aduerſa quaedam ſors intercepiſſet, vt metam hanc ſtudiorum veſtrorum minus potuiſſetis conſequi, multo etiam acerbiora vobis fuiſſent toleranda, quam ante. Rurſus in exſilium vobis fuiſſet remigrandum, cum metu, ne eadem, atque ante, pateremini; neque paſſura fuiſſet horum tyrannorum immanitas, vt vos, tametſi iniquiſſima tolerantes, templa araeque deorum tuerentur, quae alias ipſis adeo ſontibus portus ſalutis eſſe ſolent. Liberi veſtri, qui hic manſiſſent, contumeliis tyrannorum fuiſſent confecti. peregre autem palantes, ſi quae minuta debita contraxiſſent, quae ad diem ſoluere non potuiſſent, deſerti a vindicibus atque ſoſpitatoribus, flebilem in ſeruitutem incidiſſent. Sed quid attinet mala enumerare, quae cum per aduerſam fortunam potuiſſent accidere, ſecunda auertit, cum exhaurire verbis ſcelera ab his tyrannis commiſſa nequeam? Quae ſcelera tametſi non vnius accuſatoris, neque duum ſunt prouincia, ſed

quam

quam plurimorum os et latera depoſcunt, nihil tamen ego ſum meam deſiderari paſſus induſtriam, neque omiſi quicquam, quod a me oporteret dici, ſiue pro templis deorum, quorum alia hi tyranni hoſtibus vendiderunt, alia ſacrilegis ſuis manibus contrectarunt et pedibus ciuili ſanguine pollutis conculcarunt; ſiue pro ciuitate, quam eneruarunt et ad nihilum redegerunt; ſiue pro naualibus, quae deſtruxerunt; ſiue denique pro ciuibus per nefas interemptis; quibus vos quandoquidem adhuc ſuperſtitibus ſuccurrere non potuiſtis, ſaltim fato defunctis opem ferte et ius aequum reddite. Nullus dubito, quin Manes defunctorum hoc in iudicio verſentur, quin, quae dicetis, audiant, quin veſtrum ſingulos quoſque oculis intuentes noſcitent, ſciantque vtris calculum ſuum quiſque contribuat, ſecumque ſic ſtatuant, quicunque veſtrum hos tyrannos abſoluat, eum ſe, Manes defunctos, condemnare; contra, qui poenas ab his tyrannis meritas repetant, eos ſuarum iniuriarum vltores eſſe. Hic finem facio accuſandi. Audiuiſtis, vidiſtis, paſſi eſtis. tenetis. pronuntiate.

ORATIO DECIMA TERTIA,

quae eſt accuſatio Agorati, indicis ſub dominatu XXX virorum.

Cum vobis conuenit vniuerſis, iudices, necem vlciſci virorum, qui extremum ſupplicium ideo tolerarunt, quod libertati veſtrae plebis ſtuderent, tum mihi conuenit ante alios, qui Dionyſodorum et affinitate et ſanguine attingam. Habuit enim ſororem meam domi in matrimonio, idemque mihi fuit conſobrinus. Simultas itaque mihi cum hoc Agorato intercedit eadem, quae plebi veſtrae, eo cum homine, ea qui patrauit. ob quae et ego nunc eum odio merito proſequor,

et quos

et vos recte facietis, ſi puniatis. id quod propitiis diis, et vobis ſecundantibus, me ſpero conſecuturum. Agoratus nempe Dionyſodorum, qui meae ſororis maritus fuit, aliosque multos fortes et egregios viros, quorum audietis nomina, veſtraeque plebis ſtudioſos, ſuſtulit, eos ad triginta viros, tum potentes, deferendo. Quo facto et me priuatim, reliquorumque neceſſariorum vnumquemque magnis affecit damnis, et publice vniuerſam ciuitatem haud parum, mea quidem ſententia, laeſit, viris eum tam praeſtantibus mulctando. Cenſeo itaque, iudices, et aequum, et ſanctum eſſe, mihique vobiſque omnibus, vt tanti ſceleris auctorem pro virili quiſque ſua vlciſcamur, confidoque, id ſi fecerimus, et a diis, et ab hominibus, nullum non genus bonorum ad nos eſſe profecturum. Sed oportet vos ante omnia, Athenienſes, totam rem a principio inde ex me audire, quo ſciatis, primum quidem, quomodo et a quo diſſoluta fuerit reipublicae veſtrae forma, qua olim ad iuris ciuilis aequitatem compoſita vtebamini; tum quo pacto viri illi fortes ab Agorato neci dati fuerint, poſtremo quae mandata illi extrema in mortis articulo conſtituti nobis reliquerint. Haec enim probe ſi perdidiceritis, atque commemineritis, et libentius, et religioſius hunc Agoratum videmini condemnaturi. Initium itaque narrandi illinc faciam, quod et nobis ad docendum, et vobis ad intelligendum erit planiſſimum. Claſſe noſtra ergo funditus amiſſa, rebuſque ciuitatis debilitatis, haud multo poſt claſſis Lacedaemoniorum in portum noſtrum inuecta appulit, coepitque cum iis de pace ineunda agitari. Ibi ſi qui rebus nouis ſtuderent, hi libertati veſtrae inſidiabantur, rati, ſe tempus hoc cupita conſequendi nactos eſſe oportuniſſimum, et, ſi vnquam alias, tunc maxime ſibi datum fore, res ex arbitrio ſuo conſtituere; nihilque ſtudiis ſuis obſtiturum exiſtimantes prae-

terquam tribunos plebis, et Strategos atque Taxiarchos [ſeu imperatores militares atque centuriones,] machinabantur hos quocunque modo de medio tollere, quo facilius, quo vellent, eo peruenirent. Primum itaque Cleophontem hac verſutia aggrediebantur. Concio de pace cum haberetur prima, legati Lacedaemoniorum conditiones edebant, in quas parati eſſent Lacedaemonii pacem vobiſcum inſtaurare. Erat in illis conditionibus etiam haec, vt longi gemini muri pars, ad decem vtrinque ſtadia, ſolo deiiceretur. Tam duram conditionem vos ne auribus quidem ferre poteratis, et Cleopho pro vobis omnibus obloquebatur, fieri nullo modo poſſe, vt moenium quicquam deiiceretur. Secundum hunc Theramenes ad dicendum aſſurgebat, qui libertati plebis inſidians, ſi ſe de pace legatum plena cum poteſtate Spartam miſeritis, recipiebat effecturum, vt neque moenium quicquam diſturbaretur, neque respublica vlla alia ſui parte minueretur; quid? quod ſperare futurum aiebat, vt boni etiam neſcio quid praeterea precibus et gratia a Lacedaemoniis impetraret. Decepti vos his verborum praeſtigiis Theramenem legatum de pace plena cum poteſtate ad Lacedaemonios mittebatis, hominem vos exoſum, cui imprimis diffidere et poteratis, et debebatis adeo, anno ante grauiter a vobis ignominioſa repulſa offenſum. Strategum enim iam ſuffragiis creatum in ſcrutinio repudiaueratis ideo, quod viſus vobis fuiſſet a partibus plebis alienior. Theramenes Spartam delatus, diu ibi manſit, vos deſtituens, quos obſidione cinctos proficiſcens reliquiſſet, cum ſciret plebem veſtram, et incredibili conſiliorum inopia perplexam, et arctiſſimis rerum neceſſitatibus conſtrictam, et ab alimentis caeteriſque vitae tuendae adminiculis per bellum et reliqua reipublicae mala denudatam eſſe. Manſit tamen diutius quam oportebat; id quod data fecit ope-

opera, exiſtimans; ad eas ſi vos redegiſſet anguſtias, ad quas redegit, vt exitum malorum veſtrorum nullum inueniretis, ad conditiones pacis nullas non vos eſſe cupide deſcenſuros. Interim, quos ille proficiſcens hic reliquerat conſiliorum ſuorum ſtudiorumque conſcios et adminiſtros, hi libertatem plebi eripere laborantes, Cleophonti diem dicebant, frigidam cauſam praetexentes, quod a caſtris abfuiſſet, facto in vrbem receſſu, reſpirandi gratia; reapſe autem, quod ſtudio veſtri, turpiſſimae auctoritati de moeniis ſolo aequandis interceſſiſſet. Hoc igitur vſi praetextu, qui ſummam rerum ad paucorum libidinem translatum ibant, iudicium compararunt, a ſe inſtructum atque ſubornatum, in quo iudices ſederent ſibi dediti. Hi Cleophontem, perinde atque vos exoſi, condemnatum neci dederunt. Theramenes aliquanto poſt Sparta reuerſus pacem ſecum referebat eam, cuius diritatem nulla re magis, quam ipſo vſu, cognouimus. Recentem a reditu Strategi quidam et Taxiarchi adibant, in quibus cum Strombichide et Dionyſodoro, etiam alii multi erant, ex eo percontatum, quasnam pacis conditiones referret. Quibus illi cognitis, vt erant erga vos optime animati, id quod factis demonſtrarunt, grauiſſime ſtomachabantur. Afferebat enim eiuſmodi pacem, quae cum multis nos fortibus atque egregiis viris multauit, tum triginta tyrannos ceruicibus noſtris impoſuit, a quibus patria fortunisque noſtris eiecti ſumus. Imperabatur enim nunc, vt moenia, non, vt ante, ad decem modo ſtadia, ſed tota prorſus demoliremur, et tantum aberat Theramenes, vt promiſſorum ſuorum de bono neſcio quo alio reipublicae a Spartanis acquirendo liberaſſet fidem, vt potius noua ei mala, eaque atrociſſima comparaſſet. Claſſem enim Lacedaemoniis tradere, moeniaque Piraeeo circumiecta ſolo aequare iubebamur. Haec illi cum e

Theramene audiſſent, cernentes eam pacem afferri, quae nulla eſſet, niſi quatenus hoc nomine, ſed ementito, appellaretur, reapſe autem hoc agi, vt popularis reipublicae adminiſtratio funditus tolleretur, negabant ſe vnquam in eiuſmodi conditiones aſſenſuros, aut eas effectui dari paſſuros, non, iudices, quo moenium ducerentur commiſeratione, ſi deiicerentur, neque quo rationem claſſis haberent, hoſtibus dedendae: nihil enim horum eos priuatim magis, quam noſtrum quemquam, tangebat; ſed quod animaduerterent, haec auſa veſtri iuris ciuilis exſtinctionem eſſe tractura. Non illi nullo tenebantur pacis deſiderio, tametſi ſunt, qui id criminentur, ſed meliorem ea pace deſiderabant, quam Theramenes retulerat; neque de ea impetranda deſperabant, et videntur vtique, niſi ab hoc Agorato intercepti fuiſſent, ad metam contentionis ſpeique ſuae peruenturi fuiſſe. Videns itaque Theramenes aliique veſtrae libertatis praedones, pariter, atque ille, maieſtati veſtrae inſidiantes, eſſe, qui abrogationi popularis regiminis a ſe agitatae interceſſuri, neque paſſuri viderentur iura et decora veſtra minui, operam dabant; vt, quos ſuis machinationibus aduerſaturos praeuiderent, eos, priusquam concio de pace habenda coiret, calumniis oneratos, in ſuſpicionem adducerent, atque in capitis diſcrimen coniicerent, ne quis ſibi ſupereſſet ipſa in concione aduerſarius, veſtrorum iurium tutor et vindex. Machinam itaque hanc conſtruunt. Perſuadent Agorato, vt aduerſus Strategos et Taxiarchos indicium ſibi commodare vellet; non quo conſcius illis vllius mali facinoris eſſet. Nullius fuit, iudices, neque eſſe potuit. Nam, quaeſo vos, adeone vobis hi viri aut fungi videntur fuiſſe, aut ab amicis atque adminiſtris deſerti, vt tantis de rebus deliberantes, neceſſe haberent Agoratum aduocare, eique arcana ſua committere, quaſi fido homini bene-

beneque, aut erga ſe, aut erga vos animato, qui ſeruus eſſet, et e ſeruis oriundus? Verum Therameni eiuſque ſodalibus hic Agoratus index huic dolo perficiendo peraccommodatus videbatur eſſe. Studebant igitur efficere, vt deferre non vltro, ſed inuitns et coactus videretur, quo indicium eius fieret credibilius. Volentem autem Agoratum, non inuitum, nomina detuliſſe, vos ipſi, ni fallor, e mea rei geſtae expoſitione intelligetis. Mittebant nempe ſubornatum a ſe Theocritum illum, quem vulgus Elaphoſticti filium appellitabat, eum ad ſenatum, qui praeſedit, antequam triginta tyranni rerum potirentur. Erat hic Theocritus Agorati familiaris, et ſenatus, quem dixi, corruptus erat, atque translationi ſummae poteſtatis a multitudine plebis ad paucitatem optimatum inhiabat, id quod ipſi vos noſtis, quam maxime. Argumentum vultis? Ex illo, quem dico ſenatu, triginta virorum tempeſtate anteriore, multi poſtmodum in eo ſenatu ſederunt, qui triginta virorum famulus fuit. Cuius autem ego rei cauſa iſtaec nunc commemoro? quo nempe certi eſſetis, quae decreta ab illo anteriore ſenatu profecta ſunt, ea non a ſenatu profecta eſſe veſtri ſtudioſo, ſed ab ardente libertatem publicam peſſumdare, propterea que ad eiuſmodi decreta prorſus animum nil attendatis. Hic itaque Theocritus in illum ſenatum ingreſſus, eſſe quoſdam indicat, hoc agentes, vt nouam, quae cum maxime pararetur, rerum conſtitutionem impedirent, quo minus coaleſceret. et nomina quidem ſingula quaeque ſe negabat editurum, ius enim iurandum idem cum coniuratis dixiſſe, neque defore alios, qui nomina indicent. Se quidem id nunquam facturum. At videte modo, iudices. Theocritus ſi ſponte ſua rem detulit, non ſubornatus, neque condicto, eccur ſenatus eum non coëgit nomina edere? eccur eum paſſus eſt vago quodam et incerto

defungi indicio, nominibus reorum caſſo? cur ſatis habebat hoc decretum ſcribere? *Decretum.* Secundum hoc decretum in Piraeeum deſcendunt deputati e Senatu, ad Agoratum, quem in foro ſibi oblatum abducere conabantur. Verum Nicias et Nicomenes, aliique, cernentes faciem rerum in vrbe non optimam eſſe, negabant ſe permiſſuros, vt Agoratus abduceretur. abſtrahebant eum potius vi, dabantque ſe vades, ſpondentes Agoratum, quandocunque poſtularetur, in curia ſiſtendum. Senatores ergo cum a tabulario ſcriba in tabulas referri curaſſent eorum nomina, qui vadimonium de ſiſtendo Agorato obiſſent, et, quominus Agoratus abduceretur, interceſſiſſent, in vrbem redibant. Agoratus autem cum vadibus, ad aram Mineruae Munychiae confugiunt, ad eamque ſupplices deſident. Interea, tum ibi vna ſunt, inter ſe deliberant, quid opus factu ſit. Placebat vadibusque caeterisque omnibus, Agoratum quam citiſſime e medio ſubmoueri. Curabant itaque par lintrium ad Munychiam applicari. Quo facto Agoratum maiorem in modum rogabant atque obſecrabant, vt, quicquid tandem eſſet eventurum, omni modo Athenis feſtinaret excedere; ipſique ſe fugae comites offerebant, donec resp. ad priorem ſtatum rediſſet. Simul demonſtrabant, in ſenatum ſi inducatur, verendum eſſe, ne nomina cogatur eorum edere ciuium, quos ſcelerati homines, peſtem reip. machinantes, ipſi eſſent ſubiecturi. Haec monentibus illis, atque obſecrantibus, et lintres iam paratos habentibus, ipſosque ſeſe comites itineris offerentibus, obſequi tamen hic Agoratus recuſauit. Atqui, Agorate, ſi tibi, id quod iactas, cum tyrannis condictum atque comparatum nihil fuit, certusque ſi non eras, a tyrannis nihil ad te mali eſſe prouenturum, cur non auffugiebas in lintribus iam paratis ſtantibus, ſponſoribus tuis tecum auffugere paratis? Adhuc

huc enim id in poteſtate tua erat. Senatus tui compos nondum erat. tu plus periclitabaris hic manendo, et minus amittebas hinc diſcedendo, quam illi. Quapropter faciliorque factu magisque neceſſaria tibi hinc erat emigratio, quam illis. Athenienſes illi natu erant, ciues ingenui; quapropter illis nihil erat de tormentis quod metuerent. deinde grauiſſimam oportebat cauſam eſſe, cur illi ſe tibi vellent nauigationis comites adiungere, qui patriam ſuam in eaque cariſſima pignora relinquere nulli dubitarent. Exiſtimabant nempe, id fieri magis e re ſuaque publicaque eſſe, quam abs te proditos ciues numeroque multos et virtutibus praeſtantes immeritae neci dari. Tibi autem primum hoc metuendum erat, ſi maneres, ne tormentis ſubiicerere. deinde nil amittebas auffugiens; non patriam, quae tibi nulla vnquam fuit; non fortunas, quibus nunquam non caruiſti. Quocirca modis omnibus e re tua magis, quam illorum, erat in nauem inſcendere, ſi, quod ais, nihil erat quo fideres, hic manens. Iam vero, ex eo, quod tot viros fortes et bonos indicio tuo interemiſti, conſtat eos a te non inuito et coacto, quem ſimulas, ſed a volente inprimis atque geſtiente interemtos eſſe. Vniuerſa ergo haec fraus, de qua loquor, inter te tyrannosque condicta et comparata fuit, in quo mihi conſentiunt teſtes, quae aio, confirmantes. Ipſum adeo decretum ſenatus contra te teſtatur. *Decretum.* Secundum hoc decretum e ſenatu deputati cum veniſſent in Munychiam, ex ara vltro aſſurrexit Agoratus, non, quod nunc praetendit, vi inde abſtractus eſt. Introducebantur omnes in ſenatum. Ibi Agoratus edebat nomina, a commentarienſe in tabulas referenda, primum ſponſorum ipſorum, qui pro ipſo fideiuſſerant, deinde Strategorum atque Taxiarchorum, tum aliorum quoque quorundam ciuium. Principium hoc fuit vniuerſae illius atrociſſimae calamitatis, quae poſt-

 modum

modum remp. oppreſſit. Agoratum illa nomina edidiſſe, nullus dubito quin ipſe ſuo ſit ore confeſſurus. Sin minus, perinde conuictum caedis eum dabo, ac ſi ipſo in ſcelere fuiſſet deprehenſus. Reſponde mihi. * * * Volebant quidam, o iudices, adhuc plurium nomina ab eo indicari, tam ſaeuo furore ruebat ille ſenatus ad noxias et peſtes dandum! Non ſat multos indicaſſe videbatur Agoratus, qui cum priores illos vltro, nulla coactus neceſſitate, indicaſſet, iſti indicio poſtmodum adhuc aliorum plurium ciuium nomina addidit. Verum ne hoc quidem ſatis habebant, quod Agoratus in ſenatu indicaſſet, ſed operam dabant, vt in concione quoque, ſecundum haec in ſenatu acta, prima in theatro Munychienſi habenda, Strategi ſaltim et Taxiarchi indicarentur. nam de reliquis factum in ſenatu indicium ſufficere videbatur. Producunt itaque Agoratum etiam in illam, quam dico, concionem. Reſponde, Agorate, vera loquor, nec ne? Vera. Verebar equidem, ne tu ea infitiarere, quae coram Athenienſium vniuerſo populo in concionem congreſſo egiſſes. Verum confitetur ipſe, vt cernitis. At ego nihilo minus tamen ſcribae mandabo, vt populi quoque decreta vobis praelegat. *Decreta.* Certos iam confido vos eſſe, Agoratum hunc geminum illum indicem edidiſſe, tam priorem in ſenatu, quam poſteriorem in concione, eoque latronem et ſicarium eſſe factum eorum, quos detulerat. Supereſt vt breuiſſimis vos doceam, funeſtorum omnium temporum, quae remp. poſtmodum exceperunt, hunc Agoratum architectum fuiſſe, eoque indignum veſtra commiſeratione factum. Vt enim illi viri fortes in vincula dati erant, Lyſander claſſem Spartanam ad portus veſtros appellebat, claſſis veſtra Lacedaemoniis tradebatur, et moenia ſolo aequabantur, et triginta tyranni conſtituebantur, malumque illud tantum, de quo nimis gna-

ros

os commonefacere nil attinet, conflabatur. Vt primum igitur triginta viri erant inſtituti, coeperunt iudicium capitale in illos, quos dixi, viros fortes ab Agorato delatos, in curia exercere. populus autem in tribunali, per bis mille virorum, perſonam populi gerentium, ſuffragia pronuntiabat, ſecundum decretum ea de re ſcriptum, quod tu mihi, ſcriba, recitabis. *Decretum.* Iudicati ſi nusquam alibi, quam in foro populi, eiusque liberi, fuiſſent, nullum eſt dubium, quin abſoluti abiſſent. Noratis enim illos inſontes eſſe. Verum iam tandem, quamquam ſero, intelligebatis, quam luctuoſa in tempora resp. incidiſſet, quum mederi malo iam non amplius poſſetis. Introducebantur enim in ſenatum, nefandis triginta virorum imperiis ſamulatum; vbi iudicium habitum eſt huiusmodi, pro more iſtius tempeſtatis nimium vobis noto. Triginta viri iisdem in ſubſelliis ſedebant, in quibus Prytanes nunc ſedent. Coram triginta ſtabant duae menſae, quibus in menſis palam deponendae eſſent teſtulae. Non enim licebat eas, vt antea factum erat, in ſportulas coniici. Et condemnantes quidem tabellae in menſa poſteriore, abſoluenres autem in anteriore deponendae erant. Quonam itaque pacto aut fieri poterat, aut ſperari, vt reorum quisquam abſolueretur. Vt vno verbo comprehendam, quotquot iudicium capitis ſub his tyrannis adierunt, omnino ſunt omnes damnati, neminemque illi abſoluerunt, praeter hunc vnum Agoratum. Hunc autem abſoluerunt, quaſi referendae gratiae ergo, ceu virum mirifice de ſe meritum. Quo autem, quam multi per huius Agorati indicium perierint, ſciatis, eorum nomina vobis recitabo. *Nomina.* Vt itaque indicati ab Agorato morti damnati erant, iamque tempus inſtabat, quo dira haec ſententia in ipſorum corporibus eſſet exſequenda, arceſſebant miſeri in carcerem, alius ſororem, alius matrem, alius vxo-

rem, aut quaecunque alia cuique neceſſitudo erat, vt neceſſarios ſupremum amplexi, aue extremo dicto, iter irremeabile ingredereutur. Dionyſodorus itaque vxorem, quae eadem mea ſoror eſt, in carcerem ad ſe arceſſebat. Audito illa mariti caſu, venit, pullata, vt par erat in tanto eius infortunio. Coram hac igitur ſorore mea Dionyſodorus de re ſua familiari ex animi ſui ſententia conſtituebat, prout quaeque poſt exceſſum ſuum agi gerique vellet, et hoc de Agorato inprimis ita pronuntiabat, eum ſibi tam acerbae necis fabrum eſſe, mihique [per vxorem ſuam] fratrique ſuo Dionyſio mandabat, caeteriſque amicis omnibus, vt ſanguinem ſuum aliquando ſanguine Agorati compenſaremus. Vxori autem, quam ſuſpicabatur vtero ex ſe gerere, iniungebat, vt ſi marem peperiſſet, eum adultum patris nomine certiorem faceret, patrem ab Agorati lingua, ceu ſica, cecidiſſe; iubere itaque atque imperare filio, vt Manes patris Agorati ſanguine placaret. Vera me haec dicere, teſtes confirmabunt a me producendi. *Teſtes.* Hi ergo, quod ex indicio Agorati a commentarienſi publico in tabulas perduellionis reorum eſſent relati, extremum tolerarunt ſupplicium. Vt autem hos triginta viri ſuſtulerant, noſtis ipſi vos, quam multa et quam dira mala remp. oppreſſerint; quorum omnium cauſa huic Agorato eſt referenda, qui iſtos occidit. Inuitus equidem facio, moeſtitia et luctu repugnante, vt publicas clades in memoriam vobis reuocem, iudices; verum tamen neceſſe factu eſt hoc temporis articulo, quo intelligatis, quam vos deceat Agorato omnem denegare commiſerationem, Noſtis, e Salamine qui ciues noſtri exſules huc reportati et a triginta tyrannis miſere ſublati ſint. Noſtis, ex Eleuſine quam multi eadem peſte occiderint. Sed eorum quoque, qui in vrbe manſerunt, meminiſtis quot ob priuatas ſimultates in carcerem coniecti

ſint,

ſint, vnde rurſus pedibus ſuis non exierunt; qui cum nihil in remp. deliquiſſent, turpiſſimum et ignominioſiſſimum ſupplicii genus tolerare coacti ſunt, alii parentes grandi natu relinquentes, ſpe fruſtratos, qua ſe olim pauerant, fore, vt ſenio debilitati a liberis alerentur, atque fato ſuo defuncti ſepulturae honoribus afficerentur; alii ſorores nondum elocatas, alii liberos paruulos, infinitae adhuc curae opisque egentes. Quos omnes quonam, quaeſo vos, exiſtimatis animo fore tum erga Agoratum, aut quam de eo laturos ſententiam, ſi daretur ipſis de eo arbitrari, per quem cariſſimis quibusque atque iucundiſſimis priuati fuiſſent? Praeterea meminiſtis, vt moenia veſtra fuerint diruta, vt claſſis hoſtibus tradita, vt naualia deſtructa, vt Lacedaemonii veſtram arcem inſederint, vt vniuerſae copiae opesque veſtrae ita conuulſae atque diſſipatae, vt veſtra ciuitas a contemptiſſimo quoque oppidulo nil differret. Adde, quod priuatas quique veſtras fortunas amiſiſtis, poſtremo ſimul omnes e patria a tyrannis eiecti fuiſtis. Haec futura praeuidentes illi praeſtantes viri, negabant, o iudices, ſe commiſſuros, vt pax tam foeda, tam exſecrabilis coaleſceret. quos tu, Agorate, ſtudentes bene de rep. mereri, ſuſtuliſti, deferendo pro inſidiatoribus atque praedonibus libertatis noſtrae. Quaecunque poſtmodum mala remp. oppreſſere, tu ei vnus omnia contraxiſti, Horum vos nunc recordati, et priuatorum quique ſuorum incommodorum, et publicarum reip. peſtium punite hunc, cui iſta omnia vni debentur. Miror equidem, iudices, quid pro ſe dicturus ſit. Nam oportet eum planum facere, ſe viros illos haud detuliſſe, neque delatione ſua illis exitium conſciuiſſe. Atqui nunquam poterit. Primum enim decreta, tam ſenatus, quam populi, contra eum teſtantur, de indicatis ab Agorato, diſertis et perſpicuis verbis docentia. deinde iudicium eum illud confodit,

quod ſub XXX viris cum ſubiſſet, abſolutus fuit. Expreſſis enim verbis in illius iudicii ſententia ſcripta leguntur haec: *Agoratum ideo abſolui, quod viſus eſſet vera detuliſſe.* Recita tu mihi decreta, et indices nominum tum in tabulas publicas relatorum. *Decreta. Tabulae.* Nullo itaque modo demonſtrare poterit Agoratus, ſe non detuliſſe. Supereſt ergo vt demonſtret ſe legitime detuliſſe, videntem eos nefaria et plebi veſtrae noxia patrantes. Verum hoc quidem, non modo non demonſtrabit, ſed ne conabitur quidem. Non enim profecto triginta tyranni eos ob mala eorum de plebe merita ſuſtulerunt, veriti, ne popularis libertas ab illis iugularetur, neque ſtudio iura veſtra tuendi, et violatores eorum puniendi. Alia omnia. Sed aiet forſitan Agoratus, inuitum ſe tantas turbas concitaſſe. Quod cum dicet, aut verum dicet, aut mentietur, et neutrum ad rem. Ego enim ſic mecum ſtatuo, iudices, ſi quis mala vobis crearit tanta, vt alia maiora cogitari nequeant, etiamſi inuitus crearit, non ideo nobis conuenire, vt illa inuiti facinora inulta transmittamus. Verum mentitur id prae ſe ferens. Licebat enim ei, apud Munychiam adhuc in ara ſedenti, tutum in locum ſecedere, paratis et lintribus, et ſponſoribus, illis eum auehere, his abeuntem comitari. Quibus ſi tu, Agorate, voluiſſes obſequi, comitemque te nauigationis dare, verendum nil erat, ne tot Athenienſes tolleres, ne ſi voluiſſes quidem, nedum vt inuitus. Verum auctoritate ductus eorum, quicunque fuerunt, quorum in auctoritate fuiſti, ſperabas te bona neſcio quae et quanta adepturum, dummodo Strategorum atque Taxiarchorum nomina indicares. Nullo itaque modo conuenit, hanc, quam tu aſſimulas, ſtultitiam atque credulitatem tuam penes nos veniam inuenire, quam illi, quos tu peremiſti, abs te nullam inuenere. Et Hippias quidem Thaſius, atque Xenophon Icarienſis, eadem de cauſa in curiam acciti, qua tu fui-

tu fuiſti, capite luerunt; Hippias quidem ſic, vt alii, qui vulgo capite plectuntur, Xenophon autem praeterea quoque ante mortem tormentis ſubiectus. Videbantur nempe hi duo viri triginta tyrannis homines frugi, non indigni ſalute, quippe qui ciuem Athenienſem neminem indicio ſuo perculiſſent. Agoratum autem abſoluebant ideo, quod viſus eſſet eorum libidini ſeruiſſe. Verum audio illum partem huius negotii, quod in delatione verſatur, in Meneſtratum collatum ire. Ego vero totam rem, vt habet, exponam. Audite quaeſo. Meneſtratus, de quo agitur, ab hoc Agorato, vna cum reliquis, deferebatur, ideoque comprehenſus in vincula dabatur. Sed erat Meneſtratus ex eodem demo, ſeu municipio, oriundus, vnde Hagnodorus Amphitropaeenſis, qui Critiae, illius noti, e collegio XXX tyrannorum, ſororem in matrimonio habebat. Hic Critias ergo, partim ipſius Meneſtrati tuendi et conſeruandi ſtudio, partim ſpe lucri ſui; (ſperabat enim eum habere indicem idoneum, laqueum quaſi, ad alios adhuc multo plures in exitium pertrahendum:) producit ergo Critias hunc Meneſtratum ad concionem, in Munychiae theatro congreſſam. Ibi, vna cum Hagnodoro, perficiebat vt hoc decretum ſcriberetur, quo Meneſtrato ſpiritus venia dabatur. *Decretum.* Secundum hoc decretum igitur indicabat Meneſtratus nomina adhuc alia quaedam, praeter illa iam ab Agorato indicata. Verum enimuero, quem Meneſtratum triginta tyranni abſoluerunt, perinde atque hunc Agoratum, eademque de cauſa, quod nempe viſus eſſet vera indicaſſe: eum vos multo poſt homicidii reum nacti, cum haberetis poteſtati veſtrae obnoxium, iudicio legitimo habito, condemnaſtis, atque carnifici tradidiſtis, a quo fuſtibus ad necem caeſus eſt. Atqui, ſi Meneſtratus extremo ſupplicio tolerando meritas dedit poenas, quanto maiori iure dabit Agoratus, qui Meneſtratum indicando, non

do, non modo Meneſtratum, ſed omnes vna a Meneſtrato indicatos ad fatalem moriendi neceſſitatem adegit. Ecquis enim ſit vllus alius, in quem iſta culpa iuſtius conferatur, quam is, qui Meneſtratum coegit alios indicare? O quam diſſimilis Agorato fuiſſe videtur Ariſtophanes ille Chollidenſis, qui vadimonium pro hoc ipſo Agorato tum temporis obibat, atque lintres in Munychia comparabat, ſuper quibus vna cum hoc Agorato auffugere paratus erat. Quantum in eo erat, abibas tu tum ſaluus; eique ſi eſſes obſecutus, neque Athenienſium quemquam exitio dediſſes, neque nunc in hoc tanto capitis diſcrimine verſarere. Iam vero tu et hunc tuum vadem et reliquos vna vades tuos omnes indicare auſus es, indicioque iſto tuo peſſumdediſti. Volentes enim quidam hunc Ariſtophanem, quaſi haud ſatis ingenue ciuem, tormentis ſubiici, auctores facti ſunt populo vt decretum ſcribi iuberet in hanc formulam. *Decretum.* Adibant hoc facto ad Ariſtophanem hi penes quos tum ſumma rerum erat, rogantes, vt indicando nomina conſciorum ſalutem ſuam redimeret, neque ipſe ſemet in periculum extrema quaeque patiendi demitteret, vbi in iudicium peregrinitatis vocatus eſſet. Ille vero abrupte conditionem aſpernabatur. Tam frugi erat Ariſtophanes veſtraeque plebis amans et ſtudioſus, vt mortem indicinae praeferret. Talis igitur erat Ariſtophanes, ipſe quoque a te ſublatus, talis Hippias Thaſius, talis Xenophon, quem modo dicebam in tormentis exſpiraſſe. Tu vero ciues Athenienſes quam plurimos, viros fortes et bonos, quos nullo ſcelere noſſes obligatos, delatione tua occidiſti. Cur tandem? Imponi nempe tuae ſtultitiae atque credulitati paſſus eras a triginta tyrannis, qui falſa te pollicitatione ductitabant, vbi innocentes hos calumnia tua confodiſſes, vt te tum, velut in mercedem latrocinii, ad principatus tum coaleſcentis conſortium admitterent. Aperiam vobis, iudices,

dices, quantis vos luminibus priuarit Agorati ſcelus; quae pauca numero ſi eſſent, audiretis me de vnoquoque ſigillatim exponentem. Tot autem numero cum ſint, omnes vna complectar praedicatione. Indicatorum ab hoc Agorato quotquot Strategatus geſſerunt, eoſque ſaepius iteratos, iuſſu atque mandatu veſtro, hi rempublicam ſucceſſoribus tradiderunt a ſe non imminutam, ſed amplificatam. Aliis autem functi honoribus, aut trierarchorum qui munia crebras per vices obierunt, hi nunquam commiſerunt, vt turpe in crimen incurrerent. Horum pleroſque Agorati ſcelus proſtrauit. Si quos tamen eorum ſecunda quaedam fortuna et ſors ſua ſuperſtites voluit eſſe, cum per huius Agorati crudelitatem Orci faucibus iam obiecti atque condemnati eſſent, ſed, ſorte iudicii non exſpectata, fuga ſe ſubduxerunt, eoque manus inſectantium eluſerunt, quo minus comprehenderentur, atque poſtmodum e Phyla in patriam redierunt; hi nunc a vobis vt viri fortes et magni faciendi honorantur. At hos tamen, tot numero tantóſque viros vnus Agoratus, alios occidit, alios ſolum vertere coëgit! cuias ipſe? vnde ortus? Oportet enim vos noſſe, eum ſeruum et e ſeruis oriundum eſſe, quo ſciatis, cuias fuerit ille veſter carnifex. Pater ei, nempe fuit Eumares, ſeruus Nicoclis atque Anticlis. Aſcendite mihi teſtes. *Teſtes.* Tot numero ſunt, iudices, facinora atque dedecora, et ab hoc ipſo Agorato, et ab eius fratribus admiſſa, vt ea omnia oratione exſequi nimis operoſum ſit futurum. Neque magis neceſſe mihi video eſſe, vt actiones eius forenſes machinationeſque nefandas recenſeam, quibus famam fortunaſque ſtuduit honeſtis et innocentibus ciuibus per ſummum nefas, artibus veteratoriis, per ſpeciem aequi iuris, eripere, alios cauſis capitalibus perduellionis, alios minoribus, de priuatis quibusdam iniuriis et fraudibus, innectendo; alios vt aerarios detulit, eorumque bona proſcripſit.

Nam

Nam vt omnes illas eius calumnias, quae multae ſunt, paucis verbis complectar, vos omnes, tam in concione, quam in tribunali, ſycophantiae damnaſtis, eoque nomine mulctam decies mille drachmarum ei dixiſtis. Quo vos eum publico veſtro teſtimonio hominem nequam et furca dignum declaraſtis. Et nihilominus tamen, homo tam turpis cum eſſet, tam ignobili ortu, tanta obſitus infamia, tam probroſa nota inuſtus, matronas veſtras, ipſe ſeruus, ſtuprare conatus eſt. Moechus in facinore deprehenſus eſt, cui facinori poena a legibus mors eſt conſtituta. Cita teſtes. *Teſtes.* Quatuor hi erant fratres, o iudices. Maximus natu in Sicilia deprehenſus in conatu proditionis a Lamacho imperatore fuſtuario necatus eſt. Noſtris enim in caſtris quae gererentur, ea per ignes furtim accenſos hoſtibus ſignificabat. Alter, cum puerum hero ſurreptum hinc Corinthum exportaſſet, rurſus illinc ancillam huc reportare, plagio item interceptam, conabatur. Sed deprehenſus, in carcerem incidit, in quo periit. Tertium Phaenippides hinc e concione, iniecta manu, ad vndecimuiros abduxit. Inde vos, cauſa legitime cognita, morte eum damnaſtis, atque carnifici tradidiſtis, a quo fuſtibus ad necem conciſus eſt. Vera me haec omnia dicere, et ipſe, ni fallor, Agoratus confitebitur, et teſtes ego producam confirmaturos. Ecqui ergo non vobis omnibus conueniat, hunc Agoratum vno conſenſu condemnare? Nam ſi fratrum vnusquisque propter ſingula facinora morte dignus eſt habitus, affectusque, quanto vos magis decebit huic mortis poenam irrogare, mercedem tot tantorumque ſcelerum ab eo commiſſorum, quibus et vniuerſam remp. et priuatim veſtrum quemque laeſit, quorum ſcelerum vnicuique mortem poenam leges ſcripſere. Verum conabitur hoc vos commento, iudices, circumuenire, vt aiat, ſub quadringentorum principatu Phrynichum

nichum eſſe iugulatum; eiusque ob meritum facti ſe ciuitate a vobis donatum. Quae cum iactabit, certos vos eſſe volo, eum mentiri. Neque enim Phrynichum occidit, neque populus Athenienſis eum vnquam ciuem ſibi adſciuit. Nam Phrynichus aliorum ferro cecidit. Res geſta ſic eſt. Phrynicho inſidiabantur, comparatis inter ſe conſiliis, Thraſybulus Calydonius et Apollodorus Megarenſis. Vt igitur aliquando hi, quos dixi, ei per viam inambulanti occurrebant, Thraſybulus quidem Phrynichum vno ictu deiectum exanimauit. Apollodorus autem prorſus ne attigit quidem. Nam inter haec oborta conclamatione, concurrente hominum turba, illi auffugiebant. Agoratus autem neque a percuſſoribus in conſilium facinoris adhibitus eſt, neque exſecutioni eius interfuit. Quae a me vera dici, decretum hoc teſtabitur. *Decretum.* Hoc e decreto conſtat Phrynichum ab Agorato peremtum non eſſe. Nusquam enim iſtius decreti nomen Agorati legitur ſcriptum, nuſquam haec formula: velle, iubere populum Athenienſem, vt ob meritum peremti tyranni Agoratus ciuis Athenienſis habeatur, quemadmodum eodem decreto Thraſybulus atque Apollodorus ob id meritum ciuitate donati ſunt. Et quamquam, de quo inter omnes conſtat, factu nihil eſt facilius, quam vt homines, neque nati ciues, neque vnquam creati, nomina ſua in tabulas ciuium publicas furtim inſcio populo, iniuſſuque eius, immittant, fraude oratorum et tabulariorum, largitionibus corruptorum, qua de re decretum hoc certos vos faciet, a ſcriba mox recitandum; nullae tamen vsquam locorum exſtant tabulae, quibus Agoratus ciuis Athenienſis creatus atque nuncupatus eſſet. *Decretum.* Certos iam confido vos eſſe, iudices, Agoratum ciuem Athenienſem non eſſe. Et nihilominus tamen, alienus a veſtrae ciuitatis nomine atque iure cum ſit, tam eſt audax, tam

tam proteruus, tam impurus, tam veſtri contemptor, vt et iudex ſederit, et in concionibus cum populo egerit, cauſasque capitales nullius non generis, quasmodo mens humana comminiſcatur, accuſator egerit, praeſcripto in capitibus accuſationum: *Agoratus Anagyraſius.* Eum enim ſe fert. Adhuc aliud luculentum videte documentum, vnde conſtet, ab Agorato Phrynichum haud eſſe deiectum, cuius caedis ob meritum Agoratus ſe ciuitate veſtra donatum iactat. Phrynichus hic dominationem quadringentorum inſtituerat; quorum plerique, illo ſublato, in exſilium abierunt. Triginta viri poſt inſecuti et ſenatus, qui ſub illis ſedit, erant omnes ex horum numero exſulum. Quod ſi ergo Phrynichum ſuſtuliſſet Agoratus, videnturne vobis, iudices, hi triginta, cum ſenatu ſuo, hunc Agoratum, quem in poteſtate haberent, vnquam dimiſſuri fuiſſe, et non potius poenas ab eo repetituri, cum caedis in amico ſuo commiſſae, tum moleſtiarum exſilii a ſe ipſis propter Agoratum tolerati. Nae, aut vehementer ego fallor, aut punituri erant Agoratum, ſi is caedem Phrynichi perpetraſſet. Atqui non punierunt, ſed abſoluerunt potius. Vtcunque eſt, ſiue reuera Phrynichum, quod ait, occidit Agoratus, ſiue gloriam ſibi arrogat ementitam, vtroque tamen pacto tenetur reus. Nam ſiue caedem, vt a ſe commiſſam, falſo iactat, quam non commiſerit, (vt ego nego commiſſam) nefas facit, vobis imponendo. Sin autem nihilominus tamen hoc facinus tuum eſſe pergis contendere, fingamus tantiſper, tibique largiamur; hilum tamen non proficis. Quid enim? Maioribus neceſſe eſt atque atrocioribus iniuriis populum Athenienſem abs te affectum eſſe, quibus illius tuae caedis in Phrynicho commiſſae memoriam ex animis triginta virorum eraſeris. Nemini enim vni tu hominum omnium perſuadebis, vt credat, triginta viros vnquam fuiſſe commiſſu-

miſſuros, vt, cum tu Phrynichum occidiſſes, te tamen abſoluerent, niſi tu vulnera reipublicae Athenienſium impoſuiſſes inſanabilia atque feralia. Quod ſi ergo Phrynichum a ſe aiet peremtum, mementote horum, quae modo dixi, et poenas ſcelerum ab eo repetite. Sin autem negabit, interrogate eum, cuius ob meritum facti ciuem ſe gerat Athenienſem. Quod ſi minus habebit demonſtrare, punite eum hac de cauſa, quod, Athenienſis cum non eſſet, tamen, perinde atque qui iure optimo ciuis eſt, et iudex ſedit, et in concionibus cum populo egit, et calumniis multos perculit, criminibus implicitos per nefas a ſe confictis, quibus ille criminibus, velut Athenienſis, nominis ſui praeſcripſit auctoritatem. Audio illum hoc quoque ſibi parare genus defenſionis, vt aiat, et ad Phylam ſe conceſſiſſe, et illinc rurſus cum exſulibus rediſſe; in eoque arcem quaſi ſuae defenſionis eſſe conſtituturum, ſed illam profecto infirmam. Res enim ſic ſe habet. Venit vtique ad Phylam, verum crimen hoc ipſum eſt atrox, quo grauatur. Homo enim inueniri qui poſſit impurior atque impudentior eo, qui, cum noſſet apud Phylam nonnullos eorum eſſe, quibus exſilium ipſe conſciuiſſet, auſus tamen eſt horum ſe oculis ingerere, poteſtatique caput ſuum vltro obiicere? Nam vt primum conſpicati eum ſunt, palam ad locum ſupplicii abduxerunt, vbi ſolebant in latrocinio alioue quopiam ſimili maleficio deprehenſos extremis ſuppliciis afficere. Anytus autem, qui tum Strategus exſulum ad Phylam congreſſorum erat, intercedebat, negans iſtis eorum temporibus conuenire, vt inimicorum quemquam poenis capitalibus vlciſcerentur. Nondum eo perductas eſſe ipſorum res, vt de vltione exſequenda cogitare oporteat. Nunc oportere, ſe continere, pacique atque concordiae ſtudere. Vbi domum aliquando rediſſent, tum copiam ipſis haud defuturam ſcele-

roſos puniendi. Haec docendo, efficiebat Anytus, vt tum temporis Agoratus ſupplicium apud Phylam effugeret. Neque enim facere poterant exſules, vt dicto imperatoris audientes ne eſſent, ſi vllo ſalutis ſuae ſenſu ſtudioque tenerentur. Verumtamen acribus eum oculis obſeruabant. Percontari enim ſi voletis, neminem reperietis omnium ad Phylam congreſſorum, qui aut menſae, aut tabernaculi communione cum Agorato vſus eſſet, neque aut taxiarchum reperietis, qui eum cohorte ſua, aut magiſtrum equitum, qui turma recepiſſet. Nemo non congreſſus eius deuitabat, velut hominis piacularis. Sermonibus cum eo conferendis pollui ſibi videbantur. Cita mihi Taxiarchum. *Teſtis*. Reconciliata inter ciues pace, cum redeuntes ab exſilio e Piraeeo verſus vrbem in armis ſolenni cum pompa procederent, Aeſimo praeeunte, qui proceſſioni illi dux erat, Agoratus ibi quoque ſuam proferebat audaciam. Nam ipſe quoque, qui ciuis non eſſet, ciuium agmen verſus vrbem procedens comitari ſuſtinebat. Vbi autem prope portam vrbis ventum erat, conſiſtere in armis iuſſos ciues luſtrans Aeſimus, obſeruabat Agoratum, agmini, duce inſcio et inuito, furtim immiſtum; propiusque congreſſus, ſcutum ei de humero ſua manu detractum humo allidebat, iubens eum ex agmine ciuium fortium et honeſtorum, ad furcam et coruos, quibus dignus eſſet, abire. Negabat enim decere, homicidam cum agmine incedere ad fanum Mineruae in arce ſitum feſtiua cum ſupplicatione in armis procedente. Hoc pacto Agoratus ab Aeſimo cum infamia ablegabatur. Vera haec a me dici, quo vobis conſtet, cita tu mihi teſtes. *Teſtes*. Videtis, iudices, qua opinione publica, qua fama, quo denique loco Agoratus penes ciues, et apud Phylam, et in Piraeeo fuerit. Nemo nempe cum eo, vt cum homicida, ſermones caedebat, et quominus trucidaretur,

retur, vnus Anytus intercedebat. Quodſi ergo ſuam d Phylam profectionem iactabit, occurrite ei ſic, vt nterrogetis, num Anytus ipſum periculo mortis eriuerit, cum reliqui ciues omnes parati eſſent, ſangui.e eius ſcelera tot et tanta expiare, ciuiumque Manius parentare; item, num Aeſimus ſcutum ipſi detratum ſolo affixerit, neque ſiuerit eum triumphali ciuium roceſſioni intereſſe; denique num centurio vnus aliuis adſcriptum ſuae cohorti habuerit. Vt autem vos as eius reliquas friuolas excuſationes repudiabitis, ita anc quoque repudietis velim non minus inanem, cum icet, nos nimis longo poſt patratum ſcelus tempore oenas ſceleris repetere. Nulla enim mihi videtur ſſe temporis quamuis longiſſimi praeſcriptio, per quam :elera tam atrocia impunitatem adipiſcantur. Contra go arbitror, quicunque, ſiue ſtatim a patrato facino:, ſiue diu poſt, in ius vocatus fuerit, eum oporte: planum facere, euius facnoris reus agatur, id facius aut a ſe non eſſe commiſſum, aut iure factum.)oceto igitur Agoratus quoque pari modo, aut illos)rtes viros a ſe non eſſe peremtos, aut iure peremtos ptimo, vtpote laedentes maieſtatem populi Athenienſis.)uod ſi autem nos, qui dudum debueramus in eum nimaduertere, nunc demum tanto tempore poſt animduertimus, habeto nobis eius rei gratias, quod ſe paſſimus, tam diu, contra quam oportebat fieri, in vi.is ſupereſſe, et in lucro tempus hoc ponito. Viri amen illi fortes, quos ſuſtulit, nil ideo minus pro'ter eum occubuere. Semper eſt manetque ſicarius orum, tametſi multo poſt demum latrocinii poſtulaur. Vrgere denique Agoratum hoc audio, quod in ibello accuſatorio, contra ſe in hac cauſa exhibito, uae ſit cauſa ἀπαγωγῆς, cuius modi cauſae in fures :t latrones atque ſicarios inſtituuntur, in ſcelere de)rehenſus dicatur ἐπ' αὐτοφώρῳ. Homicidam vero ἐπ'

αὐτοφώρῳ ſe nequaquam eſſe. Ego vero me nego ſatis mirari poſſe ſtultitiam hominis, ſi argumento vtetur tam ficulneo. Nam ſi actioni ex titulo ἀπαγωγῆς, h. e. in ſicarium, ideo minus eſt obnoxius, quod libello accuſatorio clauſula ἐπ' αὐτοφώρῳ ſit adſcripta, conſequitur, eum huic actioni obnoxium eſſe, ſi illa clauſula omittatur. Age, tollamus clauſulam. Viden, ſublata eſt. Teneris ergo actione in ſicarium. Scelus ergo a ſe commiſſum cum fateatur, tum in illa latebra calumniae ſperat ſibi perfugium fore, ſolaminisque aliquid in illa clauſula ſe reperturum. Quaſi referat quicquam, cum tu fatearis te homicidium commiſiſſe, vt tum te neges ἐπ' αὐτοφώρῳ feciſſe, h. e. ſic, vt in actu ſceleris ipſo deprehenderere. Quaſi, ſi occidiſſet quidem, non tamen ἐπ' αὐτοφώρῳ, h. e. illo, quo dixi, pacto, ſaluus et inultus abire debeat. Videntur mihi vndecimuiri, accuſationem hanc aduerſus Agoratum, pro actione ἀπαγωγῆς, ſeu in ſicarium, a Dionyſio ſibi exhibitam recipientes, quod ſuſpicarentur omiſſionem formulae ἐπ' αὐτοφώρῳ cauſam Agorati eſſe adiuturam; ideo rectiſſimum et tutiſſimum ſecuti conſilium, coegiſſe Dionyſium, vt actionis ſuae in Agoratum, vt in ſicarium, libello adſcribi a tabulario publico curaret hanc clauſulam ἐπ' αὐτοφώρῳ. Quod faciens Dionyſius, cum ſalua fide ſua et veritate rei geſtae faceret, tantum abeſt, vt cauſam debilitauerit, vt potius hoc magis confirmarit. Vbi enim quaeſo te magis geras homicidam ἐπ' αὐτοφώρῳ, quam ſi, quem occidas, eum coram tot numero teſtibus, iisque tam grauibus, occidas, atque fecit Agoratus, qui tot fortes bonosque ciues, primum coram quingentis viris in curia conſidentibus, deinde coram vniuerſitate populi Athenienſis in concionem congreſſi, detulit. Quam delationem ſecutum eſt iudicium. quo illi omnes mori iuſſi ſunt. Quo negari nequit, Agoratum indicio ſuo

necem

necem ipſis conſciuiſſe. Aut profecto nemo mortalium omnium eos occidit; id quod eſt inconſentaneum. Nam ſi probamus id, quod Agoratus vult, hoc vrgens, manus a ſe violentas illis admotas non eſſe, conſequetur, neminem eſſe homicidam, praeterquam ſiquis alteri manu ſua feralem plagam intulerit, tigno ictum, ſicaue proſternens. Viros ergo a te, Agorate, delatos nemo plane occidit. Nemo enim eos feriit, nemo iugulauit, ſed delatio tua coëgit eos ipſos ſibi mortem conſciſcere. Iam nega, ſi audes, te eorum eſſe ſicarium in ſcelere deprehenſum. Nam ſi lingua tua eos non interemit, in conſpectu tantae multitudinis, nemo poteſt alius eſſe, qui eos occiderit. Atqui tamen occiſos eſſe, in confeſſo eſt. Es ergo tu homicida ἐπ' αὐτοφώρῳ. Sed audio illum pactorum quoque atque ſacramentorum facturum eſſe mentionem, et queſturum de iniuria ſibi facta, qui capitis cauſam dicere cogatur aduerſus pacta, vrbanis cum Piraeenſibus contracta, et iureiurando ſancita. Quo ſi nitetur argumento, ipſe ſuo propemodum ore ſe homicidam fatebitur. Ipſi enim innocentiae veritati e factis exſplendeſcenti diffidens, neſcio quas ad latebras religionum iureiurando conſecratarum, pactorumque, aut temporis dudum elapſi, aut formulae ἐπ' αὐτοφώρῳ, confugit. Vos vero decet, iudices, omnibus iſtis ſpretis offuciis, eiusmodi defenſionem poſcere, vt planum faciat, viros illos a ſe non fuiſſe delatos, neque ſecundum ſuam delationem in ſupplicio exſpiraſſe. Praeterea nulla, ſi quid ſapio, pacta nobis cum illo ſunt communia, nullae iurisiurandi religiones. Pacta enim ea iureiurando confirmata ſunt, quae nos Piraeenſes cum vrbanis contraximus, non alia. Iam, ſi Agoratus illo tempore, quo pacta haec Piraeenſium cum vrbanis ſanciebantur, in vrbe fuiſſet, poſſet haec de pactis praetenſio fortaſſis veſtrum nonneminem veri quadam

ſpecie ludere. Verum erat Agoratus quoque tum temporis in Piraeeo vna nobiscum; me puta, et Dionyſio, et quotquot eum nunc hac actione vltum imus. Cui nihil hac quidem ex parte obſtat. Nullo enim ſacramento dicto Piraeenſes ſeſe Piraeenſibus obſtrinxerunt. Omnimodo videtur Agoratus mihi morte non vna dignus eſſe, qui, quo a populo ſe tum aiat adoptatum, cum ciuitate donaretur, ſi dis placet, et quem ipſe ſuum patrem appellet, erga eum populum ita ſe geſſerit, vt ſi qui filius ingratus, immemor beneficiorum a patre propitio acceptorum, non modo nil curet eum demereri, ſed etiam male de eo mereatur, deſerat in malis, ea denique prodat hoſtibus patris, per quae pater antehac amplior atque ſuperior hoſtibus fuiſſet. Qui ergo, et patrem a natura datum verberarit, et de neceſſariis vitae praeſidiis ita parum ei proſpexerit, vt patri inedia pereundum fuiſſet; et rurſus patrem adoptiuum bonis praeſentibus atque paratis euerterit, ecqui conueniet eum non morte dignum haberi, cum hoc titulo, tum illo altero legis in liberos latae, a quibus parentes male habentur? Imo vero vobis, iudices, vniuerſis publice conuenit, virorum fortium Manes huius Agorati ſanguine placare, perinde atque priuatim noſtrum vnicuique conuenit iniurias illis oblatas exſequi. Mortis enim in articulo conſtituti, non nobis magis, quam vobis, cunctisque Athenienſibus mandarunt, vt Agoratum hunc, percuſſorem ſuum, vlciſci, vexare, exagitare, pro ſua cuiusque quamuis minima facultate, ſatageretis. Nam ſi meritum vllum aut ornamentum ab illis ad remp. aut ad plebem veſtram profectum eſt; quae ornamenta haud pauca eſſe, inter omnes conſtat, ipſique vos confitemini; neceſſe eſt, vos omnes, qui reip. beneuelitis, amicos atque familiares ipſis fuiſſe. Sin autem amici veſtri fuerunt, (et fuerunt vtique) vltionem ſui ſanguinis non nobit magis,

giſ, neceſſariis ſuis, quam veſtrum cuique demandarunt. Neque ergo per religiones deorum, neque per leges veſtras vobis licet hunc Agoratum impunem dimittere. Vos ergo, viri Athenienſes, quoniam illo tempore, quo iſti exſpirabant, per miſera, quae tum remp. oppreſſerant, turbidaque tempora non poteratis, nunc ſaltim, quo tempore in poteſtate veſtra eſt, vlciſcimini atque punite hunc iſtorum ſicarium, religionique vobis ducite, facinus committere omnium diriſſimum atque ſacerrimum. Agoratum enim ſi ſententiis veſtris abſoluatis, non ei ſolummodo impunitatem atque ſecuritatem condonabitis, verum etiam illos viros, quos ipſi confitemini vobis amicos atque beneuolos fuiſſe, eadem ſententia morti condemnabitis. Abſoluentes enim eum, qui mortis ſupplicium illis conſciuit, nihil aliud decernetis atque pronuntiabitis, quam eos ab hoc ad mortem criminibus meritam adactos eſſe. Quo pacto calamitate miſerrima et luctuoſiſſima vterentur, ſi vos, quibus vltionem ſui morientes, tanquam hominibus amicis, mandaſſent, iidem contra ipſos eadem cum tyrannis ſciſceretis. Neutiquam, iudices, neutiquam, per deos Olympios vos obſecro, nullo pacto, nulla fraude pronuntiate aduerſus eos viros, qui, propterea, quod multis modis bene de vobis meriti eſſent, a triginta tyrannis et ab hoc Agorato necati ſunt. Recordati calamitatum omnium, quae ab horum virorum exceſſu vniuerſamque remp. et priuatim vnumquemque oppreſſerunt, punite hunc malorum veſtrorum architectum. Vndecunque planum vobis eſt factum, teſtatumque, tam e decretis, quam ex indicibus nominum delatorum, ex aliis denique omnis generis documentis, Agoratum hunc moriendi neceſſitatem ipſis conſciuiſſe. Praeterea conſentaneum eſt, vos contra ſciſcere, atque triginta viri ſciuerunt; hoc eſt, quos illi morti condemnarunt, eos a vobis abſolui par eſt;

 contra

contra, quos illi ſuis ſententiis a mortis poena abſoluerunt, iis vos eam irrogare. Iam triginta viri ciues illos fortes et bonos, qui vobis amici erant, morte damnarunt; quapropter abſoluite vos nunc eosdem. contra Agoratum abſoluerunt tyranni, quod viſus ipſis eſſet hos amicos veſtros cupide perdidiſſe. quapropter eum condemnate. Quod cum facietis, tum vos primum a turpiſſimo crimine conſeruabitis intactos, ſimilitudinis puta atque conſenſus in conſiliis atque decretis cum hominibus impuris atque ſacrilegis; deinde laudem reportabitis contentionis in vlciſcendis amicorum veſtrorum iniuriis, denique mortalibus omnibus videbimini humanoque iuri atque diuino feciſſe conſentanea.

ORATIO XIV.

quae eſt accuſatio Alcibiadis, qui deſerta militia pedeſtri, cui adſcriptus erat, conatus eſſet in equeſtrem ſe ingerere.

Tametſi, iudices, ſi quis hunc Alcibiadem accuſare in animum induxerit, ab eo vos mihi non videmini cauſam odii aduerſus illum requiſituri; qui ſe iam a puero inde ciuem geſſerit eum, vt, etiam ſi quis nulla ſit ab eo priuata laeſus iniuria, facere tamen non poſſit, quominus eum ob mores ipſius atque inſtituta odio proſequatur et abhorreat: neque enim minuta ſunt Alcibiadis delicta, neque venia digna, neque ſpem mouentia futuri meliorem ad frugem reditus, ſed tanta eſt eorum enormitas, tanta foeditas, tantum odium, vt in iis, in quibus ille exſultat, nonnulla ſint, quorum ipſos inimicos pudeat: ſunt mihi tamen, praeter cauſas cum rep. communes, priuatim quoque cauſae quaedam propriae, cur eum, ſi poſſim, ope veſtra adiutus, vlciſci ſtudeam. Non enim vetuſtum ſolummodo illum inimicum habeo per ſimultates, quae maioribus

ioribus meis cum maioribus eius iam a longinquo intercesſerunt, ſed etiam nunc recens malum ab eo accepi. Quorum omnium poenas nunc ab eo, ſi per vos licebit, repetam. Et de reliquis quidem ſic ſatis dixit Archeſtratides. Leges enim recitauit, teſtesque de criminibus quibusque produxit. Quae vero ille mihi omiſiſſe videtur, ea vos ego ſingula docebo. Recita tu mihi legem. *Lex.* Nunc primum a reconciliata pace, iudices, huiusmodi in cauſa ius dicturi ſedetis. Quocirca conſentaneum eſt, vos nunc non iudicum modo, ſed legislatorum quoque partes agere, bene gnaros, vtranuis in partem vos nunc huiusmodi de crimine pronuntiaueritis, id ita in poſterum quoque ratum et in rep. valiturum eſſe. Ciuis autem boni et iudicis aequi partes hae mihi videntur eſſe, vt in legibus interpretandis atque exercendis ita verſetur, vt non praeſentis modo temporis rationem habuiſſe, ſed futuro quoque proſpexiſſe, eaque conſtituiſſe videatur, quae reip. in perpetuum ad ſalutem decusque ſint fructuoſiſſima. Sunt nempe, qui negare audeant, deſerti ordinis militaris teneri quemquam [eorum, qui nouiſſimis in caſtris eſſent verſati.] pugnam enim nullam interueniſſe. legem autem ſic edicere: ſi quis ordinem deſeruerit, retrorſum cedens, formidine victus, reliquis dimicantibus, de iis Strategos cognituros eſſe. Audio. recte admonent. lex vtique ſic edicit. verumtamen non de his ſolummodo lex praecipit, ſed de illis quoque, ſi qui ſe in acie pedeſtri patiantur deſiderari. Recita legem. *Lex.* Auditis, iudices, legem de ambobus definire, tam illis, qui feruente pugna retro ſe receperint, quam his, qui a pedeſtri militia prorſus abſuerint. At quosnam oportet adeſſe? Non hos, qui id agunt aetatis, quod agit Alcibiades? non hos, quos Strategi delectu habito nominatim militare iuſſerunt? Nullum ego, iudices, arbitror eſſe alium ci-

uium omnium migratae huius legis totius reum, quam vnum Alcibiadem. Nam non ſolummodo ἀστρατείας ſeu abſentiae a caſtris, iure merito reus peragatur, quippe qui, adſcriptus militiae Doberum iuſſae proficiſci, de vniuerſo exercitu ſolus in vrbe remanſit, in caſtra non exiit, copiam ſui corporis centurionibus non fecit, vacuum in acie pedeſtri locum ſuum reliquit. verum etiam non minore iure δειλίας, ſeu trepidationis condemnetur, propterea quod, cum ex edicto praetorum, vnusquisque militantium inter milites grauis armaturae dimicare deberet, ſolus Alcibiades equo merere maluit. Cuius eum audio hanc parare defenſionem, vt ſe, qui equo meruiſſet, eo peccaſſe neget. Ego vero iure vos optimo arbitror in eum ideo animaduerſuros, quod, cum lex ἄτιμον, ſeu capite minutum et iure honores petendi multatum declaret eum, qui nullo praevio cenſu [ſeu non tolerato morum fortunarumque ſuarum ſcrutinio, neque in eo probatus] in equeſtrem militiam ſe ingeſſerit, Alcibiadem tamen nil puduerit, praetermiſſo examine, in hanc militiam irrumpere. Recita mihi legem. *Lex.* Verum non ſubſtitit hominis dementia in contemtu veſtri, in reformidatione hoſtium, in appetitione militiae equeſtris, in proculcatione legum veſtrarum, ſed ipſa adeo tanta diſcrimina a legibus propoſita penſi non habuit, capitis imminutionem et bonorum proſcriptionem. Maluit infamis fieri, maluit facultates videre publicatas, maluit poenis omnibus obnoxius fieri a lege ſancitis, quam inter ſcutatos verſari, ſcutatis allegi. Et alii quidem, qui antea nunquam in ſcutatis meruiſſent, ſed ſemper in eqnitibus, et hoc genere militiae fungentes hoſtibus multas clades intuliſſent, tamen [in nouiſſima expeditione] auſi non ſunt in equos inſcendere, metu veſtri legisque. Ibant nimirum in hoſtem, animis ita comparatis, vt confiderent, remp. haud eſſe

peritu-

perituram, ſed ſaluam atque amplam futuram, et iniuriarum ſibi oblatarum poenas a facinoroſis repetituram. Alcibiades autem vnus auſus eſt in equum aſcendere, neque plebis veſtrae ſtudioſus, neque nunc tenens artes equeſtris militiae, neque in cenſu a vobis probatus, perinde ac ſi caritura eſſet resp. facultate proteruiam in iura ſua graſſantem caſtigandi. Verum oportet meminiſſe, ſi patiendum vobis ſit quaecunque allubeſcat quemque agere, in caſſum leges eſſe latas, incaſſum vos in curias, in concionem, in tribunalia coire, incaſſum militiae magiſtros deligi. In prima iuſſus acie ſtare, iudices, ſi quis, hoſtibus cominus accedentibus, illinc in ſecundam aciem ſe ſubduxerit, ſine controuerſia nemo eſt, quin eum ingnauiae atque pauoris damnet. Sin autem in ſcutatis militare iuſſus, ſubito inter equites mirantibus omnibus circumuolitet, mirer equidem, ſi quis eum venia donet. Ego vero vos ius dicere, iudices, autumo, non ipſorum ſolummodo, qui identidem ſunt, reorum cauſa, ſed quo alios quoque diſciplinae contemptores ſeueritate veſtrae animaduerſionis a ſceleribus abſterreatis, atque ſapere doceatis. Quod ſi ergo ſolos ignobiles puniatis, nemo reliquorum omnium corrigatur; quum nemo facile eum norit, ſi quem vos veſtra ſententia perculeritis. Sin autem nobiliſſimos quosque puniatis, nemo erit ad quem exempli fama non permanet. Quo fiet vt hoc exemplo docti ciues ſapere, diligentiorem operam virtuti dent poſtmodum. In hunc autem Alcibiadem ſi, prout vos decet, animaduerteritis, non ad vrbis incolas ſolummodo veſtrae ſeveritatis laus percrebeſcet, ſed ſocios quoque veſtros, ipſosque adeo hoſtes ad maiorem reipublicae habendam reuerentiam excitabit, cum videbunt, aduerſus hoc imprimis flagitiorum genus, quo Alcibiades ſe obligauit, vos exardeſcere, veniamque prorſus omnem iis denegare, ſi qui ordinem

diſci-

diſciplinae militaris conturbauerint. Recordamini, quaeſo, iudices, noſtrum, quotquot illi expeditioni interfuimus, magnam fuiſſe partem, alios inualidos, alios rerum neceſſariarum egentes. Libentiſſime, manſiſſent illi quidem in oppidis, atque corpora recreaſſent, hi vero domum reuerſi priuatam quique ſuam rem refeciſſent. Verum non licebat. Illli quidem, inualidi, inter leuis armaturae milites munia fungi iubebantur, hi vero, commeatibus deſtituti, in equitatu diſcrimina belli adire. Et nihilominus tamen erat omnium nemo, qui, quam ſortitus eſſet ſtationem, eam deſerere auderet, aut ſibi iucunda edictis imperatorum praeferre. Multo enim magis patrii iuris acerbitatem, quam hoſtium arma reformidabatis. Horum memores oportet vos ea, quam nunc feretis, ſententia teſtatum ad omnes facere, ſi qui Athenienſium iuſſi hoſtibus occurrere detrectent, eos facere non poſſe, quo minus in veſtrae ſeueritatis aciem incurrant. Verum enim vero, de iure quidem militari, ipſaque de re nihil habebunt neque Alcibiades, neque aduocati eius, quod contra dicant; attamen é tribunali hoc vos exorare ſupplices contendent, vt pauoris dedecore Alcibiadis filium, viri clariſſimi, ne reſpergatis. Quaſi Alcibiades pater multis rempublicam, non malis affeciſſet, quibus affecit, ſed ornamentis cumulaſſet. Atqui fuit Alcibiades, huius pater, is, quem ſi tum ſtatim de medio ſuſtuliſſetis, quum tantillus adhuc eſſet, primi criminis eorum omnium criminum, quorum cauſam vnquam ex hoc loco coram vobis ſtans dixit, reum peractum; nae tot tantaeque clades rempublicam non attriuiſſent. Graue profecto, iudices, mea quidem ſententia, indignumque ſit, vos filio, delicti reo, eius in gratiam patris ignoſcere, quem ipſi vos ſententia mortis perculiſſetis. filium, qui veſtris in caſtris dimicare recuſaſſet, a vobis abſolui, cuius patrem nil puduiſſet,

duiſſet, in caſtris hoſtium rem aduerſus vos gerere. Puer adhuc cum eſſet hic iunior Alcibiades, parum aberat, quin ob patris crimina vndecimuiris traderetur; quo tempore nullis adhucdum conſtabat documentis, qualis olim aliquando eſſet futurus. Illum enim vero nunc, ob patris ſcilicet merita, commiſeratione moti cenſebitis abſoluendum, poſt factam ad patris crimina acceſſionem a filii criminibus, quae iam vſu veſtro cognita atque perſpecta habetis? Dura vtique et perquam iniqua ſit ſors noſtra, ſi fatale ſit, vt Alcibiadis quidem neceſſarii, quocunque in flagitio deprehenſi, propter generis nobilitatem, ſalutem atque veniam inueniant; nos autem e captiuitate miſſionem praedicandis maiorum meritis non poſſimus. Nam ſi per horum negligentiam diſciplinae militaris factum eſſet, vt clade accepta, in poteſtatem hoſtium veniſſemus, nemo noſtrum libertatem ab hoſtibus impetraſſet, neque precibus, neque maiorum fortia facta collaudando, quae ſunt et numero multa, et magnitudine ampliſſima, et pro ſalute vniuerſae Graeciae edita, nulloque pacto cum horum erga rempublicam flagitioſiſſimis moribus comparanda, o iudices! Aient Alcibiadis aduocati, ſe amicitia ductos eius cauſam tueri. Recte vero. Nil reprehendo. Laudo etiam. Verum ſi illi tuendis amicis officio bonorum virorum ſe ſatisfacere autumant, in quo non errant; liquet, vos quoque poenis ab inimicis veſtris repetendis laudem virorum fortium eſſe conſecuturos. Ego vero vos hortor, iudices, cum neceſſariorum eius nonnulli venient hunc a vobis exoratum, vt indignemini, quod, qui aut hunc rogare inſuper habuerint, aut rogantes ab hoc impetrare non potuerint, vt imperiis patriae pareret, iidem nunc vobis perſuadere contendant, poenas a criminoſis nullas eſſe repetendas. Sin autem virorum in republica potentium quidam Alcibiadi praeſto ſint futuri, quo documen-

cumentum aliquod potentiae ſuae illuſtri in loco collocent; (laudi enim ſibi ducunt, et in hoc laborant efficiendo, vt conſtet inter omnes, auctoritatem opesque ipſis eſſe tantas, vt manifeſtorum adeo ſcelerum reos tamen eripere manibus vltricis iuſtitiae valeant) vos tum contra decet iſtaec meditari; primum, ſi omnes Alcibiadi eſſent ſimiles, plane nihil opus tribunis militum eſſe futurum; quippe qui tum non eſſent habituri, quibus imperarent, ſi nemo eſſet, qui parere vellet. Deinde, multo magis conuenire ipſis, deſertores ordinum militarium accuſare, quam oratione defendere. Ecquae enim ſpes ſupererit, fore vt ſint, qui mandata imperatorum exſequi velint, ſi imperatores ipſi turbatores diſciplinae militaris eripere diſcriminibus capitis contendant. Cenſeo itaque ſic; Alcibiadis patroni atque deprecatores planum ſi fecerint, eum in ſcutatis militaſſe, aut in cenſu probatum equeſtrem militiam obiſſe, tum eum a vobis abſoluendum eſſe. Sin autem deſtituti ab omni iuſta et legitima cauſa, tamen flagitent, vos iram in eum nullam expromere, meminiſſe decet, illos vobis velle periurii, defectionisque a norma legum magiſtros fieri, ſtudiique ſui importunitate pro ſceleratis nitentis, multos ad imitationem eorundem malorum exemplorum allicere. Miror equidem, iudices, ſi quid aliud, hoc imprimis, ſi qui veſtrum autument, tantam eſſe oportere auctoritatem pro Alcibiade nitentium, vt ſaluus hoc e iudicio ſeruatusque per ipſos diſcedat, nullamque haberi rationem ſceleroſitatis, qua extrema quaeque exempla meritus eſt. Qua de ſceleroſitate Alcibiadis doceri vos dignum arbitror, quo certi ſitis, recte vos haud eſſe facturos, ſi hoc eum nomine abſoluatis, quod, cum hac vna in re deliquiſſet, tum in reliquis tamen omnibus ciuem ſe bonum atque fortem geſſiſſet. Eiuſmodi enim ſunt reliqua eius inſtituta et acta, vt, ea ſi tenea-

neatis, propter ipſa eum ſummo iure morte ſitis mulctaturi. Oportet itaque vos ea, qualia ſint, cognoſcere. Nam vt defendentium de ſuis virtutibus, de maiorumque beneficiis in vos collatis praedicationes non aſpernamini, ita rurſus accuſatorum quoque orationes aequis auribus vos accipere conſentaneum eſt, docentium, reos in vos multa peccaſſe, ab eorumque maioribus incommoda noxasque quam plurimas ad vos eſſe profectas. Alcibiades itaque hic, adhuc puer, apud Archedemum, illum lippi cognomine, furtorumque enormitate nobilitatum, quibus peculium veſtrum depeculatus eſt, apud hunc ergo, coram teſtibus quam plurimis, potauit, ſub eadem cum illo ſtragula accumbens. Sed et multo adhuc die comeſſatum iuit cum ſcorto, adhuc impuber, maiores ita ſuos imitans, exiſtimansque, negatum ſibi fore adultiori facto, clarum nomen adipiſci, niſi in pueritia famam hominis turpiſſimi atque nequiſſimi collegiſſet. Flagitiis palam et aperto capite exercendis cum infamiam contraxiſſet, ab Archebiade obiurgatus eſt. Quamquam de eo, iudices, quaenam vos oportet arbitrari, qui flagitioſitate morum illius ipſius in offenſionem incurriſſet, qui aliis flagitiorum magiſter eſſet? Oreos Theotimo prodiderat, cum quo inſidias in patrem, Alcibiadem ſeniorem, comparauerat. Potitus itaque loco Theotimus per iunioris proditionem, primum conſtuprauit eum, iam puberem factum, deinde in carcerem dedit, negans libertatem ei reddendam, niſi certa imperata mercede eam redimeret. Quo tempore tanto pater odio filii exarſit, vt ſe negaret oſſa adeo filii lecturum, ſi illa in captiuitate diem ſupremum obiſſet. Illa eum e captiuitate Archebiades, amator eius factus, patre exſtincto, redemit. Non multo autem poſt, abſumtis per aleam bonis, piraticam exercuit. E Leuca Acta euectus amicos ponto demerſit. Longum

gum ſit, iudices, omnia enumerare ſcelera, quibus aut ciues, aut neceſſarios, aut hoſpites ſuos, aut alios quoſcunque violauit. Vnum hoc audite. Hipponicus coram multis teſtibus, ad hanc vnam rem conuocatis, vxorem ſuam, Alcibiadis huius ſororem, domo eiecit, affirmans, hunc Alcibiadem domum ſuam frequentare, vt vxoris ſuae non fratrem, ſed maritum. Talium, tot numero et tam atrocium ſibi ſcelerum cum conſcius eſſet, nulla tamen eorum ducitur poenitentia, neque futurorum angitur ſollicitudine; tametſi vnum eum decebat omnium maxime ſobrium atque pudentem eſſe, quo per vitae ſuae innocentiam patris criminibus excuſationem pararet, et quaſi portum aperiret. At ille contra iniuriis atque contumeliis alios vltro laceſſere audet, quaſi fieri poſſit, vt cordati homines veram credant vel milleſimam partem earum calumniarum, quibus probra ſibi domeſtica gentique ſuae propria in alios confert. Quem oportebat meminiſſe, filium ſe illius Alcibiadis eſſe, qui Lacedaemoniis auctor fuit Deceleae communiendae, quo vos domi veſtrae compeſceremini; qui veſtra cum claſſe hinc abiit, quo inſulas vobis amicas atque fidas a fide abſtractas poteſtati veſtrae eriperet; qui hoſtibus nuda reipublicae latera demonſtrauit et vlcera occulta denudauit. qui ſaepius in caſtris hoſtium venit, vt iugum patriae ceruicibus imponeret, quam vobiscum exiit ad hoſtes perdomandum. Quae tanta ſcelera tam impii hominis vos par eſt, veſtrique cauſa et poſterorum, vlciſci, quemcunque tandem ex eius prole atque neceſſariis ſub poteſtatem veſtram nanciſcamini. Audio quidem eum ſaepius hoc inuidioſum occentare, haud conuenire, vt, quo ab exſilio reuocatus pater ipſius multis et inſignibus donis atque honoribus a populo cumulatus ſit, illius exſilii inuidia haud merita et odio iniquo ipſe prematur. Mihi vero indignum

dignum videretur, ſi vos, cum tributos aliquando honores patri rurſus derogauiſſetis, ceu per nefas et citra meritum delatos, tum filium, criminibus et flagitiis obſitum, velletis abſoluere; quo locum eſſetis interpretationi ſiniſtrae facturi, ac ſi pater eius ciuis fuiſſet de patria optime meritus. Verum enim vero, cum alias multas ob cauſas, tum hanc haud minime ob impudentiam, dignus eſt Alcibiades, quem condemnetis, quod ad colorandam ſuam patrisque improbitatem exemplo veſtrae virtutis abutitur. Rem a vobis praeclare geſtam, quae ſummae laudi vobis ceſſit, aſſimulatum it turpiſſimo patris facinori, in quo ipſum ait vos imitatum eſſe. Negat, qua eſt dementia, patrem in eo ſcelus atrox commiſiſſe, quod arma patriae infeſta intulit. Nam vos quoque exſulantes, Phyla occupata, attici agri culta et ſata igni ferroque peruaſtaſſe, moenia vrbis adortos eſſe, iisque rebus omnibus non dedecus liberis veſtris contractum reliquiſſe, ſed gloriam immortalem ad omnes homines peruagatam peperiſſe; quaſi pares loco, paribuſque modis accipiendi ſint, illinc, ſi qui, ob crimina in exſilium acti, patrium in ſolum, a ciuibus adhuc legitime inſeſſum, eius deſolandi ergo, in caſtris hoſtium rediere; hinc, qui in vrbem ſibi natalem, a Lacedaemoniis hoſtibus inſeſſam, vnde per vim et nefas expulſi fuiſſent, rediere. Atqui conſtare inter omnes ego equidem de hoc arbitror, Alcibiadem, cum factione, reditum in patriam eo conſilio molitum eſſe, quo, Lacedaemoniis tradito maris imperio, ipſi domi ciuium capitibus inſultarent. Veſtra plebs autem reditu in patriam armis parto hoſtes eiecit, ciuiumque etiam illos, ſi qui ſeruire vltro vellent, liberali manu in libertatem vindicauit. Orationem itaque Alcibiadis, quis ferat, res inter ſe quam diſſimillimas comparantem? Et nihilominus tamen, in tot tantiſque cladibus domeſticis, de patris improbi-

tate gloriatur, quem iactat tantum potuiſſe, vt reip. mala vnus omnia contraxerit. Atqui non potentiae haec, ſed ſceleroſitatis, eſt nota. Ecquis enim vnus homo, vel infimus atque contemtiſſimus, qui patriae malum dare animum induxerit, tam eſt rerum patriae capitalium ignarus, vt hoſtibus loca demonſtrare, quae occupari e re ipſorum ſit; caſtella indicare parum praeſidiis firmata et inſidiis oportuna; vlcera publica denudare, quae res labent, aperire, ſocios in fide nutantes nominare neſciat? Nam, ſi vnquam, quod tu ais, pater tuus tantum in republica potuit, vt non ſolum iſtius potentiae metu in exſilium ageretur, ſed etiam per eandem potentiam malis quam plurimis ciuitatem exſul exagitaret, non eum profecto illa potentia ſtatim ita deſeruit, domum reuocatum, (quamquam per impoſturam a vobis deceptis redeundi veniam minus impetrauit, quam furatus eſt;) vt, magnae claſſi cum imperio praefectus, iſta tanta cum claſſe tamen, neque hoſtes patrio ſolo proturbare, neque Chios, quos ipſe antea ad defectionem impuliſſet, rurſus ad fidem reuocare, neque vllum aliud ornamentum vobis conciliare poſſet. Quare perſpectu facile eſt, Alcibiadem potentia quidem aliis nil quicquam antecelluiſſe, flagitioſitate autem vniuerſae ciuitatis longe fuiſſe principem. Vlcera enim ſi quae noſſet veſtrae reip., ea ipſe Lacedaemoniis vltro aperiebat. Exercitus poſtmodum veſtros tametſi duceret ingentes, imperatoria cum poteſtate a vobis praefectus, nunquam tamen eos hoc tam acri telo ſauciare potuit. Regem Perſarum cum recepiſſet ſuam in gratiam pecunias vobis praebiturum, veſtrum aerarium plusquam ducentis talentis defraudauit. Denique, maieſtate veſtra tam multis et tam atrocibus laeſa criminibus, tametſi et ipſe facundia polleret, et amicis fideret, diuitiisque affluerct, tamen auſus non eſt, huc reuerſus,

ocu-

oculos veſtros ſuſtinere, copiam ſui veſtrae ſeueritati facere, rerumque a ſe geſtarum rationem reddere, ſed exſilium ipſe ſibi indixit, Thraciaeque maluit, aliusue cuiuscunque oppidi incola, quam patriae ſuae ciuis eſſe. Poſtremo, quaſi cumulus adhuc deeſſet impietati, cumulum hunc impoſuit, auſus vna cum Adimanto claſſem veſtram Lyſandro prodere. Quare, ſi quis eſt veſtrum, quem aut commiſeratio ciuium moueat, illa fatali in pugna nauali caeſorum, aut pudor ciuium ab hoſtibus in ſeruitutem raptorum, aut ob diruta moenia indignatio, aut odium erga Lacedaemonios, aut in triginta tyrannos iracundia, eum oportet horum omnium malorum culpam in vnum Alcibiadem, huius patrem, conferre, atque recordari, ab auis veſtris illum Alcibiadem, qui rei noſtri auum genuit, item Megaclem, maternum huius noſtri rei auum, ambos bis, ſuffragiis teſtulariis, quod ſuffragationis genus oſtraciſmum vſurpant, vrbe exactos eſſe, veſtrumque adeo ipſorum qui ſuperſunt adhuc natu paulo grandiores, eos in Alcibiadem, rei patrem, ſententiam mortis tuliſſe. Exiſtimantes itaque vos, hunc ciuitati inimicum quaſi a maioribus hereditate traditum eſſe, condemnare decet, et neque commiſerationem, neque ignoſcendi lenitatem, neque gratiam vllam maioris facere, quam leges publice ſixas, et iusiurandum, quo vos obſtricti iudices ſedetis. Exiſtimare quoque conuenit, quanam tandem de cauſa huiusmodi hominibus parcatur; num propterea, quod in rep. quidem ſiniſteriore vſi ſint fortuna, de reliquo autem vitam egerint pudentem atque ſobriam? Non multi eorum corporibus proſtituendis quaeſtum fecerunt meretricium? non ſorores in matrimonio habuerunt? non liberos aliqui e ſiliabus ipſi ſuis quaeſiverunt? non ſanctiſſima ſacra, profanis oculis negata, vulgo per mimum oſtentarunt? non Hermas amputarunt? non

deos omnes ſacrilegiis violarunt? non totam remp. offenderunt, cum in alios iniuriis, legumque audaciſſimis perfractionibus graſſando, tum ſeſe mutuo fraudibus, et periuriis et conuiciis exagitando, qui a nullo facinore audaciae pleno ſe abſtinuerunt, nullam atrocem machinationem ſibi reliquerunt intentatam. Quaecunque paſſi ſunt mala, pro meritis paſſi ſunt, eadem, quae aliis dediſſent. Ea enim ſunt mente, vt laudum quidem atque decorum eos pudeat, in dedecoribus autem ſe iactent atque exſultent. Interdum, iudices, abſoluitis homines, viſos quidem illos vobis ſontes, cum ſpe tamen, fore vt reſipiſcant aliquando, probabilesque atque frugi fiant. Ab hoc autem Alcibiade ecquod tandem bonum resp. ſperet ſe percepturam? quem ſtipitem et fungum eſſe, ex ipſius oratione, cum pro ſe dicet, intelligetis; nequam autem eundem eſſe, e reliquis eius moribus vobis iam conſtitit. Ne hoc quidem eſt, quod metuatis, ne vrbe eiectus malum vobis iniungat. Ecquod enim vobis malum det homo, qui timidus idemque pauper ſit, ad res ingentes ſuſcipiendasque atque gerendas corporeque animoque torpens et inualidus, cum neceſſariis ipſe ſuis diſſidens, odiis aliorum oppreſſus. Quae omnia faciunt, vt neceſſe nil habeatis eum reformidare, ſed ſtatuendum potius in eo vobis ſit exemplum, in quod intuentes cum alii, tum imprimis amici eius reſipiſcere diſcant, qui, cum imperia veſtra gaudeant aſpernari, tum ſtudia Alcibiadis imitari ardent; reique ſuae familiari male cum proſpexerint, tamen concionantes vobis auctores fieri conſiliorum de adminiſtranda atque tuenda re veſtra publica non erubeſcunt. Iam ego hac accuſatione, quam potui, optime defunctus, probe noui, in hac circumſtante corona fore, qui mirentur, qui occulta huius Alcibiadis facinora tam ſollerter indagare potuerim, Ipſe autem hic, credite mihi, me

ridet,

ridet, qui ne centeſimam quidem partem dedecorum, quorum ipſe ſibi conſcius eſt, enumerauerim. Vos itaque vobiſcum et modo a me dicta, et praetermiſſa reputantes, hoc magis eum condemnate, recordati maieſtatis eum crimine teneri, cuius criminis eum ego reum feci, magnamque ciuitatis eſſe felicitatem ſi tales a ſe ciues amoliatur. Recita tu [ſcriba] ipſis [iudicibus] leges et iusiurandum, et formulam accuſationis. Iſtorum enim memores aequam et iuſtam ferent ſententiam.

ORATIO XV.

quae eſt accuſatio eiusdem Alcibiadis eodem de crimine.

Cum vos rogo, iudices, vt ex aequo et vero pronuncietis, tum Strategos oro, vt, quemadmodum in omni reliqua magiſtratus ſui functione dignos ſe fide famaque reip. geſſerunt, ita etiam in cauſis ἀϛρατείας [h. e. abſentiae a caſtris] aequos ſe communesque parti litigantium vtrique praebeant, neutiquam vero, alteri parti, in quam propendeant magis, ſuccurrendo, conentur omni neruorum contentione ſententiam aequo iuri aduerſantem vobis extorquere; qui reputare vobiſcum debeatis, quam grauiter ſitis laturi, ſi Theſmothetae in cenſu noſtro [cum ſcrutinium morum noſtrorum nobis eſt tolerandum] in hunc ſuggeſtum aſcendant, atque inde verba facientes vos orent, vt quos ipſi condemnatos velint, eosdem vos quoque condemnare velitis. Grauiſſime vtique laturi mihi videmini, ſi, qui Strategi concertationem inter accuſatorem reumque commiſiſſent, atque tabellas inter iudices diſtribuiſſent, iidem Strategi vobis, qui iudices eſtis, praeſcribere ſuſtineant, vt alios abſoluatis, alios condemnetis. Ecqui mos alius ſit turpior, quod inſtitutum reip. exitioſius, quam ſi Archon in cauſis virginum orbarum nubilium, quae heredes ſint patrimoniorum a patribus relictae, iudices roget, vt li-

tem ſecundum ipſius arbitrium dent? aut ſi Polemarchus et Vndecimuiri rerum capitalium id idem faciant in cauſis ad forum ipſorum pertinentibus? Pari modo aequum eſt in hac quoque, quae nunc agitur, cauſa Strategos liberum, quod penes vos eſt, cenſendi ius vobis relinquere, neque interponenda auctoritate ſua vobis obſtrepere. Sed et vos decet, iudices, pari cum aequitate atque ſanctimonia hac in cauſa diſceptanda verſari, reputantes, aeque parum decere veſtram perſonam, vt in cauſis non obitae militiae cuiquam peculiariter faueatis, atque Strategos decet pro quoquam apud vos intercedere; eos nempe Strategos, qui cum tabellis, quas vobis tradiderunt, vna quoque liberum arbitrandi ius tribuerunt. Videte nunc, iudices, ſitne hoc, quod nunc proferam, ſatis idoneum documentum, vnde conſtet, Strategos eosdem, qui nunc pro Alcibiade ſic contendunt, tum temporis, quum in caſtris adhuc ageremus, nondum corruptos, neque in fauorem eius conciliatos fuiſſe. Vera enim ea ſi eſſent quae nunc illi iactant, oportebat eos tum ſtatim ad tribunal ſuum citatum Pamphilum obiurgare, quod Alcibiadis ementita denuntiatione [φάσει] remp. equite fraudaret. [Pamphilus nempe actionis illo genere quod φάσις appellatur, Alcibiadem erat perſecutus eo titulo, quod Alcibiades equitem ſe gereret, qui equum publicum a rep. nullum vnquam accepiſſet.] Oportebat item, eosdem Strategos Phylarcho, ſeu praefecto turmae eius, cui Alcibiades ſe ingeſtum ibat, mulctam pecuniariam irrogare, qui illa e turma Alcibiadem extruſiſſet, eoque pacto ſuam [Strategorum] minuiſſet auctoritatem, imperiumque debilitaſſet, atque irritum feciſſet, quo Alcibiadi locum in equitibus ipſi aſſignaſſent. Oportebat denique, Strategos Taxiarcho, ſeu centurioni illius manipuli, in quo Alcibiades adhuc pedes meruiſſet, mandare, vt nomen eius ex albo illius

lius manipuli expungeret. Iam vero Strategi nihil horum omnium, neque fecerunt, neque fieri curarunt; ſed Alcibiadem paſſi ſunt in caſtris oberrare probris et ſannis et conuitiis omnium exagitatum, et in equeſtris militiae genere viliſſimo, in ſagittariis equeſtribus, merere. Poſtquam autem, cauſa ad veſtrum tribunal delata, res eo deuenit, vt nefarii facinoris reo poenae ſint dandae, gratificantes Alcibiadi Strategi falſum perhibent teſtimonium, a ſemet ipſis eum in equeſtri militia fuiſſe collocatum. Indigna enimuero, iudices, atque nefanda res. Qui Strategi, quamuis ab vniuerſo populo delecti, penes quem ſolum ius et arbitrium eſt honorum deferendorum, tamen auſuri prius non ſint imperium in vos militare capeſſere, quam in ſcrutinio legitime probati fuiſſent, hos eosdem Strategos nunc audere, arbitratu ſuo, nulla eius rei auctoritate inſtructos, patriae legibus inuitis atque aduerſantibus, Alcibiadi noua munia demandare, locumque nouum aſſignare! Qui ferendum ſit, iudices, penes quos Strategos non eſt, quem velint, ex ordine equitum, quem in ordinem nemo cooptatur non probatus, in ordinem ſcutatorum transferre, vbi ſcrutinio plane nil opus eſt, eos Strategos e ſcutatis, quorum nullus eſt probatus, quemquam in ordinem equeſtrem, ad quem ſine cenſu nemo admittitur, tamen transferre, cenſu ante non habito? Quod ſi Strategi poteſtate militares ordines pro lubitu perturbandi gauderent, conniueatis forſitan ipſis, quamquam haud ſcio an nullo iure, ſi, gaudentes hac poteſtate, multis in equeſtrem ordinem transferri flagitantibus hanc gratiam denegaſſent, vni Alcibiadi indulſiſſent. Iam vero ipſi negant ſibi poteſtatem eſſe munia militaria diſtribuendi. Oportet ergo vos recordari, iusiurandum eſſe a vobis dictum, ſpondentibus ſententiam ex aequo et vero pronuntiandam, non prout hi vobis au-

ſtores facti fuerint. Neminem rogantium atque ſupplicantium pluris conuenit a vobis fieri, quam vosmet ipſos et religionem iurisiurandi a vobis dicti. Quod ſi cui veſtrum grauior aequo poena haec videbitur, et lex nimis rigida, meminiſſe oportet, vos nunc ſedere, ea de cauſa, cuius ergo diſceptandae conueniſtis, non leges conſcriptum, ſed ſententiam latum ex praeſcripto legum dudum publice fixarum; neque, quo commiſeratione criminoſos amplectamini, ſed multo magis irae veſtrae ſeueritatem in eos expediatis, vniuerſaeque reip. labanti ſuccurratis, probe qui teneatis, poenas criminum iam commiſſorum a paucis quibusdam repetendo vos hoc eſſe conſecuturos, vt qui impoſterum pro patria dimicaturi, capitaque ſua belli periculis obiecturi ſint, hi diſciplinae militaris ſint tenaciores. Suae ſolummodo ſaluti ſi proſpexit Alcibiades hic, immemor eorum, quae patriae deberet ipſe, et quae ſors patriam maneret, penſi non faciens; oportet contra, iudices, vos ſaluberrimis conſiliis conferendis ita patriae proſpicere, vt nullam rurſus habeatis Alcibiadis rationem, praeſertim, qui et iureiurando receperitis, pro optima veſtra fide atque facultate veriſſime atque religioſiſſime pronuntiaturos, et nunc de Alcibiade laturi ſitis ſententiam, qui ſi vos circumuenerit, hinc diſcedet totam ciuitatem lato cachinno explodens. Non enim profecto gratiam vobis referet, vbi tabellis, clam in ciſtam inſerendis, bene de eo promerueritis. Neſciet enim, cui veſtrum ſalutem ſuam debeat. Praeterea ne didicit quidem Alcibiades acceptorum beneficiorum memor eſſe Amicis enim palam bene de ſe meritis bonam gratiam peſſima rependit. Planum vobis factum eſt, Alcibiadem, qui a rep. iuſſus eſſet in peditibus grauis armaturae militare, ſtatione illa deſerta, legibus repugnantibus, nullo probatum ſcrutinio, in equeſtrem militiam ſe ingeſſiſſe, et quarum rerum poteſtatem

ſtatem leges ſibi ſolis reſeruant, vetantes praeter ſe cuiquam quicquam illis in rebus licere, ſiue Strategus ſit, [magiſter militiae pedeſtris,] ſiue Hipparchus [magiſter equeſtris,] ſiue alius quicunque, earum rerum arbitrium atque licentiam ipſum ſibi, qui priuatus eſſet, arrogaſſe. Iam ego equidem haec praefatus, cum quo Archeſtratidae operam nauarem, homini amico, tum, quo Alcibiadem vlciſcerer, hominem inimicum. vos rogo, vt aequa et ſancta pronuntietis, eadem induti mente, quae tum vobis erat, in procinctu ſtantibus, cum hoſte congredi paratis.

ORATIO XVI.

qua Mantitheus, honorem petens, morum vitaeque a ſe actae rationem reddit.

Niſi noſſem, ſenatores, omni modo accuſatores contendere mihi malum dare, magnam ipſis gratiam huius accuſationis haberem, exiſtimans, iniuſta oneratis calumnia ſummorum bonorum auctores atque conciliatores eſſe eos, ſi qui ad neceſſitatem reddendae rationis de omni ſuperiori acta vita ipſos adigant. Ego enim ita ſecurus ſum, fidoque ipſe memet, vt ſperem, etiamſi quis animo a me ſit alieniore, eum tamen eſſe hanc maleuolentiam ſecundiore opinione mutaturum, poſteaquam ex oratione mea de moribus meis omnique vitae ante actae ratione certior fuerit factus, animoque ſuo hanc de me inducturum eſſe opinionem, vt multo me virum fortiſſimum atque honeſtiſſimum impoſterum habeat. Videte, ſenatores, num ſponſio placeat, quam vobis offero. Solum hoc ſi docuero, me formae reip., quae nunc eſt, beneuelle, et in neceſſitatem deueniſſe eadem vobiscum pericula ſubeundi, exiſtimate, me nil admodum magnum elaboraſſe. Sin autem planum fecero, me caeteris quoque

in rebus modeſtum ciuilemque me geſſiſſe, multoque id magis, quam vulgaris fert opinio, inimicorumque vult criminatio, tum rogo vos, vt iudicio veſtro approbatum me ad gerendum honorem admittatis, hos autem accuſatores mei homines turpes infamesque habeatis. Primum autem hoc docebo, me, tenente triginta tyrannorum tyrannide, neque equo publico meruiſſe, neque in vrbe fuiſſe, eoque nullam in partem rerum ab iis tum geſtarum veniſſe. Pater enim nos [fratres, liberos ſuos] iam ante cladem in Helleſponto acceptam, in Pontum miſerat, ad Satyrum, notum illum Ponti regulum. vt ibi moraremur. Quo factum, vt, neque cum moenia diruerentur, neque cum noua reip. forma induceretur gubernationis, intereſſemus. Sed rediimus quinto, non citius, die ante, quam exſules e Phyla in Piraeeum redeuntes appellerent. Iam credibile non eſt, nos in articulum temporis tam turbidum atque tam ſuſpicioſum compulſos, cupiditate fuiſſe tentatos periculis nos immiſcendi ad nos nil pertinentibus. Aeque parum rurſus conſtat, illis tyrannis hanc fuiſſe mentem, vt ipſos adeo peregre agentes, nulloque ſcelere ſibi cognitos, ad participationem ſui dominatus admitterent. Contra vero multo magis hos probris atque contumeliis dehoneſtabant, quam eos honoribus cumularent, quos in euertenda rep. ſocios atque adiutores habuiſſent. Sed aiunt nomen meum in tabula ſcriptum eſſe inter eos, qui tum equeſtri militia functi fuere. Atqui ſtulta haec eſt colligendi ratio. Nam in illa tabula multorum nomina ſcripta non proſtant, qui ipſi profitentur, ſe tum in equitum numero fuiſſe. Rurſus ibi ſcripta leguntur aliorum nomina, qui, ſi neceſſe ſit, vel iureiurando ſint confirmaturi, illa militia ſe nunquam functos eſſe. Eſt igitur hoc quidem argumentum ficulneum. Ego vero firmiſſimum hoc oppono bonae

bonae meae cauſae documentum, in reliquis palmarium. Ex quo in patriam rediſtis, praefectis turmarum equeſtrium decreto mandaſtis, vt in tabulis perſcripta vobis exhiberent nomina functorum equeſtri militia, quo manupretia ab ipſis redigeretis. Iam nemo facile erit, qui doceat meum nomen aut a magiſtris turmarum exhibitum vobis, aut rurſus a vobis traditum Syndicis fuiſſe; h. e. aduocatis fiſci, aut me manupretium in anteceſſum tuliſſe. Obuium tamen eſt vnicuique facileque cognitu, niſi praefecti turmarum nomina ederent habentium manupretia, luendum ipſis de ſuo fuiſſe pro illis, ſi quos celarent. Quapropter vos indici a praefectis turmarum exhibito multo maiorem habebitis fidem, quo ab indice nomen meum abeſt, quam teſtimonio tabulae, cui nomen meum per nefas inſcriptum legitur. Nam ex illa tabula facile erat volenti cuique expungi; quo factum eſt, id quod dicere memini, vt multorum ibi nomina minus legantur, quos conſtat in equis meruiſſe ſub triginta tyrannis; et rurſus pariter erat facile aliorum nomina falſo ſubiici. Fidem itaque ille laterculus haud meretur. In illo autem Phylarchorum indice neceſſe erat, quotquot tum temporis in iſta reipublicae perturbatione equeſtri militia functi fuiſſent, eorum nomina omnium ſumma fide diligentiaque perſcripta eſſe, vt neminis nomen deſideraretur. Praeterea, Senatores, ſi reuera ego in illa meruiſſem militia, non profecto id, velut grande quoddam ſcelus, irem infitiatum, ſed planum facerem, ciuium omnium nullum a me malo affectum eſſe, eoque facto, ſic demum rogarem vos, vt in ſcrutinio probatum me in ſenatum allegeretis, de repulſa ferenda nil veritus. Video enim vobiſmet ipſis quoque mentem hanc mecum eandem eſſe, vt illa militia functos nihilo per eam factos deteriores, neque honoribus petendis redditos inhabiles exiſtimetis. Multos eorum, qui

tum

tum equites fuere, nunc video, alios in ſenatu, alios magiſtros pedeſtris militiae, alios equeſtris creatos. Quod ſi ergo nullius mali facinoris hactenus inſimulari poſſum, exiſtimate hanc eſſe luculentiſſimam mei defenſionem, atque confeſſionem vi veritatis ab ipſis accuſatoribus expreſſam, ipſos auſos eſſe mendacio me perſpicuo atque manifeſto percellere. Aſcende tu mihi, atque teſtare. *Teſtimonium.* De hac quidem itaque incuſatione, ſenatores, non video quid attineat me amplius verba facere. Sed ſupereſt adhuc aliud quid, hac oratione mihi neceſſario exſequendum. Aliis in cauſis ſufficit, defenſorem criminationes accuſatoris a ſe depuliſſe atque refutaſſe. Verum huiuſmodi in cauſis, atque haec mea eſt, vbi nimirum quaeritur, ſintne homini in iudicium adducto mores ii, ob quos dignus honoribus habeatur, reddenda reo eſt totius ab ipſo actae vitae ratio. Id quod ego nunc facturus maiorem vos in modum rogo, ſenatores, atque obteſtor, vt aequi atque beneuoli me audire velitis. dicturum pro me quam potero breuiſſimis. In fortunarum iſta mediocritate, quae a patre mihi relictae fuerant, (facultates enim noſtrae per calamitates, alias patris priuatas, alias ciuitatis communes, admodum conciderant) duas tamen ſorores elocaui, minis tricenis in dotem vnicuique additis; cum fratre vero hereditatem ita creui, vt ipſe fateretur, ſe partem patrimonii longe ampliſſimam abſtuliſſe. Reliquos erga ciues autem ita me geſſi facilem atque ſedatum, vt nulla mihi lis vnquam cum quoquam interceſſerit. Sic in priuatis. In rep. autem grauiſſimum hoc atque luculentiſſimum arbitror eſſe meae continentiae documentum, quod quicunque adoleſcentium aut alea, aut compotationibus, aut aliis eiuſmodi friuolis atque pudendis intemperantis laſciuiae oblectamentis otium fallerent, hos omnes, inquirere ſi velitis, deprehenſuri ſitis, a me

animis

animis abalienatos, ſimultates mecum exercere, rumuſculoſque de me maligniores, a ſe per mendacium confictos, diſſeminare; quibus animus, id quod in confeſſo eſt, erga me ſit longe alius futurus, ſi ſtudia cum ipſis eadem fuiſſem ſectatus. Porro, ſenatores, nemo eſt vnus omnium, qui demonſtrare poſſit me vnquam aut ob priuatam aliquam turpem cauſam in ius vocatum, aut maieſtatis perduellioniſue poſtulatum eoque nomine apud magiſtratus delatum, quamquam alios haud raro videtis eiuſmodi certaminibus implicari. In expeditionibus denique militaribus et periculis pro patria obeundis, videte, ſenatores, qualem me patriae praeſtiterim. Primum inſtante illa expeditione, qua ſuccurrendum cita ope Haliarto erat, vi pactorum de ſocietate belli, quam cum Boeotis inieratis, videns ego reliquos omnes equeſtrem militiam pedeſtri praeſerentes, quod opinarentur, equitibus neceſſario ſecuritatem, peditibus autem diſcrimen eſſe propoſitum, tametſi id facerent non ſcrutinio probati, contra legis auctoritatem; ad Orthobulum acceſſi, equeſtris militiae magiſtrum, a quo illam in militiam allectus fueram, rogans, vt ex albo ſuorum equitum meum nomen expungeret, dedecori mihi futurum ratus, me militia fungi ea, quae vt mihi eſſet tuta, reliquis periculoſa fungentibus, comparaſſem. Aſcende mihi, Orthobule. *Teſtimonium.* Congreſſis itaque, antequam in caſtra exiremus, in concionem municipalibus, cum me haud quaquam fugeret, eſſe in ipſis haud paucos, honeſtos quidem illos ciues, militesque ſtrenuos et acres, verum viatico carentes neceſſario, ad cibaria, ad arma, ad reliquum expeditionis inſtrumentum comparandum, auctor ego fiebam locupletioribus, vt egentibus de victu proſpicerent. Neque verbis modo, ſed exemplo quoque auctor iis fiebam, duobus municipalium de meo tricenas viritim drachmas largiens, non

quo

quo patrimonii iactarem amplitudinem, quod eſt modicum, ſed quo exemplum aliis praeirem. Aſcendite mihi teſtes. *Teſtes.* Poſtmodum, ſenatores, incidente illa expeditione, quae nobis ad Corinthum ſuſcipienda fuit, multis militiam defugientibus, quod liquidum eſſet omnibus, rem ad arduum pugnae decretoriae diſcrimen eſſe deuenturam, precibus ego, gratiaque et contentione mea ab imperatoribus impetraui, vt prima in acie pugnandi locus mihi aſſignaretur; et quamquam equeſtris turma, in qua ego merebam, cladem accepiſſet tantam, quantam alia nulla, commilitonumque plerique occubuiſſent, ego tamen exceſſi: ut pugna poſt ipſum adeo illum militem glorioſum, Thraſybulum Stirienſem, quem nil puduiſſet, ignauiam atque pauorem nemini non exprobrare. Ita omnes prae ſe contemnebat. Non multo poſt, cum loca quaedam circa Corinthum munita, a nobis occupata, praeſidiis noſtris teneremus, videns Ageſilaus, illa ſibi loca inacceſſa et imperuia eſſe, conuertebat arma in Boeotiam, irrumpens in agrum vacuum, inermemque ideo relictum, quod nemo ſperaſſet, hoſtem illuc eſſe penetraturum. Decernebant itaque principes, delectos aliquot illuc mittere manipulos, qui hoſti reſiſterent, amicisque laborantibus ſuccurrerent. Ibi trepidantibus omnibus, neque immerito, arduum enim et anceps erat, qui vix et aegre periculo euaſiſſemus, eosdem nos iterum nouo diſcrimini obiici; egi ego cum tribuno cohortis meae, vt cohortem noſtram etiam extra ſortem illuc mitteret. Quod ſi ergo veſtrum ſunt, qui ſtomachentur in eos, ſi qui, cum diſcrimina publica defugiant, honores tamen ambiant quaeſtuoſos, remp. carpere auentes, et ex eius adminiſtratione diteſcere; nil eſt, quod ab hoc genere collegarum veſtrorum mihi timeam. Is enim ego non ſum, qui cum illis ignauis et cupidis in eundem cogi debeam ordinem; quippe qui

pe qui non imperata modo promtus et alacer exſecutus ſim, ſed etiam labores vltro depopoſcerim. Id quod eo non feci, quo rem leuem atque contemnendam ducerem, cum Lacedaemoniis dimicare, ſed quo, ſi forte aliquando iniquiorem aliquam in cauſam in foro agitandam per nefas coniicerer, ius ego meum hoc facilius impetrarem, quod vos omnes his meae virtututis exemplis moti, fortem me ſtrenuumque iudicaretis. Aſcendite vos mihi horum futuri teſtes. *Teſtes*. Quaecunque poſtmodum ſuſceptae ſunt expeditiones bellicae, ab earum nulla abſui. copiae ſi quae vſquam locorum emitterentur ad praeſidendum in caſtello quopiam, etiam illis interſui. Quoquo exiretis, inter primos in viam me dedi, et in redeuntium poſtremis ſui. Atqui gloriae cupidos, et temperantiae deditos, ex huiuſmodi documentis virtutis ſpectare oportet, non ideo odiſſe, ſi quis lingua ſit paulo promtior et ſubferoculus. Mores enim huiuſmodi ſubagreſtes, quorum laboro inuidia mihi concitata, nemini, neque publice, neque priuatim nocent; contra pro patria dimicare promti, quam plurimum vobis omnibus proſunt. Decet ergo, ſenatores, non e forma quemque habituque corporis in oculos incurrente, neque amare, neque odiſſe, ſed e facinoribus animum ſpectare. Multi enim, quibus vox eſt ſubmiſſa, oratio verecunda et conciſa, inceſſus ſedatus, et ad pudorem compoſitus, magna vobis ſaepe numero mala concitarunt. Alii, contemtores eiuſmodi ineptiarum, multis magnisque vos ornamentis cumularunt. Animaduerti quoque, nonnullos hoc moleſte ferre, quod ego, adhuc adoleſcentulus, cum populo tamen agere ſuſtinuerim. Sed accipite meas excuſationes. Primum pro fortunis meis omnibus cauſam in concione dicere coactus ſum. Deinde, quamquam ipſe memet ſentio ad orationis aliquam inſolentiam a gloriae cupiditate vltra, quam par

eſſet,

eſſet, euectum, in loco tam lubrico me labi mirandum non erat, qui, cum maiorum meorum erga remp. voluntatem recordarer, nullos non honores adeptorum, nullis non muniis functorum, tum vos arbitrari viderem, (oportet enim id fateri, quod res eſt,) ſolos mei ſimiles aliquo in loco atque cenſu eſſe habendos. Videns itaque vos ea mente praeditos, ecqui non efferrer pro rep. et agendi et loquendi fuducia? Ecquid tandem quoque vos huiuſmodi hominum, cuiusmodi ego vobis videor eſſe, poeniteat? Acquieſcens itaque veſtro de me iudicio, reliquorum fremitus tanti non faciam; qui ecquid tandem mihi nocebunt? Non ipſi ſunt huius cauſae cognitores, ſed vos eſtis.

ORATIO XVII.

quae eſt prima earum trium, quibus populus iniuriarum reus agitur, ob bona inſontium per nefas publicata.

Fortaſſe veſtrum quidam, iudices, propterea quod me hominem frugi eſſe volunt, aliis etiam facundia praeſtare autumant. Tantum autem abeſt, vt de rebus ad me nil pertinentibus ornate probabiliterque verba facere ſciam, vt potius verear, ne ipſis de rebus ad me ita pertinentibus, vt facere nequeam, quominus dicendo eas agitem, ne ea quidem, quae e re ſint, diſputare valeam. Interim tamen, vbi omnia vobis inter meque liberosque Eratonis geſta ordine expoſuero, ſpero me hoc conſecuturum, vt ipſi per vos facile inueniatis, quae decernenda vobis ſint hac in διαδικασία, ſeu actione in fiſcum, qua partem bonorum Eratonis publicatorum mihi vindicatum eo. Accipite ergo rem a principio. Eraton, Eraſiphontis pater, ab auo meo dua talenta mutuo ſumſerat. Eratonem hoc argentum numeratum tuliſſe, et tantundem ſibi credi rogaſſe, teſtabuntur vobis hi, coram quibus illud aes contractum

ctum fuit. *Teſtes*. Quam vero in rem Eraton id impenderit, et quantos inde fructus perceperit, de eo vos iſti melius, atque ego, docebunt, qui certius norunt, in re eius familiari tractanda verſati. Rurſus cita mihi teſtes. *Teſtes*. Donec igitur Erato quidem in viuis ſupererat, et vſuras ab eo auferebam, et reliqua omnia, quae ex pacto tabularum ille mihi debebat praeſtanda. Ex quo autem viuis exceſſit, liberi eius relicti, Eraſiphon, Eraton iunior, et Eraſiſtratus, parti nulli iuris mei ſatisfecerunt. Iam inter belli fremitus interquieſcente litium diſceptatione, negatum mihi fuit debita ab iis redigere. Quam primum autem, reſtituta pace, cauſae priuatae rurſus in foro coeperunt agitari, litem inſtituebat pater ſuper vniuerſo debito aduerſus Eraſiſtratum, qui fratrum ſolus in vrbe tum aderat. Quem ſub Archonte Xenaeneto condemnauit. Etiam horum dabo teſtes. Cita teſtes. *Teſtes*. Eratonis itaque bona de iure noſtra fuiſſe, nullus dubito quin vos ex his facile intelligatis. Eadem autem illa bona vniuerſa fiſco addicta eſſe, facile perſpectu id e tabulis τῆς ἀπογραφῆς eſt, ſeu recenſus bonorum publicatorum. Tres enim quatuorue diuerſi homines totidem diuerſos indices vniuerſorum Eratonis bonorum a ſe confectos in aerario depoſuerunt, rebus omnibus inter ſe conſentientes. Atqui nemini non hoc eſt obuium, illos recenſores in recenſibus iſtis ſuis conſcribendis non facile quicquam fuiſſe praetermiſſuros, ſi quid adhuc aliud in bonis Eratonis fuiſſet, praeter haec bona, de quibus controuerſia nunc agitur. Recenſentes ergo bona Eratonis omnia, etiam haec, quae ego iamdudum poſſideo, illos in indices redegerunt. Sed et hoc perſpicuum arbitror eſſe, ſi vos haec bona, quae mea ſunt, ad fiſcum trahatis, negatum nobis eſſe aliunde id exigere, quod nobis a filiis Eratonis debetur. Audite adhuc ſuper iſto quo-

que capite, cum vitio nobis datur, iisdem de bonis nos et vobiſcum, et cum priuatis quibusdam hominibus in iure agere. Res ſic ſe habet. Donec Eraſiphontis neceſſarii nobiſcum ſuper his bonis contendebant, vniuerſa illa bona mea eſſe aiebam, hoc titulo, quod Eraſiſtratus cum patre meo de toto nomine contracto litigans, cauſa cecidiſſet; et agrum Sphettium iam tertium in annum mercede pacta elocaui; de rure autem Cicynnenſi, et de domo in vrbe, quae quondam Eratonis fuerunt, cum poſſidentibus iure experiebar. Verum has actiones anno ſuperiori diſciderunt homines quidam, qui ſe mercatores ferebant; et iudices rei mercatoriae atque nauticae, qui nuper menſe Gamelione ſortiti ſunt, actiones has nondum diſceptarunt. Poſteaquam vero vobis viſum fuit Eraſiphontis bona fiſco addicere, remiſi quidem fiſco duas partes bonorum ab Eratone relictorum, tertiam vero partem, quae eſt Eraſiſtrati, poſtulo mihi per ſententiam veſtram adiudicari; et id iure quidem, quoniam iamdudum ante illa bona noſtra eſſe pronunciauiſtis. Tertiam ergo ſolummodo partem de bonis eorum mihi reſeruaui, deciſionem obſeruans non diligentiſſimam. Multo enim plus quam duas partes fiſco reliqui, id quod facile cognitu eſt ex aeſtimatione bonorum illorum. Vniuerſa enim bona aeſtimata ſunt talenti et pluris. Quae autem ego mihi vindico, eorum alterum quidem quinque minis, alterum vero decem aeſtimaui in libello meo accuſatorio. Quae ſi pluris vaenibunt, ſectioni ſubiecta, exceſſum aerario permittam. Quo itaque certi ſitis, vera haec eſſe, quae dico, teſtes ad vos producam, primum quidem eos, qui rus Sphettium a me mercede conduxerunt; deinde vicinos ruris Cicynnenſis, qui norunt nos iam tertium in annum hoc de rure in iure contendiſſe; denique etiam magiſtratus anni ſuperioris, ad quos hae actiones delatae tum fuerunt,

runt; poſtremo arbitros, qui nunc ſunt, rei maritimae. Praeterea recitabuntur vobis etiam indices horum bonorum proſcriptorum. Nam ex iis potiſſimum intelligetis, nos non nuper demum coepiſſe bona illa nobis vindicare, neque nunc cum aerario contendere ſuper ſumma maiore, quam eſt ea, ſuper qua cum hominibus priuatis antea contendebamus. Teſtes cita, *Teſtes.* Tenetis iam, iudices, non contra ius et fas me poſtulare, vt litem hanc, quae mihi cum rep. ſuper bonis Eratonis proſcriptis eſt, ſecundum me detis, ſed magnam quoque partem eorum, quae mihi iure optimo debebantur, aerario conceſſiſſe, ideoque iure poſcere, vt pauxillum hoc, quod ipſe mihi reliqui, reddatur. Supereſt, vt id agam, quod mearum duco partium eſſe, vt et vos ſupplex rogem, iudices, et hos vna. aduocatos fiſci, coram vobis.

ORATIO XVIII.

qua liberi Eucratis, qui frater Niciae, imperatoris clariſſimi, erat, aduerſus Poliarchum agunt, qui videtur patronus fiſci fuiſſe, bona ſua a proſcriptione vindicatum euntes.

* * Quapropter vobiſcum reputate, iudices, et qui nos ipſi ſimus ciues, et quorum ciuium neceſſarii, qui nunc vos rogamus, iniuriam paſſi, vt commiſeratione ſortis noſtrae moti, ius noſtrum nos adipiſci patiamini. Non enim de fortunis ſolummodo, ſed ipſo adeo de ſtatu ciuili periclitamur, hoc eſt, num par ſit, libertatem, qua reſp. haec gubernatur, nos quoque participare. Primum quidem Niciae recordamini, qui patris noſtri frater fuit. Quaecunque is auſpiciis ſuis, auctore et arbitro ſemet, pro plebe veſtra geſſit, ea ſunt eiusmodi, vt quamcunque in partem ſpectentur, dilucefcat, multa ab eo commoda at-

 que

que ornamenta ad remp. profecta eſſe, ad hoſtes autem clades et numero plurimas, et re grauiſſimas. Quae autem inuitus et coactus geſſit, moleſtiarum inde enatarum partem ipſe non minimam exantlauit, et culpa calamitatum publicarum vacat, in eos merito conferenda, qui pernicioſorum iſtorum conſiliorum auctores vobis fuere. Voluntatem ille quidem erga vos ſuam in ſecundis veſtris temporibus, et in hoſtium aduerſis, teſtatam fecit; quorum multa cepit oppida, praeclaraque fixit tropaea, tot numero, vt longum ſit enumerare. Frater illius, Eucrates, pater noſter, ſuae erga plebem veſtram caritatis documenta edidit non minus luculenta. Victa enim claſſe veſtra in illo fatali praelio nauali, [ad Aegospotamos] imperator a vobis creatus, a ſceleratis, libertati plebis veſtrae inſidiantibus, ad communionem principatus cum optimatibus inuitatus, obſecundare noluit, quamquam eo deprehenſus tempore, quo plerique animum cum fortuna mutant, ſeruientes praeſentibus, aurisque cedunt reſtantibus. Plebe rebus aduerſis oppreſſa, cum ab adminiſtratione reip. non excluderetur, neque priuatae ipſi ſimultates cum factione dominatum affectante intercederent, ſed liceret ei in numero triginta virorum eſſe, neminique eorum potentia cedere, maluit tamen in contentione ſalutis veſtrae tuendae mortem oppetere, quam oculis ſpectare ſuis moenium veſtrorum ruinas veſtris manibus diſcerptorum, claſſem veſtram in poteſtatem hoſtium deditione venientem plebem veſtram iugum ſeruitutis ſubeuntem. Pari modo haud multo poſt Niceratus, Niciae filius, frater meus patruelis, ob beneuolentiam, qua plebem veſtram amplectebatur, comprehenſus a triginta viris mori coactus eſt; non, quo tyrannis, aut ob genus, aut ob facultates, aut ob aetatem, indignus communione principatus haberetur, ſed quod ea eſſent, et

ipſius,

ipſius, et maiorum, de plebe veſtra merita, vt, ne ſi vellet quidem, formam gubernationis mutatam appetere poſſet. Norant enim tyranni, vniuerſum Niciae genus ob partes, quas illud genus in rep. ſecutum eſſet, ſemper in honore atque reuerentia fuiſſe habitum, ſaepe pro ſalute veſtra pericula adiſſe, grandes collationes pecuniarias de ſuo ad neceſſitates reip. contuliſſe, munera edidiſſe ſplendidiſſima, nullas vnquam a rep. ſibi demandatas partes defugiſſe, ſed omnes lubenti animo exſecutos eſſe. Iam quinam alii nobis ſint miſeriores futuri, ſi ſub tyrannis quidem beneuolentiae erga plebem poenas morte luerimus, reſtituta vero plebi libertate bonis priuemur, quaſi poenas maleuolentiae neſcio cuius debentes. Diognetus ipſe quoque, a calumniatoribus atque delatoribus in ſuſpicionem odiumque tyrannorum adductus, mortis quidem periculum fuga eluſit, nulla tamen animi vobis infeſti indicia illo in exſilio edidit. Non cum ſociis exſilii, qui haud pauci erant, veſtram vrbem oppugnatum venit; non Deceleam occupauit. Denique nullum vnquam ad vos incommodum ab eo profectum eſt, neque exſilium tolerante, neque domum reuerſo, ſed tanta fuit eius virtus, vt ſceleratos, a quibus vexati eſſetis, ardentiori etiam odio proſequeretur, quam caritate amplecteretur eos, quibus beneficium reditus in patriam deberet. Obtinentibus tyrannis, honores geſſit nullos; vt primum autem Lacedaemonii in Academiam venerunt, Pauſania duce, aſſumtis Nicerati filio nobisque, qui tum adhuc pueri eramus, acceſſit ad Pauſaniam, cuius in genua cum Nicerati filium impoſuiſſet, nobis circum adſtare iuſſis, miſerabili ad Pauſaniam reliquamque coronam oratione expoſuit, quantas toleraſſemus iniurias, et quantam ſortis duritiem, rogauitque Pauſaniam, vt amicitiae memor, hoſpitiique, quod ipſi cum neceſſariis noſtris interceſſiſſet, nobis ſuccurrere, atque oppreſ-

ſores vlciſci dignaretur. Qua orationis grauitate atque miſerabilitate iniecta fuit Pauſaniae menti quaedam erga plebem noſtram propenſio, vt mala genti noſtrae a tyrannis oblata circumſtantibus amicis pro exemplo proponeret, vnde diſcerent, quam flagitioſi et conſcelerati homines hi tyranni eſſent. Clare enim iam perſpicueque conſtabat Peloponneſiis, qui tum vna cum Pauſania noſtram ad vrbem venerant, non peſſimos ciuium peremtos fuiſſe, ſed eos, quos et generis ergo, et diuitiarum, et reliquarum virtutum, in honore eſſe oportuiſſet. Tanta penes Pauſaniam erat noſtri commiſeratio, tam alte in eius animum perſuaſio de indignitate atque atrocitate iniuriarum nobis oblatarum deſcenderat, tantus inuaſerat contemptus atque auerſatio tyrannorum, vt cum ab his miſſa nomine hoſpitalis coenae munera repudiaret, tum a nobis miſſa admitteret. Non ergo indignum atque nefas ſit, hoſtibus quidem iis, qui ad tuendam atque conſtabiliendam optimatum dominationem veniſſent, pueritiam noſtram commiſerationem mouiſſe; nunc autem, hoc aetatis agentes nos, poſt tot edita tantaque noſtrae erga remp. voluntatis documenta, a vobis, o iudices, qui eſtis aequi iuris ciuilis vindices atque ſtatorea, bonis omnibus ſpoliari; nos, quorum maiores pro libertate veſtrae plebis mortem oppetierint? Certus ſum, iudices, Poliuchum ſummi facturum, ſi ſibi contingat, hoc certamen ex animi ſui ſententia decertare; ideo ſolummodo, quo praeclaram habeat oportunitatem, et ad ciues, et ad peregrinos, ſuam iactandi potentiam, qua tantum valuiſſet, vt vos eosdem permoueret ad contraria vobismet ipſis ſciſcendum, iis de rebus, de quibus ipſi vosmet ſanctiſſima iurisiurandi religione obligaſſetis. Permanabit enim tum rumor ad omnes, Poliuchum eſſe eum, qui, cum nuper auctoritate ſua perfeciſſet, vt decreto publico mulcta mille drach-

drachmarum ei ſanciretur, ſi quis fundum noſtrum proſcribere auderet, nunc legem pertuliſſet eodem de fundo noſtro publicando; quo factum eſſet, vt Athenienſes accuſari poſſent, contra formulam iuris, vtroque in decreto, eodem auctore, contraria ſciuiſſe. [Leges enim vetare, duas leges in legibus haberi ſibimet repugnantes.] Non ergo turpe ſit, cum Lacedaemoniis quidem inita pacta vos ſancte ſeruare, decreta autem inter vosmet, et veſtri cauſa facta, tam promte reſcindere? Vosne pacta veſtra cum Lacedaemoniis rata habebitis, quamquam Lacedaemonios tantopere contemnitis, et rurſus vosmet ipſi tam ſuſpicitis, vt reliquis Graecis grauiter ſuccenſeatis, ſi quis eorum pluris Lacedaemonios, quam vos, faciat: erga ciues autem veſtros, committetis, vt fides veſtra videatur eſſe intutior atque fluxior, quam erga hoſtes? Sed hoc inprimis ſtomacho dignum eſt, ſedentibus ad clauum reip. has eſſe mentes, haec ſtudia, vt oratores non ea ſuadeant, quae reip. quam maxime conducant, ſed auctores vobis fiant ea ſciſcendi, vnde ipſi quaeſtum faciant vberrimum. Veſtrae quidem plebi ſi expediret, aliis quieta bonorum ſuorum poſſeſſione perfruentibus, alios proſcribi, merito vos orationem noſtram contemneretis. Iam vero veſtrum nemo vnus eſt omnium, quin in hoc conſentiat, concordia maius aliud bonum reip. nullum eſſe; diſcordiam autem et bellum ciuile matrem malorum omnium; nullamque rem aliam diſcidia ciuium atque contentiones inter ſe gignere crebriores atque funeſtiores, quam, ſi ſint alii, qui bona aliena concupiſcant, alii, qui bonis ſuis per vim et nefas euertantur. Ipſi vos ita ſenſiſtis atque ſtatuiſtis, rectam ſecuti rationem, cum a reditu in patriam adhuc eſſetis recentes. Erant enim tum vobis adhuc in recente memoria clades veſtrae ſuperiores. Vt igitur in concordiam coaleſceret, atque ad pacem rediret ciuitas

magis tum in votis habebatis, eaque de re deos ſupplicationibus magis fatigabatis, quam vt ciuitas in vltionem ſuperiorum iniuriarum conuerſa rurſus in diſcordiam atque tumultus et arma exardeſceret, per quae oratores diteſcerent. Atqui multo et honeſtior, et ad veniam propior fuiſſet vltio, ſi tum ſtatim a reditu veſtro in patriam, recente adhuc ira, in veſtrarum iniuriarum auctores ſaeuiſſetis. Nunc autem turpe eſt, vltraque veniam, vos ad ultionem iniuriarum tanta temporis interiecti diuturnitate dudum obliteratarum incitari ab iis inſtigatoribus, qui cum ipſi in vrbe manſiſſent, nullamque partem guſtaſſent earum moleſtiarum, quas in exſilio veſtro vos toleraſtis, tamen nunc ſperant ſe fidem vobis ſuae erga vos beneuolentiae facturos hac re, ſi vos defraudent, opprimant, excrucient, non ſi ciuiles ſe bonosque gerant, noſtraque ſecunda, quae nunc ſunt, tempora ſi carpant, iidem, qui aduerſa non participarunt. Publicata ab his bona ſi ſalua reip. manere, iudices, eique reſeruari, et fructus eorum ad remp. redire videremus, ignoſceremus tamen et ferremus. Verum enim vero noſtis, bonorum publicatorum alia prorſus haſtae non ſubiici, ſed ab his furto ſubduci; alia, ſectioni quidem ſubiici, verumtamen, magni cum ſint valoris, teruncio vendi, pauxillumque illud aeris e venditione redeuntis interuerti. Quod ſi ergo morem mihi geratis, bonaque noſtra ſinatis penes nos in poteſtate noſtra manere, fructus inde redibit ad vos haud minor, quam ad nos ipſos, qui erimus domini. Diomneſtus, egoque et frater, tres cum ſimus, vnam communem gerentes rem familiarem, ex hac vna re familiari ſumtus adhuc ſumſimus tribus trierarchatibus neceſſarios. Noſtrum enim quisque trierarchi munere adhuc functus eſt. Verum illa ſubſtantia nobis ademta, nemo noſtrum erit, qui poſtea trierarchatu fungatur. Pari modo reip. pecuniarum egenti

egenti ex eadem, quamuis modica, ſubſtantia et contulimus adhuc, et conferemus porro, ſi ſalua nobis maneat. Parcite ergo nobis, quaeſo, vt iis, qui et eo ſimus erga remp. animo, et iis vtamur maioribus. Nam profecto, iudices, nil video, quominus omnium mortalium ſimus infeliciſſimi atque miſerrimi, ſi nos, ſuper orbitatem nobis adhuc pueris a ſcelere triginta tyrannorum oblatam, nunc etiam, rep. in libertatem aſſerta priſtinam, fortunis priuemur; nos, quibus fortunae indulgentia hoc tribuiſſet, vt infantes adhuc per congreſſum noſtrum cum Pauſania, patriae ſalutem redderemus. Tantae cum ſint laudes noſtrae, tanta de patria merita, ecquosnam ad iudices malimus receptum habere, quam ad eos, quorum conſilia et inſtituta omnia conſentiunt ad eam tuendam reip. gerendae formam, pro qua neceſſarii noſtri mortem oppetierunt? Quorum omnium meritorum vnam hanc vos nunc rogamus gratiam, vt ne ſinatis nos ad incitas delabi, neque neceſſariis vitae praeſidiis carere, neue maiorum beatam fortunam in nobis exſtinguatis, ſed potius in nobis ornandis atque demerendis exemplum proponatis aliis, vnde diſcant, quam fortes et nauos atque fidos vos habituri ſint ſuis in periculis protectores, ſi qui bene de patria voluerint mereri. Nulli mihi ſunt deprecatores, quos in hunc ſuggeſtum aſcendere iubeam, iudices. Neceſſariorum enim alii, cum viros ſe ſtrenuos et acres in armis geſſiſſent, praeclarisque facinoribus virtutis bellicae remp. amplificaſſent, fortiter dimicantes occubuerunt; alii, pro tuenda plebis veſtrae libertate atque maieſtate contendentes, a triginta tyrannis cicutam bibere coacti ſunt. Quo factum, vt hanc nobis ſolitudinem hinc fortia maiorum facta, illinc publicae patriae calamitates contraherent. Quae vos recordantes decet, iudices, ſtrenue nobis promteque opitulari, exiſtimantes, in hac reip. liber-

tate recte a vobis meritoque ornari, ſi qui ſub tyrannorum dominatione calamitates publicas vobiscum pro ſua quisque virili parte tolerarint. Sed et hos rogo, fiſci aduocatos, dignumque ipſis cenſeo, vt nobis ſint propitii, recordantes illius temporis, cum vos patria eiecti bonisque denudati, viros fortiſſimos haberetis eos, ſi qui pro vobis occumberent, diisque vota faceretis, vt liceret aliquando vobis, eorum ſoboli meritas grates perſoluere. Has nunc grates vos repoſcimus, ex illis nati, et cum illis neceſſitudine ſanguinis coniuncti, qui capita ſua pro veſtra libertate tuenda periculis extremis obiecerunt; rogamusque vos, vt nolitis per nefas nos peſſumdare, ſed praeſto nobis potius eſſe velitis, qui veſtras calamitates participauerimus. Ego equidem rogo vos obteſtorque et obſecro ſupplex, vt rogata mihi indulgeatis. Non enim de re minuta periclitamur, ſed de fortunis noſtris omnibus.

ORATIO XIX.

qua actor, qui eſt frater uxoris Ariſtophanis, contendit, vt bonorum Ariſtophanis publicatorum pars a fiſco liberis orbis, viduaeque Ariſtophanis pro dote, reddatur.

Magnam mihi ſollicitudinem creat metumque hoc certamen, iudices, reputanti mecum, ſi cauſam parum apte periteque dixiſſe videar, non me ſolum, ſed patrem quoque in opinionem improbitatis atque fraudis datae eſſe incurſurum, bonaque me omnia amiſſurum. Quamquam igitur ad eiuſmodi cauſas in foro agendum a natura factus ſum parum idoneus, neceſſe tamen eſt mihique patrique me ſuccurrere, prout potero. Inimicorum quidem et copias aduerſus me comparatas inſtructaſque videtis, et ardorem, vt nil opus ſit hac de re pluribus dicere; ego autem quam

ſim

ſim a dicendi facultate et ab vſu fori deſertus, omnes norunt, qui me norunt. Quocirca rem vos aequam et indultu facilem rogabo, vt animis non minus aequis ſedatisque nos quoque reos audiatis, atque accuſatores audiſtis. Defenſorem enim etiamſi vos aequi audiatis, neceſſe tamen eſt, iniquiore loco eſſe, quam accuſatorem. Aduerſarii enim inſidiis e longinquo comparatis accuſationem exorſi ſunt, periculi nihil ſibi creantem. Nobis autem certamen eſt decertandum, formidinis plenum, inuidiaeque e calumniis contrahendae. Decet ergo vos erga defenſores animo etiam propenſiore eſſe, in tanta et accuſatorum et teſtium immanitate, diſcriminumque vtrinque exiſtentium disparitate. Neminem enim eſſe veſtrum omnium arbitror, quem fugiat, fuiſſe hac in ciuitate permultos, quos nil puderet, inſontes tanta criminum aperte ementitorum atrocitate onerare, vt ſtatim ipſo in iudicio agniti, atque mendaciorum perſpicuorum conuicti cum odio bonorum omnium diſcederent. Teſtes quoque falſi ſaepe numero, cum innocentes per nefas peſſumdediſſent, deprehenſi atque condemnati ſunt, ſed ſero, iam proſtratis atque hauſtis iis, quos teſtimonii ſui venalis mendacio perculiſſent, cum facta res infecta fieri iam non amplius poſſet. Quotidie igitur euenientibus huiuſmodi fraudibus atque erroribus, decet vos, iudices, oratione accuſatorum citius non fidere, quam nos quoque cauſam pro nobis dicentes audieritis. Audio enim, id quod veſtrum quoque plerosque noſſe arbitror, contractam e calumniis inuidiam rem eſſe rerum omnium acerbiſſimam atque diriſſimam. Sed hoc inprimis graue accidit atque calamitoſum, multis tecum ſimul eandem ob criminationem in ius vocatis, te primo loco induci. Nam plerumque qui poſtremi iudicantur, hi abſoluuntur. Auditis enim eos, iracundia iam ſedata atque ſatiata, auribus

ribus

ribus doceri volentibus. Recordamini ergo, Nicophemum Ariſtophanemque, indicta cauſa, morte mulctatos eſſe, priusquam iudices ſortirentur, eorum cauſam cogituri; vt iis, de criminibus interrogatis, aduocatus nemo praeſto eſſe poſſet. Vt enim comprehenſi ſunt, prorſus e conſpectu hominum diſparuere. Ne oſſa quidem exſtinctorum, fuit, qui neceſſariis ad ſepulturam redderet, ſed peſte iacent oppreſſi tam dira, vt, ne caetera commemorem, ipſo adeo hoc tam vulgari atque tam neceſſario honore carendum ipſis eſſet. Verum, age, tranſmittam iſtaec equidem nunc ſilentio, quibus deplorandis, re facta, nihil profecero. At, quamuis horum fuerit ſors miſerabilis, multo tamen miſerabilior mihi videtur eſſe ſors liberorum Ariſtophanis. Non enim ſolummodo, cum neminem omnium, neque publice, neque priuatim, laeſiſſent, contra iuris veſtri ſtatuta, patrimonio ſunt denudati, verum etiam, quae ſola adhuc reliqua manere potuerat ſpes, vt ab auo [Nicophemo] ſaltim alerentur, ſi fatale ipſis fuiſſet patre orbari, vel ea ipſa quoque ſpes in exitu aui tam funeſto atque lamentabili exſpirauit. Nos ipſos denique videte, noſtraeque ſortis duritiem atque iniquitatem. Affinibus priuati, [ſororis noſtrae ſocero et marito] dotem ſorori, cum elocaretur, a patre additam amiſimus. Vna cum ſorore tres eius liberos alere neceſſe habemus. Ne hoc quidem miſeriarum ſatis eſt. A nefariis calumniatoribus inſuper exagitamur, et in periculum coniicimur auita bona amittendi, quae maiores honeſtis artibus quaeſiuerunt; tametſi, o iudices, pater meus tota vita is fuit, qui plus numorum ſoleret in rempublicam, quam in ſemet neceſſariosque, erogare. Erogauit, credite mihi, erogauit in rempublicam duplo plus, quam nobis nunc in fortunis eſt. De quo certo mihi conſtat, qui ſaepe adfuerim patri, ſumtus a ſe in rempublicam factos compu-

computanti. Nolite igitur temeritate praeiudicii veſtri eum cupiditatis damnare, qui, cum in ſe perparum, tum in vos quotannis quamplurimum impenderet. Damnate potius illos, qui, non patrimonia ſolum, ſed etiam aliunde ſi quid acquirere potuerint, id turpiſſimis voluptatibus prodigere conſueuerunt. Arduum quidem eſt cauſam agere et aduerſus opinionem, quae multorum animis prorſus abnormis inſedit, de magnitudine diuitiarum a Nicophemo relictarum; tum aduerſus illam, quae nunc hac in ciuitate regnat, paratae pecuniae caritatem; denique aduerſus aerarium, cum quo nobis hoc certamen forenſe decertandum eſt. Verumtamen, etſi tot tantisque vndique ſepti teneamur difficultatibus, facile tamen intelligetis, criminationes ab accuſatoribus in nos intortas omnes falſas atque mendaces eſſe. Quocirca quibus poſſum modis contentionis acerrimis ego vos rogo atque obteſtor, vt, vbi me dicentem vsque ad finem orationis benignae audientiae conſtantia proſecuti fueritis, tum demum hanc in partem pronuntietis ſententiam, quae pars optima vobis videbitur eſſe, atque cum religione iurisiurandi a vobis dicti inprimis conſentanea. Primum itaque hoc docebo, quomodo Nicophemus atque Ariſtophanes neceſſitudinem affinitatis nobiſcum contraxerint. Conon nempe claſſem veſtram imperatoria cum poteſtate circa Peloponneſum exercens, pro vetuſtate amicitiae, quae illi cum patre meo erat, tum trierarchi munus ſungente, rogabat patrem, vt filiam ſuam, ſororem meam, Nicophemi filio, Ariſtophani, in matrimonium elocaret. Pater, videns hos, et Cononis gratia florere, et fidem ei ſuam approbaſſe, caeterisque item in rebus homines commodos et frugi eſſe, denique populo, tum certe, probari, nil de inuidia ſuſpicatus odioque, in quod ipſis fatale fuit, vt poſtmodum incurrerent, aſſenſus eſt; praeſertim, cum

nemo

nemo facile veſtrum omnium fuiſſet, quem tum puduiſſet cum his affinitatem contrahere. Patrem enim non cupiditate opum illectum, hunc ſibi generum delegiſſe, facile id collectu eſt ex eius reliqua vita, moribus et inſtitutis. Adoleſcens enim cum poſſet aliam quamcunque bene dotatam domum ducere, vxorem ſibi delegit eam foeminam, e qua me procreauit, quamquam dotis nihil afferentem; quod nimirum ea filia Xenophontis illius eſſet, qui, patre vſus Euripide, non priuatim ſolummodo famam boni viri penes vos meruit, ſed et hoc publice, vt imperatoris honores ei deferretis. Cuius rei auctores mihi ſunt ciues natu grandiores. Pater itaque in legenda vxore decus generis magis, quam facultatum ſectatus amplitudinem, in filiabus quoque elocandis, quae duae ei natae ſunt, maiorem dignitatis, quam fortunarum, habuit rationem. Nam cum eſſent, qui eas procarentur, homines admodum locupletes, denegauit tamen illis, quod viderentur loco ignobiliore nati eſſe, ſed alteram Philomelo nuptui dedit, Paeanienſi, quem inter omnes conſtat, fortem quidem ſtrenuumque virum, at parum locupletem eſſe; alteram Phaedro, Myrrhinuſio, e ſorore nepoti, cum is iam ad egeſtatem decidiſſet, quamquam non culpa ſua, neque morum flagitioſitate; poſtmodum vero Ariſtophani eandem collocauit. Harum filiarum vnicuique quadraginta minas in dotem addidit; quantum Ariſtophanes quoque tulit. Ipſi denique mihi pater auctor fuit, vt egregie dotatae, quam nanciſci poteram, minus dotatam anteferrem, quo certior eſſem affinitatem a me contrahi cum ſocero, eiusque liberis et generis, omnibus honeſtis et frugi. Quo factum eſt, vt domi meae nunc habeam illius Critodemi Alopecenſis filiam; qui in illo fatali circa Helleſpontum praelio nauali cecidit, cum Lacedaemoniis dimicans. Atqui, o iudices, qui fiat, vt in contrahen-

trahenda cum Nicophemo et Ariſtophane affinitate cupiditatem ſecutus recte videatur is, qui et ipſe indotatam domum duxerit, et par filiarum elocans, ingentem cuique dotem addiderit, et me, qui filius eius eſſem, hortatus ſit, vt exigua in dote acquieſcerem? Accedo nunc ad alium huius cauſae locum, quo planum faciam, ab horum reorum, Nicophemi atque Ariſtophanis, cauſa noſtram eſſe prorſus disiunctam, adeoque nos eo laedi, quod bona noſtra bonis illorum immixtum, vnaque cum illis proſcriptum eatur, quo aerario ſatisfiat. Ariſtophanes enim, domi iam habens ſororem meam, multis aliis potius amicis, quam patre meo, vtebatur. id quod nemini mirum videbitur, diſcrimen cogitanti, quod ipſorum aetates disiungebat; et multo etiam maius diſcrimen morum et ingeniorum, quibus illi inter ſe quam plurimum diſtabant. Pater inſueuerat rerum ſuarum ſatagere. Ariſtophanes autem, non ſuas priuatas magis, quam ciuiles amabat agere. Aeris ſi quid eſſet, id in gloriae quaeſtum conferebat. Vera haec me dicere, e factis eius intelligetis. Primum enim Cononi, in Siciliam aliquem allegare volenti, Ariſtophanes vltro ſe offerebat, atque proficiſcebatur cum Eunomo, Lyſiaque; quo Lyſia amico vtebatur et hoſpite, viro egregio, qui bona et ornamenta veſtram in plebem contulit quam plurima; cuius rei auctores mihi fuerunt Piraeenſium illi, qui rebus in Piraeeo tum geſtis interfuerunt. Legationi huic per mare obeundae propoſita haec erat meta, vt ſtuderet Dionyſium, Syracuſarum tyrannum, ad contrahendam cum Euagora affinitatem adducere, atque permouere, vt hoſtem Lacedaemoniis, veſtrae autem ciuitatis amicum et in bellis ſocium ſe ferret. Quae quamquam legati adepti non ſunt, non prorſus caruit tamen haec legatio proſpero euentu. Legati enim multis ſuperatis periculis, et a ſaeuitie

uitie maris, et ab hoſtium inſidiis oblatis, in Siciliam perlati, Dionyſio perſuadebant, vt, quam tum comparabat claſſem Lacedaemoniis auxilio mittendam, eam ne mitteret. Tempore poſt, legati e Cypro cum huc ueniſſent, auxilii petendi ergo, nihil Ariſtophanes ad contentionem ſibi fecit reliquum, vt vos ad praeſtandum illud auxilium oratione adduceret. Adducti vos, cum triremes indulſiſtis, tum reliqua quoque decreuiſtis, quae ſimili tempore locoque decerni et tribui mos eſt. Verum pecunia carebant, vnde claſſis inſtrueretur. Nam et parum viaticati aduenerant illi legati Cyprii, et multis indigebant. Non enim ſolummodo claſſiarios milites, ſed peltaſtas quoque conduxerant. Arma etiam emerant. Suppeditabat quidem Ariſtophanes de ſuo pecuniarum partem longe maximam; quia vero facultates ipſius propriae non ſufficiebant, amicos ad mutuo credendum hortabatur, ipſe ſponſorem de reddendo ſe ferens, et quadraginta minas, penes ſe depoſitas, fratre conſcio et conſentiente, (fratris enim illae minae erant, ab eodem patre procreati) inſumebat. Pridie autem eius diei, quo claſſis illa e portu noſtro ſoluit, domum noſtram venit, patrem rogans, vt ſibi, paratae quicquid eſſet pecuniae, id mutuo crederet, ad perſoluendam peltaſtis mercedem nonnihil adhuc deeſſe aiens. Erant nobis in arca ſeptem minae. Has quoque nactus, inſumſit. Ecquem enim, iudices, qui gloriae ita ſtudioſus eſſet, vt fuit Ariſtophanes, qui literas a patre [Nicophemo] tuliſſet, e Cypro miſſas, affirmantes, ibi nihil defore; porro, qui eſſet legatus a vobis deſignatus, qui ad Euagoram [regem tam opulentum, tam liberalem, a quo praeerogata omnia, cum lucro etiam, eſſet recuperaturus] proficiſceretur; ecquem, inquam, talem exiſtimatis non loculos ſuos omnes excuſſurum, non facultates funditus exhauſturum, ſed reſeruaturum ſibi aliquid fuiſſe,

fuiſſe? Dubitatis adhuc pronuntiare, illum videri potius nihil non, quod poſſet, contuliſſe, quo gratiam iniret apud Euagoram, a quo non minorem eſſet recuperaturus! Vera haec eſſe, quo vobis conſtet, cita mihi teſtem Eunomum reliquis cum teſtibus. *Teſtes.* Audiſtis e teſtibus, cum affirmarent, ſe non modo, rogatu Ariſtophanis, pecunias crediddiſſe, verum etiam recuperaſſe. Relatae enim ſunt ipſis cum triremi [illa, qua Ariſtophanes in Cyprum peruectus eſt, illinc Athenas redeunte] Facile eſt e dictis collectu, Ariſtophanem nulli parti peculii ſui parſurum fuiſſe. Sed luculentiſſimum videte huius rei argumentum. Demus, Pyrilampis filius, vni naui ex illis decem in Cyprum mittendis praeerat cum poteſtate trierarchi. In apparatu huius nauis, cum pecunia deficeretur, me conuenit, rogans, vt Ariſtophanem conuenire, ſuoque nomine ei ſignificare vellem, ſe, Demum, a rege Perſauum aliquando phialam auream in teſſeram accepiſſe. Hanc phialam ſe velle Ariſtophani pro ſedecim minis oppignerare, ſi Ariſtophanes ſibi tantum credere velit. Conſtituiſſe illas XVI. minas naui, quam ducturus eſſet, inſtruendae inſumere. Vbi primum in Cypro appuliſſet, operam daturum, vt phialam illam viginti minis relueret. In vniuerſa enim continente [Aſia minore] propter hanc teſſeram, largam ſibi fore copiam, vt aliorum bonorum, ita numorum quoque. Ariſtophanes, auditis ex me, qui interpretem agerem, quae Demus ſe rogaret, quamuis Demi preces meis adiutarem, et ipſe pateram auream eſſet habiturus, quam ſecum ferre, oſtentareque atque vſurpare pro ſua interim poſſet; quamuis denique quatuor minas tam cito foenerari poſſet; tamen negabat pecuniam ſibi paratam eſſe, iureiurando idem confirmans, atque addens haec: hoſpitibus, [Cypriis] praeter illud aes, quod ipſe crediddiſſet, neceſſe fuiſſe aliud inſuper quaerere.

Nam alias ſe libentius, quam vllum alium mortalium, facturum fuiſſe, vt et patera aurea potiretur, et ſtudio precibusque noſtris inſeruiret. Vera haec eſſe teſtes confirmabunt a me producendi *Teſtes.* Ex his, quae et a me dicta, et ex his teſtibus, audiſtis, iudices, facile perſpectu eſt, ab Ariſtophane hinc in Cyprum proficiſcente, nihil neque auri. neque argenti facti ſignatiue relictum eſſe. Aeneae ſuppellectilis non multum poſſidebat. Quid? quod hoſpitali conuiuio cum Euagorae legatos exciperet, multis vſus eſt vaſis ab amicis corrogatis. Quae autem Ariſtophanes reliquit, ea ſcriba vobis recitabit. *Index ſupellectilis recitatur.* Nonnullis veſtrum ſine dubio, iudices, haec pauca ſcruta videbuntur eſſe. Ego viro vos reputare velim, Nicophemo quidem, aut etiam, ſi mauultis, Ariſtophani, ante victoriam pugnae naualis, in fundis nihil fuiſſe, praeter vnum paruum rus Rhamnunte. Euenit autem illa pugna naualis Archonte Eubulo. Per itaque eſt inconſentaneum exiſtimare, multam ſupellectilem, eamque pretioſam, ab eo hic fuiſſe relictam, qui ab illo inde Archonte intra quadriennium aut quinquennium, tam grandes ſumtus feciſſet e re familiari, quae ei ante id tempus nulla fuiſſet. Bis enim Choregi partes egit Ariſtophanes, ſuo nomine ſemel, et iterum patris. triennio continuo triremi praefuit, contributiones multas pecuniarias reip. contulit, domum quinquaginta minis emit, agri plusquam trecenta iugera. Atqui auitis qui pollentes diuitiis habentur, neceſſe ſi habeant, ſupellectilem ſuam in publicum efferre, quam vereor, ne admodum ſint parum habituri, quod proferant, commemoratione quidem dignum. Saepenumero enim ne ſunt quidem venalia iſtiusmodi vaſa, etiamſi tu vel maxime emere cupias, quorum adſpectu, vſuue, aut oſtentatione impoſterum tota reliqua tua vita delectere. Videte hoc aliud. Quorumcunque

cunque aliorum bona proſcripſiſtis, eorum non modo ſupellex ſub haſta vaeniit, ſed ipſae adeo quoque fores aedium cardinibus euulſae. Nos autem, publicatis iam Ariſtophanis bonis, cum ſoror iam domo emigraſſet, cuſtodes illi domui appoſuimus, quo neque fores auellerentur, neque vaſa, neque rerum aliarum quicquam periret, ex illa domo exportatum, quae iure optimo mea eſt. Confectus eſt, in tabulasque publicas relatus index pecuniae redactae e ſupellectilis ab Ariſtophane relictae ſectione, quae pecunia mille drachmarum excedit ſummam, quantam aeris ſummam e nullius alius domus proſcriptae ſectione ſupellectilis vnquam redegiſtis. Adde, quod et dudum aduocatis fiſci detulerimus, et nunc vobis, iudices, deferamus ſponſionem iurisiurandi, quam ab hominibus exigi dicique poteſt ſanctiſſimi, quo, facultatum Ariſtophanis penes nos nihil eſſe, confirmemus. Haec enim domus, quae quondam Ariſtophanis fuit, nunc noſtra eſt, quinquaginta minis ab eo emta. Nobis autem debetur ab Ariſtophane dos ſororis meae, quadraginta minae; praeterea debentur ſeptem aliae, quas Ariſtophanes hinc in Cyprum proficiſcens, a patre meo mutuo ſumſit. [vna cum foenore.] Qui iam poſſunt homines eſſe alii miſeriores, quam ſi qui, bonis ſuis propriis mulctati, tamen eorum bona, a quibus in extremam calamitatem pertracti fuiſſent, interuertiſſe videantur, et, qui malorum cumulus eſt, ſororem habeant, quam non poſſunt facere quominus domo ſua ſuſcipiant, numeroſa prole grauem, illosque omnes alant, quamuis ne ipſis quidem ſit, vnde ipſi alantur, ſi bonis ſuis a vobis exuantur? Age, per deos ſuperos, rem ſic ſpectate, iudices. Fingamus tantisper, veſtrum aliquem filiam ſororemue Timotheo Cononis filio in matrimonium elocaſſe; Timotheum inter hæc, domo abſentem, in offenſionem veſtram incurriſſe; pu-

 blicata

blicata eius bona ſub haſta vaeniiſſe omnia. e ſectione ne quatuor quidem talenta eſſe redacta. Ideone aequum, et perſonis veſtris dignum cenſeretis, operam vos dare, vt Timothei neceſſarii quoque arrepti peſſumdarentur, quod de bonis eius ſectis ne centeſima quidem pars redierit eius ſummae, quam ſperaſſetis inde redituram, decepti vanitate famae, de amplitudine facultatum Timothei in vulgum diditae? Atqui noſtis vos omnes, qui habitus mutuus Cononi cum Nicophemo interceſſerit. Noſtis illum imperatorem, hunc, vtpote quaeſtorem, in iſtius poteſtate fuiſſe. quo fit, vt Nicophemo neceſſe eſſet, in Cononis auctoritate eſſe. Conſentaneum itaque eſt, emolumentorum bello partorum vix centeſimam partem a Conone cum alio quopiam fuiſſe communicatam. Quod ſi ergo ſunt, qui Nicophemo autument ingentia bona fuiſſe, neceſſe eſt, eosdem confiteri, Cononi fuiſſe decuplo ampliora. Praeterea, conſtat inter omnes, illos inter ſe nunquam diſſenſiſſe. Quapropter conſentaneum eſt exiſtimare, in ratione gerendae rei familiaris eos quoque ſecum conſenſiſſe hactenus, vt eorum vnusquisque, cum filio hic reliquiſſet, quod ſatis eſſet, tum reliqua ſibi priua et propria reſeruaret. Erat enim vtrique gemina familia, altera hic, Athenis, altera ibi, in Cypro. Cononi in Cypro cum vxore filius erat, Nicophemo cum vxore filia. Arbitrabantur enim, quae bona in Cypro poſſiderent, ea perinde ſua eſſe, atque quae hic. Adhaec etiam hoc cogitate, iudices. Bona ſi quis inter liberos ſua ſuperſtes adhuc diuideret, non a ſe illa quaeſita, ſed a patre hereditate relicta, non is videtur vobis partem illorum bonorum haud minimam ipſe ſibi reſeruaturus eſſe? Vtique. Quanto itaque bonorum magis eorum, quae ipſi marte ſuo pepeliſſent? Malunt nempe omnes, bona ipſi ſua tenentes, arbitrium eorum diſpenſandorum, et quaſi frena tenere, quibus pietatem, reuerentiam, officia libero-

berorum gubernent, atque ſibi obſtricta habeant, quam per inconſultam et improuidam indulgentiam egeſtati ſe committere; quae cogat ipſos in liberorum poteſtate eſſe, ingratorum crudelitati obnoxios. Sed redeo in viam. Fingamus ergo, Timothei, offenſam veſtram meriti, bona haſtae ſubiici. Id quod ego equidem omen deteſtor, fierique nolim, niſi ſi quod ingens bonum inde reip. exſiſtat, tum, e ſectis Timothei bonis minus etiam redigi, quam ex Ariſtophanis redactum fuit. Ideone vos aequum cenſeretis, neceſſarios quoque Timothei bonis ſuis ſpoliari? Nequaquam. Abhorret enim. Sed video vos mirari me, iudices, ſuſpicantem e ſectione bonorum Timothei minus etiam eſſe rediturum, quam ex Ariſtophanis rediit. Non temere ſic ſuſpicor, facilique me ſpero facturum opera, vt mihi aſſentiamini. Quas Conon tabulas in Cypro poſtremas conſignauerat, eae poſt ipſius exceſſum reſignatae aperuerunt, ipſius veram ſubſtantiam multis partibus infra veſtram opinionem ſubſediſſe. Mineruae enim ad donaria, Apollinique Delphico, quinquies mille ſtateras conſecrauit. Fratris filio, quo bonorum in Cypro ſitorum omnium cuſtode atque diſpenſatore vtebatur, legauit decies mille drachmas, fratri tria talenta, reliqua filio reliquit, talenta ſeptendecim. Vnde ſumma conſit quadraginta talentorum. Neque praetendere licet, hic direptum quicquam, aut tabulas corruptas, neque optima fide prodita bona fuiſſe. Ipſe Conon enim has tabulas, in morbo, quo peſtremo defunctus eſt, mente integra et ſibi conſtante, probe conſcius eorum, quae ageret, circaque ſe agerentur, conſignauit. Cita mihi horum teſtes. *Teſtes.* Atqui, iudices, priusquam rationes ambarum ſubſtantiarum, Cononis puta atque Nicophemi, palam fierent, nemo non perſuaſum ſibi habebat, ſubſtantiam Cononis multis, neſcio quot, partibus maiorem eſſe

 ſubſtan-

ſubſtantia Nicophemi. Et nihilo tamen minus compertum eſt, Ariſtophanis ſubſtantiam Timothei ſubſtantia ſolummodo pauxillo minorem eſſe. Cum domo in vrbe, poſſidebat Ariſtophanes in fundis, ad valorem quinque talentorum, et plus. In choregatum, quo gemino defunctus eſt, ſemel patris, tum ſuo nomine, quinquies mille drachmas impendit, in trierarchatus octoginta minas. Contributionis nomine, pro ſeque et pro patre, quadraginta minas reip. largitus eſt. In nauigationem in Siciliam ſuſceptam centum minas impendit. In claſſem illarum decem nauium, quas Cypriis rogantibus indulſiſtis, inſtruendam, et in mercedem peltaſtarum, et in pretium armorum coëmendorum, erogauit triginta millia drachmarum. Quae omnia in ſummam collecta talenta conficiunt paulo minus quindecim. Quocirca nulla vobis eſt querendi cauſa, iudices, cum ſic conſtet, bona Ariſtophanis tertiam partem bonorum Cononis haud paulo excedere, tametſi antea nemo non opinaretur Ariſtophanis bona vix aliquotam partem bonorum Cononis eſſe, quae Cononis bona in confeſſo eſt rite atque bona ſide cenſa, et ab ipſo Conone aeſtimata atque indicata fuiſſe. Non contuli hanc ad ſummam ea, quae Nicophemus ipſe in Cypro poſſedit, vbi cum vxore filiam aluit. Satis mihi videor protuliſſe documentorum, vnde intelligatis, iudices, me nonniſi iuſtum et aequum poſtulare, cum poſtulo atque vos rogo, ne falſae opinioni de amplitudine bonorum ab Ariſtophane relictorum ita indulgeatis, eaque ita ludamini, vt iniquitate ſententiae veſtrae nos funditus perdatis. Verum non ſubſiſtam hic, ſed alia addam his ſimilia exempla, a patre aliisque ciuium noſtrorum natu grandioribus fama accepta, quae doceant, non nunc ſolummodo, ſed iam dudum ante ſaepe numero deceptos vos eſſe falſa opinione de multorum facultatibus, qui, cum habiti eſſent in opulentiſ-

lentiſſimis, donec adhuc in viuis ſupereſſent, poſt exceſſum reperti ſunt opinione veſtra multo pauperiores. Longe ne abeam, Iſchomacho cenſum eſſe ſeptuaginta talentis ampliorem, dum ſupereſſet, nemo dubitabat; de quo e vulgari fama mihi conſtitit. Defuncti autem hereditatem cernentibus filiis, qui duo ei erant, vix eorum vni cuique decem talenta in ſortem obtigerunt. Stephano, Thalli filio, cenſus erat, e vulgi quidem aeſtimatione, quinquaginta talentis amplior; verum poſt Stephani exceſſum conſtitit, vndecim ferme talentorum fuiſſe. Nicerato cenſum tribuebat opinio veſtra non multo minorem centum talentis, eiusque partem potiſſimam in numis praeſentibus in arca depoſitis. Atqui Niceratus ipſe, mortis in articulo conſtitutus, argenti auriue negabat a ſe quicquam filio relinqui. Quam autem reliquit ſubſtantiam, ea plus non valet, quam quatuordecim talenta. Callias, ſtatim ab exceſſu patris, Hipponici, Graecorum omnium habebatur opulentiſſimus. Auus Calliae cenſum ipſe ſuum, vt ipſe Callias iactat, ad cenſores ducentorum talentorum profeſſus fuerat. Nunc autem Calliae cenſus ne duum quidem talentorum eſt. Cleophon, id quod vos omnes noſtis, cum multos per annos omnia reip. negotia tractauiſſet, magnas opes ex honoribus, quos geſſerat, collegiſſe credebatur. Defuncto autem, nullae vsquam eius opes reperiebantur, ſed neceſſarii atque affines eius, quibus ſua reliquerat, ſunt, vt in confeſſo eſt, pauperes. Quibus ex exemplis conſtat, quam crebro errauerimus in aeſtimandis cenſibus tam eorum, qui auitis nobilitati eſſent copiis, quam ſi qui ex ſe Marte ſuo inclaruiſſent. Cuius rei haec mihi cauſa videtur eſſe, quod tralaticium et cuiusuis eſt, iactare, hunc illumue ex honoribus ab eo geſtis multa talenta furatum eſſe. Quae de mortuis iactari, ego equidem haud miror, quibus clauſum os eſt, quomi-

 nus

nus refutare mendacia poſſint; at eſſe miror, qui de viuis et ſpirantibus adhuc talia comminiſci audeant. Ipſi vos nuper audiebatis, cum abſens Diotimus in concione diceretur quadraginta talenta, et plus etiam, in bonis habere, quibus ipſe fateretur naucleros atque mercatores emunxiſſe. Rumor hic veſtram, vt par eſt, iram commouebat, Proſcribebantur Diotimi bona. Redibat interim ipſe e peregrinatione. Grauiter ferebat, abſentem ſe per calumnias in inuidiam adductum fuiſſe. Quid multa? nemo contra hiſcere, nemo eum refutare, tametſi reſp. aeris egeret, ipſeque Diotimus ad reddendam rationem fiſci a ſe adminiſtrati ſe offerret. Reputate iam ipſimet vobiscum, quantum reſp. piaculum contraxiſſet, quantum ſcelus fuiſſet admiſſum, ſi Diotimo e rebus humanis caſu quodam aduerſo, vt ſunt humana, ſublato, priusquam ex itinere maritimo huc reuerteretur, defenſionis neceſſitas neceſſariis eius impoſita fuiſſet, de quadraginta illis talentis, quae Diotimum depeculatum eſſe coram vniuerſo populo Athen. iactatum fuerat. Quantum in diſcrimen coniecti fuiſſent illi neceſſarii rerum omnium ignari. Intelligitis iam, ſceleratorum hominum inſontes calumniis perdere ardentium celeri ad mentiendum proiectaeque audaciae vos hoc debere, vt non ſolummodo veſtra de multorum cenſibus exſpectatio egregie ludatur, ſed etiam vos ipſi, ita me deus amet, perſaepe ad peſſumdandum inſontes homines coeci agamini. Neminem veſtrum, ni fallor, fugit, imperium claſſis veſtrae toto quinquennio penes Alcibiadem fuiſſe. Lacedaemonios concidebat, quoquo ibat, victoriam ſecum circumferebat. Ciuitates Graecae ei vni duplo plus conferebant, quam vlli alii noſtrorum imperatorum omnium. Quo factum vt nonnulli cenſum ei opinatione ſua tribuerent centum talenta exſuperantem. Atqui falſam illam fuiſſe opinionem, ex-

ceſſus

ceſſus Alcibiadis aperuit; qui liberis cenſum reliquit minorem etiam eo, quem a tutoribus traditum ipſe acceperat. Facile ex his iudicatu eſt, temporibus adhuc etiam vetuſtioribus ſimilia exempla haud pauca numero eueniſſe. Quorum vos auctoritati cedentes, recordamini ſapientis illius ſententiae, vt quisque ſit optimus atque ſapientiſſimus, ita ad ignoſcendum, mutandamque mentem et errorem exuendum eſſe paratiſſimum. Quod ſi ergo videmur conſentanea diſputare, et idonea documenta praeſtare, miſeremini noſtrum, iudices, quoquo modo miſeremini, neque eſto rerum omnium quicquam, quod a commiſeratione noſtri vos auertat. Veſtra enim aequitas ſi verum, quod nobiscum eſt, ſuſtentabit, ſperamus futurum, vt quamuis magnam calumniam profligemus. Sin autem nobis refragari pertinaciter decreueritis, ſpes ſalutis nulla supereſt. Verum, per deos ſuperos, inducite potius animum, iudices, vt nos ſeruetis, prout vos facere ius et fas eſt, quam vt nos perdatis; quae ſumma foret iniuria; certumque habete, eos vera loqui, qui aetatem omnem in ſilente atque a gloriationis ſtrepitu aliena pudoris atque temperantiae exercitatione degant. Audiſtis itaque, iudices, et de proſcriptione bonorum Ariſtophanis ipſa, et quomodo cum eo affinitatem contraxerimus, eique cum claſſe e portu ſoluturo pecunias ſuas haud ſuffeciſſe, ſed neceſſe fuiſſe alias aliunde mutuato ſumere; haec, inquam, omnia, et ex me audiſtis, cum exponerem, et e teſtibus, quos ad fidem verbis meis faciendam produxi. Iam de memet ipſo pauca quaedam iuuat ad vos praedicare. Tametſi annum aetatis iam ago trigeſimum, nunquam tamen neque patris auctoritati ſum refragatus, neque commiſi, vt ciuium cuiquam cauſa eſſet in foro me accuſandi. Prope forum cum habitem, nunquam tamen fuit, qui me aut in tribunali, aut in curia verſantem videret, prius-

quam haec nos calamitas obrueret. De patre autem, ignoſcite mihi, iudices, ſi praedicanda ad vos liberalitate, qua et reip. et amicis priuatim ſuccurrit, calumniam cupiditatis depellere coner, qua eum accuſatores reſperſum ierunt. Non ſtudio gloriae iſtaec iactabo, ſed hoc ago, vt vos doceam, qui nulla cogente neceſſitate tamen effuſus in liberalitatem erga remp. fuiſſet, fieri non poſſe, vt idem, ſummo cum periculo ſuo, aeris publici partem interuerteret, quamquam me profecto non fugit, eſſe qui illiberaliſſima de cauſa liberalitate ſua vos promereantur. Hi numos in vos profundunt, non quo neceſſitates veſtras ſubleuent, ſed quo fiduciam voluntatemque erga ſe veſtram mercati, viam ſibi ad honores muniant, quorum in latebra duplo plus furentur. Meus autem pater cum honores nunquam petiit, tum munerum ſumtuoſorum nullo non genere functus eſt. Choregus fuit in omni genere ludorum. triremi a ſe inſtructae ſuis ſumtibus ſepties praefuit. contributiones multas magnasque contulit. Quibus de rebus quo ſitis certiores, ſcriba vobis hunc indicem largitionum a patre ad remp. profectarum praeleget. *Index.* Audientes magnitudinem aeris a nobis in remp. inſumti, miramini, iudices. Et eſt profecto ſumma ingens et paene incredibilis. Verumtamen ſpatium temporis recogitare vos vna decet, quo pater et numis, et opera praeſto vobis fuit. Quinquaginta ſunt anni, ex quo et numaria ope, et corporis opera vobis inſeruire coepit. Et toto tamen illo, tam longo, tempore numquam fuit, qui actione peculatus aliaue eum eſſet inſectatus. Atqui negatum nobis ſine dubio fuiſſet, lites huiusmodi euitare, ſi honores geſſiſſemus, aut in ſuſpicionem malae fraudis admiſſae reique familiaris inhoneſtis artibus auctae incurriſſemus. Tanto autem, quod dixi, temporis ſpatio nos a nemine vexatos litis vllius moleſtia fuiſſe, tametſi certi iam vos

omnes

omnes eſtis, quo tamen ſitis etiam certiores, teſtes producam. *Teſtes.* Erogauit ergo pater in remp. vniuerſe nouem talenta cum bis mille drachmis. Praeterea priuatim quoque multis bene pater fecit. Ciuium haud paucos indigentiores collationibus adiuuit in elocandis filiabus ſororibusue; alios ex hoſtium captiuitate redemit; aliis ad funera neceſſariorum contribuit. Quae omnia eo fecit, quod exiſtimaret boni ciuis has eſſe partes, vt amicis proſit, etiamſi beneficii nemo ſit conſcius futurus. Iam vero, patre rebus humanis exemto, conuenit ea vos ex me audire. Cita tu mihi hunc et illum. *Teſtes.* Audiſtis ab his teſtibus affirmata. Iam cogitate hoc, poſſe mores ad breue quidem tempus ad ſpeciem probitatis confingi, fucoque quodam honeſtatis incruſtari; ſeptuaginta vero per annos vt animus natura malus et ſceleroſus lateat, nequaquam fieri poſſe. Haud equidem infitiabor eſſe forſitan alia quaedam, ob quae pater recte incuſetur. cupiditatis autem eum arguere nemo vnquam auſus eſt, ne inimicus quidem Quocirca conuenit, vos inimicorum vanitate praedicationis minus, quam veritate rerum a patre per omnem aetatem geſtarum, fidere, temporisque; diuturnitate; quod tempus vos decet, iudices, habere documentum longe omnium certiſſimum atque inuictiſſimum. Ea enim mente, iisque moribus, ſi pater minus fuiſſet, haud profecto cenſum reliquiſſet ex amplo tam imminutum, atque re vera eſt, et experimentum, ſi ſumere velitis, docere vos poſſit. Nam ſi vos nunc his hoc detis, accuſatoribus noſtris, vt patiamini vos ab eorum mendaciis circumueniri, atque ad proſcribendum bona noſtra impelli, vix duo talenta e ſectione redigantur. Quapropter nos a vobis abſolui, vt gloriae veſtrae noſtraeque communis intereſt, ita e re fiſci veſtri magis eſt. Nam ſi bona noſtra nos porro tenere atque adminiſtrare ſinatis,

multo

multo vberiores ex iis fructus percipietis, quam ſi publicetis. Quantum enim illa reip. referant, aeſtimate ex indice ſumtuum illinc in remp. a patre ſuperioribus annis factorum; quem indicem modo audiſtis, quum recitaretur. Et e reliquiis rei familiaris, ad quas pater deciderat, et ego nunc ſumtus trierarchatus tolero, et pater tolerabat item eo anno, qui poſtremus ipſi fuit; ſtudeboque, ad illius exemplum, quod menti meae propoſitum habebo, ſenſim atque ſenſim pauxillum quid, vnde vobis aliquando proſim, comparare. Quo pacto bona haec noſtra, quemadmodum iam dudum reapſe veſtra fuerunt, ita imposterum quoque veſtra manebunt. Nam cum ego mihi nihil per nefas ademtum exiſtimabo, tum in vos hoc promtius atque copioſius erogabo; quae res fiſco veſtro erit fructuoſior, quam ſi proſcribatis. Adhaec ſpectare vos patris indolem quoque decet, quae ea erat, vt, quaecunque iuuaret extra neceſſaria impendere, ea omnia eſſent eiusmodi, (prout inuenietis inquirentes) vnde gloria ad ciuitatem ſperaretur reditura. Longe ne abeam, equeſtri cum eſſet in ordine, equos alebat, non ſplendidos modo, ſed etiam in certaminibus curſus vincere doctos. Vicerunt hi quoque ludis et Iſthmicis, et Nemeis; vnde et ciuitas praeconio nobilitata, et pater ipſe corona ornatus abiit. Quorum, vnaque reliquorum, quae diximus, omnium, rogo vos, iudices, vt memores nobis ſuccurratis, neque ſinatis nos ab inimicorum maledicentia de medio tolli. Quibus noſtris precibus concedentes et iuſta atque aequa ſciſcetis, et vobismet ipſis fructuoſa.

ORATIO XX.

qua Polyſtratus defenditur, perduellionis reus.

Non nomini quadringentorum virorum, ſed facinoribus quorundam ex iſto collegio mihi videtur ſuccenſendum eſſe. Negari enim vtique non poteſt, eorum

rum aliquos vobis inſidiatos eſſe. Rurſus tamen alii, coëuntes in curia, non eo coibant, quo aut rempublicam, aut veſtrum quemquam priuatim laederent, ſed cum animo veſtri ſtudioſo, et erga vos beneuolo. Quo in numero hic quoque fuit Polyſtratus, [pater noſter.] Hunc enim, cooptatum tum temporis [in collegium quadringentorum] vt virum commodum et ciuilem, non erga municipales ſolummodo, ſed etiam erga vniuerſam plebem veſtram; accuſatores nunc maleuolentiae neſcio cuius inſimulant, tametſi fuiſſet a tribulibus delectus, qui omnium optime de ſuis dignoſcere potuiſſent, qualis quisque eſſet. Ego vero ſcire velim, cuius rei cauſa principatui paucorum Polyſtratus ſtuduiſſet. num, quod ea eſſet aetate, qua ſperaret, ſe poſſe orationibus ſuis opes ſibi potentiamque parere? an quod corpore fideret, tam vegeto et robuſto, vt inultus poſſet, quemcuuque vellet veſtrum, verberare, aliisque contumeliis afficere? Atqui videtis aetatem eius, quae eſt eiuſmodi, vt vel ſola poſſit alios ab eiuſmodi temeritate reuocare. An recuperandi ſtatus cauſa cenſendus eritpater nouis rebus ſtuduiſſe? Nil minus. Profecto, ſi quis ob facinus aliquod ſuperiori tempore admiſſum capite minutus ſit, eum conſentaneum eſt ſui cauſa mutatam velle rempublicam. Pater autem nihil tale commiſit, ob quod ei neceſſe eſſet plebem veſtram ſui cauſa odiſſe. At liberorum tamen? Ne horum quidem. Nam ego quidem tum in Sicilia, reliqui duo fratres autem in Boeotia agebant. A nobis ergo, qui vrbe abeſſemus, nullum tale facinus potuit in vrbe patrari, cuius metu territus pater, amans noſtri, ſtatum ciuilem perturbatum iſſet. Quocirca pater neque propter liberos, neque propter ſua propria vetuſtiora ſcelera, quae nulla ſunt, cenſendus eſt nouas res agitaſſe. Sed multitudinem honorum, quos geſſit, ei dant vitio; quamquam eos male ab ipſo geſtos eſſe, nemo eſt qui docere poſſit.

Ego

Ego vero non hos peccaſſe arbitror, ſi qui in illa, quae tum erat, rerum perturbatione multos honores geſſere, ſed iſtos, qui, quos gererent, quamuis paucos, honores, iis ad peſtem reipublicae abuterentut. Non enim imperiis et magiſtratibus rite fungentes, prodebant rempublicam, ſed hi, qui commiſſam ſibi poteſtatem ad ſcelera conferrent. Hic autem, pater noſter, primum, patriam in Oropi praefectura non prodidit, neque nouis rebus ſtuduit, aliis omnibus, qui tum cum imperio atque poteſtate eſſent, rempublicam hoſti prodentibus atque vendentibus. Deinde contra fecit, atque alii omnes ſceleris ſibi conſcii. Reliqui ſalutem fuga quaeſiuerunt, ipſi ſuo ſeſe praeiudicio condemnantes. Hic autem, ratus a ſe fraudem noxiamue nullam eſſe datam, iudicio ſeſe nunc ſiſtit. Tertium, pater a conſiliis quadringentorum ſeſe prorſus abſtinuit. Tam proiecta quidem eſt accuſatorum cupiditas, tam odioſa iniquitas, vt non ſolum quibus a reis largitiones acceperint, eos, tametſi ſontes, iudiciorum ſeueritati ſubducant, a quibus autem nil lucrentur, eos, quamuis inſontes, deferant, et in iure perſequantur; ſed etiam cunctos, qui tum in collegio quadringentorum fuerunt, accuſent perinde, ſiue deliberationibus eorum interfuerunt, ſiue minus. Ego vero, quotquot ab illorum rationibus ſuas ſeiunctas habuerunt, vt pater habuit, a quo nulla vnquam dicta fuit ſententia plebi veſtrae noxia; eos ego omnes a vobis ideo male tractari nego oportere, quod clam vobis addicti, tyrannorum odia et iras ſibi conſciſcere verecundati fuiſſent. quod vt reprehendatur, tantum abeſt, vt potius laudem mereatur, ceu ſapienter et prouide factum. Tyrannis enim ſi qui refragarentur, eorum alios exſilio, alios extremo ſupplicio multabant. Quo factum, vt, etiamſi qui vellent pro vobis pugnare, metus et exempla caedium omnes abſterrerent.

Pari

Pari modo plebeii quoque a tyrannis aut in exſilium acti, aut neci dati, de ſe iam deſperare coeperant. Contra, tyrannis qui dicto eſſent audientes; et neque inſidiaturi, neque arcana enuntiaturi viderentur, illos tyranni quietos manere ſaluosque ſinebant. Sic facile factu non videbatur, vt eorum imperium vnquam concideret. Eiuſmodi ergo tempeſtate qui dediti vobis fuere, eos nunc non decet ſuae voluntatis poenas dare. Graue vtique mihi videtur futurum, ſi, qui nullius tum ſententiae in fraudem plebis veſtrae fuiſſet auctor factus, eum nunc oporteat eadem ſorte vti, qua illos, ſi qui tum tyrannos delationibus atque ſuggeſtionibus teterrimis in vos inſtigaſſent. Eccui eredibile hoc fiat, qui totis ſeptuaginta annis in vos nihil deliquiſſet, eum ſubito intra octiduum extrema quaeque in vos deſignaſſe? Crebrum quidem eſt et vulgo notum genus illud transformationum, quo fit, vt, qui tota vita improbi fuiſſent, hi repente in Logiſterio [ſeu curia cenſoria] probi fiant. Id quod nemo miratur, notis illis artibus, quibus accuſatores placantur. At vt, qui tota vita probitatem atque honeſtatem vobis approbaſſent, hi repente mali et ſceleroſi fiant, inviſum atque inauditum eſt portentum. Quod num probabimus? num in vſum admittemus? De patre porro accuſatores, cum alia multa, tum hoc quoque iactarunt mendacium, Phrynichum ei cognatum fuiſſe. Atqui, quicunque volet, vel mea manante aqua, teſtator, Phrynichum ſanguinis neceſſitudine cum patre coniunctum fuiſſe; et ego eum falſi dicti teſtimonii reum peragam. Et mentitos id illos eſſe, multa arguunt. Neque enim patri communis cum Phrynicho diſciplina puerilis fuit, neque morum ſimilitudo, neque vitae genus idem, neque officiorum neceſſitudo. Pater in vrbe liberalibus artibus a magiſtris publicis puer eſt imbutus. Phrynicho autem ludum frequen-

tare

tare non licuit, ſed, paupertate conſtrictus, rure pueritiam inter armenta et pecora exegit. Adoleſcenter facti locum inter ſe permutarunt, pater rus conceſſit, rei familiari curandae operam daturus, Phrynichus autem in vrbem ſe contulit, quaeſtum e calumniis facturus. Adeo nihil conueniebat in eorum moribus. Etiam Phrynicho ſi quando mulcta eſſet aerario pendenda, pater ei nihil vnquam contulit. Atqui, ſi alias, in eiuſmodi temporibus inprimis amici, qui ſunt, animum declarant. Municipalis autem patris quod Phrynichus fuerit, id vero nocere patri nullo pacto debet. Aut vos quoque in noxa eritis, ciues Phrynichi qui ſitis. Ciuilitas autem quo alio declaretur luculentiore modo, quam pater fecit tum, quum viſum vobis eſſet quinque millibus rempublicam credere? Delectus enim indici conficiendo nominum eorum, qui digni cooptatione in hunc numerum viderentur, pro quinque millibus nouem ſcripſit nominum millia; quo vtrosque ſibi obligaret, tam eos, qui illo in indice ſcribi vellent, quam qui nollent; illos ſcribendo, hos rurſus expungendo. Atqui non hi ciuilem tollunt libertatem, qui ciues creant quamplurimos, ſed iſti, qui ciuium numerum minuunt. Pater porro, cum et iurare, et indicem ſcribere recuſaret, ab illis coactus eſt terrore mulctarum, quas ei irrogabant. Dixit ergo pater quidem iusiurandum per vim expreſſum, et venit quoque in curiam, ſed ſolummodo per octiduum; quo peracto in Eretriam abiit, vbi militia functus eſt non inſtrenua, neque ingloria in pugnis naualibus. Saucius inde huc rediit, rerum facie iam mutata. Ita ſe pater cum geſſiſſet, collegioque quadringentorum non niſi per octiduum interfuiſſet, totoque illo tempore ad dicendam ſententiam os non aperuiſſet, mulcta tamen ei dicta eſt tam enormis pecuniaria: qui autem et inimicis veſtris conſilia infeſta vobis atque exitioſa ſubiece-

iecerunt, et eorum collegio ab initio inde vſque ad finem interfuerunt, eorum multi abſoluti ſunt! Id quod, non inuidens illis dico, ſed ſortem noſtram miſerans, o quam illam iniquam! Alios ſontes iudicibus viſos precibus eripiunt poenisque meritis liberant viri auctoritate pollentes meritisque ſpectabiles, qui turbidis illis reip. temporibus egregiam vobis operam praeſtitiſſe iudicantur. Alii pariter, atque illi priores, iniuriarum furtorumque, rei accuſatores largitionibus ita ſopiunt, vt nil quicquam peccaſſe videantur. Nos vero plectimur inſontes. Eccui iam non miſerabilis ſors noſtra videbitur? Sed aient accuſatores, quadringentos homines nequam fuiſſe. Atqui vos ipſi ab his inducti quinquies mille viris vos tradidiſtis. Iam quae vos, qui tot numero eſſetis, vobis paſſi eſtis perſuaderi, ea non decebat vnumquemque quadringentorum ſibi pati perſuaderi? Verum, non hi ſunt in culpa, ſed iſti, qui vos deceperunt atque laeſerunt. Hic autem, pater meus, multis rebus egregiam ſuam erga vos voluntatem declarat. Statum enim veſtrum popularem euertere ſi voluiſſet, non curia ſolummodo per octiduum ſalutata, peregre profectus eſſet in naue. At dicat aliquis, eum cupiditate opum colligendarum illud iter ſuſcepiſſe. Fuerunt vtique qui per poteſtatis oportunitatem ſocios veſtros expilarent. Hic vero quid opum veſtrarum interuerterit, nemo facile dixerit. Omnia eius alia potius reprehendunt, quam cupide ab eo geſtam atque impotenter praefecturam. Accuſatores tum temporis quidem voluntatem erga plebem nullo prodebant documento, neque laboranti ei ſuccurrebant; nunc autem, cum ipſe ſecum populus optime conſentit, et mutua caritate ardet, ſubueniunt, verbotenus vobis, reapſe ſibi. Tanta autem mulcta pecuniaria damnatum fuiſſe patrem, id vero vos mirari, iudices, nolim. Abſentem enim eum, vnaque nos condemna-

runt, eo in iudicio, quod vt de abſente haberetur, ipſi malis artibus perfecerant. Etſi enim teſtari quis ei potuiſſet, non licuit tamen ob metum ab iis accuſatoribus, quibus teſtes corrupti praeſto eſſent, nil metuentes manifeſta adeo mendacia teſtimonio ſuo confirmare. Luctuoſa profecto ſit ſors noſtra, iudices, ſi alios quidem, peculatus ita conuictos, vt infitiari nequeant, aduocatis, viris gratioſis, exorantibus condonetis, nobis autem gratiam facere nolitis. tametſi et ipſi de plebe veſtra bene mereri contenderimus, et pater nulla culpa teneatur. Peregrino quidem, ad vos adeunti, aut pecuniam, aut honorem rogatum, e. c. vt Euergetae titulo cohoneſtetur, ſine dubio ſitis tributuri. nobis autem hoc minutum denegabitis, vt imposterum ſimus ciues, quemadmodum ante mulctae illius ſcriptionem fuimus, iure ciuili redintegrato, vt qui optimo? Tyrannorum ſi qui fuerunt erga vos maleuoli, res veſtras ſi male et flagitioſe geſſerunt, ſententiarum auctores ſi facti ſunt inimicarum vobis atque perniciosarum; iniqui ſitis vos, ſi culpam earum rerum in abſentes conferatis, vos, qui ipſos adeo praeſentes, et in illis deliberationibus verſatos abſolueritis. Ciuium veſtrorum ſi quis vobis non optima ſuadens perſuaſerit, non licet id vobis vitio dare, ſed ſuaſoribus. Iam illi, qui vobis tum malorum conſiliorum auctores fiebant, quum praeiudicio ſe ſuo damnaſſent, quo iudicium veſtrum praeuenirent, fuga ſalutem quaeſiuerunt, ne poenas darent. Etiam alii ſi qui neſcio quae in vos peccarint, leuiora quidem illa iſtis, at peccata tamen, ſuadet his metus veſtri accuſatorumque, vt domo profecti peregrinam militiam fungantur, quo interea aut vos vltro fiatis mitiores, aut ipſi vehementiam accuſatorum placent. Pater autem, ſtatim a reſtituta pace, copiam iudicii de ſe habendi vobis fecit, tametſi inſons, recente adhuc penes vos rerum geſtarum

rum memoria, cum et citiſſime et certiſſime poſſet argui. Fecit autem, fiducia innocentiae ſuae, certus, bona cauſa armatum ſe cum victoriae gloria ex iſto iudicio eſſe diſceſſurum. Quam ciuilis autem pater fuerit, nunc docebo. Primum, quaecunque inciderent caſtrenſes expeditiones, ab earum nulla abfuit; de quo teſtari poterunt conſcii municipales. Deinde, bona ſua cum vendere potuiſſet, redactumque e venditione aes clam habere, domi in arca, aut in foenore poſitum, eoque contributiones publicas compendifacere; fundos retinere maluit, ſuique vos cenſus conſcios habere; quo, ne ſi vellet quidem, ſibi liceret malo et ignauo eſſe, ſed contribueret potius, muniisque ſumtuoſis fungeretur. Nos ipſos quoque, qui liberi eius ſumus, ita inſtituit, vt reipublicae eſſemus quam vtiliſſimi. Et me quidem in Siciliam miſit, vbi, donec ſaluus erat exercitus, locus defuit ſpecimen meae virtutis edendi, vnde cognoſſetis, qui eſſem. Exercitu autem deleto, quum Catanam ſaluus euaſiſſem, inde factis excurſionibus totum circa agrum depraedabar, hoſtibusque clades haud contemnendas inferebam. E praedae quidem ſectione tantum rediit, vt non modo triginta minae, decimarum nomine, inde demi atque Mineruae conſecrari, pro more ſolito rituque patrio, poſſent, ſed etiam ſupereſſet, vnde milites ex hoſtium captiuitate redimerentur. Equeſtrem quoque militiam, coactus a Catanaeis, obii, et ne in ea quidem periculum vllum defugi; vt conſtaret inter omnes, qui mihi eſſet in vtraque militia, tam equeſtri, quam pedeſtri, fortis et bellicoſus animus. Teſtes cita. *Teſtes.* In bellis itaque qualis fuerim, audiſtis, iudices, his e teſtibus. quo autem erga plebem veſtram animo, id nunc declarabo. Syracuſanus aliquis eo [Catanam] cum veniſſet, ſecum afferens formulam ſacramenti, quo ciuium noſtrorum adigeret, ſi qui vellent, deſertis par-

 tibus

tibus patriae, aduerſus eam arma capere et in caſtris Syracuſanorum merere, accedebat ad noſtratium, qui tum ibi eſſent, vnumquemque viritim, ad ſacramentum dicendum inuitans, atque conditiones offerens. Ei ego me ſtatim oppoſui, omniaque, quae fierent, Tydeo [magiſtro turmae noſtrae] indicaui; qui militibus in concionem conuocatis rem ad deliberandum propoſuit. Agitabatur cauſa vtramque in partem. Alii alia ſuadere. Ego vero quae tum diſputauerim, hi mihi teſtes ſunto, quos cito. *Teſtes.* Sed patris quoque ſpectate literas, quas in Siciliam proficiſcenti addiderat, mihi reddendas, ipſique arbitramini, vtrum earum argumentum e re plebis veſtrae ſit, an ad eius fraudem pertineat. Pater enim illis in literis, ſecundum ſignificationes de rebus noſtris priuatis domi, hortabatur me domum redire, donec ſaluae adhuc in Sicilia res noſtrae eſſent. Atque iſtaec cohortatio vobisque veſtrisque ibi copiis conducebat. Nunquam profecto pater iſtaec per epiſtolam mandaſſet, niſi vobis et reip. bene voluiſſet. Haec de me. Nunc fratrem natu iuniorem vobis proponam ſpectandum qualis fuerit. Exſules noſtri cum aliquando agrum atticum perſultarent, et non vrbem modo quibuscunque poſſent modis vexarent, ſed etiam ex arce ſua [Decelea] prorumpentes ſubiectum circa agrum depopularentur, prouectus in equo frater ex ordine ſuo, exſulum vnum aliquem interemit. Cuius rei vobis teſtes oculatos praeſtabo, qui rei, cum gereretur, interfuere. *Teſtes.* Fratrem autem denique natu vetuſtiorem, ſi qui veſtrum hic aſſident, circumue ſtant, illa in luctuoſa expeditione Helleſpontica verſati, hi bene norunt commilitonem, ab eoque edita eſſe virtutis documenta conſcii ſint, nullius alius virtuti quicquam concedentia. Aſcendite vos mihi huc. *Teſtes.* Tales itaque nos cum ſimus, atque fuerimus, ecqui decebit

gratiam

gratiam nos a vobis nullam referre? Aequumne eſt ſeueritatis et gratiae momenta vos libra tam iniqua librare, vt, quibus criminationibus iniuſtis pater oppreſſus fuit, ob eas nobis haud meritis pereundum ſit; ſtudii autem noſtri pro rep. promti et indefeſſi nullam nos oporteat a vobis reportare gratiam? Summa quidem haec foret, hercle, iniuria. Quidni contra potius, etiamſi per patris offenſionem digni eſſemus malo, multo maiori iure propter labores a nobis pro rep. exantlatos digni ſimus, qui non ipſi ſolummodo ſeruemur, ſed etiam patrem vna meritis noſtris periculo eripiamus, eoque ſtudii erga vos noſtri fructum finemque ſperatum adipiſcamur? Non enim profecto lucri cupiditas ad bene de vobis merendum nos impulit, ſed hoc ſpectabamus, vt ſi quod in certamen forenſe aliquando implicaremur, amicorum deprecationes apud vos valerent tantum, vt gratiam nobis meritis noſtris quaeſitam redderetis. Verum non noſtri ſolummodo, ſed aliorum quoque cauſa mites vos atque placabiles, acceptorumque beneficiorum memores et gratiam referre paratos oportet eſſe. Nam erga nos quidem ingrati ſi ſitis, haud magnum ex ea re detrimentum acceperitis, qui iam perceptum habeatis virtutis noſtrae fructum, vſuque cognitum atque perſpectum noſtrum erga vos animum, vel antequam eo loci deueniretis, vt opera noſtra indigeretis; at aliorum contentionem vos promerendi ſic exſtinxeritis, quae contentio diligentia gratiae meritis paris referendae accendi vult. Nolite prouerbio illi vulgari, quod prouerbiorum vnum omnium eſt nequiſſimum atque teterrimum, exemplo veſtro fidem atque auctoritatem adſtruere, quo prouerbio fertur male paſſis memoria tenacior, quam bene paſſis, inſidere. Ecquis enim impoſterum velit homo frugi eſſe, ſi penes vos tortoribus veſtris ampliora ſint, quam benefactoribus, praemia conſtituta? Vi-

 dete,

dete, iudices, qua de re agatur. Non hoc agitur nunc iſtoc iudicio, iudices, vtrum rem habituri ſitis e fortunis noſtris amplificatam, ſed vtrum nos, ciues bonos et fortes, veſtrique ſtudioſos, necne. Olim quidem, donec adhuc pax erat, pater, ſedulo frugaliterque rem ruſticam exercens, cenſum habebat in propatulo, tabulis publicis conſignatum. Ex quo autem hoſtes in fines atticos irruperunt, fortunis omnibus denudati ſumus. Et haec ipſa cauſa eſt noſtrae erga vos propenſae voluntatis. Nouimus enim, numis quidem, qui nulli nobis ſunt, nos non poſſe mulctam luere, at poſſe, fortaſſean, contentione ſtudii vobis inſeruiendi. Cuius ſtudii noſtri poſcimus nunc remunerationem. Vbi quis, liberis ſecum hunc in ſuggeſtum adductis et circum ſe ſtare iuſſis, vos, multis cum lacrymis atque obteſtationibus et lamentis orauerit, vt ſibi liberisque parcatis, tum vos videmus in gratiam liberorum patribus delicta remittere, commiſeratione motos, ſi vna cum patribus liberos quoque capite minui oporteat, quamquam ignoratis cuiates ſint hi liberi, adultiores facti, futuri, commodine atque probabiles ciues, an mali et noxii. De nobis autem certi eſtis, non nos modo ſtrenue pro rep. elaboraſſe, verum etiam patrem culpa vacare. Quanto igitur eſt aequius, vos gratia referenda illos demereri, quorum voluntates vſu veſtro iam cognitas perſpectasque habeatis, quam hos promereri, quorum de ſtudiis atque moribus futuris nihil dum certo vobis conſtet? Euenit nobis contra, quam aliis hominibus. Alii per liberos, vtrinque adſtare iuſſos, vos exorant. Nos autem patremque ipſosque nosmet veſtris offerimus oculis, iudices, rogantes, vt ciuile ius, quo olim ſaluo et integro vſi fuimus, nobis imminuere, eaque ciuitate, cuius ciues fuimus, nos excludere nolitis. Miſericordia potius vos ſenisque patris noſtrique moueto. In-

to. Iniqua veſtra peſſumdati ſententia, quomodo mutua delectabimur noſtra conſuetudine? quam iucunditatem adſpectus noſtri patri afferet? quo nos ore vultuque patrem intuebimur? quam moeſtam deiectis animis vitam neceſſario agemus et inter nos domi, et publice vobiſcum, recordantes, modis nos acceptos eſſe indignis veſtraque aequitate, et vniuerſi populi magnanimitate. Auribus propitiis preces, quas vobis admouemus, qui tres ſumus ex eodem patre nati, accipite. Sinite nos ad ornandam veſtram remp. adhuc maiorem ſtudii officiorumque contentionem conferre. Per ea quae veſtrum cuique viritim cara et ſacra ſunt, vos oramus, per liberos, ſi cui ſunt, vt noſtri miſereatur, per paritatem aetatis, ſi quis veſtrum aut nobis aut patri aequalis eſt. Abſoluite nos, haud committite, vt voluntati noſtrae bene de rep. merendi obſtaculo ſitis. Hoſtes ſi nos interemiſſent, aut obſtitiſſent, quominus ſalui domum rediremus, rem feciſſent ſe dignam atque conſentaneam. Sed hoſtes nos conſeruarunt. Quam ergo dura ſit futura atque indigna ſors noſtra, ſi nihil a vobis impetremus, cuius cauſa nos par ſit nobis felicitatem hanc congratulari, cui hoc debemus, quod e telis hoſtium ſalui atque ſoſpites in patriam euaſerimus?

ORATIO XXI.

qua reus, cuius nomen hodie ignoratur, crimen largitionum acceptarum a ſe amolitur.

Et de criminationibus quidem haec hactenus, quibus abunde ſatisfactum eſſe, iudices, equidem nullus dubito. Sed etiam de reliquis vt me dicentem aequi audiatis, oro vos, quo ſciatis, quonam de viro ſententiam ſitis laturi, cum de me feretis. Archonte Theopompo, in ſcrutinio probatus, coepi muniis virilibus atque ciuilibus fungi. Choregus tragoedis datus,

tus, inſumſi triginta minas. tertio menſe poſt in Thargeliis vici choro virili, quae victoria mihi bis mille drachmis conſtitit. Archonte Glaucippo in pyrrhichiſtas Panathenaeis magnis impendi octingentas drachmas. Dionyſiis, in chorum virilem, eodem Archonte, ſumtum feci quinquies mille drachmas; comprehenſo nempe illa ſumma impendio in tripodem facto, quem dedicaui victoriam adeptus. Diocle quoque Archonte, Panathenaeis minoribus, in cyclicum chorum impendi tercentum drachmas. Inter haec continuo ſeptennio triremi cum poteſtate trierarchi praefui, eamque in rem ſex talenta impendi. Tantos pro vobis ſumtus tolerans, ipſoque corpore meo quotidianos labores atque pericula capeſſens, et domo abſens, nihilominus tamen duas contuli contributiones, alteram triginta minarum, alteram quadraginta. Auxia Archonte, vt primum cum claſſe domum redii, protinus gymnaſiarchi munus in Prometheis geſſi, vicique, ſumtu facto duodecim minarum. Choregus poſtmodum choro puerili dictus, quindecim minas impendi. Archonte Euclide, choregus factus, Cephiſodoto magiſtro vici, quam in rem ſeptendecim minas impendi, computata ſupellectile et veſtis dedicatione. Panathenaeis paruis ſumtus feci in pyrrhichiſtas imberbes, minas ſeptem. Vici quoque triremi certamen apud Sunium, cui rei quindecim minas impendi. Praeterea Architheoriis functus ſum, et Arrhephoriis, aliisque ſimilibus, in quae omnia inſumtae ſunt a me plus triginta minae. Haec, quae enumeraui, omnia ſi voluiſſem ſolummodo ſecundum formulam a legibus praeſcriptam exſequi, nae partem ne quartam quidem inſumſiſſem eius aeris, quod a me aio inſumtum eſſe. Toto illo ſeptennio, quo trierarchus fui, mea triremis reliquas omnes vniuerſae claſſis nauigandi celeritate atque felicitate ſuperauit; id quod documentis grauiſſimis confirma-

firmabo. Primum enim Alcibiades, quem ego nauigationis mihi comitem nunquam obtigiſſe peruelim, triremis meae vectura vtebatur, quamuis neque amicus mihi, neque cognatus, neque tribulis eſſet. Atqui vos omnes noſſe arbitror, imperatorem, cui, quicquid vellet, agere liceret, haud facile aliam in nauem fuiſſe inſcenſurum, corpusque ſuum crediturum, praeterquam ei, quae citiſſime atque dexterrime ageretur. Vt autem Alcibiadem eiusque collegas, ademto imperio, priuatos feceratis, claſſemque cum copiis Thraſyllo caeterisque nouem viris, eius collegis, tradideratis, horum decem virorum nullo non cupiente mea naui vehi, peruicit tandem Archeſtratus Phrearrhius, vt ea veheretur. Illo apud Mitylenam exſtincto, Eraſinides ea mecum vectus eſt. Atqui nauem ſic inſtructam, quanti putatis conſtitiſſe? quantum aes abſumſiſſe? quot noxias hoſtibus dediſſe? quot ornamenta ciuitati comparaſſe? Documentum poſcitis? ingens enimuero dabo. In poſtrema pugna nauali, cum claſſis veſtra laceraretur, ſolus ego trierarchorum omnium a vobis laudem merui. Nam trierarchi quoque tum, perinde atque imperatores, re turpiſſime geſta in offenſionem veſtram incurrerunt, quod ambo pariter ſocordia et imprudentia ſua iſtam vobis tantam atque tam inſanabilem plagam contraxiſſent. Nolim itaque vos aegre ferre rei mihi glorioſae factam a me commemorationem. Solus ego tum, (nam imperator naue mea tum nullus vehebatur,) non ſolum nauem meam ſaluam in portum veſtrum reduxi, ſed etiam Nauſimachi Phrearrhii nauem, quam e periculo et manibus hoſtium eripueram. Felicitatem hanc atque laudem propriam non ſecundae fortunae temeritati, ſed ſapientiae inſtitutorum meorum debeo. Habebam enim toto illo mei trierarchatus ſpatio, mecum, liberalitate mea obſtrictum, Phantiam gubernatorem, qui Graecorum

corum omnium gubernator dexterrimus atque feliciſſimus tum habebatur. Sed remiges quoque comparaueram iſto gubernatore dignos, paremque illis reliquam naualium miniſtrorum familiam. Vera haec a me dici, noſtis quidem vos omnes, quotquot tum temporis militiam ibi locorum tolerabatis; verumtamen cita tu mihi Nauſimachum. *Teſtis.* Naues vniuerſae iſto e praelio ſeruatae ſunt numero duodecim, quarum vnus ego duas opera mea ſeruatas in portum veſtrum retuli, meam atque Nauſimachi triremem. Pro tot igitur tantisque diſcriminibus veſtri cauſa toleratis, ornamentisque a me in remp. collatis, rogo nunc, non munus, vt reliqui rogare ſolent, ſed licentiam ſolummodo fortunas meas impoſterum ſaluas poſſidendi, exiſtimans non mihi maiori, quam vobis, dedecori futurum, ſi vos mihi, ſiue volenti, ſiue nolenti, per vim et nefas bona mea eripiatis. Iactura quidem ipſa bonorum haud adeo me ſit cruciatura; ſed vitam haud merear, vt contumeliam accipiam, muniaque ſumtuoſa defugientibus creetur opinio, quae in remp. erogarim, ea mihi ſine gratia periſſe, ipſos autem recto vſos conſilio, facultatum ſuarum prorſus nihil in vos impendiſſe. Quodſi ergo me audietis, et aequam iuſtamque feretis ſententiam, et vobismet ipſis fructuoſa atque ſalutaria praeferetis. Vectigalia publica, iudices, videtis quam ſint exigua; et illa ipſa tam exigua quam miſere turpiterque ab adminiſtratoribus furtisque et rapinis diſcerpantur; vt verum videantur hi cernere, qui ſtatuunt, certiſſima vobis vectigalia eſſe facultates volentium munera edere. Quodſi ergo ſanioribus vti voletis conſiliis, noſtram, quotquot ciues veſtri ſumus, rem familiarem haud minore cura diligentiaque tuebimini, atque veſtrum ſuam quisque propriam tuetur, certi cum ſitis, noſtra ſi nobis relinquatis, poſſe vos iis impoſterum quoque perinde vti, atque pridem vſi eſtis,

omnes-

omneſque vos certos arbitror eſſe, me facultatum mearum multo diligentiorem atque fideliorem fore quaeſtorem, quam veſtri quaeſtores ſunt in bonis publicis adminiſtrandis. Sin autem mendicum me reddideritis, non me ſolummodo laeſeritis, ſed vna vosmet ipſos quoque fraudaueritis. Fructus enim huius iniquitatis ad vos non perueniet, ſed alii vna cum reliquis bonis veſtris, etiam haec noſtra concerpent et inter ſe partientur. Etiam hoc par eſt vos conſiderare, multo magis vos decere, bona veſtra mecum communicare, quam de meis mihi controuerſiam mouere, et commiſeratione potius me amplecti nudum et ſpoliatum, quam diuitiis affluentem invidentia inſectari, votaque palam ad deos facere, vt hac in ciuitate largum exſiſtere iubeant prouentum ciuium mei ſimilium, qui perinde cupiditatem ſuam ab alienis compeſcant, quam ſua in vos erogare ardeant. Quam ſtatim dicam ſententiam, eius duritie et aſperitate nolim veſtrum quemquam, iudices, offendi, Vera enim eſt, vt ego equidem interpretor. Quaeſitores veſtri multo mihi videntur rectius facturi, ſi vos in tabulas publicas referant, vt debentes mihi, quam fecerunt, cum me in diſcrimen cauſae pro me dicendae adduxerunt, quaſi ego veſtrorum bonorum partem meam per nefas feciſſem. Ita enim me aduerſus remp. gero, vt priuatim parcam, publice autem gaudeam largus et liberalis eſſe. Non de reliquiis fortunarum mearum ita ſuperbio, quam de largitionibus ad vos a me profectis glorior; exiſtimans, harum quidem gloriam propriam mihi atque perennem eſſe, illas autem me his debere, qui mihi reliquerunt; et ob fortunas quidem a calumniis inimicorum me per nefas exagitari, litibus moleſtis et iniuſtis implicatum; ob largitiones autem mereri veniam a vobis atque abſolutionem in cauſis capitalibus. Conſentaneum et aequum ſi fieret, non laborarent nunc alii deprecationibus

me ve-

me veſtrae iracundiae eripere, ſed eſſet potius mea tanta apud vos auctoritas et gratia, vt, ſiquis amicorum meorum eiuſmodi certamen, quale hoc meum eſt, haberet decertandum, vos eum mihi poſcenti condonaretis; aut ſi cauſa capitis ipſi mihi peregrino in foro eſſet dicenda, vos per legatos pro me apud illos extraneos deprecaremini. Ne iſta quidem criminari licet, multos honores me geſſiſſe, per quos de veſtro creuiſſem; neque turpibus de cauſis me in ius vocatum eſſe, aut dedecus aliquod vobis contraxiſſe, aut publicis malis delectatum eſſe. Vniuerſe, priuatimque publiceque ita me geſſi, ni fallor, (et fidenter ad conſcientiam veſtram prouoco) vt purgandae vitae ante actae ergo nil opus ſit me multa verba facere. Quocirca vos rogo, iudices, vt eadem de me nunc quoque, quae pridem, exiſtimetis. neque ſolum ſumtuoſorum munium, quae pro vobis geſſi, recordemini, ſed etiam morum meorum, ſtudiorumque vitae omnis meae priuatae, arbitrantes, functionem hunc vnam omnium eſſe multo moleſtiſſimam, vt a puero inde vsque ad calcem vitae pudentem te atque temperantem praeſtes, et neque a libidine te quapiam vinci, neque a cupiditate illici et aufferri patiaris, ſed ita te geras, vt ciuium nemo, neque de te queratur, neque audeat in ius te vocare. Nequaquam ergo conuenit, iudices, auctoritati accuſatorum vos tantum deferre, vt nos condemnetis, ab hominibue proiectae audaciae accuſatos, qui per ſacrilegia, quorum rei aguntur, ad iſtam potentiam iſtasque ad opes graſſati ſunt, et tanta proteruia ipſi ſemet fidunt, vt, cum purgare crimina in ſe intorta nequeant, ipſi vltro alios accuſationibus laceſſere ſuſtineant. In caſtris tam raro verſantes, vt Cineſias ipſe, in iſta valetudine mollitieque corporis muliebri, tamen crebrius arma geſſerit, tam acres ſe ferunt patriae propugnatores, ſtomachoque

tam

tam graui iniurias eius vltum eunt. Nihil de ſuo conferentes, quo respublica amplior fiat atque beatior, nullum non mouent lapidem, vt vos aduerſus viros fortes, optime de republica meritos, irritent atque exacerbent. Mores vtinam ipſi ſuos in concione depraedicent! neque enim habeo, quod ipſis imprecer grauius malum. Ego vero vos, iudices, modis omnibus oro quaeſoque et ſupplex obſecro, vt nolitis me largitionum acceptarum, eoque corruptorum iudiciorum reum pronunciare, ſed potius exiſtimare, nullas eſſe tantas opes, quas merere velim, vt per me peſtis aliqua patriae conſciſcatur. Inſanirem enim profecto, ſi ego, qui gloriae ſtudio incenſus facultates ad patriae inſeruiendum exhauſerim, largitiones acciperem, quo eidem patriae moleſtia creetur. Veritate ſuffragante nil dubito de me ita praedicare, vt aiam, ita me de vobis eſſe meritum, vt, ſi optabile ſit benefactoribus, iudices habere eos, quibus ipſi bene antea feciſſent, non videam, quos malim alios de me ſententiam, quam vos, dicere. Porro, iudices, (iuuat enim hoc quoque commemorare) nunquam pertaeſus ſum in vos ſumtus facere; neque metus meum cor inceſſit, ne, quo plus in vos erogauero, hoc indigentiores ſim meos neceſſarios relicturus, ſed iſtud mentem meam multo vehementius commouit, ſi a vobis imperata minus promte minusque libenter exſequerer. Neque miſeratio me vnquam cepit, ſi vitae periculum in pugnis naualibus adeundum mihi eſſet; non lacrymaui tunc, non vxoris, non liberorum ſubiit recordatio, neque graue et acerbum duxi, ſi pro patria occumbens liberos orbos, patre deſtitutos, eſſem relicturus, ſed illa me multo magis vſſit ſollicitudo, ſi quaerenda turpi modo ſalute mihique ipſisque probra iniungerem. Cuius meae erga vos voluntatis nunc praemium vos depoſco, aequum cenſens, pro eo, at-

que ego erga vos fuerim animo; periculis caput pro ſalute veſtra obiiciens, vos nunc, in tuto cum ſitis, mei meorumque liberorum ſalutem in periculo verſantem vobis ante alia omnia tuendam ducere; exiſtimantes, nobis quidem acerbum, vobis autem turpe fore, ſi eiusmodi ob crimina debeamus infamiae notam ſuſcipere, aut, exuti fortunis, in magna rerum multarum indigentia, circumcurſitare mendicantes, quae res futura ſit vobisque indigna, noſtrisque de vobis meritis. Neutiquam, neutiquam, iudices, ſed abſoluendo nos facite potius, vt impoſterum quoque tales nos habeatis viros, quales olim habuiſtis.

ORATIO XXII.

quae eſt accuſatio dardanariorum.

Multi me conuenerunt, iudices, qui ſe mirari dicerent, quod ego frumentarios coëmtores in ſenatu accuſaſſem, auctoresque mihi eſſent, tametſi eos flagitioſiſſime cenſeatis agere, cenſere tamen vos, accuſatores eorum nihilo ipſis eſſe aequiores, ſed ab his illos iniqua cauſa opprimi. Exponam itaque primo loco, quid me coëgerit hos accuſare. Prytanes his de hominibus ad ſenatum cum retuliſſent, tanta exarſit ſenatus in eos iracundia, vt eſſent in oratoribus, qui ſenatui auctores fierent, vt frumentarios indicta cauſa morte mulctandos vndecimuiris traderet. Ego vero graue et indignum ratus, ſenatum hoc modo aſſueſieri poenarum extremarum praecipitandis exſecutionibus, cum aſſurrexiſſem, dixi, me cenſere, aduerſus coëmtores frumentarios oportere iudicium ex formula proceſſus forenſis inſtrui, quod exiſtimarem, vos, iudices, frumentariis, ſi digna extremo ſupplicio feciſſe fuiſſent conuicti, non minus eſſe iuſta decreturos poenamque meritis dignam irrogaturos, atque nos, ſenato-

ſenatores qui ſumus. Sin autem nihil deliquiſſent, non oportere eos indicta cauſa exitio dari. Qua oratione ſenatui approbata, erant qui me conarentur in inuidiam adducere, ac ſi ſtudio ſrumentarios ſeruandi huius ego factus eſſem auctor ſententiae. Ego vero apud ſenatum quidem, cum iſtaec cauſa agitaretur, huic criminationi ſatisfeci. Reliquis enim ſenatoribus tacentibus, cum aſſurrexiſſem, frumentarios ita accuſabam, vt toti conſeſſui planum facerem, me pro iis non dixiſſe, ſed legibus in republica noſtra ſancitis ſubueniſſe. Has ego ob cauſas litem hanc exorſus ſum. Metuens autem a plebe criminationes, volo cauſam hanc in veſtro quoque, iudices, foro exſequi, exiſtimans, turpe mihi fore, eam prius a me omitti, quam vos de ea pro arbitrio veſtro pronunciaueritis. Aſcende tu mihi, primus omnium. *frumentarius aſcendit.* Dic mihi, inquilinus es? Sum. Iuribus inquilinatus frueris ea lege, vt pareas legibus ciuitatis, an, vt facias quaecunque allubeſcit? Vt pareamn. Aliam ergo tibi poenam conuenire nullam cenſes, quam mortis, ſi conſtiterit, te commiſiſſe aliquid eiuſmodi, in quod leges poenam mortis ſanxere? Nullam aliam. Reſponde ergo mihi, faterisne te frumenti plus coëmiſſe, quam leges permittunt, quae leges quinquaginta tonnas coëmi permittunt? Ego plus coëmi, quam leges permittunt, at iuſſu magiſtratuum. Iam abſoluite hunc, iudices, vbi legem protulerit, iubentem frumentarios eam granorum copiam coëmere, quam magiſtratus imperarit. Quod ſi minus potuerit facere, vos eum condemnare oportet. Nos enim legem vobis exhibuimus vetantem, hac in vrbe commorantium quenquam frumenti plus quinquaginta tonnis (vel doliis) coëmere. Oportebat quidem, iudices, haec hactenus dicta ad accuſationem ſufficere, reo crimen confitente, et lege factum id vetante, quod hic ſe

com-

commiſiſſe fatetur, vobisque iureiurando obſtrictis ſententiam ex praeſcripto legum dicere. verumtamen quo vos de hoc quoque certi ſiatis, hunc frumentarium mendaci calumnia magiſtratus infamatum iſſe, neceſſe habeo, hoc de loco pluribus agere. Frumentariis nempe culpam in magiſtratus [rei annonariae tuendae atque regendae praefectos] conferentibus, arceſſebamus [nos, prytanes] magiſtratus, eosque interrogabamus, quid id rei eſſet, Tum duo quidem plane negabant ſe cauſae huius quicquam tenere. Anytus autem aiebat, ſuperiori hyeme, cum in annonae caritate frumentarii alii alios plus licendo ſuperare contenderent, interque ſeſe certarent, atque rixarentur, auctorem ſe ipſis eſſe factum, vt deſinerent contendere, exiſtimantem, vobis ipſis, qui ab his frumentum empturi eſſetis, conducere, quam viliſſimo vos emere. Non enim licere frumentariis carius obolo in modium, quam ipſi emiſſent, vendere. Quo itaque vobis conſtet, Anytum huius ſententiae auctorem ipſis eſſe factum, non quo frumentum a ſe coemtum reconderent, ſed ſolummodo ne in coëmendo ſe mutuo ſuperatum atque perditum irent, ipſum ad vos Anytum producam. *Teſtis.* Ecquis iam neget, Anytum quidem, ſedente adhuc ſuperioris anni ſenatu, huiusmodi oratione fuiſſe vſum, hos autem frumentum hoc coëmiſſe conſilio, vt id rurſus hoc anno, hoc, qui nunc ſedet, ſenatu, cariſſimo venderent? Audiſtis hos magiſtratuum iuſſu frumentum non coëmiſſe. At fac tamen eos vel maxime vera praedicare. Quid tum? Non purgantur iſtiusmodi excuſatione, ſed hoc agunt, quod ad rem minime pertinet, vt criminis ſui poenaeque communione magiſtratus implicent. Legibus enim ita deſtricte atque diſerte edicentibus, qui fiat vt poenas a legibus conſtitutas effugiant, ſiue qui facto per ſe, ſiue qui per alios auctoritate, in leges impingunt? Verum-

tamen

tamen ne ipſe quidem ſuſpicor eos ad hanc latebram eſſe receptum habituros; at neſcio an coram vobis quoque, prout in ſenatu fecerunt, iactaturi ſint ſuum veſtri ſtudium, dicturique, ſe beneuolentia erga ciuitatem actos frumentum coëmiſſe, quo poſſent id vobis quam viliſſimo vendere. Sed eos in hoc mentiri, cum aient, documento planum faciam imprimis graui atque perſpicuo. Veſtri enim caritate ſi feciſſent, oportebat eos frumentum a ſe coëmtum plures per dies eodem pretio vendere, donec coémtae copiae defeciſſent. Iam vero medimnum perſaepe eodem die drachma carius vendebant, quaſi medimnatim coëmiſſent. Teſtes producam. *Teſtes*. Miram enimuero atque incredibilem inconſtantiam atque repugnantiam in modo, quo hi ſuam erga vos voluntatem, ſi dis placet, declarare contendunt. Quum collationibus pecuniariis conferendis amor erga vos declarandus ipſis eſt, tum conferre recuſant, paupertatem excuſantes, quamquam gloriam mereri ſic poſſent, fama liberalitatis ad multos permanante; Cui autem crimini leges mortis poenam praefiniunt, id crimen ſumma cum cautione atque latendi diligentia committentes, quod latere ipſorum interſit quamplurimum, gloriantur id ſe veſtri ſtudio facere. Atqui vos omnes noſtis, his omnium minime conuenire, vt ſtudeant in veſtrae caritatis excuſatione deliteſcere. Eccui enim minus, quam his, conuenit bene vobis velle, atque vt res veſtrae proſpere vobis ſuccedant, in votis habere, quorum tam ſeparata ſunt emolumenta rationesque a veſtris, vt e damnis veſtris ipſi creſcant? Lucrantur enim tum quam plurimum, quum nuncio publicae alicuius calamitatis acceptae ciuitas conterretur. Tunc frumentum cariſſimi vendunt. Tam ſunt malorum veſtrorum auidi, iisque tam delectantur, vt non ſolum vera, et reapſe vobis coelitus immiſſa aut quacunque alia fraude oblata mala primi omnium ſciant, atque in

 famam

famam emittant, ſed et, veris deficientibus, ipſi falſa comminiſcantur, quo ingentia annonarum pretia in vanum vobis territis extorqueant. Rumores ſpargunt a ſe confictos, claſſem frumentariam in Ponto naufragio periſſe, aut e Ponti faucibus egredientem a Lacedaemoniis interceptam eſſe, aut emporia clauſa, aut induciis renuntiatum iri; eo denique procedunt inimicitiae, vt vna cum hoſtibus certatim vobis inſidientur. Frumento enim cum maxime indigetis, [claſſe hoſtium portus veſtros obſidente, commeatuumque importationes impediente] tum hi maxime frumentum horreis clauſum tenent, tum vendere nolunt, ne ſcilicet de pretio frumenti ſecum decidamus, ſed cupide, atque cum congratulatione redimamus, quantiuis indicent. Quo fit interdum, vt ipſa tenente pace ab hisce patriae hoſtibus veluti obſidione premamur, machinisque conuellamur. Dudum eſt ex quo ciuitas horum hominum nequitiam et erga vos maleuolentiam ſenſit, eique obicem ponere cauit. Satis enim habens aliarum rerum omnium venalium inſpectionem vnis aedilibus demandare, huic vni generi quaeſtus exercendi peculiarem magiſtratum praefecit. Sunt hi Sitophylaces, ſic dicti, ſeu ſpecierum annonariarum cuſtodes; quos per ſortem creatis. Hos Sitophylacas ſaepe vos, cum veſtri ciues eſſent, tamen extremis ſuppliciis affeciſtis, quod horum frumentariorum fraudes domare et coercere non valuiſſent. Atqui cuſtodes furum ſi morte afficitis propterea, quod fures ſatis compeſcere non potuerunt, ecquid fures ipſos pati quas poenas dare vobis oportebit? Recordari quoque iudices, vos decet, fieri nullo modo poſſe, vt hos abſoluatis. Eos enim ſi abſoluatis, qui ipſi fatentur ſe aduerſus mercatores coniuraſſe, incurretis in eam opinionis foeditatem, vt ipſi vos quoque peregrinis veſtros portus frequentantibus inſidiari videamini. Aliud enim

enim quodcunque, non hoc, ſi excuſarent, nemo haberet, quod de veſtra eorum abſolutione quereretur. Nam penes vos eſt, vtris malitis credere, accuſatoribus, an reis ſeſe purgantibus. Iam vero qui faciatis, vt grauis et indigni facinoris notam effugiatis ſi eos impune ſinatis abire, qui ipſi fatentur a ſe conſciis et volentibus leges eſſe violatas? Recordamini, quaeſo, iudices, quam multos hoc ipſo de genere hominum morte mulctaueritis, qui cum hoc ipſo de crimine, quo nunc hi, fuiſſent in iudicium vocati, infitiando ſubterfugere ſtuduiſſent, ſuaeque innocentiae teſtes adeo coram vobis produxiſſent. Accuſatorum nempe criminatio credibilior vobis reorum infitiatione videbatur. Atqui quomodo res ſit non miranda, ſi ius eodem de crimine dicentes, reos punire malitis infitiantes, quam ipſos confitentes? Praeterea, iudices, nullum eſt genus certaminum forenſium, e cuius dextra ſiniſtraue diſceptatione enaſcens emolumentum detrimentumue magis ad vniuerſam ciuitatem pertineat, quam hoc genus. Quaerent itaque ciues atque noſcitabunt, quae veſtra ſit hac de cauſa ſententia. Exiſtimant nempe, mortis quidem poenam in hos reos ſi decernatis, reliquos etiam hac de familia pudentiores impoſterum fore; ſin autem hos ſine damno abire ſinatis, effrenem licentiam veſtro exemplo dediſſe his furibus videbimini, pro libidine ſua graſſandi. Verum oportet, iudices, non ob peccata ſolum iam commiſſa punire, verum etiam exemplis ſtatuendis terrorem poſt futuris iniicere. Nam aut hoc pacto, aut nullo, conſequemini vt ſint tolerabiles. Quamquam vel ſic quoque vix erunt. Recordamini, iudices, etiam hoc. Nullo ex alio hominum ordine plures, quam ex hoc, cauſas capitis certarunt. Tam ſpiſſa lucrantur ex iſto quaeſtu frumentario, vt quotidie pericula capitis adire malint, quam finem modumque imponere cupiditati, turpiſſimis et iniquiſſimis artibus vos defraudanti at-

que expilanti. Ne ſi lamentabiliter quidem ſupplicent atque obſecrent, recte commiſerationi locum dederitis. Multo ſit ſatius, vos miſerorum ciuium, quos horum ſicariorum cupiditas iugulauit, miſerari ſortem, nec non mercatorum, quorum in capita fortunasque hic furum globus coniurauit; iisque debitas poenas ab his repetere, eoque pacto et gratiam a mercatoribus inire, et eos ad annonas huc conuectandas multo reddere lubentiores atque paratiores. Sin minus, certo futurum exiſtimate, vt mercatorum quoque animos occupet eadem opinionis foeditas, atque, id quod modo dicebam, veſtra abſolutio horum nebulonum in ciuium animis creatura videtur. Ecquid enim aliud, quam vos cum furibus colludere, cenſebunt mercatores, audientes, eos mangones ſpecierum annonariarum a vobis abſolutos eſſe, qui ipſi faſſi ſint, ſe nauiculariis inſidiari? Neſcio iam, quae plura diſputare debeam. Nam aliorum quidem reorum crimina neceſſe factu vobis eſt, vt ab accuſatoribus doceamini; horum autem improbitatem ipſi vos omnes iam dudum noſtis. Quod ſi ergo hos condemnabitis, vna iuri aequo ſatisfacietis, et frumenti pretium minuetis; ſin minus, accendetis.

ORATIO XXIII.

qua Pancleo negatur Plataeenſis eſſe.

Multa, iudices, hac de cauſa diſputare, neque ſcio, neque opus eſſe arbitror. Recte autem a me in hunc Pancleonem ſuſceptam eſſe actionem hoc ex titulo, quod Plataeenſis non ſit, quem ſe fert, id vero nunc planum vobis facere ſtudebo. Hic Pancleon itaque, cum diu me vexaſſet, iniuriasque dandi finem nullum faceret, acceſſi ad ergaſtulum fullonium, in quo mercenariam operam nauabat, diemque dicebam, qua eſſem cum eo in foro Polemarchi acturus, iubens, ea die adeſſe

eſſe cauſam dicturum. Opinabar enim, inquilinum eſſe. Recuſante autem illo, atque negante forum illud eſſe ſibi competens, qui, non inquilinus, ſed Plataeenſis eſſet, interrogabam, quonam ergo in demo ſeu municipio domicilium haberet, et cuinam eſſet demo adſcriptus. Inter haec amicus ex iis, quos mecum ſumſeram, vt de actis teſtarentur, auctor mihi fiebat, vt illum eam quoque apud tribum, vnde ſe Pancleon oriundum eſſet laturus, denunciarem. Cui admonitioni parui. Illo itaque reſpondente, ſe Decelea eſſe oriundum, citabam eum ad iudices tribus Hippothoontidis. Poſt ad tonſtrinam ibam, vbi Deceleenſes conuenire ſolent. Ibi ſciſcitabar, nec non ſi quos alibi Deceleenſes indagarem, num noſſent aliquem Pancleonem, qui ſe e municipio ipſorum oriundum ferret. Negabant omnes noſſe. Vnde coepi certior eſſe, non Plataeenſem, ſed peregrinum eſſe, Quo cum accederet, quod audirem, ab aliis quoque hunc hominem apud Polemarchum fuiſſe delatum, illarumque litium alias adhuc pendere, alias iam eſſe deciſas, ſed ita, vt aere mulctatus abiſſet, ego quoque nullus iam dubitaui nomen eius ad idem forum deferre. Primum itaque teſtes ego vobis exhibebo Deceleenſium eos, qui ſe noſſe negarunt, Pancleonem municipalem ſuum eſſe; deinde, quotquot in vrbe iam adſunt ex iis, qui lite aduerſus eundem inſtructa perfecerunt vt condemnaretur. *Teſtes.* Tenetis iam cauſas, iudices, quibus ego motus eum in foro Polemarchi in ius vocaui. Illo autem, opponenda exceptione fori haud competentis, hoc iudicium eludente, coepi multo etiam, quam ante, acrius in veri fontem inquirere, cauendum mihi ratus, ne cuiquam arrogantia et proteruia elatus contumelioſa calumnia hominem inſontem vexare magis, quam ab inimico poenas iniuriarum mihi debitas repetere viderer. Omnium itaque primum

 Euthy-

Euthycritum, quem Plataeenſium noram vetuſtiſſimum, ſuſpicatus, eum rem optime tenere, interrogabam, numquem noſſet Hipparmodori filium, Pancleonem, Plataeenſem. Bene quidem, aiebat Euthycritus, Hipparmodorum; filium autem eius neque Pancleonem noſſe, neque alio quocunque nomiue appellatum. , Accepto hoc reſponſo, pergebam alios quoque, quos eſſe Plataeenſes noram, interrogare. Verum omnes, negantes ſe nomen hoc noſſe, ablegabant me, ſi vellem quam expeditiſſime atque exploratiſſime certior huius rei fieri, ad forum illud, vbi recens caſeus vaenit. Illuc enim menſis cuiusque Calendis Plataeenſes omnes conuenire. Seruata die, Plataeenſes ibi congreſſos interrogaui, numquem noſſent ciuem ſuum Pancleonem. Reliquis tum omnibus infitiantibus, tandem tamen vnus eorum aliquis mihi confirmabat, ciuem quidem ſe nullum noſſe ſic dictum, at eſſe ſibi ſeruum fugitiuum hoc nomine. addebat dictis aetatem et ſtaturam hominis, artemque, quam factitaret. Haec vera eſſe, quo certi ſitis, Euthycritumque, quem primum percontatus ſum, et reliquorum Plataeenſium ad quoscunque adii, et illum ipſum Nicomedem, qui ſe dominum Pancleonis tulit, teſtes exhibebo. Inhibe tu aquam. *Teſtes.* Diebus haud multis poſt videns ego Pancleonem hunc ab hoc ipſo Nicomede, qui modo teſtatus eſt ſe dominum eius eſſe, in ſeruitutem redigi, volens cognoſcere quid rei eſſet, acceſſi. Longam et acrem poſt rixam, erant qui affirmarent, Pancleoni fratrem eſſe, qui eum in libertatem eſſet vindicaturus. Super hoc praeſtito vadimonio, hominem, quandocunque poſtuletur, exhibitum iri, diſceſſum eſt in forum. Poſtero die ego quoque in foro aderam, cum teſtibus; cum proteſtationis ergo, qua Pancleon actionem in ſe meam amolitum erat, tum actionis, qua Nicomedes eum in ſeruitutem relactum ibat; quo cognoſcerem, qui cauſae huius eſſet futu-

futurus euentus, et quisnam eum eſſet in libertatem vindicaturus, et quibus argumentis. Verum neque praetenſus ille frater aderat, neque fideiuſſorum quisquam, qui pro eo cauerant, et quorum ob ſperatam condictamque in foro praeſentiam illa ſponſio ſuperiori die acceptata fuerat. Muliercula ſolummodo quaedam aderat, aiens eum ſeruum eſſe ſuum, ſuper eoque cum Nicomede contendens, atque negans ſe Nicomedi conceſſuram, Pancleonem in ſeruitutem agenti. Longum ſit tum dicta enarrare. Verum, tametſi et Nicomedes eum vellet miſſum facere, et mulier item, ſi quis alius eum aut in libertatem aſſereret, aut ſeruum ſuum eſſe contenderent, eo tamen violentiae atque furoris procedebant, vt abirent cum homine vi extorto atque abrepto. Vobis itaque, iudices, quo conſtet vera eſſe, quae dico, ſcilicet, et pridie fideiuſſores de ipſoque homine ſiſtendo, et de fratre, libertatis vindice, producendo, cauiſſe, et tum, die poſtero, aduocatos eius vi manuque foro et manibus litigantium eum eripuiſſe et ſecum abduxiſſe, harum rerum teſtes vobis dabo. Tu autem inhibe aquam. *Teſtes.* Perſpectu iam facile eſt, Pancleonem ipſimet ſibi videri, non modo non Plataeenſem, ſed ne ingenuum quidem. Qui enim eo, quod paſſus eſt ſe vi manuque foro et arbitrio iudicum extorqueri, amicos in diſcrimen cauſae de violentia illata dicendae coniicere maluit, quam via iuris aequi in libertatem vindicatus, ab iis poenas repetere, qui ſe in ſeruitutem actum iſſent, difficile arbitratu non eſt, eum ſeruilis ſuae ſibi conditionis probe conſcium fuiſſe, eoque metuiſſe, fideiuſſoribus datis, periculum iudicii de ingenuitate adire. Ex his ferme vos omnes intellexiſſe, iudices, arbitror, multum abeſſe, vt Pancleo Plataeenſis ſit. Verum, vt ipſe ſemet optime norat, ita deſperauit quoque vnquam futurum, vt vobis perſuaderet, vt Plataeenſem

eſſe ſuſpicaremini. Id quod aperte inſtitutis ſuis prodidit. Ariſtodicus enim hic, quem inter teſtes meos coram cernitis, iudices, hunc eundem Pancleonem actione apud Polemarchum aliquando perſecutus eſt. In ἀντωμοσίᾳ huius cauſae iuratus confirmabat Pancleo ſe Plataeenſem eſſe, eoque ſe neceſſitate coram Polemarcho ſtandi nulla teneri. Teſtis autem ab Ariſtodico contra eum productus, iuratus negabat eum Plataeenſem eſſe, Huic teſti Ariſtodici denuntiabat quidem Pancleo falſi dicti teſtimonii actionem; verum actionem illam exſecutus non eſt, ſed aequo animo tulit ſe ab Ariſtodico reum peractum mulctae condemnari. Cui mulctae luendae dictam diem exire paſſus aere non depenſo, ſuperdiarius factus eſt; et Ariſtodico propterea ſupellectilem eius domeſticam diripere parante, tandem cum eo conditionibus quas impetrare potuit commodiſſimis decidit, et ſic mulctam ſoluit, impetrata ab actore qualicunque remiſſione. Vera haec eſſe teſtes confirmabunt a me exhibendi. Inhibe tu aquam. *Teſtes.* Verum ante quam haec deciſio coaleſceret, metu Ariſtodici, Thebas hinc auffugerat Pancleon, vbi pro inquilino diu habitauit. Atqui vos omnes ſcire, iudices, arbitror, ſi vere Plataeenſis eſſet Pancleon, conſentaneum fuiſſe, vt quocunque alio terrarum in angulo latitare mallet, quam Thebas concedere. Thebis autem diu Pancleonem habitaſſe, quo certi ſitis, audite hos teſtes. Inhibe tu aquam. *Teſtes.* Sufficere haec mihi dicta, iudices, arbitror, quae ſi memoria tenebitis, certus ſum vos ea ſcituros eſſe, quae cum vera et aequa ſunt, tum ego vos oro quaeſoque vt ſciſcatis.

ORA-

ORATIO XXIV.

quam qui habet, is ſenatum docet, inualidum vtique ſe eſſe, contra quam accuſator infitieretur, eoque iure ſibi negat ademtum iri ſtipendium, quod adhuc a rep. tuliſſet, rogatque vt id impoſterum quoque ſibi percipere liceat.

Multum abſum, ſenatores, vt iraſcar huic accuſatori, vt gratiam potius ei habeam, qui certamen oc mihi compararit. Qua enim antehac carebam oportunitate legitimaque cauſa omnem meae vitae rationem coram vobis explicandi, eam nunc per hunc adeptus ſum. Conabor itaque hac oratione planum facere, hunc quidem mentiri, me autem ad hoc diei vitam egiſſe eam, vt laude ſim, quam inuidia, dignior. Nam inuidia ductus, nullaque alia de cauſa, videtur hic homo me hos in certamen detruſiſſe; quamquam iis qui inuidet, quorum alii miſerentur, ecquod ille flagitium vnum omnium vobis abhorrere videtur? Quamquam cur mihi inuideat, ego equidem nil cauſae cerno. Nam ſi opum cauſa, nullae mihi ſunt; et ſi ait eſſe, iniuſta me calumnia it oppreſſum. Sin autem ſimultatem neſcio quam ſuam mecum praetendit, eaque ſe impulſum ait ad hanc litem mihi mouendam, pariter mentitur. Ea enim eſt eius improbitas, vt tota mea vita cauerim rei quicquam cum illo commune habere. Neutram in partem eo ſum vſus. neque amicum, neque inimicum vnquam eum habui. Eccur itaque tandem, Senatores, ita mihi inuidet? Nam ſe mihi inuidere tam apertis prodit indiciis, vt infitari nequeat. Dicam vobis. Virtute ipſi praeſto. Vſus hac, quam videtis, calamitate, ciuis tamen ſum illo fortior atque honeſtior; et ſemper ſtudui eſſe, ratus oportere labes corpori a ſiniſtra quadam fortuna oblatas mentis laudibus corrigi. Neque mei me conſilii poenitet, ſed rectam me viam tenuiſſe perſua-

mihi habeo. Menſ enim ſi mihi ſit, perinde atque corpus eſt, vitioſa atque mutilata, et morum prauitate ſi huic praeſtem? non ſim perinde turpis futurus et abominabilis, atque hic eſt? Sed haec hactenus. Ipſam nunc ad cauſam accedamus. de qua quam breuiſſimis potero, conficiam. Accuſator nempe obolum a rep. adhuc mihi praebitum negat fas eſſe impoſterum praeberi, ſed ait denegandum eſſe. corpus mihi validum et robuſtum eſſe. titulum ergo ἀδυνάτου, ſeu inualidi, cuius praetextu ſtipem illam adhuc percepiſſem, mihi nullo modo competere. praeterea me artem tenere atque exercere tam fructuoſam, vt ea vel ſola, etiam ſine illo ſtipendio, me poſſit alere. Et argumentis vtitur, ad corporis quidem robur demonſtrandum, hoc, quod alias in equos non ſim aſcenſurus; ad docendum autem, quaeſtum ex arte me facere ſatis vberem ad vitam ſuſtentandam, iſtoc, quod conſuetudine vtar hominum ſumtuoſorum et prodigalium. Quaeſtum quidem ex arte mea, vitamque reliquam, quae ſit, noſtis, ſenatores, ni fallor, vos omnes. Dicam tamen nihilominus paucis. Pater facultatum mihi nihil reliquit, dudum vita defunctus. Matrem, hoc triennio ante demum defunctam, de meo ad vitae finem vsque alui. Liberi nondum ſunt, qui curis ſuis meo corpori de victu cultuque neceſſario proſpiciant. Artem, quam ſterilem parumque fructuoſam exerceo, incipio iam, obrepente ſenio, aegre exercere; neque comparcere mihi adhucdum potui tantum aeris, vnde ſeruum emerem, quem eam artem docerem, eoque adiutore in illa exercenda vterer. Vectigal mihi nullum eſt aliud, praeter hanc ſtipem, qua ſi me priuetis, periclitor de ſorte diriſſima ſubeunda. Quapropter penes vos cum ſit, ſenatores, ita me ſeruare, vt vna ius et fas quoque ſeruetis, nolite me ita perdere, vt eo facto vosmet ipſi ſummo ſcelere obſtringamini. neque detrahite

mihi nunc, ſeniori et inualidiori facto, id, quod olim iuniori adhuc atque valentiori dabatis, neque ſinite ab huius accuſatoris mei calumniis ita vos incitari atque in furorem agi, vt crudelibus modis accipiatis eos, quorum miſeria vel ipſos inimicos ad commiſerandum flexura ſit; poſtquam olim erga eos ipſos adeo, quibus corpus nulla deformatum eſſet labe, mirifice miſericordes fuiſſetis; neque reliquos pari ſortis aduerſitate mecum vſos ad moeſtitiam atque deſperationem adigite. id quod facturi ſitis, ſi mihi iniuriam offerre ſuſtineatis. Foret vtique abhorrens, vos, ſenatores, quam ſtipem me olim paſſi eſtis a rep. ferre, cum calamitate adhuc ſimplici premerer, eam mihi hoc tempore ereptum ire, quo ad illam olim ſimplicem calamitatem, [artuum mutilationem] geminum aliud acceſſit malum, ſenium, et morbi, cum tota cohorte malorum illinc exſiſtentium. Paupertatis meae magnitudinem vel ſolus videtur accuſator meus docere poſſe omnium liquidiſſime. Fac me, choregum tragoediis nuncupatum, illi conditionem offerre fortunarum permutandarum. Quid tum? Vel decies malit choregi partes agere, quam ſemel fortunas mecum permutare. Ecqui ergo graue non ſit accuſatorem iactare audere, me ob quaeſtus vbertatem cum locupletiſſimis verſari, atque prodigalitate certare, qui accuſator, ſi, quod dixi, eueniat, tam ſe ſit iniquum, et multo etiam nequiorem exhibiturus? De geſtatione mea in equo quod eum nihil puduit ad vos commemorare, neque vltricis fortunae metu abſterritum, neque vultus veſtri reuerentia repreſſum, neceſſe habeo me purgare. potero tamen breuis eſſe. Quibuscunque, ſenatores, huiuſmodi quaedam obtigit corporis labes, hos omnes arbitror hoc quaerere, meditari, circumſpicere, vt aliquam inueniant machinam, per quam iſta labes ſibi fiat verſatu atque toleratu quam expeditiſſima, minimaque cum moleſtia

quaſi

quaſi habilis. Quorum in numero cum ego quoque eſſem, offenſione ſiniſtrae fortunae debilitatus, hanc mihi machinam excogitaui, qua moleſtias itinerum alleuarem, quae ſuſcipienda mihi ſunt paulo longiora, quam ſunt illa quotidiana et ineuitabilia [in forum et ad familiares in vrbe, quo pedibus ligneis fultus commeare ſoleo.] Equus eſt illa machina, in quem inſcendo, non, quod hic ait, ſuperbia tumens, non inſolentia geſtiens, ſed ob paupertatem, id quod perſpectu facillimum eſt, ſenatores, vel vnum hoc recogitanti. Facultates amplae ſi mihi eſſent, aſtraba [h. e. ſiue mulo, ſiue petorrita] geſtarer, non autem in equis alienis, precario ſumtis. Quia vero vehiculum hoc beatorum hominum comparare mihi aere meo non poſſum, ſaepe neceſſe habeo equis alienis vti. Annon erit inconſentaneum, ſenatores, quod in equos aſcendam mutuo rogatos, ex eo accuſatorem contendere vobis perſuadere, me δυνατὸν eſſe, [valentem et corpore et opibus] eoque priuandum beneficio legis, ſolos ἀδυνάτους, invalidos, ad ſtipis fructum admittentis; qui accuſator idem ſi me videat aſtraba [mulo, vel petorrita] vectum, haud ſit hiſciturus. ecquid enim dicat tandem, etiamſi oggannire velit? Quod geminis nixus inambulem ſcipionibus, cum alii ſingulis incedant nixi, vitio id ille mihi non dat; neque argumento hoc vtitur ad perſuadendum me in numero τῶν δυναμένων [potentium atque valentium] eſſe; equis autem quod vecter, ex eo colligit, hoc in cenſu me haberi oportere, quamquam cauſa non eſt eadem ob quam ego baculis incedo geminis nixus, atque, ob quam diuites incedunt nixi ſingulis. Videte, quo impudentiae proceſſerit hic homo, et quantum furore, quotquot ſunt, homines omnes vicerit, qui, vnus cum eſſet, vobis, ſenatores, tot numero qui ſitis, perſuadere tamen auſus ſit, inualidorum in numero me non eſſe habendum,

dum. Atqui vobis hoc ſi perſuaſerit, quid impedit, quominus in nouem Archontibus ſortiar? quid impedit, quominus obolum, mihi, vt valido, ademtum, huic, vt invalido, ſententia veſtra addicatis? Non enim profecto iudicio veſtro tam aperte refragaturi videntur nouem Archontes, vt, cui vos ſtipem adhuc, ceu inualido, indultam, rurſus tamquam valido ſubito facto denegaueritis, eundem ipſi a ſortitione ſui collegii, ceu adhuc invalidum, vt pridem, arceant. Sed bene habet. res in ſaluo eſt. Non eodem vos, atque hic, furore agitamini; neque rurſus hic perinde ſapit, atque vos. De quo ei congratulor. Dignus enim eſt, qui a vobis diſſentiat. Vos ſanae mentis eſtis compotes, hic cerritus eſt. Quid enim? Quaſi mutilatio pedum puella quaedam nubilis, orba, diues ſit, de qua domum ducenda atque habenda multi inter ſe in iure contendant, ita hic venit mecum litigatum, vobisque perſuaſum ita debilitatum mihi corpus non eſſe, atque vos omnes eſſe videtis. Vos autem idem mihi facturi videmini, quod faciunt omnes, quibus mens recta conſtat, vt veſtris potius oculis, quam huius orationi, credatis. Contumelioſum autem me cum ait eſſe, rixoſumque, et violentum, atque petulantem, in iſta, quam cernitis, mei corporis debilitate, ludos ſibi de vobis facit, pro puerisque vos ridet, quaſi fidem ipſi ſitis habituri, formidabilem me appellanti, nullam, ſi admodum mitem. Ego vero vos autumo, ſenatores, probe debere dignoſcere, quaenam hominum genera par ſit per naturam rerum ad inſolentiam efferri, et quibus rurſus negata ſit proteruia. Mendicos, rerumque omnium egentes haud eſt conſentaneum laſciuire, ſed eos, quibus multo plura ſuperſunt, quam vita poſtulat ſuſtentanda; neque, quibus corpus eſt imbecillum, ſed lacertis et neruis maxime fidentes; neque prouectos aetate marcidosque, ſed iuuenes adhuc corporibusque animisque vigentes. Diuites enim pericula foren-

forenſia de vi facta numis datis emercantur; pauperes autem, ab egeſtate coërciti, neceſſario manus continent atque modeſtiae ſtudent. Iuuenes ſi quid aetatis ferocia ablati deliquerint, facile veniam a ſenioribus impetrant. Reliquis autem inſoleſcentibus ſuccenſent, obiurgantque ambo pariter, tam ſenes, quam iuuenes. Valentes viribus vbi alios verberibusque commulcarint, aliisque contumeliis dedecorarint, ipſi poſſint illaeſi abire. Imbecilli autem, neque aggreſſores vlciſci poſſunt, neque, in mentem ipſis vbi venerit aliis iniuriam offerre, non ſuccumbere. Accuſator itaque proteruiam mihi atque rixoſitatem exprobrans, non ſerio agere, ſed iocari videtur, neque hoc agere, vt me talem eſſe vobis perſuadeat, ſed illud, vt me ſubſannet, quaſi facinus id ſit palma dignum. Praeterea quoque homines ait penes me conuenire multos atque facinoroſos, qui ſua cum prodigant, tum bonis inſidientur eorum, qui ſua tueri et ſalua ſeruare contendant. Ego vero vos meminiſſe velim, ſenatores, haec eum iactantem non me magis, quam reliquos omnes accuſare, qui artibus manuariis exercendis quaeſtum faciunt; neque eos magis, qui me frequentant, quam eos, qui officinas aliorum opificum. Vnus enim quisque veſtrum itare ſolet, alius ad tabernam vnguentariam, alius ad tonſtrinam, alius ad ſutrinam calceariam, alius quocunque tandem, quo animus quemque fert; plerique ad proxime forum habentes, pauciſſimi ad eos, quibus non plurimum a foro diſtant officinae, nulli prorſus ad hos, qui longiſſime illinc habitant. Quod ſi ergo veſtrum quis eos, qui ad me conueniunt, ideo pro improbis habet, paret eum idem eſſe de aliis quoque iudicaturum, qui apud alios otium conterunt. Sin autem hos quoque pro facinoroſis damnat, conſtat vniuerſum populum Athenienſem ab eo damnari. Omnes enim ſoletis aliquo conueni-

ueniru, et vbi vbi tandem otium fallere. Verum non video, quid opus ſit, me ad ſingula quaeque criminationum capita inſiſtentem, iisque occurrentem, moleſtiam vobis creare. Nam ſi grauiſſima quaeque reſutaui, quid attinet in iis ſerio contendere, quae tam ſunt futilia, atque totus homo ipſe eſt. Ego vero vos, ſenatores, oro quaeſoque omnes, vt quo pridem erga me fuiſtis animo, et quam de me habuiſtis conceptam opinionem, eandem impoſterum quoque ſeruetis, neque huius accuſatoris calumniis decepti me priuetis ea honorum patriae portione, quam ſolam mihi ſiniſtrae fortunae malignitas reliquam fecit. Praeſtigiis huius hominis tantum ne tribuite, vt, quod dudum mihi vltro tribuiſtis, id rurſus, morem huic gerentes, adimatis. Vt enim fortuna ſummis in patria honoribus me excluſit, ciuitas decreto ſuo exiguam hancce ſtipem mihi addixit aſſeruitque, rata, caſus in vtramque partem fortuitos eſſe communes omnibus. Qui ergo non ſim omnium infeliciſſimus, ſi, quam largitionem ciuitas eorum ſanxit in ſolatium, qui ſimili mecum calamitate perculſi ſunt, ea largitione me huius accuſatoris fraudet improbitas, tam diro ictum infortunio, vt propter id ſummis iu patria honoribus carendum mihi ſit? Neutiquam, ſenatores, neutiquam ſic ponite calculum. Ecqua enim mea culpa tantam veſtrae ſeueritatis iniquitatem meruiſſem? Num quod, me accuſatore, mulctatus quisquam bonis vniuerſis, ad mendicitatem decidit? Atqui nemo eſt, qui doceat, malum hoc vlli ciuium veſtrorum a me datum eſſe. An quod alienarum rerum ad me nil pertinentium curioſus ſum, et lingua proteruus, et manu praeceps, ferox, rixoſus, ad ſuſcipiendas ſimultates citus, et ſuſceptarum tenax? Atqui vita mea non vtitur oportunitatibus ad huiuſmodi ſcaeuitatem animi aut concipiendam aut nutriendam accommodatis. Sed forſitan quia intoleran-

dum

dum in modum contumelioſus, ſuperbus atque violentus ſum? Atqui ne ipſe quidem accuſator hoc affirmare auſit, niſi ſi hoc quoque mentiri velit, vt reliqua mentitus eſt omnia. At quia ſub triginta tyrannorum dominatu potens fui, eaque potentia ad ciuibus incommodandum abuſus? atqui veſtra cum plebe exſilium toleraui. In vrbe manere quamquam licebat, malui tamen vobiscum diſcrimina capitis adire, nudus rebus omnibus. Inſontem itaque me, nulliusque mihi culpae conſcium, nolite, ſenatores, iisdem excipere modis, atque merito excipitis facinoroſos, multorum ſcelerum conuictos. Recordamini, me nunc neque aerarii publici rationem reddere, quod nunquam adminiſtraui, neque honoris geſti, quem nullum vnquam geſſi; ſed de obolo certare. Quod cum feceritis, et vos aequa atque iuſta ſciſ:etis, et ego rogatis potitus gratiam vobis habebo, et hic denique, accuſator, diſcet, non infirmiſſimo cuique inſidiari, ſed ſimiles ſibi vincere.

ORATIO XXV.

quam qui agit, calumniam de affectata tyrannide depellit.

Vobis equidem, iudices, lubentiſſimus ignoſco, ſi ſermonibus huiuſmodi, atque accuſatoris ſermo fuit, veſtras aures perſonantibus, malorumque ſuperiorum memoria veſtros animos ſauciante, animo ſitis erga omnes pariter infeſto, qui tum in vrbe manſerunt. Accuſatores autem miror, ſi, priuatarum cuiuſque ſuarum rerum omiſſa cura, alienarum ſatagentes, cum probe ſciant, qui noſtrum inſontes ſint, et qui rurſus multis ſceleribus contaminati, tamen, lucri cupiditate ducti, territare magis inſontes calumniis atque emungere, quam vos docere ſtudeant, de omnibus, qui ſub triginta tyrannis in vrbe manſerunt, non idem vobis eſſe ſtatuendum. Nam ſi, quae ſub illorum dominamina-

minatu mala reipublicae euenerunt, ea commemorant ad mei criminationem nil facere exiſtimantes, ſed eo ſolummodo iactant, quo famam neſcio cuius eloquentiae aucupentur, nae illos ego admodum indiſertos duco, qui ne centeſimam quidem partem facinorum a tyrannis commiſſorum perſtrinxerint. Sin autem iſta accuſatorum inanis diſputatio eo tendit, quo me communicatorum cum tyrannis conſiliorum atque ſcelerum inſimulent, planum faciam, quaecunque illi aduerſus me protulerunt, ea omnia mera mendacia, et me talem eſſe, qualis vel optimus quisque Piraeenſium [ſeu exſulum] fuiſſet futurus, ſi iſta tempeſtate in vrbe manſiſſet. Vos autem rogo, iudices, vt ab hisce ſycophantis diuerſa ſentiatis. Horum enim opus eſt, inſontes in inuidiam adducere, in eoque elaborant, ſperantes, ex eorum concuſſione quaeſtum ſe facturos ſpiſſiſſimum; veſtrae autem partes ſunt, cum inſontibus quibusque nullo diſcrimine ciuitatem veſtram communicare. Sic enim protectores forma reip. nuper a vobis inſtituta et nunc obtinens quam plurimos habebit. Rogo itaque vos, et aequum cenſeo, iudices, vbi vobis conſtiterit, ad plebem veſtram a me noxiam nullam eſſe profectam, ſed potius remp. a me multis modis, et laboribus corpore meo toleratis, et contributionibus pecuniariis ornatam atque ſubleuatam eſſe, vt vos tum mihi, ſi non plus, quamquam plus meruiſſe aio, hoc ſaltim minutum tribuatis, vt deteriore ſaltim loco me eſſe ne ſinatis, quam nullo ſcelere obligatos, ne dicam, bene de vobis meritos. Sceleris autem nullius me reum eſſe, magnum hoc vobis eſto atque graue documentum. Ipſum memet ſi criminis commiſſi accuſatores coarguere poſſent, non profecto me nunc ob tyrannorum ſcelera poſtularent, neque ſe decere putarent ob illorum facinora alios ab illis facinoribus disiunctiſſimos criminari, ſed ipſos fa-

cinoroſos ad poenas dandum adigere. Iam vero autumant iracundiam, qua publice aduerſus tyrannos exarſiſtis, adminiculum eſſe ſatis idoneum ad alios perdendum, etiamſi nullo facinore obſtrictos. Ego vero perinde iniquum et inconſentaneum arbitror eſſe, ſiue tum fuerunt egregie quidam de republica promeriti, non eos, ſed alios, gratiam illorum meritorum atque honores ferre, ſiue mala quidam vobis tum magnaque et multa conſciuere, poenas eorum non hos vobis dare, a quibus illa mala profecta ſunt, ſed alios, nullius offenſionis nulliusque noxiae datae reos. Stultum ſit, quin furioſum, amicorum animos inſectationibus erga vos a vobis irritari, cum inimicorum ſatis et ſuper habeatis, qui pro magno lucro ſint reputaturi, inſontes iniuſtis calumniis aduerſus vos concitari. Vt autem notam teneatis, iudices, qua ſontes ab inſontibus facile dignoſcantur, docebo vos, quosnam ciues conſentaneum ſit paucorum principatum appetere, et rurſus, quosnam populari libertate delectari. Sic enim et vos ſtatum cauſae melius perſpicietis, egoque hoc facilius atque certius hac defenſione mea defungar, demonſtraturus, e moribus atque inſtitutis meis ſi fas ſit, id quod eſſe palam eſt, animi mei erga plebem veſtram habitum colligi, eos fuiſſe meos in vtraque veſtrae reipublicae fortuna mores, eaque inſtituta, vt ſuſpicio atque infamia animi erga plebem veſtram infeſti a me debeat eſſe alieniſſima. Primum itaque hoc veſtris animis proponite, iudices, neminem eſſe, qui naſcens ſecum in vitam inferat animum aut paucorum dominatui deditum, aut popularis libertatis ſtudioſum, ſed prout cuiusque ſtudiis forma quaeque gubernationis aduerſatur, ita quemque eam mutatam velle, atque euerſum ire. In vobis itaque, iudices, haud minimum eſt ſitum, ſi veſtra intereſt, vos ſtudium atque caritatem eius conſtitutionis, quae nunc obtinet, quam

plurimo-

plurimorum animis iniicere. Quae, vt diſputo, ita eſſe, facillime vos e memoria rerum ſuperiorum colligatis. Spectate modo, iudices, ambarum conſtitutionum principes quoties animum mutarint. Non Phrynichus, atque Piſander, aliique iſtius familiae, quos par erat partes plebis tueri, cuius aduocati eſſent conſtituti, tamen, a conſcientia ſcelerum exagitati, quae multa et enormia commiſerant, eoque metuebant, ne poenae eorum ſibi eſſent dandae, priorem oligarchiam condiderunt? Non in quadringentorum numero fuere multi, qui poſtmodum inter reliquos exſules e Piraeeo in vrbem redierunt? Non eorum, a quibus horum quadringentorum potentia conuulſa fuit, permulti poſtmodum in collegium triginta virorum cooptati patriae viſcera dilaniarunt? Quid? quod ex illis ipſis, qui, nomen ad illam expeditionem profeſſi, qua tyrannos in Eleuſine oppido concluſos oppugnatum indeque exturbatum ibatis, vobiscum in caſtra veſtra vrbe exierant, haud pauci illinc ad triginta tyrannos transfugerunt, cum iisque obſidionem in illo, quod dixi, oppido tolerarunt. Vnde haud eſt difficile perſpectu, iudices, diſſidere homines inter ſe non ſuper formis ciuitatum gubernandarum, ſed ſuper eo, quod cuiusque priuatim intereſt. Hunc ad canonem oportet vos ciuium quemque iudicare, inquirentes, qualem ſe quisque in democratia geſſerit, et quodnam ad eum rediturum fuerit emolumentum e ſtatus ciuilis commutatione. Nam ſic demum aequiſſimam atque veriſſimam eorum facere licet aeſtimationem. Quotquot ergo ſub democratia aut infamia notati fuiſſent, eo, quod honorum a ſe geſtorum rationes cenſoribus approbare minus potuiſſent, aut proſcriptione bonorum mulctati, aut alio quopiam ſimili infortunio icti, illis omnibus ego arbitror fuiſſe conſentaneum, vt nouas res appeterent, ſperantes in ea rerum commutatione portum

ſe tutum eſſe inuenturos. Quicunque contra non modo plebem nulla laeſerunt noxia, ſed eam potius tot tantisque ornarunt promeritis, vt plebem potius deceat illis praemia ſtudii atque operae referre, quam poenas ab iis repetere criminum ementitorum; in hos ſi quae intorqueantur calumniae, vos eas neque auribus neque animis admittere par eſt, ne ſi omnes quidem, quotquot in parte quadam reip. gerendae verſantur, eos aiant paucorum dominationi ſtuduiſſe. Iam non modo mihi, iudices, in iſto priſtino reip. ſtatu nulla contigit, neque priuatim, neqne publice calamitas, quae me coëgiſſet rationem cupide amplecti, qua praeſentibus a malis liberarer; ſed referebat etiam mea, priſtinum iſtum ſtatum liberae reip. manere, quia eo manente ſpes erat fructus e contentione mea pro patria percipiendi, quae ſpes mutata rep. prorſus decolabat. Quinquies triremem inſtruxi et rexi, quatuor praeliis naualibus interfui, contributiones pecuniarias in bello permultas contuli, aliaque ſumtuoſa munia obii, nihilo ſegnius, neque parcius, quam vllus alius ciuium veſtrorum omnium, pluraque in vos impendi, quam a legibus imperatum eſſet. Quorſum enimuero iſtaec? quo ſcilicet a vobis vir fortis et bonus haberer, et ſuſpicioſa ſi quae inciderent tempora, hoc expeditius atque proſperius in iudiciis decertarem. Sperare fructum huius mei ſtudii in democratia poteram, minus in oligarchia, quae me fortunis meis omnibus denudauit. Id quod ſecus fieri non poterat. Tyranni enim, non ſi qui de plebe bene meriti eſſent, eos gratia quadam ſua dignos habebant, ſed quo quisque vos infeſtius vexaſſet, atque torſiſſet acerbius, hoc cariorem habebant, et pluribus cumulabant honoribus; quaſi fidei erga ſe pignus haberent nullum certius, quam erga vos maleuolentiam. Haec vos omnia recordantes decet, non accuſatorum criminationibus fidem

fidem habere, ſed e factis quemque ſuis ſpectare. Ego, iudices, neque quadringentorum tempeſtate florui potentia, neque triginta tyrannorum. Aut accuſatorum ſi contra quis ait, progreſſus in medium, mendacii me conuincito. Nihilo me magis quisquam ſub decemuiris in ſenatu fuiſſe, vllumue magiſtratum geſſiſſe docebit. Quod ſi ergo tum magiſtratus nullos geſſi, id eo factum eſt, quod aut delatos recuſarem, aut iis dignus non haberer. Quod ſi ergo magiſtratus tum delatos recuſaui, conuenit vt ea ipſa de cauſa nunc a vobis honorer. Contra, ſi, qui tum plurimum poterant, hi me indignum habuerunt, cum quo partem rerum ſuarum vllam communicarent, ſeu quod odiſſent, ſeu quod non fiderent; ecquod aliud excogitari poteſt argumentum vnde conſtet hos accuſatores mentiri? Sed ex aliis quoque meis coeptis atque inſtitutis hanc rem par eſt aeſtimari. Turbidis enim illis atque calamitoſis reip. temporibus eum me geſſi ciuem, vt ſi reliquis quoque ſenſus idem mecum, iidemque mores fuiſſent, nemini omnium malorum quicquam fuiſſet euenturum. Obtinente enim illo paucorum dominatu, reperietis neminem, ſi quaeretis, in carcerem a me abductum. Inimicorum neminem tum vltus ſui, neminem amicorum beneficio quodam ornaui: quamquam hoc quidem non admodum eſt mirandum. Eiusmodi enim erant iſta tempora, vt tam difficile eſſet bene de quoquam mereri, quam erat facils, male, qui vellet. Vt neminem in album ciuium Athenienſium intuli, ita rurſus nemo eorum, quibus arbiter ſediſſem, a me condemnatus eſt; neque doceri poterit e detrimentis veſtris me rem feciſſe ampliorem. Atqui, ſi malorum veſtrorum auctoribus iure merito ſuccenſetis, conſentaneum rurſus eſt, vos honorifice de iis ſentire, ſi qui noxiam vobis nullam dederint. Videor itaque fidem meam erga popularem veſtrae reip. conſtitutionem documentis vobis approbaſſe luculen-

tiſſimis atque certiſſimis, vnde certi ſitis, non modo fuiſſe me ſemper veſtri ſtudioſum, ſed etiam impoſterum fore. Qui enim tum temporis, in illa tanta impune peccandi licentia, nihil in vos deliquerim, multo nunc magis contendam vobis probari, benegnarus, ſi quid deliquero, poenas delicti mihi protinus fore dandas. Verum enim vero mens mihi ſemper ea fuit, vt neque in oligarchia aliena appeterem, et in democratia fortunas meas in vos promte atque largiter erogarem. Nego itaque vos, iudices, recte iis ſuccenſere, ſi qui ſub tyrannis intacti a malis manſere. quidni potius in eos iracundia veſtra graſſabitur, (et licet, et aequum eſt) qui plebem tum laeſerunt? Inimicorum in numero non recte videmini eos habere, qui in exſilium non abierunt, cum iſtos potius deceat illo in numero haberi, qui vos in exſilium extruſerunt. Iniquum eſt odium veſtrum erga ſtudioſos rei familiaris tuendae; quod odium iuſtius in eos conuertatis, qui alios ſpoliant. Animaduerſionem veſtram ſibi depoſcunt, non hi, qui ſuae ſalutis ergo tum in vrbe manſerunt, ſed iſti, qui, quo alios peſſumdarent, in rep. gerenda verſati ſunt. Sin autem opinamini oportere a vobis per ſummum nefas paucos etiam illos exſcindi et eradicari, quos tyrannorum immanitas adhuc tamen ſuperſtites ſiuerat eſſe, nullam aliam ob culpam, quam quod exſilium veſtrum non participarunt, nullus vobis ciuis ſupererit. Sed ex hoc quoque momento rem ſpectate, iudices. Noſtis omnes, in illa ſuperiori, quae ante tyrannos fuit, democratia, remp. gerentium multos fiſcum compilaſſe. alii iura et vectigalia veſtra nundinabantur; alii calumniis ſocios veſtros a vobis alienabant, et ad defectionem adigebant. Hos ſolos ſi triginta viri ſuſtuliſſent, fortes bonosque viros ipſi vos eos haberetis. Iam vero quod illorum pro furtis et ſceleribus tyranni totam plebem plectendam cenſerent, id aegre ferebatis, indignum rati, paucorum peccata cum tota ciuitate communica-

nicari. Nolite itaque illa iniuriarum exempla imitari, quae vos cernentes, cum exercerentur, deteſtabamini. Neque, quae vos olim ipſi patientes, per vim et nefas pati putabatis, eadem nunc rurſus in aliis exercentes, iuſta vos et aequa agere arbitramini; ſed quo erga vosmet eratis animo tum exſilium tolerantes, eodem eſtote nunc in patriam reuerſi erga illos alios, quos dico, qui in vrbe manſerunt. Vt aegre tuliſtis vos a tyrannis opprimi et vexari, pari indignatione hos quoque veſtras iniurias ferre, nulli dubitate. Hoc pacto et concordiam inprimis aletis atque conſtabilietis, et remp. mirifice amplificabitis, decretisque et exemplis veſtris hoſtium animis aculeos quam acerrime pungentes imprimetis. Oportet quoque, iudices, eorum meminiſſe, quae ſub triginta tyrannis euenerunt, quo inimicorum errores vos veſtris de rebus conſilia capere hoc ſapientiora doceant. Audientes vos, exſules qui tum eratis, nos, qui in vrbe manſeramus, concordes eſſe, habebatis reditus in patriam ſpem perexiguam; rati, noſtram, vrbanorum puta, concordiam veſtro in patriam reditui officere, crucemque eſſe exſilii veſtri duriſſimam. Vt autem allatum ad vos ex vrbe fuit, ter mille virorum cohortem, quod erat triginta virorum miniſterium atque ſatellitium, in dominos ſuos inſurrexiſſe, reliquos ciues praeconis voce relegari, ipſos triginta viros inter ſeſe diſſidere, plures denique in vrbe eſſe pro veſtra ſalute ſollicitos atque trepidantes, quam vobis infeſtos; tum demum incipiebatis bene de coeptorum veſtrorum ſucceſſu ſperare. tum demum credibile vobis fiebat, breui fore, vt in patriam rediretis, atque ab inimicis poenas repeteretis; videntes coram oculis ea euenire, quae deos ſupplices orabatis vt euenire iuberent. Cenſebatis nempe, et recte id quidem, vos reditum veſtrum in patriam minus potentiae veſtrae, quam furori tyrannorum eſſe debituros. Oportet itaque ſupe-

riorum temporum euentibus pro futurorum exemplis in capeſſendis conſiliis vti, eosque libertatis popularis ſtudioſiſſimos ducere, qui auctores vobis ſunt concordiae tuendae pactis ſeruandis iureiurando confirmatis; exiſtimantes firmiſſimum hoc eſſe ſalutis publicae praeſidium, flagellumque hoſtium acerrimum. Non enim facile quicquam ipſis contingat ad cruciatum acerbius, quam vt audiant, nos, vrbanos, a vobis, Piraeenſibus, ad reip. gubernationem admitti, ecque ciues inter ſe ſentiant eſſe mutua voluntate, quaſi nullae vnquam ipſos interceſſiſſent ſimultates. Oportet hoc quoque vos noſſe, iudices, velle exſules [h. e. triginta tyrannos et eorum aſſeclas] reliquorum ciuium quam plurimos et in inuidiam adduci, et infamia notari, ſperantes ſic futurum, vt a vobis iniuria laeſi veſtris a partibus ad partes ipſorum tranſeant; eosque quantiuis eſſe facturos, gratia opibusque apud vos ſycophantas plurimum valere. Horum enim improbitatem ſaluti ſibi fore arbitrantur. Cuius rei documento vobis erunt, quae poſt quadringentorum dominationem euenerunt, ſi voletis ea ad veſtram mentem recordatione reuocare. Sic enim intelligetis, quorum hi ſycophantae, diſcordiarum faces atque tubae, vobis auctores facti ſint, ea nunquam vobis expediſſe; quae autem ego ſuadeo, ea eſſe eiusmodi, vt formae reip. gerendae vtrique, tam populari, quam ariſtocraticae, nullo non tempore expediant. Epigenem noſtis, atque Diophanem et Cliſthenem, qui et priuatam ſuam rem e ruinis ciuium auxerunt, et publicam noxiis quam plurimis atque diriſſimis dilacerarunt. Alios enim vt indicta inauditaque cauſa morti daretis, vos impellebant; aliorum multorum bona vt publicaretis, alios vt vrbe expelleretis, infamia notatos, hortabantur. Mens enim ipſis erat tam laeua, tam flagitioſa, tam improba, vr criminoſos quidem, largitionibus corrupti,

rupti, ſine nota transmitterent, inſontes autem in iudicium veſtrum inducerent, atque a ſe condemnatos peſſumdarent. Studia haec exercere prius non deſinebant, quam ciuitatem in diſcordias calamitatesque quam maximas conieciſſent, ipſi autem e pauperrimis ditiſſimi eſſent facti. Vos autem quo contra fuiſtis animo? In exſilium actos inde reuocaſtis ſinuque veſtro recepiſtis; infamia notatos in ſtatum priſtinum ciuilis dignitatis reſtituiſtis; reliquis fidem veſtram de ſeruanda pace atque concordia iureiureiurando dicto obligaſtis. Denique, ſi qui, obtinente adhuc priore libertate, ciuium animos delationibus falſisque criminibus in odia inſectationesque mutuas inflammaſſent, eos, ſi vobis licuiſſet, libentius puniuiſſetis, quam illos ipſos, qui in tyrannide rerum potiti fuerunt. Recte enim vero, iudices, ſapienterque. Conſtat enim nunc inter omnes, per eorum errorem, qui in oligarchia nefarie remp. tractarunt, factum eſſe, vt democratia reuiuiſceret; per delatorum autem malignas et nefandas fraudes, vt libertas populi paucorum iugo bis ſubiiceretur. Conuenit ergo his turbarum concitoribus non ſaepe conſiliorum auctoribus vti, quibus paruiſſe ne ſemel quidem profuit. Conſiderate hoc quoque, Piraeenſium qui maxima inclaruerunt gloria, et periculis defuncti ſunt plurimis atque grauiſſimis, et ornamenta in vos contulerunt plurimaque atque ampliſſima, quam ſaepe hi veſtram plebem hortati ſint, vt velit pacta iureiurando ſancita ſanctiſſime tueri; quippe qui hanc arcem eſſe veſtrae ſalutis arbitrarentur. Pactorum enim per religioſam obſeruationem futurum, vt et vrbani ſecuri ſint, nihilque de iniuriarum ſuperiorum poenis dandis metuant, et rurſus Piraeenſes confidant, formam reip. a ſe reſtitutam quamdiutiſſime eſſe perennaturam. Quibus fidem vos habere, multo eſt aequius, quam his diſcordiarum ſatoribus; qui

cum exſilium agerent, ad recuperandam libertatem nihil operae, nil animorum contulerunt, ſed alienae virtuti, non ſuae, reditum in patriam debent, priſtinarumque fortunarum recuperationem; cuius hanc reddunt patriae gratiam, vt ementitis criminationibus denuo remp. conturbent atque ſecum collidant. Mecum eadem quibus eſt voluntas ex iis, qui in vrbe manſerunt, eos equidem autumo, iudices, documentis ſat perſpicuis teſtatum feciſſe, cuiates ſint ciues, et quali mente praediti. Hi autem calumniatores, vehementer dubito, quidnam fuiſſent auſuri, et quales ſe geſturi, ſi quis eos in numerum triginta virorum allegiſſet, qui nunc poſt reſtitutam libertatem in hac iuris ciuilis aequitate cum tyrannis eadem deſignant, repente diuites e pauperibus fiunt, multosque cum gerant honores, nullius rationem reddunt, pro concordia, quam fouere debebant, diſcordiarum ſemina ſpargunt, ſuſpiciones, quibus animi aliorum ab aliis diſtrahuntur, et pro pace bellum denunciant. Propter hos fiducia Graecorum caremus. Tanta hi nobis mala crearunt, aliaque a me nunc non commemorata, numero non pauciora; trigintaque tyrannis cum nil differant, praeterquam hoc vno, quod tyranni obtinente ipſorum dominatu iisdem malis artibus ſtudebant, atque hi nunc ſtudent, hi autem in ipſius populi oculis libertate reſtituta gaudentis eadem agitant atque exercent, quae illi olim; autumant tamen nihilominus ſe decere, vt, quemcunque velint, ſine haeſitatione arreptum vexent atque concerpant; quaſi alii quidem, eadem, atque ipſi, agentes, iniuſte agant, ipſi autem frugi ſint homines honeſtique ciues. Quamquam his quidem eam mentem eosque mores eſſe, vitaeque hoc inſtitutum, nil mirandum eſt, vos autem vtique mirandum eſt ita in horum hominum eſſe poteſtate, vt, quaecunque velint, vos exſequamini, qui tutores atque vindi-

vindices iuris aequi vos feratis; quo ſit, vt non, qui plebis maieſtatem laedunt, ſed optimi ciues plectantur, bona ſua in largitiones, quibus horum cupiditas ſatietur, abſumere recuſantes. Malint hi remp. per ſe minutam atque contemtam eſſe, quam per alios potentem atque formidabilem liberamque, exiſtimantes, iam quidem per exſules e Piraeeo reduces ſibi licere, quicquid modo deſignent; ſin autem poſtmodum contingat, vt vos per alium quempiam ab hoc iugo liberemini, futurum eſſe, vt hos ſoſpitatores patriae ipſi claritate atque terrore ſui nominis obruant atque obſcurent, multoque plus, quam hi, in rep. valeant. Denique in idem conſentientes, ad idemque contendentes omnes, obſtant, ſi quis beneficio quodam vos ornare velit. Hos quidem igitur accuſare, ſi quis velit, haud ſit arduum; nam ne ipſi quidem in occulto manere volunt, ſed pudet eos in numero malorum non haberi; et ipſi vos eorum ſcelera partim coram cernitis oculis, partim fama accipitis ad vos perlata. nos autem, tametſi aequum cenſemus eſſe, nullius in ciuis cauſa, quicunque eſt, pacta conuenta iurisque iurandi religionem a vobis violari, tamen ignoſcemus vobis illa pacta violantibus, cum videbimus vos poenas debitas ab auctoribus illorum malorum repetentes, quorum a nobis tum toleratorum et adhuc ſumus memores, et nunquam non erimus. Sin autem teſtatum ad omnes facietis, easdem poenas inſontibus pariter atque ſontibus a vobis irrogari; qua ſententia me damnabitis, eadem alios quoque ad deſperandum de rep. adigetis.

ORATIO XXVI.

negans Euandrum idoneum eſſe honori regis ſacrorum capeſſendo.

* * * Exiſtimans eos [magiſtratus puta cenſurae morum praefectos] non admodum diligentem neque ſeueram eſſe cenſuram habituros, ob longinquita-

quitatem temporis, quod a perpetratione tuorum criminum ad hoc diei effluxit; quorum criminum, quae et multa ſunt, et atrocia, quamquam tu bene tibi conſcius es, ſperas tamen eorum nonnullos eſſe oblitos. Quapropter animo vehementer angor, metuoque et indignor idem, Euandrum hac ſpe fretum ad vos nunc procedere, ſenatores, quaſi non vos, ſed neſcio quos alios, iniuriis laeſiſſet, et quaſi alii de ſe dicturi ſint ſententiam, non vos, qui rei cauſam cognoſcetis eius, a quo multas magnasque noxias accepiſtis. Sed veſtra haec eſt ipſorum culpa, non recordantium. Euandrum de grege illo eſſe, qui facilitatem veſtram et clementiam pro tarditate interpretantur. Republica a vi atque dominatione Lacedaemoniorum oppreſſa, ne ſeruitutem quidem hi ſuam vos ſecum participare ſinebant, ſed vrbe vos expellebant. Vos autem non modo libertatem virtute operaque veſtra reparatam cum ipſis communicauiſtis, ſed etiam ius in iudiciis ſedendi, atque cum populo in concione agendi. Recte itaque fit atque prout conſentaneum eſt fieri, vos hi cum ſperant tam fore ſegnes atque tam vecordes, vt illa ſua tam enormia crimina diſſimulatione, veniaque et obliuione transmittatis. Huic gregi adſcriptus Euander non acquieſcit in participatione iurium illorum, ſed etiam, poenis ſuperiorum ſcelerum nondum perſolutis, honores ambit. In defenſione noſtrae accuſationis, vt fama ad nos pertulit, accuſationis ſumma capita leuiter atque defunctorie perſtringet, praeterlabens res dictu neceſſarias, et accuſationem defenſione ſuffurans [h. e. criminum memoriam iudicibus rapiditate transcurſus eripiens] in hoc autem ſeſe iactabit, vt dicat, ſeque maioresque gloriae ſtudioſos multa in rempublicam erogaſſe, muneraque magnifice edidiſſe ſuperiori adhuc tenente libertate populari, multasque et inſignes victorias e ludis reportaſſe; item,

propria s

propriaſ ipſius laudes ſi requiratis, pudentem ſe atque temperantem eſſe, neque conſpici ea patrantem, quae alii hac in vrbe audeant, ſed rerum ſuarum ſatagere. Ego vero facile factu arbitror eſſe, vt ad huiuſmodi cauillationes occurratur; de muneribus quidem, ſic ferme: multo fuiſſe ſatius, ſi pater eius munerum prorſus nihil edidiſſet, quam vt ederet tam magnifice. Fraudi enim fuit reipublicae illa eius profuſa liberalitas; qua cum illectae plebi impoſuiſſet, atque perſuaſiſſet, vt fidei ſuae ſe committeret; abuſus eſt illa fide pater eius ad eripiendam plebi libertatem. Quo factum eſt, vt hoc eius vnum ſcelus ad ſempiternam memoriam multo ſit futurum durabilius, quam donaria omnia, ab eoque et a maioribus atque neceſſariis eius dedicata. Ad ipſius autem Euandri pudorem atque modeſtiam quod attinet, ſic ferme occurrere poſſitis eam iactanti, non nunc quaeri, frugine ſit atque temperans, in hac ſeueritate reipublicae legibus ſeruientis inſolentiam compeſcentibus; ſed iſtud, cur, quo tempore licebat, vtram mallet, vitae ſectam ſequi, vitam licentioſam et legibus repugnantem in luce reipublicae agere maluerit. Nam, quod nunc ſe continet, id non ipſi debetur, ſed his, qui eum exorbitare non ſinunt; tum autem quae commiſit flagitia, ea ipſi imputanda ſunt, iisque, qui aequum cenſebant, ei a ſe conniueri. Haec vos meminiſſe atque recogitare oportet, cum, illam ſuam maiorumque magnificentiam iactans, poſt illa ſua dedecora, tamen in cenſura morum a vobis probari poſtulabit, ne tardi atque vecordes ei videamini. Sin autem ad hanc latebram Euander cum aduocatis confugerit, temporis anguſtias non ſinere regem ſacrorum alium ſortiri, ſed neceſſe eſſe, ſe ſi repudiaueritis, ſacra patria infecta manere, recordamini tempus ſortitionis iam dudum praeteriſſe. Anni enim huius, quem adhuc agimus, nil ſupereſt praeter vnicum craſtinum diem, quo ſacra Ioui Serua-

tori

tori fieri debent. Nequit ergo in tantis temporum anguſtiis iudicium cogi [ſortiendi regis ſacrorum ergo.] Quae vt ita euenirent ſi Euander hic calliditate atque nequitia perfecit, quid oportet exſpectare eum, vbi probatus fuerit, auſurum, qui magiſtratum mox functione deceſſurum permouerit ad facinus committendum a legibus tam abhorrens. Illene vobis pauca huiuſmodi videtur commiſſurus toto illo anno, quo ſacerdotio fungetur, ſi ad id admittatur? Verum non hoc ſolum vobis eſt ſpectandum, ſed iſtud quoque, vtrum veſtrae erga deos pietati ſit conuenientius, vos iubere idem etiam nunc fieri, quod ſuperioribus iam temporibus haud ſemel vſu venit, vt ſuperioris anni rex ſacrorum cum collegis ſacra ſaceret, loco eius, qui facturus eſſet anno proximo poſt, ſi rite fuiſſet nuncupatus; an hunc facere, cui ne puras quidem manus eſſe, qui norunt, hi teſtati ſunt; et num iureiurando receperitis vos aliquem haud probatum ſacerdotio eſſe admoturos, an ei coronam delaturos, quem in cenſura morum probaſſetis. Haec nempe vos ſpectare decet, ſed et illud praeterea vobis ad animum reuocare; qui legem de ſpectandis probandisque candidatorum moribus tulit, eum illam legem inprimis propter eos tuliſſe, qui honores ſub tyrannis geſſerunt. Videbatur enim ei graue atque indignum, qui popularem libertatem euertiſſent, hos ipſos rurſus in reſtaurata rep. ad honores admitti, eoque facultate rurſus armari leges et remp. illam conturbandi, quam ſaluam ſibi traditam nacti tam foedis tam ſaeuisque modis controncaſſent. Quare non conuenit in cenſura morum agenda tam remiſſe atque ſupine verſari, neque rem paruam ducere, ſed ſumma diligentia prouidere, vt et candidati rite atque legitime creentur, et creati caſte ſanteque honores gerant; quoniam in harum rerum tutela ſalus libertatis plebisque veſtrae ſita eſt. Euander ſi nunc, non ſacerdotium, ſed ordinem ſenatorium

rium ſolummodo ambiret, et priusquam ad illum admitteretur, mores eius oporteret a vobis ſpectari atque probari, ſine dubio vos tum ſitis eum, vel absque accuſatore, repudiaturi, ſi nomini eius in tabulis adſcriptam cerneretis currus notam; qua e nota vobis conſtaret, eum ſub triginta tyrannis equeſtri militia functum fuiſſe. Iam vero cum publice conſtet, eum, illa tempeſtate non equitem ſolummodo, ſed etiam ſenatorem egiſſe, neque ſenatorem ſolummodo egiſſe, verum etiam in illa vtraque functione plebem veſtram multis modis vexaſſe atque exagitaſſe, non rem facturi ſitis abhorrentem, ſi publice teſtatum faciatis, mentem vobis aliam eſſe? Et ſenatorio quidem ordine receptus, honorem illum gereret non vltra annum, neque ſolus, ſed in collegio; quo a collegio, ipſe numero quingenteſimus, facile compeſceretur, ſi quid exorbitare auderet, praeſertim intra tam breuem temporis ambitum, cuius ipſa breuitas auſa vix inchoata reſcindit. Hoc autem ſacerdotium, quod ambit, adeptus, geret ſolus, ſine arbitro, ex animi ſui ſententia. Et eſt quidem honos iſte item annuus; verum eo defunctum neceſſe eſt in ſenatum Areopagiticum cooptari in perpetuum. quo poteſtatem nanciſcetur per omnem reliquam vitam continuandam, de ſummis rebus veſtris pro arbitrio ſuo conſtituendi. Quare conuenit huius honoris ſcrutinium vos facere multo, quam aliorum omnium honorum, ſeuerius. Quod ſi minus facietis, quem putatis animum plebi reliquae fore, videnti, veſtro iudicio delatum hunc honorem ei, quem oportuerat non praemia meritorum, quae ei nulla ſunt, ferre, ſed criminum, quae multa commiſit, poenas dare; videnti, cauſas de homicidio capitales ad diſceptandum ei commiſſas, quem oportuerat ipſum ab Areopagitico ſenatu iudicari; videnti denique coronatum eum et arbitrum factum cauſarum ad virgines

nubiles

nubiles in hereditatibus patrimoniorum relictas, nec non alios ad orbos pertinentium, quorum in numero ſunt, quibus ipſe iniquitate ſententiae a ſe dictae orbitatem contraxit? Non exiſtimatis eos aegre laturos, omnemque culpam illarum tantarum indignitatum atque acerbitatum vobis eſſe imputaturos, ſi per huius Euandri in poteſtate a vobis conſtituti ſcelus fiat, vt rurſus in illa miſerrima tempora relabantur, quibus ipſorum multi in carcerem abducebantur, aut exſulare cogebantur? praeſertim ſi hoc quoque vna recogitent, hunc ipſum Thraſybulum in cauſa fuiſſe cur Laodamas, hunc ſacerdotii honorem petens, repudiaretur, et hoc nunc agere, vt Euander probetur. Vt enim Laodamantem accuſauit, ita nunc paratus eſt Euandrum defendere; quamquam vos omnes noſtis, quo erga vos animo ſit Euander praeditus, et quanta vobis mala conſciuerit. Ecquid aitis? quantam ipſi vobis inuidiam conflabitis, ſi Thraſybulo morem hac in re geratis! Laodamantem cum reprobaretis, opinabantur omnes, eum a vobis iratis fuiſſe reprobatum. Sin autem Euandrum probetis, certi erunt omnes Laodamantem iniquitate repulſae veſtrae laeſum fuiſſe. Euandro quidem et Thraſybulo caeteriſque aduocatis hoc vobiſcum certamen eſt, vtrum vos iuſtam cauſam obtenturi, h. e. Euandrum a ſacerdotin excluſuri ſitis; an ipſi vobis iniuſtam extorturi [et in ſacerdotium per nefas irrupturi] ſint; vobis autem cum vniuerſa ciuitate certamen eſt, vtrum penes eam ſitis veſtram dignitatem ſanctimoniaeque exiſtimationem tuituri, an amiſſuri; quae ciuitas exſpectatione ſuſpenſa nunc obſeruat, quem vos erga ſe ſitis animum habituri. Nemo veſtrum autumet, velim, me Laodamantis ſtudio, hominis amici, Euandrum accuſare. Nequaquam. Veſtri magis et reip. ſtudio hoc fit, cuius commodis proſpicio et inſeruio. Id quod facile eſt perſpectu ex ipſa

ipſa re. Nam Laodamanti quidem expedit Euandrum a vobis probari. Euandrum enim ſi praeferetis, ipſi vosmet famam veſtram infamabitis, vt pro ſtudioſis plebis, cuiusmodi Laodamas eſt, hominibus Euandro ſimilibus, hoc eſt principatui paucorum deditis, deferre veſtros honores videamini. At vobis expedit Euandrum reprobare. Id enim facientes, videbimini Laodamantem quoque non ſine cauſa reprobaſſe. Sin autem ne hunc quidem Euandrum reprobabitis, etſi tam turpem et maculoſum, videbimini pari iniquitate et hunc allegiſſe, et iſtum reieciſſe. Verum Euander, (vt auctores mihi ſunt, qui facturum aiant) non ſui cenſuram magis, quam veſtram agi nunc cauſam, quotquot, reliquis exſulantibus, in vrbe manſiſtis, aiet, pactaque iure iurando ſancita vobis in memoriam reuocabit. Quaſi ſic omnes, quotquot in vrbe manſerunt, nacturus ſit morum ſuorum approbatores. Ego vero ei de plebe haec pauca reſpondebo; de iis, qui in vrbe manſerunt, plebem non idem ſentire, ſed eorum flagitioſos quidem, qui paria atque ſimilia cum Euandro deliquerunt, cenſere honoribus eſſe excludendos, prout ego aio fieri oportere; contrariam vero in partem de reliquis ſciſcere, qui ſunt Euandro diſſimiles. Argumentum dabo. Ciuitas ex his vrbanis non pauciores ad honores admiſit, quam ex illis, qui Phylam primum, tum Piraeeum occuparunt. Recte vero. Hos enim libertatis reparatae auctores norant quidem, quales erga ſe in democratia fuiſſent, minus autem, quales erga ſe futuri fuiſſent, ſi ſors eos ſua in vrbe ſub dominatu paucorum retinuiſſet. Locus enim ipſis defuerat animi ſui documentum in iſta conditione edendi. Iſtorum autem erga ſe animum ex idoneis documentis in vtraque reip. fortuna editis perſpexerant. Quapropter recte faciunt [exſules in patriam reuerſi] illis [vrbanis] fidentes, atque exiſtimantes, per iſtos quidem, Euan-

dro ſimiles, tum eſſe factum, vt, ſi qui ciuium eſſent comprehenſi, hi morte afficerentur; hos autem, Euandro diſſimiles, operam dediſſe, vt, etiamſi qui iam comprehenſi eſſent, tamen neci fuga ſubtraherentur. Omnibus enim ſi iidem animi, iidemque mores fuiſſent, neque exſilio, neque reditui locus fuiſſet, neque aliud quidquam eorum malorum, quae remp. oppreſſerunt, eueniſſet. Sunt qui mente ſe conſequi poſſe negent, qui factum, vt ab exigua manu Piraeenſium tot numero vrbani vincerentur. Atqui non aliunde id, quam ab horum fide atque prouidentia, qui ſub tyrannis in vrbe manſerunt cauſae plebis addicti. Hi enim cum exſulibus domum reuerſis ſalua vti rep. et aequo iure ciuili perfrui maluere, quam vna cum triginta viris ſeruire Lacedaemoniis. Quibus pro meritis populus iis ampliſſimos decreuit honores. Tribunatus enim equeſtres et imperia defert militaria, legationesque pro ſe obeundas. Cuius eum nunquam poenituit. Et propter impuros quidem illos, multorum ſcelerum reos, legem de agenda morum cenſura ſanxit; propter hos autem nulla noxia cognitos pacta illa pepigit. Haec ego quae pro plebe dicerem, habebam. Veſtrum autem iam eſt, ſenatores, diſpicere, vtrius auctoritati vos concedentes hac in cenſurae cauſa rectiora ſitis conſilia ſecuturi, meaene, an Thraſybuli, pro Euandro mox dicturi. Nam mihi quidem patriue maioribusue quod obtrectet, ſuſpicionem maligníoris erga plebem veſtram voluntatis ciens, profecto nil habebit. Neque enim ipſum me poterit rerum cum tyrannis communicatarum arguere, qui multo poſt tyrannorum tempeſtatem examen aetatis virilis obierim, quo examine mores ita meos iudicibus approbaui, vt idoneus haberer tutelae meae reique publicae capeſſendae atque gerendae. Neque patrem poterit [Thraſybulus] nouarum rerum inſimulare cupiditatis, quippe qui multo ante iſtas

turbas

turbas in Sicilia ſupremum diem obierit in functione magiſtratus. Neque maiores poterit docere tyrannorum fuiſſe ſtudioſos, quibus illi nunquam non aduerſati fuerunt. Neque rurſus aiet nos fortunarum in belli ciuilis aeſtu collectarum nil in remp. erogaſſe. Multo enim ſecus eſt. Quae in pace nobis erat ampliſſimo ſubſtantia ad octoginta talentorum valorem, ea in bello tota eſt in patriae ſalutem inſumta. In hunc autem Euandrum quae dicam, habeo tria, quorum vnum quodque tam eſt atrox atque neſandum, vt vel ſolum mortis poena dignum ſit. Primum largitionibus Boeotorum reip. formam mutauit, et his nos ſociis fraudauit. Tum, prodenda claſſe, remp. tantum coniecit in periculum, vt neceſſe haberet de ſalute ſua tuenda deliberationes agitare. Poſtremo, a captiuis noſtris, quos ipſe in perniciem praecipitauerat, concuſſionibus triginta minas expreſſit, negans ſe effecturum, aut conceſſurum, vt aere publico redimerentur, niſi de ſuo peculio tantum reſtituerent. Vitam vtriusque noſtrum iam tenentes, deliberate, ſenatores, vtri plus fidei deferre de Euandri cenſura vos deceat. Et hoc in ſpeculum intuentes, nullum eſt periculum ne erretis.

ORATIO XXVII.

qua Epicrates, cum collegis legationis, accuſatur perfidiae in obeunda legatione.

Satis quidem iam in Epicratem eiusque collegas legationis dictum eſt, o viri Athenienſes, ab accuſatoribus. Verum tamen vos hoc quoque praeterea oportet recordari, ſaepe numero vos ex his audiſſe, cum dicerent, niſi vos condemnetis eos, quorum condemnandorum ipſi vobis auctores fiant, exhauſto aerario militari, militem mercenarium mercede eſſe cariturum. Atqui, tametſi vos morem iis geratis, nihilominus tamen

men tantum abeſt vt ſumtui in militem mercenarium faciendo pecuniae ſatis ſuppetat, vt potius e publicatis inſontium eiuium bonis ad vos, praeter odium et dedecus, nihil redeat. Fructus enim illinc omnis ad hos inſtigatores redibit. Vſu enim didicerunt, vbi ſemel hanc de ſe opinionem vulgi animis infixerint, vt vulgus credat, vos in iſtorum auctoritate eſſe, atque calumniis eorum ita ſeruire, vt quamcunque in partem iubeant, vos non poſſitis non decernere, facillimo ſe negotio a criminoſis pecunias poſſe colligere. Atqui quam oportet vos habere ſpem ſalutis, ſi diſcrimen aut ſalutis aut interitus veſtri ſolis certetur in pecuniis, [vnde miles mercenarius alatur,] easque pecunias eorum fidei atque cuſtodiae ſi credideritis, qui cupiditatem furum obſeruare atque poenis coercere a vobis iuſſi, furantur ipſi, maieſtatemque veſtram, poenarumque ſeueritatem largitionibus nundinantur. Neque nunc primum hoc in genere furti deprehenſi ſunt, ſed iam dudum ante ſaepe numero cauſas acceptorum munerum pro ſe dicendas habuerunt. Et eſt profecto de vobis quod querar, qui, quamuis iureiurando fidem atque religionem veſtram iuri aequo omnibus dicendo obſtrinxeritis, tamen, in cauſae eiusdem reatusque paritate, quidem condemnaueritis, hunc Epicratem vero abſolueritis, quamquam eum non ſolummodo homines omnes accuſarent, ſed etiam teſtes idonei in eum conſurgerent, qui non, quae fando inaudiſſent, ea referrent, ſed quae ipſi geſſiſſent atque adminiſtraſſent, teſtimonio ſuo confirmarent, quippe qui a corruptoribus pro interpretibus et conciliatoribus ad Epicratem allegati fuiſſent, cum hoc de largitione decidiſſent, pecunias ei numeraſſent. Atqui noſtis omnes, quae ſint exempla veſtrae ſeueritatis, quibus reliqui abſterriti diſcunt a cupiditate atque peculatu ſibi temperare. Non tum ſtatuitis eiusmodi exempla, cum indiſer-

indiſertos cauſarumque forenſium imperitos punitis; ſed cum a facinoroſis oris impudentia et linguae volubilitate armatis meritas poenas exigitis, tum ſpes ſupereſt, fore aliquando vt hi facinoroſi conatus ſuos veſtram remp. carpendi reprimant. Iam vero vos compilare, periculo ipſis caret. Occulti enim ſi manent, furtis ſuis ſecuri perfruuntur. Sin autem deprehendantur, aut parte quadam furtorum periculum redimunt, aut, accuſatoribus corrumpi recuſantibus, in iudicium perducti, potentia ſua legum carceres perfringunt, et ſic liberi atque abſoluti diſcedunt. Agite ergo, iudices, nunc repetendo poenas ab his, documentum edite publicum, vnde reliqui diſcant iuſtitiae atque continentiae ſtudere. Quicunque in gerenda verſantur rep., huc conuenerunt omnes, non, quo noſtras audiant orationes, ſed quo intelligant, qui vobis ſit erga flagitioſos animus. Quod ſi ergo hos [Epicratem cum collegis] abſoluatis, nil dubitabunt illi, vobis imponendo, rem ſuam facere ampliorem. Sin autem hoſce reos nunc factos morte damnabitis, vna ſententia geminum conſequemini bonum. Qua enim ſententia meritas illis poenas irrogabitis, eadem reddetis reliquos in poſterum, quam nunc ſunt, continentiores. Etiamſi iudicium his ſortiri recuſetis, aut conantes capitis cauſam dicere explodatis, audientiam denegantes, ſed ſtatim condemnetis, ſuppliciaque ipſis extrema quaeque atque diriſſima irrogetis, nego tamen eos, de quo querantur, habituros, aut quod aiant indicta cauſa ſe periiſſe, ſed confitendum ipſis erit, poenas ſe meritas luiſſe. Non enim indicta cauſa pereunt illi, qui a vobis condemnati pereunt, apertorum ſcelerum rei, quae ſcelera vos ita certo comperta et liquido perſpecta habetis, vt nil ſit cur a quoquam doceamini; ſed hi, ſi qui, calumniis inimicorum obruti, a vobis cauſae nihil tenentibus audientiam impetrare haud potuiſſent.

Hos autem facinora ſua accuſant, quibus facinoribus aliud nihil nos, praeterquam teſtimonii auctoritatem, accommodamus. Neque hoc vereor, ne vos eos auditos abſoluatis, ſed illud cenſeo, poenas eos eſſe non ſat magnas daturos, ſi moriantur a vobis auditi. Indigni ſunt honore veſtrae audientiae, manifeſti qui ſint inimici veſtri atque reip. Quid enim? Inimici veſtri non ſint, quorum ſtudia, ſpes, commoda atque detrimenta toto coelo a veſtris diſſident? Num contendere audebunt, fines bonorum ſibi eosdem atque vobis fuiſſe propoſitos? Videte modo. Hi in bellis ciuilibus e pauperibus repente diuites e bonis veſtris exſtiterunt, vos autem horum culpa extremam ad egeſtatem decidiſtis. Atqui bonos plebis conſiliarios haud decet vos calamitatibus oppreſſos expilare, ſed bona ſua vobis condonare. Videte enim quo loci res noſtrae deuenerint. Qui antehac in pace ne ſe quidem ſuosque alere poterant, hi nunc contributiones conferunt, at choregiis defunguntur, et in re familiari ſunt ampliſſima atque lautiſſima; quae eadem agentibus quibusdam veſtrum, tametſi e patrimoniis perquam ſplendidis, vſus docuit quam ſaepe inuideritis, eosque acerbitate poenarum inſectati ſitis. Iam vero ciuitati ea mens eſt, vt non amplius ob praedas, quas hi publici latrones e publico veſtro patrimonio agunt, ſuccenſeatis, ſed minutarum bucellarum, quas hi vobis de rapinis ſuis obiiciunt, gratiam ipſis habeatis, quaſi vos ipſorum ſitis mercenarii, non ipſi veſtra furentur. Omnium quod eſt immaniſſimum atque indigniſſimum; in re ſua priuata cum fraude quapiam circumuenti ſunt, plorant et quiritantur miſerabiliter; publicam autem rem depeculantes conditionem aſſimulant miſerabilem, quo veſtram cieant commiſerationem, et vos, qui eorum fraude circumuenti atque emuncti eſtis, commiſeratione moti, impoſtoribus et furibus veſtris ignoſcitis.

Viden-

Videntur idem, quod antea ſaepe fecerunt, nunc quoque facturi municipales atque amici eorum, vt cum lacrymis eos a vobis exorent. Quibuscum ego ſic agi cenſeo oportere. Furtum ſi negabunt ab his commiſſum, docento primum, has noſtras criminationes falſas atque ementitas eſſe, eoque facto demum vobis perſuadere conantor, vt abſoluatis. Sin autem ipſi exiſtimantes, hos culpa teneri, tamen exoratum vos eant, conſtat eos furibus veſtris magis ſtudere, quam vobis, qui eſtis compilati. Quapropter non gratia, ſed poena digni ſunt, quam exſequi vos in his, quam primum poteritis, decet. Verum, non vos modo, ſed nos quoque, horum qui ſumus accuſatores, et nos vel magis etiam, orabunt, exiſtimantes, a nobis, pauci numero qui ſimus, multo facilius impetratu eſſe, vt accuſationem omittamus, quam a veſtra multitudine, vt abſoluatis. Facilius enim alii iura et praemia veſtra condonant, quam vos ipſi. Nos autem ab his rogati, cum noluerimus iura veſtra prodere, rogamus vos rem aequam, vt ne ipſi quidem prodatis, recordantes, quam ſitis in nos animaduerſuri, id quod par eſt vos facere in omnes aerarii veſtri depeculatores veſtraeque maieſtatis laeſores, vbi deprehenderitis nos praeuaricatos, et horum largitionibus victos, aut alio quocunque modo reconciliatos. Atqui ſi in praeuaricatores ſeuere animaduertitis, non ea, qua par eſt, fide atque conſtantia lites occoeptas proſequentes, quanto eſt aequius vos neque precibus neque commiſeratione victos poenas vobis debitas a violatoribus patrimonii veſtri repetere? Condemnate itaque, iudices, hos, extremaque in eos decernite ſupplicia, neque, quod adhuc facere conſueuiſtis, idem nunc quoque facite, vt reos criminum inſimulatorum peractos cum condemnaueritis, tum in aeſtimatione litis ſine mulcta dimittatis; quo magis cum reis ſimultates ſuſcepturi,

quam poenas ab iis ſumturi videmini. Quaſi hi homines dedecore magis, quam mulcta moueantur! Bene enim norunt, in ſententia quidem ferenda vos nihil aliud quam obiurgare eos, quos condemnatis, in aeſtimatione poenae vero, virgas quaſi vos expedire ſecuresque in tergora ceruicesque eorum, qui vectigalia veſtra carpunt, et iura minuunt.

ORATIO XXVIII.

qua Ergocles perduellionis accuſatur.

Ergocles hic quorum eſt criminum inſimulatus, ea ſunt, iudices, et numero tot, et tam atrocia, vt ne vnius quidem cuiusque facinoris poenas daturus ſat magnas mortibus vel decies iteratis mihi videatur. Nam, vt nunc liquet, vrbesqne prodidit, et proxenos ciuesque veſtros depraedationibus aliisque contumeliis violauit, et e peculio veſtro diues e paupere factus eſt. Ecqui tandem his ignoſcere poteriris, quorum culpa factum eſt, vt claſſis quidem veſtra, cui praeerant, ob numorum penuriam diſſolueretur, numerusque nauium ingens ad paucitatem redigeretur; ipſi autem, qui hinc e portu noſtro pauperes rerumque egentes omnium euecti fuiſſent, tam repente tam ingentes corraderent opes, vt ciuium omnium nemo ſit, cui ſint ampliores? Veſtrum itaque eſt, Athenienſes, in talia facinora animaduertere. Foret enim vtique graue atque indignum, ſi hoc tempore, in iſtis pecuniae publicaeque priuataeque anguſtiis, et in iſta contributionum, quibus exinanimini, multitudine, furibus veſtris ignoſceretis, caeterisque praeuaricatoribus, qui largitonibus ſe venales praebent, et iuris aequi diſpenſationem numis nundinantur; poſtquam, id quod ſuperioribus aetatibus ſaepe factum eſſe conſtat, cum adhuc et priuatis quisque ſuis floreret rebus, et publica vectigalia ampla

pla lautaque eſſent, peculatores veſtros morte mulctaſſetis. Thraſybulus in altum cum claſſe exiturus, ſi huiusmodi conditiones vobis propoſuiſſet, vt, quas illi vos adderetis nouas triremes, has ipſe vobis redderet obſoletas atque caſſas, et pericula vt vos ipſi adiretis, corporibusque veſtris toleraretis, fructus eorum vero amici ſui perciperent; idemque Thraſybulus ſi praedixiſſet, ita ſe rem geſturum, vt vos quidem magnitudine atque aſſiduitate contributionum exhauriremini, Ergocles autem caeterique ſui adulatores e pauperrimis ciuium omnium fierent locupletiſſimi; neminem veſtrum omnium autumo tum non eſſe confeſſurum, vos nequaquam fuiſſe commiſſuros, vt Thraſybulo hac lege claſſem veſtram committeretis, ſed exitu potius eum prohibituros; praeſertim, quum ſtatim ab illo decreto promulgato, quo ſanxiſtis, vt pecuniae e ſociis redigendae publicas in tabulas referrentur, et qui magiſtratus cum Thraſybulo maritimam hanc expeditionem obiſſent, vt hi domum reuerſi rationes geſti muneris redderent, Ergocles auditus ſit huiusmodi voculas iactans, vos iam nunc ſtatim, in ipſo expeditionis ingreſſu, calumnias incipere ſerere, vetuſtasque leges e ſitu, quo dudum ſepultae iaceant, rurſum extractum atque reſtauratum ire; auctorque factus idem ſit Thraſybulo, vt Byzantium occuparet, claſſem, quae veſtra eſt, ſecum pro ſua retineret, vobisque repoſcentibus denegaret, Seuthaeque filia in matrimonium ducenda portum atque perfugium ſibi compararet; quo tu, (ipſa refero hominis verba) quo tu eorum exſtirpes calumnias. Sic enim facies, inquit, vt illis negatum ſit, domi deſidentibus, per otium, capiti tuo, amicorumque tuorum, laqueos tendere, ſed vt ipſi neceſſe habeant te reformidare. Tam hi ſe a rep. veſtra, Athenienſes, ſtatim incipiebant alienos ducere, ſuamque rem a veſtra ſeiungere, atque primum bonis ve-

ſtris exſaturati atque ſuffarcinati erant. Quam primum enim diteſcunt, ſtatim quoque vos odiſſe incipiunt, ſeſeque ita comparant, vt appareat, eos iam nolle vobis parere, ſed velle imperare; metuque ne vos ſibi rurſus ſpolia eripiatis, quae vobis detraxerunt, parati ſunt loca munita occupare, et dominationes paucorum meditari, et nihil non agere, quo vos periculis grauiſſimis, iisque indies nouis, circumagamini. Sic enim ſperant ſe hoc conſecuturos, vt ad ſcelera ſua attendendi vobis ne ſit otium, ſed vt quietos ſe ſinatis eſſe, dum ipſi de vobis veſtraque ciuitate metuatis. Praeclare profecto Thraſybulus in eo fecit, Athenienſes, (nolo enim plura de eo, tametſi poteram, expromere) quod iſtoc vitae exitu metum ſui vobis detraxit. Neque enim expediebat eum in viuis amplius ſupereſſe, qui eiusmodi facinora machinatus eſſet, neque rurſus eum decebat iudicio veſtro perculſum in carcere exſpirare, qui viſus aliquando fuiſſet bene de vobis eſſe promeritus. Proſpere itaque euenit reip. vt hoc ab hoſte hoc modo liberaretur. Ergoclem autem cum conſortibus video, ſecundum illud decretum, quod in ſuperiori concione in eos ſcitum fuit, nullis iam parcere ſumtibus, ſed ſpiritus ſuos largitionibus redemtum ire et ab oratoribus veſtris, et ab inimicis atque accuſatoribus ſuis, et a prytanibus, multosque Athenienſium corrumpere. Cuius flagitii ignominia vobis depellenda atque abluenda eſt. Abluetis autem, ſi meritas ab hoc Ergocle poenas ſumetis. Veſtrum eſt, vos ad vniuerſum genus humanum purgare, teſtatumque ad omnes facere, nullam eſſe tantam vim pecuniarum, a qua ad peruertendum ius et ad omittendam ſontium vltionem flectamini. Non Ergocles nunc ſolus, ſed vna tota ciuitas, id quod vos probe tenere atque meminiſſe velim, iudicatur, et fama eius ad omne poſterum tempus certatur. Facietis enim hoc iudicio veſtris

veſtris magiſtratibus planum teſtatumque; vtrum veli-tis ab iis honores demandatos, ſalui ſi eſſe velint, caſte ſancteque geri, an ipſis permiſſuri ſitis, poſteaquam furtis bonorum veſtrorum quam plurimis ſaginati fuerint, eundem ad portum ſalutis perfugere, atque hi conantur. Atqui noſſe vos oportet, iudices, atque certos eſſe, qui in iſtis tantis rerum noſtrarum anguſtiis nil dubitet illa minora ſcelera committere, vt ciuitates prodat, vt aerarium veſtrum depeculetur, vt ius aequum, et vectigalia veſtra praerogatiuasque largitionibus vendat, eum a maioribus quoque haud fore alienum, nihilque dubitaturum, quominus et arces veſtras, et claſſem hoſtibus prodat, atque ſtatum hunc popularis libertatis cum paucorum dominatu permutet. Non itaque conuenit vos horum apparatu terreri, eique concedere; non, reformidare multitudinem atque potentiam eorum, quos hi gratia, precibusque et largitionibus victos impulerunt, vt aduocationem atque deprecationem in iudicio reciperent. Exemplum potius ſtatuite, cuius fama terrorque ad omnes permanet, et neque lucrum, neque commiſerationem, neque aliud quicquam praehabete ſeueritati punitionis in his exercendae. Ergoclem ſuſpicor equidem, Athenienſes, praeuideoque, de crudelitate quidem atque rapacitate ſua in Halicarnaſſenſibus demonſtrata, et de imperio claſſis veſtrae a ſe geſto, ceteriſque de rebus a ſe geſtis ne auſurum quidem eſſe ſe purgare; verum tamen voluntatem erga vos ſuam ſtudiumque veſtri excuſaturum, moleſtiasque iactaturum et veluti vobis exprobraturum, a ſe apud Phylam toleratas, cum exercitui veſtrorum exſulum illinc in patriam redire conantium intereſſet. Ego vero, Athenienſes, hanc rem non eo pacto, atque illi, puto, ſed cenſeo, quicunque pericula veſtra vobiscum participarunt, non alia quapiam turpi re, ſed hoc ſolo moti, quod cuperent

rent libertate ciuili et aequi iuris exercitatione beari, legesque quod vellent eas habere, quibus omnes ſeruirent, et quod graſſatores odiſſent, hos ego ciues eſſe malos nego, nego item nefas eſſe, in horum cauſis capitalibus exſilii ab ipſis tolerati rationem haberi. Sin autem in iis, qui ab exſilio vobiscum in patriam redierunt, ſint, qui nunc, obtinente pace atque libertate ciuili, ciues torqueant iniuriisque exagitent, veſtrisque de ſpoliis res ſuas priuatas exaggerent; in hos multo etiam ſeuerius, quam in triginta viros, conuenit vos animaduertere. Hi enim in id deligebantur, vt quocunque poſſent genere noxiae vos carperent. iſtis autem ipſi vos veſtris manibus in fidem quaſi tutelamque tradidiſtis, quo remp. in libertatem vindicarent, ad ſplendoremque atque amplitudinem attollerent. Quorum nihil euenit, ſed potius, quoad eius per ipſos fieri potuit, in diſcrimina diriſſima coniecti eſtis. Quapropter multo ſit aequius vos commiſeratione veſtri liberorumque atque vxorum moueri, quam horum, a quibus tam impuris tam crudeliter laceramini. Quo enim tempore anchoram quaſi ſalutis vix tandem aliquando apprehendiſſe confidebamus, hi, qui noſtri magiſtratus ſunt, faciunt, vt multo nunc diriora toleremus, quam vnquam ab ipſis hoſtibus tolerauimus. Atqui noſtis, in fide atque ſanctitate veſtrorum magiſtratuum vnicam vobis ſupereſſe ſpem ſalutis, eaque in parte ſi minus proſpera fortuna vtamini, vos funditus, et citra ſpem periſſe. Quapropter aequum dignumque vobis eſt, iudices, vt ipſi vos mutuis adhortationibus accendatis ad poenas ab his ſumendum, quae ſumi poſſunt, ſaeuiſſimas, et ad confirmandum reliquis graecis, vos datas noxias in nocentibus exſequi, et velle huiusmodi exemplis magiſtratus veſtros ad continentiam et honeſtatis ſtudium reuocare. Id quod hoc pacto certiſſime fiet.

Et ad

Et ad haec ego vos equidem adhortor, vos autem certos oportet eſſe, meae quidem ſi concedatis auctoritati, vos optime vobismet ipſis eſſe conſulturos; ſin autem minus, peioribus ciuibus vſuros. Praeterea, Athenienſes, nullam vobis habebunt, abſoluti, gratiam, ſed omnem numis veſtris, quos ex aerario veſtro cum eſſent furati, nunc partem eorum in largitiones inſumſerunt, quibus ſperant iudices huius iudicii corruptum iri. Relinquetis itaque vobis quidem penes eos ſimultates, cum minaces veſtros vultus, tabellasque ad ſui condemnationem iam expeditas recordabuntur; illi autem largitionibus ſuis ſalutem ſuam in acceptis referent. Denique poenas ab his cum repetetis acerbiſſimas, tum facietis, vt Halicarnaſſenſes quoque, et ſi qui alii male ab his mulcati ſunt, exiſtiment, per hos quidem ſe periſſe, per vos autem ſeruatos eſſe. Sin autem hos ſeruabitis, nulli dubitabunt ſocii veſtri, cum proditoribus ſuis vos colluſiſſe. Quare conuenit, vos, Athenienſes, horum omnium memores, vna et amicis veſtris debitam referre gratiam, et a facinoroſis meritam poenam exigere.

ORATIO XXIX.

qua Philocrates fraudis aerario factae inſimulatur, maximaque de parte bonorum Ergoclis interuerſa accuſatur.

Certamen hoc, iudices, eſt id quidem mihi, quam futurum ſperaueram, ab amicis deſertius. Omnium enim, qui multi fuerant, nemo verbis ſuis fidem re nunc fecit. Accuſatores Philocratis ſe fore cum mihi condixiſſent, copiam ſui nunc nullam faciunt. Id quod penes me quidem argumentum eſt nullo alio infirmius, in conficiendo indice bonorum ab Ergocle relictorum, et a vobis proſcriptorum, qui index aerarii veſtri

veſtri quaeſtoribus exhibitus eſt, ſummam fidem eſſe verſatam, eumque veritati rei eſſe conſentaneum. Ergoclis enim bonorum niſi grandis portio penes Philocratem fuiſſet, tam facile profecto huic non fuiſſet, accuſatores profligare. Ego vero vos omnes noſſe autumo, iudices, Ergoclem ideo a vobis morte mulctatum eſſe, quod peculatu ſubſtantiam triginta talentis ampliorem corrotundaſſet; cuius in vrbe nec vola, nec veſtigium ſupereſt conſpicuum. Quo autem alio conuerti, aut vbi opes interuerſas quaerere oportet? Nam ſi Ergocli bona fuerunt, quae fuiſſe conſtat, eorumque bonorum nihil vſquam in propatulo proſtat, neceſſe eſt alicubi latitare. Et ſi latitant, multo eſt conuenientius apud amicos, affines atque familiares latitare, quam apud inimicos. Quemnam vero hominum omnium vnum maioris fecit Ergocles, quam Philocratem? quemnam habuit cariorem? quem magis familiarem? Non, quem ciuium omnium egentiſſimum vrbe ſecum eduxerat, hunc eundem reduxit locupletiſſimum? non eum quaeſtorem opibus ſuis praefecit? non poſtremo trierarchum creauit? quamquam res profecto ſit miranda, quo tempore alii, patrimoniis ampliſſimis praediti, per trierarchatuum impendia ad egeſtatem deciderunt, de qua amare queruntur, eo tempore hunc, qui antea plane nihil in fortunis habuiſſet, trierarchi ſumtuoſum numus expetiſſe. Nam vtique trierarchum Ergocles hunc Philocratem eo creauit, non quo res ipſius familiaris minueretur, ſed quo queaſtum ex eo munere Philocrates faceret pinguiſſimum, eoque fidelius ſua, Ergoclis, bona cuſtodiret atque adminiſtraret; cum nemo Ergocli eſſet, quo magis fideret, atque hoc Philocrate. Cui non patent, vt equidem mihi perſuaſi, iudices, niſi duae viae ſui purgandi. Aut enim alius quiſpiam ei demonſtrandus eſt, penes quem abdita haereant Ergoclis bona, aut planum faciendum,

Ergo-

Ergoclem aerarii veſtri praedonem non fuiſſe, largitionibusqae intactum atque inacceſſum fuiſſe, ideoque per nefas a vobis ſublatum eſſe. Sin autem id fiet, quod neceſſe eſt fieri, vt Philocrates horum neutrum doceat, placet hunc a vobis condemnari. Succenſetis iis, atque punitis, ſi qui alios aut aſtu emungant, aut vi depraedentur. Qui ergo conueniat vos iis conniuere atque ignoſcere, ſi qni veſtra ipſorummet bona furati penes ſe occulta retineant? Athenienſium ecquis eſt, quem fugiat, tria talenta fuiſſe pro Ergocle alicubi per modum fideicommiſſi depoſita, oratoribus deſponſa, ſi poſſent eum periculo capitis eripere, aut ſaltim neceſſitatem deuitare ipſum accuſandi. Oratores autem, quamquam pecuniam non faſtidiebant, verumtamen videntes iracundiam veſtram ad puniendum ardentem, quietos ſeſe continebant, neque audebant, importunitate ſtudii aut Ergoclem ſeruandi, aut ſaltim accuſationem eius auertendi, ſeſe ipſos prodere. Philocrates itaque primum quidem, cum illa tria talenta repoſcens ab illis recuperare non poſſet, minabatur rem ſe proditurum, eosque ad populum acceptorum munerum crimine delaturum; deinde vero, poſtquam illa tria talenta recuperauit, et vna cum iis reliquorum quoque bonorum Ergoclis potitus eſt, eo proceſſit audaciae, vt emtos aere teſtes ſibi compararet, qui mox confirmabunt, omnium hominum Philocratem Ergocli fuiſſe infeſtiſſimum. Atqui, ſi Philocrates Ergoclem tanto proſequebatur odio, exiſtimatisne, iudices, Philocratem eo vnquam fuiſſe dementiae proceſſurum, vt trierarchatus functionem ſponte ſua capeſſeret, imperatore Thraſybulo, cui Ergocles eſſet acceptiſſimus atque cariſſimus? Qui poterat aliter citius peſſum ire? qui magis patere vexationibus atque contumeliis? Sed ad hoc quidem caput ſat multa a me eſſe autumo diſputata. Vos autem rogo, vt vobismet ipſi deeſſe noli-

tis,

tis, ſed potius cupidos atque facinoroſos vlciſcamini, omnemque gratiam praedonibus aerariI veſtri denegetis, qui commiſeratione veſtra prorſus indigni ſunt. Philocrates enim, etiamſi mulctam dependerit, quam vos ei dicetis, tamen de ſuo nil dependet, ſed veſtra vobis ſolummodo reddet; quod cum fecerit, multo tamen ei adhuc ſupererunt plura, quam vobis dependerit. Et profecto indignum ſit, atque abhorrens, iis quidem vos iraſci, ſi qui de ſuo ad publicas neceſſitates conferre minus valeant, eorumque bona, velut iniurias vobis offerentium, publicare; horum autem, qui vos ipſi expilarint, punitioni animum non adiicere, ſed committere, vt, cum bona veſtra veſtris a furibus haud recuperetis, tum eos poſtmodum habeatis hoc ſaeuiores inimicos. Donec enim ipſi ſibi conſcii erunt, veſtra bona ſecum eſſe, maleuolum erga vos animum non exuent, exiſtimantes, praeter publicas calamitates, aliud nihil eſſe, quod metu ſe liberet rationis rerum a ſe geſtarum vobis tandem aliquando neceſſario reddendae. Quid? quod autumo, iudices, ius aequum et verum hac in cauſa ſi obtineat, non ſatis eſſe vt Philocrates peculatus poſtuletur, ſed etiam oportere, vt neceſſitas pro capite dicendi ipſi imponatur. Et profecto graue ſit atque non ferendum, ſi, cum priuatis et minutis in cauſis furtorum conſcii poenis teneantur iisdem, quibus fures ipſi, tum Philocrates, qui Ergocli conſcius ſit et peculatus, et cauponatus iurium veſtrorum, non modo non eadem poena, qua ille, afficiatur, ſed inſuper quoque mercedem nequitiae ab ipſo in celandis Ergoclis furtis demonſtratae ferat habeatque relictam ab illo ſubſtantiam. Sed eſt alia adhuc quoque cauſa, iudices, ob quam vos par eſt hunc Philocratem eiusque conſortes punire, quos nil puduit veſtram caſtitatem contumelioſiſſimis ſermonibus infamare, ac ſi cupidi venaleſque ſitis. Superiori enim iudicio

dicio populi, cum cauſa Ergoclis in concione agitaretur, dictitabant quingentos e Piraeeo eſſe largitionibus a ſe corruptos, et in vrbe alios, mille et ſexcentos numero, magisque ſe ſuis opibus fidere, quam peccata ſua reformidare, prae ſe ferebant. Feciſtis vos quidem iam tum, cum Ergoclem condemnaretis, his planum atque teſtatum, verum ad omnes homines etiam declarandum vobis eſt, nullam eſſe pecuniarum tantam vim, quae vos ab eorum caſtigatione auocet, ſi quos in maleficio deprehenſos veſtrarum tabellarum poteſtati obnoxios nacti ſitis. His negate facultatem veſtra bona furandi atque diripiendi. Haec ego vobis ſuadeo, ad haec vos cohortor. Noſtis enim vos omnes Ergoclem cum claſſe hinc diſcedentem hoc ſibi habuiſſe propoſitum, vt rem faceret quam ampliſſimam, non vt largitate atque magnificientia ſuae erga remp. liberalitati gloriam quaereret. Noſtis item bona Ergoclis penes alium nullum eſſe, quam penes hunc Philocratem. Quod ſi ergo ſapitis, operam dabitis vt ab eo bona veſtra recuperetis.

ORATIO XXX.

quae eſt accuſatio Nicomachi ſcribae de maleficio in codice legum exarando commiſſo.

Haud raro* euenit, iudices, vt in iudicium adducti, cum viſi eſſent peccaſſe, veniam tamen a vobis impetrarent, alii, quod maiorum fortia facta proferrent, alii, quod ſua ipſorum de vobis merita. Quando igitur defendentium excuſationes haud aſpernamini, a quibus ornamentorum aliquid in remp. eſſe collatum conſtiterit, aequum cenſeo, accuſatores quoque aequis auribus a vobis audiri, cum reos improbitatis arguunt iamdudum inolitae atque inueteratae. Patrem itaque huius Nicomachi ſeruum publicum fuiſſe, et hic ipſe

ipſe Nicomachus quibus in ſtudiis adoleſcentiam contriuerit, et quotum demum aetatis annum agens in album phratorum illatus [h. e. ciuitate donatus] ſit, ea vero omnia enarrare longum ſit. Ex quo autem mandatum ei tandem negotium fuit codicem legum condendi, ecquis eſt, quem fugiat, quantas ex eo tempore noxias reip. attulerit. Imperatum enim ei cum eſſet, intra quartum menſem leges Solonis in mundo, vnoque codice exarare, non ſolum non Solonis leges, ſed ſuas conſcripſit, et pro Solone ipſe ſeſe ſuis auſpiciis legislatorem creauit, ſed etiam honorem in quatuor menſes datum in ſextum annum extraxit. cuius ſexennii diem non eſt paſſus abire, quo non quaeſtum feciſſet aliis legibus expungendis, aliis inferendis. Denique ius noſtrum eo contemptus atque dedecoris deuenit, vt neceſſe haberemus vti legibus iis, quas impertire poſtulantibus nobis, velut promo condo, placuiſſet Nicomacho, quamuis parce vellet, quamuis adulteratas et vitiatas, quamuis immani emtas. Ita factum eſt, vt litigantes contrarias atque repugnantes inter ſe leges allegarent, alias idem imperantes, alias vetantes, quas ambae partes affirmarent a Nicomacho accepiſſe. Item ſi magiſtratus alicui mulctam arbitratu ſuo irrogaſſent, eumque poſtmodum in iudicium induxiſſent, Nicomachus proferre leges, [ſecundum quas cauſa quaeque diſceptaretur,] recuſauit; ſed prius resp. maximas in calamitates incidit, quam ille hoc honore decederet, actorumque rationem redderet. Quoniam igitur poenas tum nullas dedit, age nunc tandem videamus, qualem in illo magiſtratu ſe geſſerit. Primum totum quadriennium inſumſit legibus exſcribendis, quod negotium intra menſem poterat peragi. Deinde, cum aſſignata in manusque data ipſi fuiſſent exemplaria, vnde ſuum codicem exſcribere iuſſus eſſet, [vel, ſi mauis ſic reddere, cum certae Archontum aetates, velut

velut metae quaedam, ipſi fuiſſent fixae, quibus ab aetatibus inde initium exſcribendi faceret, vt citeriores quidem, non autem vlteriores, ſeu antiquiores leges conſcriberet] vniuerſum iuris noſtri ambitum ſibi fecit prouinciam. Tertio, tot et tanta cum tractaſſet, quanta nemo alius, tamen ad hoc diei nondum rationem reddidit, ſolus. Reliquis enim omnibus exeunte prytania quaque reddenda eſt honorum ſuorum ratio. tu autem, Nicomache, ne quadriennii quidem rationem actorum dignatus es literis conſignatam cenſoribus exhibere, ſed ciuium omnium tibi ſoli cenſes licere honorem per longa temporum ſpatia extrahere, ita vt neque rationem reddas, neque plebiscitis pareas, neque leges penſi facias, quarum alias tuum in codicem inſers, alias expungis, eoque procedis dementiae, vt tua ducas eſſe, quae ſunt reipublicae; quamquam ſeruus es publicus. Vos itaque decet, iudices, recordantes, et quibus ortus ſit maioribus Nicomachus, et ea iniuria vobis inferenda, quam intulit, quam ſe immemorem veſtri beneficii ingratumque praeſtiterit, eum punire, et quoniam vnius cuiusque criminis poenas ab eo non repetiiſtis, nunc ob cuncta ſimul vlciſci. Sed fortaſſe, iudices, cum pro ſe afferre, quo purgetur, nihil poterit, tum in inuidiam me adducere conabitur. Quod cum faciet, oro vos, iudices, vt ei me criminanti fidem prius habere nolitis, quam ſi ego, copiam mei defendendi nactus, mendacia eius purgare minus potuero. Quodſi ergo conabitur eadem de me ad vos quoque criminari, quae coram ſenatu auſus eſt, me fuiſſe in numero quadringentorum virorum, recogitate probrum hoc eſſe illis ita familiare atque protritum, atque in neminem non ab iis iactari ſolitum, vt ſi omnes illi, quos hi aiunt in iſto collegio fuiſſe, reapſe fuiſſent, non iam quadringentorum, ſed plus mille virorum illud collegium fuiſſe neceſſe eſſet.

Referunt enim hunc in numerum alios, qui tempeſtate quadringentorum adhuc pueri erant, alios peregre, procul ab vrbe agentes. Verum, quo homines inſontes vobis ſuſpectos inuiſosque reddant, calumnias iſtiusmodi a ſe nefandum in modum confictas iis adſpergunt. Ego vero tantum abſum, vt in collegio quadringentorum fuerim, vt ne in ter [aut quinquies] mille quidem collegium vnquam fuerim cooptatus. At enim videte quaeſo loci mei iniquitatem, et quam iniquo cum aduerſario commiſſus ſim. Priuata ſi quapiam in re cum eo contracta certarem, eaque in re maleficii eum admiſſi arguerem ita perſpicue, atque nunc hac publica in cauſa arguo, tam non videtur eſſe ferreus et impudens, vt per excuſationum tam frigidarum ineptias abſolui ſit poſtulaturus. Iam vero in iudicio verſans de ſe habendo ſuper re ad rempublicam pertinente, videtur opinari, nullas ſe poenas dare oportere, dummodo me accuſauerit. Res enim vero miranda Nicomachum, qui cenſeat vos debere aliis minora delinquentibus ſucceuſere, in eosque animaduertere, eundem poſtulare, vt vos ſibi ignoſcatis, a quo rempublicam grauiſſimis [illegible]ſam iniuriis, peſſimisque fraudibus innexam eſſe, confido me planum facturum. Audite ergo nulla formidine, iudices. Accuſatores enim hoc genere accuſationis vtentes, admitti atque probari par eſt, cum reos inſectantur huic reo ſimiles. Hi nempe, cum libertatem plebis ipſi ſuis manibus laceraſſent, nunc ſe ſtudioſos ferunt huius a ſe labefactatae libertatis. Quorum e numero Nicomachum hunc eſſe, vel vno vobis hoc documento conſtabit. Amiſſa claſſe, cum de mutanda reipublicae forma deliberaretur, obiurgabat Cleopho ſenatum, aiens eum conſpiraſſe atque coiſſe ad machinandam reip. perniciem, et conſilia reip. dare haud ſaluberrima. Ibi Satyrus Cephiſienſis, quippe tum ſenator, ſenatui fiebat auctor, vt Cleophon-

phontem in carcerem abduci iuberet, poſtmodum iudicio tradendum. Senatores reliqui, ſublatum cupientes Cleophontem, metu, ne iudicium, non mortis ei poenam, ſed aliam quampiam mitiorem irrogaret, perſuadent huic Nicomacho, vt legem proferret in hanc formulam, oportere ſenatum quoque iudicio intereſſe, vnaque cum reliquis legitimis iudicibus ſententiam pronunciare. Ibi homo hic hominum omnium peſſimus perſpicuum atque controuerſiae expers edidit documentum animi ſui a libertate populari alieni atque factioni dediti, nouis tum rebus atque dominationi paucorum ſtudenti. Eodem enim die demum, quo iudicium in Cleophontem eſt habitum, legem illam protulit. Sunto, iudices, per me licet, alia in Cleophonte haud probanda; hoc tamen in confeſſo eſt, turbatores illos, qui remp. labefactare tum contendebant, omnium ciuium hunc vnum Cleophontem maxime de medio tollere ſtuduiſſe, Satyrumque atque Chremonem, qui triginta tyrannorum teterrimi erant, non eo accuſaſſe, quod maieſtatem veſtram a Cleophonte laeſam exiſtimarent, ſed quod ſperarent, vbi eum ſuſtuliſſent, neminem fore, qui ipſos prohiberet mala vobis iniungere. Quod vt conſequerentur, malis artibus per hanc legem a Nicomacho tum prolatam perfecerunt. Videtur vtique Cleopho, iudices, veſtrum nonnullis ciuis malus fuiſſe. At hoc tamen rurſus vos cogitare par eſt, quamquam a triginta tyrannis haud pauci mali ciues peremti ſint, vos tamen tyrannis ob hos ipſos malos ciues, non minus quam ob bonos, interemtos ſuccenſere, quia tyranni eos, non in maleficiorum poenam, ſed ad vltioni priuatae ſatisfaciendum, ob priuatas eorum cum ipſis ſimultates, qui ſecum non facerent, ſed cum diuerſa factione, ſuſtulerunt. Ad hoc igitur caput accuſationis refutandum cum acceſſerit Nicomachus, hoc vnum modo vos meminiſſe velim, legem illam, de

qua queror, ab eo fuiſſe iſto prolatam temporis articulo, quo reipublicae forma fuit mutata, in eorumque gratiam, qui libertatem euerſum ibant, in cauſaque fuiſſe, proferenda illa lege ab ipſo confiсta, vt vna cum legitimis iudicibus ad iudicandum de Cleophonte praeter morem ſederet is ſenatus, in quo Satyrus et Chremon plurimum valebant, Srrombichides autem et Calliades aliique multi viri fortes atque boni perierunt. Mentionem huius loci feciſſem nullam, niſi intelligerem, Nicomachum hac excuſatione, iniuſta quidem illa atque ementita, conari ſeueritatem veſtri iudicii ſubterfugere, quod plebis ſit ſtudioſus. Cuius ſuae erga vos voluntatis argumento vtetur hoc, quod exſilium vobiscum participarit. Ego vero haud paucos demonſtrare atque nominatim edere poſſim, qui, quamuis operam tyrannis ad euertendam remp. nauaſſent, nihilominus tamen ab ipſis, alii morte affecti, alii in exſilium acti fuerunt, a dominationis certe conſortio excluſi. Quapropter haud conuenit exſilii tolerationem ei prodeſſe, ſed vos potius decet nullam eius habere rationem, neque eius reſpectu peccatis Nicomachi ignoſcere. Nam ipſe quoque in partem culpae venit, et per ipſum pro parte ipſius virili factum eſt, vt vobis eſſet in exſilium migrandum. vt autem ipſi domum redire liceret, hoc plebis veſtrae contentioni debet. Praeterea ſtultum et turpe ſit, vos quidem gratiam ei habere rei, quae ipſo inuito et nolente euenit, [reditus in patriam] ipſum vero poenas dare nullas criminum ab ipſo volente in vos commiſſorum. Audio praeterea Nicomachum haec crepare, me impium eſſe, qui religiones ſacrorum tollam. Ego vero hac de re ſic ſtatuo. Leges ſuper deſcriptione ſi tuliſſem, liceret quodammodo Nicomacho iſta iactare. Iam vero poſtulo eum legibus communibus et dudum fixis morem gerere. Miror enimuero ei, aienti me

ti me impium eſſe, qui tamen cenſeam ſacra a Kyrbibus atque Stelis imperata fieri ſecundum pacta literarum monumentis conſignata, in mentem non veniſſe, totam hoc pacto ciuitatem a ſe accuſari. Vos enim haec eadem decretis veſtris ſanxiſtis, quae ego reſtaurari ſuaſi. Porro ſi res, quarum ego factus ſum auctor, tibi graues atque indignae videntur, quanto grauius atque ſceleſtius illorum videbitur facinus, qui ſacra fecerunt ſolummodo e praeſcripto Kyrbium. Atqui de pietate, iudices, non a Nicomacho vos diſcere, quae conueniant, decet, ſed e factis iudicare. Maiores nempe veſtri, tametſi ſacra nulla faciebant alia, quam a Kyrbibus praeſcripta, ciuitatem tamen hanc vobis tradiderunt graecarum omnium ampliſſimam atque fortunatiſſimam. Quare conuenit, vos eadem ſacra, easdem coerimonias, tueri, ſi nullam aliam ob cauſam, ſaltim ob felicitatem fortunae, quae illorum ſacrorum exercitationem conſecuta eſt. Ecqui alius eſſe quis poſſit religioſior atque pietatis erga deos obſeruantior, quam ego ſum, qui cenſeam ſacra eſſe facienda, primum e ritu patrio, deinde ea, quae ciuitati proſunt omnium maxime, tum quae populus ſciuit, denique in quae faciendis ſumtibus vectigalia publica ſufficiunt. Tu autem contra feciſti, Nicomache. Nam in deſcriptione ſacrorum a te condita atque exhibita cum ſacra indixeris multo plura, quam vetuſtis a legibus imperata ſunt, factum ex eo eſt, vt vectigalia, in haec noua ſacra, te auctore inchoata, cum inſumantur, ad illa vetuſta et patria minus ſufficiant. Ne longe abeam, anno ſuperiori ob defectum pecuniae, facta non ſunt ſacra eorum e numero, quae a Kyrbibus imperata ſunt, et in quae ſumtus trium talentorum fuiſſet faciendus. Occurri nequit, reditus publicos haud ſuffeciſſe. Suffeciſſent vtique in ſacra antiquo patrio ritu ſancita, niſi Nicomachus hic noua ſacra

 deſcri-

deſcripſiſſet, in quae plus quam ſex talenta impendi debent, et non modo ſuffeciſſent reditus, ſed etiam ſuperfuiſſet adhuc aerario. Quae aio, teſtibus ea confirmata dabo. *Teſtes.* Reputate vobiſcum, iudices, ſacra ſi faciamus ſecundum pacta conuenta tum literis conſignata atque iureiurando confirmata, cum populus ab exſilio domum rediret, omnia ſacra fieri poſſe vetuſto ritu patrio tradita. Sin autem ſecundum edictum harum ſtelarum, quas hic Nicomachus fixit, multa intercidere atque omitti debere. Et nihilominus tamen ambit hic ſacrilegus domos, circumcurſitat per ſtationes, vbique iactans, ſe leges conſcripſiſſe de ſacris faciendis, non parſimoniae quidem, at pietati tamen veſtrae conuenientes. Quae ſi vobis leges minus arrideant, iubet eas rurſus expungi. Et eiuſmodi offuciis ſperat ſe vobis perſuaſurum, vt credatis neganti quicquam in vos peccaſſe, tametſi ciuitatem, vt ſumtum duodecim talentis maiorem, quam oportebat, hoc biennio faceret, induxit, et, qua eſt audacia, quotannis ſenis talentis aerarium quaſi mulctare ſuſtinuit. Quid enim aliud feciſſe dicendus erit is, qui leges de ſacris tulit eas, quae leges ſi obtinebunt, aerario ſena quotannis talenta erunt impendenda plus quam oportebat? idque tam importuna et dura tempeſtate, qua res pecuniaria tam arcta eſt, videns, aerarium exhauſtum et exinanitum, Lacedaemonios minantes ni debita ipſis tot talenta dependamus, Boeotos autem corporaque cum ſerua, tum libera, et iumenta armentaque noſtra, et plauſtra et inſtrumentum omne ruſticum ex agris noſtris agentes, ferentes, ſecum retinentes pro arrha quaſi luitionis duorum talentorum, quae ipſis debemus, neque reluere valemus; videns denique naualia et moenia noſtra ob penuriam aerarii in ruinas dilabentia; qui porro probe noſſet, ſenatum rebus identidem praeſidentem, ſi ſatis ſit vnde ſumtus in

res

res exſecutu et prouiſu neceſſarias faciat, nulla in re delinquere, ſin autem eneruatus atque ſubſidiis deſtitutus ſit, facere non poſſe quominus cauſas iniquas et turpes, titulo denunciationis ad ſe delatas, recipiat, ciuiumque innocentium bona confiſcet, et in poteſtate ſit oratorum peſſima quaeque ſuadentium. Quapropter oportet vos. iudices, non ſenatoribus ſuccenſere identidem remp. adminiſtrantibus, ſed his, qui ad eiusmodi incitas et penurias rei pecuniariae remp. depriment. Attendunt nunc, exitumque huius iudicii praeſtolantur fures peculio veſtro inſidiantes, quibus effuſam licentiam impunitatemque dabitis vos compilandi, niſi Nicomachum punieritis. Sin autem condemnato extremas quasque poenas irrogabitis, quo calculo Nicomachum condemnabitis, eodem reliquos quoque corrigetis, melioremque ad frugem reuocabitis, edetisque documentum, vnde alii diſcant, neque expedire ſibi, neque licere in vos delinquere, non infacundos caſtigantes, ſed diſertos et linguae potentes. Ecquis iam vnus omnium ciuium ad poenas vobis dandum meritas, hoc Nicomacho eſt accommodatior? quis de patria minus eſt bene meritus? quis eam ſaepius atque grauius laeſit? quis, creatus a vobis iuris veſtri ciuilisque et ſacri digeſtor atque conſcriptor, vtrumque illud ius ita corrupit, atque Nicomachus? Recordamini, quam multi, veſtri qui ciues nati eſſent, ob peculatum morte ſint mulctati. Laeſerunt hi quidem vos proculdubio, ſed hactenus ſolummodo, quod detrimento vos affecerunt quaſi momentaneo, ad id ſolummodo breue tempus, quo rem veſtram minuerunt. Hi autem, Nicomachus cum conſortibus, qui leges atque coerimonias veſtras deſcribere iuſſi, eas temerant, ad id faciendum largitionibus emti, remp. in omne futurum tempus carpunt et labefactant. Ecqua tandem vos de cauſa, eccuius memores virtutis ab eo

demonſtratae, Nicomachum abſoluatis? Num quod vir fortis atque ſtrenuus ſit, multisque proeliis terraque marique interſuerit? Atqui, quo tempore vos, cum diſcrimine capitum veſtrorum, in nauibus hinc fugientes in exſilium ibatis, hic, manens in vrbe, Solonis leges vitiabat atque confodiebat. An, quod de ſuo largiter atque magnifice in vos impenderit, multasque contributiones contulerit? Atqui non modo nil contulit, ſed contra peculium veſtrum expilauit. Verumtamen ob maiorum famam et virtutem? Profecto iam ſaepe quibusdam hoc nomine ignouiſtis. Hunc autem, ſui quidem cauſa morte mulctari, maiorum vero ſub corona vaenire oportebat. Attamen, ſi nunc ei veniam dederitis atque peperceritis, gratiam vobis impoſterum rebus ipſis reddet, animumque memorem declarabit? Is ne? qui ne priorum quidem ornamentorum a vobis in ſe collatorum meminit, quamquam e ſeruo ciuis beneficio veſtro factus, et e mendico diues, et e commentarienſi ſecundi ordinis legislator. Id quod etiam iure merito vobis vitio vertatur, qui ab exemplo maiorum veſtrorum hac in re deſciueritis. Maiores veſtri delectu ſuo ſibi legislatores conſtituebant Solonem et Themiſtoclem et Periclem, exiſtimantes, latoribus legum leges ipſas ſimiles eſſe futuras. Vos autem Tiſamenum Mechanionis filium, et Nicomachum aliosque iis ſimiles homines neſcio quos, ſubſcribas, huic legum conſcribendarum negotio praefeciſtis; et magiſtratus quidem veſtros ab illis contaminari atque corrumpi ſuſpicamini, ipſi vos autem illis fiditis. Quod turpiſſimum; eidem magiſtratui eundem pro commentarienſi bis famulari haud licet; ſummas autem res quam diutiſſime hos agere atque verſare arbitraria cum poteſtate ſinitis! Denique ei Nicomacho deſcribendas leges atque coerimonias veſtras mandaſtis, cui ne cum ciuitate quidem quicquam commune

mune eſt ob patris ignobilitatem. De quo totum populum iudicium capitale agere oportebat, is iura veſtra libertatemque iugulauit; de quo vt inter vos conſtaret, factis ipſe ſuis operam dedit. Horum coeptorum vos nunc tandem aliquando poeniteto. Incipite tandem aliquando iniurias nolle animo aequo perferre eorum, qui identidem ſunt in ciuitate turpiſſimi; neque committite, vt quos priuatis in circulis obiurgatis atque traducitis, eos publice, punire cum poſſitis, tamen abſoluatis. Haec hactenus. Iuuat nunc adhuc paucis quoque vos admonere de iis, qui Nicomachum exorando liberare ſtudebunt. Parati nempe quidam ſunt e numero amicorum eius, nec non eorum, qui in rep. verſantur, pro eo deprecari. Quorum ego nonnullos decere magis arbitror, vt facinora ipſi ſua purgent, quam vt pro aliis maleficis deprecationem apud vos interponant. Graue mihi, iudices, hoc quoque videtur, neque ferendum, hos a Nicomacho quidem, qui vnus eſſet, nullaque veſtra laeſus iniuria, contendere, vt noxias ſuas a rep. remoueret, nil curaſſe; vobis autem, tot numero qui ſitis, et ab eo grauiſſime laeſi, laborare vt perſuadeant, haud decere poenas a reo repeti. Oportet itaque, quod ab huius amicis conferri videtis ſtudium ad amicum ſeruandum, id idem a vobis conferri ad inimicos veſtros puniendum, bene gnaris, ſi fures aerarii veſtri, maieſtatisque veſtrae latrones pro meritis caſtigaueritis, hos ipſos eorum patronos primos fore, qui vos fateantur viros fortes atque ſtrenuos eſſe. Cogitate, neque Nicomachum, neque deprecatorum eius quemquam, tot ornamenta in remp. contuliſſe, atque hic vnus Nicomachus ei vulnera impoſuit. Quapropter multo magis vobis conuenit hunc punire, quam illis huic ſubuenire. Ignorare vos quoque nolim, iudices, qua cum ſpe deprecatores Nicomachi hoc ingreſſi ſint tribunal. Sperant vos minus conſtan-

conſtantes in dignitate veſtrae perſonae tuenda fore, quam nos in noſtrae fuimus. Nullam non nobis admouerunt perſuadendi machinam, tametſi fruſtra, vt accuſationem hanc omitteremus. Iam veſtrum in conſpectum prodierunt periculum facturi, poſſintne auctoritate, gratia, precibus iudicium flectere, ſperantesque fore, vt imponendo vobis, licentiam adipiſcantur impoſterum, quicquid volent, impune agendi. Nos quidem flectere non poterant. Eſtote itaque vos quoque conſtantes. Non ante iudicium ſolummodo declarandus vobis eſt, id quod facitis, animus maleficis infeſtus, ſed in ipſo quoque iudicio, atque id multo potius, caſtigandi ſunt audaces, legislaturam veſtram funditus tollentes. Quod cum fiet, tum demum nulla non pars reip. recte et ad praeſcriptum legum gubernabitur.

ORATIO XXXI.

qua Philo honorem petens accuſatur, vt eo indignus, quod in bello ciuili neutra cum parte feciſſet.

Haud ego equidem, ſenatores, ſperabam vnquam futurum, vt Philon hic eo excederet audaciae, vt probationis ergo copiam ſui vobis faceret. Verum, quia non vna in re ſola ſe iactauit eius audacia, ſed in permultis, egoque hoc in tribunal ingreſſus ſum iureiurando dicto, me vobis auctorem futurum optimorum quorumque conſiliorum; quo in iureiurando haec quoque ineſt clauſula, vt, qui ius illud iurandum dicit, is ſpondeat a ſe denunciandum, ſi quem norit inter ſenatus candidatos forte deſignatos eo ordine indignum; feram me nunc huius Philonis accuſatorem, nullam meam cum eo priuatam exſequens ſimultatem, neque ad leuitatem et fidentiam ſublatus a neſcio qua conſcientia facultatis et vſus in dicendo, praeſertim in foro coram vobis, ſed multitudine delictorum eius fidens

dens, dignumque me cenſens, religioni iurisiurandi a me dicti me inhaereſcere. Intelligetis quidem, copias, quibus ad illum accuſandum ego vtar, multum concedere copiis his, quibus iſte fretus flagitioſum ſe ſerre auſus eſt. Verumtamen etſi in accuſatione a facundia memoriaque deſtituar, non id ei ideo debet prodeſſe, ſed potius, quae ego, quamuis pauca, perſpicue et quoad ſatis erit, docuero, ex iis eum reprobari conuenit. Dicam enim ſic, vt cum facinorum ab eo commiſſorum ignoratio mea factura ſit, vt multitudinem grauitatemque rerum dicendarum minus videar aſſecutus fuiſſe, tum rurſus tamen ſatis dixiſſe videar ad declarandam huius improbitatem, quae tanta eſt et tam abnormis, vt quamuis pauca ſpecimina ſatis vniuerſam prodant. Sed et veſtrum ſi qui ſunt eloquentia valentiores, quam ego ſum, eos rogo, vt delicta Philonis oratione exaggerare velint, et a me praeteritis ea, quae ipſi norint, crimina eius addere. Neque enim e ſolis a me dicendis ſpectari mores eius conuenit. Nego itaque fas eſſe, ſenatui de rebus fortunisque veſtris deliberaturo, quenquam intereſſe, qui non, praeterquam quod ciuis natus ſit, etiam ciuis eſſe bona fide ſtudeat atque contendat. Eiusmodi enim animo qui praediti ſunt, eorum permagnum intereſt, rectene an ſecus habeant reip. fortunae; propterea quod exiſtimant oportere ſe perinde damna eius, atque emolumenta, participare. Nam qui, nati cum ſint ciues, eo tamen ſunt animo, vt vbicunque bene ſibi ſit, copiarumque ad vitam commode degendam ſatis et ſuper ſit, ibi patriam eſſe autument, hos conſtat, transmiſſa boni communis cura, in priuata ſua commoda eſſe incubituros; quippe quibus non in ciuitate, ſed in fortunis ſuis ſita ſit patria. Planum itaque faciam hunc Philonem ſecuritati ſuae diligentius, quam patriae periclitanti proſpexiſſe, ſatiusque duxiſſe, ſaluas habere fortunas.

tunas ſuas, in tutoque aetatem degere, quam periculis pari cum aliis ciuibus contentione obeundis remp. ſaluam praeſtare. Cui cum ſaeua illa clades contingeret, cuius ego cladis mentionem hactenus faciam, quatenus rerum narrandarum ordo et natura neceſſitatem mihi imponet eam perſtringendi, Philon hic, vna cum reliquis ciuibus a triginta tyrannis e ciuitate proſcriptus, aliquantisper rure conſedit. Cum autem illi a Phyla in Piraeeum rediſſent, ciuesque noſtri non attico ſolummodo ex agro, verum etiam ex omni circa regione finitima coiſſent, omnes et ſinguli quam poſſent operam ad ſuccurrendum laboranti patriae conferentes; quid ibi Philon hic? contra quam alii omnes, conuaſatis, quae ei hic erant, alienam in ditionem ſe tranſtulit, Oropum habitatum conceſſit, ibi vectigal inquilinatus dependit, ſub tutela patroni vixit. Malebat nempe apud illos inquilinum agere, quam apud vos ciuem pari vobiscum iure vtentem. Neque, quod conſtat ciuium nonnullos feciſſe, animum partesque cum fortuna mutauit. Nonnulli nempe videntes Phylaeis illis conatus proſpere ſuccedere, a tyrannorum partibus ad horum tranſibant. Philon autem ne harum quidem ſecundarum rerum communionem appetiit. Rei bene proſpereque iam peractae ſuperuenire, quam ei, cum ageretur, intereſſe maluit; participare fructus laborum maluit, quam ſuo conſilio ſuaue opera patriam ornare atque releuare. Non rediit in Piraceum, neque locus vllus eſt, in quo collocandi ſui copiam vobis feciſſet. Iam qui vos prodidit, quos videret proſperis rerum ſucceſſibus florentes, quid ille fuiſſet auſurus, ſi vos ſecius, atque vellem, res gerentes vidiſſet? Priuatis quidem ſi qui conſtricti cladibus intereſſe periculis iis haud potuerunt, quibus resp. tum defuncta eſt, venia hi digni vtique ſint. ecquis enim vltro, dedita opera infelix ſit? Conſulto autem

qui

qui commiſerunt, vt a laboribus veſtris abeſſent, hi venia ſunt arcendi. Non enim a calamitatibus intercepti abfuerunt, ſed mala fraude ſua, temporibus veſtris inſidiati, Ratus quidam eſt vſuque vniuerſi generis humani conſtabilitus mos, inprimis aequus et humanus, vt, duobus eiusdem criminis reis factis, offendamur atque ſuccenſeamus ei maxime, qui, quo minus committeretur, cauere potuiſſet. Pauperibus autem, aut corpore inualidis parata eſt penes omnes venia, cenſentes, quicquid labantur, invitos eos labi. Philon ergo venia prorſus eſt indignus. Nam neque corpus ei ad laborum patientiam molle et flaccidum eſt, id quod ipſi cernitis, neque copiis rei familiaris deſtituitur, vt muneribus edendis parum ſit idoneus; id quod ego mox planum atque teſtatum faciam. Qui ergo, ignauia torpens, et malignitate quadam animi doloſus, ibi loci, et in tantum prodeſſe patriae ceſſauit, quatenus prodeſſe poterat, quo quaeſo pacto poterit is facere, quominus omnium veſtrum odio et exſecratione obruatur? Verendum porro vobis non eſt, ne Philone reprobando ciuium reliquorum quenquam offendatis. Non enim alteros, ſed ambos, [tam Piraeenſes, quam vrbanos] ab eo proditos eſſe, palam eſt. Quapropter neque ab iis, qui in vrbe manſerunt, eum amari conſentaneum eſt, quibus laborantibus vt ſubueniret, in mentem ei non venit; neque rurſus a Piraeenſibus, quibuscum reditum in patriam armis quaerere nil curauit. Ipſe teſtatur haec vera eſſe, tum Oropi verſatus. Sin tamen adhuc ſupereſt tertium aliquod ciuium genus, ſi fiat aliquando, quod dii vetent, vt genus hoc rerum potiatur, cum illo tum genere ciuium rempublicam gerere atque ſenatui intereſſe poſtulato, hoc ſuum de ipſis meritum allegans, quod cauſam ipſorum amplexus eſſet. Quo itaque certi ſitis, Philonem apud Oropum ſub tutela patroni incoluiſſe

luiſſe, fortunasque ei ſatis amplas lautasque eſſe, et neque vrbanis eum, neque Piraeenſibus praeſto fuiſſe, audite hos, qui teſtimonio ſuo fidem a me dictis adſtruent. *Teſtes.* Relinquitur ergo vt cauſetur, per interuentum valetudinis negatum quidem ſibi fuiſſe, Piraeenſibus ſuccurrere, verumtamen de ſuo ſponte ſua contuliſſe, vnde paupertas plebis veſtrae ſubleuaretur; aut municipalium quosdam inſtruxiſſe, quemadmodum ciuium veſtrorum alii quoque haud pauci fecerunt, ſi qui per corporum infirmitatem ipſi militia fungi nequirent. Ego vero ei hoc quoque mendacium eripiam, quo vos eo circumuenire ne poſſit; quoniam mihi poſtmodum non licebit, eius arguendi cauſa huc ad vos progredi. Cita tu mihi Diotimum Acharnenſem vna cum reliquis, qui delecti cum Diotimo fuerunt, vt municipales armis inſtruerent aere collato comparatis. *Teſtimonia Diotimi et collegarum.* Nihil itaque Philo reip. profuit. Verum non modo in mentem ei non venit, vt prodeſſe reipublicae vellet, in iſtiusmodi tempore, atque in iſta rerum perturbatione, ſed etiam commiſit, vt e malis veſtris rem augeret. Euectus enim Oropo, alias ſolus ipſe, alias cum globo, quem ducebat, hominum improborum, qui clades veſtras lautam ſibi atque quaeſtuoſam ducerent prouinciam, perſultans agros veſtros, ſi quos in ciues veſtros incurreret, annis graues, in municipiis relictos, in re familiari perquam curta, qua carere ad vitam ſuſtentandam nullo modo poſſent, per aetatem haud valentes vobis opitulari, cum animis veſtri eſſent ſtudioſiſſimi; hos igitur Philo fortunis ſpoliabat, maioris faciens mediocritatem fructus, quem ex eorum ſpoliis percipiebat, quam laudem innocentiae atque continentiae erga eos, qui nunc, quo minus in eo ſuas cuncti exſequantur iniurias, eadem ab ipſa cauſa impediuntur, ob quam tum quoque vobis ſuccurrere, cum vellent,

vellent, non poterant. Verum cauendum vobis eſt, vt eorum infirmitas eadem ne bis Philoni prouincia fiat. Iam ſemel fortunis eos omnibus denudauit. Nunc iterum ex eorum damnis lucrum aufferat, ſi fiat, quod vos minime committetis, vt vos Philonem ideo probetis, quod illi cuncti, 'a ſenio et valetudine conſtricti, hic adeſſe, et de hoſte ſuo queri, eumque ſuo premere teſtimonio non poſſunt. Verum, etiamſi vel vnus modo illorum tum ab hoc Philone vexatorum in iudicio adſit, ſatis hoc magnum iudicate argumentum veritatis, et hunc Philonem odio, quam fieri poterit, maximo inſectamini, qui expilare ſuſtinerit eos, quibus alii, miſerti paupertatis, de ſuo largiri ſoliti ſint. Cita tu mihi teſtes. *Teſtes.* Porro cauſam video nullam, cur vos oporteat hoc de Philone ſecius ſtatuere, atque ipſi eius neceſſarii, quos conſentaneum eſt eum optime noſſe, ſtatuerunt; erga quos ita ſe geſſit immanem atque belluinum, vt, etiamſi aliud nihil deliquiſſet, vel ſola haec eius immanitas vos eum reprobare ſit coactura. Omittam, quae mater adhuc ſuperſtes de eo queſta eſt. At in exitu vitae quae egit, ea ſunt eiuſmodi, vt facile vobis ſit illinc colligere, qualis erga matrem fuerit. Dubitans enim illa cadauer ſuum filio credere, tres minas in funus ſuum erogandas Antiphani moribunda tradidit, cum quo nulla ipſi neceſſitudo erat. Norat ergo filium, cupiditate captum, contemta ſanguinis arctiſſima neceſſitudine, ipſos extremos honores ſibi eſſe denegaturum. Atqui, ſi mater adeo, quamquam matres ita natura factae ſunt, vt a liberis quas accipiunt iniurias, eas plerumque tolerent, et rurſus beneficiis cultae nil admodum magnum atque praeclarum ſe ferre putent, quia, quicquid ſit, beneuolentia id magis atque caritate, quam veritate rei cenſetur; quod ſi ergo mater hunc vel e cadauere ſuo compendium facturum ſuſpicata eſt, quid

vos oportet de eo arbitrari? quem ei erga vos animum eſſe? Nam erga neceſſarios qui tam immanis, tam ſordidus, tam turpis lucri auidus eſt, ecqui is erga alios erit? Vera autem vt vobis conſtet haec quoque eſſe, audire ex ipſo Antiphane, eo, qui tres illas minas a moriente tulit, mortuaeque funus curauit. *Teſtis.* Ecquid igitur vos tandem ſpectantes hunc probabitis? vtrum, quod nil deliquerit? atqui patriam grauiſſime laeſit. an, quod ſpes eſt fore vt olim aliquando reſipiſcat? Frugi homo prius eſſe ſtudeto, praeclareque de patria meretor. tum demum candidatum ſe ordinis ſenatorii ſerto, quum rebus teſtatum fecerit, tantum a ſe decorum eſſe in patriam collatum, quantum conſtat ei vulnerum ab iſto inflictum eſſe. Conſultius enim apud omnes habetur gratiam demereri potius, quam promereri. Graue mihi quidem indignumque videtur, ſi peccatorum iam commiſſorum poenas nullas det, beneficiorum autem, quae in vos olim aliquando ſe collaturum ait, iam nunc praeſentia ei praemia tribuatis. Sed fortaſſean ideo Philonem probabitis, quo ciues vobis meliores virtutisque ſtudentiores impoſterum fiant, videntes, perinde omnes honoribus affici? Imo vero periculum eſt, ne boni, videntes in petitione honorum pari ſe loco cum malis haberi, deſinant honeſtati operam dare, quod exiſtiment, qui malis honores conferre nil dubitent, eosdem bonorum quoque eſſe ſolere immemores. Eſt hoc quoque meditatione veſtra dignum, iudices. Caſtellum ſi quod nauemue prodidiſſet quis, aut caſtra, cum parte ciuium; extremis eum poenis afficeretis. Hic autem vniuerſae ciuitatis proditor factus, ea tamen fiducia eaque cum ſpe veſtrum in conſpectum prodiit, vt conſtet eum immunitatis a poenis certum eſſe. Quid? quod proditionis adeo praemium ſperat ſe ablaturum, honorem ordinis ſenatorii! Atqui, liberta-

tem qui tam palam prodiderit, atque hic fecit, ei non de honore petendo, ſed de ſeruitute certandum apud vos erit, et de proſcriptione bonorum omnium, vnde extremam ad paupertatem delabatur. Verum haec eum iactare audio: Nefas ſi eſſet, eiuſmodi in tempore patriae deeſſe, legislatorem haud videri fuiſſe commiſſurum, vt ea de re legem nullam ferret, qui, quas alias res vetitas voluiſſet, de iis diſerte cauiſſet legibus ſingularibus. Sperat nempe vos tam tardos fore, vt hoc, quod obuium eſt, minus intelligatis, ob ſceleris magnitudinem a legislatore praeteritum id fuiſſe. Eccui enim aut oratori, aut iudici, veniſſet in mentem, vt ſuſpicaretur, fore ciuium quemquam audaciae tam proiectae, vt tantum in ſe facinus admitteret? Huiusmodi enim ſi quid iis ſuboluiſſet ſuſpicari, tam ſtulti et tam ſegnes profecto non fuiſſent, vt hoc de ſcelere cauere obliuiſcerentur. Ordinis militaris de deſertore, velut de magni ſceleris reo, et eiuſmodi quidem in bellis, vbi non ſalus patriae in periculo verſatur, ſed ipſa patria alios in periculum coniicit, leges cum ferrent, quibus ei ſeuerae poenae conſtituuntur; ferre de eo, qui patriam ipſam periclitantem deſeruerit, inſuper habituri fuiſſe videntur? Nequaquam. Tuliſſent enimuero, ſi vnquam futurum ſuſpicati fuiſſent, vt exſiſteret, qui tale quid auderet. Ecquis non vos, et meritos quidem, reprehendat, ſi, poſtquam inquilinorum eos, qui plebi ſubueniſſent, tametſi nulla lege tenerentur id facere, honoraſſetis, et modis quidem hac ciuitate dignis, iam nolletis hunc Philonem punire, qui, quam debuerat tueri ciuitatem, eam, ciuis officii immemor, prodidit? punire, inquam, ſi non alia quapiam grauiore poena, ſaltim infamia, in qua iam haeret. Exiſtimate vobiscum, qua tandem de cauſa bene de republica meritos honoretis, malos autem contemnatis atque abiiciatis; quod vtrumque a

 maioribus

maioribus ita eſt inſtitutum, eorumque exemplis confirmatum, atque pro lege tuenda vobis traditum, non praeteritorum magis gratia, quam poſtuenturorum, vt ciuium iniiceretur animis ardor eas artes diſcendi, easque copias rerum ſibi comparandi, ea denique ſtudia exercendi, quorum aſſidua meditatione tandem conſequerentur hoc, vt boni fortesque viri, non fortuito nati, ſed opera dedita facti haberentur; mali autem turpesque non modo non conſulto, ſed ne fortuito quidem eſſent, et a flagitiis ſeſe quoquo modo abſtinerent. Philonem porro cogitate non ea de ſe prodidiſſe, quae ſpem faciant, fore vt boni atque idonei ſenatoris partes impleat. Senatores honorem capeſſentes iureiurando obſtringuntur. Ecquod autem iusiurandum videatur ille ſibi religioni ducturus violare, qui deos patrios prodidit? Id enim egit, et futurum fuiſſet, ſi omnes eundem, atque ille, animum habuiſſent, idemque eſſent exemplum ſecuti. Ecquod ille ſit bonum atque reip. ſalutare capturus conſilium, qui patriam ne ſeruare quidem atque a ſeruitute vindicare ſuſtinuerit? quaenam ille reip. arcana ſilentii fide tecta et clauſa ſeruet, qui ne publice quidem a legibus atque magiſtratibus indicta atque denunciata exſequenda ſibi duxerit? Qui ne poſtremus quidem ad communionem laborum atque diſcriminum veſtrorum acceſſerit, qui conueniat, eum in honoribus, iisque tantis, conferendis praehaberi iis ipſis, quorum laboribus a veſtris ceruicibus depulſa eſt ſeruitus, et res tam praeclarae geſtae? Dirum vtique ſit atque deteſtabile, qui tanti vos omnes non fecerit, eum a vobis tanti fieri, vt eum ordine veſtro ampliſſimo dignum in cenſura morum declaretis. Sed video quosdam, quorum ſatis mirari non poſſum dementiam. Hi parati Philoni, cuius ſtudioſi et aduocati ſunt, ſuccurrere, huc prodierunt eo cum propoſito, vt amicum a vobis deprecentur

centur, quem extorquere mihi precibus non potuerunt, neque me flectere vt ab accuſatione deſiſterem. Hi vos rogabunt, vt amicum ſibi condonetis; tum temporis autem, cum diſcrimina vobis impenderent atrociſſima, et resp. ipſa ſui praemium in medio iaceret raptori cuique obnoxia, neque iam de honorum petitione, ſed ipſa de libertate ageretur, tum hi Philonem non rogarunt, vt vellet vobisque et vniuerſae reip. ſuccurrere, patriamque vt nollet eo cum ſenatu prodere, in quo ſedendi ius et facultatem nunc ambit, quamquam titulus ei nullus eſt hunc honorem petendi, neque ius fructum aliis praeripiendi, quorum ſudore partus eſt. Solus omnium non habebit quod aegre ferat, repulſam a vobis, ſenatores, auferens. Non enim vos eum nunc aſpernabimini, ſed ipſe ſuis ſemet manibus hoc honore tum ſpoliauit, cum ſeſe dignum non iudicauit, pro eo ſenatu, cuius ad ſortitionem nunc tam ſtudioſe venit, in acie vobiscum ſtans, dimicare. Satis haec mihi dicta arbitror eſſe, quamquam multa praeterii, confidens, vos, etiamſi haec praetermiſerim, tamen ſponte veſtra ſententiam aequam reique publicae ſalutarem eſſe laturos. Nam ad dignoſcendum, quinam ad ordinem ampliſſimum admittendi ſint, non aliunde vobis ſunt, quam e conſcientia veſtra, documenta repetenda. Recordamini, quales vos erga remp. cum eſſetis, eum in ordinem cooptari meruiſtis. Huius quidem Philonis ſtudia exempla ſunt inciuilia, et ab omni popularis gubernationis forma abhorrentia.

ORATIO XXXII.

quae eſt accuſatio Diogitonis de male geſta tutela nepotum.

Summa niſi res ageretur, iudices, et eiusmodi, vt in eius diſcrimine pupillorum horum, quorum cauſam dicendam recepi, ſiue ſalus, ſiue exitium libretur;

 num-

nunquam ſiuiſſem hos in conſpectum veſtrum prodire, contentionem cum neceſſariis rem eſſe ducens inprimis turpem atque abominabilem, praetereaque certus, ita vos rixoſitatem exoſos eſſe, vt non cupidos ſolummodo rapacesque contemnatis, et in numero ſceleratorum habeatis, ſed illos adeo ipſos quoque vilipendatis et in hominibus nauci numeretis, ſi qui, a neceſſariis bonorum parte quadam fraudati, fraudem hanc intolerantius ferant. Verum hi pupilli magnis, o iudices, permagnis facultatibus, et cunctis adeo fortunis exuti ſunt atque detrimentis irreparabilibus affecti, ab iis ipſis, a quibus par erat, non ſolummodo non proficiſci, neque exſpectari eiusmodi iniuriam, ſed etiam aliunde oblatam propulſari, id ſi feciſſent, quod eorum perſonas decebat. Ad me receptum itaque cum habuiſſent hi, quorum ſoror penes me domi eſt, facere non potui quominus agendam eorum cauſam ſuſciperem. Vxor enim mea, quae, vt modo dixi, horum ſoror eſt, Diogitonis huius, quem accuſo e fratre neptis eſt. Conatus ego contentionem amica compoſitione dirimere, vtraque cum parte multis cum egiſſem, et, vt ex aequo et bono inter ſe deciderent, hortatus eſſem, maioremque in modum contendiſſem, effeci tandem, vt ambae partes priuato amicorum arbitrio rem permittere haud recuſarent. Magni enim referre autumabam, a me caueri, vt res vltra neceſſariorum atque familiarium conſcientiam ne emanaret. Verumenimuero, quae Diogitonis fraude pupillis erepta eſſe, atque intercepta penes eum retineri, tam perſpicuis conuincebatur documentis, vt ipſe nequiret infitiari, neque a ſe impetrare, neque noſtris obteſtationibus adduci potuit Diogiton, vt ſuper iis in amicorum auctoritate eſſe vellet, ſed conditionum aequitati viam iuris in foro petendi praetulit maluitque nullum non genus actionum forenſium experiri, modo reus fieri, modo accuſatoris perſo-

perſonam gerere, ſed cauſas inanes et commentitias in forum deferentis, extrema quaeque adeo diſcrimina adire famaeque bonorumque amittendorum, quam vt, ius et fas praeſtando, huius accuſationis moleſtia litiumque cum nepotibus exercendarum nexibus expediretur. Quod ſi ergo planum vobis fecero, iudices, auum horum puerorum, Diogitonem, eorum tutelam flagitioſius atque crudelius geſſiſſe, patrimoniumque ipſorum furioſiore cum cupiditate concerpſiſſe, quam vllus alius unquam tutor pupilli cuiusquam hac in ciuitate fecit, tametſi cum pupillo nulla ſanguinis neceſſitudine copulatus: rogo vos, iudices, vt tum, quatenus ius et fas ſinet, his pueris ſubueniatis. Sin autem, quod recepi demonſtraturum, id minus demonſtrauero, nil intercedo, quominus vos illique credatis temere, quicquid volet, iactanti, et nos poſthac in numero improborum habeatis. Sed, quo rem teneatis, a principio inde repetenda videtur. Vos mihi docere conanti aures praebete, iudices, propitias. Fratres erant Diodotus et Diogiton, iisdem fati parentibus, concordes inter ſe. nam hereditatem ita cernebant, vt numis praeſentibus vna cum ſupellectile et mundo ex aequo diuiſis, fundos et reliqua bona immobilia communia poſſiderent. Tum Diodotus negotiationi animum adiecit, vnde facto ſplendido quaeſtu, cum creuiſſet opibus, a Diogitone perſuaſus, filiam eius domum ducit, quae Diogitoni tum erat vnica; ex eaque ſuſcepit par liberorum, et filiam, quae mea eſt vxor. Aliquanto tempore poſt accidit, vt copiae nauales cum Thraſyllo, grauis armaturae magiſtro, neſcio quo eſſent ablegandae. Illa in militia ſcriptus inter alios Diodotus, ſtans in procinctu, vxorem, quae eadem ipſi e fratre neptis erat, arceſſit, vnaque vxoris patrem, qui idem et ſocer Diodoti et frater germanus erat auusque liberorum a Diodoto ex hac vxore ſuſceptorum; exiſtimans propter tam arctas

tam multiplicesque neceſſitudines haud decere tutorem liberis alium, praeterquam Diogitonem, a ſe conſtitui. Diogitoni itaque vna cum tabulis teſtamenti a ſe conſcripti, in manus dedit Diodotus eiusque fidei commiſit argenti quinque talenta. Obligationes quoque, ſeu ſyngraphas, ad valorem ſeptem talentorum cum quadraginta minis, foenore nautico creditorum, ei monſtrauit, nec non aliam ſyngrapham de mille drachmis in Cherrhoneſo elocatis. Quo facto, ei praecepta reliquit haec, ſi quid humani ſibi contingeret, vt hoc ex itinere domum redire haud liceret, vt tum Diogiton vxorem, cui viſum eſſet, nuptui collocaret, addito in dotem talento, his de numis demendo. contributo inſuper omni mundo muliebri et ſupellectile domeſtica, quam teneret ea diaeta, in qua plerumque vna eſſe cum vxore atque cubare conſueuiſſet. Filia vbi nubilis facta nuptui daretur, vt ei tum in dotem talentum adderetur. Praeterea, quo vxor vna cum liberis, abſente ſe, haberent, vnde alerentur, donec aut rediret ab illa expeditione, aut exceſſus ſui fama haud dubia ad eos perferretur, in manus dedit vxori viginti minas in argento, et praeterea triginta ſtateras aureos Cyzicenos. Quibus ad hunc modum conſtitutis, domique relictis exemplis [ſeu copiis] illarum rerum a ſe ſic conſtitutarum, exiit cum Thraſyllo in caſtra, vnde non rediit, Epheſi fato defunctus. Cuius rei certior factus Diogiton, exceſſum illum fratris filiam celauit, et ſyngraphas, quas Diodotus diſcedens penes vxorem ſigillo ſuo reliquerat obſignatas, ab ea auffert, cauſſatus, illis opus ſibi eſſe ad ſummas aeris redigendas foenore nautico crediti, quod aes a debitoribus redigere non poſſet, niſi ſyngraphas iis ſuas redderet. Tandem aliquando, diu poſt mortem Diodoti vxori liberisque aperit, et ſic facta ei ſunt iuſta. Primo inde anno vxor et liberi Diodoti in Piraeeo commora-

morabantur [in domo, quae Diodoti fuerat propria] Ibi enim ille copias rerum reliquerat omnium ad victum cultumque neceſſariarum. His autem deficientibus auus nepotes in vrbem remittebat [conductis in aedibus habitatum] eorumque matrem nuptui collocabat, in dotem addens quinquaginta minas, hoc eſt decem minis minus, quam prior maritus ipſi delegauerat. Octauo anno poſt liberorum natu maximus, puber factus, examine tolerato, ad vſum iuris ciuilis tutelamque ſui admiſſus eſt. quo facto Diogiton eum, cum altero fratre, ad ſe arceſſitum huiusmodi oratione compellauit. Pater veſter, ait, hinc proficiſcens, viginti minas cum triginta ſtateribus penes me reliquit. Ego ergo vos adhuc quidem de meo magnis impendiis alui, donec mihi fuit vnde erogarem, penſi haud faciens, cuio de peculio inſumeretur; nunc autem ipſemet ego egeo. tu ergo, quandoquidem, examine peracto, vir factus es, quaere tute tibimet vnde neceſſaria impoſterum habeas. His auditis illi perculſi atque flentes ad matrem pergebant ire, inde cum ipſa ad me, miſerabilem in modum conſternati, lamentantesque, quod nunc demum intelligerent ſe patrimonio prorſus euerſos, atque me obteſtantes, ne ſe paterer inulto fortunis a patre relictis omnibus denudatos ad extremam paupertatem decidiſſe. indignamque paſſos contumeliam ab iis, quos omnium minime deceret tam deteſtabilia fraudis crudelitatisque in ſe exempla ſtatuere; ſed ipſis ſubuenirem, tam ſororis ſuae cauſa, quae mea vxor eſt, quam ipſorummet. Finem haud inueniam, ſi luctus et lamentorum enarrare velim acerbitatem, quibus tum domus mea reſonabat. Denique mater puerorum me rogare ſupplex, vt patrem ipſius cum amicis domi meae colloquio committerem; quo poſſet, (ipſius verba refero) quamquam haud ſueta inter viros verba facere, a magnitu-

dine cladium ſuarum victa, queſtus ſuos omnes noſtrum in ſinum effundere. Adibam ego tum ad Hegemonem, qui Diogitonis huius filiam [e ſecunda vxore ſuſceptam] in matrimonio habet; nec non cum aliis amicis communibus agebam, poſcens, vt Diogitonem adducerent, vt ad congreſſum deſcenderet, in quo ſtatus rerum diſcuteretur. Quod recuſans initio Diogiton, tandem tamen ab amicis coactus eſt facere. Congreſſis itaque nobis, interrogabat Diogitonem filia, quonam animo auderet liberos ſuos his tractare modis; quorum tu patruus, inquit, idemque auus es, cum frater ſis eius viri, e quo ego, filia tua, pater, hos peperi. Quod ſi hominum neminis te neque reuerentia, neque pudor tenebat, deorum certe te numen abſterrere debebat. Iſle [Diodotus] hinc cum claſſe diſcedens, quinque talenta tuae fidei commiſſa relinquebat; id quod ego iureiurando confirmare parata ſum, quocunque poſtulabis in fano, iurans per caput horumque liberorum meorum, quos vtrinque adſtare mihi iuranti iubebo, et ſi quos adhuc alios hic vterus effundet; quamquam ego tam pudoris atque religionis omnis oblita mulier non ſum, neque tam pecuniarum amans et cupida, vt te, qui pater mihi es, denudare bonis tuis velim periurio, cuius et reatus hiſce meis liberis omnem vitam neceſſario ſit amaram atque calamitoſam redditurus, et cuius conſcientia me ipſam cruciatura ſit ex hac vita diſcedentem. Praeter illa quinque talenta fidei eius commiſſa, arguebat eum adhuc alia ſeptem cum quadraginta minis a debitoribus redegiſſe, vna cum foenore eorum nautico, et harum ſyngrapharum producebat autographa. Nam in permutatione habitationis cum e Colytto in domicilium Phaedri transmigraret habitatum, liberos ſuos (aiebat mea ſocrus) incidiſſe in pugillares [*eine Brieftaſche*] temere abiectos, vel amiſſos, eosque ad ſe, matrem, retuliſſe.

tuliſſe. Praeterea demonſtrabat eum centum minas a debitoribus redegiſſe creditas in hypothecam terreſtrem, foenore ſolito, nec non viginti minas alias eadem conditione creditas, item ſuppellectilem magni pretii ex aedibus Diodoti abſtuliſſe. Conſueuiſſe quoque, Diodoto adhuc ſuperſtite, magnam vim frumenti quotannis e Cherrhoneſo ad ſe aduehi, cuius neque rem, neque valorem, illo exſtincto, tuliſſent. Tantam tu tecum habens vim pecuniarum a marito meo relictarum, auſus tamen es affirmare, liberorum horumce meorum patrem ipſis non reliquiſſe, niſi viginti minas cum triginta ſtateribus; quam ſummam aeris cum maritus penes me reliquiſſet, ego, certior de ipſius exceſſu facta, tibi commiſi? tunc hoſce, qui e filia tua tibi nati nepotes ſunt, auſus es domo eiicere, quam ipſis pater reliquerat, pannuciis obſitos, ſordidatos, diſcalceatos, ſine pediſſequo, ſine ſtragulis, ſine veſte, ſine ſupellectile; quorum omnium pater ipſis lectiſſimam atque lautiſſimam copiam reliquerat? Iam liberos tuos e nouerca mea natos nutris et educas in affluentia rerum omnium, beatos. neque inuideo. recte facis ita faciens. laudo factum et congratulor. at meos defraudas laedisque, quos inhonoros e domo ſua eieciſti, et quantum in te eſt, pauperrimos reddere laboras e locupletibus, qui ſunt natura et iure. Et talium tam turpium tibi facinorum conſcius, tamen neque deos reformidas, neque tacitam oculorum meorum reprehenſionem metuis? tam es impudens! quae, cum filia tua ſim, te noui tot et tam foedis criminibus obnoxium; neque fratris meminiſti, ſed nobis omnibus praefers bonorum per nefas partorum poſſeſſionem! Huiusmodi conuitio aliisque multis ſimilibus probris, quae tacita praetereo, mulier in patrem invehebatur, quibus nos, qui aderamus, omnes mirifice et incredibili ſenſu cum indignationis, tum commiſerationis atque

que aegritudinis metusque commouebamur. Modo enim in pueros intuentes nos ſubibat recordatio, quam ſplendidis e fortunis ſuperioribus, quam miſerabilem ad egeſtatem decidiſſent, et cuius ſcelere. modo occurrebat, quam indignum tutorem pater liberis reliquiſſet, indignum ſpe ipſius, et nomine fratris, ipſoque tutoris nomine. modo metus de ſorte noſtra liberorumque noſtrorum atque miſeratio ſubibat, quorumnam in dentes vngulasque luporum rapacium fortunae noſtrae et liberorum patrimonia eſſent aliquando fataliter deuentura, nobis e rebus humanis exemtis, hoc tam aperto et memorabili documento certiores nos reddente, ſpectatae fidei amicum, cui te tuaque tuto committas, repertu eſſe perquam difficilem Denique, iudices, tanta noſtros animos, quotquot congreſſui intereramus, obruebat procella conſternationis, vt hiſcere non poſſemus, ſed taciti diſcederemus, lacrymis ora manantes, haud minus, quam illi ipſi, qui hac calamitate icti conciderant. — Quare ſobria mente, iudices, rogo vos, vt rem, quam agitis, ponderetis, quid his pupillis, quid toti ciuitati, quid huius denique perſonae veſtrae dignitati debeatis. Iniurias hi adoleſcentes acceperunt veſtra commiſeratione dignas. Et intereſt ſalutis publicae, veſtramque perſonam decet, qui iudices eſtis, vt ſeueritate veſtrae ſententiae ad omnes declaretis, Diogitonem vobis odio et exſecratione bonorum omnium dignum videri. Nam eiusmodi homines pacem publicam turbant, omnia ſuſpicionibus et terroribus implentes. Totum genus humanum hic Diogiton ſuſpicionibus expauefecit, et inter ſe alios ab aliis abalienauit, vt neque adhuc vegeti, neque animam extremam agitantes, ſciant cui confidant, neque maiorem fiduciam in proximis conſanguineis ponere poſſint, quam in inimicis infeſtiſſimis. Videte modo quibus modis ſeſe torſerit vt laqueos

conui-

conuictionis effugeret. Initio ſprorſus inſitiabatur illas ſummas aeris tuliſſe. tum, obrutus vi veritatis, cum inſitiari diutius nequiret, tandem, o immanitatem cupiditatis et impudentiae ad rapiendum atque mentiendum proiectae, aiebat, intra octennium in alimenta duorum marium vniusque puellae impendiſſe octo talenta cum decem minis. et quia nullo modo tam enormis ſummae rationem conficere poterat vtcunque probabilem atque tolerabilem, eo excedebat furoris, vt in alimenta quotidiana horum trium liberorum quinos obolos imputaret. In calceos, et in fullonem atque tonſorem, non edidit impendia, neque menſtruatim, neque annatim, ſed vniuerſum octennii ambitum vno vocabulo complexus, in illiusmodi minutias illo toto tempore ait inſumſiſſe plusquam talentum argenti. In monumentum horum patri conditum ne quinque quidem atque viginti minas impendit. Vt tamen gloriam magnificentiae atque liberalitatis aufferret ſine ſumtu ſuo, quinquaginta minas ait in illud monumentum erogaſſe. quarum partem alteram dimidiam pupillis imputauit, alteram ſe contuliſſe iactat, ſordidus idemque vanus. Licetne, iudices, ad minutias deſcendere? Quidni liceat? et loco huic conuenit, quo odium hominis, ſordesque atque cupiditas, quanta ſit, hoc liquidius perſpiciatis. Agnum in Dionyſia pro pupillis emtum, ſedecim drachmis aeſtimauit in ratione exhibita, quarum item partem dimidiam pueris imputauit, alteram ſibi. Rem enimuero indignam, de qua nos inprimis ira exarſimus. Credite mihi, iudices, enormibus circumuenti fraudibus ſolent leuiculis illis et paene ridendis furticulis non minus commoueri, quam furtis illis grandioribus. Nimis enim aperiunt atque denudant hae minutae fraudes cupidorum flagitioſitatem. Reliquos in dies feſtos et ſacra vniuerſe compu-

computabat in hos impenſas quadraginta minas et plus etiam. Breuis vt ſim, alias quamplurimas eiusmodi nugas rationi ſuae aſſuerat, quo enormem illam ſummam aeris conſarcinaret, quod in hos ait inſumſiſſe, reapſe autem furatus eſt; quaſi a patre liberorum tutor eſſet conſtitutus, quo pupillis pro numis et fundis literas in charta exaratas, ipſosque ex opulentis mendicos redderet, et quo puberes facti, litium ſatis et ſuper haberent, ſuper patrimonio cum tutore, qui idem auus quoque patruusque eſſet, exercendarum, quibus per omnem vitam diſtricti obliuiſcerentur, inimicorum, ſi quos pater ipſis inimicos velut hereditate reliquiſſet, ſimultates in iure perſequi. Atqui iuſtus erga pupillos eſſe ſi voluiſſet, poterat alterutro modo et ſibi multarum moleſtiarum otium facere, et pupillorum augere patrimonium. Geminum enim modum gerendae tutelae praeſcribunt leges tutoribus, ſiue valent opibus tutores, ſiue minus. Poterat vniuerſam ſubſtantiam pupillorum alicui redemtori mercede annua elocare, aut praedium emere, illisque e vectigalibus, ſiue praedii, ſiue locationis, pupillos alere, exceſſuque numorum ſortem augere. Sic ſine vlla ipſius moleſtia, facti eſſent pupilli tam diuites, vt de diuitiis cum ditiſſimis quibusque Athenienſium contendere potuiſſent. Iam vero ita ſe geſſit Diogiton, vt neceſſe ſit ſuſpicari, nunquam ei in mentem veniſſe de tempore olim aliquando venturo, quo rationem geſtae tutelae reddere, pupillisque de ſubſtantia ſatisfacere deberet, ſed potius eum ſperaſſe, fore vt ſaluam ipſe teneret hanc praedam, interuenturo nemine, qui dentibus ipſius eam rurſus eriperet. Exiſtimabat nempe, non pupillos hos, fratris filiaeque liberos, ab ipſorum patre heredes patrimonii ſcriptos fuiſſe, ſed ſuam cupiditatem atque inſatiabilem ſceleroſitatem. Nondum omnia dixi,

dixi, iudices. Supereſt adhuc cumulus improbitatis. Arrigite aures. Vna cum Alexide, Ariſtodici fratre, triremem ducebat cum poteſtate trierarchi. Functionis huius vt emolumenta perciperet, ſumtuum exſors, videte quam callide rem inſtruxerit. Alexidi, trierarchatus collegae, minas ait duodequinquaginta mutuo credidiſſe. Huius aeris partem dimidiam, pupillis, ceu ex eorum patrimonio inſumtam, in ratione tutelae geſtae retulit, quaſi eorum loco atque nomine trierarchatum geſſiſſet, cum ius noſtrum ciuile non modo pupillos ab omni contributione eximat, ſed etiam adoleſcenti primi anni ab ineunte virili aetate contributiones remittat. Hic Diogiton autem, quos ſumtus totos ipſe ſolus de ſuo debebat in trierarchatum inſumere, quem ſuo, non pupillorum nomine gerebat, tametſi auus eſſet, tametſi leges vetarent, tamen a filiae liberis illorum ſumtuum partem dimidiam exigit. O immanitatem cupiditatis! quamquam paulo poſt audietis eum ne intra cupiditatem quidem ſubſtitiſſe, ſed ei mendacium quoque atque vanitatem adiunxiſſe. Verum de hoc ſtatim pluribus dicam. Nunc aliud quoddam ſimile eius facinus interiiciam. Mittebat aliquando nauem onerariam in mare Adriaticum, mercibus oneratam ad valorem duûm talentûm. Hac naue e portu ſoluente denuntiabat pupillorum matri, nauigationis diſcrimen eſſe pupillorum, non ſuum; merces ipſorum periculo fortuitis maris committi. Nauis haec illinc reuertebatur ſalua, lucri alterum tantum referens. Quae tum Diogiton? Nauem aiebat ſuo periculo iſſe, ſic lucrum totum ſuum eſſe. Atqui ſi damna quidem accepta pupillis ſolis imputabis, quaeſtus autem ſoli tibi arrogabis, et in ratione geſtae tutelae ſine haeſitatione ſcribes impendia, ceu facta, quae nulla facta ſunt, citiſſime, facillimo negotio diteſces

ex

ex alieno. Sed longum ſit, iudices, taediique plenum iniuſtitiae fraudisque genera omnia perſequi, quibus Diogiton vſus pupillos funditus expilauit. Quare haec hactenus dicta putate ſufficere pro ſpecimine rationis eius, quam Diogiton geſtae a ſe tutelae, quamquam multum et rogatus, et cunctatus, vix et aegre tandem exhibuit. Ego itaque rationem hanc nactus invito et reluctanti extortam, aſſumtis teſtibus, vado ad Ariſtodicum. nam Alexis ipſe, frater eius, interea fato conceſſerat. Hunc Ariſtodicum vt in foro conueni, percontor, haberetne in poteſtate ſua rationem trierarchatus eius, quem frater ipſius, Alexis, olim cum Diogitone communem geſſiſſet. Aiebat Ariſtodicus habere. Imus itaque domum eius, inſpicimus ſyngrapham, inuenimus ibi ſic ſcriptum; Diogitonem Alexidi in ſumtum trierarchatus credidiſſe mutuo viginti quatuor minas. Atqui Diogiton in ratione geſtae tutelae in trierarchatum a ſe inſumtas ſcripſit eſſe quadraginta et octo minas, quarum partem dimidiam pupillis imputauit, quaſi hi conferre debuiſſent, partem alteram ait de ſuo contuliſſe. In quo mentitus eſt, id quod ex hac ſyngrapha conſtitit. Ne teruncium quidem in iſtum trierarchatum de ſuo impendit, quem ſuo nomine geſſit, et in quem de ſuo impendere debebat, ſed totum illum ſumtum quatuor et viginti minarum, qui in partem ipſius veniebat, de peculio pupillorum furatus eſt. Quodſi in re, in qua vt teſtimonium contra ſe ſua manu exaratum ſupereſſet, commiſerat, vnde fraus et furor eius facillime detegi et argui poterat; nam aut furoris aut impudentiae exceſſus eſt, mala fraude iis in rebus vti, vbi aliorum conſcientia interuenit; quae eum et quanta iis in rebus auſum exiſtimatis, quae ſolus ſine arbitro tractauit! Aſcendite, qui horum mihi teſtes eritis. *Teſtes*. Audiſtis, iudices,

ces, hos teſtes. Procedam nunc vlterius. Tandem itaque poſt multas tergiuerſationes, eo redegi Diogitonem, vt fateretur de horum pupillorum patrimonio penes ſe ſeptem talenta cum quadraginta minis eſſe. Ex his calculum ducam, excludens omne genus redituum, quos conſentaneum eſt ex iſta ſumma intra octennium rediſſe; ſed, quaecunque in pupillos impenſa ſunt, ipſa de ſorte deducens. Imputabo duobus maribus atque puellae, cum paedagogo atque ancilla, ſumtus annui tantum, quantum a nullo vnquam neque patre in liberos, neque tutore in pupillos, Athenis impenſum eſſe certus ſum, denas minas. Sic in dies ſingulos paulo minus quam ternae drachmae veniunt. Hae denae minae conficiunt octennio octies mille drachmas, ſeu talentum vnum et viginti minas. Quod ſi ergo de ſeptem talentis et quadraginta minis, quas Diogiton fatetur a ſe adminiſtratas eſſe, talentum vnum et viginti minae deducantur, paret relinqui talenta ſex cum viginti minis. Neque enim docere poterit Diogitôn, illa, quae remanſerunt, ſex talenta cum viginti minis, vllo modo ſibi periſſe. nam neque latrones eripuerunt, neque multa pecuniaria ipſi irrogata abſumſit, neque creditoribus reddidit. —

Paginae interiori margini appoſitae paginas et verſus texti graeci ex editione noſtra indicant.

FINIS

interpretationis Reiskianae orationum Lyſiacarum.

LIBELLVS VARIANTIVM
IN LYSIA LECTIONVM.
PRAEFATIO.

Libelli huius fundus eſt aridum illud et ſterile genus annotationum Taylori ad Lyſiam, quod praeter varietatem lectionum e codicibus mſtis, praeſertim Coisliniano, congeſtam, nihil tenet, vnde aut orationis Lyſiacae obſcuriores ſententiae illuminentur, aut mendae locorum vitioſorum corrigantur. Quas lectiones tametſi tam contemno, vt mentione indignas habuiſſem, ſi mei res fuiſſet arbitrii, veritus tamen ſycophantarum malignitatem, qui, videntes editionem meam non omnia tenere, quae Londinenſem, ſtatim erant defectum neſcio quam foedum et deteſtabilem criminaturi, eoque meam editionem in inuidiam et contemtum adducturi; conieci totam hanc farraginem in hunc libellum variantium in Lyſia lectionum; in quo exhibeo, praeter lectiones a Tayloro ſuppeditatas, alias a me collectas, ex Auguſtano, ſolam tenente funebrem orationem, e Pariſino, in quo ſola legitur oratio in Philonem, excerptas e Veneto, quem etiam Beſſarioneum appello, e ſchedis Brulartianis, et denique e Vindobonenſi; e quo tametſi vix quartam partem retulerim lectionum, a Storrio meo ad me miſſarum, vereor tamen ne vel ſic quoque ſint futuri, qui ſedulitatem hanc meam reprehendant, exiſtimantes, illinc nimis etiam multa, et premenda ſilentio, relata eſſe. Immiſcui varietati huic lectionum aut nouas quasdam meas coniecturas, aut olim ſcriptorum retractatio-

ctationes. Quae vt lectores probent, maiorem in modum eos rogo. Scripſi Lipſiae d. 7. Sept. 1772.

I. 1. titulus orationis primae in V. C. ſic concipitur κατὰ Ἐρατοσθένες μοιχείας. *Brulart.*

4 1. εἴητε ſchadae quoque dant Brul.

5. 3. τὰ deeſt Vindob.

4. ἡγοῖσθε in optatiuo Vindob. quoque dat.

8. 6. ἅπαντα deeſt Vindob. ἅπαντα δυνηθῶ dat Coislin. transpoſitis vocabulis.

7. ὦ ἄνδρες] ὦ ἀθηναῖοι Vindob.

9. 1. θέλη Coisl. Vindob.

11. 3. γὰρ quod Taylor primus addidit e Coisl. nam ante vulgatae non habent, eſt etiam in Vindob.

13. 3. κινδυνεύῃ Coislin. Vindob.

6. καθεύδουσα iidem.

vlt. ἠλίθιον Coisl.

14. 10. δὴ deeſt Vindob.

13. εἶλκες in ſecunda perſona, videtur etiam in Vindob. eſſe, quia Storrius meus h. l. nihil inde annotauit, qui codicem illum ad editionem Marpurgenſem exegit, in qua ſic legitur.

15. 3. ἐνάψασθαι Coisl. Vindob.

vlt. ἐψιμιθῶσθαι Vindob. et ſic idem p. 21. 1. quoque.

16. 4. χρόνου μεταξὺ] interponit Vindob. δὲ, quod ſi cum τε mutetur, ferri queat.

6. ὑποπεμφθεῖσα Vindob.

17. 1. Εὐφίλητε] V. C. ὦ φίλτατε. Brulart.

2. πρὸς σε] ſic emendarunt Stephanus et Scaliger e coniectura, quam confirmat Vindob. libri vulgati dant πρὸς σοῦ.

— ὁ γὰρ] οὐ γὰρ V. C. Brulart.

vlt. τὴν σὴν] haec duo vocabula, quae vulgatis deſunt, ſunt in Coisl. Vindob. Brulart.

1 . 2. *οἴηθεν*] ſic Aldina et Vindob. *οἴκοθεν* Stephanus.

21. 1. *τε*] *δὲ* Vindob.

22. 5. *ἔξεστι*] *ἐστὶ* ſimplex dat Vindob.

25. 1. *πεύσεται*] ſic Vindob dat, reliqui *πεύσονται*.

26. 2. *σώφρατος*] ſic Coislin, Vindob. et editio Taylori. reliqui dant *σώσατρος*.

27. 8. *ὡς*] ſic Coisl. Vind. Brul. vulgati *εἰς*.

vlt. *ἐκ τοῦ ἐγγυτάτου*] *αὐτὸ δ' ἐγγύτατα*. Vind.

28. 3. *πρῶτοι*] Sic dedi e Coisl. vulgati *πρῶτον*.

4. *ἴδομεν* Ald.

11. *οὐκ ἀποκτενῶ ἐγώ σε* Coisl.

29. 2. *ὥσπερ* Coisl.

ibid. *καὶ οἱ νόμοι*] Vindobonenſi deeſt *καὶ*. Verum rurſus in eo et in Brul. eſt articulus *οἱ*, quo carent vulgati.

pen. *γὰρ* deeſt Vindob.

Ibid. *πληγεὶς*] ſic Vindob. *ποδηγεὶς* Coisl. *ποδηγῆς* vulgati.

30. 2. *ἐδύνατο* Coisl. Vindob.

Ibid. *οὔτε οὐδὲν ἄλλο ἔχων* Vindob.

3. *ᾧ*] *ὡς* Coisl.

4. *τὰ* deeſt Vindob. Brul.

31. 11. *μαρτυρίαι*] *μάρτυρες* Coisl. plane deeſt Vindobonenſi. Verum ab hoc codice huiusmodi titulos plerisque in locis abeſſe, ſufficito ſemel hic admonuiſſe. nam vbique locorum vbi vſu veniat, id admonere, nae ſtultum ſit, perinde ſupervacaneum, atque moleſtum.

34. vlt. *διπλῆν*] meliorem hanc lectionem, a Tayloro primo reſtitutam, confirmant Vindob. et Brul.

38. 3. *πραττομένου*] ſimplex vitioſe dat Vindob. et mox idem cum Coisl. *βίαν*.

vlt. *ὁπότερον* Vindob.

40. 5. *οἶμαι*] *οἶδα* Vindob.

42. 5. *ἐμὲ*] *μὲν* Coisl.

9. *εἰσελθόντος* Vindob.

pen. *ὅτι*] *ὡς* Coisl.

43. 2. poſt *ἐξ ἀγρȣ̃* videtur excidiſſe *ἰόντι* vel *ἐπανιόντι*. v. p. 26, 3.

3. *ἐπειδὴ*] ſic primus edidit Taylor pro vitioſo vulgatarum *ἐπεὶ δὲ*. melioris lectionis autores ſunt praeter Coisl. Vindob. et Brul.

5. *ὅτι* vt ſuperuacaneum vncis incluſi.

Ibid. *εἰ* deeſt Vindob.

7. *μοι* addidi e Coisl. quod vulgatis deeſt. eius loco dat Vindob. *με*. neſcio an *ὥς με* voluerit dare. quae lectio erit haud contemnenda.

44. pen. *καταλήψομαι*] ſic primus edidit Taylor ex auctoritate Coisl. ad quam accedit Vindob. quoque. vulgati dant *καταλείψομαι*.

45. 7. *ἐποιησάμην* Vindob.

11. *ὅτω* idem.

13. *πώποτε γεγένηται*] inuertit Vindob.

46. 3. *αὐτὸν* abeſt ab eodem.

Ibid. *ταῦτα*] ſi caedem peregiſſem.

4. *μὲν*] abeſſe mallem, aut certe cum *με* mutari. Sperabam me pro patrata illa caede mercedem accepturum. offudit haec praua lectio menti meae nonnihil caliginis, cum annotationes 8. et 9. a. conſcriberem, vt verum tum temporis minus perſpicerem. quapropter illas ambas annotationes in ſpongiam incumbere velim.

vlt. *τοσȣ̃το* Coisl. *τοσȣ́τω* Beſſar.

47. 3. *ἐν* deeſt Vindob.

Ibid. *τὶ ἂν ȣ̃ν*] addidi *ἂν*, quo vulgatae carent, e Coisl. et Vindob.

8. *ȣ̃ν* deeſt Vindob.

48. 5. *ἄδειαν*] ſic emendauit H. Stephanus Aldinae

nae vitium *ἔνδειαν*. nam in ſuperioribus quoque ſic dixiſſe Lyſiam.

50. 1. haec oratio ſecunda abeſt a Vindobonenſi. quo fit vt illo e codice varietatis ad hanc orationem proferre poſſim nihil. Contra eſt in Auguſtano illo, quem Demoſthenicorum appellare ſoleo quartum. In hoc Auguſtano ſarta eſt ingens illa lacuna, quae conſpicitur in Aldina, et quam H. Stephanus primus expleuit.

5. *τοῖς πᾶσι*] deeſt articulus vtrique Coisl. et Aug. Conturbauerant hic et paulo poſt ad p. 51. Taylor, aut eius operae.

51. 1. *περὶ τούτου* Cantabrig.

53. 1. *ἐξεῖναι* dederat Taylor e codicibus, vt ait, vniuerſis, hoc eſt Iohanneo - Cantabrigenſi, Muretano et Coislin. primo. ad quos accedit Aug. quoque. vulgati dant *ἐξῆν*.

54. 1. *πανταχῆ* Ioann - Cantabr. Coisl. ſecundus et Aug.

4. *μνήμη* Scaliger.

55. 1. *γνώμαις*] ſic Ald. Ioann. et Coisl. primus. *μνήμαις* dederat Taylor, cuius editionem cum Auguſtano codice conferens, nihil inde varietatis enotaui.

3. *τοῖς τῶν τεθνεώτων*] ſic Muretanus, Ioanneo-Cantabr. et editio Hanouienſis Iodoci Heidenii. reliqui carent articulo *τῶν*.

Ibid. *ἔργοις*] Aldina ſola dat *λόγοις*.

vlt. *μὲν* primum deeſt Ioanneo, Coisl. primo et Aug.

56. 2. *μὲν*] ſic dant Ioanneo - Cantabr. Coisl. vterque et Muretanus. *δὲ* dant editi omnes, et videtur id quoque in Aug. fuiſſe.

vlt. *ἀπέλιπον* in aoriſto ſecundo, Coisl. vterque.

57. 1. *δὲ* vt ſuperuacaneum et amputandum vncis incluſi.

58. 3. τοῖς πρoτέροις Ioann. Cantabr. et Aug.
59. 5. τῶν deeſt Coisl. primo.
vlt. ȣ̓ deeſt Auguſtano.
60. 1. μιαινομένων] μὴ γενομένων Ioanneo Cantabr. Aug. et margo Stephanicae cum γρ.
63. 4. δὲ σφίσιν] interponit Coisl. primus καὶ.
64. 4. ἐπὶ] ἐν Coisl. ſecundus, Ioann., Muret. et Aug.
vlt. τῆς abeſt a Coisl. primo.
65. 2. ἀσεβείας dederat Taylor ex auctoritate codicum Mureti et Coisl. vtriusque. ad quos accedit. Aug. quoque. vulgati dant εὐσεβείας.
66. 2. μὲν deeſt Aug.
3. ἔφυγον (in aor. 2.) Cantabr. et Aug.
69. 2. ἐπὶ τῶν βωμῶν Ioann. Coisl. vterque et Aug.
70. 2. ἡρακλέως Coisl. 1.
72. vlt. ἔσχον Aug.
73. 2. δ'] ſic Muret. Ioann. Cantabr. Coislin. ſec. editiones τ' exhibent.
6. ὑπὲρ αὐτȣ̃ Cantabr. et Aug.
74. 2. μετ' Εὐρυσθέως] ita codex Barocc. ſed a manu ſecunda. olim fuit π . . . . forte παρὰ Εὐρυσθέως vel περὶ Εὐρυσθέα. deficit enim codex iniuria τȣ̃ δεῖνα. TAYLOR. παρ' Εὐρυσθεως eſt in Aug.
Ibid. ἀκόντων Ioann. Cantabr. et Coislin. ſecundus. ſed inficete. idem reperit quoque Philelphus. TAYLOR.
75. 2. ἡρακλέȣς, quo carent vulgati, addidi ex Ioann. Cantabr. Barocc. Coisl. ſecundo et Aug.
76. 3. ἀγαθῶν πολλῶν] inuertit Barocc.
6. καὶ primum abeſt ab Aug.
Ibid. ἐχθρὸν] αἰσχρὸν Cantabr. Aug.
8. διὰ deeſt Aug.
11. χρωμένȣς Barocc. a manu prima.

76. vlt. καὶ ἑτέρες] interponunt τὲς Ioann. et Barocc.

Ibid. ἐκβαλόντες] geminant λ Coisl. vterque et Aldina.

77. pen. ἐπολιτεύσαντο Barocc. a manu prima et Aug.

78. 3. ὁρίσασθαι dedi ex Ioann. Barocc. Aug. ad quos accedit Cantabr. in quo eſt ὁρίσασθε. vulgati dănt ὁρίσαι.

pen. βασιλευομένες et διδασκομένες (in accuſ.) dedi ex Aug. Barocc. et Coislin. vtroque. vulgati dant datiuos.

82. 3. δελώσασθαι (in aor. 1.) Barocc. et Aug.

4. ἡγησάμενοι deeſt Aug. ſic locum continuanti ςρατὸν εἰς τήνδε τὴν πόλιν.

pen. ἄλλων deeſt Barocc. πολλῶν dant Coisl. vterque et Ald.

vlt. νομίζοντες Barocc. et Aug.

83. vlt. In Aldina ſic eſt τοιαύτης δόξης ἐπ' ἄλλην cum lacunula relicta.

Ibid. παρεςήκει dat editio Taylori, ad quod cum ex Aug. nihil annotarim, videtur, idem ibi quoque fuiſſe.

84. 1. ἴασιν Coisl. ſecundus et Aug.

2. poſt πολεμήσεσι rurſus eſt lacuna in Aldina.

pen. διαθέσθαι Barocc. pro varia lectione.

Ibid. τοιαῦτα codd. Stephani, Barocc. Coisl. ſec. et Aug.

vlt. οἱ δ' ἡμέτεροι] ἀλλ' ἡμέτεροι et ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι nonnulli codices, inter quos Aldini. TAYLOR.

Ibid. εἰδότες.] ἰδόντες Ioann. Barocc. a prima manu, item Aug. Ad h. l. olim a me prodita ſi cui minus placebunt, poterit is vulgatam ad hunc modum tueri. ε λογισμῷ εἰδότες] ſubaudi μόνον, ἀλλὰ καὶ πείρᾳ τῇ σφῶν αὐτῶν. non e ratiocinatione ſolummodo tenentes

tes moleſtias et mala bellorum, ſed ipſi ſuis quoque docti periculis.

86. 2. ἐνέμειναν Coislin. vterque, Cantabr. et Aldin.

4. χάριν εἰδέναι] inuertit Barocc. necnon verſu proximo πάντες γνόντες.

87. 4. μετὰ συμμάχων] interponit Coislin. ſec. τῶν.

5. ἄλλων] ἄκρων Ioann.

6. νικήσαντας (in accuſ.) Coisl. ſec.

vlt. ὃ addidit Taylor quod reliquis vulgatis deeſt.

90. 1. δὲ abeſt a Ioann. ὅτω δὴ ταχέως dat Mur.

3. τε addidi e Cantabr. et Barocc. quod vulgatis deeſt. ἐνθάδε omittit Ioann.

4. καὶ τὴν νίκην τῶν προγόνων Coisl. ſec.

5. ὑπὲρ] περὶ Cantabr. pro varia lectione.

pen. παλαιῶν τῶν ἔργων codices vniuerſi Taylori, item Aug. vnde effeci πάλαι τῶν ἔργων pro vulgari παλαιῶν ἔργων.

91. 2. μετὰ ταῦτα δὲ Coisl. ſec.

vlt. διακοσίαις μὲν καὶ χιλίαις ναυσὶν ἀφίκετο idem.

92. 3. ἔργον εἴη] transponit idem.

4. τὸ] ὃ idem, quod Tayloro magis atticum videtur.

94. 3. ἆθλον Aug.

Ibid. ὑφισαμένȣ ȣ̓δενὸς] interponunt δὲ Barocc. Coisl. ſec. Aug.

Ibid. ἀλλὰ deeſt Aug.

6. ἐφθαρμένοι ſimplex Coisl. primus cum Ald.

7. αὐτοῖς Cantabr. Barocc. Aug.

95. 2. ȣ̓δὲ] ſic vulgati. ȣ̓ Barocc. Coisl. vterque et Aug.

4. κινδυνεύειν (in praeſente) Aug.

96. 1. *πυθόμενοι*] *παθόμενοι* Coisl. 1. *πειθόμενοι μὲν τῇ γεγενημένῃ τῶν λακεδαιμονίων συμφορᾷ* Coislin. ſec.

3. *γῆς* Ald. et vterque Coisl.

vlt. *ἁλώσονται* eſt in aliis omnibus vulgatis, praeterquam in Taylori, qui *ἁλώσεται* (in ſingul.) edidit.

Ibid. *ἀμύνεσθαι* (in praeſ.) Coisl. ſec.

97. 2. *ἐκλιπεῖν*] ſic dedit Taylor. *ἐκκλίνειν* dederat Aldus, *καταλιπεῖν* H. Steph. item Aug.

10. *ὅ τις ἰδὼν ἐκ ἂν ἐφοβήθη* Barocc. Ioann. Cantabr. Aug.

99. 1. *προϊόντος* Coisl. primus.

100. 4. *ὠλοφύροντο* (in imperfecto) Coisl. ſec.

102. 1. *παρακελευσαμένων ἀμφοτέρων* Aug.

4. *ναυαγείων* Coisl. primus.

6. *ἡττᾶσθαι* Aldina.

103. 4. *τε*] *δ'* Ald. Coisl. pr. et Barocc.

Ibid. *ἔσεσθαι κακῶν*] inuertit Barocc.

6. *τις* ſecundum abeſt ab Aug.

7. *αὐτῶν* Coisl. ſec. et Cantabr.

vlt. *ἐμβάντες* Barocc. Coisl. ſec. Aug. *ἐκβάντες* Coisl. pr.

104. 1. *τῷ* ſecundum abeſt ab Aug.

2. *καὶ* quo vulgati omnes carent, addidi e Baroc.

105. 5. *εἰπεῖν καὶ*] pro his duobus vocabulis vnum *δὲ* dat Bar.

6. *ἁπάντων* abeſt ab Aldina et ambobus Coisl. *τῶν ἄλλων ἁπάντων βαρβάρων* dat codex H. Steph.

9. *ἀναμφισβητήτως*] ſic vulgatae. Barocc. videtur legiſſe *ἀναμφισβήτητα*. quod ſtrenue commendo. TAYLOR.

106. 2. *παρέχοντες* Barocc. Aug. *παρέχονται* Cant. Coisl. ſec.

4. *καὶ* quod vulgatis deeſt, ex Aug. et Barocc. addidi.

106. 5. ſimplex τειχιζόντων dant Ald. et Coislin. prim.

107. 1. τούτοις Aug.

3. τοῦ] τὴν Barocc. Aug. ſed plane deeſt Coislin. ſecundo.

7. συμμάχων] βαρβάρων codex Stephani, Aug. et Barocc. ſed in hoc vulgata eſt adſcripta pro varia lectione.

14. βεβαίαν Coisl. pr.

17. καὶ ναυμαχοῦντες deſunt Barocc et Coisl. ſec. non recte, vt iudicat Taylor.

18. πρὸς τοὺς βαρβάρους] articulum, quo vulgatae carent, addidi e Barocc.

pen. ὑστέρῳ] ita malim, quam ἑτέρῳ codicis Barocc. cuius margo lectionem antiquam ſeruat. TAYL.

109. 1. τε abeſt ab Aug.

110. 2. μεταπέμψασθαι] μέμψασθαι Barocc. καταμέμψ. pro varia lectione. vtrumque praeter rem. TAYLOR.

7. αὐτὴν Ioann. Cantabr. Barocc.

113. 1. vocabula χρόνος et λόγος transponunt Aldina et ambo Coislin.

3. πλείστων] πλεόνων Aug.

antep. ἀποδείξαντες codices Stephani, Cantabr. Barocc. a manu prima, et Aug.

115. 2. γενέσθαι Cantabr. et Aug.

3. ἀπολλυμένων vulgati plerique. ἀπολομένων primus dedit Taylor e Coisl. et Barocc.

4. εἴτε ἡγεμόνες] interponunt Barocc. et Aug. τοῦ.

6. δυστυχοῦσι Aug.

7. ἐδήλωσαν] ſic primus edidit Taylor e Ioanneo, reliqui vulgati dant ἐδήλωσεν, (in ſingul.)

116. 4. ἐγκαθεστᾶσιν dedi. ἐγκαθιστᾶσιν dant reliqui vulgati. ἐγκαθιστῶσιν Aug.

vlt. κείρεσθαι (in praeſ.) Barocc. a pr. manu et Aug.

117. 4. τοσούτων Aldina.

118. 1. ὀλοφύρεσθαι (in praeſ.) Aug.

2. loco primi καὶ dant Barocc. et Aug. ἦν.

8. τὴν παλαιὰν ἀρετὴν τῶν προγόνων Barocc. Ald.

11. οὐχ] ὡς οὐχ Cantabr. Barocc. Aug.

119. 2. κινδυνεύοντες codd. Stephani et Aug.

6. λακεδαιμονίους Coisl. ſec. et Barocc. a manu ſecunda.

Ibid. καὶ ſecundum addidi ex Ioanneo Cantabr. Barocc. et Aug.

120. 2. μετέδοσαν codd. Steph. et Coisl. ſec.

4. ἀπελογίσαντο (per iota) vulgati. ἀπελογήσαντο Coisl. ſec. Barocc. Aug.

vlt. ἐγένοντο Coisl. ſec.

122. 1. καινοὶ] ſic dudum ante me Taylor quoque Lectionum Lyſiacarum cap. 4. p. 246. editionis meae, emendauerat; quod me antequam iſte locus Lect. Lyſ. imprimeretur, fugerat.

123. 3. περὶ vulgati, ὑπὲρ Aug. et ſcripti Taylori omnes, praeter Coisl. pr.

124. pen. τῇ μὲν γὰρ πατρίδι] ſic vulgati. verum inutile illud γὰρ deleuit Stephanus ex coniectura, nactus Barocc. conſentientem. TAYLOR.

Ibid. ὥστε] οὕτως Barocc. pro varia lectione.

125. 1. αὐτοῖς Ioann. Cantabr. Barocc.

126. pen. πῶς] περὶ Ald. Coisl. pr.

127. 8. μόνοι vulgati. verum μόνην primus edidit Taylor e Cantabr. Barocc. et Coisl. altero. idemque in Aug. quoque videtur fuiſſe, quia nihil ex eo h. l. enotaui.

Ibid. δοκοῖμεν (in optat.) Scaliger.

11. ποιούμεθα Ald. Barocc. Aug. pari modo hi duo codd. mſti dant ἀσπαζόμεθα in indicatiuo.

130. 5. κινδυνεύοντες in praeſente dedi e Barocc. et Aug.

vlt. καί-

vlt. καίτοι γὰρ] ſic vulgati. καὶ γὰρ Barocc. a manu ſec. dedi καὶ τοίγαρ.

pen. repetitam vocem αὐτῶν deeſſe codicibus quibusdam teſtatur Taylor, codices illos non nominans.

131. vlt. μόνους τούτους Barocc. Aug.

132. 3. δ' abeſt ab Aug.

pen. θεραπεύοντα in ſingulari dat Aug.

vlt. ὀλοφύρασθαι (in aoriſto) Coiſl. ſec.

134. 2 εἰς] ὡς Vind.

vlt. κινδυνεύουσιν Coiſl.

135. 1. τεύξασθαι (aor.) Vindob.

4. συνοίσεσθαι Coiſl.

136. 4. ὑμῖν] praeponunt ſchedae Brul. εἰ.

Ibid. φαίνομαι (indic.) Ald. Coiſl. Vindob.

pen. διατεθεὶς videtur a Stephano profectum eſſe. in Aldina eſt διατιθεὶς.

vlt. χεῖρον Coiſl.

138. pen. ἡγοῦμαι ταῦθ'] interponit Vindob. καί.

139. 3. τῆς τε ἀδελφῆς] particulam copulantem omiſit Ald.

142. 6. προθυμεῖται (indicat.) Ald..

9. δὴ] δὲ Coiſl. Vindob.

16. λυσιμάχου (genitiu.) Coiſl. Vindob.

vlt. τέγους dant Vindob. et Scaliger, reliqui στέγους.

143. 3. ὡς] εἰς Vindob.

11. ἀποστρέψασθαι (a στρέφειν) Beſſar. ἀποστρέψεσθαι Vind.

144. 1. poſt μὲν addit Vindob. οὖν.

4. ἔπαθεν] ἔλαβεν Vindob. et ſchedae Brulart.

5. μάρτυρας παρέξομαι] inuertunt Vindob. et Beſſar.

145. 1. συνεισπέσαντες (in aor. 1.) Vindob.

3. μαρτυρόμενον] ſic dedit Taylor e Coiſl. cum quo Vindob. ferme conuenit, dans μαρτυρώμενον. quaſi a μαρτυράω. reliqui vulgati dant μαρτυρούμενον.

145. 7. *μεταμύνειν* eſt in Ald. et Coisl. reliquae edd omnes dant *ἐπαμύνειν*, quod videtur in Vindob. quoque fuiſſe, quia Storrius meus illinc ad Marpurgenſem editionem, in qua ſic eſt, nihil annotauit. Et lectioni huic *ἐπαμ.* haud parum ponderis hoc addit, quod etiam p. 152. 2. Aldina vitioſe dat *μετεβϐέλευον*, vbi alii recte dant *ἐπεβϐέλ.* conf. infra ad p. 241. vlt. hunc libellum var. lect. vt fere me nunc poeniteat praecipitati aſſenſus ad lectionem Aldinae haud ſatis confirmatam. Conf. item has v. l. ad p. 173. 9.

8. *τὴν*] *τοῦ* Vindob.

Ibid. *λαμπεῦς*] ſic dedi ad Aldinae fidem, in qua eſt *λάμπευς*. H. Stephanus dederat *λαμπῶνες*. quod in Vindob. quoque eſt, et in reliquis editis omnibus.

146. 5. *καὶ* ſecundum omittit Vindob. quod ferri poſſit.

7. *τυπτόντων*] imo vero *πιπτόντων*. et praeterea ruerent prae temulentia, ſtatu et inceſſu incerto et vacillante, quippe quibus crapula caput praegrauaret. *αὐτῶν* e prius ſcriptis retineo. caetera induci velim. Nihil hic deeſt.

147. 10. pro titulo dat Coisl *μαρτυρίαι*.

148. 5. *Φαίνεται ποιήσας*] transponit Vindob.

6. *τύπτων ἀμφοτέρους*] ſic edidit Taylor, omittens *ἅμ'* quod reliqui editi habent medium interpoſitum.

aut *βουλομένους*] ſic correxit Stephanus vitium Aldinae, quod etiam in Vindob. eſt, *βουλόμενος*.

149. 2. *αὐτῷ ταῦτα*] transponit Vindob.

4. *αὐτῷ* reſtituimus ex mente Stephani et Coisl. TAYLOR. Idem eſt in Vindob. quoque. vulgatae dant *αὐτοῦ*.

152. 2. *μετεβούλευον* Ald. Coisl.

153. 1. *ἦν*] *ἢ* Ald. *ἢ* Vindob.

2. *ἀμαθίας* non per diphthongum, ſed per iota ſimplex dant Ald. Coisl. Vindob.

153. 4. λαθεῖν Scaliger.
vlt. τε abeſt a Vindob.

154. 5. φεύγων (in maſcul.) Coisl. et ſic quoque idem et Vindob. αὐτὸν item in maſc.

155. 3. τούτου Scaliger.

Ibid. ἡπτόμην τοῦ μειρακίου] ſic correxit Stephanus vitium Aldinae ἡττώμην τούτο μειρακίου.

158. 3. ἐξελάσαι] ſic correxit Stephanus vitium Ald. ἐξελάσθαι.

160. 1. loco primi ὑπὲρ dant Vindob. et ſchedae Brulart. περὶ.

Ibid. ἐπρουνοήθησαν Vindob.

3. ἐπ' abeſt a Vindob. cuius in locum etiam ſuffici poſſit ἀπ'. τό γε ἀπ' ἐκείνων.

5. τῆς omittit Vindob. non male.

6. εἰ ὅσοι] idem eſt atque εἰ ὑπὲρ τούτων, ὅσοι.

pen. ἢ] εἰ Coisl. et Beſſar.

161. pen. πολὺ ἂν δικαιότερον] mediam vocem ſuffecit Taylor in locum καὶ quod eſt in vulgatis.

162. 6. στρατείας] etiam hoc dat Tayl. pro vulg. στρατιᾶς.

vlt. καὶ quod deeſt vulgatis, addidi e Coisl. et Vindob.

163. 12. ἐλεηθείην] ſic correxit Stephanus, vt ipſe teſtatur, e codice mſto, vitioſam Aldinae lectionem ἐλεκθείην. veram lectionem Scaliger quoque et Coisl. et Vindob. dant.

164. 2. οὐκ delendum eſſe admonent ſchedae Brul.

166. 1. τούτων] πάντων Coisl. et ſchedae eaedem.

2. ἡμᾶς] ita Vindob. et Scaliger et Taylorana. vulgares dant ὑμᾶς.

3. φανερὸς] ſic dedit Taylor de ſuo, reliqui φανερῶς.

168. 1. ἃ] ſic editio Tayl. caeterae ἢ.

169. 9. Φιλοῖνος Coisl.

169. ϛ. ἔς'] ἔτ' idem.

170. 1. ὅτι ἡμεῖς ἦμεν αὐτὸν κριτὴν ἐμβαλόντες, ſine οἱ, Scaliger. recte Coisl. vt extulimus, ὅτι ἡμεῖς ἦμεν αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες. vitioſe Aldina ἐμβάλλοντες. quod confixit quoque idem Scaliger. TAYLOR. ἡμεῖς, quod a vulgaribus abeſt, addunt etiam ſchedae Brul. Vindob. et Beſſar. In his ambobus codicibus, Veneto puta et Vindob., eſt ἐμβαλλόντες, geminato λ, ſed penacute.

2. ἕνεκεν Beſſar.

vlt. πρόνοια in nominatiuo, et hic, et p. 171. 5. dedit Taylor, vbi vulgares dant προνοίᾳ in datiuo.

171. vlt. ἐναντίος (per omicron) Coisl. et Vindob.

172. 3. παρωξυμμένος (per μ geminatum) dat Vindob.

Ibid. ὀξύχειρος Coiſlin.

Taylor in edit. Cantabrig. annotauit in Veneto codice legi τραύματα, pro vulgari τραῦμά γε.

antep. πόρνης ἕνεκ' ἀνθρώπȣ] hic eſt ordo verborum in Aldina, quem reuocaui, praeferens ordini, qui eſt in vulgaribus, ἕνεκα πόρνης ἀνθρώπȣ.

pen. ἐμοὶ δ' ἀποδόντι Ald. Coisl. Vindob. fortaſſis pro δ' eſt γ' ſufficiendum.

173. 3. ἢ quae articulum poſtpoſitiuum dat Vindob. quoque cum edit. Taylori, pro ἢ aduerbio comparationis, quod eſt in reliquis.

9. ἐπάταξα] μετέταξα Ald. Coisl.

175. vlt. πραθείη etiam in Vindob. eſt.

177. 2. ποιȣ̃νται] πειρῶνται coniectura Stephani.

3. μὴ] μηδὲ Vindob.

pen. τȣ́του, quod Taylor vulgari τȣ́των praetulit, eſt in codd. Stephani, Vindob. Beſſar.

178. 3. πότερον deeſt Coisl. et Beſſar. contra proximum πρότερον deeſt Vindob.

179. vlt. ᾔδει] ſic dedi e Coisl. Beſſar. et Vindob. pro ἤδη quod eſt in vulg.

180. 1. γενήσεται Vindob.

183. 1. Vindobonenſis iterat praepoſitionem ad hunc modum καὶ διὰ δῆλην. quod ſi plane non contemnimus, ſed putamus alicuius momenti eſſe, leg. erit καὶ, νὴ Δία, δῆλην. id quod decet ſic dicere perſonam grauiter ſtomachantis.

184. 4. γινόμενον (in praef.) Vindob.

187. vlt. poſt μηνύσαντες in vulgatis omnibus antiquioribus eſt vacuum relictum ſpatium aliquot verſuum, ad indicandum defectum. verum inſequentia omnia attribuuntur orationi in Calliam. primus diuiſit diſparia Taylor, et inſequentia ad verum titulum, actionis in Andocidem, redegit. Zanetti V. C. annotauerat, in codice Beſſarionis eſſe lacunam vnius ferme folii, et tum inſequi πον ἐκ τοῦ ῥόπτρου. Scilicet in vulgatis ante Taylorum omnibus vocabuli ἵππον nullum apparet veſtigium. In ſchedis Brulart. reperio ἕως μέτωπον εν — V. C. A Vindobonenſi prorſus abeſt et ſuperior Calliae defenſio et inſequens Andocidis accuſatio.

192. vlt. τιμωρεῖται Ald. et Beſſar.

199. 3. ἀφικνουμένους Coisl.

202. 6. αὐτὸ Coisl. οὐδὲν αὐτῷ Scaliger.

Ibid. χαρισαμένοις cod. Steph.

206. 3. poſt Ἀνδοκίδης addendum videtur ὤν.

207. 5. ἔχοι Coisl.

212. 5. vocabulum πάγου, quod a vulgatis abeſt, primus addidit Taylor e Coisl.

213. 4. οὐ deeſt Coisl.

vlt. τοσοῦτο Ald. et Coisl.

214. 3. τὰ] τὰς codex Stephani et Coisl. vt ad ἑορτὰς redeat.

214. 5. *ἀςοῖς*] ſic dedit Taylor e Coisl. et con- iectura Stephani, pro *αὐτοῖς* vulgari.

217. vlt. *τελευτήσαντας*] ſic dedit Taylor e Coisl. pro vulgari *τριετήσαντας*.

218. 1. *τέτους* eſt coniectura Schotti, reliquis eiusdem pleriſque ſimilis.

219. 1. *ἐπιβολῆς*] ſic dedit Taylor pro vulgari *ἐπιβουλῆς*.

220. 1. *ἐδέησεν* Ald. et Coisl.

2. *ἤδη* iidem.

221. 2. *μὴ* quod vulgatis deeſt, addidit Taylor e coniectura Stephani.

vlt. *ἢ ἀργυρίου*] pro his duobus vocabulis, quae Taylor ſic exhibuit, dant vulgares vnum *μαρτυρία*.

222. vlt. *ἱερῶν*] *γερῶν* Ald. Coisl.

223. 2. *ἀθηναίων* Coisl.

Ibid. *ἀείμνηςοι*] Taylor affert coniecturam alicuius amici, quem non nominat, *ἀνάμνηςοι*, quam coniecturam melius ſuppreſſiſſet.

228. 4. *βιοῦν* abeſt ab Ald. et Coisl.

232. 3. *ἕτερον* vulgares, *ἑτέρους* Coisl. *ἑτέρων* Brulart.

5. *ἡμετέρων* Ald. Coisl.

233. 7. *τῆς δὲ ταραχῆς*] ſic primus edidit Taylor pro vulgari *τῆς δ' ἀρχῆς*.

pen. *οὐδέπουθεν* Ald. *οὐδέποθεν* Scaliger *ἀδήπουθεν* Coisl.

234. 1. *ἀπολογήσεσθαι* in futuro dedit Taylor, *ἀπολογήσασθαι* in aor. vulgares.

vlt. *οὐδ' ὅμοια*] *ἀλλ' ὅμοια* Beſſar. quod aut plane vitioſum eſt, aut ſi *ἀλλὰ* retineri debet, copulandum erit cum *οὐδὲ*, ad hunc modum, *ἀλλ' οὐδ' ὅμοια*.

235. 1. *ἀπολαῦσθαι* Ald. vnde Scaliger *ἀπολελαῦσθαι*. pro *ἡμῶν* coniecit Schottus *ὑμῶν*.

238. 7. *τινα*] ſic tacite correxit Stephanus vitioſum

ſum Aldinae τινι, item αὐτῇ verſu 11. pro αὐτȣ̃, quod eſt in Ald. et Coisl.

pen. ἥξει] ſic dedit Taylor e Coisl. pro vulgari ἕξει.

vlt. ἡμῶν Coisl. ὑμῶν vulgares.

Ibid. μνήσεται Ald. quod Stephanus tacite correxit.

240. 2. κομίζητε a Stephano eſt. κομήζετε dedit Aldus, κολάζητε eſt coniectura Stephani, probata Tayloro in editione Cantabrig. κολάζηται Scaligeri.

241. vlt. μετ' αἰσχρᾶς αἰτίας] ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις Stephani codex, μετ' αἰσχραῖς αἰτίαις Coisl. Beſſar. v. ad p. 145. 7.

242. 3. ἀθῶοι] ἀθηναῖοι Coisl.

Ibid. δόξειεν idem.

243. 2. δεῖ ἀγαπητῶς] ſic dedi e Coisl. et Beſſar. δὴ ἀγαπητὸς dant vulgares.

245. 1. συνετριηράρχȣν dedit Taylor e Coisl. vulgares ε non habent.

249. 1. νυνὶ] ſic dedit Taylor. vulgares νῦν εἰ duobus vocabulis.

251. 1. εἰσαγαγόντες codd. Steph. Coisl. Beſſar.

252. 4. ἀμυήτοις] ſic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae ἀμηνύτοις in codice Beſſar. eſt ἀμυήτοις.

vlt. ἱέρειαι] ſic dedit Taylor, vulgares dant ἱερεῖαι.

255. 3. τῶν βωμῶν dedi e Coisl. pro vulg. τὸν βωμὸν. ὧν item ex eodem, pro vulgari ὄν. vbi ſchedae Grul. dant ὃ.

7. τούτῳ] ſic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae τοῦτο.

258. 1. titulum orationis ſic exhibet Vindobon. ἀρεοπαγιτικὸς ὑπὲρ σηκȣ̃ ἀπολογία.

260. 3. ὁ ἀγὼν] articulum omiſit Vindob.

261. 2. ἡγȣ́μενοι] Vindob. οἰόμενοι.

262. 1. ὅ, τι ἂν] ſic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae αἰτίαν.

262. 1. βέλονται (in indicat.) Ald. et Vindob.

263. 3. ἀγωνίσασθαι Vindob. in quo etiam lectio eſt, quam Taylor ad verſum 5. e Coisl. profert.

vlt. vulgari ἦν praetuli ἐνῆν e codd. Steph. Coisl. Beſſar. Vindob.

265. 1. διδοίην] hoc a Stephano profectum. Aldus dederat δέδωκα.

2. ἄπρατον Coislin. ἄπραπτον Brulart.

266. vlt. Ratio a me in annotatione ad h. l. propoſita ſi cui videbitur contortior, hanc ei planiorem et ſimpliciorem proponam, vt aliud nihil mutet praeterquam diſtinctionem, ponens comma pone γεγένηται. et tum verba καὶ τῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ ἐν τῷ πολέμῳ κεκτημένων erunt genitiui conſequentiae, ſic exponendi: et quamuis iidem domini eosdem fundos tam in pace quam in bello poſſediſſent, tamen —

267. 1. ἀξιοῦτε] ſic Coisl. et Vindob. pro vulgari ἀξιοῦται.

4. γ' abeſt a Vindob.

271. 1. et vocab. μάρτυρες et titulus μαρτυρίαι deſunt Vindob.

vlt. φανερῶς] φανερώτερον ſchedae Brulart. μᾶλλον φανερῶς dedit editio Hanou.

270. 2. poſt τέθνηκε appoſui comma, quo ad proxima haec tria verba τρία ταῦτα ἔτη ne referretur. illa enim verba non cum τέθνηκε, ſed cum ἐμίσθωσα cohaerent. elocaui fundum meum Alciae in hoc triennium, id eſt proximum ſuperius. Sed ante τέθνηκε, quod vocabulum bene habet, excidiſſe videtur πέρυσι. qui Alcias anno ſuperiore viuis exceſſit. aut πρῴην, aut ἔναγχος. nudum τέθνηκε, ſine nota temporis plus minus certa, vix ferri poſſe videtur.

273. 8. ἀδικήμασιν Ald. et Beſſar. lectionem hanc etiam ſchedae Brul. damnabant, adſcripto: *ſpectat ad id, quod dicitur, cui bono!* correxit ergo Stephanus

hoc

hoc vitium tacitus, item alterum proximum inſequens ἠναγκάσθη (in tertia perſona) verſu 10. quae vitioſa lectio vt in Ald. ita quoque in Beſſar. eſt.

274. 6. μεγίστης] αἰσχίστης Vindob. ſed voluit ἐσχάτης dare.

Ibid. οὖν abeſt a Coisl.

276. 5. ἂν abeſt a Vindob.

277. vlt. βουλάτης eſt in Vindob.

279. pen. ἐθέλει (in indicat.) μοι Beſſar.

Ibid. σοι abeſt a Vindob. qui etiam ἐθέλει dat.

vlt. με ἰδεῖν etiam ſchedae Brul. dant.

280. 1. ἐπήγαγες eſt etiam in Vindob. et Brul.

6. aut poſt ἂν aut poſt ἥξεις videtur ὑμᾶς deeſſe.

7. καὶ eſt a Stephano. loco eius dant Ald. et Coisl. δὲ, quod Scaliger plane delet.

vlt. ὑμᾶς ἀξιῶ Ald.

282. 4. ἐπιμελουμένους Vindob.

5. ἐπιγνώμονας primus dedit Taylor pro vulgari γνώμονας ſimplici.

6. ἀπεργαζ. Brulart.

283. 3. λαβεῖν Ald.

9. τοιοῦτον dedi e Vindob. vulgares dant τοιοῦτο.

13. οὐδὲ ἔνεστι Vindob.

284. 2. ἐπεργαζ. coniectura eſt Stephani.

3. ἀφανίσαντα Vindob.

vlt. ἀπέγραψε Vindob. Coisl.

285. 2. ἡγήσασθαι eſt coniectura Stephani pro vulgari ἡγήσεσθαι.

6. προθυμότατα ſchedae Brul.

pen. πολυτελῶς eſt in Beſſar. Steph. Coisl. Vindob.

287. 2. λέγων eſt coniectura Stephani, confirmata a Coisl. et Vindobon. vulgares dant λόγων.

3. ἐκτησάμην Beſſar.

vlt. δ' abeſt ab Ald. Coisl. Beſſar.

Ibid. ἠθέλησεν Vindob.

288. 1. δοκεῖν Vindob. δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι eſt coniectura Stephani. δοκεῖ δεινὸν εἶναι V. C. vt eſt in ſchedis Brulart. quod interpretor *vetus codex*. Etiam in codice Veneto ſic legi teſtatur Taylor in edit. Cantabrig.

vlt. pro εἰπεῖν dant Coiſl. Beſſar. et Vindob. εἶναι.

289. 4. poſt τούτου aut in hac regione videtur ὑμᾶς deeſſe.

6. οὐδ᾽ ἂν ἀπολογ. praetuli e Vindob. vulgari οὐδὲν ἀπολ. ne verba quidem pro me faciendi facultas mihi fuiſſet data.

290. 1. μετ᾽ ἐμοῦ eſt quoque in Brul. cum nota V. C.

2. ὑμᾶς primus edidit Taylor e coniectura Stephani a Coiſl. Beſſar. et Brulart. confirmata. reliqui dant ὑμῶν.

6. τοῦτον etiam ſic h. Brul. dant, et, teſte Tayloro, Venetus quoque.

vlt. ὑμᾶς ἡγοῦμαι] interponunt ſchedae Brul. ὁρᾶν.

291. 1. τοῦτον τὸν ἀγῶνα] τοσοῦτον ἀγῶνα Vind.

vlt. ἥδιον ſuffeci in locum vulgaris ἤδη. pro quo Vindob. dat δή.

293. 1. καταστήσωμαι (in coni) dant ſchedae Brul.

vlt. pro παρὰ, quod de meo dedi, eſt in vulgatis ἢ ἄρα. in Vindob. εἰ ἄρα. ſchedae Brul. dant ἄρα δεῖ τούτου.

294. 2. καταστήσων ſchedae eaedem. quod ſi probatur, deerit hac in regione ἥκει.

3. ζητῶν Vindob.

295. in titulo omittit Vindob. voc. κακολογιῶν.

297. 1. ſecundum τοὺς, quod Taylor primus dedit, pro vulgari οὓς, eſt etiam in Coiſl. Vindob. et Brulart.

297. 2. ἐπιτηδείοις, quod Taylor coniecit, eſt etiam in ſchedis Brul.

vlt. πορίσεσθαι Aldina. περὶ τῆς ἁμαρτίας πορήσηται (ſic) Vindob.

298. 3. ἦν, quod Taylor pro vulgari ἂν ſuffecit, eſt etiam in Vindob. et Beſſar. iidem dant ἐπήγγειλε.

vlt. διεβάλλετε codex Stephani. vulg. διαβ.

300. 4. ταὐτὰ dedit Taylor pro vulgari ταῦτα.

6. ποιεῖτε (in praeſ.) Vindob.

301. 1. ξυνθεωρεῖν Coisl. Vindob. quod praetuli vulgari συνθ.

2. κακηγορεῖν Beſſar. ſed cum ſuperſcripto κακολογεῖν.

302. 1. οἵτινες eſt a Stephano, pro εἴτινες quod eſt in Ald. et Coisl.

5. ἀπειπόντας, quod pro vulgari ἀπειπόντα Taylor dedit, eſt etiam in Brul.

7. οὐδὲ Vindob.

303. 3. ὑπερευδοκιμοῦντας eſt a Stephano. in Ald. et Vindob eſt ὑπερευδοκοῦντας. quod neſcio an probari poſſit. neque ὑπερευδοξοῦντας fuerit alienum.

304. vlt. pro εἰπόντες poſſit quoque εἰδότες legi.

305. 2. pro ταὐτὰ, vt ſecundum Scaligerum et Marklandum edidi, aut pro ταῦτα, quod eſt in libris vulgaribus, dant ſimplex τὰ Vindob. et Beſſar.

4. ἀπήγγελε Ald. et ſic quoque verſu 6. vtroque loco dat Vindob. ἀπήγγειλεν.

6. ἐμοὶ codd. Stephani, Coisl. Beſſar. Vindob.

8. ἐξελέγχειν, compoſitum, iidem dant, quod praetuli ſimplici ἐλέγχειν, quod eſt in vulgaribus. Totum hunc locum a καὶ ταῦτα μὲν ad ταυτὸν p. 311. 3. minoribus literis excudi curauerat vncisque incluſerat Taylor, et latinam eius interpretationem omiſerat. id quod admonendum videbatur, quo annotatio ad n. 34. poſſet intelligi.

307. 3. πολυκλέα] ſic tacitus emendauit H. Stephanus Aldinae περικλέα.

308. 2. ἢ ποῦ duobus vocabulis Coiſl.

309. 3. ὁριζόμενος (in ſingul.) Coiſl. Vind. Beſſar. ὁριζόμενοι (in plur.) vulgati omnes.

3. περικλῆς Vindob.

310. 1. ὅτε ſchedae Brul.

4. ταῦτα cod. Steph. et Vindob. ταυτῶν Beſſar.

6. ἡμᾶς Coiſl.

Ibid. κακῶς λέγειν Vindob.

7. λέγοι (in optat.) Beſſar.

312. 11. κλεπτίδι οὐδὲν Coiſl. Beſſar. Vindob.

12. χρὴ Coiſl. Vindob.

313. 3. δὴ ταῦτα dedi e Coiſl. et Vindob. δῆτα ταῦτα dat Beſſar. δή τι ταῦτα vulgares.

314. 8. ποθήσομαι τὸν ἀναιροῦντα Vindob.

315. pen. ὑμῖν abeſt ab Ald. et Vindob.

316. 1. ἀπαχθήσεσθε vulgares. ἐπαχθήσεσθε Vindob. ſed ἀπεχθήσεσθε dedit Taylor e coniectura Stephani et Scaligeri.

2. εἶς] ſic dedit Taylor e coniect. Stephani pro vulgari εἰς.

318. 4. οὖν deeſt Coiſl. Vindob.

6. οἴονται] ſic dedi e Coiſl. Vindob. et ſch. Brul. vulgares dant οἴοντε.

319. 3. ὑπετοπούμην etiam Scaliger coniecerat.

5. προελθὼν Aldina, quae etiam pro more ſuo κατηλέχθαι et διήλεκτο dat.

320. pen. ἐπαγγείλ. Coiſl. et codex Stephani.

323. 1. ζημιοῦσθαι Coiſl.

Ibid. ἐπιβάλλοντες Ald.

4. λεύκωνα Ald. et Vindob. λευκῶνα Coiſl. ſed emendarunt, praeter Stephanum, Scaliger quoque Palmeriusque.

pen. malim τοὺς παραδόντας.

324. 2. ἐννοούμενοι Coisl.

vlt. ſententia poſtulat καὶ διὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων.

325. vlt. παραλόγως eſt in Vindob. et ſchedis Brul.

327. 1. ἐπιβουλὴν Ald.

328. pen. πρότερος Coisl. Vindob.

330. 1. καὶ deeſt Vindob.

331. 3. τῷ πλήθει dant Vindob. et codex Stephani. nec multum abit Coisl. in quo eſt τῷ πλῆθες. vulgares dant τὸ πλῆθος.

333. 1. ἡμετέρου Ald.

2. ὄντως] ὄντε Coisl. Vindob.

335. 5. pro τὰς malim πάνυ.

336. 1. καταψηφίσασθε Vindob.

4. γὰρ deeſt Coisl. Vind.

5. δὲ abeſt a Vindob. et ſchedae Brul. quoque deletum eunt.

vlt. ἀπογραφῆς dant codex Stephani, Coisl. et Vind. ἀντιγραφῆς vulgares.

344. 2. με addidit Stephanus, quod Aldinae deeſt.

9. καὶ τῇ πόλει καὶ ὑμῖν Vindob.

345. 1. τρία quo vulgares carent, Taylor addidit.

346. 3. οὔτ' εἰ ἔστιν etiam in Vindob. eſt.

347. 1. ἡμᾶς dedit Taylor e Coisl. pro vulgari ὑμᾶς.

2. προσήκει Coisl. Vindob.

3. poſt οὖν videtur ἦν deeſſe.

6. pro titulo dat Coisl. μαρτυρίαι.

348. 2. ἀγορεύειν ſimplex dat Vindob.

6. ἀπεκτόνασι dedit Taylor e Coisl. quod idem in Vindob. quoque eſt. vulgati dant ἀπεκτείνασι.

pen. ἐδήλωσεν etiam Vindob. dat.

vlt. εἴπῃ reuocaui ex Aldina, pro vulgari εἴποι.

Coniunctiuus etiam in Vindob. eſt, qui idem dat σε εἴπῃ. quod σε addidi. nam deeſt vulgaribus.

Ibid. ἥξεις] ſic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae ἥξειν.

Ibid. ἂν αὐτὸν] tranſponit Vindob.

349. 2. ἂν] ſic tacite correxit Stephanus Aldinae vitium ἐκ, quod etiam in Coisl. eſt.

6. εἴπῃ Beſſar.

350. 2. ἀποδέξαιο] ſic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae ἀποδέξαι. idem dedit ἄπαγοι, pro ἀπάγει, quod eſt in Ald. et Vindob.

8. προσέξεις Coisl.

351. 3. κακῶς etiam ſchedae dant Brul.

353. 3. αὐτὸς μὲν Θέωνι etiam in Vindob. eſt.

354. 1. δεήσῃ eſt in Vindob. ſine σε.

355. 2. ὅπως] ὅσον idem.

4. ὥστε] ὡς idem.

356. 4. καί μοι] καίτοι idem.

vlt. πυδοκάκκη (geminato κ) dat Vindob. quoque, hic et paulo poſt. in eodem quoque πέντε eſt pro δέκα.

357. 1. pro ἡ ἡλικία, etiam in Vindob. eſt μηλιαία, quod Taylor e Coisl protulit.

358. 1. καλεῖται Vindob.

359. 5. τὸν ἀπόλλωνα Coisl.

vlt. ἀπίλλει etiam in Vindob. eſt.

360. 3. ὁπόσῳ dant Aldus, Coisl. Vind.

363. 4. σιδηροῦς dant Coisl. Vind.

364. vlt. τὸν πατέρα ἀποκτεῖναι ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκέναι ſchedae Brulart.

366. vlt. τούτῳ δ' οὐδένα ἀξιώσει κακηγορίας ἁλώσεσθαι Vindob.

367. 3. φήσετε Ald. Coisl. Vindob.

4. βελτίων Vindob. quoque et ſchedae Brul. dant pro vulgari βέλτιον.

368. 1. δωρεὰν, praeter Schottum et Palmerium, ſchedae quoque dant Brul. loco vulgaris δῶρον.

2. ἐλεήσει Vindob.

370. 3. ἀνιαρότερον dedi; per omicron in ſyllaba quarta, auctoribus Stephano, Scaligero, codicibus mſtis, proſodia, vbi vulgares omega dant.

pen. poſt παίδων addi debere ἀνηρῆσθαι admonent ſchedae Brul. ſine vlla neceſſitate.

371. 1. καὶ τοῦ τούτου Coisl. Vind.

4. τοσούτῳ Stephano debetur. τοσοῦτο dant Aldus et Coisl.

373. 1. οὐδεμίαν ſchedae Brul.

374. 1. orationis ſubditiciae in Theomneſtum μὲν deeſt Coisl.

375. 2. τουτὶ] τοῦτο Coisl.

376. 1. Φαίνομαι δ' οὖν Vindob.

3. οἷός τ' ἦν] ſic recte Stephanus. caeteri omnes longe abſunt a vero. ἀεργός τις ἦν Ald. vnde ἔνεργος Scaliger. ἐγόν τις ἦν Coisl. TAYLOR. οἷός τε ἦν clare eſt Vindob.

5. πάντα λαβὼν] πανταλέων Schedae Brul.

7. εἴπῃ] φησὶ Vindob. δὴ Coisl. niſi potius ibi fuit φῇ.

9. οὐκοῦν ἐὰν λέγῃ Coisl.

10. τῶν ἔργων] αὐτῶν ſchedae Brul.

11. ὁπόσοι Stephano debetur. in Ald. eſt ὁποῖοι.

12. ἀπεκτόνασι rurſus à Stephano eſt. Aldus dederat ἀπεκτείνασι.

377. 1. τύπτῃ Vind.

3. εἴ τις εἴποι idem.

6. ἀπεδέχου] ſic tacite correxit Stephanus Aldinae vitium ἀπεδέχοιτο.

379. 4. ἔχειν deeſt Coisl. et Vindob.

antep. εὐθύνας Vind.

380. 1. ἀνιαρότερον] ſic Ald. Coisl. Vindob. vulgati dant per ω. v. p. 370. 3.

Ibid. εἰ] ἢ Vind.

2. αἰτίας idem.

9. ἰδόντας etiam ſchedae Brul. dant, nec non κακηγορίας verſu 12.

381. vlt. αὐτῷ eaedem.

383. 5. ἦν] ſic Coisl. Vindob. et coniectura Stephani. vulgati dant ᾖ.

384. 3. ὑπὸ eſt a Stephano. Aldus dederat ὑπὲρ.

12. ἐφεύγομεν Vindob.

386. vlt. μὲν abeſt a Vind.

387. 7. ἕνεκα idem.

390. 4. ὡμολόγει idem, ὡμολόγουν Scaliger, ὡμολογοῦν Coisl.

392. 3. καὶ τῷ πείσωνι Vind.

Ibid. ἐντυγχάνει idem. conf. p. 492. 5.

6. ὅποι idem.

10. με] μοι Coisl. Vind. neſcio an melius.

393. 8. ταῦτα deeſt Ald.

10. ἅπαντα Vind.

12. ᾔδειν] ᾔα idem.

394. 1. μὲν] δὲ Coisl.

10. ante λαβὼν in Coisl. legi εὑρὼν cum indicaſſet Taylor, ſic exclamat. res nempe tanti erat. *vtrum horum gloſſema? Quirites!* quaſi alludere ſic voluiſſet ad *quaerite* Argute.

396. 4. ὥσπερ γ᾽ ἂν Ald.

397. 6. ἂν deeſt Aldinae.

398. 1. ὅσιον] ſic emendarunt Stephanus, et Scaliger Aldinae ὅσον, quod etiam in Coisl. eſt. praeterea dat Aldina ἀσεβὲς, quod item iidem viri docti emendarunt.

3. ἐπήγαγες Ald. quod Stephanus tacitus emendauit.

398. 5. ἐγίνοντο Coisl. et codex Stephani
10. ἀποκτείνῃς Coisl. et Ald.
400. 3. ἐβȣ́λοντο Coisl.
11. παρὰ τȣ̃ ποτε ſchedae Brul. et, teſte Tayloro, Venetus.
pen. ὑπὸ] ἀπὸ Beſſar. quod ideo ſolummodo annotandum duxi, quo conſtet, haſce duas praepoſitiones a librariis interdum inter ſe permutari, id quod faciet ad ſuſpicionis noſtrae p. 407. 7. confirmationem.
403. 5. εἶδεν Coisl.
405. 10. ὁμολόγηκεν (ſic) idem.
406. vlt. ȣ̓χ οἷόν τ' Ald. Coisl. Beſſar.
407. 1. ἀνθελέσθαι Ald.
2. τεθνεώτων Vind.
4. ναυμαχȣ̃ντες idem.
6. ἀκρίτως Coisl.
vlt. ταύτην Vind. ταῦτα vulgares libri. τότε Canter. διὰ ταῦτα ſchedae Brul. quae etiam δύνανται dant.
410. 1. αὐτȣ̀ς coniecerat Stephanus.
4. παρέδοξαν Coisl. παρέδοσαν Vindob.
411. 10. μετὰ τȣ̃ ἰατροκλέȣς Beſſar.
412. 1. μάρτυρες titulus deeſt Coisl. Vind
pen. ἑτέρων Ald.
vlt. δὲ poſterius deeſt Ald.
413. 1. ὑμετέρῳ Ald. Coisl. Vind.
vlt. ψηφίσησθε Coisl.
415. 3. ἄλλων] κακῶν ſchedae Brul.
6. γενέσθαι Vindob.
416. 1. μὲν δὴ] inuertit idem.
2. ἡμετέρῳ idem.
9. τι] τοίνυν Coisl. Vind.
vlt. ἐνταυθοῖ iidem.
417. 1. αὐτῷ] Palmerius, Canterus et auctor ſchedarum Brul. ita correxerunt vulgatum αὐτὰ ὦ.
Ibid. τοσαῦτα Vind.

417. 1. μοι] μὴ ſchedae Brul.
418. 5. ἐπὶ τῇ φυλῇ. Vindob.
419. 2. ἐγένοντο idem.
420. vlt. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς Beſſar.
421. 1, verti acſi ἢ prorſus abeſſet.
2. ἀπεδέξαντο Beſſar.
422. ant. ἔχοι Coisl. ἔχει Vind.
423. 1. loco ſecundi δὲ, quod Stephano debetur, dedit Aldus μὲν.
424. 2. ἀποδώσητε Vindob.
6. δὲ] δὴ Coisl. Vind.
7. δύναμαι Vind.
425. 2. ἀπολογίσασθαι Coisl.
pen. ὁπότε καὶ] ſic dedi ſecundum Vindob. vulgares dant ὁπότε δὲ. ſubaudi πολιτευόμενος ἔπραττεν.
vlt. ἴσων in Veneto quoque eſſe, teſtatur Taylor.
426. 5. ἀπολωλέναι ſimplex dat Vind.
427. 2. γενομένους (in aor. 2.) etiam in Vind. eſt.
7. ἀρχεπτολ. Coisl. ἀρχιπτ. Vind.
418. 6. ἕνεκεν Vind.
8. ταῦτα πρὸς idem. quod ſi probatur, leg. ἐκεῖνος δὲ ἃ ἐν τ.
ant. ἔπειθε Vind.
vlt. αὐτὸς etiam ſchedae Brul. dant.
Ibid. πειραιῶς] ſic vbique locorum reſcripſit Taylor, vbi vulgares dediſſent πειραιέως. atque id tanti duxit, vt ſingulis quibusque locis eo de facto diligenter admoneret.
430. 5. ψηφίσοισθε (in optatiuo futuri) Coisl. Vind.
431. 1. λέγει Ald.
2. τολμηρῶς deeſt Coisl. Vindob.
3. ἔχει Coisl.
5. ὁ λόγος deſunt Coisl. Vind.
Ibid. ποιήσαθ' (in imperat. aor. 1. act.) Vind.

431. 9. τὲτε idem.
432. 7. τυγχάνοι (in optat.) Coisl.
433. 3. ἡμῶν Coisl.
5. ἐν deeſt Vindob.
pen. τῶν καλλίςων idem.
434. 2. δεῖ] δὴ idem.
6. Φησὶ Coisl.
12. τούτου] τοιούτων Ald.
15. τῶν γεγεννημένων Vindob.
pen. λαβεῖν idem.
435. 6. δημεύσητε idem.
9. παρ' αὐτοῦ idem.
12. δοκῇ Coisl. Vindob.
14. ἀναλογισάμενος Coisl.
vlt. ἐνθυμουμένους Scaliger.
436. 2. ἐλεῖν] ἐρεῖν ἢ λέγειν ἢ εἰπεῖν Brulart.
5. βούλονται Vindob.
pen. ξυνεργούντων idem.
440. 1. ἐπ' ἐκφορὰν] praepoſitionem de meo addidi.

2. ῥᾷον eſt coniectura H. Stephani, etiam in ſch. Brulart. probata. pro πολὺ dant Ald. Coislin. Vindob. πολλοὶ, in quo videri poſſit πολλῷ latere.
3. περὶ] ὑπὲρ Coisl. Vindob.
441. 1. τούτων Vindob.
9. καταψηφίσασθε idem.
10. οἴεσθαι Vindob. οἴσεσθε Scal. οἴσετε Canter. οἴεσθε ὅτι οἴσετε Brulart.
14. διὰ τοῦτον dedi e Coisl. pro vulgari διὰ τέτων.
442. 3. ad πραγμάτων addunt ſch. Brul. ὑμετέρων.
8. κοινωνούμενοι Ald.
9. ὀνειδιῶν Ald. Coisl. Vindob.
444. 2. ὑπὸ τούτου Vindob.
10. ἀπέκτεινον legi vult Taylor. ἀπέκτανον dant vulgares, ἀπέκτενον Coislin. Vindob.

445. 7. ἐπικουρησάντων (aor. 1.) Vindob.

446. 6. τοὺς τὴν ψῆφον] articulum priorem omittunt Coisl. Vindob.

448. 4. ἀπέκτεινε etiam in Vindob. eſt.

450. 1. ἐγεγένητο (in ſingul.) Vindod. non male.

vlt. ἀμωσγέπως eſt ibidem quoque et in Brulart.

451. 5. εἶεν] ὧσι Ald. ἐφ' οἷς ἠτιμοῖεν τὴν Vind.

13. ἔλοισθε Vindob.

14. ποιήσει (in indicat. futuri) dedi ad mentem Stephani pro vulgari ποιήσειν. aut alias, ait Stephanus, ὅτι eſt delendum, quod pone λέγει legitur.

452. 1. εἰδὼς] ὡδὼς (ſic) Ald. vnde Scaliger effecit ὧδ' ὡς.

3. κακὰ] κατὰ Coisl. Vindob.

4. εἰ deeſt Aldinae, cui addendum eſſe Palmerius quoque annotarat.

Ibid. ἀπόρους Ald.

453. 9. τοῦ] τὰ Ald.

454. 1. τῷ μὲν ὀνόματι εἰρήνην Vindob.

5. τῶν νεῶν idem.

pen. γενέσθαι idem.

455. 3. δὲ deeſt Ald. et Coislin.

9. ἐκεῖ eſt in Coisl. codice Stephani et Vindob.

10. ἀντιλέγοι Coisl. Vindob. Beſſar.

456. 7. πρὸ etiam in Vindob. eſt. vt et verſu penult. huius ipſius paginae.

vlt. βουλεύσασα Vindob. non male.

458. 3. προσέχητε Coisl. Vindob.

vlt. Etiam in Beſſar. indicium lacunae nullum eſt. et fortaſſe nihil deeſt, ſed ſolummodo ſic, ſine vlla intercapedine, leg. eſt. ποιήσασθαι. νυνὶ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐψηφίσατο. ΨΗΦΙΣΜΑ. Ἐπειδὴ τ.

Ibid. νυνὶ δὲ τοῦτο Vindob. et codex Stephani.

459. 1. ψηφίσετε Beſſar. ψηφίσατε Vindob.

4. lego ἐν τῇ ἀγορᾷ cum articulo.

459. 5. παραγενόμενος vulgári παραγιν. aoriſtum praeſenti praetuli e Vindob.

460. 1. τὸ ὄνομα Coisl.

2. εἰς τὸ ἄστυ Vindob.

461. 5. ὑποβάλωσιν (vno λ) Coislin.

9. πείσεσθαι Ald. Coisl. πλεῖν Vindob.

Ibid. αὐτοῖς deeſt Ald. et neſcio an Vind. quoque.

464. 5. αὐτὸν eſt in codice Stephani, Coisl. Vind.

10. ἐγένετο Vindob.

pen. μήνυσις μὲν ἡ Coisl. Vindob.

467. 8. καθδίσκους Coisl. et c. Steph.

11. τὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τὴν προτέραν deſunt Coisl. et Vindob.

468. vlt. εἴ τις] ἥ τις iidem dant.

470. 11. πολλῇ Vindob.

471. 2. ἂν deeſt eidem.

8. ὑμῶν e Vindob. praetuli vulgari ἡμῶν.

472. vlt. τῇ πόλει ἐπιβουλεύειν καὶ τῷ πλήθει Brulart.

473. 8. κἂν] ὃ οὐκ ἂν Vindob. ὅ τι ἂν Brulart.

474. 4. εἰσαγγεῖλαι καί μοι ἀνάγνωθι. ὡς μὲν Vindob. et c. Steph. εἰσαγγεῖλαι. καί μοι ἀνάγνωθι τὰς γραφάς. ὡς μὲν Coisl.

pen. οὖν deeſt Vindob.

476. 8. ὑπερβολὴν eſt coniectura Stephani. vulgares dant ὑπερβολή.

pen ἐκείνων Coisl. Vindob. quod poſſit ferri aequipollens τῷ ἐκείνου in ſingulari. *meminiſſe illius*, quod ſtatim ſequitur.

477. 5. ἀθηναίων Vindob. non male.

8. εἴπεις (ſic) idem. voluit nempe εἴπῃς dare

Ibid. διαπράξασθαι παρ' αὐτῶν idem.

pen. Θράσιος idem. voluitne Θρασάσιος.

478. 2. οὐκ ἄξιοι Coisl. Vindob.

479. 8. ἀμφιτεροπαιεὺς Coisl. Ald.

479. 10. ἐγίνετο Vindob. et c. Steph.
vlt. ἀπογραφθέντας Vindob.

481. vlt. ἐπ' ἐκείνῳ etiam dant ſchedae Brulart

482. 2. ad βασανισθῆναι adſcripſerat Taylor han annotationem [καταγνισθῆναι Ald. κατανισθῆναι Cois καταγνωσθῆναι, et deinde καταγωνισθῆναι Scaliger et hoc poſtremum forte recte ſe habet. modo enim ἀγωνισάμενον τῆς ξενίας] Etiam in ſch. Brulart. eſt καταγνωσθῆναι. Ego vero vulgatam contendo veram eſſe.

484. 2. συνοιδὼς Ald.
3. δὲ deeſt Vindob.

485. 3. ὑπὸ] ſic Coisl. et Scaliger pro Aldina ἀπὸ.
vlt. δεχομένοις dat Vindob. ſimplex.

486. 1. παρέδοσαν idem.
3. οὐδὲ et τὴν ſuſtuli ex auctoritate Vindob.

487. 5. οἷος ὢν εἰς ὑμᾶς Ald. οἷον ἡ ὑμᾶς Coisl.
vlt. Iam ante me dudum Stephanus admonuerat Εὐμάρης, id quod h. l. nomen proprium eſt, penacute leg. eſſe pro εὐμαρὴς vulgari, quod eſt adiectiuum, ſignificans *facilis*.

488. 6. ἐπέγραφεν Ald.

489. 4. ζημία] ζωὴ μία Ald. Sed correxit Stephanus e loco ſimili mox inſequente.

491. 7. ἁμαρτήσαντος Ald.
9. λέξει (in indicatiuo futuri) recepi e Vind.
vlt. ἀθηναίων recepi ex eodem et Coisl. pro vulgari ἀθηναῖον.

492. 1. ψευδόμενος δ' ὦ Vindob.
vlt. τὰ μέντοι ὀνόματα] ſuſpicabar olim in hac regione nonnihil deeſſe. verum nihil deeſt, concluſio ſolummodo eſt paulo abſtruſior. Cuius haec eſt ſententia: quamquam facillime fit, vt codices, in quibus nomina ciuium publice perſcribuntur, fraude ſceleratorum

torum contaminentur, furtim ingerentium nomina eorum, qui ciues non ſunt;' tamen in iſta facilitate corruptelae publicarum tabularum, et in iſta crebritate huius fraudis, non euicit Agoratus vt nomen ſuum in illam ſtelam inſculperetur, qua teſtatus eſt populus Athenienſis, ſe Thraſybulo et Apollodoro ius et honores ciuitatis ſuae detuliſſe, ſic de ſe meritis.

493. pen. ἡμῶν Coisl. Vindob.

vlt. ἐκκλησίαζε Taylor et hic et paulo poſt dedit e Coisl. vulgares dant ἐξεκκλησ. pro quo Vindob. recte dat ἐξεκλησίαζε. vno κ.

494. 2. ἀναγυράσιος (vno ρ) vt Taylor edidit, dant Coisl. et Vindob. vulgares ρ geminant.

496. 12. μέμνησθε] μνήσθητε Vindob.

14. διότι] ὅτι idem.

pen. ὡς ἐπὶ φ.] ſic Coisl. et Vind. ſine καὶ, quod vulgares pone ὡς addunt.

497. 5. ἐλθεῖν εἰς τούτους Vindob.

vlt. συνθήσεσθαι Ald. Coisl.

499. 2. δὲ deeſt Ald.

vlt. pro vulgari ἐκεῖνος dant ſchedae Brul. ἐκεῖ.

500. 4. ὁ μὲν γὰρ αἴσιμος Vindob.

9. ὡς δ' ἀληθῆ λέγω μάρτυρας παρέξομαι. τούτῳ τῷ τρόπῳ Coisl. et Vindob. niſi quod ab hoc παρέξομαι abeſt.

501. 1. φυλῆς ἦν Vind. voluit nempe duas lectiones, φυλῆς et φυλὴν, ambas probabiles, vna repraeſentare.

9 τιμωροῦμαι idem. non male.

502. 4. ἔζη] ἔζει Ald.

5. οὐδὲ] οὐδὲν Vindob.

vlt. ἐπαγωγῆ Ald. Coisl. Vind. pari modo dederunt Aldus, Vindob. et Beſſar. ἐπαγωγὴν p. 504. 1. et p. 505. vlt. Vindob. ἐπέγραψας.

505. 3. ἢ ὅπου ἂν ᾖ] quod olim fuerit mihi hac de dictio-

diſtione viſum, in annotationibus ad h. l. dixi. Poſtmodum venit in mentem, fieri potuiſſe, vt, cum locus adhuc integer ſupereſſet, ibi hunc ad modum legeretur. ἢ ὅπου ἄν τις μᾶλλον ἀνδροφόνος ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ ᾖ, (vel εἴη) ἢ ὅταν πρῶτον μὲν — aut quomodo quis magis *homicida in flagrante delicto deprehenſus* habeatur, quam ſi, primum quidem —

6. τοῦ θανάτου] reuocaui ex Aldina et Stephanica articulum, qui neſcio quomodo e Tayl orana excidit.

507. 6. ἡμῖν Coiſl. Vindob.

510. 3. ἐγγίνετο Coiſl. Vindob. codex Stephani.

10. ὥσπερ ἡμῶν ἑνὶ ἑκάστῳ] breuius ita dictum, plenius et dilucidius exponatur ſic. ὥσπερ ὑμῖν προσήκει τιμωρεῖν ἡμῶν ἑνὶ ἑκάστῳ, quemadmodum vos decet vnicuique noſtrum iniuriam paſſo ſuccurrere, eamque vlciſci. Aut deeſt haec ſententia. ὥσπερ εἰ ὑμῖν κοινῇ ταῦτα ἐπέσκηψαν, ἃ ἡμῶν ἑνὶ ἑκάστῳ (ſcil. ἐπέσκηψαν) quaſi vobis vniuerſis iniunxiſſent eadem, quae noſtrum vnicuique mandarunt, qui ſumus eorum neceſſarii.

512. 2. καταψηφίσεσθε (in futuro), reuocaui ex Aldina. vulgares dant in praeſ. καταψηφίζεσθε.

vlt. τοῦτον Coiſl. Vindob.

513. 2. ἐκ abeſt a Vindob.

3. καὶ deeſt Aldinae.

515. 1. μὲν deeſt Coiſl.

519. 1. pro ἐχθρὸν Vind. quoque dat πότερον.

2. πεπραγμένων] προσγεγραμμένων Coiſl.

520. 9. μέλλοι Coiſl.

vlt. λίπῃ (in aor. 2.) recepi e Vindob. pro vulgari λείπῃ.

521. 4. ἀνάγνωθι δέ μοι Vind.

5. ὅτι] ὃ Ald. conſer ad verſum extremum huius paginae.

521. 11. αὐτὸν] (in accuſ. ſing.) dedit Taylor e Coiſl. cum quo faciunt etiam Vindob. et Brul. pro vulgari αὐτῶν.

Ibid. πολιτῶν] ὁπλιτῶν Brulart.

pen. ἀστρατίας Ald. Coiſl.

vlt. ὅτι] ὃ Vindob. Beſſar. Coiſl.

522. 1. στρατοπέδῳ μόνος ἐ παρέσχε μετὰ τῶν ἄλλων Vindob. Beſſar.

2. ἑαυτὸν] ἑκατὸν Vindob.

3. δεῖν vulgati dant. δέον Brul. δεῖ Coiſl. Vind.

4. ταύτην τὴν ἀπολογίαν] articulum dant Ald. Coiſl. Vindob.

523. 10. τὰ χρήμαθ᾽ αὐτῦ eſt coniectura Steph.

524. pen. μὲν abeſt a Vind.

525. 19. ὖν] δὲ codex Stephani et Vindob.

526. 1. φίλοι] πεζῇ ſchedae Brul.

vlt. πολεμίους primus dedit Taylor, et confirmatur a Vindob. vulgares dant πολέμους.

527. 1. φέρειν addunt e coniectura Stephanus quoque et Scaliger.

11. ὅτε] ὅταν Ald. Coiſl.

vlt. ὑμῶν dat Vindob. quoque.

528. 1. καὶ ὅτι μὲν ὁ παῖς Vindob.

2. ὔπω etiam in ſch. Brul. eſt.

529. 1. ὀλίγου δεῖν τοῖς Brul. ὀλίγου δὲ τοῖς Vindob.

6. αὐτῶν, vt primus dedit Taylor, eſt in Coiſl. et Vind. pari modo Stephanus et Scaliger viderunt vulgare αὐτῷ eſſe corrigendum.

531. 1. εἶναι deeſt Aldinae.

pen. προσαττόμενα etiam Scaliger emendauerat.

533. vlt. ὐδὲ γὰρ] ſic Vindob. vulgares ὐδὲν γάρ.

535. 5. ἀξιώσει etiam in Vindob. eſt.

10. τύτων Coiſl.

12. ἐπεὶ γὰρ Vindob.

536. 3. ὑφηρημένῳ eſt in cod. Steph. Coisl. Vind. vulgares dant ἀφηρ.

537. 2. λαμπρὸς iidem codices, vulgati λαμπρῶς.

3. πονηρότερος Vindob.

Ibid. δόξει Coisl. Vind. Brul. Scaliger et Schottus. vulgati δείξει. malim tamen in optatiuo δόξειεν.

vlt. δ' abeſt a Vindob.

Ibid. pro Archebiadis, vel, vt Taylor dedit, Archibiadis, nomine in vulgatis ante eum eſt Ἀλκιβιάδε.

538. 2. τοιαῦτα codex Steph. et Vindob. τοιαύτας Coisl.

pen. ὠρεῦς Scaliger. ὀρρεῦς Coisl. ὀρνεῦς Vind. codex Steph. et Grulart.

539. 2. μισεῖ Coisl. Vindob.

541. 1. ἀρχιβιάδης αὐτὸν Vindob. Brulart. et codex Stephani. vulgo ἀλκιβιάδης ὡς υἱὸν.

Ibid. χρόνῳ deeſt Ald. et poſſit ſine damno abeſſe. in Coisl. eſt ȣ̓ πολλȣ̃ δὲ χρόνȣ.

4. εἰς poſterius deeſt Vindob.

pen. παρακελεύσας ἐξέπεμψε τὴν γυναῖκα Vindob. poſterius recepi. articulus certe abeſſe nequit.

542. 2. καὶ πολλὰ] copulam, qua vulgares carent, addidi e Vindob.

3. γεγραμμένων αὐτῷ καταμέλει Coisl. Vind. Scaliger.

6. ποιȣ́μενοι Ald. Coisl. Vind.

544. 5. ἡμῖν Coisl.

545. 1. παρὰ] περὶ idem.

3. αὐτῷ Vindob. fort. voluit αὐτὸν.

4. ἀφελέσθαι Ald. Coisl.

546. 10. παραδώσοντες cod. Steph. Coisl. Vind.

547. 1. εἰσηγήσεται Aldus.

8. ἡμᾶς idem.

548. 2. αὐτὸς dant ſchedae quoque Brulart.

549. vlt. ἡμέτεροι codex Steph. et Vindob.

550. 4.

550. 4. καὶ deeſt Vindob.
7. δικαςαὶ] ἀθηναῖοι idem.
551. 8. ἃ] αὐτὰ ſchedae Brul. quae etiam inſequentia καὶ πεπόνθασι tollunt.
552. 12. προςαττόμενα] πραττόμενα Vind. ſolito errore.
17. ἠδυνήθην Vind.
557. pen. ἀςρατίας Vindob. et ſic deinde quoque idem.
558. 1. βϐλονται Ald.
559. 3. διδόντες primus dedit Taylor.
Ibid. καταψηφίσεσθαι Ald.
560. 4. Etiam in codice Beſſar. lacuna nulla eſt. οἱ ςρατηγοὶ δεήσονται dant ſchedae Brulart.
vlt. ὑφ'] ἐφ' Vindob.
562. 1. Etiam Vindob. dat τϐτϐ. quae ſi proba eſt lectio, leg. erit ἢ ὑπὲρ τϐτϐ ὑμῶν τινας δεῖσθαι.
563. 2. φένων eſt in cod. Steph. et Coisl. φέρων in Vindob.
565. 11. τϐς ςρατηγϐς] articulum, quo vulgares carent, e Vind. addidi.
12. ἡμῶν Coisl. Vind.
566. 4. annotationem ad h. l. adſcriptam expungi velim. genitiuus hic neceſſarius eſt. nam in eo neruus probandi eſt. ſi non licet ex equitum numero, quorum nullus eſt non probatus, quemquam transferre in numerum ſcutatorum, quorum nullus probatus eſt, (neque enim requiritur a magiſtratu, vt hunc in ordinem cooptandus probetur) quanto minus licebit, e non probatis, ſcutatis puta, quemquam ad equites transferre, ad quos non admittitur quisquam non probatus.
567. 3. Etiam Vindob. dat βϐλεύωσι in coniunctiuo.
569. 1. πολίτας Ald. Coisl. Vind.

569 2. pro duobus vocabb. καὶ λιπὼν dat Vindob. vnum καταλιπὼν.

4. ἵππαρχον dant Coisl. Vindob. Brulart.

Ibid. ἄλλο Vindob. non male, ſi οὐδὲν quoque in neutro legatur.

571. 5. τυγχάνει Coisl. Vind.

14. λόγους τοὺς τῶν ἐχθρῶν] articulum priorem, quo vulgares carent, e codice Stephani et Vindob. addidi.

572. 2. μεθισαμένη τῇ πολιτείᾳ Coisl. et codex Stephani μεθισαμένους τῇ π. Vindob.

573. 8. ἢ τοὺς] καὶ τοὺς Coisl. Vindob.

pen. ἀπομένουτων etiam Brulart.

574. 3. ἀναπράξητε eaedem ſchedae.

4. ἐπαναχθέντα Vindob.

8. ἀποδείξαιεν etiam in Vind. eſt.

vlt. συγγράμμασι idem.

575. vlt. ὑπάρχους χειροτονουμένους idem.

576. 6. μόνον idem.

577. 6. μηδὲ] μηδεὶς idem. num ibi fuit μηδ' εἰς ἕνα.

19. στρατηγίας Vindob.

pen. συμμαχίαν] ναυμαχίαν idem.

578. 2. πάντας vt coniecerat Stephanus, dant Coisl. et Vindob.

3. δεῖν iidem.

6. ἐξαλεῖψαι (in infinit. aor. 1. act.) Vindob.

pen. συλλεγέντων, vt Stephanus et Scaliger coniecerunt, dant Coisl. et Vindob.

579. 7. annotatione ad h. l. mea ſuperſedere poteram, ſi animaduertiſſem H. Stephanum iam dudum ante praecepiſſe, aut ἀνάβητε μάρτυρες leg. eſſe, aut ἀνάβητε τούτων μάρτυρες. Ego vero illam Stephani annotatiunculam praeteruideram.

pen. ἐγὼ δὲ διεπραξ. Vindob.

581.

581. pen. ἐμβαλλοντος (geminato λ) Coiſl. Vind.

582. κιδυνεύων Vindob.

584. 2. ἐπερχόμενοι idem.

585. pen. τὶ abeſt ab eodem Vind. vnde ſuſpicor ibi ſic fuiſſe τὶ δ' ἂν τοῖς.

588. 1. μηδὲ περὶ Coiſl.

3. διηγήσομαι (in indicat.) Vindob. et Ald. ſed in hac correxit Scaliger.

589. 2. ὃ Stephani operae dederunt, ſed codices dant ὃν cum Schotto. TAYLOR.

3. τοσετόν γε eſt coniectura Stephani. τοσέτε volebat Scaliger.

591. 3. εἰδέναι deeſt Aldinae.

vlt. ἀπογραφῶν τρὶς γὰρ καὶ τετράκις Brul.

592. 3. τὴν πάντα Ald. Vindob.

4. pro λόγω vulgari eſt in Vindob. λέγω. vnde facillime efficitur ἃ ἐγώ.

Ibid. κέκτημαι eſt in Coiſl. et Vindob. κέκτομαι Beſſar. quod cum ſit nihili tamen veram lectionem κέκτημαι confirmat.

593. 1. ἡμῖν] ſic Taylor edidit, et ſic eſt in Vindob. vulgares dant ὑμῖν.

4. ἡμῖν praetuli e Vindob. vulgari ὑμῖν.

pen. τὼ δύο codex Stephani et Vindob. et ſic inferius quoque.

594. 1. ἐγγυώκατε Ald. ἐγγυάκατε Scaliger.

Ibid. ὡρισάμην μὲν ὃν Vindob.

3. πλέον] μᾶλλον Vind.

595. 1. εἰ deeſt Aldinae, quae τοσῦτον quoque dat.

4. ad h. l. annotauerat Taylor haec: [Pro τὸ σφηττοῖ lege cum Scaligero τὰ σφ. et modo pariter τὰ κικυννοῖ. vbi τῶ Ald. caeterum poſt σφηττοῖ deeſt in Coiſl.] Haec ille. τῶν σφηττοῖ Brulart.

596. 1. ὑπογραφαὶ Ald.

597. 2. *πλειόνων* (per diphthongum) e Vindob. praetuli vulgari *πλεόνων*.

598. 1. *τοίνυν* abeſt a Vind.

600. 9. *ἐπεδείξα* Vind. qui videtur *ἐπεδείξατο* dare voluiſſe, quod vulgatae etiam praeferam.

10. *εἷλε*] ſic Scaliger quoque, praeter Stephanum, emendauit Aldinae vitium *εἶχε*.

pen. *ἐςήσατο* Vind.

601. 3. *τὸ ἡμέτερον ἡττωμένων* Vind.

5. *ἐπιβουλευόντων* eſt a Stephano. *συμβουλ.* dat Aldina, ſimplex *βουλευόντων* Coisl. et Vindob.

605. 9. *ὑμετέρας* Coisl.

606. 11. *πολίαρχος* vulgares. *πολίαχος* Beſſar. et Stephani codex. Debebat, ſi quid video, Poliarchi nomen a Tayloro non mutari.

vlt. *δὲ*] *δὴ* etiam Vindob.

607. 3. *βεβαιώσατε* idem. forte voluit *βεβαιώσαιτε* in optatiuo. verum inſequentia quoque tum ſint ad hunc modum reformanda.

5. *ποιήσετε* recepi e Coisl. Beſſar. Vindob. pro vulgari *ποιήσεσθε*.

6. *τοῖς ἄλλοις*] interponunt *μὲν* cod. Sephani, Beſſar. Vindob.

608. 9. *τῇ* deeſt cod. Stephani Coisl. Vindob.

609. 7. *μὴ μνησικακεῖν* iidem.

vlt. *ὑπὸ τῶν τοιούτων* Vindob.

610. 2. *κακοὺς* Coisl. Vindob. quae lectio non videtur contemnenda propter oppoſitionem cum inſequente *χρηςοὺς*.

17. *κωλύει* Ald. *κωλύοι* Coisl. Vindob.

18. *ἀθλιωτάτους*] ſic correxerunt Stephanus et Scaliger vitium vulgatarum *ἀθλιοθεάτους*.

611. 2. *ὑπαρχόντων*] *παρεχόντων* Vindob.

pen. *[illegible]νους* Coisl. Vindob. cod. Stephani.

612. 3. *ἀναβιβάσομαι* (in indicat.) Coisl. Vindob.

612. 5. καὶ abeſt a Vindob.
7. ἡμετέρας Ald.
9. αἰτίαι Coisl. Vindob.
613. 7. προκινδυνευόντων Vindob.
614. 4. ὄντων] ἄλλων Vindob.
615. vlt. ἔχει idem.
616. 1. ἐπὶ πολὺ idem.
6. ἐλεγχόμενον etiam in ſch. Brulart. eſt, quaſi idem eſſet, aut eſſe poſſet, atque ἐλέγχοντα. et, ſi vel ſit quoque, aduerſetur tamen ſententiae.
pen. εἶδεν Coisl Vindob. ἴδεν dant vulgares.
617. 7. ὑμετέρους Coisl Vindob. recte.
pen. συκοφαντούμενοι Coisl.
618. 3. poſt οἰκείους addit Coisl. αὐτοῦ.
Ibid. poſt διπλασία δὲ addit coniectura Stephani ἦν. quod aegre fero a me non in textum immiſſum eſſe.
620. 2. κατηγορούμενα Vindob.
3. εὐμενοίας idem. in quo inſunt veſtigia geminae lectionis, εὐνοίας quae eſt vulgata, et εὐμενείας.
Ibid. ἀκροασαμένους codex Stephani pro vulgari ἀκροασαμένων.
4. νομίζηται dant cum Scaligero vulgati praeter Aldinam. in qua eſt νομίζεται.
vlt. υἱῷ Vindob.
621. 4. ἄλλοτε καὶ Coisl. Vindob.
623. vlt. τε prius deeſt Vind. poſterius addidi e coniectura Stephani confirmata a Coisl. et Beſſar.
624. 4. ἀλλά μέν γε ὁ ἀρ. Vind.
Ibid. ἤδη γὰρ ἔχων idem.
12. γὰρ deeſt eidem.
625. 4. εὐαγόρου Coisl.
11. στόλον ſimplex dat Vindob.
14. ἐπρίατο idem.
vlt. ἢ] ἡ Ald. Coisl. Vindob.
626. 1. ὡς cod. Stephani et Coisl.

626. vlt. ἐπιςολῶν δ' αὐτῷ ἡκεσῶν Vind.

627. 1. εἰρημένον Coiſl.

3. ἀλλ' ἐχ οἷόν τε ἦν Brul.

628. 3. ἐπὶ τοῖς τριήροις Coiſl. vnde Taylor effi- ciebat ἐπὶ τὰς τριήρεις.

630. 2. ὡς] ἂν Coiſl. Vind. Beſſar. vnde colligo in libris olim fuiſſe ὡς ἂν ἔχοι *quo habeat*, Demus puta.

3. λύσεσθαι (in futuro) coniecit Stepanus, nec non καὶ χρημάτων, quod nunc demum cerno, praeteruidens tum, quum annotationem ad h. l. meam conſcriberem. Tempeſtiue ſi vidiſſem, laude eum ſua non fraudaſſem. Verum nimis minuta literarum forma, qua vſi ſunt Londinenſes operae in Tayloranis ad Lyſiam annotationibus excudendis, oculos meos nimis habetatos abſterruerunt ſaepe numero, vt reformidarem eas inſpicere; quo factum vt nonnunquam in easdem cum Tayloro, Marklando, aliis coniecturus deferrer, quas crederem a me inuentas, neſcius ab aliis iamdudum occupatas., quod ſemel hic admonuiſſe ſufficiat, ne quis plagii me accuſet, ſi quid eiusmodi reperiat.

631. 5. εὐθὺς deeſt Vindob. pro quo malim αὐτὸς legi.

6. ἐδεόμεθα] ſic dedit Taylor e Coiſl. pro vulgari δεόμεθα (in praeſ.)

632. 2. καὶ deeſt Vind.

633. 7. ἀξιολόγε dant cod. Steph. Coiſl. Vind. vnde effici poterat etiam ἄξια λόγε.

8. ἔχοι ἂν Vindob. fort. ἔχοιεν ἄν.

634. 1. τόδε, vt Stephanus coniecerat, eſt in Coiſl. et Vindob.

3. ἀπεσπάσθησαν] ἀφηρπάσθησαν cod. Stephan. Coiſl. Vindob.

pen. φ[illegible]α (in ſing.) Vindob.

635. 1. ἀπογράφονται poteſt quoque pro paſſiuo, et ἐπι-

et ἔπιπλα pro nominatiuo haberi. *deſcribebantur vaſa.* neque non vſitatum eſt Lyſiae ſubſtantiua neutrius generis in numero plurali cum tertiis perſonis numeri pluralis verborum componere v. p. 594. pen. et indicem noſtrum ſub v. *Pluralis.*

3. poſt νῦν videtur πρὸς ὑμᾶς deeſſe.

pen. καὶ abeſſe malim. ἀποδημήσαντος ἐν διαβολῇ γενομένου idem eſt atque διαβληθέντος ἐν τῇ ἀποδημίᾳ.

vlt. προθέντων Ald. Coislin.

636. 1. διὰ τοῦτο Coisl Vindob.

2. τοὺς ἐκείνου καὶ τοὺς προσήκοντας] poſſit quoque legi σὺν ἐκείνῳ καὶ τοὺς πρ. *vna cum eo etiam neceſſarios eius.*

4. μὴν recepi e Vindob. in vulgatis eſt μέν.

Ibid. τούτοιν] vulgati dant τοῦτον. Stephanus coniiciebat τοῦτο in neutro.

vlt. τῶν μὲν οὖν ὠφ. Vindob.

637. 7. ἱκανὰ eſt in Coisl. et Vindob.

638. 2. λαβὼν ſimplex dant iidem.

Ibid. διένειμεν iidem.

6. poterat etiam ſic conſtitui hic locus. εἰ δημεύσαντες τὰ τοῦ τιμοθέου. Sed tum inſequens ἐὰν accipiendum erit, non pro *ſi*, vel *vbi*, ſed pro ſimplici ἂν potentiali.

8. λάβῃ τὴν eſt in Vindob. pro λάβητ' ἤ. vt etiam legi poteſt. nam perinde eſt, coniunctiuus an optatiuus hic vſurpetur.

639. 4. εἰς δελφοὺς εἰς πεντακισχιλίους Vindob.

pen. πεντεκαίδεκα idem.

640. 2. οὐδενὶ Coisl. Vindob. οὐδὲ coniecerat H. Stephanus.

3. τοῦτον μάρτυρα Ald. Coisl. Vindob.

641. 1 ego nunc nullus dubito leg. eſſe ἀλλὰ μὴν οὐδεὶς ἦν ὅστις οὐκ — φήθη γ' ἂν εἶναι.

642. 2.

641. 2. δῆλα in plur. praetuli e Vindob. δήλω vulgari (in duali)

642. 1. reuocaui vetuſtam librorum vulgatorum, praeter Tayloranum, omnium lectionem ἐσίαν, abolita Marklandi coniectura οἰκίαν, quam Taylor in textum ſuum immiſerat. Sententia eſt, Ariſtophanis villam et vniuerſam ſubſtantiam valuiſſe ad quinque talenta, qua in ſententia ego equidem nil video, quod offendere quemquam poſſit.

646. 8. πρόσθεν ſimplex dat Vindob.

pen. παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν. idem.

647. 1. ᾤοντο Coisl.

Ibid. πλέον Vindob.

649. vlt. ὡς] ὃς Ald.

650. 1. ἐτιμώσατο Coisl. Beſſar.

651. 2. διεχώρησε Ald. Beſſar. διεχώρισε Coisl. διεχείρισε emendarunt Stephanus et Scaliger.

652. 1. πολλοὶ Ald. et Vindob. ſed crebro in hoc errat idem codex, vt οι pro υ ſubiiciat, et λ geminet, vbi ſimplex ſufficiebat.

6. ἐξενεχθεῖεν Ald. Coisl. Vindob.

pen. ἔχοι e Coisl. et Vindob. praetuli vulgari ἔχει.

654. 1. ἔχει Scaliger.

2. πρὶν dedit Taylor ex emendatione Stephani pro vulgari πλήν.

vlt. ἀληθῆ ταῦτα ἦν cod. Steph. et Vindob. ἀληθῆ τοῦτο Coisl.

655. 3. δὲ abeſt a Vindob. redit autem τὸ τοιοῦτον ad id, quod actor poſtulabat, vt in ſua quoque cauſa fieret, vt nempe pars illa bonorum Ariſtophanis, quam ſibi vindicabat, vt oppigneratam, ab arreſto publico liberaretur, atque ſibi adiudicaretur.

pen. παρέχωσι] ſic emendabat e coniectura Stephanus, quam coniecturam vt vidi a Vindob. confirmatam, nullus dubitaui vulgari παρέχουσι praeferre.

656. 2.

656. 2. ἐκείνȣ etiam a Vindob. confirmatur.
659. 10. ὀλίγον μὲν ȣ̃ν χρόνον Coisl. Vindob.
12. λάθῃ iidem.
660. 8. λυσιτελεῖν (in infinit.) Vindob.
661. 2. τε recepi e coniectura Stephani.
3. ἐδημεύσαιτε Vindob. in quo gemina lectio repraeſentatur, aut ἐδημεύσατε, aut δημεύσαιτε (in optat.) poſterior lectio eſt in Coisl. vulgares dant δημεύσετε.
5. τοιαῦτα] ταῦτα Vindob.
663. 2. τῷ deeſt Vindob.
664. 3. primum οὗτος deeſt eidem.
666. 2. in eodem quoque legitur ἐστὶν. fort. leg. ἱκανῶς δυνατή ἐστιν ἀποτρέπειν.
4. εἰργασμένος Vindob.
668. 1. μηδὲ] μὴ idem.
669. 4. καταπροδιδόντων idem.
5. οἳ δίκην ȣ̓χ ὑπέμειναν Brul.
9. κερδάνωσιν Vindob.
vlt. pro οὐδὲ malim οὐδέποτε.
670. 3. ἐκείνοις δ' ȣ̓κ ἀπηχθάνοντο] illos autem, quadringentos, offendere cauebant. particulam infitiantem, quae vulgatis deeſt, e ſchedis Brul. addidi, quo admiſſo tota annotatio noſtra n. 21. induci poterit; et per me quidem licebit.
pen. ἐβȣ́λοντο Vindob. in quo videtur gemina lectio, et ἐβȣ́λετο, et βȣ́λοιτο repraeſentari, aut alias pro τις leg. ſit τινές.
673. 1. ἔν τε ἐνταῖς Vindob. ἔν γε ταῖς coniectura Stephani.
4. βούληται Vindob.
pen. μαρτυρησάντων quod tametſi pro μαρτυρησάτωσαν accipi poſſit, ego tamen ideo non probo.
vlt. ψευδῆ κατηγορȣ̃μαι Brulart.

674. 5. poſſit quoque in duali legi τὼ τρόπω τὼ ἀλλήλων.

8. βλάπτεσθαι ἄξιός ἐστιν Ald. medium vocabulum e ſcholio natum videtur, quod neſcio qui ſuper δίκαιος ſcripſerit.

676. 1. fort. leg. ἐξαλείφων χαρίζοιτο.

677. vlt. in lectionem ἡμᾶς, quam vulgari ὑμᾶς praetuli, conſentiunt Aldina, Coisl. Beſſar. Vindob.

678 3. iterato ἂν ego equidem haud offendar. quodſi tamen ſit, qui neget id a Lyſia profectum eſſe, legat is, per me licebit, πῶς ἂν οὖν οὐ πάνδεινα. vel πῶς ἂν οὖν οὐ πάνυ δεινά.

7. καὶ εἰ αὐτοί, vel καὶ ὁ αὐτοὶ ſunt coniecturae Stephani.

Ibid. ἕνα] ἵνα Ald. Coisl.

679. 4. εἴποι ὅπως τι τῶν coniectura Stephani.

vlt. πάντα eſt in Coisl. Vindob. et codice Stephani.

680. 3. ἡνίκα ἂν αὐτὸς Coisl.

681. 4. ἢ δεινά γ' ἂν eſt coniectura Stephani, ἢ Coisl.

vlt. μὲν] δὲ Ald.

Ibid. poſt ἀνδρὶ videtur στρατηγῷ vel tale quippiam deeſſe.

683. 5. καὶ οἵτινες Vindob.

684. 4. τῶν γεγενημένων idem non male.

7. poſt ὅσων videtur ἐστρατεύσασθε deeſſe. quotcunque militares expeditiones ſuſcepiſtis, ab earum omnium nulla ſe paſſus eſt abeſſe. pro ὅσων annotauerat Scaliger ὅσον in Ald. Coisl. et Vindob. eſt στρατιᾶς.

685. 3. εἰσφέρῃ Coisl. Vindob. δὲ quod in vulgaribus paulo ante (p. 684. vltimo verſu) redundat, huc transferendum et pone ἡμᾶς collocandum videtur.

686. 3. τὴν abeſt a Vindob. non male.

5. τε deeſt eidem.

686. 9.

686. 9. Aldina et Coiſlin. dant ἀπελιπόμην. quod neſcio cur Stephanus mutarit.

vlt. ὢν addidi e coniectura Stephani.

687. 3. neſcio quo, ſeu conſilio, ſeu errore, Taylor ὑποδείξω ediderit, cum in Aldina et libris Lyſiae reliquis omnibus editis ἀποδείξω exhibeatur, quod reuocaui.

688. 5. καὶ τοιαῦτα. quae lectio ſi probetur, leg. ſit καὶ τοιαῦτα *aliaque huiusmodi.* ſcil. in literis patris ad me ſcriptis exarata erant. ἃ ὑμῖν *quae vobis.* —

pen. οἱ addidi e ſchedis Brulart.

689. 6. ἦτε] εἴτε Coiſl. Vindob.

Ibid. ἧττω malebat Scaliger.

690. 1. ἢ de meo addidi. item verſu 2. οὐ.

8. ποιοῦμεν (in praeſ.) Vindob.

692. 2. ὃς ἂν τις accipi poteſt pro dicto per tmeſin, ac ſi dictum eſſet conſueto modo ὅςις ἄν. neſcio tamen an h. l. praeſtet ὅσ' cum apoſtropho legi. id eſt ὅσα ἄν τις.

693. 1. ἡμῖν] ἣν μὲν Scaliger.

5. χρημάτων Vindob.

695. vlt. δ' interpoſui e coniectura Stephani.

696. 1. ἐλεήσαντας ἀποψηφίσασθαι Coiſl. Vindob. etiam Aldina dat ἀποψηφίσασθαι (in infinitiuo.)

697. 1. κατηγορουμένων Vindob.

699. 5. ἐπεὶ δὲ Ald. quo tendit etiam ἐπὶ δὲ quod in Vindob. eſt.

700. 11. ἔπλει] πλεῖ Coiſl. Vindob. πλεῖςα Ald. vnde Palmerius et Scaliger efficiebant πλέουσα.

vlt. κινδυνεύσειν (in futuro) dedi e Vindob. pro κινδυνεύειν (in praeſ.) quod eſt in vulgaribus.

701. 2. Θρασύλϐ (ſimplici λ) Coiſl. Vindob.

6. ἐρασινίδης iidem. ἐρασινείδης Ald.

703. 2. νυνὶ Vindob.

3. ἀντὶ τϐτων dant cod. Steph. Coiſl. Vind.

704. 1. ἀϱπάζονται Vindob. v. annotata ad pag. 594. pen.

pen. μὴ vel οὐκ addendum eſſe ante ἐπιθυμήσωσι etiam in ſchedis Brul. annotatum reperi.

705. 5. τοιοῦτον γὰϱ καὶ ἐμαυτὸν Vindob.

6. τῶν εμῶν φείδομαι dant ſchedae Brulart. obſeruari hic velim luſum in vocabulis φείδομαι et ἥδομαι, dignum Lyſia Sophiſta; niſi potius ei videatur excidiſſe fortuito.

706. 7. τοῦτό τε Vind. ἐμοῦ. οὐδὲ τοῦτό γε Brulart.

pen. ὡς deeſt Vindob.

707. 2. οὐδὲν] οὐ idem.

5. μόνων idem.

pen. πϱοσκαλέσασθαι idem. vtrumuis in hoc v. praeferas, πϱο an πϱος, ſemper tamen erit μήτ' εἰς δίκην leg.

vlt. οὐκ οὖν duobus vocabulis Coisl.

708. 9. ὀϱγισθήσεσθε dant codex Stephani et Vindob.

pen. ἡμῖν Vindob.

709. 4. ἃ ἐγὼ κεϱδάνας βουληθείην Brul.

8. δωϱοδοκοίμην Vindob.

Ibid. οὖν deeſt Vindob. et hic et aliis pluribus in locis, de quo ſemel admonitum ſatis eſſe arbitror.

vlt. δέον ἐλογισάμην εἰ τ. Brulart.

710. 1. καταλείψαι Coisl. num καταλείψαιμι voluit, an δεήσει καταλεῖψαι. ſed quid attinet in manifeſtis librariorum lapſibus corrigendis operam et otium perdere?

2. οὐδέποτε κινδ. Coisl. οὐδέπω κ. Vindob.

711. 2. ἡμῶν Coisl. Vindob.

pen. ἐν τῷ πϱόσθεν iidem.

712. 6. πεϱὶ δὲ τούτων Scaliger.

vlt. ἐπέδοσαν praetuli e Vindob.

713. 2. ἀκϱίτως idem.

713. 2. παραδοῦναι καὶ θανάτῳ Brulart.
vlt. ἡμῶν bene habet. docet actorem ſenatorem fuiſſe. idem eſt ac ſi dixiſſet τῆς βουλῆς.
714. 2. ταῦτα] τὰ τοιαῦτα Vindob. non male.
3. οὕνεκα Coisl. Vindob.
715. 3. in Vindob. eſt ἀνάβηθι καὶ ἐμὲ σύ μοι. in ſchedis Brul. iſtaec reperi. εἰπὼν εἰ πέρυσί μοι.
Ibid. μέτοικος εἶναι μετοικεῖς Ald.
6. ἀξιοῖς] βούλει Vindob.
716. 3. σιτοπώλους idem.
6. παρεχόμεθα (in praeſ.) idem.
718. 2. ὑπερβαλλόντων (geminato λ, in particip. praeſ.) Coisl. Vindob.
9. συνεβούλευσεν Ald. Coisl.
vlt. dubitabam, vtrum ἐπὶ τῇτες, quod dedi, an ἔτι τῇτες darem. tandem placuit minore motu defungi, h. e. vnam literam potius, quam duas mutare.
719. 4. ἀπολογήσασθαι Ald. Coisl. Vindob.
8. ἀλλὰ μὲν γὰρ codex Steph. Coisl. Vind.
720. 3. ἀπέλιπε Vindob.
vlt. εἴσεσθαι Coisl. Vindob.
721. 9. πρότερον Vindob.
11. διεφθάρθαι cod. Steph. Coisl. Vindob.
722. 3. vulgata quomodo defendi et exponi poſſit, v. in latinis.
vlt. σιτοφύλακας. in accuſ. plur. eſt in Coisl. Vindob. Brulart.
723. 5. μὴ] οὐ Coisl. Vindob.
14. ἐστιν, quo carent vulgatae, addidi e ſchedis Brulart.
pen. δὲ] τε Vindob.
725. 5. et 6. pro vtroque ἕνεκα dant εἵνεκα Scaliger et Vindob.
vlt. ἐλεήσατε Coisl.
726. vlt. αὐτοὺς ſi optabimus, redibit ad negotiatores.

tores frumentum e Ponto Athenas ſubuehentes. *τὴν αὐτὴν* ſi ſeruabimus, ſubaudiendum erit *οἵαν τέως ἔσχον.* atque adhuc habuerunt. aut *ἦν εἰκός ἐστιν αὐτοὺς ἐκ τῆς τούτων ἀποψηφίσεως ἕξειν.*

727. 2. malim *εἰσπλέουσιν.* in Piraeeum puta, vt paulo ante.

7. *ποιήσητε* Vindob.

731. 2. *ἐλθὼν δ' ἐπὶ τ. κ.* Vindob.

3. num *οὕς τε ἀλλαχοῦ ἐξευρίσκοιμι.*

pen. *ὠφλήκοι* (ſic, per omega) eſt in Coisl. et Vindob.

732. 3. *τε*] *τὰς* Vindob.

12. *εἴ τινα*] *ἤν τινα* idem.

15. *ἐκείνου* Coisl.

733. 4. *ἄλλω* Ald. *ἄλλων* Scaliger.

10. *εὐθύκρατον* Ald cui lectioni Stephanus hanc notulam adſcripſit in editionis ſuae margine ['Αλλ' ὀλίγῳ πρότερον εὐθύκριτον εἶπεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν ἀντίγραφον ἔχει.]

734. 6. rationem diſtinguendi h. l. a Tayloro commendatam, a me repraeſentatam, Stephanus quoque ſuo e codice annotauerat.

735. 3. *ἐξεγγυήθη* Vindob.

8. *βεβαιότητος* Ald.

736. 14. *'Αριστόδημος* Ald. et Vindob. ſed lectio a Stephano praehabita, *'Αριστόδικος*, eſt etiam in Coisl.

pen. *ἐπισκεψάμενοι* Vindob.

737. 1. *ἐπεὶ δὲ*] *ἐπειδὴ* Ald.

4. *ἐπίλαβε* dat Vindob. quoque.

5. *τοίνυν* deeſt Vindob.

741. 7. *οἱ* deeſt eidem.

8. *δοκῇ* Coisl.

9. in Vindob. quoque eſt *με*, verum ante *συκοφαντεῖ*, non poſt, vt in vulg.

742. 3. *περὶ*] *ὑπὲρ* Vindob.

743. 6. τῆς μὲν ὖν ἐκ τῆς τέχνης εὐπορίας καὶ τῶν ἄλλων τὸν ἐμὸν βίον οἷος τυγχάνει codex Stephani, Coisl. Vindob. niſi quod hic, pro οἷος, dat οἷς.

11. θεραπεύεσι Vindob.

744. 3. με deeſt eidem.

Ibid. τῆς δυσχερεςάτης idem. τῇ δυσχερεςέρᾳ codex Stephani.

4. fort. leg. ἐπειδή γ' ἐν ὑμῖν ἐςιν. *penes vos eſt.*

5. ἀπολέσατε Vindob.

746. 4. τοιῦτον idem. vulgati τοιῦτο.

747. 2. δὲ Vind. deeſt.

5. ἐπὶ ςράβης ἂν idem. et ſic paulo poſt quoque rurſus dat.

pen. ὀχῦμην ἑώρακε σιωπᾷν. idem.

748. 1. εἴην] ἔςην Ald.

749. 2. αὐτὴν deeſt Vindob.

3. τῶν deeſt eidem.

4. καὶ quod vulgatis deeſt, addidi e Vind.

750. 4. κωλύεσιν idem.

vlt. ἐπικλήρε (vno vocab.) idem.

751. 4. πιςεύετε c. Steph. et Beſſar.

vlt. φοβερῶς etiam Beſſar. dat, ἀφοβερῶς Vindob.

Ibid. λέγειν dant Coisl. Vindob. Beſſar. λέγοι Scaliger.

752. 1. ψεύδηται Coisl. Vindob. Beſſar.

753. 6. μὲν abeſt a Vindob.

12. ἀλλὰ παίζων] haec duo vocabula deſunt Vindob.

754. 4. ὡς] εἰς Vind.

pen. τύχοι Coisl.

756. 4. ὧν dant Coisl. et Vind. pro vulgari ὦν.

6. ἀπεςέρησεν e codice Stephani et Coisl. recepi pro vulgari ἐςέρησεν. quodammodo etiam e Vindob. in quo eſt ἀπεςέρησαν.

vlt. ἂν ἀθλιώτατος εἴην Brulart.

757. 7. ἀλλ' ἐδεὶς ἂν ἀποδ. Vind.

pen. ἔφευγον idem.

759. 1. δικαςαὶ deeſt Vindob.

pen. μὴ] μὲν idem. voluit nempe μηδὲν dare.

764. 1. poſt γνώσεσθε videtur μᾶλλον deeſſe, et poſt ἐμαυτῦ verſu 2. σαφεςέραν aut βεβαιοτέραν aut tale quid.

vlt. ἀλλ' εἴ τις Vindob. in reliquis cum lectione conſentiens ad h. l. e codice Stephani et Coislin. prolata.

7. μετεβάλλοντο Vindob. geminato λ.

8. ἐκείνων etiam in Vind. eſt.

767. 1. αὖθις etiam in ſchedis Brulart. correctum reperi, pro vulgari αὐτοῖς.

9. εἰ εἴτις Vind.

10. τῶν πραγμάτων διαπεσόντων Vind. vnde articulum adſciui, quo vulgares carent.

Ibid. εἴη deeſt codici Steph. Coisl. Vindob.

pen. ποιῆσθε codex Steph. et Vindob. ποιεῖσθε Coisl. forte voluit ποιοῖσθε (in optatiuo.)

769. 2. ἰδίᾳ et δημοσίᾳ (in datiuo) maluit Stephanus.

vlt. ἐδαπάνων etiam in ſchedis Brul. reperi.

770. 3. ἐςερέμην ſimplex dat Vindob.

771. 4. τετρακοσίων eſt in Ald. Vind. Beſſ. et Brul.

772. 1. ἐμὲ. Vindob.

773. 3. ἀπαχθεὶς] Ea lectio Stephani, noſtro etiam codice adiuta, fortaſſis eſt vnice vera, cum Aldina habet ἐπαχθὴς et Scaliger ἐπαχθῶς. TAYLOR.

6. εὖ μὲν γὰρ ἂν ποιεῖν Ald.

12. ὀργίζοισθε codex Steph. Coisl. Vindob.

pen. προθυμήσομαι Vindob.

774. 8. ἐκβάλλοντας Vindob. (geminato λ.)

14. ὑμᾶς etiam ſchedae Brul. dant.

775. 2. ἀφίςησαν Vindob.

776. 2. τὴν ὑμετέραν ὁμόνοιαν μέγιςον κακὸν εἶναι idem.

idem. recte, et recepi. et ipſi mihi idem in mentem venerat, natura rei ipſa ſubiiciente. *concordiam, qua nos conſentiremus, qui in vrbe manſeramus, maximo veſtra damno eſſe.*

778. 10. δημοφάνην codex Stephani Coisl. Vind.

13. ἀκρίτως Vindob.

779. 14. πειθομένȣς idem. quod ferri cum poſſit, teterius tamen eſt vulgata.

781. pen. καὶ deeſt eidem.

782. 5. ἔτοι deeſt eidem.

pen. αὐτοῖς] ἀςοῖς Coislin.

783. 1. ἐπιλύσασθαι Coisl. Vindob. Beſſar.

784. 3. γεγεννημένων eſt in codice Stephani, Coisl. Vindob. Beſſar.

785. 2. διὰ τὸν χρόνον Vindob. poteſt etiam ſic accipi, tanto tempore poſt ſcelera illa abs te perpetrata.

787. 1. loco verbi ἀγωνιῶ dant codex Stephani et Vindob. ἔγωγε. in codice Beſſar. ſic eſt exaratum ἀγων.

7. ad αὐτῆς aut addendum eſt, aut certe ſubaudiendum ἑαυτοῖς.

12. εὐήθειαν ἠγιγνώσκȣσιν ὧν εἰ ἔτ' ὧν Beſſar. εὐήθειαν ἔτοι γιγν. ὧν εἰς ȣκ Ald. ȣ γιγν. Vindob.

788. 1. αὐτὸν κατηγορȣ̃μεν ὧν διὰ βρ. ἀπολογήσασθαι Coisl.

4. πολλὰ] πολλάκις Vind. fortaſſe copulandum eſt vtrumque ὡς πολλὰ πολλάκις εἰς τ. π.

789. 6. κρεῖττον Coisl. Taylor malebat κρείττων ἂν ἦν legi.

790. 4. γεγεννημένων Vindob.

7. δοκεῖ τε idem et ἐπὶ τὸν τοιόνδε.

10. ταῦτ' ἐνθυμηθῆτε deſunt Vindob. et facile feratur eorum deſiderium, cum e praemiſſis tacite repeti poſſit ταῦτα χρὴ ὑπολαμβάνειν.

11. πάλαι deeſt Vindob.

790. vlt. ἀδύνατον etiam in Brulart. reperi.

791. 3. ἐξιοῦσαν coniecturam virorum doctorum confirmat Vindob.

Ibid. ἕνεκα idem Vind.

792. 3. addidi οὐ e coniectura Stephani. μόνον deeſt Vindob.

793. 7. δοκιμασιῶν] δικασιῶν Ald.

vlt. καταλύεται Coisl.

794. 6. ἐν αὐτῷ ἕκαστον Vind. forte voluit ἐν αὐτῷ τῷ ἕκαστον. *hoc ipſo*, hoc ſolo, vt ex aequo et iuſto magiſtratum quis gerat.

vlt. βουλεύσων (in futuro) e Coisl. et Vind. praetuli vulgari βουλεύων (in praeſ.)

795. 1. ἅρμα] ἅμα Vindob.

vlt. φανοῖσθε Ald. Vindob. φαινοῖσθε Coisl.

796. 1. μὲν pro vulgari μηδὲν leg. eſſe coniecerat Stephanus, ad cuius auctoritatem accedit auctoritas etiam Coisl. et Vindob.

2. ἐβούλευσεν etiam in Vind. eſt, ſed ſine ἄν.

797. 8. vulgares ſic dant. ἄρ' οὖν οἴεσθε et διακεῖσθαι (in praeſ.) et ἡγήσασθαι (in aor.)

15. Λεωδάμαντα codex Steph. et Coisl. hic et alibi.

pen. καὶ τοῦτον δοκιμασθῆναι] haec tria vocabula deſunt Coislin. et Beſſar.

799. vlt. οὐκ ἐκεῖνον Coisl. Vindob.

800. 3. καὶ ὑμᾶς ὑπομνήσει idem.

804. 9. Poſſit quoque ſuſpicio incidere num Lyſias ita reliquerit exaratum τοσαῦτά σοι, Θρασύβουλε, ἐγώ.

vlt. βουλεύσεσθε Vind. quod equidem vulgatae praeferre nullus dubitem.

805. 12. μέν, quo vulgares carent, e Vind. addidi.

pen. ὑμᾶς idem.

807. vlt. τὸ μὲν idem. vulgares dant τὸν μέν. Bene vide-

videtur voc. πλῆθος habere, ſed deeſſe aliquid, e. c. τῶν ἀπολλυμένων, vel τῶν δημεύσεων *multitudo peſſumdatorum*, vel, *crebritas proſcriptionum.*

809. 2. τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς etiam Vindob. dat, item κατηγοροῦντος.

810. 7. τότε τοὺς πάντας Ald. et Vindob. quod ſi probetur, neceſſe ſit legi παύσετε ἐπιχειροῦντας.

811. 8. ἐξαπατῆσαι Vind. forte dare voluit ἐξαπατήσασιν.

14. καὶ quod in vulgatis ante v. καταψηφ. legitur, abeſt a codice Stephani, Coisl. et Vindob.

18. οἵτινες etiam in Vind. eſt. verum ea nil valet auctoritas, quoniam in illo codice creberrime οἱ pro εἰ exaratum reperit Storrius meus.

812. 13. ὑμῶν] ὑμῖν Vind. fort. ὑμεῖς dare volebat librarius.

16. λαμβάνητε idem, non male.

813. 1. poſt κλαίοντες videtur ἀξιώσουσιν deeſſe, ob inſequens ἐγὼ δὲ ἀξιῶ.

814. 1. malim ὁποίας ἂν δύνησθε.

7. αὐτό γε Coisl. Vindob.

9. ὀργίζεσθε Ald. Coisl.

816. 5. μέλλον Ald. Coisl. Vindob.

817. 6. προξένους] malim ξένους ſimplex.

818. 1. γενομένας Vind.

5. δὴ, quo vulgares carent, addidi e Coisl. et Vindob. eius loco dat Ald. δὲ.

820. 3. σεύσθου Vindob.

10. ἅμα] ſic dedi de meo, loco vulgaris ἀλλὰ. *Simul ac diteſcunt, odiſſe vos incipiunt.*

821. 1. malim ὑφήρηνται.

6. ἡμᾶς Ald. Coisl. Vind.

822. 7. ἢ] καὶ Ald.

pen. ὥπερ, vt voluerat Markland, e Vindob. dedi, pro vulgari ὥσπερ.

823. 6. ἡττᾶσθαι dedi e Vindob. pro vulgari ἡττῆσθαι.

7. ποιῆσαι et verſu proximo ποιήσασθαι dedi e Coisl. et Vindob. pro vulgaribus iſtis ποιεῖτε et ποιήσασθε. Cenſenda quoque eſt Aldina cum codd. facere, in qua eſt ποιῆται (ſic) minuto, et facili ad agnoſcendum errore typographico, et ποιήσασθαι.

10. τῆς ἀρχῆς] id eſt τῆς ἐκεῖ ὑπ' αὐτῦ ἀρχθείσης.

vlt. Etiam Vind. deeſt ὦ.

824. 3. ἴσχειν codex Stephani, Coisl. Vind.

826. 4. ἡγησόμεθα (per omicron) Ald. ἡγησοίμεθα (in optat.) Scaliger.

827. 7. ὁμογνώμονας εἶναι γεγονέναι Vindob. ergone in libris olim fuit, aliis εἶναι, aliis γεγονέναι?

828. 5. ἔτος Coisl.

9. διατιθεὶς (in praeſ.) e Vind. praetuli vulgari διαθεὶς (in aor. ſec.)

12. ποῖ dedi e Vindob. pro vulgari πῦ.

Ibid. πῇ] ποῖ Coisl. Vindob.

14. φαίνεται Vindob.

830. 1. δύο μόνας εἶναι idem.

9. περὶ Coisl. παρὰ vulgares. vtrumque deeſt Vindob.

pen. ἐπειδὴ de meo dedi, pro vulgari ἐπειδὰν.

831. 3. μηνύσειν (in futuro) coniecturam Stephani praetuli vulgari μηνύειν (in praeſ.)

11. poſt τριήραρχον videtur γενέσθαι deeſſe.

832. 3. πλείω dat Vind. πλεῖον (ſic) Ald.

6. ὀργίζεσθε Coisl. Vindob.

8. τιμωρεῖσθε Vindob.

834. 9. malim τῦ τιμωρεῖσθαι cum articulo.

pen. οὖν deeſt Vindob. fort. ergo leg. ἢ ἔτος. οὐ κολάζοντες, ἐὰν σωφρονῆτε.

837. 4. ὅσα] οἷα codex Steph. Coisl. Vind.

837. 4. τῇ πόλει Vindob.
838. 1. τοῦ deeſt Vindob. dedi de meo τοὺς.
840. 6. ὑποσχεῖν] παρασχεῖν Vindob.
vlt. ἐπὶ τὰ διωρισμένα codex Stephani. Coisl. Vindob. Beſſar. iidem paulo poſt p. 841. 1. dant ἐποιήσατε.
841. 1. χειρήσας Ald.
843. 2. ποιήσασθαι dedi ſecundum Marklandum, pro vulgari ποιήσασθε.
844. 2. ἐμῶν τούτω 'τότε ἀξιῶ Vindob.
5. ἅπερ deeſt eidem.
845. 5. τῶν τρισχιλίων defendi poſſe videtur e pag. 775. 4.
846. 1. νομίζων Vindob. nonnullas labes huius loci iam tacite ſuſtuli. plures tollere ibi non auſus, ne nimium graſſari viderer, meam hoc de loco ſententiam hic prodam. Legendum nempe videtur. ἔστι δ', οἶμαι, θαυμαστὸν, νομίζειν Νικόμαχον, ἑτέροις ὑμᾶς ἀδικοῦσι δεῖν μνησικακεῖν, αὐτῷ δ' οὐκ ἀξιοῦν. mirandum eſt, Nicomachum exiſtimare, aliis quidem delinquentibus oportere vos ſuccenſere, ſibi autem vt pariter ſuccenſeatis, haud cenſere.
Ibid. ἀδίκους Vindob. vnde ἀδικοῦσιν effeci. vulgares ἀδίκως.
847. 5. κηφισσεὺς geminato σ Vindob. ſimplici vulgares. ambo tribus ſyllabis, non quatuor.
850. 3. ὠργίζεσθε coniecerat Stephanus.
10. στρομαιχίδης Coisl. Vindob.
vlt. καὶ malim abeſſe. nam alias πειρασόμενον quoque leg. ſit, vt χρησόμενον. quamquam ſi πειράσεσθαι ſeruamus, vt ſeruandum vtique eſt, et καὶ iſtud tollimus, etiam χρησάμενον in aor. 1. erit legendum, loco participii futuri.
851. 2. συγκαταλυσάντων, vt Markland coniecerat, ita exhibet Vindob.

851. 3.

851. 3. φεύγοντας idem.

854. 10. γενομένης idem.

855. 2. reuocaui ex Aldina ἐπιλείπειν (in praeſ.) quod etiam eſt in Coisl. et Vindob. pro ἐπιλιπεῖν quod e Stephanica in Tayloranam tranſiit.

858. 6. ἐπειδὴ Vindob.

859. 2. ταῦτα ἀρκέσει ἡμῖν idem.

860. 7. σῦλα (ſine kappa) Vindob.

861. 1. βουλεύσασα idem.

7. εἰς τὰς τοιαύτας Coisl. Vindob.

pen. καθεστῶσι Coisl. vulgares καθιστῶσι.

862. 3. αὐτῶν Vindob.

Ibid. τιμήσητε codex Steph. Coisl. Vindob. pro vulgari τιμωρήσητε.

4. τε deeſt Vindob. et δὲ verſu proximo.

863. 3. τοσοῦτον idem.

4. οὗτοι δ' e Vindob. et Coisl. coniecturam H. Stephani confirmantibus recepi, pro vulgari ἔτοι τ'.

5. τῶν deeſt Vindob.

9. παραγενομένȣ idem.

864. 11. καὶ Νικόμαχον ſine articulo τὸν, quem vulgares interponunt, dedi e Coisl. et Vindob.

867. 1. aut ὥσπερ αὐτȣ̀ς ὁρᾶτε leg. videtur, aut ὥσπερ νῦν τȣ́τȣς ὁρᾶτε.

4. ὦ ἄνδρες Vindob. non male. quamquam in vulgata acquieſco.

868. 4. ὑμετέρων recepi e Coisl. pro vulgari ἡμ.

vlt. ἅπαντα, vt numeroſius, e Vindob. praetuli vulgari πάντα.

869. 5. συμβουλεύειν (in praeſ.) Ald. Vindob.

6. δὲ] τε codex Stephani, Coisl. Pariſ. Vind. appello autem Pariſinum, in varietatibus huius orationis in Philonem, codicem illum, qui in Regis Chriſtianiſſimi codicibus graecis mſtis ſignatus eſt n. 2944.

870. 7. εἴ τι] ὅτι Vindob.

870. 8. δίκαιος, ſecundum Stephani et Scaligeri coniecturam, dant Coisl. Vind. Pariſ. vulgares dant δικαίως.

pen. coniecturam ſuam εἴ τι ἱκανῶς a codice Veneto confirmari ait Taylor in edit. Cantabrig.

871. 2. αὐτῶν Pariſ.

3. καὶ deeſt Vindob.

5. ὑπολείπωμαι idem.

8. Nihil hic deeſt. γὰρ orditur tractationem argumenti, et ſignificat, aut *nempe*, *ſcilicet*, aut *igitur*. Superiora veluti praefatio quaedam ſunt.

872. 6. ἑαυτοῖς Coisl. Vindob.

873. 4. τούτου Vindob.

6. ἀγρῶ Coisl. Pariſ. Vindob.

874. 4. μετεβάλλοντο (geminato λ) Coisl. Vind.

875. 2. ἡμῖν Coisl. παρέσχε coniectura eſt Stephani et Scaligeri.

7. ȣδὲν deeſt Pariſino.

8. τȣ̃το γνώμη] inuertunt Coisl. et Pariſ.

pen. τι] τὸ Pariſ.

876. 2. μὴ etiam in Vindob. et Pariſ. eſt.

879. pen. δὲ deeſt Vindob.

881. 9. ἔνθα Coisl. Vindob. Pariſ.

12. μάρτυρες Pariſ. cui proxima τῶν περὶ Διότιμον deſunt.

14. ὠφελήσοι codex Stephani, Coisl. Pariſ.

vlt. οἶδα coniecturam ſuam in Veneto eſſe ait Taylor in edit. Cantabrig.

883. 1. οἰκεῖοι codex Stephani, Coislin. Vindob. Pariſ. Beſſar. pro vulgari οἰκεῖον.

vlt. πιςεύσαντα Coisl. Pariſ.

884. 1. παραλείπουσα Vindob.

12. αὐτȣ̃ τȣ̃ λαβόντος] articulum, quo vulgatae carent, addidi e codice Stephani, Coisl. Vindob. Pariſ.

885. 2.

885. 2. *κακὸν* eſt coniectura Stephani a Veneto codice confirmata, teſte Tayloro in ed. Cantabr.

pen. *παύσεσθαι* dedi e Pariſ. quo accedit vitioſum *πλύσεσθαι* quod eſt in Coisl.

886. 7. *δικαίως τ' ἂν* Pariſ. Vindob.

887. 3. *τοιαύτην* Vindob.

6. *μεγάλως* idem.

vlt. *δήμῳ*] *νόμῳ* idem.

Ibid. *ἐτιμάσατε* Pariſ.

888. 1. *ἑαυτȣ̃* Pariſ.

2. *κολάσετε* codex Stephani. *κολάζετε* Coisl. Pariſ. *κολάσητε* Vind.

4. *γενομένȣς* recepi e Vindob. pro vulgari *γιν.*

6. *γενομένων* Vindob.

889. 11. *βȣ́λεσθαι* Coisl. Pariſ. Vindob.

890. 1. *ὅτε*] *ὅτι* Vind. *ὅταν* Coisl.

891. 3. *αὐτῷ* codex Stephani Coisl. Vind. Pariſ.

4. *πόλιν ἐδοκιμάσθητε*] ſic dedit Taylor. *πόλιν γε δοκ.* Ald. *πόλιν γ' ἐδοκ.* Scaliger.

Ibid. *ἐστι γὰρ τὰ τȣ́τȣ ἐπιτηδεύματα* Coisl. Patiſ. Vindob.

893. 1. *τε* addidi e Scholiaſta Hermogenis, vnde Taylor id annotauerat, iudicans melius id eſſe addi. nam vulgatis deeſt.

3. *δύναται* Aldina et Schol. Hermog., *δύνανται* Scaliger.

5. *καὶ* ſecundum Taylor addidit e Schol. Herm. et marginibus Cantabrigienſis. Ita appellat editionem Rhetorum Aldinam, quae in bibliotheca regia Cantabrigiae aſſeruatur; cuius in marginibus nonnulla leguntur annotata, non conſtat a quo. Sed ille, quisquis fuit, nonnullas Lyſiae orationes cum manuſcriptis contulit.

8. *ἀδελφιδῆν*] *θυγατριδῆν* Cantabrig. et Schol. Hermog.

893. 12. ἐξηλέγχετο Schol. Hermog.
vlt. καθυπομένειν. idem.

894. 1. μᾶλλον deeſt Helmſtadienſi codici operum Aeſchinis, de quo plura dixi ad Aeſchinem. Nam illo in codice Dionyſii Halic. quoque de Lyſia libellus legitur.

4. τῶν μηδὲν Schol. Herm.

9. δικαςαὶ deeſt eidem.

17. τὸν deeſt codicibus regiis (h. e. Pariſinis) Dionyſii Halicarn.

20. ἀνάγκας iisdem mſti et Helmſt.

895. 2. δισχιλίας Cantabrig. et Helmſt.

897. 6. τὸν μὲν πρῶτον] ſic, in maſculino, dedi ex Helmſt. pro vulgari τὸ μ. π. in neutro.

8. ὑπολειπόντων Helmſt. et ſic idem quoque dat καταλείποι verſu vltimo.

898. 3. διάφορον codd. regii Dionyſii. διέφερον Helmſt.

12. αὐτῶν addidi ex Helmſtad. Taylor ait idem in Cantabr. quoque et in mſtis Dionyſii eſſe.

900. 1. παρακαταθήκην Cantabr.

901. vlt. ἀπέδειξεν regii et Helmſt.

902. 2. τῳ (enclitice) βιβλίῳ Helmſt.

3. f. ἐγγείυς creditas ſuper fundis in terra continente.

903. 4. lacunam, quae hic loci in vulgaribus eſt, expleui e Cantabr. Regiis, et Helmſtad.

6. vocabula ὃ μετ' ἀκολέθε non agnoſcunt mſti, teſte Tayloro.

7. τῶν abeſt a regio ſecundo et Helmſt.

9. μὲν deeſt regio primo.

15. Taylor ita retulit, vt ſignificare voluiſſe videatur, in Cantabr. non fuiſſe vocabula τὴν σὴν θυγατέρα, ſed eorum loco τὴν συνειδυῖαν.

904. 2. πάντες addidi e Cantabr. et Helmſt.

904. 15. γὰρ e Cantabr. praetuli vulgari δὲ.

16. εἰς ἀλλήλȣς a mſtis abeſſe teſtatur Taylor.

vlt. ἔχειν dedi pro vulgari ἐλθεῖν, cuius loco Cantabr. Reg. 2. et Helmſt. dant ἑλεῖν.

905. 6. εἰς κȣρέως Cantabr. et Helmſt.

906. 11. παιδίων Cantabr.

vlt. ἀπηλλαγμένος et πριάμενος dant regii et Helmſtad. pro illo malim nunc legi ἀπηλλάχθαι.

907. 4. καταςήσονται Cantabr. voluitne dare καταςήσαιτο.

vlt. δεȣ́σαιν Helmſt. v. p. 909. 4.

908. 1. συμβάλλεσθαι idem.

6. τῶν αὐτȣ͂ θυγατριδῶν Regii et Helmſt.

7. τὴν ἀδρίαν Cantabr.

8. ἀπέςελλεν (in imperfecto) praetuli ex Helmſt. vulgari ἀπέςειλεν. Cantabr. dat ἐπέςειλεν.

10. φάσκων Cantabr.

Ibid. καίτοι e mſtis Taylori et Helmſt. praetuli vulgari καὶ μέντοι.

12. μὴ (pro vulgari μὲν) eſt in regio ſecundo.

vlt. τȣ͂] τὸν Cantabr.

909. 3. τέτταρας dedi e Cantabr. et Helmſt. pro vulgari τετταράκοντα.

4. δεȣ́σαιν Helmſt.

5. ὅσονπερ dedi e Cantabr. pro vulgari ὅσον ὅπερ.

9. περὶ] Sylburg malit παρὰ, ſine neceſſitate.

910. 3. μικρὸν aduerbialiter hic accipiendum eſt, ſi bene habet, pro παρὰ μικρὸν. alias vtique praeſtet μικρῷ, quod eſt in Cantabrig. regio ſec. et Helmſtad. quod etiam praetuli.

4. ἔτεσιν αὗται] transponunt regii et Helmſt.

pen. poſt ἀπολωλεκὼς videtur ȣ̓δὲν deeſſe.

911. vlt.

911. vlt. πλέτῳ deeſt regiis.

912. vlt. σοφῶν regius primus et Helmſtad.

912. vlt. ἀχρήςων Cantabrig.

913. pen. γνῶναι δὲ καὶ τὰ βέλτιςα Cantabr.

914. 8. καὶ πρὸς τοὺς πρ. idem.

10. ςερῆσθαι (ſic) Cantabr. et Helmſt.

13. χρωμένους Helmſtad. et codex Beſſar.

916. 3. ἂν addidi e Cantabrig.

pen. aut ἐνορῷ (in optatiuo) aut ἐνορῴη leg. eſſe coniecit Stephanus.

917. 1. ἡμαρτηκόσιν Helmſt. Beſſar.

6. f. leg. διὸ δικαίως τούτων.

918. 1. οἵ] ὅτι Cantabr.

4. καταδουλώσασθε idem. voluit in futuro dare καταδελώσεσθε, vt dedi de meo.

919. vlt. ἐκτησάμεθα eſt in regiis et Helmſtad.

Ibid. τινα deeſt Helmſt.

920. pen. αὐτοὺς Ald.

921. pen. ἅπερ coniecturam Stephani et Stangeri confirmant mihi.

vlt. λάβητε Cantabr.

922. 2. τέτους eſt coniectura Stephani.

3. περιγενήσεσθαι Cantabr.

4. poſt εἰ δὲ μὴ deeſſe videtur δυνήσονται, ſcil. hoc ducere.

5. ὑμῶν Ald.

Ibid. καταψηφίσεσθαι regii. καταψηφίσεσθε Helmſtad.

922. 8. poſt *γνώμην* addit Helmſt. *τὴν αὑτῶν οἰκȣ̃ντας.* quae verba ſententiae explendae prorſus neceſſaria addidi; nam illis vis ineſt. video Argiuos et Mantineenſes ſuum ſolum incolere, hoc eſt, ex eo a Lacedaemoniis non expelli, tametſi Argiui finitimi ſunt ipſis, et Mantineenſes haud procul a Laconica habitant. quoniam ſcilicet vtrique, tam Argiui, quam Mantineenſes, antiquam ſeruant reipublicae formam, neque pauperes expellendo ipſi ſemet debilitant.

Ibid. *λακεδαιμονίων* Helmſt.

vlt. *ἐμβάλλωσι* (geminato λ) idem.

923. 3. *ἂν δὲ* idem.

4. *τῶν ὑπαρχόντων* Cantabrig. et Sylburg e conieſtura.

6. *ὦ ἀθηναῖοι* Cantabrig.

pen. f. leg. eſt *ἁπάντων μιᾷ μάχῃ.*

924. 1. *γὰρ* addidi e Cantabr. et Helmſt. qui poſterior codex etiam *χρῆν* dat.

LECTIONES VARIANTES

AD

DIONYSII HALICARNASSENSIS

DISPVTATIONEM

DE DICTIONE LYSIAE

V. VOLVMINIS HVIVS SECVNDI LIPSIENSIS EDITIONIS pag. 159. ſqq.

159. 2. συνεπιτηδεύθη codex regius ſecundus. [Scire te velim, lector, quas ad hunc Dionyſii libellum ex editione Taylori exhibeo variantes lectiones eas omnes a Tayloro collectas, et eiusdem verbis enarratas eſſe, vt ad hunc Dionyſii libellum prolatorum nihil meum ſit; omnia ſint ipſius Taylori verba. REISKE.]

160. 4. καὶ μέχρι Cantabr.

10. τὰς διατριβὰς Cantabr. et codd. regii, qui etiam habent ἐν ἀθήνησι.

vlt. τεκμήρασθαι Cant. et Codd. Regg.

161. 4. ὑπερβάλλετο Ald. ὑπερεβάλλετο Scaliger.

vlt. ζήλου καὶ μιμήσεως codd. regg. et Scaliger.

162. 2. deeſt καὶ in codd. Hudſon. et Cantabr.

5. καὶ οὐδὲν ἐλάττω Cantabr.

164. 2. μεταφοραῖς forſan cum Hudſon. et Cant.

9. διθυράμβων τινῶν. Cant.

Ibid. συνουσιαστῶν Steph. Sylburg. et Codd. Regg.

165. 2. ἔτι Sylburg. ἀεί τι Cant.

pen. ἐρωτικῶν Sylburg. Modo περὶ γὰρ δὲ (vel δὴ) τῶν ἐπιστολικῶν Hudſon.

167. 9. ἐξηγητῶν Cant.

169. 5. μιμήσασθαι Cant.

9. καὶ τῶν χρησίμων Cant.

11. ποιεῖν Reg. 2.

pen. οὕτως Reg. 2. et Sylb.

170. 2. ἱκανῶς Reg. 1.

pen. ὑπερεβάλλετο Reg. 2.

171. 1. ἔμοιγε Reg. 2.

vlt. δὴ Codd. Regg.

172. 2. ὑπολήψεως, et mox ὁρῶν Codd. Regg.

pen. τῶν non agnoſcunt MSS. Hudſ.

173. 3. τρίτον Codd. Regg.

9. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ ξένον καὶ τὸ ἐξ κ. cum Cant. Codd. Regg.

vlt. μὲν deeſt in MSS.

174. 3. ἔγκειται Cant.

7. κατασκευάσεσθαι Reg. 1. et 2.

pen. ταῦτα deeſt Reg. 1. et 2.

175. 2. τῶν προσώπων Cant.

176. vlt. ἐπιφαίνουσα Codd. Regg. et Cant.

179. 2. ἐστιν deeſt in MSS.

Ibid. καὶ τεχνίτῃ. Codd. quos vſurpauit Sylburg. et recte. Ita quoque Steph. Cant.

3. λόγῳ Wolf. Sylburg. Steph.

5. ἀξιοῖ ἢ MSS. et mox φθάνῃ.

182. 2. ἐπ᾽ αὐτῷ Sylb. ἢ παρ᾽ αὐτῷ Victor. l. c.

5. χαρακτηριστικωτάτην. Editt. Dionyſii, quod praefert Sylburg.

183. 5. ὁ λόγος Cant.

185. 1. μοι Steph. Sylb. et Reg. 2. deeſt Reg. 1.

186. 2. συντάξασθαι cum Cant. ea eſt enim lectio vnice vera.

187. 4. διασκοπεῖν Cant.

188. 9. lege ἄψυχον cum Codd. Regg. in ſuperioribus coniungit ἄψυχον et ἀνηθοποίητον.

13. ὁ μετὰ πάντων μέτρων Codd. MSS.

190. 9. ἀξιοῦτο Cant.

pen. λόγῳ Codd. Regg. et Cant.

192. 2. poſſis legere γε Sylb. δὲ Codd. MSS.

5. περὶ δὲ Editi, ἐπεξεργασίας Codd. Regg. et Cant.

9. ταῖς τοιαύταις Cant.

10. καὶ ἐλευθέριός τε Cant.

11. Melius cum Codd. Regg. et Cant. δή.

14. τοῦ γε Cant.

193. 5. καὶ παράδοξα deſunt in Codd. Regg.

7. δὲ Reg. 2.

12. καὶ διαλέξομαι. Cant. et ποῖός τις.

17. δὲ Reg. 2.

194. 4. αὐτὸς potius cum Editt. αὐτὸ Reg. Ald. et Cant.

11. ὑποδείκνυσι Codd. Regg.

14. μὲν αὐτὸν Reg. 2.

19. εἰς τὸν Codd. Regg.

195. 7. δὴ Codd. Regg.
vlt. ἀναμφιλόγως Cant.
196. 13. pro καὶ ὅπερ, ὥσπερ Codd. Regg. et Cant.
196. 15. τις εἰπεῖν MSS.
vlt. παρακελευσαμένου Reg. 1.
197. 1. αὐτοῦ] ἄν τοῦ Cant.
2. ὑποδέξαιτο Cant.
vlt. ἄριστος ἀνὴρ δικαστὴς Reg. 1. et Cant. ἄριστος δικαστὴς ἀνὴρ Reg. 2.
198. 7. πράξεων] λέξεων Regg. et Cant.
Ibid. ποιεῖ] κατασκευάζει Cant.
11. Egregie Cant. προσάπτων.
199. 14. παρὰ] περὶ Reg.
18. ἀπὸ] ὑπὸ Cant.
19. ποιούμενος Cant.
pen. καταλλαγέντων Reg. 2.
vlt. γλαυσίππου Ald. γλαυκίππου Scaliger.
200. 10. προὔβαλον Reg. 1.
201. 7. μέλλοντα γενέσθαι Cant.
10. δὲ Regg.
11. προτρεπτικοὺς MSS.
14. δὴ MSS.
202. 1. τοῦ ἀντιδίκου Cant.
pen. τοῖς δικανικοῖς MSS. et Cant.
203. 1. μεγαλοπρεπέστατος. MSS. et mox ἐθνὸς.
7. ἐκ τῆς ἀρχῆς Cant.
19. τὴν περὶ τοῦ. Cant.
204. 10. ἵνα δὴ μὴ Regg.
13. lego, ἐπιτήδειος, ſc. λόγος Markl.

I. I. REIS

I. I. R. PRAEFATIO
AD SVOS IN LYSIAM INDICES.

De indicibus cum prius dixero iis, quos Taylor Lyſiae adiunxit a ſe edito, tum de his, quae ego illis addidi, commemorabo quantum neceſſe erit commemorari. Alius generis indicem paene nullum addidit Taylor ſuo Lyſiae, quam graecum. Magni enim faciendi mihi non videntur illi duo ibi adiuncti, alter locos auctorum indicans, qui emendantur, alter locos Noui Teſtamenti. Graecus index dictiones graecas a Lyſia vſurpatas indicat, et generis eſt gemini; ſeu in duos diremtus eſt velut articulos; quorum prior vocabula tenet ea, quae Tayloro viſum fuerat e Lyſia enotare, ordine alphabetico digeſta; alterum ipſe appellauit indicem Regiminum; propterea quod in eum conieciſſet formas loquendi, ſeu modos vocabula declinandi, verba coniugandi, et cum caſibus praepoſitionibusque, aliaque cum aliis copulandi, Lyſiae cum ſcriptoribus omnibus atticis communes. Ambos hos indices vna appellatione *indicis attici* complexus eſt, et praefatione, mox reddenda, muniuit. Ego ambos verbatim reddidi, ſed diuerſo modo. Priorem indicem, qui eſt vocabulorum, in meo graecitatis Lyſiacae indice reddidi, ſed diſcerptum per ſingula quaeque vocabula, et meis acceſſionibus interpolatum, ita tamen vt ſatis diſcerni poſſint ea, quae a Tayloro relicta ſunt, ab iis, quae ego nunc de meo contuli. Nam vbi Taylori ipſius refero verba, ibi nomen eius in fine addidi; pone quod ſubiecta quae ſequuntur, ea mea ſunt. Ne-

que ſatis hoc habui, ſed vocabula quaecunque Taylor in indice ſuo etiamſi nuda propoſuerat, omnia praefixo aſteriſco ſignaui. Quod ſignum cui voci praefixum eſt, docet, a Tayloro quoque commemoratam fuiſſe illam vocem, aut ex eius indice in meum translatum eſſe illum articulum, ſi nempe articulus ille ieiunus eſt, ab explicatione deſtitutus, aut vno tantum exemplo defungitur. Nam Taylor plerumque nullas addidit vocabulis graecis latinas interpretationes, aut eas perquam conſtrictas. Vbi vero aut copioſior eſt, aut explicationis, vel admonitionis, vel coniecturae aliquid affert, ibi verbatim locum indicis Taylorani ipſum refero, eoque facto, in calce appono ſiglam TAYL. aut TAYLOR. tum addo de meo quae viſum identidem fuit addere. Acceſſiones meae indicio nominis carent. Poſteriorem indicum Tayloranorum, Regiminum ab ipſo Tayloro dictum, ſeorſim in calce mei indicis, verbatim, prorſus eundem, atque ille dederat, nil interpolatum reddidi, nil mutatum, niſi hactenus, quod numeri locum quemque indicantes, mutati ſunt, hoc eſt ad editionis meae, huius Lipſienſis, paginas et verſus accommodati, labore immenſo, neque dici poteſt, quam taedii et moleſtiae pleno temporisque diſpendioſo, quamquam illius laboris partem haud mediocrem vxor exhauſit. Indicum Tayloranorum numeri in editione maiori paginas tantum Lyſiae Londinenſis indicant, non item verſus. Et ſic quoque indices editioni Cantabrigienſi ſubiecti huius editionis paginas, non item verſus, indicant. Ego vero vbique locorum cum paginis editionis Lipſienſis, etiam verſus indico, quo facilius a ſtudioſo lectore locus quisque inueniri poſſit. Editionis vtriusque, Londinenſis puta atque Cantabrigienſis, indices inter ſe verbatim concinunt, niſi quod in Cantabrigienſi 1) omiſſae ſunt ablegationes ad annotationes Taylori aut Marklandi,

inter-

interdum in indice Londinenſi factae; quippe quae ablegationes, in editione annotationibus prorſus deſtituta, plane eſſent ſuperuacaneae futurae. 2) duo tresve ad ſummum loci graeci alicuius auctoris. Luciani e. c. aut Xenophontis, illuſtrationis gratia iis additi ſunt, qui iam in Londinenſi indice leguntur. Vniuerſe prorſus iidem leguntur in ambabus editionibus Tayloranis indices ad Lyſiam, et poſterior aetate, Cantabrigienſis puta, vetuſtiore, Londinenſi, nihilo eſt locupletior, tametſi Taylor ait locupletiorem eſſe. Haec hactenus de indice attico Taylori.

Additiones ad illum meae ita coaluerunt. Vt folium quodque Lyſiacae orationis e prelo Sommerano exiſſet, id confeſtim, madidum adhuc, perlegebam, et vocabula plus minusue notabilia viſa inde excerpta in ſchedas coniiciebam, non ordine alphabetico, ſed eo, vt legenti in ipſa oratione graeca occurrerent; nullam habens rationem indicis Taylorani, cuius memoriam tum temporis ab animo meo ita amandabam, vt ipſe mihi diſſimularem, eiusmodi indicem iam in rebus exſtare. Emenſus hoc primum penſum, illam inconditam vocabulorum et dictionum ſiluam in ordinem alphabeticum digerebam, et cum indice Taylorano conglutinabam. Ibi, id quod neceſſe erat fieri, deprehendebam, nonnulla iam a Tayloro praerepta fuiſſe. Verum, id quod mirabar, et nemo non mecum mirabitur, erant illa nobis inter nos communia multo pauciora numero, quam conſentaneum fuerat eſſe. Contra ego haud pauca omiſeram, quae ille adnotanda ſibi eſſe duxerat. Meo ſolius Marte ſi in Lyſiam indicem condendum habuiſſem, multa, lector, non eras reperturus, quae nunc hic reperis. Verum, quia ſemel decreueram, quae Taylor prodidiſſet, ea omnia fideliter reddere, qualiacunque eſſent, quo calumniam de violata bona fide effugerem, reddidi, quae inueni,

 relin-

relinquens auctori praeſtationem dictorum. Multa profecto inſunt vtrique indici Taylorano, ſed maxime poſteriori, Regiminum dicto, triuialia, et puerilia, quae accumulare ſi velis, toti auctores tibi ſint deſcribendi, et in indices referendi, vt certiores nempe de iis fiamus, quae ne tirones quidem neſciant, et de quibus nemo noſtrum eſt omnium, qui vnquam aut dubitarit, aut ſit dubitaturus, quae denique cunctis in linguis orbis terrarum vſu plebeio conterantur. Multa item in illum indicem ingeſta ſunt a Tayloro, ab indicibus aliena, Lexicis debita, non huc inſercienda: quo pertinet accumulatio, vt mihi quidem videtur, perinepta et perquam lectoribus moleſta exemplorum ex aliis auctoribus repetitorum, easdem dictiones confirmantium, cuiusmodi diſputationes quamquam haud diffitebor interdum eſſe neceſſarias, aio tamen Lexicis, aut Commentariis eſſe reſeruandas. quamquam aetate noſtra fuerunt, qui hoc in genere induſtriae ita verſarentur, vt operam luſiſſe, et male ſeduli fuiſſe otiique et ſui prodigi, et alieni corruptores viderentur. Vſu quidem mihi venit, ipſi hoc in indice componendo, vt ter quaterue e Libanii tomo primo Morellianae editionis locos quosdam afferrem: verum id factum eſt in locis, ni fallor, vindice dignis, h. e. in dictionibus aut conſtructionibus inuentu rarioribus, quas aſſeri auctoritatibus idoneis par erat. Et ipſo illo tempore, quo indicem meum Lyſiacum componebam, primum illum tomum Libanianorum operum perlegebam, atque e codicibus Wolfenbüttelenſi et Monachienſi emendabam atque ſarciebam. Nam alias Aduerſariis, vel, vt vulgo vſurpant, Collectaneis nil vtor, ſed quaecunque ſcribo, omnia e memoria expromo. Neque dubito quin multi ſint futuri, qui ſpiſſos illos commentarios intuentes, in quibus dictiones quaeque in vulgus notae ingenti mole citationum obru-

obrutae magis tenebris, quam erutae ſunt, idem mecum patiantur, qui ingemiſcam chattisque perditis, et operae male collocatae in colligendo et conſcribendo, miſerearque ſortis lectorum, quibus tam cruda farrago difficilium nugarum et caro emenda et cum diſpendio boni otii ſtomachique offenſione peruolutanda obtrudatur. Perfectum numeris omnibus eum dictionis Lyſiacae indicem eſſe, quem hic edo, haud equidem auſim praeſtare. Erit vtique poſteris eum augendi et melius ordinandi locus, ſi tanti videbitur, multum vt laboretur in re perficienda, neceſſaria quidem illa, verumtamen ad laudem induſtriae, quam ingenii, merendam oportuniore. Interim ſic ſatis, quod vſui ſit, inſtructus videri noſter index poſſit. Alteros duos indices a Tayloro additos reliqui, non quo aut neceſſarios, aut ſaltim vtiles quodammodo; ducerem, ſed quo calumniam excluderem, quamquam, illam incredibilem deuorans moleſtiam, quae deuoranda mihi fuit in numeris illorum indicum mutandis, haud ſemel ſtomachatus et mala multa imprecatus ſum eorum, qui iſtos indices condiderunt, ſeu vanitati, ſeu ſuperſtitioni. Mihi quidem ab vſus veritate longius abeſſe, quam ab oſtentationis vanitate, videtur induſtria locos auctorum indicans, in annotationibus aut illuminatorum aut emendatorum. Ecquotus enim quisque eſt, qui eiusmodi indicem auctorum excutiat? Et index locorum N. T. per occaſionem ſeu datam, ſeu quaeſitam, agitatorum neſcio an nemini ſit vtilis futurus, niſi ſi quis forte Curas Philologicas ad N. T. conſcribere decreuiſſet. At duxerunt tamen illos indices addendos Taylorus et Marklandus; quorum exemplo facere non poteram, quo minus ſeruirem. Contra duos alios indices illi omiſerant, tam neceſſarios, vt quae editio vetuſti auctoris illis careat, ea cenſenda ſit adminiculo carere, quo

careri

careri ſine diſpendio nequeat. Hos ego indices addidi, hiſtoricum et geographicum. Indicem legum, quem item addere aliquando volebam, ideo omiſi, quia Taylor in capite poſtremo Lectionum Lyſiacarum leges in Lyſiae orationibus occurrentes, ni fallor, omnes, aut plurimas certe atque praecipuas, ordine recenſuit. E fragmentis Lyſiae Taylor vix duos tresue locos (ſi tot modo ſunt) in indice ſuo retulerat. Ego vero hoc eos inde excerpſi diligentius, vt verear etiam, ne ſint futuri, qui meam hanc in enotandis fragmentorum vocabulis diligentiam, quae maior fuit, quam in enotandis vocabulis orationum, ſuperſtitionis notent, quamquam non ſine cauſa maiorem his adhibui diligentiam, quam illis, quoniam vocabulum aliquod ſolitarium, abruptum, e compage euulſum, multo eſt inuentu difficilius, quam locus, multis vocabulis compoſitus, in orationibus adhuc ſuperſtitibus reperiundus, cuius vnum vocabulum ſi minus in indice reperias, aliud tamen aliquod ſine dubio reperias, ex eodem loco depromtum. Denique indicem hunc condidi, vt vſui eſſet cum iis, qui dictionem Lyſiacam noſcitare, tum qui locum ab aliquo vetuſto grammatico excitatum indagare, aut denique dictionis alicuius graecae vim Lyſiae exemplo declaratam, aut auctoritatem Lyſiae teſtimonio confirmatam habere vellent, non quo exemplum eſſet hic index indicis omnibus numeris perfecti. Neque enim propoſitum hoc mihi habui, neque par ei rei gerendae eram, qui recens adhuc ſim hoc in negotio agendo; cuius item, vt aliarum rerum omnium, magiſter eſt optimus vſus diuturnus. Locorum e fragmentis excerptorum interpretationes latinas e Taylori editione Londinenſi in hunc indicem meum tranſtuli; ſed ſic, vt eas binis vncis interciperem, quo ſic ab interpretationibus meis diſpeſcerem, ſi quas ego quoque de meo immiſcuiſ-

ſem.

ſem. Vbi ergo *fr.* aut *fragm.* legitur hoc in indice, ibi fragmentorum, quae volumen hoc ſecundum Lyſiae mei tenet, paginae et verſus indicantur. Non ſolummodo vocabula notabilia annotaui, inuentu rariora, ſed etiam interdum vulgatiſſima, verum aut notabili modo inter ſe copulata, aut rem in ſe notabilem ſignificantia. Vt hoc vtar, vocabulum ἀδελφὴ notum eſt, et per ſe indignum, quod in indice annotetur; verum συνοικεῖν vel συγγίνεσθαι ἀδελφῇ erat res ad memoriam, tametſi partem in teteriorem, inſignis. Saepe quoque locos, non vocabulorum ergo notabiles, annotandos duxi, ſed ſi quos elegantia ſententiarum, aut ſapientia praeceptorum commendaret. Supereſt quod hoc loco dicam, agamuç, nihil aliud, quam vt praefationi meae ſubiiciam illam, quam Taylor indici ſuo attico praemiſit his verbis.

PRAEFATIO A TAYLORO
INDICI EIVS ATTICO PRAEMISSA.

Multum vtique conferret ad Graecae linguae cognitionem propagandam, ſi optimo cuicunque Scriptori Lexicon ſubiungeretur, eius voces locutioneſque ſeriatim diſpoſitas exhibiturum. Eo animo *Lyſiae* quia elegantiſſime ſcripſit, opimum Indicem ſubieci: et quia Attice, Indicem nouo quodam ordine digeſtum, eum ſc. qui potius voces, flexiones, et conſtructiones complecteretur, qui Atticiſmi vulgo perhibentur et putantur eſſe, quam ſingulum et particulariſſimum ritum loquendi. Ea gratia Vocum vnum, alterum Regiminum ſubtexui; nonnullorumque aliquando verborum

borum quaſi paradigmata ſiſtere opportunum iudicaui, quoniam quorundam temporum in vſu, quorundam in inſolentia Atticiſmus aliquando conſiſtere iudicatur.

Optime nobis repraeſentaret Attice dicendi figuram Index vno et perpetuo tenore concinnatus ex iis Auctoribus, qui eam figuram exquiſitiſſime expreſſerunt, *Comicis* ſc. et *Oratoribus*. Attamen interea vel ex hac ipſa particula tanti operis (quod his temporibus minime exſpectare oportet) conſtabit vtique id laboris infeliciter olim tentatum fuiſſe a *Phrynicho*, *Aelio Dionyſio*, *Moeride*, qui *Atticiſtae* nomen meruit, et nuper a *Thoma Magiſtro*, *Moſchopulo* aliisque, quorum in Lexicis quandoque reperiuntur locutiones futiliſſima vel nulla potius auctoritate comprobatae; multae viciſſim reprobantur contra fidem noſtri Auctoris, qui optimus dicendi Magiſter haberi ſolet. Conſtabit etiam fortaſſe, quam infeliciter nobis actum ſit, quod huiuſmodi Indicem, quem in Oratores Atticos haud ita pridem molitus ſit vir elegantiſſimi ingenii *Laurentius Normannus*, Epiſcopus Vpſalenſis, mors doctiſſimi Praeſulis intercepit.

Admonuit nos *Dionyſius Halicarnaſſenſis* ſcriptorem noſtrum non eo vti Attice ſcribendi genere, quo *Thucydides*, *Plato*, aliique (quod in aſperitate conſonantium et duriori quadam membrorum ſtructura conſiſtebat, vti diſcimus ex *Marcellino* in vita *Thucydidis*,) verum dialecto recentiori, quae priſcam ſeueritatem paululum flectebat, et numeroſiori quadam lenitate ad auris veniebat. Atticam nouam memorat *Laertius* in *Epimenide*, *Suidas* in Απτεσθαι, vtramque (nouam ſc. et antiquiorem) idem in Τρόπαια. Adde eundem in Διαπηνηκίσαι. *Moeridem* in Πλύνω. Δείκνυσι. Χολάδας. et σχ. *Ariſtoph. Plut.* 514. 553. Ita *Iadem* nouam et antiquam meminit aliquoties σχ. *Apollonii Rhodii*; *Doricam* duplicem Prolegomena ad *Theocritum*.

INDEX

INDEX GRAECITATIS LYSIACAE.

A.

Ἀβάκιον] μετ' ἀβακίου καὶ τραπεζίου πωλῶν ἑαυτὸν [cum abacio menſulaque vendens ſe ipſum.] *mit Beyhülfe einer Schiefertafel und eines Zahlbretes.* Fragmentorum p. 21. 1.

ἀβίωτος βίος 228. 4.

* ἀγάζεσθαι] τίς τῆς τόλμης αὐτοὺς οὐκ ἂν ἠγάσθη. 103. 7 et vtroque modo dici poſſe videtur ἀγασθέντα τῆς ἀρετῆς cum Demoſthene, vel ἠγάσθη αὐτοὺς ἕνεκα τῆς τόλμης cum Lyſia. TAYLOR.

ἀγαθὸς] ἀγαθοί, nude, ſine ἄνδρες. 85. 2. παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς. 124. 3. ἀγαθὸς γεωργὸς ἦν ὁ πατήρ. 593. 2.

* ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις. 5. 2. τῷ πράγματι. 145. 4. τῶν τειχῶν καθῃρημένων. 549. 3. TAYLOR.

* ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς 82. 2. τῇ σωτηρίᾳ 106. 6. ἀγαπήσειν με εἰ τὸ σῶμα σώσω. 392. 2. Ita στέργειν. 913. 6. TAYLOR. ἀγαπῶμεν contenti-ſimus atque congratulemur nobis ἂν ὁποσουτινοσοῦν πειρώμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν. 722. 6. οὐκ ἀγαπᾷ ſatis non habet, non acquieſcit, εἴ τις αὐτὸν ἐᾷ τούτων μετέχειν, ἀλλὰ καὶ — 787. 13.

* ἀγαπητῶς] δεινὸν ἦν ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένους ἐφ' ἕτερον κίνδυνον ἰέναι. 582. 2. TAYLOR. ἀγαπητῶς ὑφ' ὑμῶν σωθέντα. vix, aegre, vt cauſae multum ei ſit, cur ſibi congratuletur. 243. 2.

ἀγγεῖον] ἀγγεῖα ἀπόλοιτο. 634. vlt.

* ἄγειν] γυναῖκα εἰς οἰκίαν. 6. pen. ἡσυχίαν. 147. 5. 151. 3. 258. 2. χρυσίον. 631. 2. et 5. TAYLOR. aureum vas, quoquo is, tecum habere, et pro-

pro tuo vti. ἀπὸ τοῦ τείχους ἦγον καὶ ἔφερον ὑμᾶς. 689. 1. abducere in ſeruitutem. 735. 6.

ἀγένειος] πυῤῥιχισταῖς ἐχορήγουν ἀγενείοις. 700. 3.

ἀγήρατος] ἀγήρατοι μνῆμαι. 130. antep.

ἁγνεύειν] ἁγνεύοντες θύομεν. 252. pen.

ἀγνὼς, ἀγνῶτος. ignotus. 200. 1. πιστεύειν ἀεὶ μᾶλλον τοῖς ἀγνῶσι τῶν γνωρίμων. 227. 7. ἀγνῶτας ἐὰν κολάζητε, οὐδεὶς ἔσται τῶν ἄλλων βελτίων. 525. 7.

ἀγορὰ] ἡ εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσα θεράπαινα 11. pen. 18, 2. ἐγγὺς οἴκων τῆς ἀγορᾶς. 656. 8.

* ἀγορανόμοι. 722. 10.

* ἀγορεύειν et ἀπαγορεύειν de lege paſſim. *to enjoin.* διαῤῥήδην ἀγορεύοντα. *expreſſedly ſetting forth.* 474. 1. TAYLOR. ἀγορεύοντος τοῦ νόμου διαῤῥήδην. 325. 4.

ἄγραφος] ἄγραφοι νόμοι, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. 204. 3.

* ἀγρίως ἀποδέχ[illegible]αι 744. vlt.

ἀγὼν] ἀγῶνες ἐπ' αὐτοῖς τίθενται ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου. 131. 3. οἱ τὸν ἀγῶνα τιθέντες (certamen forenſe puta) 559. 2. τόνδε τὸν ἀγῶνα (Olympicum) πρῶτος συνήγειρε. 911. 3. ἀγῶνα σωμάτων ἐποίησε. 911. vlt.

ἀγωνιᾶν] ὃ δὴ ἀγωνιῶ καὶ ἀγανακτῶ. 787. 1.

* ἀγωνίζεσθαι περὶ πατρίδος καὶ οὐσίας. 263. 2. et alibi frequenter. ἀγωνισάμενον τῆς ξενίας. 483. 6. ἀγωνίζεσθαι καλῶς. 507. 1. εὖ feliciter. 684. 6. ἄμεινον. 770. 2. κακῶς infeliciter. ᾔσθετό με δίκας ἰδίας κακῶς ἀγωνισάμενον. 147. 7. TAYLOR. qui vt teſtatum faceret, vocabulum κακῶς accipi poſſe pro *infeliciter*, affert e Reineſiano corpore inſcriptionem, vbi *mater ſcelerata* appellatur, quae eſſet infelix. o te, Bollane, cerebri infelicem, cui talia domi non naſcantur, non repoſita in aduerſariis, memoriae armariis; qui tam exquiſitam ſapientiam, neque ſcias iactare, neque affectes. Sed ad rem. ἀγωνίζε-

σϑαι κίνδυνον. 98. antep. περὶ τοῦ σώματος de conditione libera aut tuenda aut amittenda certare. 185. 1. μετὰ τοῦ δικαίου ἀγωνιεῖσϑαι. 684. 5.

* ἀγώνισμα] τοῦτο μέγιστον ἀγώνισμα εἶναι. 497. 1. TAYLOR. titulus iuris, quo tu fidens iure contendere atque victoriam ſperare audes.

ἀδηφάγος] ἀδηφάγους (vel ἀδδηφ.) τριήρεις [triremis pleni ſtipendii] fragm. 16. 16.

ἄδεια] τῶν παίδων τὰ σώματα εἰς ἄδειαν κατέστησε. 75. 3. in locum tutum. πολλὴν ἄδειαν αὐτοῖς ἐψηφισμένοι ἔσεσϑε ποιεῖν ὅ, τι βούλονται. 725. 3.

ἀδελφὴ] ἀδελφαῖς συγγεγόνασι. 550. vlt.

* ἀδελφὸς] ἀδελφὰ τὰ βουλεύματα τοῖς ἔργοις. 119. 9. TAYLOR. ſimilis, conſentaneus. quatenus eſt adjectiuum; vt ſubſtantiuum, in iſto. τοῦτον, οὐχ ὡς ἀδελφὸν αὐτῆς, ἀλλ᾽ ὡς ἄνδρα, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὴν αὐτοῦ. 541. vlt.

ἀδέσποτος. fragm. 36.

ἀδικεῖν] οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσί μου μὴ ἀδικεῖν. 40. 1. ἀδικῶ pro ἀδικεῖν ὑμῖν δοκῶ; vel φαίνομαι ἀδικῶν. 136. 1. v. inſignem locum Andocidis p. 65. 5. edit. Lipſ. οὐδένα οὔτ᾽ ἰδίᾳ, οὔτε δημοσίᾳ ἠδικηκότες, τὰ πατρῷα ἀπολωλέκασι. 017. 5. οἱ μὲν ἀδικοῦντες ἐλεεινοί, ὑμεῖς δὲ οἱ ἀδικούμενοι ἐλεεῖτε. 812. 20. τοῦ μὲν μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τοῦ δὲ μὴ δοῦναι δίκην ἐπιμελεῖται. fragm. 36.

ἀδίκημα] περὶ τούτου μόνου τοῦ ἀδικήματος αὕτη ἡ τιμωρία ἀποδέδοται. 5. 6. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχοντες. 390. 5. τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσϑαι τοῖς δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. 876. 1. διὰ τὸ μέγεϑος τοῦ ἀδικήματος οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ἐγράφη νόμος. 880. vlt.

* ἀδοκίμαστος. 523. 2. TAYLOR. vbi de ordine equeſtri agitur, quo nemo recipiebatur non probatus. ἀδοκίμαστον εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσειν. 793. 4. fragm. 13.

ἀδρίας. mare Adriaticum, et emporia Ionio aſſita. ἀποπέμψας εἰς τὸν ἀδρίαν ὁλκάδα. 908. 7. πολὺ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τούτῳ συμβαλεῖν. fragm. 5.

* ἀδύνατος τῷ σώματι. 125. vlt. οἱ ἀδύνατοι. 742. vlt. TAYLOR. 752. 8. 876. 2. ἀδυνάτους αὐτοὺς ἡγοῦμαι λέγειν. 760. vlt. * οὔτε τῷ σώματι ἀδύνατος ἦν ταλαιπωρεῖν. 877. 4.

* ἀεί. 655. 9. et paſſim. TAYLOR.

* ἀείμνηστος] ἐξ ὅσου ἀθηναῖοι ἀείμνηστοί εἰσιν. 223. 2. ἀειμνηστότερα. 789 10. TAYLOR. ἀείμνηστα τρόπαια. 79. 2.

* ἄερκτος. 283. 16. TAYLOR. ſepto non cinctus, pateus.

ἀηδῶς καὶ κακῶς πρός με τυγχάνει διακείμενος. 571. 5.

ἀθάνατον] τὸν εὐκλεᾶ ἀθάνατον ἀθάνατον περὶ τῶν ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον. 85. 2. ἀθάνατον τὴν ἐλευθερίαν αὐτοὺς κεκτῆσθαι. 914. vlt.

ἄθεος] ἀθεωτέρους οὐ χρὴ γενέσθαι. 230. 1.

ἀθηνᾶ] συμπέμπει τὴν ἑορτὴν τῇ ἀθηνᾷ. 500. 7.

ἀθλητὴς] ἀθλητὰς ἵππους ἐκτήσατο. 661. vlt.

ἆθλον] ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων. 47. antep. ἆθλα λαβόντες, ὧνπερ ἕνεκα ἀφίκοντο. 65. 4. ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι. 99. 2. ἆθλα τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας λαβὼν τὴν ὑπ' ἐκείνου καταλειφθεῖσαν οὐσίαν. 833. 3. τὰ ἆθλα [τῶν ἀγώνων ſcil.] αὐτὴ ἡ πολιτεία ἔκειτο. 889. 9.

ἄθυτος] ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερὰ γίγνεσθαι. 790. 10. 855. 2. ſacra non fieri, intermitti.

ἀθῷος ἀπαλλαγῇ. 196. 1.

αἰδεῖσθαι] τὴν ἡρακλέους ἀρετὴν ᾐδοῦντο. 70. 2. αἰδέσασθαι in fragm. 13. *vlt.* vbi Taylor reddidit *a ſua ſententia dimoueri.*

αἰδὼς] τὴν τάξιν λίπῃ τῆς αἰδοῦς. fragm. 37.

αἰκία] *τὴν αἰκίαν ἐστὶ χρημάτων μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν.* fragm. 17. 39.

* *αἰκίζεσθαι*] *ἐδέθη καὶ ᾐκίσθη.* 225. 2.

αἰκίσματα τὰ καθ' ἡμέραν, vexationet, vulnera, verbera quotidiana. 224. 2.

αἱρεῖν. *praeuertere.* 56. vlt. TAYLOR. ego malim *conſequi* reddere. *einhohlen.* Idem Taylor ſub titulo *αἵρειν* exhibet hanc dictionem *δίκην λαχόντες εἷλον.* 681. 1. verum aut calami ille error eſt, aut typographi.

αἰσθάνεσθαι] *αὐτὸς γὰρ ἐν τῇ νόσῳ ὢν καὶ εὖ φρονῶν ᾔσθετο.* Suarum ſi quid opum ſe ſuperſtite direptum fuiſſet, ſenſiſſet, quippe qui, morbum tolerans, quem poſtremum tolerauit, optime ſibi mente conſtiterit. 640. 2.

αἰσχρὸς] *μετ' αἰσχρᾶς αἰτίας*, aut vt alii exhibent, *ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις.* 241. vlt. *τρόπαιον στήσαντες ἔργου, καλλίστου μὲν αὐτοῖς, αἰσχίστου δὲ τοῖς πολεμίοις.* 112. 2. *περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν ἐναντίαν ἔχειν τὴν γνώμην* reliquis puta hominibus, aut rerum veritati. fragm 37.

αἰσχύνεσθαι τοῖς ἔργοις rerum geſtarum pudore duci. 68. 2. *αἰσχυνόμενοι* reuerentes *τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους.* 88. 1. *αἰσχύνονται ὑπὸ τῶν οἰκείων ὁρώμεναι.* 139. 5. *ἐπ' ἐνίοις, ὧν οὗτος φιλοτιμεῖται, τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι.* 518. 1. *οὕτω διάκεινται, ὥστ' ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς αἰσχύνεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῖς αἰσχροῖς φιλοτιμεῖσθαι.* 551. 9. *αἰσχύνονται μὴ δοκοῦντες εἶναι πονηροί.* 783. 6. *περὶ τῶν παρελθόντων αἰσχύνεσθαι.* 914. 7.

αἰτεῖν] *ᾐτήσατο Λύσανδρον.* *er lieſs ihn ſich leihen.* vſuram eius ad certum tempus ſibi concedi rogabat. 422. 14. *αἰτησάμενος ἐχρήσατο* vtebatur ea ſuppellectile, quam ab amicis corrogatam accepiſſet. 631. pen. *ἐπὶ τοὺς ᾐτημένους ἵππους ἀναβαίνω* in equos rogatu meo mihi commodatos. 747. vlt. *αἰτούμενοι ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου* precantes pro Alc. 534. 6.

* *αἰτία*] *αἰτίαν περὶ ἑαυτῶν λέγειν.* 41. 2. *ἐπὶ τοιαύταις αἰτίαις εἰς τοσοῦτον κίνδυνον καταστήσεσθαι.* 186. 9.

ὐδεμίαν σχὼν αἰτίαν. 186. 16. ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις ἐξηλεγμένοι. 241. vlt. ὅτως ἀπροσδοκήτοις αἰτίαις περιπέπτωκα. 259. 1. ἡγούμενοι ἐμοὶ μὲν ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπορωτάτην εἶναι ἀποδεῖξαι. 261. 3. τῆς αἰτίας ἀφίετε. 267. pen. ὁ πεποίηκε περὶ ὧν ἐστιν ἡ αἰτία. 501. vlt. TAYLOR. ἐσκοποῦντο τῆς αἰτίας τὴν πρόφασιν. 323. vlt. offenſionis, vel criminationis. ἔχοντας ταύτην τὴν αἰτίαν huius criminis inculſatos. 723. vlt.

* αἰτιᾶσθαι] αἰτιώμενος τοιοῦτόν τι ἔχοντας ἡμᾶς ἐλθεῖν. 170. 11. συκοφαντοῦντα αἰτιάσασθαι. 290. pen. ἠτιᾶτό με ἀποκτιννῦναι. 344. 2. TAYLOR.

αἴτιος τῶν γεγενημένων. 156. 8. αἰτιώτατος ὀλιγαρχίας. 426. 11. TAYLOR. αἴτιος ἔργων. a quo facinora profecta ſunt, aut qui eorum reus agitur. 6. 5. αἰτιώτερος. 481. 4.

ἀκαδημία] εἰς Ἀκαδημίαν ἦλθον οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Παυσανίας. 604. pen.

ἀκινδύνως. 107. 2. ἀκ. τὸν βίον ἄγειν. 872. vlt.

* ἀκλεὴς] αἰσχίστῳ καὶ ἀκλεεστάτῳ ὀλέθρῳ. 470. 15. TAYLOR.

ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν. 582. 4.

ἀκμάζειν] ἀκμάζεις [iuueniliter agis] fragm. 26. 6.

ἀκολασία] τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότους ἢ περὶ τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατριβὰς ποιοῦνται. 577. 9.

* ἀκολουθεῖν ἐπ' ἐκφοράν. 9. 4. μετὰ 92. 2. quod Atticiſtae damnant. v. Phrynich. TAYLOR. 392. 9. τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' ἐμοῦ. fragm. 11. 30. euntem.

* ἀκόλουθος] *in proportion, accordingly*. 702. 8. TAYLOR. vbi eſt adiectiuum, ſignificans, conſentaneum, congruens. ὁ μετ' ἀκολούθου. ſine pediſſequo. 903. 5. δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι fragm. 25. 8.

* ἀκοσμεῖν] ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἀκοσμούντων σωφρονεστέρους ποιῆτε. 525. 6. τοὺς ἀκοσμοῦντας ἐν τῷ πολέμῳ μη-

μῳ μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν. 525. 19. TAYLOR. ὅταν τοὺς ἀκοσμοῦντας σώζειν βούλωνται. 534. 5.

ἀκόσμιος] ἀκοσμιώτατος. 162. pen.

* ἀκούειν κακῶς ὑπό τινος. 298. 1. 351. 3. δικαίως ἀκούειν κακῶς. 367. 3. id quod in inferioribus effert. ἀκούσαντα τὸν Θεόμνηστον κακῶς τὰ προσήκοντα. TAYL. ὀργὰς τοῖς ἀκούουσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζειν. 31. 1. κλέος μέγα ἀκούειν περὶ χώρας. 57. 6. ἀκούοντες ἐν ταυτῷ συμμιγνυμένου ἑλληνικοῦ καὶ βαρβαρικοῦ παιᾶνος. 101. 1. ἀκούειν πρᾶγμα ἄνομον καὶ δεινὸν cum audis ab aliquo tibi crimen infandum exprobrari. 366. 5.

ἀκριβὴς καὶ δεινός. 242. 4. ἀκριβῆ τὴν δοκιμασίαν ποιήσασθαι. 785. 1. 796. pen.

ἀκριτὶ ἀποθνήσκειν, pro ἀκρίτως indicta et inaudita cauſa. fragm. 37.

ἄκριτος] ἄκριτοι ἀπέθανον πρὶν παραγενέσθαι τινα αὐτοῖς ἐλεγχομένοις [ſubandi συνήγορον] 616. 5. ἀκρίτους αὐτοὺς χρὴ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι θανάτῳ ζημιῶσαι. 713. 2. ἄκριτοι qui pereant, qui minus. 811. 18.

ἀκροᾶσθαι αὐτοὺς [dudum defunctos] ὑμῶν οἴομαι. 446. 5. ἀκροᾶσθαι ἀνάγκη ἦν ἀνδρὸς στρατηγοῦ, εἴπερ ἔμελλον σωθήσεσθαι. 497. vlt.

ἀκρόασις] ἀκροάσεως [ſcil. παρὰ τῶν δικαστῶν] μὴ τυχῶσι. 811. 18.

ἀκρόπολις] Φύλακας τῆς σφετέρας ἀρχῆς καὶ τῆς ὑμετέρας δουλείας εἰς τὴν ἀκρόπολιν κατέστησαν. 443. 7.

* ἀκρωτήριον] τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι οἰόμενος. 224. 3.

* ἄκυρος de lege irrita apud oratores paſſim. Ita ἄκυροι ὄντες *nulla auctoritate muniti.* 566. vlt. v. κύριος. ἀκυρῶν ποιεῖν τὴν τάξιν. de centurione ordinem mutilante. 505. 3. TAYLOR.

ἄκων] μηδὲν ποιεῖν ἄκοντας ἡγούμενοι σημεῖον ἐλευθερίας εἶναι 73. 9. ἄκων εἴτις ὑμᾶς κακὰ μεγάλα εἰργάσατο, οὐκ οἶμαι δεῖν ὑμᾶς τούτου ἕνεκα οὐκ ἀμύνεσθαι. 476. 4.

ἀλαζονεύεσθαι Τίμωνι παραπλησίως. fragm. 29. 29.

ἀλᾶσθαι] ἀλώμενος διάγει. 227. 6.

ἀλγεινὸς] ἄλγιστος [id eſt ἀλγεινότατος] θάνατος. 190. 1.

ἀλείπτριαν [vnctorem] fragm. 14. 24. imo vero vnctricem.

ἀλίσκεσθαι funditus perdi, etiamſi corpus tuum in poteſtatem hoſtium haud veniat. 96. vlt. v. ἀλῶναι.

ἀλιτήριος. 255. 1. ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. 255. vlt. ὥσπερ ἀλιτηρίῳ οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτῷ διελέγετο. 499. 1.

* ἀλλὰ] Interrogatiue πῶς αὐτοὺς χρὴ λῆξαι τῆς λύπης; — ἀλλ' ἐν ταῖς εὐτυχίαις ταῖς κοιναῖς; — ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδίοις κινδύνοις; 126. pen. adde 237. 2. not. 17. vbi coniunctum reperitur cum γάρ. ἀλλὰ λακεδαιμόνιοι γὰρ — add. 248. pen. 410. 7. Redditiue. πότερον ὡς στρατιώτης ἀγαθὸς; ἀλλ' οὐδέποτ' ἐστρατοπεδεύσατο. 244. 2. TAYLOR. ἀλλὰ νῦν γε, at nunc tandem aliquando tamen, tametſi non citius. 356. 2. ἀλλ' ἢ pro ἀλλὰ μόνον. ſed ſolummodo. γῆ μὲν οὐκ ἦν, ἀλλ' ἢ χωρίδιον. (vel etiam eſt pro γῆ οὐκ ἦν ἄλλη, ἢ χωρίδιον. praeter quam. 632. 3.

ἄλλος] ἄλλο τι ἤ. 196. 3. vbi vid. Markland. ἄλλος pro κακός. 415. 3. τὸ ἄλλο [id eſt τὸ ὅλον, vel τὸ πᾶν] πλῆθος σώζεται. 794. 6.

ἀλλότριον ἁμάρτημα. 214. 6. ἀλλοτρίους αὐτοὺς τῆς πόλεως ἡγήσαντο. 820. 8. παραδείγματα πάσης δημοκρατίας ἀλλότρια. 891. pen. ὅστις περὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἀναγκαίους τοιαῦτα ἁμαρτάνει ἁμαρτήματα, τί ἂν περὶ τοὺς ἀλλοτρίους ποιήσειε. 884. 10. ἀμελοῦντες τῶν οἰκείων, τῶν ἀλλοτρίων ἐπιμελοῦνται 759. 5. τοὺς ἀλλοτρίους πιστοὺς νομίζει mulier moecha. fragm. 37.

ἀλλουγέπου vsquam locorum. 755. 5.

ἀλογίστως. 272. 5.

ἄλογον pro ἀσυλλόγιστον. 803. 4.

ἀλύπως] ἥμισυς ὁ βίος βιῶναι κρείττων ἀλύπως, διπλασίε λυπεμένε. 230. 2. ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριεῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. 746. 5.

* ἁλῶναι] κακηγορίας. 366. vlt. ψευδομαρτυριῶν. 368. 8. ἀστρατείας. 521. pen. δειλίας. 522. 2. τῇ δίκῃ. 335. pen. ἀδίκως. 337. 4. ἁλίσκεται ἐξαγαγών. 490. 1. vt ἐλήφθη μοιχός. ibid. TAYLOR.

ἅμα γὰρ πλετεσι καὶ ὑμᾶς μισεσι ſimulac, vel, vt primum ad opes peruenerunt, ſtatim vos odiſſe incipiunt. 820. 9.

ἀμαθὴς] ἀμαθέστερος. 243. 1.

ἁρπάσαι τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης [currus radium arripere] fragm. 36.

* ἁμαρτάνειν] ἐμε μὲν ἁμαρτάνει. 140. 1. κοινῆς ἐλπίδος ἡμαρτηκότες communi ſpe deſtituti. 64. 3. TAYL. prioris loci haec eſt ſententia, iactum in me ſaxum a capite meo aberrauit. ὅστις περὶ τὲς ἑαυτε ἀναγκαίους τοιαῦτα ἁμαρτάνει ἁμαρτήματα. 884. 10. τίς νομοθέτης ἤλπισεν ἁμαρτήσεσθαι τῶν πολιτῶν τινα τοιαύτην ἁμαρτίαν. 887. 1. et 9.

ἁμάρτημα] ἀφικνεῖσθαι εἰς τὰ ἁμαρτήματα. venire ad loca, vbi peccaris, eosque ad homines, quos laeſeris, et qui teſtes tuorum ſint ſcelerum. 215. 3. τὰ τῶν ἐχθρῶν ἁμαρτήματα ἄμεινον ὑμᾶς ποιήσῃ περὶ ὑμῶν αὐτῶν βελεύσασθαι. 775. 17.

ἁμαρτία] ἀφιέντες τὰς τῶν πατέρων ἁμαρτίας. 694. 2.

ἀμάχητος] κλαίω τὸν ἀμάχητον ὄλεθρον. cum miles perit, copia dimicandi excluſus, vulnerum nihil hoſti reddens. fragm. 27. 7.

ἄμβλωσις. fragm. 8. 10.

* ἄμεινον] νομίζω ἄμεινον ἂν γίγνεσθαι. 448. pen. TAYLOR. poſitum hic eſt ἄμεινον pro ſimplici καλῶς vel εὖ. v. βελτίων.

ἀμελεῖν] ἀμελοῦντες τῶν οἰκείων, τῶν ἀλλοτρίων ἐπιμελοῦνται. 759. 5. πῶς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος. ἀμελήσαιμεν. fragm. 29. 33.

ἀμιλλᾶσθαι] νενίκηκα τριήρει ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ. 700. 4.

ἀμνημονεῖν] τοὺς κακοὺς τιμᾷν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀμνημονεῖν. 886. 1.

* ἀμύνεσθαι] propulſare. 94. 5. τοὺς ἐπιόντας. 83. 3. ἐπειδὴ αὐτὸν ἠμυνάμην, ἐκςὰς ἔβαλλέ με λίθοις. 140. 1. περὶ τοῦ σώματος. 146. 6. pro τιμωρεῖσθαι. 476. pen. TAYLOR.

ἀμφιγνοεῖν [dubitare] fragm. 11. 4.

ἀμφιδέαι] ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας [cum non poſſet excutere fores, quia catenis vinctae erant] fragm. 16. 9. niſi potius ἀμφιδέαι vectes ferrei ſunt foribus obiecti.

ἀμφιδρόμια. fragm. 8. 19.

* ἀμφίθυρος οἰκία. 393. 12. TAYLOR. domus porta, praeter anticam, poſtica quoque inſtructa.

* ἀμφισβητεῖν] τῶν χρημάτων ἠμφισβήτουν ἡμῖν. 593. 4. TAYLOR. ἀμφισβητῆσαι μοι τῶν ἐμῶν 704. 14. ὥσπερ ἐπικλήρου τῆς συμφορᾶς οὔσης ἀμφισβητήσων ἥκει. 750. vlt. εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ, εἰ δ' οἰκίας, ἐνοικίου. fragm. 13. 27.

* ἀμωσγέπως quoquomodo. 450. vlt.

* ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππου. 56. 3. 524. 1. TAYLOR. καί μοι ἀνάβητε (in tribunal puto) τούτων μάρτυρες. 31. 10. ἀναβάντες εἰς τὸ ὑπερῷον.* 27. 2. de Amazonibus, quae primae hominum omnium in equos inſcenderunt. 56. 3. οὐκ ἄν ποτε ἀνέβη εἰς ἄλλην ναῦν, ἢ τὴν ἄριςα πλέουσαν. 700. pen. διὰ τὴν συμφορὰν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ὕβριν, ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβαίνω. 747. 4.

* ἀναβιβάζειν] ἀναβιβασάμενος αὐτὸν ἔρεσθαι βούλομαι. 397. 13. οὐκ ἔχω οὕςινας δεησομένους ὑμῶν ἀναβιβά-

βιβάσομαι. 612. 3. ἀναβιβασάμενος τὰς παῖδας αὐτᾶ κλαίη. 693. vlt. TAYLOR.

* ἀνάγειν] ἀνάγεσθαι nauem ſoluere. 626. 2. TAYL. ἀνάγειν τὸν ἵππον equum e pugna ad ſtabulum reducere. 307. 1. [deferre] fragm. 12. 18.

ἀναγκάζειν] συμφορὰν, ἣν καθ᾽ ὅσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τοσᾶτον μνημονεύσω. 873. 3.

* ἀναγκαῖος ἐκείνα. 638. 10. ἐκείνῳ. 673. pen. v. Κηδεςὴς. Ἐπιτήδειος. Προσήκειν. TAYLOR. ὅςις περὶ τὰς ἑαυτᾶ ἀναγκαίας τοιαῦτα ἁμαρτάνει ἁμαρτήματα, τί ἂν περὶ τὰς ἀλλοτρίας ποιήσειεν; 884. 10.

ἀναγκαιότης. propinquitas, neceſſitudo ſanguinis. διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας ἀδενὶ προσήκειν μᾶλλον ἐπιτρόπῳ τῶν παίδων γενέσθαι. 894. 20.

* ἀνάγκη quaſi abſolute et aduerbialiter. 387. 4. v. not. 3. ἐν ἀνάγκη ἐςι. 202. 8. idem eſt ἀναγκαίως ἔχει. 200. 3. ἀναγκαίως ἔχω. 232. pen. Ita Suetonius in Iulio 23. magno in negotio habuit. Plato de Rep. ἀκᾶν καὶ ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι, ἢ ὡς τὸ πρότερον. TAYLOR. ὑπὸ δαιμονία τινος ἀγόμενος ἀνάγκης. 229. 2. εἰς τοιαύτην ἀνάγκην καταςήσας. 481. 5.

* ἀναγράφειν] ἀναγράφεσθαι εὐεργέτης. 682. 4. ἀναγράψαι νόμας. deſcribere. 837. vlt. TAYL. ἀναγράφειν aliquem in aerariis ſcribere. 324. 4. εἰ ξενος τις ἀναγραφῆναι [ſubaudi ἐν ςήλῃ] εὐεργέτης ἠξία. 682. 4. τά τε γὰρ οἰκεῖα ἀνεγέγραπτο [ſi bene habet, neque potius ἐνεγεγρ. leg. eſt] nam et de rebus noſtris priuatis atque domeſticis perſcriptum erat illis in literis, 688. 3. τέτταρα ἔτη ἀνέγραψε. id eſt τοσαῦτα διέτριψεν ἐν τῇ τῶν νόμων ἀναγραφῇ quadriennium inſumſit legibus in mundo exarandis. 840. 9. ἐξ ὧν ἔδει ἀναγράφειν quibus ex exemplaribus transſcribendum, aut a quibus inde Archontibus exſcribendi ſumendum eſſet exordium. 840. vlt. εὐσέβειαν, ἀλλ᾽ ἀκ εὐτέλειαν ἀνα-

 γράφειν.

γράφειν. in codice legum condendo pietatis maiorem, quam frugalitatis, habere rationem. 859. 1.

* ἀναγραφεὺς τῶν νόμων ἐγίνετο. 837. 3. τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ἀναγραφεὺς γενόμενος. 862. vlt.

ἀναδικία [iudicium irritum] fragm. 36.

* ἀναδύεσθαι declinare. 579. pen. TAYLOR.

* ἀνάθεσις] σὺν τῇ τῆς σκευῆς ἀναθέσει. 700. 1. TAYL. σὺν τῇ τοῦ τρίποδος ἀναθέσει dedicatione. 698. 9.

ἀναιρεῖν] οὐκ ἔφασαν οἷοί τ' εἶναι τοὺς ἐκ τῆς θαλάττης ἀνελέσθαι. 406. vlt. μὴ περιϊδεῖν ἡμᾶς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθέντας. 662. 5.

* ἀναιρεσις] ἀναίρεσιν δοῦναι τῶν νεκρῶν ius ſepulturae concedere. 63. 2. TAYLOR.

ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν. fragm. 35.

ἀναισχυντίᾳ διενήνοχε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. 749. 3.

* ἀνακαλεῖν τινα ad forum ſuum citare. 563. 1. ἀνακαλεσάμενος ποῖα ἁμαρτήματα. 251. 2. verum Tayloro iſtaec lectio mendoſa videtur. ἀνακαλεσάμενοι τοὺς παρόντας videtur idem eſſe atque ἀνακρίναντες, cum interrogaſſent, exploraui ſſent. 323. pen. vbi explicationis ergo Taylor addit e lingua ſibi vernacula *as if to a Rehearing*. ἀνακαλοῦντες τὴν συγγένειαν. ſaepius ingeminantes, commemorantes. fragm. 27. 10.

ἀνακαλυπτήρια. fragm. 8. antep. εἰ τὰ δοθέντα ἀνακαλυπτήρια γυναικὶ γαμουμένῃ βιαίως [imo vero βεβαίως] ἔχειν δεῖ αὐτήν. fragm. 9. 8.

ἀνάκειον] ἱπποδρομία ἀνακείων. fragm. 30. 16.

* ἀνακεῖσθαι] ἀνάκειται τῆς ἀρετῆς τὰ μνημεῖα πρὸς τοῖς ἱεροῖς. 370. vlt. TAYLOR.

Anacoluthum. τὴν οὐσίαν ἣν κατέλιπεν, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν, ἢ — 644. 2. item in continente poſt Καλλίας τοίνυν — τούτου τὸ τίμημα.

ἀναλίσκειν] ἀνάλωσε πλείω εἰς τὴν πόλιν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκείους. 618. 2. τὰ πατρῷα εἰς τὰς αἰσχίστας ἡδονὰς ἀναλίσκειν εἰθισμένοι. 618. vlt. τὰ μὲν

ἑαυτῶν ἀνηλώκασι, τοῖς δὲ τὰ σφέτερα σώζειν βουλομένοις ἐπιβουλεύουσι. 753. vlt. οὐδεμίαν ὑμῖν εἴσονται χάριν, ἀλλὰ τοῖς ἀνηλωμένοις. 826. pen.

ἀναλογίζεσθαι] ἀναλογισάμενοι καὶ τὰ εἰρημένα, καὶ τὰ παραλελειμμένα. 552. pen.

ἀνάλωμα] εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν ἐν ὀκτὼ ἔτεσι λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἀπέδειξε. 905. 1. ὥστε τούτοις λελογίσθαι ὅσονπερ αὐτῷ ὅλον τὸ ἀνάλωμα γεγένηται. 909. 5.

* ἀνάμνησις] ἀναμνήσεις θυσιῶν conceptiones votorum de ſacrificiis offerendis. 103. 2.

ἀναμφισβήτητος] ἀναμφισβήτητα τἀριστεῖα λαμβάνειν. 105. 9.

* ἀναμφισβητήτως. 172. pen. TAYLOR.

ἀνάξιος] ἀνάξιοι τῆς σωτηρίας οὐκ ἐδόκουν εἶναι. 478. 2. ἀνάξιοι ὑμῶν τε καὶ τοῦ πόλεως. 695. 2. ἀνάξια ὑμῶν πεπονθότες καὶ τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηργμένων. 711. 3. ὡς ἀνάξιον τῆς οὐσίας ἐπίτροπον κατέλιπε. 904. 5. vbi ἀνάξιον per ſe ſtat, non cum οὐσίας copulandum, id quod cum ἐπίτροπον cohaeret.

ἀναπαύειν] ὅτι οὐκ ἦλθεν εἰς τὰ ὅπλα ἀναπαυσόμενος. 452. 9. quod non venerit in caſtra, ad ibi pernoctandum.

ἀναπείθειν] μὴ ἀναπεισθῆτε ὑπὸ τούτου. 257. 6.

ἀναπέμπειν] τοὺς παῖδας εἰς ἄστυ ἀναπέμπειν. 897. 9.

ἀνάπηρος, claudus, mutilatus, debilitatus. 750. 2.

* ἀναπράττειν exigere, repetere. ἵνα τὰς καταστήσεις ἀναπράττητε παρ᾽ αὐτῶν. 374. 3.

ἀνάπτειν] τὸν λύχνον ἐκ τῶν γειτόνων ἀνάψασθαι operam dare, vt vicini te patiantur tuam lucernam ex igni ſuo accendere, mandare id opus puellae. 15. 3.

ἀνάργυρος ὤν. fragm. 15. 20.

ἀναρπάζειν] ἀναρπάζουσι τὸν σῖτον, coercent, ſtrangulant. 722. 4.

ἀνασείειν τὰς φοινικίδας. 253. 1. faciebant hoc ſacerdotes, ſi quem diris deuouerent. compara cum noſtro *die Blutſane ſchwingen* vel *ſchwenken.*

ἀνάστατος] πόλεις ὑπὸ τυράννων ἀναστάτους γεγενημένας. 913. 5.

ἀνασώζειν] ἀνεσώθην εἰς Κατάνην. 686. 3.

ἀνατιθέναι] ἀναθέμενος [ſcil. εἰς τὰς βοῦς vel εἰς τὴν ἅμαξαν] ὁ βοηλάτης ᾤχετο, ἀπάγων τὰ ξύλα. 277. vlt. quod Taylor ait atticum eſſe pro ἐπιθέμενος.

ἀναυμάχητος ὄλεθρος. fragm. 27. 5. clades, vbi claſſi tuae pereundum eſt, etiamſi cum claſſe hoſtili confligendi copia ipſi negata eſſet. ſophiſtice dictum.

ἀναφαίνειν] ἀναφανῇ ἐν τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένος ἐν τοῖς ὁπλίταις. ſubito ſpectandum ſe praebeat haud opinantibus. 525. 3.

* ἀναφέρειν] τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους. 276. 2. οἷς τὰς ἀπολογίας ἀνοίσει. 434. 12. TAYLOR. rem aliquo referre, cauſam vel culpam alicui imputare. 400. 6. τὴν αἰτίαν εἰς ἐκείνους ἀνέφερον. 717. pen. ἀναφερομένας ὁρῶ τὰς ἀπολογίας εἰς ἐκείνους. 426. 7. 479. 4. οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ πρυτανείαν λόγον ἀναφέρουσι exhibent, ſcil. τοῖς λογισταῖς. 842. 1.

ἀναχωρεῖν] τοῦ σεμνοῦ στειριέως ὕστερον ἀνεχώρησα praelio exceſſi. 580. 2. τὰς ἐξόδους μετὰ τῶν πρώτων ποιούμενος, μετὰ δὲ τῶν τελευταίων ἀναχωρῶν. 582. pen.

* ἀνδραποδίζεσθαι] πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἠνδραποδίσθη. 114. 3.

ἀνδραποδιστής. 350. 6.

ἀνδριὰς Κόνωνος χαλκοῦς ἔστη πρώτου [ſcil. μετὰ τὸν Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα.] fragm. 18. 27.

ἀνδρικὸς] Θαργηλίοις νικήσας ἀνδρικῷ χορῷ. 698. 4.

ἀνδροφόνος] ἀνδροφόνον οὐκ ἐᾷ λέγειν. 348. 2. et 5. οὐ γὰρ δεῖν, ἀνδροφόνον αὐτὸν ὄντα συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ ἀθηνᾷ. 500. 7.

* ἀνδρωνῖτις. 13. 1.

ἀνέκδο-

* ἀνέκδοτος ἀδελφὴ nuptui nondum elocata. 470. pen.

* ἀνεκτὸς] οὕτω γὰρ ἔσονται μόγις ἀνεκτοί. 725. 6.

ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον νομίζω εἶναι τὰ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7.

ἀνεπιτήδειος. 297. 2.

ἀνεπιτηδείως πράττειν τὴν πόλιν (oppoſitum τῷ εὖ πράττειν) 872. 1.

ἄνευ τούτου ſolummodo, vel, nullo ad hanc rem habito reſpectu, etiamſi hoc non fuiſſet, etſi hoc praetextu non potuiſſent vti. 325. vlt.

ἀνεύθυνος. pro ἀνεύθυντος, vel οὐχ ὑπεύθυνος, haud obnoxius culpae, aut rationi reddendae. εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων [id eſt τὰ περὶ τὰς ἀμβλώσεις πλημμελήματα] ταῖς γυναιξί. fragm. 9. 4.

ἀνέχεσθαι] μὴ ὑπὸ τῶν ἀεὶ κακίστων κακῶς πάσχοντες ἀνέχεσθε. 865. vlt. μήτηρ ἡ πέφυκε καὶ ἀδικουμένη ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παίδων ἀνέχεσθαι. 884. 4. οἵτινες ἔλαττον ἔχοντες ὑπὸ τῶν προσηκόντων μὴ δύνανται ἀνέχεσθαι. 893. 2.

ἄνηβος ἑταίραν ἔχων. 536. pen.

ἀνήκεστος] ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιβάλλειν. 184. 5.

ἀνὴρ] τοῦτον [Alcibiadem iuniorem] οὐχ ὡς ἀδελφὸν αὐτῆς [vxoris Cliniae] ἀλλ' ὡς ἄνδρα [maritum] εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ [Cliniae] εἰσιέναι. 541. vlt. μὴ εἴθισαι λέγειν ἐν ἀνδράσι. 898. 15. ἀνδράσι χορηγεῖν. 698. 7.

ἀνθρωπίνη δίκη. 216. 3.

ἄνθρωπος] τὰς ἐξ ἀνθρώπων γραφὰς ἐγράψατο. 494. 1. Ἡρακλῆς ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη. 66. 2. οὔτε θεοὺς, οὔτ' ἀνθρώπους νομίζων. neque diuina, neque humana iura noſſe. 389. 4. ἀνθρώπους ὑπογραμματέας. 864. 7. vbi voc. ἄνθρ. paene contemptum ſignificat.

ἀνιαρὸς] ἀνιαρότατα τοῖς ἐχθροῖς ψηφιεῖσθε. 775. 14.

ἀνιᾶν]

ἀνιᾷν] ἀνιῶμαι ὑπομιμνήσκων τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς. 470. 4.

* ἀνιέναι remittere, abſoluere, poena carceris, au mortis. 511. 5.

* ἀνιστᾶναι] τείχη ἀντὶ τῶν καθῃρημένων ἀνέστησαν. 119. 8. TAYLOR. ἀνέστη ἀπὸ τȣ̃ βωμȣ̃. 463. 5

ἀνόητος] ἀνοητότερόν τι ποιεῖν τῶν εἰκότων. 151. 9.

ἀνοήτως] ἀνοητότερον διατεθεὶς πρὸς τὸ μειράκιον. 136. 4. conf. p. 142. 2.

* ἀνοίγειν] τὴν θύραν ἀνέῳξαν. 15. 1. ἀνεῳγμένης τῆς θύρας. 28. 1. TAYLOR.

ἀνοιγνύναι] ἀνοίγνυμι τὴν κιβωτὸν. 390. 1. ἐξελθȣ̃σα ἡ παιδίσκη τὰς θύρας ἀνοίγνυσι. fragm. 21. 6.

ἄνομος] ἀκȣ́ειν πρᾶγμα ἄνομον καὶ δεινὸν. audire ex eo, qui crimen infandum tibi exprobret. 366. 5.

ἀνταποδιδόναι τὰ τροφεῖα 251. 3.

ἀντειπεῖν] τῷ πατρὶ ȣ̓δὲν πώποτε ἀντεῖπον. 656. 6.

ἀντέχεσθαι τῆς σωτηρίας. 914. 6.

ἀντὶ] ἆθλα — ἀντὶ τῆς πονηρίας mercedem nequitiae. [vbi ἀντὶ redundare videtur] 833. 3.

ἀντιβολεῖν καὶ ἱκετεύειν. 28. 9. 31. 5.

* ἀντιγράφεσθαι exceptione fori vti ἀντεγράψατό μοι τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι. 732. 7.

* ἀντιγραφὴ actio, qua reus actori exceptionem fori haud competentis opponebat, negans illo in foro ſibi ſtandum eſſe. 734. pen.

ἀντίγραφον exemplum ſcripti e primigenio exemplo ductum. *Abſchrift, Copie von einem Originale.* 896. pen.

* ἀντιδιδόναι bona cum altero permutare. δεκάκις χορηγῆσαι, ἢ ἀντιδȣ̃ναι ἅπαξ. 745. 11.

ἀντιδικάζεσθαι [iudicium mutuo intentare.] fragm. 36

* ἀντιδικεῖν *to joyn Iſſue.* ὁ δ' Α. ἠντιδίκει. 207. 2. TAYLOR.

ἀντι-

ἀντίδικος] δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκέσαντας, τηνικαῦτα τὴν ψῆφον φέρειν. fragm. 37.

* ἀντίδοσις. 147. 7. 165. 1. 166. 3. v. argum. orationis quartae p. 164. TAYLOR.

ἀτικατηγορεῖν. 238. 8.

ἄντικρυς ἄγεσιν ὡς ἀποκτενέντες ohne alle Umſtände, machen mit ihnen kurzen Proceſs nulla mora, neque clam, ſed palam et velut recte facto fidentes. 497. 6.

* ἀντιλαμβάνεσθαι σωτηρίας. 826. 5. TAYLOR.

ἀντιλέγειν λόγον ἐναντίον. 308. vlt.

ἀντιλογία] εἰς ἀντιλογίας αὐτοῖς [ſic enim leg. eſt, cum aſpero] καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. fr. 30. 4.

ἀντίπαλος ναυμαχία 102. 4.

ἀντιτάττειν. 104. 1.

* ἀντωμοσία, contraiuramentum, rei, oppoſitum iuramento accuſatotis, ante litis conteſtationem praeſtari ſolitum. ἐν τῇ ἀντωμοσίᾳ τῆς δίκης. 736. 13.

ἀντωνεῖσθαι] μὴ ἀλλήλοις ἀντ. alteri alteros ne ſtuderent emendo ſuperare pretii immanitate. 718. 9.

ἀνυπόδετος nudipes, diſcalceatus. 903. 5.

ἀνυποπτότερος fragm. 36.

ἀνώνυμον κατέστησαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα. 59. 1.

* ἄξιος ζημίας. 6. 5. φεύγειν τὴν πατρίδα. 184. 5. ἐλεεῖσθαι. 257. vlt. λόγε. 309. 1. 633. 7. πολλε. 344. 8. 557. 3. πλείονος. 525. 15. τὴν ἀρετὴν πλείονος ἀξίαν τῆς πονηρίας. 437. 1. ἐλάττονος. 37. 1. ἐδενός. 344. 4. v. cl. Markland p. 329. ἴσε. 425. vlt. τινός. 586. 2. ἄξιον ἦν decuit, conuenit. 116. vlt. τῇ ἑλλάδι κείρεσθαι. et ἐκείνων μεμνῆσθαι. 118. 2. τοῖς ζῶσι πενθεῖν τὲς τεθνεότας. 130. 1. πολλῶν ἕνεκεν αὐτὲ ἄξιον καταψηφίσασθαι. 545. 7. 552. 9. 583. pen. 707. vlt. Ἄξιος de vili pretio. ὡς ἀξιώτατον τέτες πρίασθαι. 718. 6. vide quae nos his diebus ad Suidam. TAYLOR, extrema il.

ma illa de Suida obſcura relinquens. ἀξία οὐδενὸς συμφορά. 366, vlt. ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν. 719. pen. ἀξιώτερον vilioris τὸν σῖτον ὠνήσεσθε, εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον, pluris. 727, pen. οὐδὲ πολλάκις ἀποθανὼν δίκην δοῦναι ἀξίαν. 817. 4. ἢ τούτων γε ἀξίους τῇ πόλει ὄντας non ita de rep. meritos, vt iſtaec paterentur. 396. 6.

*ἀξιοῦν] οὐ τοῖς ὀλίγοις τοὺς πολλοὺς δουλεύειν ἀξιώσαιτε. 113. 9. οὐκ ἀξιῶ ἡμᾶς ἀπολέσθαι ἀδίκως. 646. 4. 120. 3. 528. 1. οὐδ' ἂν αὐτὸς ἀξιώσειεν. 367. 5. θανάτου ἠξιώθη. 491. 5. τῶν μεγίστων ἀξιούμενος. 427. 12. TAYLOR. ἀξιούμενοι rogati ὑπὸ τούτων οὐκ ἠθελήσαμεν πεισθῆναι. 868. 2.

ἀοίκητος ἂν ἦν ἡ Λακεδαίμων fragm. 19. 23.

* ἀπάγειν ad iudices, ad carcerem, ad locum ſupplicii tolerandi abducere. 213. 10. λωποδύτην ἀπήγαγε. 490. 3. ἀρὰν ἀπάγεσθαι diras auerruncare, exſecrare, aut in locum ſolitarium curare deducendum, procul amandare piaculum. 255. pen.

ἀπαγορεύειν [deficere] ſr. 15. 24.

* ἀπαγωγὴ a Warrant. οἱ ἕνδεκα οἱ παραδεξάμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην 503. vlt. ἔνοχος τῇ ἀπαγωγῇ. 503. 3. TAYLOR. libellus exponens de cauſa, cur aliquis in alium actione ἀπαγωγῆς [ſeu de neceſſitate carceris huic reo irrogandi] velut in furem aut ſicarium, vtatur. τῇ ἀπαγωγῇ ἐπεγέγραπτο, ὅτι ἐπ' αὐτοφώρῳ [ſcil. εἴληπται ἀνδροφόνος] 502. vlt.

ἀπαθὴς κακῶν. 91. pen. 248. 4.

* ἀπαιτεῖν] ἀπαιτῶ ὑμᾶς τὴν χάριν. 710. 9. TAYLOR. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔρχονται ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα. fr. 5. 10.

ἀπαλλαγὴ] τὰς τῆς πόλεως δυστυχίας μόνας ἀπαλλαγὴν εἶναι τῶν πρὸς αὐτοὺς πραγμάτων. 832. 13.

* ἀπαλλάττειν] ἀπαλλάττεσθαι κινδύνου. 106. 7. δέους καὶ ταραχῆς ἀπαλλάξας τὴν πόλιν. 233. 2. κακῶν

κακῶν

κῶν ἀπηλλαγμένοι. 186. vlt. 196. 1. 210. 3. 218. 1. 255. 9. 800. pen. ἐκείνη ἀπηλλάγη. iſta abiit' 20. 3. ἀπαλλάξαι τὰς κατηγόρους. 828. 6. TAYLOR, placare, ad ſilentium redigere, aut a ſe amoliri, profligare. ἀθῷος ἀπαλλαγῇ diſcedat. 196. 1. ἀπαλλαγῆναι confectum aliquod negotium dare. *womit fertig werden*. 840. pen. ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. 255. vlt. ἀπαλλαγεὶς fragm. 30. 14. idem atque διαλλαγεὶς reconciliatus, ποιησάμενος ἀπαλλαγὴν, profeſſus coram amicis, ſibi, [Tiſidi] cum Archippo ſimultatum iam nihil ſupereſſe, ſed offenſiones omnes remiſſas atque abolitas eſſe.

* ἀπαντᾶν in vſu militari. ὀλίγοι πρὸς πολλούς. 86. pen. εἰς τὴν μεγαρικήν. 111. 6. ἀπήντα τοῖς ἱεροῖς, περὶ ἃ ἠσέβησεν. 255. 4. TAYLOR. procedere in agmine aduerſus hoſtem. ἀπήντησαν veniebant quaſi ad condictum, εἰς Θερμοπύλας. 94. 10. 112. 2.

ἀπαραίτητος δαίμων. 130. 4.

ἀπαράσκευος. 152. 3.

ἀπαρτιλογία [ſumma integra.] fragm. 10. 4.

* ἀπείλλειν τῇ θύρᾳ *a ianua arcere*. Verbum antiquatum. 359. vlt. TAYLOR. furem excludere fuga, intercipere, oppoſita ianua obſerata.

* ἀπειπεῖν deficere. 382. 4. τοῖς ἤδη ἀπειρηκόσι καὶ τοῖς οὔπω δυναμένοις. 111. vlt. TAYLOR. ἀπειπεῖν ὁμιλίαν renunciare amicitiae, interdicere alicui familiaribus ſecum congreſſibus. 302. 5. et 7. τὰς σπονδὰς μέλλειν ἀπορρηθήσεσθαι. induciis renunciatum iri. 721. vlt. fragm. 23. 12.

ἀπειρία dicendi et agendi in foro imperitia. 614. 9. ἀπειρία πάντων τῶν τούτῳ πεπραγμένων. 870. vlt.

ἄπειρος] οὔτε γῆς ἄπειροι, οὔτε θαλάττης οὐδεμιᾶς. neque terra eſt vlla continens, neque maris inſula, quo eorum fama non perueniſſet. 54. 1. ἄπειρος ἀνδρῶν ἀγαθῶν. 91. pen. τῶν παρ' ὑμῖν κινδύνων. 273. pen.

τὶς οὕτως ἄπειρος τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. 546. vlt. ἄπειροι οὐδενὸς ἔργου δεινοῦ γεγενημένοι. qui nullum facinus ſibi reliquerunt intentatum, 551. 7. ὅτι νέος καὶ ἄπειρος εἴην πραγμάτων. fr. 10, 17.

ἀπελαύνειν] οὔτε γένει, οὔτε ἡλικίᾳ ἀπελαυνόμενος [ſcil. τοῦ λέγειν] 918. vlt. ἀπελοῦμεν pro ἀπελάσομεν. 920. 2.

ἀπέρχεσθαι redire. 112. 6. κοσμίως ἀπερχόμενοι incedentes. 584. 2.

ἀπέχεσθαι] ἀπεχόμενοι οὐδεμιᾶς τόλμης. 551. 7.

ἀπέχθεσθε, vel ἀπεχθάνεσθαι] ἀπεχθήσεσθε [pro ἀπεχθεσθήσεσθε] 316. 1. φανερῶς τοῖς θεοῖς ἀπέχθεσθαι. 255. 8. ἐκείνοις δ' οὐκ ἀπηχθάνοντο. illorum odia ſibi conſciſcere cauebant. 670. 3. ἀπεχθήσεσθε τῶν πολιτῶν οὐδενί. 878. 4.

ἀπήχεια [inimicitia] fragm. 24. 23.

ἀπία] οὐ πρὸς ἑταίρας ἀπίας ἀνήκειν δοκοῦντα παραλελείψεται [non ea omittentur, quae ſpectare videntur ad amicae pyros.] fragm. 25. 1.

* ἀπιέναι] ἡ γυνὴ ἀπῄει κάτω. deſcendebat. 13. 6. TAYLOR. λαβὼν τὰ σαυτοῦ, ἄπει aufferens tua tecum, hinc diſcedes. fr. 10. 23. ἄπει pro ἀπελεύσῃ.

ἀπιστεῖν] ἀπιστούντων σφίσιν αὐτοῖς εὐψυχίαν ἐνδείκνυσθαι ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασιν. 63. 5. ἠπίστησεν, non ſatis fidit, non ſatis certa cum fiducia auſa eſt ἀποθανοῦσαν ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι. 883. 7.

ἄπιστος κίνδυνος. 99. 1.

ἀπληστία] εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν καὶ αἰσχροκέρδειαν ἀφίκοντο. 395. 14.

ἀπλοῦς] ἀπλῇ συμφορᾷ. 745. 3.

* ἀπὸ] ἀπ' ὄψεως primo intuitu. 583. vlt. TAYL.

ἀποβαίνειν cum claſſe armata infeſtiſque animis aliquo appellare, deſcendere. 82. vlt. ὧν ὑμῖν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. 825. pen. euenit.

ἀποβάλλειν τὰ ὅπλα. 342. 2. τὴν ἀσπίδα, 349. 7.

* ἀποβλέπειν eleganter dictum. πρὸς τὴν τούτων τύχην ἀποβλέποντες. 187. 9. TAYLOR.

* ἀπογινώσκειν abſoluere. ἀπεγνωκότες μὴ ἀδικεῖν. 40. 1. deſperare ἀπογνόντας τῆς ἐλευθερίας. 107. 11. TAYLOR. ἀπογνώσεσθε abſoluetis ὁμολογόντων αὐτῶν. 723. 7.

* ἀπογράφεσθαι in iudicio accuſari. 260. 3. ἀπογράφειν denunciare, deferre reum. 284. vlt. ἀπεγράφοντο τὰ ἀνδράποδα curabant a ſcriba publico nomina mancipiorum, aetates, patrias, artes, laudes, vitia, annotari, vt fiſco addictorum. 388. 4. ἀπογράφει ὀνόματα edit ſcribae publico nomina in tabulas referenda. 463. 7. ἀπογράφειν conficere indicem rerum in alicuius ſubſtantia repertarum (vulgo inuentarium vſurpant,) quae ſubſtantia fiſco eſſet adiudicata. 591. vlt. ἀπογραφέντος cum bona eius proſcripta fuiſſent. 653. 2. δικαιότερον ἂν ὑμᾶς ἀπογραφῆναι ὑπὸ τῶν ζητητῶν τὰ ἡμέτερα ἔχειν. 705. 2. τῶν Ἐλευσίνάδε ἀπογραψαμένων eorum, qui cum nomen militiae dediſſent aduerſus Eleuſinem, h. e. aduerſus triginta tyrannos ibi concluſos, ſuſcipiendae, eoque vobiſcum in caſtra exiſſent, tamen ad partes tyrannorum transſugerunt, et cum iis oppugnationem in oppido Eleuſine tolerarunt. 767. 2. τὰ χρήματα ἀπογράψαι [in indices et tabulas referre] τὰ ἐκ τῶν πόλεων εἰλημμένα. 819. 10. πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα fragment. 10. 2.

ἀπογραφὴ cum nomen alicuius ad magiſtratum defertur, vt deſugientis militiam. 319. 1. inuentarium ſubſtantiae proſcriptae. 591. vlt. libellus accuſatorius de peculatu, ſeu de pecuniis publicis interuerſis 828. 3.

ἀποδεικνύναι] ἀποδεῖξαι μεγάλην τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. 113. 5. μεγάλην ἀντὶ μικρᾶς τὴν πόλιν. 119. 6. γνώ-

6. γνώμην ἀποδεδειγμένος. 400. 1. TAYLOR. νόμον legem proferre. 848. 1. 849. 1. et 9. τὰς ζημίας τούτων [ſcil. ἥσσας] ἀποδείξει clades acceptas his imputabit, a ſe ad hos deuoluet. 908. 11.

ἀπόδειξις] ἀπόδειξιν ἐποιήσαντο τοῦ ἑαυτῶν τρόπου. 395. 15.

ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ ſi ſincerus ſit locus. 177. 3. τῶν ἀπολογουμένων. 535. 13. 836. 2. λόγους ἐλέγχους. 616. 3. ταῦτ' αὐτοῦ ἀποδέχεσθε. 501. 7. TAYLOR. ἀποδέχεσθαι περὶ τούτων οὐ προσήκει ὑμῖν. 507. 3. τοὺς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεινοὺς ἀγρίως ἀποδέξησθε. 744. vlt. ἀποδέχεσθαι τὰς τοιαύτας κατηγορίας περὶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων. 846. vlt.

* ἀποδημεῖν peregre eſſe, proficiſci. 142. 9. ἐπιδημεῖν contrarium. TAYLOR. ἀποδημήσαντος ἐκείνου καὶ ἐν διαβολῇ γενομένου, ἐδημεύθη ἡ οὐσία. abſente domo. 635. pen.

* ἀποδιδόναι] ἡ αὐτὴ τιμωρία ἀποδέδοται τοῖς ἀσθενεστάτοις πρὸς τοὺς τὰ μέγιστα δυναμένους. 5. 8. εἰς τὸ δημόσιον ἀπέδοσαν. 395. 4. εἰς τὴν βουλὴν referre ad ſenatum. 712. vlt. TAYLOR. τιμωρίαν aſſignare, attribuere alicui poenam vt certam et propriam, quam violatus ab aggreſſore, vt ſibi debitam nulloque modo denegandam, repetat. 5. 8. τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου πάγου ὑφ' ὑμῶν ἀποδέδοται τὰς τοῦ φόνου δίκας δικάζειν. 32. 1. τῇ πατρίδι τὰ τροφεῖα ἀποδόντες. 124. pen. ἀπέδοσαν τὰ λοιπὰ εἰς τὸ δημόσιον reddebant, *ſie gaben das übrige an die gemeine Caſſe ab, oder zurück.* 395. 4. οὐχ ὅπως σκεύη ἀπέδοσθε. vendidiſtis, ſectioni ſubieciſtis. 634. 2. ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, ἃ οὗτοι τὰ μὲν ἀπέδοντο, τὰ δ' εἰσιόντες ἐμίαινον. 445. vlt. ἐπιστολήν, ἣν ἔδωκεν, ἀποδοῦναι ἐμοὶ mihi reddendam. 688. 1. δύο τάλαντα ἀποδοῦναι dependere, neceſſario reddenda, vt debita. 860. pen. ὕστερον τῶν ἔργων τὰς χάριτας ἀποδοῦναι. 885. 3. ὅτε χρήσαις [credi-

[creditoribus] ἀποδεδωκώς. 910. vlt. -πλείϛȣ ἀποδίδονται cariſſimi vendunt fr. 9, 12. εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησικλεῖ ν παλαιάς. fr. 8, 7. συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος [alii ἀποδȣ̀ς] τὸ ἀργύριον [dona colligens, et argentum renumerans] fr. 27, 25. ἀπέδοσαν αὐτὸν τοῖς ἀδελφοῖς. fr. 31, 10.

* ἀποδιδράσκειν vel ἀποδρᾶναι ἐκ τȣ̃ κινδύνȣ. 224. 3. 582. 6. ἀποδράσας ſi bene habet, 226. 2.

* ἀποδιοπομπεῖσθαι τὴν πόλιν. 255. v. not. 58. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον dixit Plutarchus in Lyſandro. TAYLOR. Sed fallitur. verbum hoc, non cum πόλιν, ſed aut cum ἀρὰν, aut cum φαρμακὸν cohaeret.

* ἀποδοκιμάζειν χειροτονηθέντα ϛρατηγόν. 451. 19. TAYLOR. reprobare, vt indignum, v. c. ſacerdotio. 790. 9.

* ἀποδύειν vel ἀποδύναι] φάσκειν θοιμάτιον ἀποδεδύσθαι. 390. 3. TAYLOR. ἀπεδύσατο εἰς τὴν αὐτὴν παλαιϛραν. fragm. 30. 2.

ἀπόθετος ὑμῖν φίλος ᾤμην εἶναι. carus imprimis, neque ad minutos quosque ſordidosque vſus vobis adhibendus, ſed parce cauteque vſurpandus, et ad raras ſummique momenti neceſſitates reſeruandus. 313. 4.

ἀποθνήσκειν] ἀποθανεῖν ἢ καμεῖν νομίμως ἅπασι κοινὸν ἀνθρώποις. fragm. 22. 13. καθ' ἑκάϛην ἡμέραν ἀποθνήσκοντα μὴ δύνασθαι τὸν βίον τελευτῆσαι. ibid. exempla huius v. a Tayloro annotata v. in θνήσκειν, quo ille retulerat.

ἀποκεῖσθαι] ἀποκειμένας παρ' ἑαυτῷ τεσσαράκοντα μνᾶς, quas ipſe ſeruabat apud ſe iacentes in depoſito. 626. 1.

* ἀποκινδυνεύειν] ἀλλ' ἀπεκινδύνευον τȣ̃το. 180. 2.

ἀποκλείειν] ὡς ἀπεκλείσθην ἐν τῷ δωματίῳ. 20. 6.

* ἀποκληρȣ̃ν magiſtratus per ſortem legere. σιτοφύλα-

φύλακας ἀποκληρῶτε. 722. vlt. ὡς ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον [regem ſacrorum] ἀποκληρῶσαι. 790. 8.

ἀπόκρισις [defenſio] fragm. 35. circa lin.

ἀποκρύπτειν] περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι. 276. 8.

* ἀποκτείνειν] ἀπέκτεινα. 170. 6. 491. pen. ἀπέκτεινεν. 397. 10. ἀποκτείνειε. 503. pen. ἀποκτείναντα. 496. 1. ἀπεκτόνασι. 348. 6. vbi male vulgo ἀπεκτείνασι. ἀπεκτονέναι. 344. 1. ἀπεκτονὼς 222. 8. ἀποκτενοῦντες. 497. 6. vſurpari aiunt technici in perfecto et aoriſto priori, in ſecundo non ita. quod arbitror verum eſſe. v. p. 448. not. 3. ἀπέκτεινον. 605. pen. ſed lectio videtur eſſe ἀπέκτειναν. TAYLOR.

ἀποκτιννύναι] ἀπεκτίννυον. 671. 3. vbi MS. ἀπεκτίννυσαν. TAYLOR. ἀνθρώπους περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο. 387. 2.

* ἀπολαγχάνειν abiudicare, ſententia ſua alicui ius aliquod derogare, eripere. 168. vlt. 169. 3. ἀπολαχεῖν [ſortem adire.] fragm. 28. 11.

* ἀπολαμβάνειν] accipere id, quod tibi debeatur. ἀπελάμβανον τοὺς τόκους 590. 4. χάριν. 609. vlt.

ἀπολαύειν] τῆς τούτων ἀρετῆς τὸ ἴσον τοῖς ἄλλοις ἀπέλαυσαν. 128. 4. ἀπολαύοντες τῶν τῆς πόλεως εὐτυχιῶν. 610. 4. τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων. fr. 5. vlt.

* ἀπολείπειν] ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν. me pone mala mea procul relicto, h. e. longe diſtante a ſcientia dedecorum meorum, me oblatam mihi contumeliam prorſus ignorante. 16. 5. ἀπολείπειν τοὺς διώκοντας magno interuallo pone ſe relinquere. 56. vlt. ἀπολιπεῖν τὰς τάξεις οὐκ ἐτολμᾶτε 526. 3. οὐδεμιᾶς στρατείας ἀπελείφθη. 684. 8. οὐδενὸς οὐδ' ἐνταῦθα κινδύνου ἀπελειπόμην. 686. 9. πῶς οὐκ αἰσχρὸν ὑμῖν καὶ ἥντινοῦν ἀπολιπεῖν δίκην omittere, non exerce-

exercere; ἥντινά τις παρὰ τούτων βούλοιτο λαμβάνειν. 435. 10.

* ἄπολις] μὴ ἡμᾶς ἀντὶ πολιτῶν ἀπόλιδας ποιήσητε. 694. pen.

ἀπολλύναι mulierem corrumpere, pellicere ad ſtuprum aliaque flagitia orationis ;inſidiis et conſuetudinis turpitudine. 11. vlt. βούλεσθε ἡμᾶς δικαίως μᾶλλον σῶσαι, ἢ ἀδίκως ἀπολέσαι. 655. 12.

ἀπολογεῖσθαι ἔργοις καλλίστοις, ὅτι οὐ τῇ αὐτῶν κακίᾳ — 120. 4. ἀνάγκη τὸν ἀπολογούμενον, κἂν ἐξ ἴσου ἀκροᾶσθε, ἔλαττον ἔχειν. 614. vlt. οὐκ ἂν δυνάμενοι ὑπὲρ τῶν σφετέρων ἁμαρτημάτων ἀπολογήσασθαι, ἑτέρων κατηγορεῖν τολμῶσι. 708. 3. ἀπελογησάμην ἔργοις. 714. 6. οὐχ ὑπὲρ αὑτῶν ἀπολογήσεσθαι, ἀλλὰ τούτων κατηγορήσειν. 719. 4. ἀπολογεῖσθαι περὶ τῶν ἑαυτοῖς πεπραγμένων πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς ἀδικοῦντας σώζειν πειρᾶσθαι. 866. 8.

ἀπολογία] ὃν ἔδει κοσμιώτατον εἶναι τῶν πολιτῶν, ἀπολογίαν ποιούμενον τὸν ἑαυτοῦ βίον τῶν τοῦ πατρὸς ἁμαρτημάτων. 542. 6. ἀναφέρειν τινὶ τὴν ἀπολογίαν conferre culpam ſuam in alium, eoque ſe purgatum ire. 434. 12.

ἀπολύειν] ἀπελύσω τὴν πρὸς τοὺς τριάκοντα αἰτίαν μείζω τὸν δῆμον κακὰ ποιήσας purgaſti, defendiſti. 496. 7. ἀπελύσατε τοὺς παρόντας. 583. 1.

* ἀπομάχεσθαι] ἐπειδὴ ἀπεμαχεσάμεθα. controuerſiam noſtram pugna diſceptauimus. 148. pen.

ἀπόμισθοι [mercede fraudati] fr. 21. 3.

* ἀπομισθοῦν fundum elocare. 268. pen.

ἀπομνύειν, iuratus infitiari. 573. pen.

ἀποπέμπειν φαρμακόν. 255. vlt. λακεδαιμονίους ἀπειλοῦντας, ὅταν μὴ ἀποπέμπωμεν αὐτοῖς τὰ χρήματα niſi mittamus ſtatas aeris debiti penſiones. 860. 6. ἀποπέμψας εἰς τὸν ἀδρίαν ὁλκάδα. 908. 7.

ἀπόπεμψις] *ἀποπέμψεως.* ſcil. *δίκη.* [actio repulſionis] fragm. 36

* *ἀπορεῖν*] *ἀποροῦντες μεταπεῖσαι αὐτούς.* 324. 5. TAYLOR. cum eos nullo modo poſſent a propoſito deducere. *ἀπορεῖν τοῖς περιεστηκόσι.* 96. 2. *οὐ γὰρ δή που τῶν τοιούτων γε λόγων ἀπορήσει, εἰ καὶ μαρτύρων ἀπορήσει.* 280. vlt. *ἀργυρίου εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρει.* ad claſſem expediendam, milites et nautas conducendos. 625. 12.

ἀπόρθητος] *μόνοι οἰκοῦντες ἀπόρθητον καὶ ἀτείχιστον καὶ ἀστασίαστον.* 914. 16.

ἀπορία] *τοῖς εἰς τοιαύτας ἀπορίας καθιστᾶσι.* 861. 7.

ἄπορος ἀγών. 260. 3. *ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπορωτάτην εἶναι ἀποδεῖξαι.* 261. 3. *ἀπορώτατος κίνδυνος* certamen forenſe imprimis impeditum et inexplicabile. 291. 4.

ἀπόῤῥητος] *ἀπόῤῥητα* de Cereris religionibus 252. 5. in Iure. 344. 5. in rebus politicis. 428. 6. 458. 4. *τὰς σπονδὰς ἀποῤῥηθήσεσθαι.* 722. 1. ſi lectio ſit ſincera. TAYLOR. Sincera vtique eſt. Sed locus hic non erat huc referendus, quo nil pertinet ſed ad *ἀπειπεῖν. οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι τῶν πολεμίων ἕνεκα ποιοῦνται τὰ ἀπόῤῥητα.* 428. 6. *ἐν ἀποῤῥήτῳ μηνύει.* 458. 5. *ποῖα ἂν ἀπόῤῥητα τηρῆσαι, ὃς οὐδὲ τὰ προειρημένα ποιῆσαι ἠξίωσε.* 888. vlt. *οὐδ᾽ εἴ τι ἄλλο τῶν ἀποῤῥήτων ἤκουσα.* probrorum ex illo genere, quae leges nolunt cuiquam ingeri. 344. 5.

ἀπόρως ὑμᾶς διαθείη. 452. 4. *μὴ περιιδεῖν ἡμᾶς ἀπόρως διατεθέντας.* ad incitas redactos. 611. 7.

ἀποσβεννύειν] *ἔφασκε τὸν λύχνον ἀποσβεσθῆναι.* 15. 2.

ἀποσπᾶν] *ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι τῶν οἰκημάτων ἀπεσπάσθησαν.* 634. 3.

* *ἀπο-*

* ἀποστερεῖν διακοσίας δραχμάς. 148. 18. TAYLOR.

ἀποστασίȣ fragm. 28. 1.

* ἀπόστολος de claſſe 625. 14. 643. 4. TAYLOR.

ἀποστρεφεῖν (ſic) fragm. 23. ſed leg. ἀποστερεῖ.

* ἀποσφάττειν ſupplicio afficere 497. 7. 506. 1. TAYLOR.

ἀποτίθεσθαι] ȣ̓κ εἰς τȣ̀ς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας fragm. 22. 10.

ἀποτίμημα [pignus] fr. 14, 5. 21, 10.

ἀποτίνειν ἕτοιμος ἦν χρήματα 31. 6.

ἀποτολμᾶν audere facinus, idem atque ſimplex τολμᾶν. 283. 17.

ἀποτρέπεσθαι a coepto deſiſtere. 143. 11. ἀποτρέπειν τȣ̀ς ἐξαμαρτάνοντας. ſc. a delinquendo. 416. 8. ἀλλ᾽ ὁρᾶτε τὴν ἡλικίαν αὐτȣ̃, ἣ καὶ τȣ̀ς ἄλλȣς δύναται ἀποτρέπειν. 666. 2. τὸ δέος καὶ ὁ φόνος τῶν πεποντθότων ἀπέτρεπε τȣ́των. 670. vlt. ȣ̓κ ἔστι τοσαῦτα χρήματα, ἃ ὑμᾶς ἀποτρέψει τȣ̃ τιμωρεῖσθαι. 834. 8.

* ἀποτυμπανίζειν. 481. 1. 489. 8. 490. vlt. TAYLOR.

* ἀποφαίνειν ὁμονοȣ̃σαν ἀντὶ στασιαζȣ́σης. 119. 7. ἑαυτῷ ζημίας. 274. 1. de computo. 635. 1. 640. 1. TAYLOR. ἔπιπλα ἀπεφαίνοντο. *wurden im Inventario angegeben.* 635. 1. ȣ̓δενὶ οἷόν τε εἰπεῖν, ὅτι διηρπάσθη, ἢ ȣ̓ δικαίως ἀπεφάνθη aut non bona fide apud quaeſtores aerarii indicata fuiſſe. 640. 1. παρ᾽ ὧν ἂν κερδαίνωσιν, ἀδικȣ̃ντας ἀποφαίνȣσιν. 669. 9. ἀποφαίνοντες τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς καὶ τὰς ἑαυτῶν εὐεργεσίας. 835. 2. ἐὰν ἀποφαίνωσι τȣ̀ς φεύγοντας πάλαι πονηρȣ̀ς ὄντας. 836. pen. ἀποφαίνειν indicare, deferre, εἴ τις τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βȣλεύειν. 869. pen. 872. 10. ἀπέφαινεν [in ratione retulit expenſum] ἑκκαίδεκα δραχμῶν ἀρνίον ἐωνημένον εἰς διονύσια. 906. 2. πρόσοδον μὲν ȣ̓δεμίαν ἀποφαίνων. 909. pen.

* ἀποφέρειν] ἀπεφέρετο ἐκ τȣ̃ δεσμωτηρίȣ τεθνεώς. 395. 2. τȣ̀ς φυλάρχȣς ἀπενεγκεῖν τȣ̀ς ἱππεύσαντας. ad vos deferre nomina in tabulis perſcripta, vel, vt Taylor reddidit *to bring in a Liſt.* 574. 2.

ἀποφοιτᾶν finem facere itandi ad ſcholam. fr. 38.

ἀποφρὰς] συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων nefaſtorum. fragm. 21. vlt.

ἀποχωρίζειν de reliquo exercitu deligere τάξεις, αἵ τινες βοηθήσȣσι. 581. vlt.

* ἀποψηφίζεσθαι conſtruitur fere cum genitiuo. 234. 5. 240. 1. 511. 12. TAYLOR. abſoluere. ἀπεψηφίσασθε τῶν καπήλων. 727. 3.

* ἄπρατον χωρίον rus emtorem non inueniens. 265. 1.

ἄπροικος] θελόντων τινῶν πάνυ πλȣσίων λαβεῖν ἀπροίκȣς. 622. 4.

ἀπροσδόκητος αἰτία. 259. 1.

ἀπροσδοκήτως ἧκον ἐξ ἀγρȣ̃. 14. 3.

ἀπροφάσιστος εὔνοια. fragm. 35.

ἀρὰν ἀπάγεσθαι diras a..erruncare, hominem piacularem a ſe amouere. 255. pen.

ἀργίας actio. fragm. 26. 30.

ἀργύριον συμβάλλεσθαι. 173. 5. κατατιθέναι. 171. vlt. στάσιμον. 360. 3. δόντες τῷ ῥήτορι. 492. vlt.

ἀργύρωμα] ἀργυρώματά τε καὶ χρυσώματα ἔτι ἦν διδόναι. fragm. 34.

ἄρειος πάγος] locus inſignis de Areopagitici ſenatus in cauſis caedium auctoritate. 31. vlt. Areopagitis ὑπὸ τῆς πόλεως προστέτακται τῶν μοριῶν ἐλαιῶν ἐπιμελεῖσθαι. 283. vlt.

ἀρέσκειν] ἀρέσκοντας τῇ πόλει ἐν τῷ τότε χρόνῳ. 621. 3.

ἀρεστὸς] τὰ ἀρεστὰ ὑμῖν αὐτοῖς αἱρεῖσθαι. 526. 4.

ἀρετὴ τῶν ἔργων. 91. 1.

ἀριθμεῖν] ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. fr. 5. vlt.

ἀριστᾶν καὶ πίνειν. 142. pen.

ἀριστεῖα ναυμαχίας λαμβάνειν ἀναμφισβήτητα. 105. 7.

ἀρκτεύειν [virginem decennem Mineruae conſecrare.] fragm. 34.

ἀρκτοῦρος. ſragm. 33, 3.

ἅρμα ἐν ταῖς σανίσιν ἐνεγέγραπτο. 795. 1. currus nota erat indicium actae militiae equeſtris.

ἁρμόττειν] εἰ καλός ἐστιν ὁ λόγος, πῶς οὐκ ἄν σοι ἁρμόττοι. Sic, in optatiuo, ibi leg. eſt. fr. 28. 22.

ἀρνεῖσθαι ὡς οὐκ ἀπέδωκα. 165. 2. μὴ συγχωρῆσαι. 166. 1. μᾶλλον ἐπιθυμεῖτε παρὰ τῶν ἀρνουμένων δίκην λαμβάνειν, [ſubaudi, ἢ παρὰ τῶν ὁμολογούντων] 724. 5.

ἀρνίον ἐωνημένον εἰς διονύσια. 906. 2.

ἀροῦν] οὗτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. [poſt ſtipulam terram arat ad triticum conſerendum.] fragm. 28, 8.

ἁρπάζειν τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης. fr. 36.

* ἀῤῥηφορία. 700. 6.

ἄρτος] ὄζειν κάκιστον τοῦ ἄρτου ἐδόκει. 190. 3.

* ἀρχαιόπλουτος] φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι. 652. 1.

ἀρχαῖον καὶ παλαιὸν νόμιμον. ius, ritus, non ſolum παλαιὸς antiquus, vetuſtus, ſed etiam ἀρχαῖος a principio inde, ex quo coepit exerceri, ſic, vt nunc ſolet, exerceri ſolitus. 253. 2. οὔτε τοὺς τόκους, οὔτε τὸ ἀρχαῖον [ſortem, *das Capital*,] ἀποδίδου. fragm. 4. 20.

* ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. 173. 7. Ita ἀμύνεσθαι τοὺς συνάρξαντας. 753. 8. vbi leg. τοὺς ὑπάρξαντας. Nam σ adhaeſit ex priori vocabulo. Inde procliue fuit ex συπάρξαντας, συνάρξαντας deſcribere. TAYLOR. ἄρχειν ὑφ᾽ ὑμῶν ἀξιωθέντες διπλάσια [ſcil. τῶν προαν-

ηλω-

ηλωμένων] κομίσωνται. 657. 8. κατηγορῦσιν αὐτοῦ, ὅτι πολλὰς ἀρχὰς ἦρξεν, ἀποδεῖξαι δὲ ὐδεὶς οἷός τ' ἐςὶν, ὅτι κακῶς ἦρξεν. 668. 3. ἀδικεῖ ὅςις ὀλίγας ἄρξας ἀρχὰς, μὴ τὰ ἄριςα ἦρξε τῇ πόλει. 668. pen. πρὶν ἐκείνων δῦναι δίκην, πάλιν ἄρχειν ἀξιοῖ. 787. vlt. ἐν τῷ δικαίως ἄρχειν ἕκαςον, ἥτε πολιτεία καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σώζεται. 794. 6. num cum genitiuo conſtruitur, vt in illo ταύτης δὲ τῆς ἀρχῆς μόνος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἄρχειν. 796. 5. ὐκέτι ὡς ἀρξόμενοι [id eſt ἀρχθησόμενοι] παρασκευάζονται, ἀλλ' ὡς ὑμῶν ἄρξοντες. 820. pen.

* ἀρχεῖον curia 325. 6. 331. vlt. TAYLOR. poſterior locus huc non pertinet.

ἀρχὴ τῦ βίυ δικαία. 76. 12. ἡγύμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιοτέραν τῆς παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίας. 444. 15. ἔχει τάλαντα πολλὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς ex honore, quem geſſit. 652. 4. δοκῦντάς τι ἐκ τῆς ἀρχῆς ἔχειν [ſcil. τῶν δημοσίων, ἀδίκως.] rem feciſſe e fraudulenta reip. adminiſtratione. 658. 3.

ἀρχεδάμειος πόλεμος. fragm. 11. 17.

* ἀρχιθεωρία] ἀρχιθεωρίας καὶ ἀῤῥηφορίας [ſcil. ἐλειτύργησα] 700. 6.

ἄρχων] κληρῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων fortiri in delectu nouem Archontum, quo ipſis adſcribar. 749. pen.

ἀσέβεια] περὶ ἀσεβείας ἀγωνιζόμενοι τηλικῦτοι γεγόνασι. 708. 2. προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλέα. 206. 2.

* ἀσεβεῖν] ἀσεβεῖσθαι τὺς θεύς. 63. 1. TAYL. deos violari impio quocunque facinore. παρακαλέσας αὐτὺς μάρτυρας ἠσέβυν. caedem commiſiſſem. 47. 6. omnis enim caedes iniuſta eſt etiam ἐν τοῖς ἀσεβήμασι. facinoribus impiis, infandis, quibus numen deorum violatur, qui genus humanum condiderunt, quo ſupereſſet, non quo interimeretur.

ἀσελ-

ἀσελγῶς διακείμενος, id eſt ἀσελγής. 751. pen.

* ἀσθενὴς de paupere. 5. 8. v. p. 876. not. 17. πράγματα ἀσθενέστερα. 449. vlt. TAYLOR.

ἄσμενος. 14. pen. ἀσμένη. 14. 10. ἀσμένως. 150. ant. 452. 5. TAYLOR. ἄσμενος ἐκάθευδον ſuauiter dormiebam et profundum, atque cupide, vt qui dudum opus habuiſſem quiete, eamque appetiſſem. 14. pen. ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. 14. 10. ἄσμενοι τὰς ὑμετέρας συμφορὰς ὁρῶσι. 721. 8.

* ἀσμένως 150. ant. ἀσμένως εἰρήνην ποιήσασθαι ὁποιαντιναοῦν. 452. 5. ἀσμένως εἶδον τὰς τῆς πόλεως συμφοράς. 706. pen.

ἀσπάζεσθαι] ἀσπασάμενοι τὰ ὕστατα τοὺς αὐτῶν. 469. 1.

ἀσπὶς] τὴν ἀσπίδα ῥίπτειν. 349. 6. τήν τε ἀσπίδα αὐτοῦ λαβὼν ἔῤῥιψε imperator militis improbi. 500. 5.

ἀστασίαστος, quietus, a ſeditione alienus. 113. 7. 914. 16.

ἄστικτον χωρίον [ager non ſignatus] fr. 6. 20.

* ἀστράβη] ἐπ' ἀστράβης ἂν ὠχούμην. 747. 6. et 10.

* ἀστρατεία] ἀστρατείας ἁλῶναι. 521. pen. ἀστρατείας γραφή. 557. pen.

ἀστράτευτος] τοὺς ἀστρατεύτους καταλέξας. 331. 2.

* ἀστυκὸς] ἀστυκαὶ δίκαι. 590. 9.

ἀσφάλειαν εἶναι δεῖν τοῖς ἱππεύουσι νομίζοντας. 578. 2. περὶ πλείονος ποιησάμενοι τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν, ἢ τὸν τῆς πόλεως κίνδυνον. 872. 11.

* ἀτακτεῖν. 529. 8.

ἀτείχιστος. 914. 16.

ἀτελὴς] οὓς ἡ πόλις παῖδας ὄντας ἀτελεῖς ἐποίησε. immunes fecit h. e omni releuauit onere contributionum pecuniariarum. 908. 3.

ἀτιμάζειν] ἀτιμαζόμενος τῷ γεγενημένῳ. 91. 4. δι' ὅ, τι τὲς ἀγαθὲς τιμᾶτε καὶ τὲς κακὲς ἀτιμάζετε. 888. 5.

* ἄτιμος] ἀτίμες τῆς πόλεως κατέστησαν. 397. 1. 523. 3.

ἀτιμᾶν, reddere aliquem ἄτιμον, efficere, vt infamia notetur. 366. 2.

ἀτίμως ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλών. 903. 12.

αὐθέντης [ſicarius] fr. 15. 23.

αὖθις [tempore poſt, impoſterum] ἀποδώσει χάριτας. 864. 2.

* αὔλειος θύρα. 20. vlt. 394. 5.

αὐλητρὶς. 171. 3.

αὐλία. idem quod αὔλειος θύρα. fr. 14. 18.

* αὐτίκα *for inſtance*, exempli cauſa, vel, ne longe eam. 646. vlt. 661. pen. 855. 2.

αὐτοκράτωρ πρεσβευτὴς περὶ τῆς εἰρήνης. 451. 13. et 18.

αὐτόματος] τὸ αὐτόματον αἰτιᾶσθαι. 223. pen.

αὐτομαχεῖν [ſuam cauſam agere] fr. 16. 15.

* αὐτε ibi. 58. 9. TAYLOR. eſt, eodem illo in loco, campoue, vbi dimicabant.

αὐτόφωρον] ἐπ' αὐτοφώρῳ ταῦτά μοι ἐπιδεῖξαι. 25. 3. quaeſtio quis ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀνδροφόνος ſit, agitatur in orat. in Agoratum. 503. 6. ſqq.

αὐτόχθων. 77. 1. ἀρετή. 105. vlt.

* ἀφαιρεῖν] ἀφαιρεῖσθαι. 459. pen. ἀφελόντες τὰς τιμωρίας τῶν θεῶν. 209. vlt. ἀφῃρέθητε τὰ ὅπλα. 444. 3. τὸν πατέρα ἀγαθὰ ἀφείλετο. 510. 5. ἀφαιρεῖσθαι et ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν. 736. 6. v. ἐξαίρετοι. TAYLOR. ἀφαιρεῖν pro ἀναιρεῖν de medio tollere, antiquare. 209. 2. ἀφαιρεθῆναι βίᾳ φησὶν vi ſe ait ab ara abſtractum eſſe. 463. 6. ἀφαιρεῖσθαι in libertatem vindicare hominem in ſeruitutem rapiendum, raptorique eripere. 735. 2. et pen.

ἀφαι-

ἀφανὴς αὐτῷ ἡ σωτηρία. 222. 7. ἀφανῆ καταστήσαντι τὴν ȣσίαν. *Sich nicht ankaufen.* oder, *ſeine Grundſtücken zu Gelde machen.* 684. vlt. τὴν ἀφανῆ ȣσίαν ἐνείμαντο, pecuniam et mobilia, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνȣν. 894. 11. fragment. 33. 1.

* ἀφανίζειν] ἐπειδὴ Ηρακλῆς ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη. 66. 2. TAYLOR. ἐλαίαν ἐκ τῆς γῆς ἀφανίζειν. 260. 4. 261. 2. ἀφανίζεται ὑπὸ τȣ́των. 610. 8. τȣ̀ς τὴν ὑμετέραν νομοθεσίαν ἀφανίζοντας. 868. pen.

ἀφειδεῖν] ἀφειδήσαντες τῶν σωμάτων. 187. pen.

ἀφέλκειν] ἀφέλκοντες ἀπὸ τέκνων καὶ γονέων καὶ γυναικῶν. 444. 11.

* ἀφιέναι] ἀφέμενοι τȣ͂ νεανίσκȣ. 146. 3. ἀφειμένȣς ἐγκλημάτων. 148. vlt. TAYLOR. ἀφιέναι τῆς αἰτίας. 267. pen. ἀφιέντας τὰς τῶν πατέρων ἁμαρτίας. 694. 2. ἐνιαυτὸν ἀφῆκεν ἁπασῶν λειτουργιῶν. 908. 4.

* ἀφικνεῖσθαι] εἰς τοσοῦτον τόλμης ἀφικέσθαι. 133. 3. τηνικαῦτα ἀφιγμένος. 26. 4. ἀφικνȣ͂μαι *redeo.* 143. 2. TAYLOR. ſcil. e peregrinatione domum, aut (vt p. 26. 4.) rure in vrbem. ἀφικνȣ͂μαι ὡς τὸν καὶ τόν. eo, venio ad domum huius, illiusue. 27. 7.

ἄφιλος ab amicis deſertus. 126. 2. 455. pen.

ἄφιξις. 90. 3.

ἀφίστασθαι et ἀφιστάνειν] ἀπέστησα αὐτȣ͂ τὸ μειράκιον. 148. 1. ἐπὶ τὰς νήσȣς ἀποστήσων ἔπλευσε. 544. 2. Χίȣς, ȣ͂ς ἀπέστησε. 547. 10. βȣλομένȣς ἀφίστασθαι. 547. 5. δȣ͂λον ἀφεστῶτα. 733. 7. TAYLOR. Significat animum alicuius ab aliquo oratione abalienare, ad defectionem ſollicitare. εἰς τȣ͂το μανίας, τηλικοῦτος ὤν, ἀφίστατο [pro ἐξίστατο, vel ἀφίκετο] fragm. 30.

ἀφορμὴ] ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τȣ͂ βίȣ πρὸς

τὰ

τὰ τοιαῦτα τυγχάνω χρώμενος. 757. 9. ἀφορμῆς δέομαι *ich brauche einen Anfang, einen kleinen Vorſchuſs, um etwas damit anzufangen.* fragm. 4. 12.

* ἀχάριστος] ἀχάριστα ἐμοὶ εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα. gratiam mihi apud vos periſſe ſumtuum a me in vos factorum. 703. 9.

ἄχθεσθαι τῇ συμφορᾷ. 91. 4. τί δεῖ ὑπὲρ τούτων νῦν ἄχθεσθαι, ἃ πάλαι προσεδοκῶμεν. 129. 1.

ἀχολία. 242. 4 lenitas animi felle vacans.

ἄχρηστος] σοφιστῶν ἔργα λίαν ἀχρήστων. 912. vlt. Egregie conuenit Libanii locus T. I. p. 672. τοὺς ἀντὶ τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς ἀσκοῦντας, ἀχρήστους ἀποκαλεῖ. per contemtum appellat, Anytus puta, inutiles, nulli rei habiles. Vnde conſtat, aetate Socratis, homines literis et culturae mentis deditos a vulgo per opprobrium ἀχρήστους fuiſſe appellitatos.

βαδίζειν] τηρῶν τὴν θεράπαιναν τὴν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν. 11. 5. οὐ δυναμένου δὲ βαδίζειν. fr. 31. 12.

βάθρον] οἱ τριάκοντα ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν βάθρων. 467. 6.

βακτηρία] δυοῖν βακτηρίαιν χρῶμαι. duobus baculis innixus ambulo, τῶν ἄλλων μιᾷ χρωμένων. 748. 2.

βαλανεῖον τὸ ἐν Σηραγγίῳ. fragm. 9. 23.

* βάλλειν] ἔβαλλέ με λίθοις. 140. 1.

βαρβαρικὸς καὶ ἑλληνικὸς παιὰν συμμεμιγμένος. 101. 2.

* βαρυδαιμονία. 172. 8.

βάσανον ἱκανὴν ἔχουσιν ἑκατέρας τῆς πολιτείας. 802. 6.

* βασιλεύειν] τὸν Κύπρου βασιλεύοντα. 226. 2. TAYLOR.

βασιλεύεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου eſſe in auctoritate atque poteſtate legum, ſeu iuris ciuilis, eique parere, velut regi. 78. pen. 105. 1.

βασι-

βασιλεὺς rex ſacrorum. *λαχεῖν βασιλέα*. 196. 3. *προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλέα*. 206. 2. *ξενοῦσθαι βασιλεῦσι*. 248. vlt.

βέβαιος] *ἡγούμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιοτέραν τῆς τῶν θεῶν τιμωρίας*. 444. 15.

βεβαιοῦν] *βεβαιοῦντες τοῖς θεοῖς τοὺς νόμους*. 227. 3. *μηδαμῶς τοῖς λέγουσι βεβαιώσητε λόγον τῶν πάντων πονηρότατον*. 692. 3.

* *βελτίων* et *κακίων* de domo et maioribus. *ἐκ βελτιόνων*. 367. 4. *βελτίονα ἢ πλουσιώτερον*. 622. pen. *κάκιον γεγονέναι*. 622. 5. TAYLOR. *βελτίων* et *ἀμείνων* homo frugi, vir bonus et honeſtus. *εἰ δ' ἐκεῖνοι δοκοῦσι βελτίους εἶναι, σώζοντες τοὺς φίλους, δῆλον ὅτι καὶ ὑμεῖς ἀμείνους δόξετε εἶναι τοὺς ἐχθροὺς τιμωρούμενοι*. 531. 1. *ἵνα βελτίων ὑφ' ὑμῶν νομιζοίμην*. 770. 1. 773. 13. *βέλτιστος*, ſupremus, editiſſimus, ordine, digniſſimus in republica. 5. vlt.

βηστὴς fragm. 33.

* *βίᾳ* cum genit. inuitus. *βίᾳ ὑμῶν ἐφάσκετέ με συνεῖναι*. 300. 6. *βίᾳ παρόντων πελοποννησίων* inuitis Peloponneſenſibus. 120. pen. Ita Xenophon Hellen. l. 3. init. *γνοὺς δὲ ὁ Μειδίας ὅτι οὐκ ἂν δύναιτο κωλύειν βίᾳ τῶν πολιτῶν*. inuitis ciuibus. TAYLOR. Locus p. 120. pen. male interſtinctus erat in edit. Taylori Londinenſi, ſic puta. *πρὸς ἀλλήλους βίᾳ, παρόντων* — quem errorem Taylor ipſe in indice ed. Lond. his verbis notans deprecatur [qui locus in editione noſtra male interpungitur, id quod tu reſtituas et ignoſcas oro] Fecit ipſe in editione Cantabrigienſi, et nos quoque fecimus, vt melius diſtingueretur.

* *βιάζεσθαι*] *βιαζόμενοι* conati. 332. 1. TAYLOR, legislator *τοὺς βιαζομένους ἐλάττονος ζημίας ἀξίους ἡγήσατο εἶναι ἢ τοὺς πείθοντας*. 36. 1. *βιασάμενοι πάντα ταῦτα* his religionibus omnibus atque vinculis ſpre-

tis atque perruptis. 255. 2. ἐβιάζετο καὶ οἷος ἦν ἐξαίρειν τὴν θύραν. fr. 24. 9.

βίαιος] ἔνοχος τοῖς βιαίοις legibus, de vi obnoxius. 736. 4. TAYLOR. ὡς βίαιος εἰμι καὶ ὑβριστὴς καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος. 751. pen.

βιαιότης] εἰς τοῦτο βιαιότητος ἦλθον. 735. 8.

βιαίως καὶ παρανόμως διατεθέντες. 335. 1.

βιβλίον ſiue eſt *eine Brieftaſche*, pugillares, pyxis in modum libelli conformata, in quam condi poſſunt epiſtolae, aliaeque eiusmodi ſchedae, ſiue eſt, *ein Dokument*, *Urkunde*, vnde res in iudiciis demonſtrandae confirmantur. prior ſignificatio videtur p. 902. 1. obtinere, in iſtis τοὺς παῖδας ἐντυγχάνοντας βιβλίῳ ἐκβεβλημένῳ. poſterior in iſto fragmentulo περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς. p. 11. 3. Fraudem hanc inter aduerſarios litigantes cauſidicosque frequenter fuiſſe verſatam, vt alii aliis furto ſubducerent chartas, in quibus cauſarum cardines verterentur, et momenta decidendi librarentur, videtur ex hoc loco poſſe colligi, et ex actione Apollodori in Stephanum, apud Demoſthenem.

* βίος res familiaris. βίον τοῖς συκοφάνταις διανέμει. 228. 3. βιοῦν τὸν βίον ἀβίωτον. 228. 4. TAYLOR. τοῦ βίου λόγον διδόναι. 741. 2. σοφιστῶν ἀχρήστων καὶ σφόδρα βίου δεομένων. 912. vlt.

βιῶναι] εἰς ἔλεγχον τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων καταστῆναι. 571. 1.

βλάπτειν] τοσοῦτον μόνον ἡμᾶς ἔβλαψαν, ὅσον ἐν τῷ παρόντι. 863. 3.

βοᾶν] βοῶντα καὶ κεκραγότα. 146. 2.

βοηθεῖν] βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια. 186. 5. βοηθῶν οἷς ἐξημάρτηκε. 297. pen. τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. 714. pen. βοηθεῖν εἰς, ἐπὶ etc. v. ἐπί. TAYLOR. ἐπ' Ἀρτεμίσιον ἐβοήθησαν. 94. 9.

βοη-

βοηθὸς τοῖς νόμοις. fr. 21. 27.

* βοηλάτης 277. vlt.

βουκεφάλειος] σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλεια. fr. 15. 9.

βούλεσθαι] ὡς μὴ βουλόμεθα πράττοντες. 875. 3.

βουλεύειν pro ἐπιβουλεύειν. 160. 1. ἐκ τῶν ἡμαρτημένων περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι. 58. 6. βουλευσάμενοι κακῶς περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν, περὶ τῶν ὑμετέρων δημηγοροῦσι. 552. 13. βεβουλεῦσθαι ἐκείνους [vel, prout Taylor legi vult, ἐκείνοις] ὀρθῶς illos ſapiente certoque viſos eſſe conſilio. 703. 10. ἀποφαίνειν εἴ τις τινα οἶδε τῶν λαχόντων οὐκ ἐπιτήδειον ὄντα βουλεύειν. 869. pen. 872. 10. οὐ φημὶ δίκαιον εἶναι ἄλλους περὶ ἡμῶν βουλεύειν, ἢ — 871. pen. μετ' ἐκείνων βουλεύειν ἀξιούτω. 880. 3. οὐ περὶ τοῦ βουλεύειν, ἀλλὰ περὶ τοῦ δουλεύειν ἐκινδύνευον. 886. 8.

βούλευμα] ἀδελφὰ τὰ βουλεύματα τοῖς ἔργοις. 119. 9.

βουλευτήριον. 656. 8. 664. 2.

* βραχὺς] βραχὺ κέρδος. 275. 5. TAYLOR. id eſt μικρόν. καθ' ὅσον ἂν βραχὺ, [id eſt εἰ καὶ βραχύ τι] ἕκαστος δύνηται. 510. pen.

βωμὸς] ἱκέται ἐπὶ τὸν βωμὸν [Miſericordiae puta] ἐκαθέζοντο. 69. 2. ἐπὶ τὸν βωμὸν [Mineruae puta] Μουνυχιᾶσιν. 460. 3. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἰέναι. fragm. 17. 2.

* γαμεῖν 810. 3. ἔγημε 623. vlt. γῆμαι 8. pen. 621. pen. TAYLOR.

* γὰρ] v. ἀλλά. TAYLOR. Significat *igitur*, *itaque*, cum narrationem ingredimur, a praefatione ad ipſam rei propoſitae tractationem transeuntes. 8. 7. 55. 4. 263. 4. 300. 6. 344. vlt. 449. pen. 536. 1. 871. 8. fragm. 32. 25.

γεῖσον] τοῦ γείσου συντετελεσμένου [tecto perfecto] fragm. 26. 1.

γείτων] ἐκ τῶν γειτόνων. ab aliquo vicinorum. 15. 3.

γένος] τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀρχὴν τῦ γνωρίζεσθαι ἀπ' ἐμῦ λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σῦ τὴν δόξαν ἔστησε. fragm. 19. 2.

γεωργεῖν deditus eſſe rei ruſticae colendae. 674. 3.

γεωργὸς ἀγαθὸς ἦν ὁ πατήρ. 693. 2.

γῆ, fundus, praedium, rus. γῆν πριάμενος, ἐκ τῶν προσιόντων τὺς παῖδας τρέφειν. 906. vlt.

γῆρας] ἡ φύσις νόσων τε ἥττων καὶ γήρως. 130. 2.

* γηροτροφεῖν] ὑπὸ τῶν παίδων γηροτροφηθέντες. 470. antep.

* γίνεσθαι] ἱερῶν μὴ γινομένων, quid ſit, p. 68. 1. interrogat Taylor in indice ſuo. τὺς μήπω γεγονότας δεδιέναι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι 259. pen. plusquam ſophiſtica ἔννοια. κάκιον γεγονέναι loco ignobiliore natus eſſe. 822. 5.

* γινώσκειν] ταῦτα ὐ μόνον παρ' ὑμῖν ἐγνωσμένα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι ſtatuta, ſancita. 5. 5 εἰρήνην ἦλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἔργῳ μαθόντες ἔγνωμεν. 453. 6. quam tetra ſc. atque peſtiſera fuerit.

* γλάμων lippus. 536. 2.

γλαυκὸς] τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι. fr. 35.

γλῶττα] ἡ γλῶττα νῦν ὔτε πολὺν ὔτε μικρὸν ἔχει. fr. 38.

* γναφεῖον fullonia. 145. 1. ἐλθὼν ἐπὶ τὸ γναφεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζετο. 729. 3. εἰς ὑποδήματα καὶ γναφεῖον. 905. 5.

* γναφεύς. 145. 6.

γνησίως vere, reapſe, ſenſu vocabuli ſtrictiſſimo. 128. 5.

γνώμη] εἰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοιτε, ἣν περὶ ὑμῶν αὐτῶν. 4. 1. λέγοντας ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν γνώμαις. 55. 1. γνώμην τὴν αὐτὴν ἔχειν ἥνπερ πρότερον. 72. vlt. ταῦτα μιᾷ γνώμῃ πάντες γνόν-

γνόντες. 85. 5. prudentia, ſollertia. 202. 1. τίνες ἂν τῶν ἄλλων ἑλλήνων τέτοις ἤρισαν γνώμη. 105. 8. γνώμη χρῶνται ea ſunt mente praediti, hi ſunt ipſis animorum ſenſus, ſtatuunt ita ſecum, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐςιν, ἐν ῇ τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσι. 872. 5. γνώμης ἀπόδειξιν ἐν τῷ καλλίςῳ τῆς ἑλλάδος. 911. vlt. τῇ αὐτῇ γνώμῃ χρωμένυς [concordia] τῆς σωτηρίας ἀντέχεσθαι. 914. 6. pro γνώσει cognitione iudiciali, ſententia iudicum. γνώμη δικαςηρίυ καταγνωσθείς. fr. 4. 21. γνώμην τὴν ἐναντίαν [ſcil. τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις] ἔχει περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν. fr. 37.

γνώριμος, nobilis, clarus, celeber, ſpectabilis. 329. 1.

γόνυ] πρὸς τὰ γόνατα πίπτειν. 23. 2. ἐκεῖνον κατέθηκεν ἐπὶ τοῖς γόνασι τῦ παυσανίυ. 605. 1.

γράμμα] τὰ γράμματα τέτων *die Originale, Handſchriften, Documente, Obligationsſcheine darüber,* ἐπέδειξεν. 901. vlt. γράμματα chartae, in quibus perſcriptae eſſent rationes acceptorum et expenſorum ἀντὶ χρημάτων ἀποδείξεις. 906. 12. μόλις παρ᾽ αὐτῦ παρέλαβον τὰ γράμματα. rationem geſtae tutelae literis conſignatam. 908. pen. ὑμεῖς μὲν οἴεσθε ταῦτα τὰ γράμματα καὶ τὴν ςήλην εἶναί τι σεμνόν. hanc inſcriptionem ſtatuae meae inſculptam. fr. 19. 28.

γραμματεῖον] φάσκων τὰ ναυτικὰ χρήματα ἐκ τέτων τῶν γραμματείων [*Documenten, Brieffſchaften*] κομίσασθαι. 897. 3.

γραφὴ actio forenſis in aliquem ſuſcepta, ὅτε γὰρ συκοφαντῶν με γραφὰς ἐγράψατο. 45. vlt.

* γυμνασιαρχεῖν εἰς προμήθεια. 699. 7.

* γυναικωνῖτις. 12. 3. 139. 3. fragm. 33.

γυνὴ] διαθέσεως, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, ὃ παρανοῶν, ὅδὲ γυναικὶ πεισθείς. fr. 29. 33.

γωνιασμὸς] ἐςὶ δὲ κάμψαντι τῦ τείχυς γωνιασμός. fragm. 24. 5.

δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς. 130. 2. *ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησεν.* 486. pen.

δαὶς] *δᾶδας λαβόντες ἐκ τοῦ ἐγγυτάτου καπηλείου.* 27. vlt.

δάκτυλος] *ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους.* fragm. 6. 1.

δάμαρ] *ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι*|*τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβών.* 33. 1.

δανείζειν] *πολὺ μᾶλλον, ἃ ἂν δανείσηται, ἑαυτοῦ νομίζει εἶναι, ἢ ἃ ὁ πατὴρ αὐτῷ κατέλιπεν.* fr. 5. 15.

* *δαπανᾶν χρήμασι.* 863. 11. TAYLOR. *δαπανώμενος τοσαύτας δαπάνας.* 699. 2. *ἐδαπανῶμεν πλείω τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως προσαττομένων.* 769. vlt. *πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφήν.* 898. 2. *τὰ τῶν ἑλλήνων σώματα τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων.* 914. 3.

δαρεικὸς numus aureus. 391. 2.

δασὺς locus obſitus arboribus. 266. 2. *τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας.* fragm. 34.

δατητὴς] *εἰς δατητῶν αἵρεσιν* [ad diuiſorum electionem] fr. 7. 1.

δεῖγμα] *ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα. ἐν κλίνῃ.* fr. 31. 12.

δείδω. ἔδεισε. δείσας. δέδοικα. δεδοικότες. ἐδεδοίκει. δεδιέναι. δεδιώς. δεδιότες. δεδιότας. ἐδεδίεσαν. Has formas omnes nil piguerat Taylorum, non modo proponere, ſed etiam locum cuique adſcribere Lyſiae, vbi legeretur. Me piguit operae, moleſtae mihi certe, et, ni fallor, omni modo infructuoſae, locos illos omnes requirere, paginasque meae editionis accommodare. Eiusmodi nugas ſi captamus, nae vereor maiorem in modum, ne bonas literas graecas contemtui atque irriſui omnium exponamus. Ego vero hoc ago. *οὐδεὶς ἔδεισεν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος κινδύνου* nemo habuit, quod

quod metueret. 90. 5. δεδιέναι τὰ πεποιημένα. poenas facinorum exhorreſcere. 214. vlt.

δειλαῖος] πῶς οὐκ ἂν δειλαιότατος εἴην. 756. vlt.

δειλία] οὕτω σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δειλία. 371. 2.

* δεῖν] τοσούτου δέω ἱκανὸς εἶναι λέγειν. 586. 3. τοσούτου δεῖ λοιδορία τις γεγονέναι. 46. vlt. τοσούτου ἐδεήσεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων. 139. 10. οὕτω πολλοῦ ἐδέησε κριθῆναι. 394. vlt. πολὺ γὰρ δεῖν ἔφη. 311. 9. πλαταιεὺς εἶναι πολλοῦ δεῖ. 736. 10. πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν. 738. v. not. 2. † δεῖσθαι. οὐδὲν δέομαι λόγων. 25. 3. μικρῶν ἐγκλημάτων δεόμενοι. 108. 2. οὔτ᾽ ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. 106. vlt. TAYLOR. δεῖν oportere, indigere, carere, deeſſe. δεῖσθαι χρημάτων. 387. 1. βούλονται γὰρ πάντες ὑπὸ τῶν παίδων θεραπεύεσθαι μᾶλλον, χρήματα ἔχοντες [*ihres Geldes wegen*] ἢ ἐκείνων δεῖσθαι ἀποροῦντες [*als ſelber Noth leiden, und den Kindern in die Hände ſehen müſſen.*] 638. 4. ἡμῶν πρὶν καὶ δεηθῆναι, πεπείρασθε οἷοι ἐσμὲν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. σφόδρα βίου δεομένων. 912. vlt. οὕτω πολλοῦ ἐδέησα τῶν τετρακοσίων γενέσθαι, ὥστε — 845. 4. οὐδὲν δεόμενος εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. me haud iuuare iure experiri. nulla me teneri cupiditate ſuſcipiendae actionis forenſis. *ich begehrete gar nicht zu proceſſiren. mir wäre gar nichts dran gelegen.* fr. 10. 18. b) vincire. διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι [ſcil. τὰς θύρας] fragm. 16. 9. συναρπάσαντες ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. fr. 30. 23.

δεινὸς καὶ ἀκριβής. 272. 4. οἰκονόμος δεινή. 10. vlt. περὶ τούτο γὰρ δεινὸς εἶ. 349. 4. δεινὸν ἦν [periculoſum, capitale erat] τῶν τεθνεώτων ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἐλθεῖν. 238. 3. ἡ ὑπόλοιπος ἐλπὶς — ἐν οὕτω δεινῷ καθέστηκε ad finem tam lugubrem decidit. 617. 7. ἐγγὺς τῶν δεινῶν γίνεσθαι. 72. pen.

δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1.

δειπνοφόρος. fragm. 36.

οἱ δέκα decemuiri, qui poſt triginta tyrannos Athenis, in vrbe, ad breue tempus dominati ſunt. 771. vlt.

δεκαδοῦχος [decemuir] fr. 14. 15.

* δεκάζειν largitionibus corrumpere, ὡς πεντακόσιοι αὐτοῖς εἴησαν δεδεκασμένοι. 834. 3.

δεκάτη] ὥστε τῇ θεῷ [Mineruae] τὰς δεκάτας ἐξαιρεθῆναι. 686. 5.

δεκελειόθεν. 730. 2. 731. 4.

δένδρον] δένδρα τεμεῖν [ſcil. agri Attici] καὶ πρὸς τὰ τείχη προσβαλεῖν [Athenarum puta] 546. 1.

* δεξιοῦσθαι ἀλλήλους. 100. 3.

δέος] τοῦ δέους ἀπαλλάξαντες. 75. 3. δέη πολλὰ καὶ κινδύνους ἐπιπέμπει ὁ θεὸς τοῖς ἀδικοῦσι. 217. 5. τὸ δέος τῶν κατηγόρων. metus ab accuſatoribus, 681. 2. 683. pen.

δερμιστὴς [vermis] fragm. 16. 27. vel potius δερμηστής.

δεσμὸς] δεσμοῦ τιμήσασθαι. 221. 4.

* δέχεσθαι] δεξαίμην malim. 365. 1. οὐκ ἂν δεξαίμην [id eſt ἀνασχοίμην] ὑβρισθῆναι non facile patiar. 703. 3. pro θέλειν aut προαιρεῖσθαι. 778. 3. 782. 7. ἀναγκάζεται ἡ βουλὴ εἰσαγγελίας δέχεσθαι. 861. 3.

* δῆλος] δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι. 441. 3. ita fere ἄδηλος. τοὺς παῖδας ἀδήλους εἶναι ὁποτέρων τυγχάνουσιν ὄντες. 38. vlt. TAYLOR. οὔπω δῆλος ἦν, παῖς ὤν, ὁποῖός τις ἔσται. 528. 2.

δηλοῦν] περὶ ἑνὸς εἰπών, περὶ ἁπάντων ἐδήλωσεν. 348. 8.

δημαγωγὸς] δημαγωγῶν ἀγαθῶν οὐκ ἐστι τὰ ὑμέτερα ἐν ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς λαμβάνειν 812. 7.

δήμαρχος [pagi rector] fragm. 25. 28.

* δημεύειν] εἰ ἑωρᾶτο σωζόμενα τὰ ὑπὸ τούτων δημευόμενα. 610. 6. ἀποδημήσαντος ἐκείνου καὶ ἐν διαβολῇ γενομένου ἐδημεύθη ἡ οὐσία. 625. pen. 861. 3.

δημη-

δημηγορεῖν] βȣλευσάμενοι κακῶς περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν, περὶ τῶν ὑμετέρων δημηγορȣ̃σι. 552. 13.

δημιόπρατος] ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων. [pro iis, quae publicitus vaenum dabantur] fr. 16. 6.

δήμιος carnifex. τῷ δημίῳ παρέδοσαν. 480. vlt.

δημιȣργὸς artiſex, faber artis cuiusque. 754. 5.

δημοκρατικὸς] ȣ̓δεὶς ἀνθρώπων φύσει ȣ̓́τε ὀλιγαρχικὸς, ȣ̓́τε δημοκρατικός. 762. vlt.

δῆμος] ἐν τῷ δήμῳ in concione κατείποιεν τὰ ἑαυτῶν ἐπιτηδεύματα. 708. pen. οἱ κατέμειναν ἐν τοῖς δήμοις in pagis vel municipiis. 882. 4.

* δημόσιος ſeruus publicus. 836. vlt.

δημοτεύεσθαι] ἠρόμην ὁπόθε δημοτεύοιτο. quo e demo ſeu municipio ſe dictitaret oriundum. 729. pen. δημοτευόμενον δεκελειόθεν. 731. 4.

* δημότης municipalis. χρηςὸς ἀνὴρ περὶ τȣ̀ς δημότας. 664. 5. 674. 7. 675. 3.

* δημοτικὸς reipublicae ſtudioſus. 684. 6. δημοτικώτερος. 674. vlt. TAYLOR. δημοτικωτάτους ἡγεῖσθε τούτους, οἵτινες ὁμονοεῖν ὑμᾶς βούλονται. 777. 10.

* διὰ. ἥκοντα διὰ χρόνȣ. 14. 10. δι' ἡμῶν. a nobis. 264. 2. ἀπολέσαι παρεσκευάσαντο τὴν πόλιν, εἰ μὴ δι' ἄνδρας ἀγαθȣ̀ς. *if it had not been for ſome brave Men.* 423. vlt. TAYLOR. V. infra ſub v. εἰ. Simile eſt illud Libanii T. I. p. 842. 16. ὡς, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀσκλήπιον. [ſubaudi ἐσώθην] ᾠχόμην. quaſi de me actum fuiſſet, niſi per Aeſculapium ſtetiſſet, h. e. niſi Aeſculapius intercedens me ſeruaſſet.

διαβάλλειν] διαβεβλημένος a mala fama in inuidiam et contemtum adductus atque a priore poteſtate deiectus. 283. 7. διαβεβλῆσθαι opponitur τῷ εὐδοκιμεῖν. 303. 3. ὅςις ἐκείνῳ διεβέβλητο τοιαῦτα ἐπιτηδεύων, ὃς τȣ̀ς ἄλλȣς ταῦτα ἐδίδασκε. 538. 2. τοῖς ἀδίκως διαβεβλημένοις ἡγȣ̃μαι τούτους εἶναι μεγίςων

ἀγαθῶν αἰτίας, οἵτινες ἂν αὐτὰς ἀναγκάζωσιν εἰς ἔλεγχον τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων καταϛῆναι. 871. 1.

διαβιβάζειν ναυσί. 92. 5.

διαβολὴ πάντων ἐϛὶ δεινότατον. 615. pen. ἐκ ἐδὼς τὴν ἐσομένην διαβολὴν offenſionem. 621. 4. ἀποδημήσαντος ἐκείνε καὶ ἐν διαβολῇ γενομένε ἐδημεύθη ἡ ἐσία. 635. pen. τὰς τέτων [id eſt τὰς περὶ τούτων] διαβολὰς ἀποδέχεσθαι. 768. pen.

* διαγίγνεσθαι] χρόνε μεταξὺ διαγιγνομένε, interiecto, intercedente. 16. 4. μετὰ ταῦτα διεγένοντο τετταρες ἢ πέντε ἡμέραι. 25. pen. 151. 5.

διαγινώσκειν pro ſimplici γινώσκ. decernere, ſtatuere, pronunciare. 160. 5. διαγ. περὶ τε πράγματος. 280. 14. praeſertim vbi de multitudine iudicum vſurpatur, cum in vtramque partem diſceptatur, vnoquoque ſuam ſententiam dicente. οἱ ἄριϛα διαγνεῖεν περὶ σφῶν αὐτῶν. 664. 8. diſcernere. 752. 1.

* διαγράφειν δίκην irritam facere litem, debilitare. 593. 10. διαγράψασθαι [actionem expungere] fr. 26. 24.

διαδέχεσθαι] μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις ϛρατηγοῖς παρέδοσαν. 485. vlt. τὸν διαδεξόμενον αὐτὴν ἔπω δύναμαι κτήσασθαι. qui eam artem a me doctus porro propaget. 743. vlt.

* διαδικασία contentio in iure, praeſertim priuati cum republica, ſuper bonis, quae actor contendat per nefas eſſe publicata. 588. vlt.

* διαδίκασμα] τὸ διαδίκασμα ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι peto, vt in hac mea cum republica contentione litem ſecundum me detis. 597. 5.

* διαδύεσθαι ſubterfugere, elabi, vel ſaltim conari erepere. τοῖς διαδυομένοις τὰς λειτεργίας, qui malis artibus obtinent, vt elabantur e neceſſitatibus et veluti laqueis munerum praeſtandorum. 703. 8.

διάθεσις idem, quod διαθήκη, teſtamentum, diſpoſitio

ſitio teſtamentaria. πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τȣ̃ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν. fr. 29. 31.

διαθήκην αὐτῷ δίδωσι. 894. pen.

* διαιρεῖν diſtrahere, demoliri. διαιρεῖν τῶν τειχῶν [ſcil. μηδὲν] 451. 14. 453. 10. οἱ διαιρεθέντες τῶν βȣλευτῶν. 459. 3.

δίαιταν τοῖς φίλοις ἐπιτρέπειν. 893. 10. fr. 10. vlt. ibi enim δίαιταν eſt leg. non διαιτᾶν.

* διαιτᾶσθαι habitare, commorari aliquo in loco, vbi rerum tuarum ſatagas. ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. 13. 4. ἐν Πειραιεῖ διῃτῶντο. 897. 7. τὰς θυγατέρας ἀξιȣ̃τε διαιτᾶσθαι. [de filiis aliquid certi ſtatuere.] fragm. 13. 13. Sed vereor ne Taylor ita vertens errauerit, ſi nihil aliud, in *filiis* certe. volebat, aut certe debebat *filiabus* dare. Verum διαιτᾶσθαι videtur h. l. ſignificare *elocari*, *verthan werden*, wie man eine Weibsperſon verthut, weg thut, an den Mann bringt. Aut μεθ' ὑμῶν διαιτᾶσθαι vobiscum, inter vos verſari. μετὰ τῶν ἐλεοκόπων διαιτώμενος [habitans] fragm. 13. 30. ἐξ ἀγρȣ̃ ὁπότεν ἔλθοι, παρ' ἡμῖν διῃτᾶτο. fr. 14. 12.

διαιτητὴς] ἕως τὸν περὶ τῶν διαιτητῶν νόμον ἔθεσθε. fr. 11. 1.

* διακεῖσθαι] ὀλιγώρως. 6. 3. ἠλιθίως. 13. vlt. οἰκείως. 43. 1. δεινῶς. 172. 10. ἀνοήτως. 355. 5. ἀδίκως καὶ παρανόμως πρὸς τȣ̀ς ἄλλȣς. 551. 5. ἀηδῶς, κακῶς. 571. 5. φιλοτιμότερον τȣ̃ δέοντος. 585. 6. πιϛότερον πρὸς ἐκείνȣς ἢ πρὸς ἡμᾶς. 607. pen. ὁμοίως ἐμὶ διακειμένȣς. 745. 2. λίαν ἀσελγῶς. 751. pen. λίαν ἀπόρως. 752. 5. χαλεπῶς. 797. 9. ȣ̃τω διακεῖσθαι ὥϛε — 156. 10. 497. 10. ὅμως καὶ ȣ̃τω διακείμενοι *tough in ſo deplorable a condition*. 430. 9. TAYLOR. τȣ̃τω τῷ τρόπῳ διέκειτο πρὸς τȣ̀ς πολίτας inuerſe dictum, pro τȣ̃τῳ τῷ τρόπῳ διέκειντο

κειντο πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται. 500. pen. τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις. fr. 22. 9.

διακελεύεσθαι hortari. διεκελεύσαντο τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν. 779. vlt.

διακλέπτειν τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν. in defenſione ſui ſtatum cauſae ita conturbare, aliena admiſcendo, vt reus ad accuſationis capita caueat accedere, ſed ea ſedulo deuitet atque diſſimulet, ſtudeatque memoriam criminum ſibi obiectorum animis auditorum et iudicum eripere. 788. 5.

διακονεῖν de ancilla a pedibus, quae adhibeatur allegationibus, *zum Verſchicken;* e. c vt in forum eat obſonatum. 18. 2.

διακωδωνίζειν] διακωδωνισθέντες. [explorati] fr. 37.

διακωλύειν μὴ σώζεσθαι [id eſt ὥστε μὴ σώζ.] 696. pen.

διαλαμβάνειν inter ſe comparare, vt conſules Rom. prouincias olim comparabant, h. e. partiri, aut ſortiri. τὰς οἰκίας. 387. vlt. διαλ. τοὺς νόμους ταύτῃ ſic adminiſtrare, verſare, exercere, diſpenſare. 520. 8.

* διαλέγεσθαι] οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτῷ ὡς ἀλιτηρίῳ διελέγετο. 499. 1. μικρὸν διαλεγόμενοι. ſubmiſſe, aut pauca loquentes in ſermonibus. 584. 2. [διαλ. de oratione forenſi. 584. 2. v. not. 45.] poſtrema haec ex indice Taylori repetii.

* διαλύειν] διαλελυμένος φανερῶς περὶ τούτων reconciliatus in gratiam, vetuſtis ſimultatibus amica compoſitione obliteratis. 166. 1.

* διαμαρτύρεσθαι] διεμαρτυρήθη μὴ πλαταιεὺς εἶναι. agebatur in eum διαμαρτυρία, cum eſſet, qui actioni obnunciaret, negans eum Plataeenſem eſſe. 7,6. pen.

διαμάχεσθαι ὑπὲρ τοῦ δικαίου ὑπὲρ τῶν ἀσθενεστέρων 71. 2. conf. 76. 11. περὶ τούτου. 164. 1. 890. 3.

διαμνη-

διαμνημονεύειν. 737. 7.

διανέμειν τὸν αὑτοῦ βίον τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς συκοφάνταις. 228. 3. τοῖς παισὶν, οὐ κτησάμενος, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαβών. 638. 1. ἕτεροι δὲ καὶ ταῦτα διανεμοῦνται, ὥσπερ καὶ τἄλλα inter ſe diuident, nihil eorum ad vos peruenire ſinent. 704. 11.

διάνοια ἀνθρώπων. 93. 1. ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχειν. 742. 1. διάνοια θεῶν. 115. 5. τοὺς ἔτι νέους καὶ νέαις ταῖς διανοίαις χρωμένους. 752. vlt. τὴν διάνοιαν ἔσχον [id eſt διενοοῦντο] fr. 22. 3.

διαπλεῖν. 394. 12.

* διαπράττεσθαι κατὰ τοὺς νόμους περὶ αὐτῶν. 148. 4. lege agere. μέγα τι ὡς διαπράξασθαι conſecuturum. 477. 8. 579. pen. οὐ μόνον τούτῳ διαπράττεσθε. *make for him.* 511. pen. id quod in ſuperioribus erat συμπράττειν. v. συμπρ. TAYLOR. διαπράττεσθαι βίᾳ. 38. 3. πάντων διαπεπραγμένων re iam peracta. 12. 9. διαπρ. λαθών. 273. 3. τὰ ὀνόματα σφῶν αὐτῶν διαπράττονταί τινες, δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι, προσγραφῆναι εἰς τὴν στήλην. 492. vlt. 849. 9. οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον. verum tamen ipſis in mentem nunquam venerat, vt laborarent ſeſe miſeros reddere. fr. 22. 3.

διαρπάζειν. 640. 1.

διαῤῥήδην εἴρηται. 32. 2.

διάρχειν] διῆρξα [ad finem geſſi magiſtratum.] fr. 25, 12.

* διασκάπτειν τὰ τείχη. 453. 11.

διασώζειν] διασώζεσθαι δόξαν. 124. 4. διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται. fr. 18. 8.

διατειχίζειν] διατειχιζόντων τὸν ἰσθμόν. 106. 5.

διατιθέναι] διατίθεσθαι ἀνοητότερον πρὸς τὸ μειράκιον. 136. pen. δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1. εἰ διαθείη ἡμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν. 452. 4.

452. 4. 611. 8. † teſtamento dare, legare. 469. 8. et forſ. 640. 3. v. not. 96. et cl. Markland ad locum. TAYLOR. *διατεθέντες* [id eſt *διακείμενοι*] *ὅτω παρανόμως καὶ βιαίως*. 334. 2.

διατριβὴ] *τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότους ἢ τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατριβὰς ποιοῦνται*. 577. 9.

* *διατρίβειν παρὰ Λυσιμάχῳ*. 142. 16. *ὀλίγον χρόνον διατρίψαντες*. 143. 4. TAYLOR.

* *διαφέρειν*] *τούτοις μεγάλα τὰ διαφέροντά ἐστιν εὖ τε πράττειν τὴν πόλιν, καὶ ἀνεπιτηδείως*. *to them great is the difference*. 872. I. v. 892. I. TAYLOR. *διαφέρειν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνδρῶν* animis praeſtare ſexui virili. 57. 3. *ἀπὸ τῶν πολὺ διαφερόντων ἢ καλῶν ἢ κακῶν* [a facinoribus vtramuis in partem inſignibus] *ἀναγκαῖόν ἐστι τοὺς ποιήσαντας γιγνώσκεσθαι*. 200. 3. *διαφέρει πλεῖστον τῇ γνώμῃ τῶν ἄλλων*. 202. I. *διαφέρεσθαι περὶ τῶν ὀνομάτων*. 348. 4. *ἵνα μὴ περὶ τιμῆς διαφερώμεθα* ne de pretio ſecum contenderemus. 722. 5.

διαφερόντως diuerſo modo. 882. vlt.

διαφεύγειν ἀνθρώπους. 30. I. *τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους*. 129. pen. *διέφυγον τὸν θάνατον*. 444. 16.

* *διαφθείρειν γυναῖκα* pudicitiam eius violare. 6. vlt. 20. I. 42. 6. 489. I. TAYLOR. *τὰς ψυχὰς τῶν γυναικῶν, ὥστε οἰκειοτέρας αὐτοῖς ποιεῖν τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ἢ τοῖς ἀνδράσι*. 38. 5. *θεῶν τις τὴν αὐτοῦ γνώμην διέφθειρεν*. 221. 3. *περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ στήλην, διαφθείρονται*. euertunt, aut nauigium, vt nautae, aut currum, vt aurigae, circa hunc ſcopulum, aut circa hanc metam, collatores *τῶν ἐράνων*, quippe quibus contributiones ipſorum a debitore haud repenſantur. fr. 5. 9.

διαφορὰ contentio. *οὐ περὶ πολιτείας αὐτοῖς εἰσὶν αἱ διαφοραί, ἀλλὰ περὶ τῶν ἰδίᾳ συμφερόντων*. 767. 5.

* *δια-*

* διάφορος τοῖς οἰκείοις *at variance with his Relations.* 552. 8. TAYLOR. διάφοροι περὶ τῶν ἐμῶν contendentes mecum de iure poſſeſſionis bonorum meorum. 276. vlt.

διαφυλάττειν. 94. pen.

διαχειρίζειν. 328. 2. διεχείρισε τὰ τῆς πόλεως πάντα. 651. 2. χρήματα. 758. 5. καίτοι τί αὐτὸν οἴεσθε πεποιηκέναι περὶ ὧν οὐδεὶς αὐτῷ σύνοιδεν, ἀλλ' αὐτὸς μόνος διεχείριζεν. 909. 7. διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν. fragm. 18. 11.

* διαψηφίζεσθαι. 787. 3.

διαψήφισις] ῥαδίαν ὑμῖν περὶ αὐτοῦ τὴν διαψήφισιν πεποίηκε. 405. 11.

διδάσκειν] διδάσκουσιν ὑμᾶς ἐπιορκεῖν. 535. 1.

διδάσκαλος δεινοτάτων ἔργων. 433. pen.

* διδόναι τὴν ψῆφον. 559. 3. TAYLOR. τῶν ἑαυτοῦ de ſuo largiri. 113. vlt. διδόναι, vt latinorum largiri, pro concedere, atque aſſumere tantiſper pro vero, de quo dubites, aut quod neges reapſe verum eſſe. 170. 3. ἐμοῦ ἅπαντας διδόντες τοὺς θεράποντας. [offerente, ſpondente me traditurum] οὓς φησὶ παραγενέσθαι, παραλαβεῖν οὐκ ἠθέλησε. 294. pen.

διέρχεσθαι] διελθεῖν ἔδει με τρεῖς θύρας. 394. 6.

* δικάζειν] δικάζεσθαι de oratore, poſtulare. οὐδενὶ οὔτε δίκην ἐδικασάμεθα. 384. 12. δικάζεσθαι κακηγορίας poſtulare aliquem conuicii. 344. 7. 367. pen. 46. 1. 353. vlt. ἐδικαζόμην τῆς οἰκίας τοῖς ἔχουσι. 593. 9. de iudice. φόνου δίκας δικάζεσθαι. 351. 1. TAYLOR. qui in hoc poſtremo loco lapſus eſt. non ibi δικάζωνται ad iudices refertur, ſed ad partes inter ſe contendentes. θέωνι κακηγορίας ἐδικάσω. 353. vlt. 367. pen. αἰσχρὰς δίκας δεδίκασμαι. turpium criminum me reum eſſe factum. 706. 9. δίκασαι αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους. fragm. 13. 26. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἣν καὶ νομοθετοῦντας. fragm. 36.

δικαιολογεῖσθαι [iure repetere] fragm. 15. 5.

* δίκαιος ὠφεληθῆναι. 870. 8. οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτίσαι δίκαιός εἰμι. 325. 7. 674. 8. 690. 6. TAYL. τὰ δίκαια βοηθεῖν. 186. 5. οὐ δίκαιος διὰ τοῦτό ἐστι βλάπτεσθαι. non ideo meretur noxia affici. 674. 8. πολλῷ δικαιότεροί ἐστε τούτοις χαρίζεσθαι, ὧν πεπείρασθε. vos multo magis decet. 694. 7. δίκαιός εἰμι [niſi potius εἶ leg. eſt in ſecunda perſona] μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' ἅπαντα εἰπεῖν. fragm. 10. 23.

* δικαίωσις, idem quod δίκαιον. titulus iuris, quo cauſam tuam confirmes. ἔτι πλείονας νόμους καὶ ἄλλας δικαιώσεις παρασχήσομαι. 325. 2.

δικαιοσύνη] περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους. fragm. 4. 15.

δικαστήριον παρὰ τοὺς νόμους πληρωθῆναι ἀδύνατον. 790. vlt. ἐγγὺς οἰκῶν τῆς ἀγορᾶς, οὐδὲ πρὸς δικαστηρίῳ, οὐδὲ πρὸς βουλευτηρίῳ ὤφθην οὐδεπώποτε. 656. 8.

δικαστὴς] περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην τοιούτους ὑμᾶς ἐμοὶ δικαστὰς περὶ τούτου τοῦ πράγματος γενέσθαι, οἷοί περ ἂν ὑμῖν αὐτοῖς εἴητε τοιαῦτα πεπονθότες. 2. 1. μὴ μόνον δικαστάς, ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτοὺς γενέσθαι. 5[illegible]0. 3.

* δίκη, γραφή, εἰσαγγελία. 577. 17. ὅσας ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράψατο, ἢ ἀπογραφὰς ἀπέγραψεν. 488. 5. δίκην λαβεῖν poenas ſumere. 31. 8. παρ' ἐμοῦ. 184. pen. ἑτέρου. 207. 6. τῇ τῶν τεθνεώτων ἀρετῇ. 407. 2. δίκην ἔχειν. 59. vlt. δοῦναι. 160. 2. et paſſim. τοῖς θεοῖς. 205. 2. δίκας διδόναι. 797. 2. δίκην ἀσεβείας παρ' ἑτέρου λαβεῖν. 207. 6. TAYLOR. ταῖς γραφαῖς cauſis publicis opponuntur αἱ δίκαι cauſae priuatae. 46. 1. δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἀγωνίζεσθαι. 147. 7. οὐ μόνον παρ' ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διδόναι δίκην. 205. 1. προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλέα apud regem ſacrorum de ſacris violatis aliquem poſtulare. 206. 2. δίκαι οὐκ ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ. 590. 8.

ὅνους

ὅτε πρῶτον αἱ ἀςυκαὶ δίκαι ἐδικάζοντο. 590. 9. δίκην δίδωσι non, vt alias, ſignificat, poenas dat, ſed iudicio ſe ſiſtit, diſcrimen iudicii ſubit. 669. 7. δίκην ἔτος ὑμῖν δίδωσιν. hic ſui vobis facit copiam, vt, ſi velitis, poenas de ſe ſumatis. 684. 2. ἀντιγράφεσθαι δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι. 732. 7. ἀντωμοσία τῆς δίκης. 736. 13. ἐκτίνειν τὴν δίκην ſoluere mulctam a iudicibus irrogatam. 737. 2. ἔχθραν, ἐ δίκην, παρ' αὐτῶν λαμβάνετε. odium eorum initis, non poenas ſumitis. 816. 3.

διοικεῖν ἀκριβῶς πάντα. 9. 1.

διοίκησις expenſio ſumtuum in res neceſſarias emtu, aut effectu, adminiſtratio fiſci publici. ὅταν ἔχῃ χρήματα ἱκανὰ εἰς διοίκησιν *zu Beſtreitung der nöthigen Ausgaben.* 861. 1.

* διοικίζειν et διοίκισις de migratione. 902. 1. TAYL. ὅτ' ἐκ Κολυττȣ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρȣ οἰκίαν. cum domicilium illinc huc transferret.

διοίκισις emigratio e vetuſto domicilio, et in aliud nouum immigratio. 901. vlt.

* διόμνυσθαι deierare, pro ſimplici ὀμνύναι iurare. διόμνυσθαι μέγαν καὶ σεμνὸν ὅρκον. 134. 2. 147. 15. 169. pen. διωμόσατο τὸν Φεύγοντα ὡς ἀπέκτεινε. aſſeuerauit iureiurando, caedem a reo commiſſam eſſe. 353. 2.

διονύσια] ἀρνίον ἐωνημένον εἰς τὰ διονύσια. 906. 2.

διορίζειν] διωρισμένον, abſolute, et imperſonaliter. cum praeſcriptum et praefinitum ipſi eſſet. 840. vlt.

διορύσσειν τὸν Ἄθω. 94. 3.

* διοχλεῖν. 200. vlt.

* διπλασιάζειν alterum tantum lucri facere, atque impenderis. ἐπεὶ δ' ἐσώθη ſalua e peregrinatione in portum rediit nauis, καὶ ἐδιπλασίασε duplum retulit, h. e. negotiatio tam fuit fructuoſa, vt centenae minae ſumtus ducentenas lucri pepererint. 908. 9.

* διπλάσιος] διπλάσια ἢ νῦν ἐςι. 654. 11.

διπλοῦς] οἰκίδιον διπλοῦν domuncula duarum contignationum. 12. 2.

δὶς] οἳ οὐδ' ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου τῶν πεπραγμένων δὶς ἀποθανόντες δίκην δοῦναι δύναιντ' ἄν. 408. 3.

δισχίλιοι] ἐν δισχιλίοις ὁ δῆμος ἐψηφίζετο iudicium illud populi conſtabat bis mille viris. 466. antep.

* διώκειν] ἔτυπτον καὶ ἐδίωκον καὶ καταλαβὼν βίᾳ ἄγειν ἐζήτουν. 155. 12. † διώκων — φεύγων. 557. vlt. διώκειν κακηγορίας. 150. 2. 155. 12. 374. 4. TAYL. καὶ φεύγειν δίκας, καὶ μὴ οὔσας διώκειν. et accuſari, et actiones irritas atque illegitimas ſuſcipere. 892. vlt.

διωμοσία. 351. 2.

* δοκεῖν] εἰ μὲν ἀδικεῖν δοκῶ ſi vincar in culpa fuiſſe. v. p. 136. not. 6. οἱ δοκοῦντες ἀδικεῖν, ἐξητημένοι εἰσὶν, οἱ δ' ἠδικηκότες οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. 677. vlt. 835. 2. μαρτύρων ἀπορίαν οὐκ ἔσεσθαί μοι δοκῶ. 339. 1. TAYL. δέδοκται καταψηφίζεσθαι. 830. 5.

* δοκιμάζειν. 524. 7. et alibi. TAYLOR.

δοκιμασία] ἐν ταῖς δοκιμασίαις δίκαιον παντὸς τοῦ βίου λόγον διδόναι. 576. 8.

δόξαν ἐναντίαν τῆς προτέρας λαβοῦσαι. 58. 3. οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς δόξης [opinionis] τῆς παρ' ὑμῖν ἐφάνη τὰ χρήματα. 630. 3. τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τοῦ γνωρίζεσθαι τὴν ἀρχὴν λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σοῦ τὴν δόξαν ἔστησε. fragm. 19. 2.

δοξάζειν. fragm. 38. 3.

δουλεία] οὐδὲ τῆς αὐτῆς δουλείας [puta, ἣν αὐτοὶ ἐδούλευον] ὑμῖν μεταδοῦναι ἠξίωσαν ne ſeruitutis quidem ſuae vos ſinebant participes eſſe. 787. 7.

δουλεύειν] μικρῶν ἂν ἕνεκα συμβολαίων ἐδούλευσαν. 445. 7. οὐ περὶ τοῦ βουλεύειν, ἀλλὰ περὶ τοῦ δουλεύειν ἐκινδυνεύετε. 886. 8.

δοῦλος elliptice abeſt. 487. vlt.

* δρασκάζειν verbum obſoletum pro ἀποδιδράσκειν auffugere. 359. 6.

δραχμή] ὅσας ἄξιος ἦν πληγὰς λαβεῖν, τοσαύτας εἴληφε δραχμάς. fragm. 36.

δύειν] ἡλίȣ δεδυκότος. 26. 3.

δύναμις] δυνάμει μὲν ȣ̓δὲν τῶν ἄλλων διέφερε, πονηρίᾳ δὲ πάντων πρῶτος ἦν. 547. vlt.

* δύνασθαι χρήμασι. 248. 7. σώματι. 771. vlt. τῷ σώματι δύνασθαι καὶ ȣ̓κ εἶναι τῶν ἀδυνάτων, 742. vlt. TAYLOR. ἐλαττȣ̃σθαι ȣ̓ δυνάμενοι tantum a ſe impetrare non valentes, vt aequo animo paterentur iura et commoda ſua minui. 119. vlt.

δυναςεία tyrannis τὰς παρὰ σφίσι δυναςείας ἐκβαλόντες. 77. 4.

* δύσερως. 171. vlt. niſi leg. eſt δύσερις aut δύσηρις. v. not. 21. TAYLOR. Fallitur vir doctus. bene habet vulgata, ſignificans, miſere, infeliciter, ſtolide amantem.

* δυσκολαίνειν] τὸ παιδίον ἐδυσκόλαινε. 14. 4. TAYLOR. de puerulo mali moris, querulo et clamoſo.

* δυςυχεῖν] τὰ ὑφ᾽ ἑτέρων δυςυχηθέντα. 124. 7. TAYLOR. πρὸς μὲν τὴν πόλιν δεδυςύχηκεν in rep. gerenda infeliciter verſati ſunt. 55c. 9.

δυςύχημα] τὰ τȣ̃ σώματος δυςυχήματα δεῖ τοῖς τῆς ψυχῆς ἐπιτηδεύμασιν ἰᾶσθαι. 741. pen. πάντας τούς τι ἔχοντας δυςύχημα τοιȣ̃τον. 746. 4. ȣ̓δενὶ γάρ ȣ̓δὲν ἑκȣ́σιον δυςύχημα γίγνεται. 875. 7. οἷς τὰ ὑμέτερα δυςυχήματα εὐτυχήματα ἐγεγόνει. 882. 2.

δυςυχία] τὰς τῆς πόλεως δυςυχίας μόνας ἀπαλλαγὴν εἶναι τῶν πρὸς αὐτȣ̀ς πραγμάτων. 832. 13. οὐ διὰ δυςυχίαν, ἀλλὰ δι᾽ ἐπιβȣλὴν ἐποίησαν. 875. pen.

* δωμάτιον cubiculum. 20. 6. 28. 3. 29. pen. 389. vlt. τὰ ἐν τῷ δωματίῳ quicquid vxor in cubiculo haberet mundi et ſupellectilis. 896. 2.

δωρεὰ] quae fragmenta ſuperſunt orationis Lyſiacae περὶ τῆς Ἰφικράτȣς δωρεᾶς de honoribus Iphicrati extra ordinem decretis, ea leguntur in fragm. p. 18. et 19.

et 19. Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας δωρεὰς τὰς ἐκείνοις ψηφισθείσας ἔλαβε. fragm. 18. 29.

δωρεὰν. gratis. 253. 6.

δωροδοκεῖν] εἰ δωροδοκείην ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κακῷ. 709. 8. ἔνιοι ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις ἐδωροδόκουν. 775. 1. συγγνώμην τοῖς δωροδοκοῦσι καὶ κλέπτουσιν ἔχειν. 818. 7. 823. 2. 830. 4. 833. 2.

δῶρον] δώρων [ſubaudi ἕνεκα ληφθέντων] ἐκρίθησαν. largitionum rei facti ſunt. 808. antep.

δωροξενία [corruptio iudicum in cauſa peregrinitatis.] fragm. 26. 25.

ἐὰν pro ἂν ſimplici. 753. 7.

* ἐᾶν χαίρειν. 41. vlt.

* ἑαυτοὺς in ſecunda perſona [h. e. pro ὑμᾶς αὐτοὺς] 302. 1. TAYLOR.

ἑβδομεύεσθαι] ἑβδομευομένου [ſeptem dies nato] fragm. 16. 1.

ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονυῖαν διαφθείρας. fr. 5. 17.

ἔγγειος] ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον εγγείους [nam ſic leg. videtur, non ἐγγύους, vt vulgati dant.] ἐπὶ τόκῳ ſub pacto foenoris terreſtris datas, h. e. vt foenus earum daretur idem, quod de fundis oppigneratis datur. 902. 3. τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστᾶναι. οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. totam noſtram ſubſtantiam negotiationi maritimae credidit, et incertis maris ac tempeſtatum tradidit. fr. 37.

ἐγγίνεται ζῆλος innaſcitur, exſiſtit. 117. pen.

ἐγγράφειν] τοὺς μὲν [ſcil. τῶν νόμων] ἐνέγραφε [ſcil. ἐν ταῖς στήλαις, quamquam alii ἀνέγραφε legi malunt, vt vſitatius] τοὺς δ' ἐξήλειφε. 839. 2. Recurrit ἐγγράφειν hoc ſenſu p. 842. 3 et 7. εἰς τὸν λόγον ἐγγράφειν *in die Rechnung bringen.* 908. 12.

* ἐγγυᾶσθαι. 625. vlt. ἠγγυῶντο καὶ ὡμολόγουν παρέξειν. 459. vlt. quid inter ſe diſtent ἐγγυᾶν et ἐγγυᾶσθαι

γυᾶσθαι v. Lect. Lyſ. cap. IX. ἐγγυησάμενοι παρέξειν. 734. 5. TAYLOR.

ἐγγυθήκη] περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖσθαι [non adeo ſollicite armarium repetiſſem.] fr. 15. 5.

ἔγγυος v. ſub ἔγγειος.

ἐγγὺς τῶν δεινῶν γενόμενοι. 72. pen. ἐγγὺς ὄντων ἁπάντων τῶν δεινῶν. 101. 1.

ἐγγύτατος] ἐκ τοῦ ἐγγυτάτε καπηλείε. 27. vlt.

* ἐγκαλεῖν] οὐδέν μοι πώποτ' ἐνεκάλεσεν οὐδείς. 147. 4. ἐγκαλεῖν ἀργύριον apud iudicem de pecunia queri per nefas detenta et denegata. 149. 6.

ἐγκαταστῆναι de tyrannis in rep. exſiſtentibus. 116. 4.

* ἔγκλημα] ἐγκλημάτων μικρῶν δεῖσθαι. 108. 2. τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος, qua mea ad vos offenſione, pro τίνος ὑμῖν ὄντος κατ' ἐμοῦ ἐγκλήματος. ecquid querimini de me? quam ob culpam? 367. 2.

ἐγχειρίδιον] ἐγχειριδίῳ πλήττειν. 170. 10.

ἐγχωρεῖν] ὡς ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ [permittat, ſinat] ἄλλον [alium regem ſacrorum] ἀποκληρῶσαι. 790. 8.

* ἐγὼ] παρ' ἐμὲ. id eſt εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν. 141. 1. οἴκαδε ὡς ἐμὲ. 27. 1.

* ἐθελοντὴς. 829. 5. 831. 10.

* ἐθέλω potius quam θέλω. vnde ἠθέλησε paſſim, quam formam ſequitur ἠδύνατο. TAYLOR.

ἐθίζειν] δεινὸν εἶναι τοιαῦτα ποιεῖν ἐθίζεσθαι τὴν βελήν. 713. 3.

ἔθος τι δίκαιον καθέστηκε πᾶσιν ἀνθρώποις. 875. pen.

* εἰ quaſi interrogatiue. 501. 2. TAYLOR. ἀπολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν. εἰ μὴ δι' ἄνδρας ἀγαθοὺς. 423. vlt. v. διά. tota dictio plena foret haec, καὶ ἀπώλεσαν ἂν αὐτὴν, εἰ μὴ τοῦτο ἐκωλύθη γενέσθαι niſi per viros bonos ſtetiſſet. εἰ iteratum. 653. vlt. collata cum. 654. 1 et 3. εἰ κατεφρόνησαν ὑμῶν etiamſi contemptum veſtri ipſis ignoſcatis. 333. 1.

εἰδέναι χάριν. 86. 4. vt Galli *ſcavoir gré*. εἰδέναι χάριν τῶν ἀγαθῶν. 233. 6. 826. 13. εἰδέναι περί. 535. 12. εἰδῆσαι πρόφασιν τῆς ἔχθρας. 328. 6. vox paulo inſolentior. TAYLOR. ἡγούμενοι εἶναι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὠφελεῖν τοὺς φίλους καὶ εἰ μηδεὶς μέλλοι εἴσεσθαι. 659. 6.

εἰκάζειν ἔχω πολλαχόθεν τεκμαιρόμενος. 217. 2.

εἴκειν ταῖς τύχαις. 601. 9.

εἰκῆ καὶ ἀλογίστως. 272. 5.

εἰκὸς veriſimile. 148. 17. id quod decet. ἀνοητότερόν τι ποιεῖν τῶν εἰκότων. 151. 9. TAYLOR.

εἰκοσίμνως ἔρανος. viginti minarum. fragm. II. 28.

εἰκὼν] περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος orationis Lyſiacae fragmenta v. in fr. 18. et 19.

εἶναι] τό γ' ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι quantum in eo erat 481. vlt. 825. vlt. χρῆσαι ὅ, τι εἴη ἀργύριον, id eſt παρείη, vel ὑπάρχοι. commodato dare ſibi, quicquid eſſet pecuniae paratae. 626. 4.

εἰπεῖν praecipere, imperare, edicere, de legibus. διαρρήδην εἴρηται. 32. 2. εἰπεῖν oratione ſoluta dicere, ποιεῖν carmine. 51. vlt. εἰπὼν cum fratrem hac de re admonuiſſet, eumque oratione permouiſſet, vt conſentiret, atque fieri ſineret. 626. 2.

εἰς] ἀνηλωμένα εἰς τὴν πόλιν in remp., in reip. commoditatem. 660. 11. εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα. *ſpent in your ſeruice*. 703. 9. εἰς τοιοῦτον καιρὸν *at ſuch a time, as that*. 573. 3. εἰς χρήματα *in regard to his money*. 659. 14. et modo οὐ μόνον ἐς δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἐς χρημάτων λόγον λυσιτελεῖ. v. περὶ et πρός. πρόθυμος εἰς τὴν πόλιν. 690. 3 et vlt. 693. 4. ἀπιέναι ἐκέλευσεν ἐς κόρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. 500. 6. TAYLOR. εἰς ὑμᾶς ἐπισκήπτεσθαι. 156. 4. εἰς τοσοῦτον ἥκομεν eo res rediit, decidit noſtra. 812. 10. εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ pro ἐπιτρόπῳ τῶν παίδων. 894. vlt.

εἷς vnus. *ἑνὶ λόγῳ* vt omnia verbo complectar. *ein für allemahl.* 467. 12.

εἰσαγγελία] *ἀναγκάζεται ἡ βουλὴ εἰσαγγελίας δέχεσθαι καὶ δημεύειν τὰ τῶν πολιτῶν.* 861. 3.

* *εἰσαγγέλλειν* de ancilla amaſium herae commendante, aduentus eius intro nuntiante, introducente, congreſſus conciliante. 23. pen. *Λυσίθεος Θεόμνηστον εἰσήγγειλεν, ἀποβεβληκότα τὰ ὅπλα, οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, δημηγορεῖν.* L. actionem *εἰσαγγελίας* dictam aduerſus Th. inſtituit, eo titulo, quod Th. tametſi abiiciendo ſcuto infamiam ſibi contraxiſſet, atque ius fori adeundi amiſiſſet, tamen auderet in concione cum populo agere. Locus ille bene habet, a viriſque doctis praeter rem eſt ſollicitatus. 342. 1.

* *εἰσάγειν δίκας.* 560. 3. *ὅσα ἔτη γεγονὼς εἰς τοὺς Φράτορας εἰσήχθη.* 836. 2. *εἰς τὸ δικαστήριον.* 840. 3.

* *εἰσαγώγιμος*] *ἀντεγράψατό μοι τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι.* 732. 7. occurrebat mihi exceptione fori non competentis.

* *εἰσαρπάζειν*] *οὐκ εἰσαρπασθεὶς* [ſcil. *εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν*] *ἐκ τῆς ὁδοῦ.* 29. 3. 143. 1.

* *εἰσβαίνειν εἰς ναῦς.* 94. 9. *ἐμβαίνειν.* 96. 6. v. 103. not. 21. TAYLOR.

εἰσηγεῖσθαι] *τίς οὕτως ἄπειρος τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ὃς οὐκ ἂν, βουλόμενος πονηρὸς εἶναι, εἰσηγήσαιτο τοῖς πολεμίοις ἃ χρὴ καταλαβεῖν.* 546. vlt.

* *εἰσιέναι*] *εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν.* 7. 2. 163. 4. *πάντα μοι εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει.* 20. 5. 22. 1. *εἰσιέναι νύκτωρ ἐπὶ γυναῖκας ἐλευθέρας.* 148. 8. TAYLOR. *οὐδὲν δεόμενος εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιέναι.* fragm. 10. 18. *ὥστε μηδένα γνῶναι τῶν εἰσιόντων* [qui nos conuenirent, domum noſtram frequentarent] *ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν οὐσίαν.* fragm. 32. 24.

εἴσοδος] *εἴσοδοι* clandeſtini et furtiui introitus moechi ad adulteram. 23. vlt.

εἰσπλεῖν] εἰσέπλευσε Λύσανδρος εἰς τοὺς ὑμετέρους λιμένας. 466. 9. δόξετε ὑμεῖς ἐπιβȣλεύειν τοῖς εἰσπλέȣσιν [ſcil. εἰς τοὺς ὑμετέρȣς λιμένας, vel εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον.] 723. 9.

εἰσποιητός. fragm. 23. 1.

* εἰσπράττεσθαι ἀργύριον exigere. 539. 1. 593. 1.

εἰσφέρειν] οὐκ εἰσήνεγκεν αὐτῷ non contribuit ei de ſuo. 674. 6.

εἰσφοιτᾶν] εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες. fragm. 23. 16.

εἰσφορὰ] εἰσφορὰς μεγάλας εἰσενηνόχασιν. 603. 2.

εἶτα iteratum. 654. 1 et 2.

* ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθεῖν. 58. 5. ἐκ τῆς μάχης ῥᾴδιον γνῶναι. 154. 3. ἐκ μέθης μαχόμενοι. 160. 6. ἐκ παιδικῶν, ἐκ λοιδορίας. ibid. ἐκ τῶν κινδυνεύειν ἐθελόντων ὑμεῖς ὠφελεῖσθε. 583. 4. ἐκ παντὸς τρόπου *by all Means*. 570. 2. οὐδέποτ' ἐκ τῆς πόλεως ἐξεστρατεύσατο. 244. 2. ἐκ τῶν παρόντων *in the preſent Circumſtances*. 389. 5. ἐκ τȣ͂ σȣ͂ λόγȣ. ſecundum tuam orationem, quantum tuam orationem audio. πλȣ́σιος ἐκ πένητος. 7. 4. ἐκ βελτιόνων *of a better family*. 367. 4. δȣ͂λος καὶ ἐκ δȣ́λων. 487. 6. ἐκ γειτόνων ἀνάψασθαι *in the Neighbourhood*. 15. 3. v. Suid. h. v. Lycurgus contra Leocratem p. 150. ed. Stephan. ἐς γειτόνων τῆς ἐκθρεψάσης αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν. Lucianus Icaromenippo. σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ διεστηκότα. TAYLOR. ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν λέγειν. intra paucos dies, poſtapparatum ad dicendum paucorum dierum ſpatio ad meditandum et commentandum conceſſo. 50. 4. ἐξ ὀλίγȣ τὴν πρόσταξιν ποιεῖσθαι aliqua de re dicendi, et aliquid agendi partes alicui mandare paulo ante, quam dies veniat illa, qua illa oratio habenda aut illa res gerenda ſit. 50. 8. δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἀγωνίσασθαι. 147. 7. ἐξ ἴσȣ τῇ πόλει καὶ Ερ. 434. 14. μνήμην τὴν ἐκ τῶν κινδύνων ἰδίαν καταλείψειν. 87. 3. ἐκ τῆς ὁδοῦ ἦγον βίᾳ

βία media de via correptum. *von der Strâſse weg.* 155. 2.

* ἑκάτερος] ἐνειμάσθη τῷ υἱεῖ ἐδὲ δέκα τάλαντα ἑκατέρῳ. 647. 2. ἔδωκα δυοῖν ἀνδροῖν λ δραχμὰς ἑκατέρω. 579. 4. TAYLOR. ἐξέδωκα δύο ἀδελφὰς, ἐπιδοὺς ἑκατέρᾳ τριάκοντα μνᾶς vnicuique ſeorſim. 577. 2. πρὸς ἑκατέραν δύναμιν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα. 98. 4.

* ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πόλεως.* τὰς θύρας. 148. 7. id quod ſupra ἐκκόπτειν. TAYLOR. v. etiam fr. 16. 8. τὲς παῖδας ἐπιτυγχάνοντας βιβλίῳ ἐκβεβλημένῳ. 902. 1. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς αὐτῶν, ἐν τριβωνίοις, ἀνυποδέτες. 903. 4. et 12. fr. 30. 22.

ἐκγίνεσθαι datum eſſe. μόναις ἐκείναις ἐκ ἐξεγένετο. ſolis illis negatum erat. 58. 5.

* ἐκδιδόναι] ἐκδίδοσθαι μελλούσας nuptui elocari πολλῶν θυγατέρας ἐκώλυσαν. 397. 2. 897, 9. ἐξέδωκε τὰς ἀδελφὰς ἐπιδὲς τριάκοντα μνᾶς ἑκατέρᾳ. 577. 2. ναυτικὰ ἐκδεδομένα in foenus nauticum elocata ἑπτὰ τάλαντα. 895. 1. ἐπισκευάσαι αὐτὴν βελόμενος ἐξέδωκεν εἰς τὸ χαλκεῖον. fr. 15. 7. eam miſit ad fabrum ferarium.

* ἐκδικάζειν] λαχόντες [δικαςαὶ] ἐκ ἐξεδίκασαν. 593. 12. TAYLOR imo vero οἱ ναυτοδίκαι iudicium vel tribunal diſceptandis cauſis nauticis et mercatoriis conſecratum litem hanc non diſceptauit.

* ἐκδύειν] ἐκδεδύσθαι τὸν χιτωνίσκον. 350. 3.

ἐκεῖνος interdum ad propius refertur, ἕτος ad remotius. 574. vlt.

ἐκκαλεῖν] ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν. 139. antep. 151. 2.

ἐκκηρύττειν] ἐκκηρύττεσθαι ὑπὸ τῶν ςρατηγῶν 163. 1. ἐκ τῆς πόλεως. 406. 5. ἐκ τε ἄςεος. 776. 4. Si valeat noſtra emendatio. TAYLOR. 444. 4. ἐκκηρυττόμενοι πανταχῆ. 444. 18. 776. 5. 873. 4.

* ἐκκλέπτειν] τὲς ἀδικεντας οἱ κατήγοροι ἐκκλέπτεσιν ἀργύριον λαβόντες. 669. 8.

* ἐκκλησιάζειν concionibus populi intereſſe. ἐκκλησιάζετε [in imperfecto]. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ περὶ δουλείας καὶ ἐλευθερίας. 430. 11. τοῦ δικάζειν καὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν περὶ τῶν κοινῶν μετέδοτε. 787. 11.

* ἐκκόπτειν θύρας effringere. 139. 2. v. κόπτειν. μορίας exſcindere. 266. 4. συκοφαντίας. 820. 4. TAYLOR.

ἐκλαμβάνειν accipere, intelligere, interpretari. 354. vlt.

ἐκλέγειν. 311. 1. ἐκλέγεσθαι τὸν κάλλιστον θάνατον. 130. 8.

* ἐκλείπειν πόλιν, πατρίδα. 103. 10. 97. 2. βίον. 330. 1. TAYLOR. pro ἐπιλείπειν. ἐκλελοίπασιν ὑμῶν αἱ προφάσεις. 312. 10.

ἐκλογεὺς] πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπεγραφόμεθα. fr. 10. 1.

ἐκμισθοῦν. 263. 8. elocare mercede annua.

ἑκούσιος] οὐδενὶ γὰρ οὐδὲν ἑκούσιον δυςύχημα γίγνεται. 875. 7.

* ἐκπέμπειν] ἐκπέμπουσι γὰρ εἰς τὴν βουλὴν imittunt ſenatui. 456. 6. ἐξέπεμψε τὴν αὑτοῦ γυναῖκα, repudiauit, e manu domoque ſua remiſit. 541. pen. ἐξέπεμψεν ἡμᾶς ὁ πατὴρ ὡς Σάτυρον ἐν τῷ Πόντῳ. 571. vlt.

ἐκπηδᾶν] ἐκπηδῶσιν ἐφ' ἡμᾶς. 143. 5.

* ἐκπίπτειν ἐκ τῆς πατρίδος exſulare. 163. 8. et abſolute ὑπὸ τούτου *by his Means*. 497. 4. TAYLOR. ἐκ τῶν ὄντων ἐκπίπτειν. 608. 10. ἀθλίως ἐκπεπτωκότες. ſcil. τῶν πατρῴων *ſchändlich um das ihrige gebracht*. 898. 8. μὴ περιϊδεῖν αὐτὸν διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. fragm. 4. 10.

ἐκπλεῖν ἐκ τῆς πόλεως. 151. antep. ἐκπλεύσας [ſcil. ἐκ τοῦ Πόντου] τὰς ναῦς συνειλῆφθαι. 721. pen. ἐκπλεύσαντες κοινῇ εἰς Ἑλλήσποντον. fr. 7. 17.

ἐκποδὼν τούτους ἀμωσγέπως ποιήσασθαι ἐβούλοντο. 450. vlt. *ἐκπ. ποιῆσαι τὸν Ἀγόρατον ἐδόκει.* 460. pen.

ἐκποιεῖ [ſufficit] fr. 12. 3.

ἐκπορθεῖν] *ὧν οἰκίας ἐξεπόρθησαν.* 435. 8.

* *ἐκπρίασθαι*] *ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους* accuſatores vbi placarant, atque ſilentio obligarant largitionibus. 678. 2. *μέρει τῶν ἀδικημάτων* (furtorum) *τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο* redimere h. e. auertere ſoliti ſunt. 810. vlt.

ἐκστρατεύειν expeditionem militarem extra patriam ſuſcipere. 57. vlt.

ἐκτέμνειν] *οἱ δ' οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα.* 277. 4.

* *ἐκτίνειν τὴν δίκην* [pro *καταδίκην*] mulctam dependere, 737. 2. *τῷ δημοσίῳ.* 674. 5. *χρήματα οὐκ ἂν εἴη ἡμῖν πόθεν ἐκτίσομεν.* 693. 2.

* *ἐκτρέφειν*] *ἐλπὶς ἦν ὑπὸ τοῦ πάππου ἐκτραφῆναι.* 617. 7.

* *ἐκφέρειν* proferre, demonſtrare, ex aedibus ſuis elata in publico proponere, *ἀλλ' οὐδὲ οἱ πάλαι πλούσιοι δοκοῦντες εἶναι ἄξιον λόγου ἔχοιεν ἂν ἐξενεγκεῖν.* 633. 8. de funere elato fragm. 13, 12.

ἐκφεύγειν. ἐκφεύξεσθαι. 143. 10.

ἐκφορὰ exſequiae funeris. *ἐπ' ἐκφορὰν ἀκολουθεῖν* 9. 3. *μετὰ τὴν ἐκφοράν.* 33. 4. *δεινὸν ἦν τῶν τεθνεώτων ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἐλθεῖν.* 438. 3. *ἐπ' ἐκφορὰν πολλοὶ ἥξουσιν.* 440. 1. *ἐπ' ἐκφορὰν αὐτοὺς ἥξειν τούτου τεθνεῶτος.* fragm. 5, 12.

ἐλαία] *ἐλαίαν ἐκ τῆς γῆς ἀφανίζειν.* 260. 4. *πτώματα ἐλαιῶν* [oleae deciduae] fr. 26, 29. v. *μορία*

* *ἐλαττοῦν τὴν πόλιν.* 451. 14. *ἐλαττοῦσθαι οὐ δυνάμενοι.* 119. vlt.

* *ἐλάττων*] *οἵτινες ἔλαττον ἔχοντες ὑπὸ τῶν προσηκόντων, οὐ δύνανται ἀνέχεσθαι.* 893. 2. *πάντα ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιῇ χρημάτων.* 903. 15. *τὸ νόμον περὶ ἐλάττονος ποιῇ τῶν ἡδονῶν.* 28. 12.

ἐλα

ἐλαφοστικτος. 456. 8.

ἔλεγχος] ἔλεγχον δόντες τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς. 207, 16. τῷ χρόνῳ, ὃν ὑμεῖς σαφέστατον ἔλεγχον τοῦ ἀληθοῦς νομίσατε. 660. 2. εὐνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐλέγχῳ τὰ γιγνόμενα δοκιμάζειν. 884. 6. εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ τῶν πραγμάτων. 899. 2.

ἐλεεῖν] ἐλεεῖσθαι δίκαιοι, οὐχ οἱ δικαίως ἀποθνήσκοντες, ἀλλ᾽ οἱ ἀδίκως. 257. vlt. οὐκ ἐλεοῦντες τὰ τείχη εἰ πεσεῖται. 454. 4. ἐλεοῦντες τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸν [patrem eorum] εἰ ἀτιμωθήσονται. 694. 2. οὐδέποτ᾽ ἠλέησα nunquam me ſubiit, vel cruciauit commiſeratio. 710, 3. δικαιότερον ὑμᾶς αὐτοὺς, ἢ τούτους, ἐλεοῖτε. 826. 2. οἱ μὲν ἀδικοῦντες ὑμᾶς ἐλεεινοὶ, ſimulant miſeros, miſerabilem in modum lamentantur, ὑμεῖς δὲ, οἱ ἀδικούμενοι, ἐλεεῖτε. 812. 20.

* ἐλεεινὸς] τοὺς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεινοὺς ὑμεῖς ἀγρίως ἀποδέχεσθε. 744. vlt. δακρύουσι καὶ ἐλεεινοὶ εἰσὶ miſerabilem in modum lamentantur. 812. 20.

ἐλεήμων] ἐλεημονέστατοι δοκοῦντες εἶναι περὶ τοὺς οὐδὲν ἔχοντας κακόν. 744. 8.

ἐλεοκόπος] μετὰ τῶν ἐλεοκόπων [cum iis, qui ſilvas caedebant] διαιτώμενος. fragm. 13, 30. mihi non videtur ita recte verti, ſed ſignificare potius *coquum*. *κόπος* eſt terminatio, ſignificans eum, qui circa rem quampiam verſatur, in ea laborat *κοπιᾷ*. vt *ἀρτοκόπος*. et *ἐλεὸς* eſt menſula culinaria, in qua carnes contruncantur, et in paropſides infunduntur.

ἐλευθερία] τὴν πάντων ἐλευθερίαν καὶ ὁμόνοιαν μεγίστην εὐδαιμονίαν εἶναι. 77. 5, ἀθάνατον ἐλευθερίαν κεκτῆσθαι. 914. vlt. ἐλευθερίας ἀπογινώσκειν. 107. 11. ἐξαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν. 734. 5.

ἐλευθερίως] ἐλευθεριώτερόν με κακῶς λέγετε. 312. antepen.

ἐλεύθερος] ἐλευθέραις ταῖς ψυχαῖς ἐπολιτεύοντο. 77. pen.

ἐλευθε-

λευθερῶν] καὶ τὰς ψυχὰς ἠλευθέρωσαν. 75. pen.
Ἐλευσὶν et Ἐλευσίνιον. 196. pen. 235. pen. 255. 5.
ἐλευσίναδε. 301. 1. τῶν ἐλευσίναδε ἀπογραψαμένων. 767. 2.

ἐλευσινόθεν. 242. 8.

ἑλικτὴρ] ἑλικτῆρας χρυσοῦς ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο. 395. vlt.

* ἕλκειν] μεθύων εἷλκες αὐτήν. 14. 13. εἷλκον τὸ μειράκιον. 143. 8. vellicare, tractare, raptare, vt iuuenes laſciui puellas procaces ad libidinem proritandam.

ἕλκος λαμβάνειν *eine Brauſche kriegen*, vibicem, ſugillationem. 159. 2.

* ἐλλείπειν] οὐδὲν ἐνέλιπε προθυμίας σπεύδων 625. 11. ἐλλείπειν ταῖς ἰδέαις forma corporis inferior, deterior eſſe, cedere. 57. 4. ἐλλείποιμι τῷ λόγῳ [id eſt ἐν τῷ λέγειν] τῆς κατηγορίας. 870. 7.

Ellipſis ἐκ, vel διὰ. διειλέχθαι πολλοῦ χρόνου. 812. 8. εἰ μὴ δι' ἄνδρας ἀγαθοὺς. ſcil. τοῦτο ἐγίγνετο vel ἐκωλύετο. 423. vlt. δοῦλος. 847. vlt. ἄλλος. οὕστινας [ſcil. ἄλλους] ἢ ὑμᾶς. 709. 9. ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι. id eſt ὥστε μηδένα εἰδέναι. 276. 8.

ἐλπίζειν] τὶς νομοθέτης ἤλπισεν [ſuſpicatus vnquam fuit] ἁμαρτήσεσθαι τῶν πολιτῶν τινα τοιαύτην ἁμαρτίαν. 587. 1. et 9.

ἐλπὶς] ἐλπίδος κοινῆς ἁμαρτάνειν defraudari ſepultura eoque excidere ſpe communi vniuerſo generi humano. nemo enim non ſperare poteſt fore aliquem, a quo tumuletur fato ſuo defunctus. 64. 3. ἐλπίδες ἦσαν τοῦ πλοῦ quaerebatur hoc illa nauigatione, cum ſpe proſperi ſucceſſus haud defuturi, vt Dionyſio perſuaderetur. 625. 3. μεγάλη. 57. pen. μικρὰς ἐλπίδας εἴχετε τῆς καθόδου. 776. 1.

* ἐμβαίνειν εἰς τὴν θάλασσαν. 116. 2.

ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀλλοτρίαν, impreſſionem, incurſionem

ſionem facere. 89. 2. κριτὴν alicuius nomen referre inter iudices ſortientes. 170. 2.

ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις. 870. 4.

ἐμὸς] τὸ ἐμὸν ὑμῖν ὐκ ἐμποδὼν ἔςαι. pro ἐγὼ ὑ. ὐκ ἔσομαι ἐμπ. ego vobis non officiam, impedimento non ero. 315. 3. vt illud apud Herodianum libro 3.2. τὰ ἐκείνων γηράσαντα καὶ περὶ ἀλλήλοις συντριβέντα τοῖς μὲν Μακεδόσιν εὐάλωτα, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις δῦλα γεγένηται. id eſt ἐκεῖνοι μὲν γηράσαντες et συντριβέντες — εὐάλωτοι et δῦλοι γεγένηνται.

ἐμπίπλασθαι] ἐπειδὴ τάχιςα ἐνεπέπλῆντο. 820. 7.

ἐμπίπτειν εἰς τὸν μύλωνα. 22. 7.

ἐμποδὼν] τὸ μὲν οὖν ἐμὸν ὐκ ἐμποδὼν ὑμῖν ἔςαι. ego vobis non officiam. 315. 3. ἐμποδὼν ποιεῖσθαι tueri ſe aliqua excuſatione, latere pone aliquod veluti propugnaculum ἐμποδὼν γὰρ ἢ ὅρκυς, ἢ συνθήκας ἢ χρόνον, ἢ τὸ ἐπαυτοφώρω ποιεῖται, αὐτῷ δὲ τῷ πράγματι οὐ πιςεύει καλῶς ἀγωνιεῖσθαι. 506. pen.

ἐμπορία] αὐτῦ τὴν ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι. 908. 10.

ἐμπόριον] τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι. 721. vlt.

ἔμφυτος] laudatur a Lyſia Carcini poetae illud τὰς γὰρ ἐμφύτυς ὀρθῶς παγείσας φρένας ὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. fr. 25. 20.

ἐν] ἐν ὑμῖν ἐςι. 40. 3. in veſtra poteſtate ſitum eſt. ἐν ὑμῖν apud vos, coram vobis. 327. 1. Ita ἐν τοῖς λ. coram triginta tyrannis. 386. 2. ἐν τετταρσιν ἢ πέντε ἔτεσιν *for four or fiue Years together*. 632. 5. Proxime τρία ἔτη συνεχῶς. et 654. 10. τέτταρα ἢ πέντε ἔτη ἐφεξῆς. ἐν ἀνάγκῃ v. Ἀνάγκη. TAYLOR. ὐδὲν λήσει ἐν αὐτῇ, id eſt ἐν τῷ αὐτῆς δέρματι, vel διὰ τῆς βασάνυ πάντα φανερωθήσεται, αὐτῆς μηνυούσης ἕκαςα. 180. 1. ἐν pro ἐπὶ vel διά. δὶς ἐν ταὐτῷ ἐνδέδεικται. pro ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐγκλήματι, vel διὰ τὸ αὐτὸ ἔγκλημα. 227. vlt. ἐν τῇ προφάσει ταύτῃ [pro ἐπὶ] 452. vlt. ἐν δισχιλίοις [ſubaudi ψήφοις] ὁ δῆ-

μος ἐψηφίσατο. id eſt μετὰ δισχιλίων ψήφων. iudicium illud populi conflatum erat e bis mille viris ſententiam ferentibus. 466. antep. τίνα χρὴ ἐλπίδα σωτηρίας ἔχειν, ὅταν ἐν χρήμασιν ᾖ penes facultates ſit τῇ πόλει σωθῆναι, ἢ μή. 808. 6.

Hendiadyoin. ἡ ναυμαχία καὶ ἡ συμφορὰ τῇ πόλει ἐγίγνετο. id eſt aut ἡ κατὰ τὴν ναυμαχίαν [vel ἡ διὰ τῆς ναυμαχίας] συμφορά. aut ἡ ναυμαχία καὶ ἅμα αὐτῇ καὶ ἡ συμφορά. 412. 3.

* ἐναντίον coram. aduerbialiter, aut praepoſitiue. ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς. 469. 7. 505. 3. 589. 3. TAYLOR.

* ἐναντίος, α, ον.] δόξαν ἐναντίαν τῆς προτέρας. γρ. τοῖς προτέροις. 58. 2. TAYLOR. Signo illo γρ. ſignificare ſi voluit Taylor, non variantem eam eſſe lectionem, id quod vulgo ſignificare ſolet, ſed ſe velle vt datiuus genitiuo ſubſtituatur; ſalſus fuit, et bene habet vulgata. ἐναντίον λόγον ἀντιλέγειν partem cauſae inferiorem, peiorem verbis tueri. 308. vlt.

* ἐναντιοῦσθαι τοῖς πράγμασι. 458. 6. περὶ ἐλευθερίας. 455. 6. cl. Markland ὑπὲρ. Ita ἐναντιοῦσθαι ὑπὲρ ὑμῶν. 670. 5. TAYLOR.

ἐνδεής] οὐδὲν ἐνδεεῖς ταῖς ψυχαῖς γενόμενοι 95. 2. ἐνδεὴς τῶν ἐπιτηδείων. 452. 3.

* ἐνδεικνύναι homicidam ibi commorantem, vbi nefas ſit eum conſpici, indicare, h. e. ad magiſtratum deferre. 212. vlt.

* ἔνδειξις] v. Polluc. VIII. 6. Lect. Lyſ. cap. 6. TAYLOR.

οἱ ἕνδεκα οἱ παραδεξάμενοι ταύτην τὴν ἀπαγωγήν. 503. vlt. ἀκρίτους αὐτοὺς χρὴ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι θανάτῳ ζημιῶσαι. 713. 2.

ἐνδημεῖν. 320. 1.

ἔνδον ἡμῖν ἦσαν ἑπτὰ μναῖ ſeptem minae nobis erant, quas arca ſeruabat. 626. 5. ἔνδον ἦν τὰ πολλὰ maxima

pars

pars horum bonorum conſtabat reous mobilibus, h. e. iis, quae arcis et ſeris facile claudantur, alioque clam aſportentur et e conſpectu ſubmoueantur. parata pecunia, ſeruis, equis, veſte, mundo, auro argento facto, vaſis pretioſis. 648. vlt.

ἐνδῦναι] ἐνδὺς ϛολὴν veſte ſacerdotali indutus, 252. 4.

ἐνεδρεύειν] τὰς πολίτας ὑπὸ τῶν νόμων ἐνεδρεύεσθαι. 28, 6.

ἐνεῖναι] τὰ ἐνόντα. ſcil. ἐν τῇ κιβωτῷ, quae in arca eſſent. 390. 2.

ἐνέχεσθαι ἐν τοῖς αὐτοῖς [ſcil. ἐπιτιμίοις] 36. 1. εἰ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς κλέπταις συνειδότες τοῖς αὐτοῖς ἐνέχονται. ſubaudi οἷς οἱ κλέπται αὐτοὶ. 832. vlt.

ἐνεχυράζειν] ἠνεχυράσθη οἰκέτης αὐτῷ ϛιγματίας. fr. 4. pen.

ἔνη καὶ νέα. 732. vlt.

ἐνθνήσκειν] ἐνθανόντων πλείϛων. 580. 1.

ἐνιαυτὸς] ἐνιαυτὸν [id eſt εἰς ἐνιαυτὸν ἕνα] ἀφῆκεν ἁπασῶν λειτεργιῶν. 908. 4.

ἔνιοι cum τινες copulatum in illis ἔνιοι τινες τῶν πολιτῶν μετεβάλλοντο. 874. 3.

ἐνίϛασθαι] ἐνϛὰς ἔβαλλέ με λίθοις. 140. 1.

ἐννεάκρενος. fr. 9. 26.

ἔννες γεγονέναι pro συνιδεῖν, συνιέναι. 363. vlt.

ἐνοίκιον] εἰ μὲν χωρὶς ἀμφισβητεῖς, καρπῦ [id eſt ὑπὲρ καρπῦ δίκασαι τῦ ἐξ αὐτῦ προσιόντος] εἰ δὲ οἰκίας [ſcil. ἕνεκεν ἀμφισβητεῖς,] ἐνοίκιε. age in reum ex titulo locaris. fr. 13. 27.

ἐνορᾷν pro συνορᾷν. ἐνορῶν αὐτὰς μεγάλες ἐν τῷ πολέμῳ γεγενημένας. 916. pen.

* ἐνοχλεῖν τοῖς ἠδικημένοις. 242. 2, ὥτως ἐνοχλεῖ, ὥϛε — 298. vlt. TAYLOR.

ἔνοχος] λειποταξίε. 520. 10. ζημίᾳ. 289. 8.

ταῖς κειμέναις ζημίαις. 523. 11. αἰτίᾳ. 365. 3. ἀπαγωγῇ. 503. 3. γραφῇ. 553. 1. ὅλῳ τῷ νόμῳ. 521. 11. οἷς Σ. διωμόσατο. 136. 3. τοῖς βιαίοις. 736. 4. TAYLOR.

ἐντείνειν] ἐντείνας πολλὰς πληγάς. fr. 30. 24.

ἐντέχνως. fr. 36.

ἐντὸς ἡλικίας γεγονότες. inpuberes. 110. vlt.

ἐξαγγέλλειν arcana propalare. *ausbrichten.* 671. 4.

* ἐξάγειν] πάντα ἐξήχθην ὀλοφύρασθαι. 117. vlt. affectu abreptus, vltra propoſitum euehebar. ἐξάγειν παῖδα puerum clam ex vrbe educere ſurto ſubductum, alio aſportandum et pro mancipio vendendum. 350. 5. ἐξήγαγεν ἀνδράποδον ἐντευθενὶ. 489. vlt. ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε clam extulit, furto ſubduxit ξίφος ἔχων. fr. 22. 21. vel poteſt quoque ἐξήγαγε ibi loci reddi exiit, abiit, diſceſſit.

ἐξαέτης vel ἑξέτης ſexennis. ἑξαέτη τὴν ἀρχὴν κατεςήσατο. 838. 2.

* ἐξαιρεῖν] τὰς ἱκέτας ἐξελεῖν. 74. vlt. ἑλικτῆρας χρυσᾶς ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο. 395. vlt. ὥςε τῇ θεῷ τὰς δεκάτας ἐξαιρεθῆναι. 686. 5. aliquem in ſeruitutem abducendum in libertatem vindicare. 734. 5. 735. 2.

* ἐξαίρετον, quod latini ICti priuilegium. ἐξαίρετον τᾶτω μόνῳ ἀθηναίων καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν παρὰ τὰς νόμας ὅ, τι καὶ βάληται. 344. 11.

* ἐξαιτεῖν] ἐξητᾶντα φεύγοντας ὑμᾶς ἐκ τῶν πόλεων. 444. 6. ἐξαιτήσασθαι παρὰ τῶν πολεμίων. *losbitten.* 529. pen. deprecando pro aliquo eum iudicio eripere, liberare. 677. vlt. 681. vlt. ἐξαιτάμενοι paſſiue, deprecationibus amicorum ſeueritati veſtrae animaduerſionis erepti. 690. 9. τὰς παῖδας παραςησάμενοι ἐξαιτᾶνται ὑμᾶς exorant, h. e. leniunt et flectunt vos precibus. 694. 10. ὰκ ἂν εἰκότως ἕτεροί με ἐξητήσαντο παρ' ὑμῶν. 706. 3. κλαίοντες ἐξαιτεῖσθαι παρ' ὑμῶν. 813. 1. 866. 4.

ἐξαλείφειν τοὺς κειμένους νόμους. 48. 2. ἐξαλειπτέον τοὺς νόμους. 202. antep. τὰ ἁμαρτήματα. 237. 1. ἐκ τοῦ τῶν ὁπλιτῶν καταλόγου. 565. 4. τοὺς μὲν ἐνέγραφε, τοὺς δ' ἐξήλειφε. leges puta. 839. 2. 842. 7. εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν ἀρέσει, ἐξαλείφειν κελεύει. 859. 2.

* ἐξαμαρτάνειν εἰς. 47. pen. 63. pen. 76. 6. 138. 8. 274. 10. 283. 1. et paſſim. πλεῖστα εἰς ὑμᾶς ἐξημάρτηκεν. 440. 7. TAYLOR. ἐξαμ. τοιοῦτον ἁμάρτημα. 28. pen.

* ἐξαρκεῖν] εἴς γε τὰς πατρίους θυσίας ἐξήρκεσεν ἄν. 858. 1. καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξαμαρτεῖν. fragm. 30. 26.

ἔξαρνος ἦν inficias iuit. 22, 4. ταῦτα ἔξαρνός ἐστι 150. 4. inficias ire quae facta ſunt. Plautus. adde Platonem Charmide. 157. Demoſth. 884. D. Iſaeum XIX. 9. ed. Steph. ἔξαρνος μὴ οὐ χρήματα ἔχειν. 681. 5. TAYLOR. ἔξαρνος ἦν pro ἠρνεῖτο. 22. 4. ἔξαρνον γενέσθαι ἃ ἐποίησας. 465. 2. τοὺς οὐχ οἵους τε ὄντας ἐξάρνους γενέσθαι μὴ οὐ χρήματα λαβεῖν. 681. pen. ὃς ἐτόλμησε τὰ μὲν ἔξαρνος γενέσθαι id eſt ἀρνεῖσθαι. 904. pen.

* ἐξεγγυᾶσθαι fideiuſſorem ſe praebere. 734. 6. ἐξηγγυήθη. 735. 4. ſatis datum pro eo fuit.

ἐξεῖναι] ὥστ' ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων λαμβάνειν. 524. 4.

ἐξείργειν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν. 214. 9.

ἐξελαύνειν vltra aciem procurrere. de milite. 689. 2.

* ἐξελέγχειν. 403. 7. φανερῶς ἐξελέγξετε ψευδόμενον τὸν κατήγορον. 270. 1. 279. 1. ὅσα μὲν περὶ τεθνεώτων λέγουσιν, οὐ πάνυ δεῖ θαυμάζειν. οὐ γὰρ ὑπ' ἐκείνων γ' ἐξελεγχθεῖεν ἄν. 682. 5.

ἐξευρίσκειν. 16. pen. ἐξευρὼν οὗ ἐδειπνοῦμεν. 139. 12. 151. 1. excogitare, comminiſci. 302. 8. οὓς ἐξευρίσκομεν δεκελέων. 731. 3. ῥᾳστώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδούς.

ὀδὲς. 748. vlt. δίκην fr. 4. 6. τὴν θύραν. fr. 24. 6. Taylor locum p. 154. 1. ſuſpectum habet. ἐξευρίσκειν κατ᾽ ἐμαυτῦ πρόνοιαν. addens *ſi ſana ſit lectio*. Eſt vtique.

* ἐξηγεῖσθαι *verbum rituale* eſt, inquit Taylor. καθ᾽ ὃς Εὐμολπίδαι ἐξηγῦνται conſulentibus de iure ſacrorum reſpondent. 204. 4.

* ἐξήκει χρόνος. 271. 3.

* ἐξιέναι] ἐξιῦσης τῆς ἀρχῆς. 323. 3.

ἐξίσαμαι ὑμῖν ἑκὼν τῆς φιλίας renuntio veſtrae amicitiae eamque vobis intactam relinquo. 314. 4. Lyſias e Carcino laudauit iſta ὃ κεῖνος ἐξέστησε non ille eum dementauit. fragm. 25. 18.

* ἔξοδος] τὰς ἐξόδυς [in caſtra aciemue] μετὰ τῶν πρώτων ποιύμενος, μετὰ τῶν τελευταίων ἀναχωρῶν. 582. pen.

* ἐξοικεῖν] ἐξῴκησεν εἰς τὴν ὑπερορίαν migrauit in ſolum peregrinum ſub dictionem alienam. 873. vlt.

ἐξορύττειν] τὴν μορίαν, ἣν ὐχ οἷόν τ᾽ ἦν λαθεῖν ἐξορύττοντα. 283. 3.

* ἐξοστρακίζειν. 550. 1.

ἐξύλης δίκη. fr. 28. 15.

ἐξυσίαν ποιεῖν. 241. 4.

* ἐξυβρίζειν περὶ τὺς θεὺς. 63. vlt.

ἐξυπηρετεῖν προθύμως τῇ ἑαυτῦ παρανομίᾳ. 397. 12.

ἔξω τῦ πράγματος λέγειν ὐ πάνυ νόμιμον ὑμῖν ἐστιν. 163. 3.

* ἐξωνεῖσθαι largitionibus periculum, malum auertere. οἱ πλύσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνυς. 753. 1.

ἑορτή] τῆς ἑορτῆς ἐπιμελεῖσθαι. 196. pen.

ἐπαγγέλλειν profiteri, recipere facturum. 50, 3. ἐπαγγέλλεσθαι in anteceſſum denunciare. 819. 1.

ἐπάγεσθαι συμφοράν. 184. 3. ἐπάγειν τὺς ἄρχοντας in rem praeſentem adducere. 280. 1. ἐπάγοντες

γοντες [ſcil. τῇ πόλει] πόλεις aduerſus ciuitatem noſtram ciuitates graecas alias inſtigantes atque in armis adducentes. 423. 3.

ἐπαινεῖν] αὐτούς τε πάντα τὰ κακὰ ἐργάζεσθαι, καὶ τοὺς τοιούτους ἐπαινεῖν. 411. 5.

ἔπαινος] ἐπαίνου μᾶλλον ἄξιος ἢ φθόνου. 741. 5.

ἐπαίρειν] τοὺς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκειν μοιχοὺς εἶναι. 41. 1. ὑπὸ τῆς τύχης ἐπαίρεσθαι. 64. vlt. ἐπαίρεσθαι κέρδει. 250. 1. ἐπαρθέντες [inducti vel decepti] ταῖς τούτων διαβολαῖς. 335. vlt. ἐλπίδι. 337. vlt. τίς οὐκ ἂν ἐπαρθείη πράττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως. 585. 12. ὑπὸ κέρδους ἐπαρθῆναι. 707. 9. τῷ δύνασθαι λέγειν ἐπαρθείς. 870. 2. οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν e Carcino. fr. 25. 20.

* ἐπαίτιος] ἐπαιτιώτατος κίνδυνος certamen forenſe inprimi, impeditum et inexplicabile, atque reprehenſionibus obnoxium. 291. 4.

ἔπακτος ὅρκος [iusiurandum exactum] fragm. 34.

* ἐπαμύνειν. 145. 7. conf. μεταμύνειν. ἐπαμῦναι ζῶσιν οὐκ ἠδύνασθε. 446. 4.

ἐπαναγινώσκειν. 360. vlt.

ἐπανορθοῦν τὰ ὑφ' ἑτέρων δυστυχηθέντα. 124. 7.

ἐπαρᾶσθαι] ἐπαρώμενος ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισὶν ἐξώλειαν. 389. 7.

* ἐπαρκεῖν ſuppetias ferre. 511. 7.

* ἐπεγγυᾶν. 359. 4.

ἐπεγείρειν. 27. 5.

ἐπεγκαλεῖν queri de, vel cum aliquo, expoſtulare. 296. 1.

Epexegeſis in illis ὀρφανοὺς καὶ πατρὸς ἐστερημένους. 710. 6. nam poteſt eſſe ὀρφανὸς, cui pater ſuperſit, ſed mater deceſſerit.

* ἐπεξέρχεσθαι] μετὰ στρατοπεδευομένων. 521. vlt. Diem dicere. ἐπεξῆλθον αὐτῷ. 344. 5. ἐπι-

σκηψά-

σκηψάμενος τῷ μάρτυρι [ſcil. τῶν ψευδομαρτυριῶν] οὐκ ἐπεξῆλθε. litem perſecutus non eſt. 736. pen.

* ἐπεργάζεσθαι μορίας ſolum, in quo antea ſacrae oleae ſtetiſſent, arare ſatisque excolere. 281. 5. 284. 2.

ἐπηρεάζειν] πῶς ἂν μᾶλλον ἐπηρεάζετο. 331. 12.

* ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος. 268. 4. Ξενιάδου. 271. 4. τῶν τριάκοντα. 283. 5. ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις. 5. 2. βαρέως φέρειν ἐπὶ συμφοραῖς. 129. 2. ἐπ' αὐτοφώρῳ. 25. 2. coniunctim ἐπαυτοφώρῳ. 294, 1. ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι. 9. 1. ἐπ' ἐκείνοις οἰκίαν γεγονέναι. 38. 7. οὐδὲν ἧττον τό γ' ἐπ' ἐκείνων πεποιῆσθαι. 160. 3. vbi ἐκείνοις mauult cl. Markland. Add. 184. 4. 274. vlt. 471. 2. 566. 2. et 5. 398. 14. vnde etiam recte Scaliger τό γ' ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι. 481. vlt. *as far as lay in his Power*. Add. 825. vlt. ἐπὶ τούτῳ eapropter. 41. 3. οὐκ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἐπινοῶν. 228. 5. ἄδειαν, ἐφ' ᾗ μηνυτὴς ἐγένετο. 241. 4. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, ἐφ' οἷσπερ. 305. 3. ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ. 319. 4. ἐφ' οἷς ἕτοιμοί εἰσιν εἰρήνην ποιεῖσθαι. 451. 4. ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κακῷ δωροδοκεῖν. 709. 7. ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως. 719. 11. ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀπεκτείνατε. 863. 2. Locutio vſuraria ὀφείλειν ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς. fragm. 4. 8. ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις ἐξηλεγμένοι. 241. vlt. ἐπὶ δάμαρτι μοιχὸν λαβεῖν. 33. 1. ἐπὶ ταῖς θύραις ante aedes ſuas. 149. vlt. βοηθεῖν ἐπὶ Ἀρτεμίσιον. 94. 9. εἰς Πλαταιάς. 107. 6. v. 578. 4. et quae nos ad p. 692. not. 39. add. 686. 3. ἀνεσώθην εἰς τὴν Κατάνην. πρέσβεις ἧκον ἐκ Κύπρου ἐπὶ τὴν βοήθειαν. 625. 10. ἐπὶ Φυλήν. 500. 11. αἴτιος τοῦ ἀποφυγεῖν αὐτὸν ἐπὶ Φυλήν. *the occaſion of his Deliverance at Phyle.* 497. 13. TAYLOR. Ego articulum hunc ita digeſſi. ἐπὶ cum Genitiuo. *tempeſtate.* ἐπὶ τῶν τριάκοντα ſub xxx tyrannis in rep. obtinentibus. 795. 1. *ſub protectione et tutela.* μετοίκιον κατατιθεὶς ἐπὶ προστάτου ᾤκει.

κει. 874. 1. Cum Datiuo. μήτε λίαν ἐπ' ἐκείνη εἶναι penes eam, in eius arbitrio poſitum eſſe ὅ, τι βέλητα ποιεῖν. 7. 1. πᾶσαν ἐπ' ἐκείνοις τὴν οἰκίαν εἶναι. 38. pen. μὴ περιίδητέ με ἐπὶ τέτῳ γενόμενον. 184. 4. τὸ ἐπὶ τέτοις εἶναι quoad in ipſis fuit, penes eos ſtetit. 825. vlt. b) *poſt.* ἐπὶ κατειργασμένοις ἐλθεῖν poſt confectum iamdudum negotium. 874. pen. ἐπὶ τοιέτοις ἔργοις ἔτε θεὸς φοβῆ — 903. 14. ἔτσοὶ πυρὲς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. [poſt ſtipulam terram arat ad triticum conſerendum] fr. 28. 8. c) pro ἐν. ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς in eiusmodi cauſis, vbi agitur de pellicibus. vel ſimpliciter, de pellicibus. 34. 2. εἰπεῖν ἐπί τινι. 51. 2. dicere de aliquo. τὰς ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχας. in bello contingentia quibusdam, κοινὰς ἁπάντων ἀνθρώπων νομίζοντες εἶναι exiſtimantes poſſe omnibus contingere. 64 4. d) *coram.* ἐπὶ ταῖς αὐτᾶ θύραις coram oſtio domus ſuae. 149. vlt. 150. antep. e) *ob.* ſiue cauſam efficientem, vnde aliquid exſiſtit, ſiue finalem, h. e. finem, cuius ergo fit, ſiue conditionem et legem, ſub qua fit, ſignificans. ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις. 5. 2. ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ κατειλέχθαι. 319. 4. δωροδοκεῖν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κακῷ. 709. 8. ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις δωροδοκᾶντι, vt bona veſtra veſtris hoſtibus et praedonibus vendat, eos impune rapere ſinat. 833. 2. πολλὰς τῶν πολιτῶν ἤδη ἐπὶ κλοπῇ τῶν [ὑμετέρων vel δημοσίων] χρημάτων ἀπεκτείνατε. 863. 2. ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀγαθοῖς quo reſp. eo iuuaretur. 414. pen. ἀργύριον ὀφείλων ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς [ſcil. εἰς τόκον] ſub pacto menſtrui foenoris ternarum drachmarum. fragm. 4. 8. ἐπὶ τῇ ἐμῇ προφάσει mei cauſa, vel, mea opera. 215. 3. Cum Accuſatiuo a) *ad, verſus.* τὰς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. [ſubaudi ςρατεύσαντας] 66. 1. ἐπ' Ἀρτεμίσιον ἐβοήθησαν. 94 9. εὐθὺς ἐπὶ τὸν Μηνόφιλον ἐβάδιζε. 312. 4. ἧκον πρέσβεις ἐκ Κύπρε ἐπὶ τὴν βοή-

βοηθειαν ad petendum auxilium. 625. 10. *ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν*. 872. 7. *πιϛεύοντες τοῖς θεοῖς καὶ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀδικȣμένων ἔσεσθαι*. ſi bene habet iſta lectio. 924. 6. ſed neſcio an potius ibi leg. ſit. *ἐλπίζοντες ἐπικȣ́ρȣς αὐτȣ̀ς τῶν δικαίων ἀδικȣμένων ἔσεσθαι*. b) *aduerſus*, *contra*. *μείζω ϛάσιν καὶ πόλεμον ἐπὶ τȣ̀ς ἐν Πειραιεῖ, ἢ τȣ̀ς ἐξ ἄϛεος ἐποίησαν*. 421. 1. *συνίϛασθαι ἐπὶ τοὺς ἐμπόρȣς* coiſſe in ſodalitium, coniuraſſe in fraudem negotiatorum. 723. 8. 726. 2. c) *apud*. *ἐπὶ Φυλὴν τινές εἰσι*. 497. 2. et 9. et pen. 502. 11. d) *ad in numero*, *circiter*. *εἰ κατασκαφείη τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα ϛάδια ἑκατέρȣ*. 451. 6.

* *ἐπιβάλλειν*. 327. 1. 676. 8. *ἀργύριον*. 323. 1. irrogare mulctam, ſiue ſic nude, ſiue cum addito *τὰς ἐπιβολάς*. 565. 1. 676. 5. 840. 2.

ἐπιβάτης miles claſſiarius. 244. 4.

ἐπιβλὴς [trabs] fragm. 27, 5.

* *ἐπιβολὴ* mulctae pecuniariae genus. 219. 1. *ἐπιβολὰς ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιȣ̃ντες*. 676. 5. *ἐπιβαλλόντων τῶν ἀρχόντων ἐπιβολάς*. 840. 2.

* *ἐπιβȣλεύειν τινὶ θάνατον* per inſidias alicui ſtruere, comparare, machinari necem. 46. vlt. *περὶ ὧν ȣ̃τος ἐπιβεβȣλευκὼς ἥκει*. 262. 2. *ἐπιβȣλεύειν καταλύσαι τὴν δημοκρατίαν* [pro *τῇ καταλύσει τῆς δημοκρατίας*] 452. 7. *ἐπιβȣλ. ὑμῖν ἐν ὥσπερ ȣ̓δ᾽ οἱ πολέμιοι*. 722. 2. *ȣ̃τε ζῆν αὐτὸν ἔδει, τοιȣ́τοις ἔργοις ἐπιβȣλεύοντα*. eiuſmodi facinora animo agitantem, deſignantem. 821. 11. *ἐπιβȣλεύσαντα τῷ πλήθει* [ſubaudi *τῷ ὑμετέρῳ*] *ἀποδείξω*. 846. 2.

ἐπιβȣλὴν τοιαύτην ἐπιβȣλεύȣσι. 455. 10. *ȣ̓ διὰ δυϛυχίαν, ἀλλὰ δι᾽ ἐπιβȣλὴν ἐποίησαν*. 875. pen.

ἐπίβȣλος] *βȣλόμενος δοκεῖν δεινὸς καὶ ἐπίβȣλος εἶναι*. fr. 30. 10.

ἐπιγαμίαν Εὐβοεῦσιν ἐποιȣ́μεθα. 920. 1.

* ἐπιγνώμων inſpector. ἐπιγνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαςον ἐνιαυτὸν. 282. 5.

ἐπιγράφειν] ἐπιγραφόμενος Ἀναγυράσιος. ipſe ſemet appellans Anagyraſium in capitibus libellorum accuſatoriorum, quos magiſtratibus exhibuit. 494. 2. 496. antep. ἐπιγεγραμμένοι. ſcil. ἐπὶ τῷ σανιδίῳ, pro ἐγγεγράμμ. 573. vlt. ῥᾴδιον γνῶναι ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ ἐπιγεγραμμένου τοῖς χρήμασι 594. 5. δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εἰρημένα ἐπιγραφομένῳ fr. 15. 14. eorum inuentionem ſibi arroganti.

ἐπίγυον [rudens] *Schiffscabel.* fr. 9. 18.

ἐπιδεικνύειν] ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν ἀθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ξένων, οὕτω διακείμενον. fr. 31. 12.

ἐπιδέξια. fr. 16.

* ἐπιδημεῖν] ὅσοι δὲ ξένων ἐπιδημοῦσι hac in vrbe verſantur. 406. 4. ἐπεδήμησε τὸ τῶν πολεμίων ςρατόπεδον copiae, caſtra hoſtium prope ad vrbem acceſſerant, vel, ipſam in vrbem immigrarant. 429. pen. μὴ ἐπιδημεῖν, ἀλλὰ ςρατεύεσθαι. 683. vlt.

ἐπιδιαθήκη [pactio interpoſito argento] fr. 26. 5.

ἐπιδιατίθεσθαι] pactionem facere interpoſito argento] fragm. 17. 12.

* ἐπιδιδόναι] ἐπειδὴ οἱ πρυτάνεις ἐπέδοσαν [ſcil. τὴν ζήτησιν] περὶ αὐτῶν εἰς τὴν βουλήν. 712. vlt. τὴν μητέρα αὐτῶν ἐκδίδωσιν elocat nuptui ἐπιδοὺς addita dote π. δρ. 897. 9. 577. 2.

ἐπιδιώκειν a tergore perſequi. 154. 5.

* ἐπιεικὴς τῇ πόλει. 621. 2.

* ἐπιέναι] τῆς ἐπιούσης νυκτὸς. 394. 11. τῇ ἐπιούσῃ νυκτί. 188. 2. οὐχ ὁ ἐπιὼν καιρὸς τοῦ παρόντος βελτίων. 916. 1.

ἐπίθετος] ἐπιθέτους ἐπιςολάς. literas, quae alicui aliquo proficiſcenti adduntur, vt eas alii reddat, ibi agenti, quo ipſe contendit. fragm. 17. 20.

ἐπιθυμεῖν pro ἐρᾶν. ἐπιθυμῆσαι [id eſt τὸ τοῦ ἔρωτος

τος πάθος] πᾶσιν ἀνθρώποις ἔνεστιν. 136. vlt. 138. 2. λίαν προθύμως τοῖς ἀδικȣ̃σι βοηθȣ̃ντες, πολλȣ̀ς τῶν αὐτῶν ἔργων ἐπιθυμεῖν ποιȣ̃σι. 535. 3. 552. 13. ἐπιθυμεῖν μετέχειν τῶν ἀλλοτρίων κινδύνων. 573. 4. 577. 14. διαφέρεσθαι μάλιϛα πρὸς ἀλλήλȣς, ὅταν οἱ μὲν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμῶσιν, οἱ δ' ἐκ τῶν ὄντων ἐκπίπτωσι. 608. 10. ἐπιθυμȣ̃ντες prae cupiditate, h. e. ſiti auri et opum exaggerandarum ſtudio. 654. 8. ἵνα τῶν ἑτέρων μὴ ἐπιθυμήσωσι. 704. 16. θανάτῳ ἐκολάζετε τȣ̀ς τῶν ὑμετέρων ἐπιθυμȣ̃ντας. 818. 9. τῶν ἀρχαίων νόμων ἐπιθυμεῖτε. 819. vlt. τῆς ἐλευθερίας καὶ τȣ̃ δικαίȣ ἐπιθυμȣ̃ντες. 824. 2. τȣ̀ς πρὸς τῷ εἶναι πολίτας, καὶ ἐπιθυμȣ̃ντας τȣ́τȣ [ſcil. τȣ̃ εἶναι πολίτας] 871. pen. τȣ̀ς βαρβάρȣς ἐποίησαν, τῆς ἀλλοτρίας ἐπιθυμȣ̃ντας, τῆς σφετέρας αὐτῶν ἐϛερῆσθαι. 914. 10.

ἐπιθημητὴς] ἐπιθυμηταὶ τῶν αὐτῶν τότε ἔργων ὄντες. 441. 5.

* ἐπικαλεῖν τινι incuſare, queri de aliquo. 300. 2. 659. 13 808. vlt.

* ἐπικηρύττειν δώσειν ἀργύριον. 214. 9. ἐπικηρυχθέντων vbi bona iſtaec ſub haſta venierunt. 595. 1.

ἐπικίνδυνον ποιȣ̃σι τοῖς ȣ̓δὲν ἀδικȣ̃σι τὸν βίον. 186. 10. 286. 3.

* ἐπίκληρος] ὥσπερ ἐπικλήρȣ τῆς συμφορᾶς ȣ̓́σης, ἀμφισβητήσων ἥκει. 750. vlt.

ἐπίκȣρος miles mercenarius. ἵνα ἐπικȣ́ρȣς ἔχῃ μισθȣ̃σθαι. 422. 13.

ἐπικρατεῖν] ὅτι ȣ̓χ οἷοί τε ἦσαν τῆς τȣ́των πονηρίας ἐπικρατεῖν. 723. 2.

ἐπικρύπτεσθαι τὴν ἀδικίαν. 335. 1.

* ἐπιλαμβάνεσθαί τινος aliquem iniecta manu vindicatum, et raptori ereptum ire. 146. 1. 155. 4. ἐπίλαβέ μοι τὸ ὕδωρ. 732. 5. 733. 12. inhibe.

ἐπιλανθάνεσθαι εἰ ὑμεῖς βούλεσθε τὰ τούτῳ πεπραγμένα, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιλήσεσθαι. 231. vlt.

ἐπιλείπειν τὸν χρόνον. 382. vlt. ἕως ὁ συνεωνημένος σῖτος αὐτοὺς ἐπέλιπε. 720. 3. ἐπιλείπειν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. 857. vlt.

ἐπιλήσμων] σφόδρα ἐπιλήσμονας καὶ εὐήθεις ὑμᾶς νομίζοντες εἶναι. 437. pen. πάντων ἐπιλησμονέστατος. 917. vlt.

ἐπιλύειν. 783. 1. verum iſta lectio ibi loci eſt vitioſa.

ἐπιμελεῖσθαι] οὐδὲν ἧττον ἐπιμελήσεσθαι τῶν ἡμετέρων χρημάτων ἢ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. 704. 4.

ἐπιμέλεσθαι. 282. 4.

ἐπιμελητής. 284. pen.

* ἐπιορκεῖν in vetuſta lingua attica ſignificabat idem atque ſimplex ὀμνύναι iurare. 359. 5. ἐπιορκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἐμῶν τὸν βίον καταλιπεῖν. 901. 3.

* ἐπιπέμπειν alicui aliquem ſubornatum immittere. 16. 6 δέη πολλὰ καὶ κινδύνους ἐπιπέμπει [*ſchickt ihnen über den Hals*] ὁ θεὸς τοῖς ἀδικοῦσι. 217. 5. 292. 3.

ἐπίπεμπτον [quintum] fr. 23. 4.

ἔπιπλα πολλὰ καταλελοιπέναι. 633. 6. 635. 1. 903. 5.

ἐπίπονος βίος. 76. 4. ταύτην εἶναι λειτουργίαν ἐπιπονωτάτην διὰ τέλους τὸν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα. 707. 8.

ἐπισίτια [cibaria] fragm. 14. 1.

ἐπισκέπτεσθαι] οὐ τὴν ἀκρίβειαν ἐπισκεψάμενος. 594. 3.

ἐπισκευάζειν αὐτὴν [engythecam puta] βουλόμενος, reparari, ἐξέδωκα εἰς τὸ χαλκεῖον. fr. 15. 14.

* ἐπισκήπτεσθαι εἴς τινα et τινι de aliquo apud aliquod iudicium queri. 156. 4. 158. 1. ἐπισκηψάμενος τῷ μάρτυρι. [ſcil. τὴν ψευδομαρτυριῶν δίκην] cum teſtem contra ſe productum falſi dicti teſtimonii incu-
ſaſſet,

ſaſſet, ȣκ ἐπεξῆλθε. 736. pen. ἐπισκήπτειν in actiuo vſurpatur de eo, qui alii aliquid exſequendum ſuo loco et nomine mandat, praeſertim moriens. ὅ, τι μέλλοντες ἀποθνήσκειν ἐπέσκηψαν. 449. 5. ἐπέσκηπτεν ἡμῖν τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτȣ̃ Ἀγόρατον. 469. 10. ἐπέσκηψαν ἡμῖν ἀποθνήσκοντες. 510. 11. 896. 1. fragm. 23. 8. vbi Taylor reddidit, *obteſtari.* idem in vernacula ſua reddidit actiuum *to giue in Charge*, et medium *to proſecute.*

ἐπιστήμη] διὰ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιστήμην. 914. 15.

· ἐπιστρατεύειν. 72. 2.

* ἐπισύρειν τὰ πράγματα *von der Hand wegſchlaudern, ruſchelig drüber hinfahren*, res, de quibus vel maxime agitur, et quas enucleari quam diligentiſſime oportebat, leuiter perſtringere, et feſtinare, vt earum tractatione quam citiſſime defungaris, defunctorie et praecipitanter agere, quo diſſimules atque involuas iſta praecipitatione id, quod e re tua eſt celari, et abſconſum manere. 788. 2.

ἐπιτειχίζειν. 544. 1.

* ἐπιτήδειος] παραγγέλλειν τοῖς ἐπιτηδείοις amicis familiaribus. 44. 1. ἐπιτήδειός μοι καὶ φίλος. 26. 2. 393. 4. v. p. 125. not. 82. 142. pen. ἐπιτήδειος μηνυτής. *a proper informer.* 456. 3. ἐπιτήδειον γνώμην εἶπον. 682. vlt. τὰ ἐπιτήδεια alimenta, victus neceſſarius. 26. vlt. γνώμη χρῶνται ὡς πᾶσα γῆ πατρίς αὐτοῖς ἐστίν, ἐν ᾗ τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσι. 872. 5. ὀλίγα τῶν ἐπιτηδείων ἔχοντες. 882. 5. τῶν ἐπιτηδείων ἐπιλιπόντων. 897. 8. σκόπει αὐτὸς ἤδη πόθεν ἕξεις τὰ ἐπιτήδεια. 898. 5.

* ἐπίτηδες *on purpoſe.* 14. 5. 718. vlt.

* ἐπιτηδεύειν] *to make it their buſineſſ.* τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδευόντων. 5. 3. 31. 10. 837. 1. ὅσα αἰσχρὰ τȣ́τῳ ἐπιτετήδευται. 488. 3. 538. 3. Aeſch. VI. 4. Lucian. V. H. p. 676. ȣ̓δὲν ἄλλο ἐπιτηδεύȣσιν ἢ ἀποθνή-

ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Plato Phaedone. ἀλλὰ σύ με φῄς, ὦ Μέλιτε, τοιαῦτα ἐπιτηδεύοντα τοὺς νέους διαφθείρειν Xenoph. Apolog. Socr. TAYLOR. ἐπετήδευε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν affectabat ſeruos ita appellitare, in eoque ſibi placebat, gloriamque aucupabatur. fragm. 25. 10.

ἐπιτήδευμα] διαβολὰς τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδεύμασιν οὐ προσηκούσας. 335. 5. παύσασθαι τῶν χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων. 885. pen. ἐστὶ γὰρ αὐτοῦ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ παραδείγματα. 891. pen.

ἐπιτηρεῖν obſeruare, praeſtolari aliquem exeuntem, vt cum eo congrediaris, inſidiari oportunitatibus congreſſuum. ἐπιτηρῶν γὰρ τὴν θεράπαιναν. 11. 5. 16. vlt.

* ἐπιτιθέναι] Taylor ad hanc vocem iſtaec dedit [ἐπιτιθέναι inſidias facere. 451. 2.] Verum ibi non eſt actiuum, ſed in medio ἐπέθεντο, et ſignificatio adoriendi, aggrediendi, opprimendi melius ibi videtur conuenire, quam inſidiandi. ἐπιτιθέναι δίκην poenam, ſupplicium decernere, vel infligere. de legislatore. 24. 3. ἐπιτ. τέλος βίῳ θάνατον. 218. 2. ἐπιτίθεσθαι ναυκληρίᾳ animum quaeſtui nauiculario exercendo adiicere. 215. 2.

ἐπιτιμητὴς [ſecundns aeſtimator] fragm. 14. 7.

* ἐπίτιμος] μὴ ἡμᾶς ἀντὶ ἐπιτίμων ἀτίμους ποιήσητε. 694. 12. ἡμῖν δὲ οὐ δώσετε ἡμᾶς ἐπιτίμους ὑμῖν γενέσθαι. 682. 6. 207. pen.

* ἐπιτρέπειν τῇ τύχῃ περὶ ἑαυτοῦ. 130. 7. τούτοις ὑμᾶς αὐτοὺς ἐπετρέψατε. 825. 7. τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν. 893. 10. fragm. 10. vlt. ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν. [conſtituit tutores] fragm. 13. 2.

ἐπιτρίβειν. 482. 4

ἐπιτροπῆς δικάζεται, geſtae tutelae. fragm. 13. 28.

ἐπιτροπία idem valet, ſi bene habet iſta lectio. fragm. 18. 7.

ἐπίτροπος] εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ [pro τῶν παίδων] 894. vlt.

894. vlt. διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἐπιτρόπῳ γενέσθαι. 894. 20. καὶ τοῖς ἀδυνάτοις τῶν ἐπιτρόπων καὶ τοῖς δυναμένοις. 906. 17.

* ἐπιτυγχάνειν τινὶ occurrere, pro ἐντυγχ. 392. 3. ἐπετυχέτην αὐτῷ βαδίζοντι. 492. 5. τοὺς παῖδας ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ. 902. 1.

ἐπιφανὴς] τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἐξαμαρτανόντων ἐὰν τιμωρῆσθε, πάντες πείσονται. 525. 10.

* ἐπιφέρειν] ἐπιφέροντες διαβολὰς τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδεύμασιν οὐ προσηκούσας. 335. 5. οὐδὲν ἐπιφερομένην nil dotis ſecum afferentem, in domum mariti inferentem. 621. vlt.

ἐπιχειρεῖν] τοιούτοις ἔργοις. 273. 1 et 10. οὐκ ἄν ποτε ἐπιχειρῆσαι, οὐδὲ τολμῆσαι, ἅπερ οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδικώτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσι πράττειν. fragm. 4. 16.

ἑπτὰ] τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. 66. 1. ſubaudi στρατεύσαντας.

ἐρᾶν] μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι. fragm. 36. 21. ἐρᾶν αὐτῆς προσποιησάμενος οὕτω διέθηκε. fragm. 5. 18.

ἐρανιστὴς. fragm. 10. 12.

ἔρανος] ἐράνους συνείλεκται. fragm. 5. 7. εἰκοσίμνως ἔρανος. fragm. 11. 28.

* ἐργάζεσθαι τὸ περὶ τὰς μορίας χωρίον aratro ſolum exercere. 282. 6. ἐργασαμένου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα ingentes diuitias cum a negotiatione conquiſiuiſſet. 894. 12.

* ἐργαστήριον officina. 388. 8.

ἔργον] οὐδὲ γὰρ ἑνὸς ἔργον κατηγόρου, οὐδὲ δυοῖν ἐστιν, ἀλλὰ πολλῶν. 445. 10. εἰρήνην ἦλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἔργῳ μαθόντες ἔγνωμεν. 453. 6.

ἐρήμη] ſcil. δίκη. ὑπερήμερος ἐγένετο γνώμῃ δικαστηρίου ἐρήμην καταδικασθείς. fragm. 4. 21. v. proxime poſt in ἔρημος.

ἐρημία τῶν ἐπικουρησόντων. 445. 7. 612. 8.

* ἔρημος] ἐρημότατος. 83. 1. ἐρήμην αὐτὸν εἷλον κατη-

κατηγορȣ͂ντες. 680. pen. ὁ ἀγὼν ȣ͂τος ἐρημότερος γέγονεν ἢ ἐγὼ πϱοσεδόκων pauciores hoc in certamine operam mihi nauant, quam exſpectaueram. 827. pen. ὅταν ὑμᾶς ἐρήμȣς συμμάχων λάβωσι. 921. pen.

ἐϱίζειν τινὶ γνώμῃ καὶ ἀρετῇ. 105. 8.

ἑρμῆς πατρῷος. 207. 1. τὸ κȣρεῖον τὸ παρὰ τȣ̀ς ἑρμᾶς. 731. 2.

* ἔρχεσθαι] εἰς τȣ͂το ὕβρεως ἐλθεῖν (vti et ἀφικέσθαι) 139. 6. et paſſim. εἰς τὸ βȣλευτήριον. 677. 3. 679. 1. TAYLOR. Sed haec loca potius ad εἰσέρχεσθαι referenda erant. οἴομαι αὐτȣ̀ς ἐπὶ τȣ͂τον μὲν τὸν λόγον ȣ̓κ ἐλεύσεσθαι. 719. 9. ἐπὶ τὸ ἴδιον ἑαυτῶν κέρδας ἔλθοιεν. 872. 7.

ἐρωτικῶς τὸ χορίον μετεχειρίζετο. fragm. 5. pen.

ἑσπέρα] καταρᾶσθαι σὰς πρὸς ἑσπέραν. 253. 1.

ἑστία] ȣ̓δ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών. 29. 4.

* ἑστιᾶν] ἑστιῶντά με ξένȣς κατέλαβον. 388. 1. εἱστία τȣ̀ς παρ' Εὐαγόρȣ πρεσβεύοντας. 631. 12.

* ἔσχατος] τὰ ἔσχατα παθεῖν. 207. 9. 483. 6. Ita loquuntur ICti Romani. ἐσχάταις ζημίαις. 407. 8. ἔσχατα καὶ αἴσχιστα ποιεῖν. 222. 5. TAYLOR. ἐσχάτην ταύτην δίκην [mortis puta ſupplicium] παρ' αὐτῶν δυνάμεθα λαβεῖν. 407. vlt.

ἑταίρα] ἄνηβος ἑταίραν ἔχων. 536. pen.

* ἑταιρεῖν. muliebria pati. οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν ἡταιρήκασι. 550. vlt. vbi meam verſionem lubens damno. TAYLOR. Verterat nempe [annon multi eorum cum ſcortis concubuerunt.]

ἑταῖρος] ἑταῖροι ȣ̔́τω καλȣ́μενοι. 412. pen.

* ἑτέρωθι alibi. 21. 6. ἑτέρωθεν aliunde. 593. 1.

ἕτοιμος] κακῶς πάσχειν ἑτοιμότατοι. 917. vlt.

ἔτος] ἐν ἑβδομήκοντα ἔτεσι μηδὲν ἐξήμαρτεν εἰς ὑμᾶς, ἐν ὀκτὼ δὲ ἡμέραις. 672. 4.

εὐδαιμονία] τὴν τῶν προγόνων εὐδαιμονίαν καταλῦσαι. 611. pen.

εὐδαίμων] εὐδαιμονεστάτους τούτους προσήκει ἡγεῖσθαι. 130. 4. ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαίμονας ὄντας. 903. 10.

εὐεργετεῖν] οὔτ' ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, οὔτε φίλον εὐηργέτησα. 329. 2.

εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. 682. 4.

εὐήθης] μὴ εὐήθεις αὐτῷ δοκῆτε εἶναι. 790. 6.

* εὐθέως] οὗτος αἰσθόμενος εὐθέως ἥκοντα, παρεκάλεσέ τινας τῶν ἐπιτηδείων. 142. 15.

* εὐθύνη] εὐθύνας δοῦναι. 548. 9. ὀφλεῖν. 369. 4. ὑπέχειν. 840. 6. ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἕνδεκα. 359. 1. TAYLOR. πολλὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, οὐδεμιᾶς εὐθύνην διδόασι. 781. 1.

εὐκλεὴς] εὐκλεᾶ θάνατον ἀθάνατον περὶ τῶν ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον. 85. 2.

εὐκόλως εἶχον. 172. 7.

Εὐμολπίδαι. 204. 4.

Εὐνεῖδαι. fragm. 29. 11. nam ibi errore operarum Συνεῖδαι et Συνίδαι irrepſit, me inſcio et dormitante.

* εὐνοεῖν] εὐνοοῦντες ὑμῖν. 453. 4.

εὔνοια] δι' εὔνοιαν τοῦ ὑμετέρου πλήθους [id eſt πρὸς τὸ ὑμέτερον πλῆθος] ἀπέθανε. 369. vlt. ἐπ' εὐνοίᾳ φασὶ τῇ ὑμετέρᾳ [erga vos] ταῦτα παρανομῆσαι. 721, 2. veſtri ſtudio. εὐνοίᾳ μᾶλλον, ἢ ἐλέγχῳ ταῦτα δοκιμάζεται. 884. 6.

* εὔνους τῷ πλήθει. 451. pen. νῦν δὲ ἡνίκα αὐτὸς ἑαυτῷ εὐνούστατός ἐστιν ὁ δῆμος. 680. 3. τοῖς ἀδικοῦσιν εὐνούστεροί εἰσιν, ἢ τοῖς ἀδικουμένοις ὑμῖν. 813. vlt.

εὖ ποιεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ χαλεπὸν ἦν. 773. 6.

εὕρεμα oportunitas ex inſperato oblata rei bene gerendae. μὴ εὕρημα ἡγῆσθε τὴν ἐμὴν ἡλικίαν. *ſeht meine Jugend nicht für einen Funt an.* iuuentuti meae nolite inſidiari, eaque abuti ad oppugnandum me lite forenſi, qui per aetatem minime ſim idoneus cauſis in foro agendis. fragm. 10. 19.

* εὑρίσκειν] ἀγαθὸν τῇ πόλει. 451. 16. 453. 11.

ἄδειαν

ἄδειαν. 480. 1. comparare. Ita Terent. Andr. *rem belle reperire.* et Plautus *inuenies infortunium.* εὑρίσκεσθαι χάριν. 693. 7. 696. vlt. ἄδειαν εὑρόμενος Andocides III. 14. Ita מצא apud Hebraeos. v. Geneſ. XXVI. 12. Suidas v. Εὗρες. TAYLOR. εὑρίσκεσθαι impetrare, acquirere ſibi, adipiſci. οἴοιτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων εὑρήσεσθαι. 451. 16. 453. 12. δεηθέντες οὐκ ἠδύναντο εὑρέσθαι 531. 5. παρ᾽ ὑμῶν δὲ μηδὲν εὑρησόμεθα τοῦ σωθῆναι ἄξιον. 690. pen.

εὐρυχωρία. fragm. 24. 7.

εὐσέβεια] εὐσέβειαν, ἀλλ᾽ οὐκ εὐτέλειαν, ὑμῖν ἀνέγραψε. in legibus conſcribendis pietati magis tuendae quam parſimoniae in ſumtu ſacrorum proſpexit. 859. 1

εὐτέλεια frugalitas. 859. 1.

εὐτυχεῖν] εὐτυχοῦντας ὑμᾶς ὁρῶν ἐτόλμα προδιδόναι. 875. 3.

εὐτυχία μεγάλη τῶν τοιούτων πολιτῶν ἀπαλλαγῆναι. 553. 1.

εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι τοιούτους πολίτας. 704. 16. οὐ γὰρ ἂν ἔχοιμι ὅ, τι τούτου μεῖζον αὐτοῖς εὐξαίμην κακόν. 708. vlt. εἴπερ εὔχεσθαι χρὴ τοὺς εὖ πεπονθότας τὴν ψῆφον φέρειν περὶ τῶν πεποιηκότων. 709. 11.

εὐχὴ] εὐχὰς εὔχεσθαι ὑπέρ τινος. 196. 4.

εὐψυχία. 57. 1. εὐψυχίαν ἐνδείκνυσθαι ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασι. 63, 5. 73, vlt. εὐψυχίαν ὁμολογοῦσαν τοῖς κινδύνοις κτήσασθαι. 105. pen.

Εὐώνυμοι [pagus Euonymi] fragm. 33.

* ἐφέλκεσθαι τὴν κλεῖν e foramine clauſtri clauem extrahere et ſecum aufferre. 14, 15. Taylor reddidit in indice; *ſubducere.*

ἐφίστασθαι] ὑπὸ τῶν ἐφεστηκότων [a principibus, magiſtratibus] ἁρπάζεται. 704. 1.

ἐφόδια ἐδεόμην αὐτῷ μοι δοῦναι. 392, 1. ἐφοδίων ἀποροῦντες. 579. 1.

ἐφορεία [magiſtratus Ephororum] fr. 36.

ἔφοροι nomen alicuius magiſtratus Athenis ſub triginta tyrannis. 412. 5. 414. 5.

* ἔχειν] καλῶς. 27. 2. 43. 3. εὐκόλως. 172. 7. ἀσφαλῶς. 303. 5. 810. 8. πονήρως. 547. 4. ἀναγκαίως. 200. 3. ὀλιγώρως τῆς δοκιμασίας. 794. 4. δίκην μεγίστην. 59. vlt. πράγματα h. e. moleſtiam. 152. 1. 259. 1. πρᾶγμα. 207. 5. αἰσχρὰν αἰτίαν. 486. 4. χάριν. 758. 10. (v. p. 570. not. 2.) συγγνώμην. 759. 1. οὐδὲν ἔλαττον εἶχον σιωπῶντες. *loſt nothing. by keeping Silence.* 416. 3. οὐκ ἔχω εἰπεῖν 170. 9. πολλαχόθεν ἔχω τεκμαιρόμενος εἰκάζειν. 217. 1. ἐξέπλευσα ἔχων τὸ μειράκιον. 151. 12. οἴκοθεν ἔχοντες ἂν ἐβαδίζομεν. 171. 2. τοιοῦτόν τι ἔχοντας ἡμᾶς ἐλθεῖν. 170. 12. ὀλίγα ἦλθον ἔχοντες χρήματα. 625, 13. 819. 8. ἀξιοῖ ἡσυχίαν ἔχων πολιτεύεσθαι id eſt ἡσυχῶς. 232. 1. τὰ τούτοις ἐχόμενα κακά. 745. 6. TAYLOR. ταύτην γὰρ τὴν τέχνην ἔχει exercet, 20, 2. αἰτίαν. 186. 16. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων. 396. 5. ἔχειν δίκην poteſtne idem ſignificare, atque δεδωκέναι δίκην. 59. vlt. ταῦτα γὰρ οὔτ' ἔλεγχον, οὔτε βάσανον εἶχεν. haec neque verbis argui, neque tormentis exprimi poterant. 403. 5. ἐχόμενον ἐν ἀπορίᾳ τὸ ὑμέτερον πλῆθος. 452. 2. ἔχειν pro νομίζειν, vt latinum *habere* pro *exiſtimare.* 615. vlt. ἔχει δ' ἡμῖν οὕτως hoc nunc agitur, vt ne neſciatis. Scire vos velim, rem ita ſe habere. 692. pen. πάντας τοὺς ἔχοντας δυστύχημα τοιοῦτον. 746. 4.

ἔχθρα] ἔχθραν πρός τινα κατατίθεσθαι. 84. pen. ἔχθραι ſunt priuatorum inter ſe ſimultates. 338. 7. πρότερον ἔδει τὴν ἔχθραν ἐπιδεῖξαι τοὺς κατηγοροῦντας. 383. 2. ἔχθραν, οὐ δίκην παρ' αὐτῶν λαμβάνετε. 816. 3. τὴν ἔχθραν ὑμῖν αὐτοῖς καταλείψετε,

nihil aliud aufferetis, quam ſimultates. 827. 1. ἔχθραν ἰδίαν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. 870. 1. μηδ᾽ ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ὑμῖν ἐμποδὼν γενέσθαι. fragm. 37.

ἐχθρὸς] οὔτ᾽ ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, οὔτε φίλον εὐηργέτησα. 329. 2. ἔχθιστος ἁπάντων ἀνθρώπων Ἐργοκλεῖ. 831. 6. εἴ τις αὐτοῖς πατρικὸς ἐχθρὸς ἦν, ἐκείνου ἐπιλάθωνται. 906. 13. ὥστε τοὺς ἐχθροὺς βούλεσθαι αὐτὸν ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνάναι. fragm. 22, 8. τοὺς οἰκείους νομίζειν ἐχθρούς. fragm. 37.

* ἕως] οὐ πρότερον ἕως, pro οὐ πρότερον ἢ ἕως. 429. 5. 565. 12. 779. 1. Taylor duas facit huius particulae ſignificationes, alteram *dum* quo refert 590. 3. 646. vlt. 593. 4. alteram *donec*, quo refert p. 429. et 565.

ζειρὰ [veſtis] fragm. 33.

* ζευγνῦναι τὸν Ἑλλήσποντον. 92. 2.

ζῆλος τῶν γεγενημένων. 107. vlt.

ζηλοῦν] ζηλοῦται ἀρετή. 91. 1. ἐζηλωκὼς τῶν νέων τοὺς πονηροτάτους. fr. 30. 25.

* ζημία] τὰς μεγίστας ζημίας μικρὰς ἡγεῖσθε. 5, 3. ζημίας ἐμαυτῷ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποφήναιμι. 274. 1. οὐ δήπου τὴν μὲν μικρὰν ζημίαν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, τοὺς δὲ περὶ τοῦ σώματος κινδύνους περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι. 282. pen. ἐν ταῖς μεγάλαις ζημίαις ἐνίοτε οὐχ ἧττον τὰ μικρὰ λυπεῖ τοὺς ἀδικουμένους. 906. 5. εἰ τὰς μὲν ζημίας τούτων ἀποδείξει, τὰ δὲ σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτὸς ἕξει. 908. 11. μέγεθος ζημίας. 6, 2.

ζημιοῦν] ζημίαις ταῖς ἐσχάταις ἐζημιοῦτο. 886. 4. fraudare, emungere. 909. 11. ζημιοῦσθαι θανάτῳ. 213. 1.

ζῆν] ὥστε τοὺς ἐχθροὺς αὐτὸν βούλεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνάναι. fragm. 22. 8.

* ζητητὴς] ζητηταὶ recuperatores, quaeſtores, qui

qui quaerunt, quae pecuniae publicae penes quos homines priuatos interuerſae lateant, easque illinc repetunt. *δικαιότερον ἂν ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ζητητῶν ἀπογραφῆναι τὰ ἐμὰ ἔχειν.* 705, 2. fragm. 35.

ζυγὸς] *ζυγῷ ἱστάναι.* 360. pen.

* *ἢ*] *γῆ μὲν οὐκ ἦν, ἀλλ' ἢ χωρίδιον.* 632. 3. TAYLOR. nil aliud addens, vnde intelligeretur, quae ipſi fuiſſet hac de locutione ſententia. redundat in illo Lyſiae proprio loquendi more, vt poſt *τούτου* velut explicandi ergo repetat *ἢ*. quod minus eſt neceſſarium, et ſine damno ſententiae abeſſe poterat. Exemplo clarius id fiet, quod dico. *τί γὰρ ἂν τούτου ἀνιαρότερον γένοιτο αὐτῷ, ἢ τεθνάναι* — id eſt *τοῦ τεθνᾶναι δηλονότι.* 370. 4. Simile eſt illud p. 125, antep. *τί γὰρ ἂν τούτων ἀνιαρότερον, ἢ τεκεῖν μὲν* et *οὐδὲν χαλεπώτερον τούτων, ἢ* — 777. 14. Item redundat, vel delendum potius eſt in illis *ἐλέγετο Στεφάνῳ πλέον εἶναι ἢ πεντήκοντα ταλάντων.* 648. 2. Contra deeſſe videtur ante *ἕως* pone *πρότερον.* vt in illis *μὴ ἂν πρότερον ὑμῶν ἡγήσασθαι, ἕως ἂν ἐδοκιμάσθησαν.* 565. 12. 779. 1.

ἡβᾶν] *οὓς οὔπω ἴσε εἴτ' ἀγαθοὶ, εἴτε κακοὶ ἡβήσαντες γενήσονται.* 694. 4.

ἡγεῖσθαι] *οὐδὲν ἂν ἔδει τῶν στρατηγῶν. οὐδὲ γὰρ εἶχον ὅτου ἡγοῦντο.* 533. vlt. 565. 12. *ἑτέροις ἡγούμενος.* aliis ducem ſe praebens. 882. 1.

ἥδεσθαι] *ἅπαντες ὑπὲρ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας ἥσθησαν.* 90. 6.

ἡδέως] *ἥδιον ἐμὲ κακῶς λέγουσιν, ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἐπαινοῦσιν.* 292. 1.

ἡδονὴ] *τὸν νόμον, ὃν περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποιήσας.* [niſi potius *ἐποιήσω* in medio leg. ſit] 28, 12. *τὰ πατρῷα εἰς τὰς αἰσχίστας ἡδονὰς ἀναλίσκειν εἰθισμένοι.* 618. vlt. *τοιαῦτα, ἃ τῷ κτησαμένῳ ἡδονὴν ἂν εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον παρέχοι.* 633. pen.

ἥκει ἡμῖν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς. 434. 1. ἧκον οἱ πρέσβεις ἐκ Κύπρου ἐπὶ τὴν βοήθειαν. 625. 10.

ἡλιάζεσθαι [in curia Heliaea iudicare] fragm. 33.

* ἡλιαία. 357. v. not. 45. fragm. 13, 21.

ἠλίθιος. 359. 3.

ἠλιθίως διακεῖσθαι. 13. vlt.

* ἡλικία] ἡλικίας ἁπάσης ἀπούσης vt Latini, omni iuuentute peregre agente h. e. viris omnibus domo abſentibus, qui per aetatem ferre poterant arma et ſtipendia merere. 108. vlt. οἱ ἐντὸς ἡλικίας. 110. 4. ὅτε ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ cum eſſet in flore aetatis, qua viri vxores ducunt et rem publicamque priuatamque gerunt. 621. 8. ἀλλ' ὁρᾶτε τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, ἣ καὶ τοὺς ἄλλους δύναται ἱκανῶς ἀποτρέπειν. 666. 2. τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων. fragm. 5. vlt. ἡλικία τῆς πόλεως. fragm. 37.

* ἡλικιώτης] ὅστις ἡμῖν ἡλικιώτης τυγχάνει 695. vlt.

ἡμέρα] ἐν ἑβδομήκοντα ἔτεσι μηδὲν εἰς ὑμᾶς ἐξημαρτεν, ἐν ὀκτὼ δὲ ἡμέραις. 672. 4. ἅμα ἡμέρᾳ. *mit Anbruche des Tages.* aurora vix dum illuſcente. fr. 5, 10.

ἥμισυς ὁ βίος βιῶναι κρείττων ἀλύπως διπλασίου λυπουμένου. 230. 2.

* ἡσυχίαν ἄγειν. 147. 5. 151. 3. 258. 2. πρὸς τούτους ἔχειν. 821. 7.

* ἡσυχιότης modeſtia, pudor, ſedatio in moribus. 789. 11.

* ἡττᾶν] τίς γὰρ ἔτι θελήσει χρηστὸς εἶναι, εἰ ἡττηθήσονται [ſi boni poſthabebuntur a vobis, inferiore loco penes vos erunt] τῶν κακῶς ὑμᾶς ποιούντων οἱ εὖ ποιοῦντες. 692. 6. οὐκ ἔστι τοσαῦτα χρήματα, ὧν ὑμεῖς ἡττήσεσθε [pro ἡττηθήσεσθε] 822. 2. οὐκ ἄξιον ὑμᾶς τῆς τούτων παρασκευῆς ἡττᾶσθαι. 823. 5.

* ἥττων], ἡ φύσις καὶ νόσων ἥττων καὶ γήρως cedit,

dit, ſuccumbit. 130. 2. *μᾶλλον ἢ ἧττον.* plus, minus. 206. 1.

θάλασσα] *ἡ ἀρχὴ ἐςὶ τῶν κρατέντων τῆς θαλάσσης.* 914. 1. *ἄπειροι ὄτε γῆς ὄτε θαλάσσης ὀδεμιᾶς.* 54. 1.

θάνατος ἄλγιςος λιμός. 190. 1. *κρύπτειν τινα τὸν θάνατον.* 897. 1. *θανάτῳ ζημιῶσθαι.* 213. 1.

θάπτειν] *ὀδὲ θάψαι τὰ σώματα αὐτῶν ἀπέδοσαν.* 616. vlt.

θαργήλια. 698. 4.

θαῤῥαλέος] *νῦν ἐν τῷ θαῤῥαλέῳ ὄντες.* 710. 12.

θαῤῥεῖν [forſitan e proximo ſubauditur *τὰ πεποιημένα*] bene ſperare, certa cum fiducia, facinora ſibi ſua nullam eſſe moleſtiam creautura. 215. 1.

* *θαυμάζειν τῆς τόλμης.* 411. 3. *τῶν συνεργέντων.* 436. 7. TAYLOR. vel potius *τῶν συνεργέντων.* mors *ὄτε θαυμάζει τὸς ἀγαθὸς.* 129. 6. reueretur, parcit. praeterit magniſaciens. *θαυμάζω τοῦτον τῆς διανοίας.* 161. 3.

* *θαυμαςόν.* 148. 12. 164. 1. *θαυμάσιον.* 216. 23.

θεῖος] *τὰ θεῖα πράγματα* ſunt ret omnes, quae numine deorum gubernantur, in quas homini nil poteſtatis eſt, vt neque accelerare, neque morari, neque moderari eas pro arbitrio ſuo poſſit, vt ſunt morbi, vices dierum et noctium, tempeſtatumque anni, defectiones ſiderum, aliaque talia oſtenta. 92. vlt.

θεμιςεύειν. fragm. 8. 30.

θεὸς] *ἡγέμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιοτέραν εἶναι τῆς παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίας.* 444. 15. *ὥςε τῇ θεῷ τὰς δεκάτας ἐξαιρεθῆναι.* 686. 5.

θεράπαινα ἡ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν βαδίζεσα. 11. pen.

* *θεραπεύειν τὸν πάτριον νόμον.* 132. 4. *βέλονται πάντες ὑπὸ τῶν παίδων θεραπεύεσθαι χρήματα ἔχοντες μᾶλλον ἢ ἐκείνων δεῖσθαι ἀποροῦντες.* 638. 4.

θεράπων] *πιςὸν ὀδὲν εἶναι φάσκων τοῖς θεράπεσι* ſeruis. 288. 1.

θέσις [oppigneratio] τȣ ἵππȣ. 306. 2.

θεσμοφόρια] ὡς θεσμοφορίοις ᾤχετο εἰς τὸ ἱερὸν [Cereris puta Eleuſiniae] 24. 1.

* θηλάζειν] ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζε. lac praebuit; lacte nutriuit. 13. 2.

* θνήσκειν. ἀποθνήσκειν. 649. 1. ἀπέθανεν. 660. 13. ἀποθανών. 654. pen. τεθνᾶσι. 612. 6. τεθνάναι. 370. 4. τεθνεῶτος. 16. 1. 652. 5. τεθνειῶτος τεθνειότες. 421. 4. τεθνεώτων. 55. 3. 63. 5. 438. vlt. τεθνειώτων. 438. 2. τεθνεῶτας. 63. 9. ἐτεθνήκει. 649. 5. ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀπέθνησκε. 346. 2. τεθνᾶναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. TAYLOR. τεθνειῶτος eſt in fragm. 5. 12. ὅσα περὶ τεθνεώτων λέγȣσιν ȣ̓ πάνυ θαυμάζω. ȣ̓ γὰρ ὑπ' ἐκείνων γ' ἐξελεγχθεῖεν ἄν. 682. 5.

θοιμάτιον. 350. 3.

θόρυβος] ἐν τȣ́τῳ τῷ θορύβῳ. 146. 9. ȣ̓δὲν αὐτῷ μέλει τȣ ὑμετέρȣ θορύβȣ. 430. pen. μὴ θορύβῳ τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιωπῇ τὰ δίκαια γινώσκειν. fr. 87.

θρεπτὴ [ancilla] fr. 28. 1.

θυγάτηρ] τοῖς δ' ἐκ θυγατέρων παῖδες γεγόνασι. 551. 1. γίνεται αὐτοῖς θυγάτηρ, ἣν ȣ̓κ ἔφαντο δύνασθαι γνῶναι ὁποτέρȣ εἴη. fr. 7. 20.

θύειν εἰς τὴν πανήγυριν. 197. vlt. θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων καὶ στηλῶν. 852. vlt.

θυμιατήριον] τοῖς χρυσοῖς χερνίβοις καὶ θυμιατηρίοις. fr. 7. 15.

θύρα] τὴν θύραν προστιθέναι. 14. 14. αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. 18. 1. 20. pen. μέταυλος θύρα et αὔλειος. 20. pen. τὴν θύραν ὠθεῖν. 28. 2. τὰς θύρας ἐκβάλλειν. 148. 7. ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι τῶν οἰκημάτων ἀπεσπάσθησαν. 634. 3.

* θυρώματα fores et quicquid eo pertinet. 634. vlt.

θυσία] θυσιῶν ἀναμνήσεις. 103. 2. τὰς ἐκ τῶν κύρβεων καὶ στηλῶν θυσίας. 852. vlt. ἐπιλείπειν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. 857. vlt.

θυσιάζειν. 196. 4.

ἰδεῖν ᾠήθησάν πολλά, ὧν οὐκ εἶδον, πολλὰ δ' ἀκοῦσαν. 102. vlt.

ἰέναι pro ἐπανιέναι redire. 26. 3. ἰέναι ἐπὶ πόλιν adoriri, inuadere, infeſtis animis et armis impetere. 84. 1. εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ τῶν πραγμάτων. 899. 2.

ἱερὸς] μιαινομένων τῶν ἱερῶν. 60. 1. χερνίπτεσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς χερνίβοις. 255. 5. τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν ἀναγραφεύς. 862. vlt.

ἱερόσυλος. 858. vlt.

ἱκανώτατος εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. 105. 4.

ἱκανότης [facultas dicendi] fr. 27. 35.

ἱκετεύειν καὶ ἀντιβολεῖν. 28. 9. 31. 5.

ἱκέτης] ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέται ἐκαθέζοντο. 69. 2. ἱκέτας ἐξελεῖν. 74. vlt. ἱκέται θεῶν καθέζοντες. fr. 27. 28.

ἱματίδιον. fr. 36.

* ἵνα cum indicatiuo conſtructum loco ſubiunctiui. 43. pen. 147. 3. 169. 1. Sic Libanius T. I. p. 842. 41. ἵνα μοι δυστυχεστέραν τὴν ὑγίειαν ἀντέδωκας pro ἀντιδῷς vel ἀντιδοίης. quo mihi, loco morbi ablati, bonam valetudinem redderes multo, quam morbus erat, miſeriorem. b) *vbi.* vel *quo.* ἵνα Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν. 731. 2.

ἵππαρχος. 575. pen.

ἱππεύειν] ἐάν τις ἀδοκίμαστος ἱππεύῃ, ἄτιμον εἶναι. 523. 3.

* ἱππική. 746. 1.

ἱπποδρομία ἐτύγχανεν οὖσα ἀνακείοις. fr. 30. 16.

ἱπποστάσιον. fr. 12. 1. equile.

* ἱπποτοξότης] κἂν τοῖς ἱπποτοξόταις ἱππεύοντα. 565. 7.

* ἴσημι] τὴν ἐμὴν ἀπειρίαν ἅπαντες ἴσασιν, ὅσοι ἐμὲ γινώσκουσι. 614. 9. μηδὲ ὧν φασὶ μέλλειν πράξειν χάριν αὐτοῖς ἴστε. 434. 7.

ἰσθμοῖ καὶ νεμέᾳ ἐνίκησε. 661. vlt.

* ἴσος] τὸ ἴσον τοῖς ἄλλοις ἀπέλαυσαν. 128. 4. ἐξ ἴσου τῇ πόλει καὶ Ἐρατοσθένει. 434. 14. ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχειν. 742. 1. ἐξ ἴσου συνεῖναι τοῖς πλουσιωτάτοις. 745. 13. ἐξ ἴσου. indifferently. 762. 5. TAYLOR. ἴσον ἑαυτὸν παρέχειν πᾶσι. 129. 6. ἴσα ὥσπερ. 637. pen.

ἰσοτελὴς [inquilinus pari iure cum ciuibus vtens] fr. 29. 10. id quod verum non eſt.

* ἱστᾶναι ζυγῷ. 360. 5. τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν τοῦ γνωρίζεσθαι ἔλαβε, τὸ δὲ σὸν μέχρι σοῦ [ſcil. προελθὸν] τὴν δόξαν ἔστησε. fr. 19. 2.

* ἰσχυρὸς λίαν νόμος lex inclementior. 568. 3. ἰσχυρῶν χωρίων κατειλημμένων. 581. 3. τοῖς ἰσχυροῖς ἐγχωρεῖ, μηδὲν αὐτοῖς πάσχουσιν, οὓς ἂν βούλωνται, ὑβρίζειν. 753. 7.

ἰσωνία [aequalis pretii] fr. 11.

ἰτεαῖος. [homo Iteenſis] fr. 26.

καδίσκος] τὴν δὲ ψῆφον οὐκ εἰς καδίσκον, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔδει τίθεσθαι. 467. 8.

καθαίρειν τὴν πόλιν. 255. pen.

* καθαιρεῖν] καθῄρηται ὁ νόμος. 203. 1. 204 pen. ἡ καθαιροῦσα ψῆφος oppoſita τῇ σωζούσῃ. 467 10. τῶν τειχῶν καθῃρημένων. 549. 3. τείχη ἀντὶ τῶν καθῃρημένων ἀνέστησαν. 119. 8.

καθαρὰν ποιῆσαι τὴν πόλιν τῶν ἀδικούντων. 385. 2 οὐδὲ καθαρὸν εἶναι τὰς χεῖρας. 793. 3.

καθέζεσθαι de iudice. 170. 2.

καθείργειν] οἷς οἴκημα καθεῖρξεν er ſperrete ihn ein. fr. 30. 20.

κάθετος [equus Neptuno ſacer in mare demiſſus fragm. 29. 17.

καθη-

καθῆσθαι] ποιήσεις αὐτοὺς οὐκ ἐπιβουλεύοντας σοι καθῆσθαι. in concione. 810. 5.

καθιεροῦν] καθιέρωσε τῇ ἀθηνᾷ εἰς ἀναθήματα. 639. 3.

* καθίζειν v. p. 69. not. 39. de iudice. 170. v. not. 14. ἱκέται θεῶν καθίζοντες fr. 27. 8. καθίζοντο ἐπὶ τὸν βωμὸν μουνυχιᾶσι. 460. 3.

καθιστάναι] ἀνώνυμον κατέστησαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα. 59. 1. ἐνόχους καταστῆσαι τοῖς βιαίοις. 736, 4. ἑαυτῷ βίον ἐπίπονον. 76. 4. δημοκρατίαν κατεστήσαντο. 77. 4. εἰς ἀνάγκην. 135. pen. εἰς ἀγῶνα. 163. vlt. εἰς κίνδυνον. 186. 9. τὴν πόλιν ciuitatem e turbis belli ciuilis rurſus ad pacem reuocare, 233. vlt. ἕως ἂν τὸ πρᾶγμα κατασταίη. donec turbae conquieſcerent, et resp. ad priſtinum ſtatum rediret. 461. 3. τούτους αὖ καθίσαντο illos contra in adminiſtratione reip. collocabant. 671. pen. τοῖς εἰς τὰς τοιαύτας ἀπορίας καθιστᾶσι. 861. 7. [iſtaec Taylor exhibet. πόῤῥω τὸν πόλεμον κατέστησαν. 124. 8. ἀδελφοὺς ἐρήμους. 125. 7. ὀλιγαρχίαν. 41. 8. τιμωρίας μεγάλας. 159. 11. τὰ πραχθέντα κύρια ψήφῳ. 326. 3. οὐσίαν ἀφανῆ. 684. vlt. φανεράν. 907. 4. hoc vtique quod nos *realizing his Eſtate.* οἱ τριάκοντα κατέστησαν. 466. 11. κατεστάθησαν. 466. 13. καταστὰς χορηγούς. 698. 2. 699. 8. τοῖς τότε καθεσταμένοις πράγμασι. 458. 6. ἐλπὶς ἐν οὕτω δεινῷ καθέστηκεν. 617. 8. *ſedare.* ἐτάραξε μὲν οὗτος τὴν πόλιν, κατεστήσατε δὲ ὑμεῖς. 233. vlt. TAYLOR.

* καὶ] ἔχθρα ἐμοὶ καὶ αὐτῷ. 7. 2. 45. 12. ὅμοια σοὶ καὶ ἐκείνοις 461. vlt. ἀξίους τοὺς — ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. 131. 4. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, καὶ αὐτὸν οἶμαι ὁμολογήσειν καὶ μάρτυρας παρέξομαι. 489. 4. TAYLOR. καὶ μὲν δὴ atqui. 219. 4. καὶ ante μόνος redundat. δύο καὶ μόνας ἀπολογίας. 830. 1.

καίειν] καιόμενα ἱερά. 100. vlt. καιομένην περιφρῶσι τὴν Ἑλλάδα diſcordiis et bellis ciuilibus conflagrantem. 914. 12.

* καιρὸς oportunitas: κάλλιστον καιρὸν εἰληφέναι ἐν τῷ τότε χρόνῳ. 450. 6. Ita Demoſth. ἐν τῷ π. π. non longe ab initio. συμβῆναι πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐν βραχεῖ χρόνῳ γίγνεσθαι. TAYLOR. ληφθεὶς ἐν τοιούτῳ καιρῷ. 601. 7. οὐχ ὁ ἐπιὼν καιρὸς τοῦ παρόντος βελτίων. 916. 1.

* κακηγορία] v. 22. argum. orat. VIII. p. 295. paſſim in orat. contra Theomn. vbi miſi ſaepiſſime per errorem κατηγ. TAYLOR. ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον εἶναι νομίζω τὸ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7. 353. vlt. 367. pen.

κακοδαιμονιαστὴς] ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιαστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι. fr. 22. 1.

κακονοεῖν] οὐδέποτε ὑμῖν παύονται κακονοοῦντες, 832. 12.

κακόνοια. 722. 9.

* κακόνους] πάντων ἀνθρώπων ἦν ἂν ἐμαυτῷ κακονούστατος. 283. 11. ὡς κακόνοι ὄντες τῷ πλήθει. 603. 8. κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πράγματα. 682. pen. 764. 4.

κακοπαθεῖν μὲν πολλάκις, ἀναπαύεσθαι δὲ μηδέποτε. 226. 6.

κακὸς] ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν. 16. 5. συνέχεσθαι κακοῖς. 22. 8. περιποιεῖν ἑαυτὸν ἐκ πολέμου καὶ κακῶν. 246. 1. ἔῤῥωτο κακόν τι ἐργάζεσθαι. 464. 5.

κακοτεχνίου [actio maleficii] fr. 36.

κακοῦν] κακώσας φαίνεται τὸν δῆμον, ὃν αὐτοῦ φησὶ πατέρα εἶναι. 510. 1.

κακουργεῖν] ὅστις τοῦ μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τοῦ δὲ μὴ δοῦναι ἐπιμελεῖται, κακουργεῖ. fr. 36.

κακῶς] δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἠγωνίσατο. 147. 7.

ὥστε

ὥςε] τούτω γε κακῶς ὑφ᾽ ὑμῶν μεμαρτύρηται. 488. vlt. κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος. 298. 1. ὄζειν κάκιςον τοῦ ἄρτου καὶ τῆς μάζης. 190. 3. κάκιον γεγονέναι ignobiliore loco natus eſſe. 622. 5.

* κάκωσις] κακώσεως νόμος. 510. 7.

καλάμη] ἔτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ [poſt ſtipulam terram arat ad triticum conferendum] fragm. 28. 4.

καλὸς] τρόπαιον ἔργου καλλίςου μὲν αὐτοῖς, αἰσχίςου δὲ τοῖς πολεμίοις. 112. 2. τῷ καλλίςῳ ὀνόματι χρώμενος δεινοτάτων ἔργων διδάσκαλος κατέςη. 433. pen. περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν ἐναντίαν ἔχειν τὴν γνώμην. fragm. 37.

καλῶς αὐτῷ εἶχε ſatis refectus fuit cibo potuque et ſermonum hilaritate. 27. 3. 42. 3. ὡς οὐ καλῶς [id eſt καθαρῶς] ἀθηναῖον ὄντα. 482. vlt. καλῶς ἐποίησεν οὕτω τελευτήσας τὸν βίον. 821. 9.

κάμνειν] ἀποθανεῖν ἢ κάμνειν νομίμως ἅπασι κοινόν ἐςι. fr. 22. 13.

κάμπτειν] ἐςὶ δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους γωνιασμός. fr. 24. 4.

καπηλεῖον] δᾷδας λαβόντες ἐκ τοῦ ἐγγυτάτου καπηλείου. 27. vlt. συγκλείσαντες τὰ καπηλεῖα. fr. 5. 4.

* κάπηλος] κάπηλοι, παρ᾽ ὧν προπόσεις λαμβάνων, οὐκ ἀποδίδωσι. fr. 5. 3. per contemtum. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ ςήλην, διαφθείρονται. fr. 5. 9. ἀντὶ καπήλου ἑαυτὸν μυροπώλην ἐπέδειξε. 5. 20.

καρκῖνος] ἐλυμήναντο γάρ μου τὸν καρκῖνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες. fragm. 23. 15.

καρπὸς] καρποῦ τινι δικάζεσθαι iure cum aliquo contendere de fructibus fundi. fr. 13. 27.

* καρποῦσθαι ἰδίᾳ τὰς τῆς πόλεως συμφοράς. 778. 11.

κατὰ τῶν ἀρχόντων ψεύδονται de magiſtratibus et in eo-

in eorum fraudem atque contumeliam. pro vulgari τῶν ἀρχόντων καταψεύδονται. 717. 5. κατὰ τῆς κλίμακος καταβαίνειν. 13. 3.

καταβαίνειν κατὰ τῆς κλίμακος. 13. 3.

* καταβάλλει πατάξας. 492. 7. 505. 8.

καταγγέλλειν denunciare ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι. 781. 2.

κατάγειν] παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην. penes eum deuertebar. hoſpitio eius vtebar. fr. 32. 17. καταγηόχασι. fr. 36.

καταγελᾶν] καταγελάσονται πολλοὶ ἐμοῦ. 142. 4 καταγελῶν τῆς πόλεως ἄπεισι. 586. 16. καταγελῶντες καὶ θεῶν καὶ τῶν ὑμετέρων νόμων. fr. 22. 4.

* καταγινώσκειν τινὰ φόνου pro τινὸς φόνον. 33. 1. τινὸς συκοφαντίαν. 177. 6. εἰ αὐτοῦ μὲν ἐκείνου θάνατον κατέγνωτε, τοῦ υἱοῦ δὲ ἀδικοῦντος δι' αὐτὸν ἀποψηφιεῖσθε. 527. 14. φυγὴν αὐτοῦ καταγνοὺς Θράκης καὶ πάσης πόλεως πολίτης ἐβούλετο μᾶλλον γενέσθαι. 548. 10. καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν. 669. 5. μὴ καταγνῶναι δωροδοκίαν ἐμοῦ. 709. 2. εἴ τις ὑμῶν πονηρίαν καταγνώσεται τῶν ὡς ἐμὲ εἰσιόντων. 755. 2. δειλίαν τοῦ Λ. υἱέος. 527. 8. φαυλότητά μου μεγίστην καταγινώσκεις. fr. 35.

* καταγνύναι] οὐδεὶς κατεάγη τὴν κεφαλήν. 144. 3. κατεαγεὶς τὴν κεφαλήν. 156. vlt. κατεάξαντες. 159. 6.

καταγωγὴ [taberna] fr. 36.

καταδαρθεῖν] ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον. fragm. 22. 19.

καταδέχεσθαι exſules recipere domo, in patriam rurſus redire ſinere. 208. 1.

* καταδιαιτᾶν] δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός. 773. 10. κατεδιῃτησάμην [in iudicio arbitratus vici] fr. 36.

* κατα-

* καταδικάζειν iudicio vincere. κατεδικάσατο ἐπὶ Ξεναινέτȣ ἄρχοντος. 590. vlt. 732. 3. 737. 1. TAYLOR.

καταδȣλȣ̃ν] χειροτονȣ̃ντες ὑμᾶς αὐτȣ̀ς καταδουλȣ̃σθε. 918. 4.

* καταδρομῆς γενομένης τῶν φυγάδων. 688. pen.

καταδωροδοκεῖν pro largitionibus iura maieſtatis, neruos reip. vendere. 808. 7.

καταθάπτειν. 248. 3.

κατακεῖσθαι] γυναικῶν ὁμȣ̃ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν κατακειμένων ad menſam accumbentibus. fr. 35. 13.

* κατακυβεύσας τὰ ὄντα bona cum prodegiſſet alea. 541. 2.

καταλαμβάνειν] ὅτι τηνικαῦτα ἀφιγμένος ȣ̓δὲν καταλήψοιτο τῶν ἐπιτηδείων. 26. vlt. percuntando intelligere, doceri, reſcire. ἑτέρȣς δὲ ȣ̓κ ἔνδον ὄντας, κατελάμβανον. id eſt αὐτȣ̀ς μὲν ȣ̓ κατελάμβανον, ἅτε ȣ̓κ ἔνδον ὄντας, ἐμάνθανον δὲ, ὅτι ȣ̓κ εἰσιν ἔνδον. ad aliorum domos delatus, docebar ab incolis, eos domo abeſſe. 45. 1.

* καταλέγειν enumerare, recenſere. 92. 4. καταλέγεσθαι militiae adſcribi. 319. 2. et 4. καταλέξαι εἰς τȣ̀ς ὁπλίτας. 566. 3. καταλέξειν εἰνακισχιλίȣς. 675. 2. 676. 4 καταλέξας εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀθηναίων ȣ̓δένα φανήσομαι. 773. 9. ȣ̓δὲ τῶν τρισχιλίων κατελέγην. 845. 5. καταλεγεὶς Διόδοτος μετὰ Θρασύλλȣ allectus in numerum militum eorum, qui Thraſyllum deberent in caſtra proſequi. 894. 15.

καταλείπειν φυλακὴν ἱκανήν. 97. 1. τίς ἔτι αὐτοῖς ἡδονὴ καταλείπεται. 125. 3. εἰ γὰρ μὴ τοιȣ̃τος ἦν, ȣ̓κ ἂν ἐκ πολλῶν ὀλίγα κατέλειπεν. 660. 4. τὸν βίον καταλιπεῖν. 901. 3. τὰς γεγενημένας συμφορὰς ἱκανὰ μνημεῖα τῇ πόλει καταλελεῖφθαι. 917. 2.

* καταλογεὺς, qui praeeſt conſcribendis nominibus

nibus ciuium allegendorum eum in ordinem, qui dignus habetur gerendae reip. 675. 2.

καταλογος] εἰς τὸν ἀθηναίων κατάλογον καταλέξαι. 773. 9.

καταλύειν τὴν δημοκρατίαν. 452. 7. πλῆθας. 454. 8. δῆμον *ibid.* TAYLOR. ȣ̓χ ȣ̔͂τοι καταλύȣσι τὸν δῆμον οἱ πλειςȣς ἂν πολίτας ποιῶσιν, ἀλλ᾽ οἳ ἂν ἐκ πλειόνων ἐλάττȣς. 676. 2. τὰς ναῦς δι᾽ ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας. 817. vlt. ἀσεβῶ καταλύων τὰς θυσίας. 852. 3. πολλὰ τῶν ἱερῶν καταλύεται. 858. pen. ἐπιβȣλεύειν καταλῦσαι τὴν πολιτείαν. 452. 7.

* καταμαρτυρεῖν] καταμαρτυρήσει σȣ τὸ τῆς βȣλῆς ψήφισμα. 453. 2.

καταμένειν] οἳ κατέμειναν ἐν τοῖς δήμοις. 882. 4.

* καταμηνύειν] κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν. 473. 7.

καταπειράζειν] τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαςήριον. 867. 12.

καταπίπτειν] πληγεὶς κατέπεσεν εὐθὺς. 29. vlt.

καταπλεῖν] κατέπλευσεν εἰς τὴν ἑαυτȣ͂ πόλιν. 224. pen.

* καταπλὴξ formidine perculſus et deiectus animo. 251. vlt. fragm. 6. vlt.

καταποντίζειν] κατεπόντισε τȣ̀ς φίλȣς. 541. 3.

καταπροδιδόναι] τῶν ἄλλων ἁπάντων ὅσοι ἦρξαν καταπροδιδόντων. 669. 4.

καταρᾶσθαι σὰς πρὸς ἑσπέραν. 253. 1.

* κατασκάπτειν] εἰ κατασκαφείη τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα ςαδια ἑκατέρȣ. 451. 6.

* κατασκαφὴ τῶν τειχῶν. 451. 8.

κατασκεδαννύναι] ἀλλ᾽ ȣ̓χ ȣ̔͂τος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασαι. 367. pen.

κατασκευάζειν] ὡς ἐγγυτάτω τῆς ἀγορᾶς κατεσκευασμένȣς qui ſuas κατασκευὰς h. e. officinas, inſtrumenta, ſupellectilem, tabernas, prope forum habent. 754. vlt. κατεσκεύασμαι τέχνην μυρεψικὴν *ich habe mir eine Apotheke, oder Liqueurboutique zugelegt.* fr. 4. 11.

* κατά-

καταςασις manupretium, quod militi recens allecto datur ad comparandum non nulla expeditioni neceſſaria. ἵνα τὰς καταςάσεις ἀναπράττοιτε παρ' αὐτῶν. 574. 3. κατάςασιν παραλαβόντα. 574. 6. τὲς ἔχοντας τὰς καταςάσεις. 574. 8. πόλιν ἐν τοιαύτῃ καταςάσει. 881. 15.

καταταττειν] ἐδεὶς ταξίαρχος αὐτὸν φαίνεται καταταξας εἰς φυλὴν. 498. vlt.

* κατατιθέναι ἀργύριον. 179. pen. ἐδὲν τῶν αὐτοῦ καταθήσει [depender] ἀλλὰ τὰ ὑμέτερα ὑμῖν ἀποδώσει. 832. 2. μετοίκιον κατατιθεὶς [dependens] ἐπὶ προςάτε ᾤκει. 874. 1. κατατίθεσθαι ἔχθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνες ſuſcipere. 84. pen. vt noſtrum *einlegen. Ehre, Schande einlegen.* ſerere quaſi cauſas ſimultatis, et tanquam ſemen aliquod animis credere ſeruandum, vnde poſtmodum apertae inimicitiae exſiſtant. σῖτον. frumenta in granariis recondere, atque ad tempus caritatis reſeruare. 718. 8. παρακαταθηκῶν, ἃς ἐκεῖνος παρά σοι κατέθετο. 903. 8. τὸν πρὸς ἀλλήλες πόλεμον καταθέσθαι deponere. 914. 6. τὰς ὑπολοίπες φορὰς ἐ κατατίθησιν. fragm. 5. 8. Taylor h. l. ad caput penult. Lectionum Lyſiacarum ablegat.

καταφεύγειν εἰς γναφεῖον. 145. 1. ἐπὶ τὴν ἑςίαν. 29. 4. κατέφυγον εἰς ταύτην. permiſi cauſae meae diiudicationem huius foeminae teſtimonio, ad illud prouocans, in eoque ſpondens me acquieturum. 181. 4. ἐπ' ἐμὲ κηδεςὴν ὄντα κατέφυγον receptum habebant. 893. 6.

καταφρονεῖν nauſeare. τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δ' απόντων ἐπιθυμῶν. 433. 8. TAYLOR. εἰ κατεφρόνησαν τἒ ὑμετέρε πλήθες etiamſi condonetis hoc illis, quod plebem veſtram contemſerint, 333. 1.

καταχαρίζεσθαι τινι gratiae alicuius ius et fas condonare. 192. pen. ῥᾷόν ἐςιν ἄλλες τινας τὰ ὑμέτερα καταχαρίζεσθαι. ἢ ὑμᾶς αὐτὲς. 814. 6.

* κατα-

* καταχειροτονεῖν] Ἐργοκλέους θάνατον κατεχειροτονήσατε. 828. 8.

καταχορηγεῖν] κατεχορήγησε πεντακισχιλίας δραχμάς. impendit in choregatum. 642. 2.

καταχρῆσθαι quae pecunia adhuc iners in arca iacuiſſet, eam alicui rei impendere, expromere, erogare, atque exercere. 626. 2 et 6.

* καταψεύδεσθαί τινος. 179. 3. ὅσα ζώντων ἐπιχειροῦσι καταψεύδεσθαι. 652. 6.

* καταψηφίζεσθαί τινος θάνατον. 446. pen. 534. 8. 922. 5. δειλίαν pronunciare, dignum eum videri. qui imbellis appelletur. 525. 2.

* κατειπεῖν ἅπαντα τἀληθῆ enumerare, prodere verbis. 22. 8. de indice, percontanti, quae nouit, omnia prodente. *ausſagen, ausbeichten.* 173. 3. 483. 5 et 9 ἐν τῷ δήμῳ κατείποιεν denuntient velim propalentque in concione τὰ ἑαυτῶν ἐπιτηδεύματα. 708. pen.

κατελεεῖν τινα miſericordia erga aliquem moueri, importuna et noxia, non meritum. 192. pen.

κατεργάζεσθαι βέβαιον τὴν ἐλευθερίαν. 107. 15. ἐπὶ κατειργασμένοις μᾶλλον ἐλθεῖν βουλόμενος, ἢ συγκατελθεῖν συγκατεργασάμενός τι τῶν συμφερόντων. 874. pen. πρότερον τῶν κατεργασαμένων [ſc. τὸ ἔργον] τιμηθῆναι. 889. 2. ἄλλων κατεργασαμένων. 889. 15.

* κατέρχεσθαι] οἴκαδε. 497. 12. εἰς τὸν Πειραιᾶ. 459. 2. ἐξ ὅτου κατεληλύθατε. 345. 1. εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. fragm. 32. 19.

* κατέχειν propoſitum et optatum finem conſequi. 160. 3. *and though they did not ſucceed.*

* κατηγορεῖν τῶν λιπόντων τὴν τάξιν. 534. 1. ἃ ὑπὸ τῶν λ γεγένηται, ἐμοῦ κατηγορηκέναι. 760. 2. TAYLOR. iudicare, edere. 23. 3.

* κατιέναι domum redire. 212. vlt. 777. 2.

* κατολιγωρεῖν τοῦ δικαίου. 231. vlt.

κάτοπτος πανταχόθεν conſpicuus. 283. 16.

* κατορθȣ̃ν ἀγῶνα. 606. 11.

κάτω] κομίζεσθαι τὰ ἑαυτῶν τȣ̀ς κάτω Manes defunctos, aut deos inferos. 59. vlt.

* κείρεσθαι lugere 116. vlt.

* κεῖσθαι] ζημία κειμένη a lege conſtituta. 523. 11. νόμος κείμενος. 203. 1.

* κελεύειν petere. 626. 3.

κερδαίνειν] εἰ δὲ, πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὕστερον τιμωρȣ́μεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει, ὃν ἔζη, ȣ̓ προσῆκον αὐτῷ, [ſubaudi ζῆν τȣ̃τον τὸν χρόνον.] 502. 3. παρ' ὧν ἂν κερδαίνωσιν, ἀδικȣ̃ντας ἀποφαίνȣσιν. 669. 9. κερδαίνȣσι πλεῖστα ὅταν τίμιον τὸν σῖτον πωλῶσι. 721. 7. κερδαίνει ἀπὸ τῶν ὑμετέρων συμφορῶν. 881. pen. περὶ πλείονος ἡγȣ́μενος αὐτὸς μικρὰ κερδαίνειν ἢ ἐκείνȣς μηδὲν ἀδικεῖν. 88?. 8.

κέρδος ἦν αὐτῷ διαβάλλειν ἐμὲ πρὸς ὑμᾶς iuuabat eum, ad vos me criminari, quod ea res ipſi expediret. 311. 2. ἐπὶ τὸ ἴδιον ἑαυτῶν κέρδος ἔλθοιεν. 872. 7. κέρδȣς προκειμένȣ. 73. 5. κέρδος βραχὺ. 275. 5.

κήδεσθαι] ȣ̓δὲ κηδόμενοι τῶν νηῶν εἰ παραδοθήσονται. 454. 5.

* κηδεστὴς affinis, cum genitiuo. 479. 9. cum datiuo. 447. 4. 620. 6. 621. 5. 624. 3. 656. 1. TAYLOR.

κηρύττειν] ὥστε τὴν πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι. 662. 1.

κιβωτὸς] ἀνοίγνυμι τὴν κιβωτὸν. 390. 1.

κικυννοῖ. 593. 9.

* κινδυνεύειν περὶ τȣ̃ σώματος, χρημάτων. 48. 11. πατρίδος καὶ ȣ̓σίας. 156. 1. 175. 3. ἀλλοτρίων ἁμαρτημάτων. 264. 3. ὑπὲρ ἐλευθερίας. 105. 1. ἑτέρων δȣλείας. 105. 2. ſi valeat coniectura noſtra σωτηρίας. 123. 3. [vbi vulgo legitur περὶ,] ὑπὲρ τῆς πόλεως. 238. 2. μεγίστων καὶ καλλίστων. 130. 5. ἐν τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν κινδυνεύειν. 119. 2. ſi locus ſit ſincerus.

κινδυνεύω ἐπαγγέσθαι. 183. vlt. TAYLOR. τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα. 112. pen. res cum vitae diſcrimine magnaque contentione geſtae. κινδ. οὐ περὶ τῆς αἰσχύνης, ἀλλὰ τῆς μεγίστης ζημίας. 274. 6.

* κίνδυνος] de rebus bellicis frequenter, et frequentius etiam de forenſibus. 612. 2. 617. pen. TAYLOR. τοῖς ἑαυτῶν κινδύνοις ἐστεφάνωσαν τὴν πόλιν. 76. 1. μνήμη ἐκ τῶν κινδύνων. 87. 3. οἷος μέγας κίνδυνος. 98. 11. πόλις ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ γενομένη. 249. vlt. τοὺς μὲν κινδύνους ὑμετέρους εἶναι, τὰς δ' ὠφελείας τῶν αὐτοῦ φίλων. 819. 3. ὅτι τῶν παίδων ὁ κίνδυνος εἴη. merces cum infantium periculo per mare ire, vt ipſorum ſit damnum, ſi merces pereant. 908. 9.

* κίχρημι] χρῆσαι ὅ, τι εἴη ἀργύριον. commodato ſibi daret id omne, quicquid in promtu eſſet argenti. 626. 4. 628. 1.

κίων] συναρπάσαντες ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. fragm. 30. 23. πάλιν πρὸς τὸν κίονα δήσαντες ἐμαστίγουν. fragm. 30. 29.

κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον. fragm. 27. 5.

κλείειν] τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι. 721. vlt.

κλεὶς] τὴν κλεῖν ἐφέλκεται. 14. 15. κλεῖδας. fragm. 33.

κλέος μέγα περί τινος ἀκούειν. 57. 6.

κλέπτειν] ἀσφαλὲς αὐτοῖς τὰ ὑμέτερα κλέπτειν. 810. 8.

κλέπτης] τοὺς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκειν μοιχοὺς εἶναι. 41. 1. κλέπτη δὲ οὐδέν. 312. antep. quod non intelligo, quippe corruptum. et videtur magis ad verbum κλέπτειν, quam ad ſubſtantiuum κλέπτης pertinere. οἱ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς κλέπταις συνειδότες τοῖς αὐτοῖς ἐνέχονται. 832. vlt.

κληρονόμος] τὴν αὐτοῦ πονηρίαν κληρονόμον εἶναι τῶν τοῦ τεθνεῶτος χρημάτων. 907. 5.

* κληρῦσθαι] κληρωσόμενος ἔλθῃ τῶν ἐννέα ἀρχόντων. ſortitum veniat, quo in collegium nouem Archontum cooptetur. 196. 2. 749. pen. βȣλῆς ἧς κληρωσόμενος ἧκε. 890. 2.

κλίμαξ] ἵνα μὴ κινδυνεύῃ διὰ τῆς κλίμακος καταβαίνȣσα. 13. 2.

κλίνη] ἐν κλίνῃ περιέρχεσθαι. 172. 10. ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ. fr. 31. 12.

* κλισίον cellula. 395, 3.

κλοπὴ] πολλȣ̀ς τῶν πολιτῶν ἤδη ἐπὶ κλοπῇ τῶν χρημάτων [ſcil. τῶν δημοσίων] ἀπεκτείνατε. 863, 2.

κνημία [currus radius] fragm. 36.

κνημὶς] ἁρπάσαι τὴν κνημίδα τῆς ἁμάξις [currus radium arripere] fr. 36.

κοινὸς aequus. κοινȣ̀ς εἶναι τῷ τε φεύγοντι καὶ τῷ διώκοντι. 557. vlt. κοινὸν ἑαυτὸν φίλον εἶναι τῆς πόλεως. fragm. 36, 15.

κοινȣ̃σθαι] κοινȣ́μενοι τῶν ἀγαθῶν. 442. 8.

κοινωνεῖν] κεκοινωνημένοι. fragm. 37.

κοινωνία λόγων. fragm. 35.

κολάζειν χρὴ, οὐ μόνον τῶν παρεληλυθότων ἕνεκα, ἀλλὰ καὶ τȣ̃ παραδείγματος τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. 725, 5.

κολλυβιστὴς [permutator.] fragm. 34.

Κολυττὸς] ὅτ' ἐκ Κολυττȣ̃ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρȣ οἰκίαν. 902. 1.

κόμη] τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας. fragm. 34.

* κομίζειν] κομισθῆναι εἰς τὴν βουλήν. 461. 3. 463, 7. 477. 1. reportare, recipere. 60. 1. 148. 16. vbi κεκομίσθαι ἀργύριον et ἀπειληφέναι idem ſunt. adde 657. 8. 831. 2. 834. vlt. τιμὴν ἢ χάριν κομίσασθαι. 763. 11. 768. 7. Inde κομίζεσθαι παρά τινος. 429. 4. de re funerea (v. p. 59. n. 24.) 539. 3. τὴν ἐμαυτȣ̃ ναῦν ἐκόμισα. *I brought my Veſſel*

of ſave. 702. 2. et pen. TAYLOR. κομίζεσθαι τὰ ἑαυτῶν iuribus ſuis potiri. 59. vlt. κομίσασθαι τὰ ὀςᾶ. tollere ad ſepulturam. 539. 3. τὰ μήνυτρα κομίζεσθαι. 242. 2. ἵνα ἄρχειν ὑφ' ὑμῶν ἀξιωθέντες διπλάσια [ſcil. τῶν προανηλωμένων] κομίσωνται. recuperent, vel aufferant. 657. 8. τὰ ναυτικὰ χρὴ ἐκ τῶν γραμματείων κομίσασθαι. 897. 3. ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ. fragm. 31, 12.

κομπάζειν. 214. 11. 249. 1.

κόπτειν τὴν θύραν. fragm. 30, 20.

κόραξ] ἀπιέναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς τȣ̀ς κόρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. 500, 6.

κόρη. virgo. 139. 9.

κόριον puella. ἐρωτικῶς τὸ κόριον μεταχειρίζεται. fragm. 5, pen.

κόσμιος] ταύτην εἶναι τὴν ἐπιπονωτάτην λειτουργίαν, ἀεὶ τὸν πάντα χρόνον διὰ τέλȣς κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα. 707. 8. κόσμιός ἐςι καὶ ȣ̓χ ὁρᾶται ποιῶν ἃ ἕτεροι ἐνταῦθα τολμῶσι. 789. 3.

* κȣρεῖον] ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κȣρεῖον τὸ παρὰ τȣ̀ς ἑρμᾶς. 731. 2. ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κȣρεῖον. 754. 5. 905. 5.

κράζειν] βοῶντα καὶ κεκραγότα. 145, 2.

* κρατεῖν τῆς παρόδȣ. 95. 7.

κραυγὴ ἅμα τȣ́τῳ γίνεται. 492. 8.

κρηπιδαῖον [fundamentum] fragm. 26, 1.

κρίνειν δώρων munerum acceptorum reum agere 508. antepen.

κρίσις] εὐθέως κρίσιν τοῖς ἀνδράσι τούτοις ἐποίουν. 466. 13.

κριτής] ἐμβάλλειν κριτήν. 170. 2.

κρȣ́ειν] τȣ̃ συνακολȣθȣ̃ντος οἰκέτȣ, λίθον τις λαβὼν, ἔκρȣσε τὸν λυχνȣ̃χον. fragm. 34.

* κρύπτειν] τὴν θυγατέρα ἔκρυψε τὸν θάνατον τἀνδρός. 897. 1.

* κτᾶσθαι dominium habere. τῶν αὐτῶν κεκτημένων. 267. 1. ὁμοίας ἐκτήσαντο τὰς ψυχὰς τῇ φύσει. 58, 2. τὴν αὐτὴν πατρίδα καὶ μητέρα. 77. 1. id eſt, habuerunt. acquirere. τὸ χωρίων ἐκτησάμην, fundum mercatus ſum. 263. pen. μὴ κτησάμενος, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαβών. 638. 1. Ita quoque accipitur 617. vlt. 633. 9. TAYLOR.

κυβερνήτης] κυβερνήτην εἶχον, ὃς ἐδόκει τῶν ἑλλήνων ἄριστος εἶναι. 702. 5.

κύβος] ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότους τὰς διατριβὰς ποιοῦνται. 577. 9.

κύειν αὐτὴν ἐξ αὐτοῦ νομίζων. 469. 13.

κυζικηνὸς numus aureus. 391. 2. interdum additur quoque ςατήρ. 896. 4.

κυκλικὸς χορός. 698. pen.

* κυκλόθεν ὁδὸς περιέχει. 283. 14.

κύπασσις. fragm. 12, 4.

κύρβεις] θύειν τὰς ἐκ τῶν κυρβέων θυσίας. 852. vlt. 854. 3. et 6. ἱερὰ τῶν ἐν τοῖς κύρβεσι γεγραμμένων. 855. 3.

* κύριος] κύριον τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας. 398. 12. ratum. 25, 1. de lege ſaepius. v. 31. 8. TAYL.

* κυροῦν τὴν ἐπιβολὴν curare, vt mulcta a ſe reo dicta a iudicio maiore rata dicatur atque confirmetur. 327 1.

κωδωνίζειν [explorare] fragm. 37.

κωλύειν] οὐδὲν ἂν ἡμᾶς ἐκώλυεν ἀθλιωτάτους εἶναι. 610. 14.

κωμάζειν. 148. 7. μεθ' ἡμέραν. 536. pen.

κωμῳδεῖν ἐμὲ βουλόμενος. ludere. 753. 13.

κωμῳδοδιδάσκαλος] τῶν κωμῳδοδιδασκάλων ἀκούετε καθ' ἕκαςον ἐνιαυτόν. fragm. 21, 31.

* κώνειον] παράγγελμα τὸ ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἰθισμένον παρήγγελλον, κώνειον πιεῖν. 394 ant. 612. 8.

* λαγχάνειν] δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς.

χώς. 130. 2. λαχεῖν δίκην. 728. vlt. λαχὼν Ἐρασιςράτῳ παντὸς τῦ συμβολαίυ. 590. 11. πρός ὃς αἱ δίκαι ἐλήχθησαν. 595. 7. ἐρήμην αὐτῷ λαχόντες. ita enim legimus. 680. 6. λαχεῖν de iudice. 593. 11. de magiſtratu. 196. 3. TAYLOR. λαγχάνειν βασιλεὺς ſortiri, h. e. per ſortem deſignari rex ſacrorum. 196. 3. λαχόντες [forum ſuum cum aperuiſſent ſuique conueniendi copiam dediſſent litigantibus] οἱ ναυτοδίκαι γαμηλιῶνι μηνί, ὃκ ἐξεδίκασαν. 593. 12. λαχὼν ὁ πατὴρ παντὸς τῦ συμβολαίυ cum pater vniuerſo de aere credito Eraſiſtratum appellaſſet. 590. 11. ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην Ἀρχεβιάδης hac actione me poſtulauit, in ius vocauit. fr. 10, 15.

* λαμβάνειν] ἐλήφθη μοιχός. 489. 3. ἐξαμαρτάνοντες ληφθῶσι. 529. 6. προδιδὺς ληφθεὶς ἐδέθη. 223. 6. παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ἀπετυμπανίσθη. 489. 8. δίκην poenas ſumere. 31. 8. 40. 3. in re vſuraria. 589. 2. de coniugio. 621. vlt. 622. 4. TAYLOR. πίςιν παρ' ἐμῦ λαβοῦσα cum a me promiſſionem nacta eſſet iureiurando confirmatam. 23, 2. exigere, repetere ab aliquo iusiurandum. 389. 6. δᾷδας λαβόντες ἐκ τῦ ἐγγυτάτου καπηλείυ. 27. vlt. μνήμην παρὰ τῆς φήμης λαβών. 54. 4. λ. δίκην poenas ab aliquo repetere, ſumere ſati factionem. 31, 8. ἐπιτήδειόν μοι καιρὸν εἰληφέναι δοκῶν. 295. 1. rapere, interuertere, furari, compilare fiſcum. χρήματα λαμβάνειν περὶ πολλῦ ἐποιῦντο. 387. 3. 830. 7. ἔχθραν οὐ δίκην παρ' αὐτῶν λαμβάνετε. 816. 4. ἐάν ποτε, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν πόλιν λάβωσιν rerum in ciuitate ſumma potiantur, quod omen deus auertat. 880. 2. in medio. λαβόμενος ἑτέρων ἡγεμόνων cupide arrepta tam oportuna occaſione rem ſuam faciendi, quod iam ſibi res eſſet aliis cum ducibus. 117. 5. vt Herodianus libro ſecundo. τοιαύτης δὴ προφάσεως λαβόμενος Seuerus.

λαμπὰς [fax] fragm. 16, 32.

* λανθάνειν] οὐ γὰρ ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὄντες θνητοὶ 128. vlt. ἐν ἑβδομήκοντα ἔτεσιν οὐκ ἂν λάθοι πονηρὸς ὤν. 659. 11. λήσει οὐδὲν ἐν αὐτῇ. 180. 1.

λάρκος fragm. 21. 11. corbis carbonibus ſeruandis vel deferendis facta.

λέγειν] ἐλέγετο ψήφισμα. 458, 2. quamquam Markland ibi vult ἐγένετο legi. ὀμόσαι ὅπου ἂν αὐτὸς λέγῃς [ſubaudi, δεῖν ὀμνύναι, vel vno verbo κελεύῃς] 901. 1. προνοεῖσθαι τῶν λεγόντων oratorum exiſtimationi conſulere eamque ſaluam velle. 50, 8.

λείπειν] λείποντος μικροῦ paulo minus quam. 645, 1. εἴ τις λίποι τὴν τάξιν. 887. 3. et τὴν πόλιν. 887. 7. ἣ ἡμέρᾳ γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα καὶ τὴν τάξιν λίπῃ τῆς αἰδοῦς. fragm. 37, 10.

* λειποταξίου ἔνοχος qui ſit. 520. 10. ſqq.

λειτουργίαν ταύτην εἶναι ἐπιπονωτάτην, διὰ τέλους τὸν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα. 707. 8.

* λεύκωμα] εἰς λ' γράψαντες. 323. 4. tabula, ſiue ea lignea eſt, ſiue membranacea, quae abradendo, aut detergendo prius inſcripta, candida reddi poteſt.

λήγειν τῆς λύπης. 126. pen.

λήθην ἔδωκε θεὸς 224. vlt.

λῃΐζεσθαι] ἐλῃϊζόμην ὁρμώμενος ἐντεῦθεν. 686. 3.

λῆμμα] εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν ἐν ὀκτὼ ἔτεσι λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἀποδεῖξαι. 905. 1. quaſi dicas *ſumtum* et *inſumtum.* vbi prius aliud nihil eſt quam poſterius, non, quod videtur, *acceptum* et *expenſum.* τὸ ἐκ τῆς κιβωτοῦ ληφθὲν ὥστε ἀναλίσκεσθαι.

λίαν] μὴ λίαν ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι ὅ, τι ἂν θέλοι ποιεῖν. 7. 1.

λιθοτριβικὴ τέχνη [ars lapides poliendi] fr. 25, 31.

λιθουργικὴ τέχνη ars lapides caedendi. fr. 25, 31.

λιμὸς ἄλγιστος θάνατος. 190. 1.

λιπομαρτυρία. fragm. 37.

λογίζεσθαι] τὸ ἥμισυ τούτων τοῖς ὀρφανοῖς λελόγισται. imputauit orbis, vt pro ipſis expenſum, in ratione geſtae tutelae. 908. 2. ὥστε τούτοις λελογίσθαι ἴσονπερ ὅλον αὐτῷ τὸ ἀνάλωμα γέγονε. 909. 5.

λογισμῷ προσέχειν τὸν νοῦν. 904. 12.

λογιστήριον] οἱ τὸν ἅπαντα βίον πονηροὶ ὄντες χρηστοὶ ἐν τῷ λογιστηρίῳ γεγένηνται. 672. pen.

λογοποιεῖν] λογοποιοῦντας πλεῖστα περὶ ἐμοῦ. 577. 12. λογοποιοῦσιν αὐτοὶ συμφορὰς ipſi de ſe confictos falſos rumores de calamitatibus publicis, quae nullae ſunt, diſſeminant. 721. 10.

* λόγος] εἶχεν ἄν τινα λόγον τὸ ψεῦδος αὐτῷ. 151. 7. TAYLOR. προσφέρειν τινὶ λόγους cauſam cum aliquo confabulandi offerre, conſerere ſermones. *ſich ein Bewerbgen zu einem machen*, commento aliquo abuti ad occipiendum, cum aliquo ſermonem, aut etiam, conditiones offerre. 11. pen. ἔργῳ ὑπηρετεῖν τῷ νόμῳ καὶ τῷ λόγῳ rationi. 78. 3. λόγος ἀθάνατος περὶ τῶν ἀγαθῶν. 85. 2. λόγῳ ἡμαρτηκὼς, τὸ τῶν πάντων fama ſolummodo reus, id quod omnibus contingit vt aliquo de crimine infamentur. 183. vlt. λόγῳ ἀσεβεῖν περὶ τἀλλότρια ἱερά. 214. 3. ἐγὼ δὲ ὑμῶν δέομαι μὴ τοὺς τοιούτους λόγους πιστοτέρους ἡγεῖσθαι τῶν ἔργων. 285. 1. πιστὸς ἐκ τῶν λόγων ζητεῖ γενέσθαι, ἐξὸν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ἀποδεῖξαι. 294. 3. ἐναντίον λόγον ἀντιλέγειν. 308. vlt. τὸ τοῦ λόγου vt in prouerbio dicitur. 332. 2. οὐ περὶ τῆς πολιτείας ὑμῖν ἔσται ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας. non agetur iam hoc, vt liberi ſitis, ſed vt ſalui. 431. 4. εἰς χρημάτων λόγον reſpectu pecuniarum. 660. 8. μηδαμῶς τοῖς λέγουσι λόγον βεβαιοῦτε τῶν πάντων πονηρότατον. 692. 3. πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος διηγεῖσθαι multis mihi verbis opus ſit narrare ſi velim, 735. 7. vbi λόγος πολὺς idem eſt atque τὸ τοῦ πολλὰ λέγειν ἀνάγκη. εἰς τὸν λόγον ἐγγράψει in rationem geſtae tutelae referet. 908.

12. κα-

12. κατὰ πρυτανείαν λόγον ἀναφέρε...... .οῖς λογιςαῖς. 842. 1. περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὲς καὶ σεμνὲς λέγοντα λόγες. fr. 4. 15.

λοιδορεῖν] τῦ νόμε ἀπαγορεύοντος, ἐάν τις ἀρχὴν [id eſt ἄρχοντα] ἐν συνεδρίῳ λοιδορῆ. 320. vlt. infamare criminationibus, iactare de aliquo probra. 845. 3. 847. 3.

λοιπὸς] μανθάνειν ἐκ τῶν ἡμαρτημένων περὶ τῶν λοιπῶν, ἄμεινον βελεύσασθαι. 58. 6.

λύειν τὰ συγκείμενα pacta violare. 238. 4. λυσαμένες ἐκ τῶν πολεμίων πολλὲς ἀθηναίων. 396. 11. redimere e captiuitate. 541. 1. 659. 4. λύσασθαι ſe pateram illam auream, a ſe oppigneratam, eſſe reluiturum. *er wolle ſie wieder einlöſen.* 630. 3.

* λυμαίνεσθαι] λυμηνάμενος τῷ τέτων βίῳ ὁ θεὸς ἐδὲ θάνατον τέλος ἐπέθηκεν. 218. 2. οἷος ὢν ὑμᾶς ἐλυμήνατο. 487. 6.

λυπεῖν] ὥςε μήτε λυπεῖν, μήτε λίαν ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι ὅ, τι βέληται ποιεῖν. 7. 1. ὑπὸ τῆς θεραπαίνης ἐπίτηδες λυπέμενον vellicando, pungendo aliisue modis ad vociferandum prouocatus puerulus. 14. 5.

* λυσιτελεῖν] ἐκ ἄξιον πολλάκις χρῆσθαι συμβέλοις, οἷς [ſubaudi πεισθῆναι] ἐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε τοῖς πειθομένοις. 779. 3.

λυχνος] τὸν λύχνον ἀνάψασθαι. 15. 3.

λυχνεῦχος] λίθον βαλών τις τῦ συνακολεθῦντος οἰκέτε τὸν λυχνεῦχον ἔκρεσε. fragm. 34.

λωβᾶσθαι] αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσατο. 794. 3.

* λωποδύτης. 350. 5. 490. 3.

μάζα] ὄζειν κάκιςον τῦ ἄρτε καὶ τῆς μάζης ἐδόκει. 190. vlt.

* μακαρίζω αὐτὲς τῦ θανάτε. 131. pen.

μακρὸς] εἰ κατασκαφείη τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα ςάδια ἑκατέρε. 451. 6.

μαλακία. 350. pen. fr. 38. 2.

μάλη. axilla. συσκευασάμενος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖςα, ὑπὸ μάλης λαβὼν, ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων. fr. 22. 21.

μᾶλλον omiſſum. θάνατον μετ' ἐλευθερίας αἱρέμενοι [ſubaudi μᾶλλον] ἢ ζωὴν μετὰ δελείας. 118. 10. τοσέτῳ [ſcil. μᾶλλον] ἐπιθυμεσι. 923. 5. μᾶλλον ἢ ἧττον. plus minus. 206. 1.

μανθάνειν] εἰρήνην ἦλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἔργῳ μαθόντες ἔγνωμεν. 453. 6.

μάρτυρ vel μάρτυς] ἐπισκήπτεσθαι τῷ μάρτυρι. 736. pen.

μαρτυρεῖν] αὐτῷ κακῶς ὑφ' ὑμῶν μεμαρτύρηται. 488. vlt. ὃδ' εἴ τις εἶχε μαρτυρεῖν. 681. 1. τοῖς δὲ τὰ ψευδῆ, μηδὲν δεδοικότες, ἐμαρτύρεν. 681. 3.

* μαρτύρεσθαι] βοῶντα καὶ κεκραγότα καὶ μαρτυρόμενον. 145. 2.

μαςιγεν] μαςιγωθεῖσαν εἰς τὸν μύλωνα ἐμπεσεῖν. 22. 7. πρὸς τὸν κίονα δήσαντες μαςιγεν. fr. 30. vlt.

μάςιξ] λαβὼν μάςιγά τις, ἐντείνας πολλὰς πληγάς. fr. 30. 24.

μασχάλη] τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας. fragm. 34.

μάχεσθαι τοῖς ὀνόμασι. 350. 7. οὐδὲ περὶ ὀνομάτων μαχέμενος. 912. pen.

μάχη pugna terreſtris. πολλαῖς μάχαις καὶ ναυμαχίαις παραγεγενημένου. 863. 8.

μέγας] οἷος μέγας κίνδυνος [pro ὡς μέγας] 98. 11. τὲς ἀσθενεςάτες πρὸς τὲς τὰ μέγιςα δυναμένες. 5, 8. κλέος μέγα. 57. 6. ἐλπὶς μεγάλη. ibid. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχειν. 396. 5. μεγάλες ἐκτήσαντο τὲς οἴκες ἐκ τῶν ὑμετέρων πραγμάτων. 442. 3. πίςιν, ἥτις ἐςὶ μεγίςη τοῖς ἀνθρώποις. iusiurandum, quod inter homines habetur ſanctiſſimum. 635. 4. μέγα αὐτῷ ἡγήσασθε εἶναι. 882. 15. μηδὲ ὠφελεμένη μεγάλα ἔχειν ἡγεῖσθαι. 884. 6.

* μέγε-

μέγεθος ζημίας. 6, 2.
μέδιμνος] ὥσπερ κατὰ μέδιμνον συνωνέμενοι. 720. 5.
μεθίςασθαι] ὥςε ἐκ ἂν ῥαδίως ὑμῖν ἡ πολιτεία μετέςη. 671. pen. μεταςὰς ἐκεῖθεν. 737. 7. τὴν ἐν Βοιωτοῖς πολιτείαν, χρήματα λαβὼν, μετέςησε. 805. 17. 870. 7.
μεθύειν] μεθύων εἷλκες αὐτήν. 14, 13.
μειαγωγεῖν [victimam μεῖον dictam ad Phratoras adducere] fragm. 14. 2.
* μειράκιον. 138. vlt. 142. 9.
μέλας] μέλαν ἱμάτιον ἠμφιεσμένη, ὡς ἐπ' ἀνδρὶ αὐτῆς. 469. 5.
* μέλει αὐτῷ τῶ θορύβω. 430. pen. ὐδὲν αὐτῷ τῶν κινδύνων ἐμέλησε. 523. 9. μέλει ὐδέν σοι. 349. vlt. οὔ μοι τοσῦτον μέλει, εἴ με δεῖ τὰ ὄντα ἀπολέσαι. 703. 6.
μελετᾶν] μεμελέτηκας τῦτο καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν 349. 5.
* μέλλω cum praeſente. 280. 4. 449. 5, 506. 6. 578. 7. 671. 3. cum futuro. 95. 4. 99. 1. 134, 3. 153, 5. 159. vlt. 274. 5. 281. vlt 332, 2. 394. vlt. 601. 12. 638. 7. 659. 7. 661. 6. 684. 5. v. p. 234. not. 10. ſemel cum aoriſto. 751. vlt. v. Magiſtrum, Moſchopulum, ceterosque. TAYLOR.
* μεμνῆσθαι] ἐμνήσθην Ἐρατοσθένως πρὸς αὐτήν. 22. 13. 746. 1. περὶ τῦτω μνησθήσομαι 162. 4. μεμνῆσθαι τὸς κακῶς πεπονθότας μᾶλλον ἢ τὸς εὖ. 692. 4.
* μέμφεσθαι] ἐμεμψάμην ἂν τοῖς ἐπαγγείλασι. 50, 3. τοῖς ἀδικῦσι. 296. 1.
μέρος] ἐν μέρει [viciſſim, per vices] πρὸς ἑκατέραν δύναμιν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα. 98. 4. μετέχειν τὸ μέρος [pro virili ſua] τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχωσι. 872. 3.

μεσεγ-

μεσεγγυᾶν] τρία τάλαντα περὶ Ἐργοκλέους μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγουσι. 830. 9.

μεστὸς ἦν ὑποψίας. 20. 5. 22. 1. οἴνου. 171. 4.

* μετὰ πλείστων πόνων ἐλευθέραν ἐποίησαν τὴν Ἑλλάδα. 113. 3. ἀγωνίζεσθαι εὖ μετὰ τοῦ δικαίου. 684. 6. κρατήσειν μετὰ τοῦ ἀληθοῦς. 655. 9. μετὰ τοῦ δικαίου διαμάχεσθαι. 71. 2. 98. 1. 106. pen. μετ' ἐμοῦ εἶναι. mea intereſſe. 290. 1. μεθ' ἡμέραν interdiu. 44. 1. 150. 12. 274. 2. TAYLOR. οἱ μετὰ Κτησικλέους. pro οἱ περὶ Κτησικλέα. 320. 3. ἀκολουθεῖν μετά τινος. 92. 2. 392. 9. καταλέγεσθαι μετά τινος. 894. 15.

μεταβάλλειν] μεταβάλλονται πρὸς τὰ παρόντα καὶ ταῖς τύχαις εἴκουσι. 601. 8. τοὺς προστάντας τῶν πολιτειῶν ὁσάκις δὴ μετεβάλλοντο. 765. 7.

μεταβολὴ mutatio rerum in rep. τὴν μεταβολὴν ὠφέλειαν σφίσιν ἔσεσθαι. 768. 4.

μεταγινώσκειν] τοὺς ἀρίστους καὶ σοφωτάτους μάλιστα ἐθέλειν μεταγινώσκειν. 655. 4.

μεταδιδόναι τοῖς ἄλλοις πολλοστὸν μέρος τῶν ἑαυτοῦ ἐνειδῶν. 542. vlt.

μεταλαμβάνειν] ἀλλ' οὐδὲ ὧν πρότερον μετέλαβε παρ' ὑμῶν ἀγαθῶν μέμνηται. 864. 3.

μεταλλάττειν] μεταλλαξαμένη τὸν χιτῶνα. fragm. Il. 29.

μεταλλεὺς] metallorum ſcrutator] fr. 14. 28.

μεταμέλειν] μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων. 139. 10. 142. 12. μεταμελησάτω ὑμῖν τῶν πεπραγμένων. 865. pen.

μεταμύνειν currere pone aliquem, eius tuendi, eripiendi, vindicandi ergo. 145. 7. conf. ἐπαμύνειν.

μεταπείθειν aliquem auertere, abducere a propoſito. 324. 5.

* μεταπέμπειν. 110. 2. TAYLOR. imo vero μεταπέμπεσθαι.

μεταπίπτειν] μετεπεπτώκει τὰ πράγματα reſp. aliam formam induerat. 677. 1. 767. 10.

* μεταπορεύεσθαι ἰδίαν ἔχθραν. 870. 1.

μεταπύργιον [ſpatium inter turres] fr. 16. 4.

ἡ μετάστασις τῶν πραγμάτων ἐκ δημοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐπράττετο. 847. 2.

* μέταυλος θύρα. 20. pen.

* μεταχειρίζεσθαι] ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριεῖται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. 746. 5. ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο. fr. 5. pen.

* μετεῖναι ἡμῖν τῆς πόλεως. 599. 3. μετῆν ἄν μοι ἐκ ἐλάχιστον μέρος. 397. 6.

* μετέρχεσθαι arceſſere. 42. 4. et 8.

μετέχειν] μετεῖχε τῶν αὐτῶν ἔργων Ἐρατοσθένει. 422. 5. τῶν Ἀριστοκράτες. 427. 5. μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν. 872. 3.

μετοικεῖν. 714. 3.

μετοικία ſtatus ſeu conditio inquilinatus, ius in ciuitate verſandi, habitandi, negotiandi, et fortunarum ſedem figendi, vbi natus non ſis. 250. 3.

* μετοίκιον *Schutzgeld*, tributum reip. dependendum ab inquilinis pro iure incolatus. ἐν Ὠρώπῳ, μετοίκιον καταπιθεὶς, ἐπὶ προστάτε ᾤκει. 874. 1.

μέτοικος. 714. 3. 729. 4. τὲς μετοίκες ἐτιμήσατε, ὅτι ἐ κατὰ τὸ προσῆκον αὐτοῖς ἐβοήθεν τῷ δήμῳ. 887. vlt.

μέτοχος τῆς αἰτίας. 276. 4.

* μέτριος] ἔτυχον μηδενὸς τῶν μετρίων. 319. 6. μετρίως βεβιωκώς. 571. 13.

* μὴ ὅτι non ſolum non — ἐ νομίζει ἑαυτὸν, μὴ ὅτι Πλαταιέα εἶναι, ἀλλ' ἐδὲ ἐλεύθερον. 736. 2.

μηνύειν] ἐμήνυσε κατὰ τῶν αὐτε συγγενῶν καὶ φίλων. 222. 2.

μηνυτὴς γενέσθαι τοῖς μέλλεσιν ἀποθανεῖσθαι de imminente periculo admonere, 403. pen. μηνυτὴν γενέ-

γενέσθαι τῇ βουλῇ περὶ τῶν εἰσαγγελιῶν ὅτι ψευδεῖς εἰσὶ. docere ſenatum. 415. 6. ἃ ᾔδει τῶν ἡμετέρων κακῶς ἔχοντα, μηνυτὴς [ſubaudi περὶ τούτων] τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. 548. 2.

* μήνυτρον] τὰ μήνυτρα ἔχει σώσας τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. 240. 3.

μήτηρ, ἣ πέφυκε καὶ ἀδικουμένη ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παίδων ἀνέχεσθαι. 884. 4. τὴν αὐτὴν χθόνα μητέρα καὶ χθόνα ἐκέκτηντο. 77. 2.

* μητραλοίας. 348. vlt.

μητρυιὰ] τοὺς ἐκ τῆς μητρυιᾶς τῆς ἐμῆς παιδεύεις ἐν πολλοῖς χρήμασιν. 903. 10.

μηχανᾶσθαι] ψευδόμενοι καὶ τὰ τοιαῦτα μηχανώμενοι. 30. vlt.

μιαίνειν ἱερά. 60. 1. 446. 3.

μικρολογεῖσθαι. 912. 15.

μικρὸν διαλεγόμενοι ſubmiſſe loquentes. 584. 2. ἡ γλῶσσα νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν [id eſt ὀλίγον] ἔχει. fragm. 38. 6.

μιμεῖσθαι καινοῖς κινδύνοις τὴν παλαιὰν τῶν προγόνων ἀρετήν. 118. 8. τὰ ἱερά. 252. 4.

μισεῖν] ὥστε μισηθέντας ἀπελθεῖν. 615. 8. μισεῖν τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον. 667. 1. ἅμα γὰρ πλουτοῦσι καὶ ὑμᾶς μισοῦσι. 820. 9.

μισθοῦν] ἐκλιπόντες τὰς αὐτῶν οἰκίας ἑτέρας πόρρω μισθοῦνται. fragm. 5. 6. πλείονα μισθώσασθαι. fragm. 21. 8.

ἡ μισθοφορὰ ὑμᾶς ἐπιλείψει. 807. 3.

μισθοφορεῖν ὥσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες. 812. 17.

μισοδημία] περὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς οὐδὲν οὗτος ἕξει λέγειν εἰς μισοδημίαν non poterit nobis exprobrare odium ſtatus popularis. 805. 3.

μισοπονηρεῖν] μὴ πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι. 808. 3.

μνημεῖον] μνημεῖα τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς ἔτι καὶ νῦν πρὸς

τοῖς

τοῖς ὑμετέροις [ſcil. μνημείοις τῆς ἀρετῆς] ἀνάκειται. 370. vlt. τὰ δὲ τῆς τέτε κακίας μνημεῖα ἀνάκειται πρὸς τοῖς τῶν πολεμίων μνημείοις τῆς ἀρετῆς, 371. 1. τὰς γεγενημένας συμφορὰς ἱκανὰ μνημεῖα τῇ πόλει καταλελεῖφθαι. 917. 3.

μνήμη materia rerum olim geſtarum ſeu fama propagata ad poſteros, ſeu literis conſignata, quam materiam tu iam decreueris oratione perſequi atque repetere. μνήμην παρὰ τῆς φήμης λαβών. 54. 4. μνήμην τὴν ἐκ τῶν κινδύνων ἰδίαν καταλείψειν. 87. 3.

μνημονεύειν] συμφορὰν, ἣν, καθόσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τῦτο μνημονεύσω. 873. 3.

μνησικακεῖν. 609. 7.

* μόγις. 725. 7.

μοῖρα] δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν ειληχώς. 130. pen.

* μοιχεύειν τινα occulto ſtupro matronam polluere; 16. 7.

μοιχὸς ἐλήφθη. 489. 3.

μορία ἐλαία olea ſacra. 260. pen. 266. 3. 269. 1. 284. 1.

μȣνυχιᾶσι] καθίζȣσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν [Mineruae] μȣνυχιᾶσι. 460. 3. μȣν. ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγίγνετο ἡ ἐκκλησία. 464. 10.

μυκτηρίζειν] ſubſannare. fragm. 36.

* μυλὼν] μαςιγωθεῖσαν εἰς τὸν μυλῶνα ἐμπεσεῖν. 22. 7.

μυρεψικὸς] κατασκευάσομαι τέχνην μυρεψικήν. fragm. 4. 11.

μυροπώλης. fragm. 5. 17. vbi ſic leg. videtur. ἀλλὰ γὰρ, ȣ̓ [in articulo poſtpoſitiuo, *cuius*, non *οὗ*, *non*] τὴν ȣ̓σίαν κέκτηται, Ἑρμαίȣ [vel Ἑρμέȣ, nam perinde eſt,] τȣ̃ μυροπώλȣ, τὴν γυναῖκα [id eſt τȣ́τȣ τὴν γυναῖκα] verum enimuero, cuius hominis facultates per nefas acquiſiuit, Hermeae puta, myropolae, illius

lius vxorem corrupit — ταύτης ἐρᾷν πρ. item, ἀντὶ καπήλȣ αὐτὸν μυροπώλην ἀπέδειξε. fragm. 5. 20. erat ergo μυροπώλȣ [Apothecarii, vt nos vſurpamus] iam tum quoque dignitas amplior, quam καπήλȣ cauponis vinarii et tabernarii.

* μυρόπώλιον. 754. 5. vbi Taylor in indice addit haec [niſi leg. ſit μυροπωλεῖον.]

ναυάγιον] ναυαγίων συμπιπτόντων καὶ φιλίων καὶ πολεμίων. 102. 4.

* ναυκληρεῖν] ναυκληρῶν particip. 250. 1.

ναυκληρίᾳ ἐπιτίθεσθαι animum adiicere nauiculariae exercendae. 215. 1.

ἡ ναυμαχία per excellentiam appellatur clades Athenienſium ad Aegoſpotamos. 412. 3. 549. 1. 601. 2. 701. 10. vbi ἡ τελευταία appellatur.

ναῦς] αἱ ὑμέτεραι νῆες διεφθάρησαν claſſis veſtra lacerata et deſtructa eſt. 449. pen.

ναυτικὸς] ναυτικὰ ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα, id eſt ἐκδεδανεισμένα ἐπ' ἐμπορίᾳ καὶ τόκοις ναυτικοῖς. foenori nautico elocata. 895. 1. φάσκων τὰ ναυτικὰ χρήματα ἐκ τȣ́των τῶν γραμματείων κομίσασθαι. 897. 3. ȣ̔́τος δὲ ναυτικȣ̀ς ἡμᾶς ἀποφαίνει. fragm. 37. ſubſtantiam noſtram totam non in fundos, ſed in naues et in quaeſtum per mare, et foenus nauticum elocat, eoque diſcrimini obnoxiam facit, vna cum nauibus funditus pereundi.

* ναυτοδίκαι tribunal, in quo cauſae negotiatorum cito expediendae moraeque haud patientes compendiaria via diſceptabantur. 593. 12. 595. vlt. fr. 8. 3.

νεανίας] νεανίαι τὰς ὄψεις, ψυχὰς ȣ̓κ ἔχȣσι. 371. vlt. fragm. 36.

νεανιεύεσθαι. fragm. 36.

* νέμειν] ἐνειμάμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν ȣ̔́τως, ὥς' ἐκεῖνον ὁμολογεῖν πλέον ἔχειν τῶν πατρῴων. 577. 3. ἐνειμάσθην τὼ υἱέε τὴν ȣ̓σίαν. 647. 2. qui eſt dualis aor. 1. medii

medii a νέμω. non, quod exiſtimauit Taylor, aor. 1. paſſiui a verbo νειμάζω, quod verbum nullum eſt.

νέος] νεώτερα πράγματα ἐν τῇ πόλει γενέσθαι βουλόμενοι. 450. 5. τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. 732. vlt. τὰς ἔτι νέας καὶ νέαις ταῖς διανοίαις χρωμένας. 752. vlt. νεώτερός εἰμι τοῦ συμβουλεύειν. fragm. 10. 24. προσποιούμενος νέος καὶ πλούσιος εἶναι. fragm. 30. 28.

Neutrum.] ſubſtantiua, item adiectiua generis neutrius cum tertia perſona pluralis numeri verbi copulata. τῶν δεινῶν ὅσα ἐγένοντο, pro vulgari ἐγένετο. 512. pen. plura exempla v. ſub titulo *Pluralis.*

* νεώρια. 446. 2. 471. 5.

* νεώσοικοι] τοὺς νεωσοίκους καὶ τὰ τείχη περικαταρρέοντα. 860. vlt.

νεωστὶ κατεληλυθόσι. 609. 6. ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ paulo poſt exceſſum patris. 649. pen. τῶν νεωστὶ [paulo antè] ἐν δόξῃ γεγενημένων. 652. 2. νεωστὶ τὰ πατρῷα παρειληφώς. fragm. 30. 27.

* νεωτερίζειν] εἴ τι ν. ἐβούλετο εἰς τὸ ὑμέτερον πλῆθος. 678. vlt.

νοθεία [ſpuriorum hereditas] fragm. 21. 13.

* νομίζειν] τυγχάνειν τῶν νομιζομένων. 63. 10. θεοὺς οὐ νομίζειν. 214. pen. ἠπιστάμην μὲν οὖν, ὅ τι οὔτε θεοὺς οὔτ' ἀνθρώπους νομίζει. neque diuina, neque humana iura penſi facere. 389. 4. οὐδὲ ταφῆς τῆς νομιζομένης εἴασαν τυχεῖν. 444. 12.

νομοθεσία] τοὺς τὴν ὑμετέραν νομοθεσίαν ἀφανίζοντας. 868. pen.

νομοθετεῖν] οὐ νομοθετήσοντες ἥκετε, ἀλλὰ κατὰ τοὺς νόμους ψηφιούμενοι. 568. 4. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἣν καὶ νομοθετοῦντας. fr. 36.

νομοθέτης] μὴ μόνον δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτοὺς γενέσθαι. 520. 3. ἀντὶ Σόλωνος νομοθέτην αὐτὸν κατέστησε. 838. 1. οἱ μὲν πρόγονοι νομοθέτας ᾑροῦντο Σόλωνα καὶ Θεμιστοκλέα καὶ Περικλέα. ὑμεῖς δὲ Τισα-

μενον καὶ Νικόμαχον, ἀνθρώπες ὑπογραμματέας. 864. 7.

νόμος] leges eô latae ſunt, quo περὶ ὧν ἀν πραγμάτων ἀπορῶμεν, παρὰ τέτες ἐλθόντες σκεψώμεθα ὅ τι ἀν ἡμῖν ποιητέον ἐςί. 40. 6. νόμοι τῆς μοιχείας. id eſt οἱ περὶ τῆς μοιχείας διορίζοντες. 41. pen. νόμε ἑλληνικε̃ σερεῖσθαι. re carere, vel arceri ea. quam tribui et concedi nemini non per leges Graecorum fas et neceſſe ſit. 64. 2. παρέρχεσθαι τὸν νόμον. 253. vlt. ἐκλαμβάνειν τοὺς νόμες. 354. vlt. διαλαμβάνειν. 520. 8. ἀναγράφειν. 840. 9. ταμιεύεσθαι. 839. pen. ὧν ἤδη συκοφαντεῖτε καὶ τῶν ἀρχαίων νόμων ἐπιθυμεῖτε. 819. vlt. τοὺς νόμες ἔχειν βελόμενοι. 824. 2. τοὺς μὲν ἐνέγραφε τῶν νόμων, τοὺς δ' ἐξήλειφε. 839. 2. παραδοῦναι τοὺς νόμες. exhibere codicem legum a ſe ordinatum, et in mundo exaratum. 840. 3. τέτταρα ἔτη ἀνέγραψε τοὺς νόμους. 840. 9. νόμον ἀποδεῖξαι legem proferre. 848. 1. 849. 1 et 9. ἡγούμενοι τοιούτους ἔσεσθαι καὶ τοὺς νόμες, ὁποῖοι ἀν εἶεν οἱ τιθέντες. 864. 9. διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδικήματος οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ἐγράφη νόμος. 886. vlt. κατὰ τοὺς νόμες, οἳ κεῖνται περὶ τῶν ὀρφανῶν. 906. 17.

νόσος] ἡ φύσις καὶ νόσων ἥττων καὶ γήρως. 130. 2. αὐτὸς γὰρ ἐν τῇ νόσῳ ὢν [ſubaudi τῇ τελευταίᾳ] 640. 2. μείζες καὶ χαλεπωτέρας συμφορὰς καὶ νόσες ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. fr. 22. 12.

νότιον. fr. 24. 19.

νεθεσία [conf. νομοθεσία] 868. pen.

νεμηνιαςὴς. fr. 22. 1.

νοῦς] ἡ γλῶσσα νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. fragm. 38.

νύκτωρ] τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. 15. 1. 139. 1. 153. 4.

* ξενία] ξενίας ἀγωνίζεσθαι certare de cauſa peregrinitatis, cum reus inſimulatur falſo arrogatae ciuitatis

tis atticae, cum peregrinus ſit, eoque iure careat, 483. 6.

ξένιον] ὥςε Παυσανίας τὰ μὲν παρὰ τῶν τριάκοντα ξένια οὐκ ἤθελε λαβεῖν, τὰ δὲ παρ' ἡμῶν ἐδέχετο. 606. 3.

ξενοῦν] ἐξενωμένος βασιλεῦσι καὶ τυράννοις iure et familiaritate hoſpitii conciliatus. 248. vlt.

ξύλον] ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. 358. 1.

ξυλοφορία [lignatio] fr. 36.

* ξυμβαίνει pro συμβ. ξυνειδέναι pro συνειδέναι et ξυνεῖναι pro συνεῖναι, quae inſolentiora ſunt apud nouam Atticam, huius generis quae ſunt v. infra ſub συν. TAYLOR.

ξυςὶς [tunica muliebris talaris] fr. 27. 19.

ὁ pro ὁ δεῖνα. κάλει μοι τὸν καὶ τόν. 659. 8. ὁ pro οὗτος. 733. 11.

ὄβολος] ὀβόλῳ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. 718. 7. ὑμᾶς ἐμοῦ ἀφελέσθαι τὸν ὄβολον. 749. vlt. οἴσω σοι ἐννέα ὀβόλους τῆς μνᾶς τόκους. fr. 4. 12.

ὀβολοςατεῖν] ὀβολοςατοῦντες πράττονται, [foeneratores ab aliis exigunt.] fr. 23. 26. ὀβολοςατεῖ [foeneratur] fr. 27. 2.

ὀγδοηκοντατάλαντος ἡμῖν ὁ οἶκος ἐγίνετο. 805. 12.

ὁδὸς] ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰσαρπάζειν. 29. 3. ὁδὸν διὰ τῆς θαλάττης ἐποιήσατο. 93. vlt. vbi ὁδὸς idem eſt atque πορεία διὰ τῆς ἠπείρου iter terreſtre, quatenus opponitur τῷ πλόῳ. τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων. 747. 1.

ὁδὸς cum leni, pro οὐδὸς limen. fr. 33.

ὀδοὺς, ὀδόντος, dens. ᾧζον αὐτῆς τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. fr. 5. vlt.

ὄζειν [pro ἀπόζειν] ἐδόκει τοῦ ἄρτου καὶ τῆς μάζης κάκιςον odor teterrimus exhalare. 190. 3.

Οἴηθεν. 19. 2.

οἴκαδε ὡς ἐμέ. 27. 1.

οἰκάριον. fr. 33.

οἰκεῖν] ἐπὶ προςάτου ᾤκει. 874. 1. 880. 4.

οἰκεῖοι familiares, domeſtici, tum propinqui, neceſſarii. 139. 5. 593. 5. 618. 3. τὰ οἰκεῖα τὰ ἑαυτοῦ διέθετο *diſpoſed of his Effects*. 469. 8. TAYLOR. διαβολὰς τὰς ἑαυτῶν τρόποις οἰκείας καὶ συνήθεις. 335. 5. νομίζων αἴσχιςον εἶναι πρὸς τοὺς οἰκείους διαφέρεσθαι. 892. 3. νομίζει τοὺς οἰκείους ἐχθρούς. fr. 37.

* οἰκειότης neceſſitudo, vt reddidit Taylor in indice, vel potius, cauſa familiaritatem efficiens, beneuolentiam et fiduciam animo ingerens. 8. 3. ἡγεῖτο τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιςοτάτην εἶναι. fr. 32. 24. συνουσίας οἰκειότητα. fr. 35. 4.

οἰκείως] οἰκειότατα πάντων ἀνθρώπων ἐχρώμεθα. fr. 14. 10. οὕτως οἰκείως αὐτοὺς ὑπεδεξάμην. fr. 32. 22.

* οἰκέτης] μήτε φίλους, μήτ' οἰκέτας. 152. 3. 178. 1. ἐπετήδευε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν. fr. 25. 10.

* οἰκεὺς ſeruus, in vetuſta dialecto idem, quod in recentione δοῦλος. 362. 1.

* οἴκημα ein *Zimmer*. εἰς οἴκημα αὐτὸν καθεῖρξεν. fr. 30. 25.

οἰκία] διαλαμβάνειν τὰς οἰκίας. 387. vlt. ἀμφίθυρος οἰκία. 393. 12. ἐκπορθεῖν οἰκίας. 435. 8. ἅμα ἡμέρᾳ ἐπὶ τὴν οἰκίαν [quia eum alibi nusquam inueniunt] ἔρχονται ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα. fr. 5. 10. εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ, εἰ δ' οἰκίας, ἐνοικίου. fragm. 13. 26.

οἰκίδιόν ἐςι μοι διπλοῦν. 12. 2.

οἰκόθεν ἔχειν. 171. 2.

οἰκονόμος δεινή. 8. vlt.

* οἶκος fortunae, res familiaris. τοὺς ἰδίους οἴκους μεγάλους ἐκτήσαντο. 442. 3. 825. 3.

οἰκτείρειν δι' ἀπορίαν. 882. 17.

οἰκτρῶς ὑπὸ τοῦ πάθους διακείμενοι. 898. 8.

* οἴομαι paſſiue. οἴεσθαι χρῆναι ἀπολελοιπέναι. 633. 5. 661. 1. οὐ γὰρ δήπου τοῦτο μόνον οἴεται τὸ ἐπαυτοφώρῳ *This is not the only Thing that is meant by*

ἐπαυ-

ἐπαυτοφ. aut actiue, vt nos ibi vertimus. *non enim hoc ſolummodo vult ea vox* ἐπαυτοφ. 505. 7. TAYLOR.

οἷος μέγας κίνδυνος [pro ὡς μέγας] 98. 11. Simile eſt illud apud Libanium T. I. 841. 3. πόσον σοι ὀλίγον [quam exigua pars] ἀπὸ τῦ ταλάντυ μέρος ἤρκεσεν ἂν πρὸς εὐωχίαν. tibi ſuffeciſſet ad epulas apparandum. ὁρῶντες τὰ πράγματα ὐχ οἷα βέλτιςα ἐν τῇ πόλει ὄντα. 459. 6. addit Taylor iſtaec [v. Lect. Lyſiac. c. IV. οἷόν τε poſſibile eſt. paſſim. ὑμεῖς οἷοί τε γεγόνατε potuiſtis. 511. 8. et alibi non infrequenter. ἀποδεῖξαι ὐδεὶς οἷός τε ἐςι. 668. 4. 681. 5. 828. 6.]

ὀκνεῖν] ὤκνυν καὶ ᾐσχύνοντο. fr. 13, 11.

ὄλεθρος] κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον. fragm. 27, 5.

ὀλιγαρχικὸς] ὐδεὶς ἀνθρώπων φύσει ὔτ' ὀλιγαρχικὸς, ὔτε δημοκρατικός. 762. vlt.

* ὀλίγον] ὀλίγυ τοῖς ἕνδεκα παρεδόθη. 529. 1.

ὀλιγώρως διακεῖσθαι. 6. 3. ὀλ. ἔχειν τῆς δοκιμασίας. 794. 4.

ὁλκὰς nauis oneraria, mercatoria. ἀποπέμψας εἰς τὸν ἀδρίαν ὁλκάδα δυοῖν ταλάντοιν. 908. 7.

ὅλος idem quod ὁλόκληρος, integer, ſaluus, non mutilatus. 207, 3.

ὀλοφύρεσθαι ἑαυτόν. 100, 4. 134, 1. τὺς θαπτομένυς. 132. vlt. οἱ τὰς ὐσίας ἔχοντες ὀλοφυρῦνται τριηραρχῦντες. 829. 3.

ὅμηρος] ὑπέσχετο εἰρήνην ποιήσειν, μήτε ὅμηρα δὺς [ſcil. σώματα] 427. vlt.

ὀμνύναι] ὀμόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαςήριον, τὰ βέλτιςα συμβυλεύσειν τῇ πόλει. 869. 5. ὀμόσαι ὅπυ ἂν αὐτὸς λέγῃς. 901. 1.

ὁμογνώμων] ὑμᾶς ὁμογνώμονας γεγονέναι τοῖς αὐτὺς προδεδωκόσι. 827. 7.

ὅμοιος] ὐχ ὅμοιά σοι καὶ ἐκείνοις ἦν ſcil. τὰ πράγματα vel τὰ διάφορα. 461. vlt.

* ὁμολογεῖν] ὡμολόγει ταῦτα ποιήσειν id in ſe recepit. 25, 5. 389, 3. 459, vlt. ut Matthaei XIV. 7. v. p. 390. not. 22. TAYLOR. τῶν σοὶ πρός ἐμε ὡμολογημένων, quae tu tibi de me depecta es [herus enim ancillam alloquitur] 25, 2. οἱ τὰ μὴ δίκαια πράττοντες οὐχ ὁμολογοῦσι τοὺς ἐχθροὺς τἀληθῆ λέγειν. 30, vlt. par, conueniens, conſentaneus eſſe. 105. pen. μηδὲν ὁμολογεῖν τῷ τρόπῳ. τῷ ἀλλήλων id eſt ἐν τῷ τρόπῳ. 674. 4. εἰ τοὺς ὁμολογοῦντας παρανομεῖν ἀζημίους ἀφήσετε. 723. 7. et 12.

ὁμόνοιαν μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι, στάσιν δὲ πάντων κακῶν αἰτίαν. 608. 8. ὁμ. πλείστην ποιήσετε. 775. 13.

ὁμόψηφος. 513. vlt.

ὀνειδίζειν] τοῦ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις δυστυχίαν ὠνειδικότος. 581. 1. ἐν τῇ ψήφῳ οὐδὲν ἄλλο ποιεῖτε ἢ ὀνειδίζετε τοῖς ἀδικοῦσιν. 816. 6. 866. 1.

ὄνειδος] μετ' ὀνείδους καὶ πλούτου δουλεία τῆς πατρίδος. 98. 3. τῶν ὀνειδῶν μεταδιδόντες. 442. 9. 542. vlt. ὀνείδη καὶ αὐτοῖς καὶ ἐμαυτῷ περιάψω. 710. 8. ὀνείδους καὶ διαβολῆς τυγχάνειν. 763. 14. ὥσπερ τοῦ ὀνείδους, ἀλλ' οὐ τῆς ζημίας αὐτοῖς μέλον. 816. 4.

ὄνομα] πολὺ γὰρ ἂν ἔργον εἴη τῷ νομοθέτῃ πάντα τὰ ὀνόματα [ſcil. τῶν ἀδικημάτων] γράφειν ὅσα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει. 348. 6. τοῖς ἔργοις προσέχειν τὸν νοῦν, ὧν ἕνεκα πάντες τὰ ὀνόματα τίθενται. 350. 8. τὰ ὀνόματα σφῶν αὐτῶν διαπράττονταί τινες, δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι, προσγραφῆναι εἰς τὴν στήλην. 492. vlt. οὐδὲ περὶ ὀνομάτων μαχούμενος. 912. pen.

ὀξύμελι πίνω [bibo melacetum] fragm. 17, 14.

ὀξύχειρ. 173, 3. pugnax, rixoſus, celer ad conflictus manuum.

* ὅπη quemadmodum. 520. 8.

ὀπίσω] περιάγειν τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω. 28, 7. ἐάν τις λίπῃ τὴν τάξιν εἰς τοὐπίσω [ſcil. ἀναχωρήσας] 520. vlt. 521. 6.

ὅπλα

ὅπλα] πρόφασιν μὲν ὅτι οὐκ ἦλθεν εἰς τὰ ὅπλα ἀναπαυσόμενος. 452. 5. θέσθαι τὰ ὅπλα *die Parade machen, aufziehen, die Revue oder Muſterung paſſiren. ſich in Schlachtordnung ſtellen.* 500. 3. οὔτ' ἐν πειραιεῖ, οὔτ' ἐν ἄστει ἔθετο τὰ ὅπλα. in caſtris agebat, fungebatur militia. 880. 5.

ὁπλίζειν] ὡπλισμέναι σιδήρῳ. 56, 2. ὁπλίσαι τινας τῶν ἑαυτοῦ δημοτῶν, ὥσπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἐποίησαν. 841, 4. 881. 4. et 10.

ὁπλιτεύειν. 523. 13.

ὁπλίτης] ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν στρατηγός. 894. 16.

* ὁποῖαν τινοῦν. 452. 5.

* ὅπως cum ſubiunctiuo paſſim. cum futuro. 413. 7. 416. 6. 821. 6. ὅπως αὐτῷ ἐδόκει prout, quemadmodum. 469. 8. 520. 5. 552. 17. οὐχ ὅπως ὑμῖν τῶν αὐτοῦ τι ἐπίδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφήρηται. 863. 13. *ſo far from — that —* v. Iſaeum 53, 13. TAYLOR. ὅπως ſolet cum indicatiuo conſtrui. ὅπως μηδεὶς ταῦτα πεύσεται. 25, 1. conf. art. οὐ.

ὀργεὺς] ὀργέων [ſacrificatorum.] fr. 17. 15.

ὀργὴ] ὀργὰς τοῖς ἀκούουσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζουσι. 31. 1. ὀργὴ ἑτέρων pro καθ' ἑτέρων. 238. 1. ὀργῇ οὐδεμιᾷ συγγνώμην δίδωσιν ὁ νομοθέτης. 373. 1. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχοντες. quaſi grandes cauſas nobis iraſcendi habeatis, vt magnis iniuriis a nobis laeſi. 396. 5. ὀργὴν τιμωρεῖσθαι βουλομένην. 830. pen. τουτονὶ πᾶσι τοῖς πολίταις ἄξιον ὀργῆς ἡγήσησθε hunc dignum habeatis cui ciues cuncti ſuccenſeant. 904. 15. ὀργῆς γενομένης rixa oborta. fragm. 30. 3.

ὀργίζεσθαι οὐ τῷ ὀνόματι τῶν τετρακοσίων, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις. 663. 2. τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων ὀργίζεσθαι μάλιστα τοῖς δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. 876. 1.

ὁρίζειν] ὁρίσασθαι τὰ δίκαια νόμῳ operam dare, vt per legem ferendam iura ſibi definiantur. 78, 3.

ὡρισάμην ἐμαυτῷ τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐκείνων οὐσίας. 594. 1.

ὅρκιον ἔχοντος καὶ ἑτοίμου ὄντος ὀρκοῦν. 687. 4. v. annotat. ad h. l.

ὅρκος] ποίων ἂν ὑμῖν ἔτος δοκεῖ φροντίσειν ὅρκων. 888, 10 προδότας τῶν ὅρκων ὑμᾶς ἀποφαίνοντες. fr. 27. 9. ἔπακτος ὅρκος [iusiurandum exactum] fr. 34.

* ὁρκοῦν. 687. 4.

ὁρμᾶν] ὁρμώμενον ἐξ Ὠρωποῦ. 881. vlt.

ὄρος] παρὰ τοὺς ὅρους τῆς χώρας. 90. 1.

ὀῤῥωδεῖν. 821. 7.

ὀρφανία] ὧν ἐνίοις τῆς ὀρφανίας αἴτιος ἐγένετο. 797. 8.

ὀρφανὸς] ἡ Ἑλλὰς τοσούτων ἀνδρῶν ὀρφανὴ γενομένη. 117. 4. ἐπὶ παῖδας κόρας καὶ ὀρφανὰς εἰσιόντα. 139. 9. κατὰ τοὺς νόμους, οἳ κεῖνται περὶ τῶν ὀρφανῶν. 906. 17. ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν [ἀνδρωθέντων puta] πολλοὶ [τῶν ἐπιτρόπων videlicet] συκοφαντοῦνται. fr. 18, 9. τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς τὴν οὐσίαν ἔγγυον καθιστάνειν. fragm. 37.

ὀρχεῖσθαι. fragm. 35. 9.

ὅσιος] τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἱερῶν ἀναγραφεὺς γενόμενος. 862. vlt.

ὅσος] ὅσον inſequente, non τοσοῦτο, ſed τοῦτο. καθ' ὅσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τοῦτο μέμνημαι. 873. 4.

ὀστοῦν] οὐδ' ἀποθανόντος ἔφασκε τὰ ὀστᾶ κομίσασθαι. 539. 3.

ὅστις pro εἴ τις. 159. 1. et pro ὥστε. 159. 3.

ὄστρακον ἔχοντες lagenam figlinam. 150, 5. 170, antepen.

ὅτος τις pro ὅστις. περὶ ὅτου τινὸς ὄντος ἐμοῦ ψηφιεῖσθε cuias ego ſim; vel quo animo praeditus, quibus moribus, de quo iudicaturi ſedeatis. 697. vlt.

οὐ.] οὐ μόνον pro οὐχ ὅτι non eos dicam, qui vos beneficiis promeruere, ſed vel eos ſolummodo, qui

nulla

nulla vos iniuria laceſſiuere. 762. vlt. ȣ̓χ ὅπως non ſolummodo. 634. 2. non ſolum non. 863. 13. οὐχ ὅπως ὠφελῆσαι τὴν πόλιν διενοήθη, ἀλλ᾽ ὅπως — tantum abeſt, vt cogitarit de ratione quadam remp. ornandi, vt potius — 881. 14.

* οὐδαμῇ. 680. 2.

οὐρανομήκης ςήλη. fragm. 19, 29.

ȣ̓̃ς] ἑλικτῆρας χρυσȣ̃ς ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο. 395. vlt.

ȣ̓σία] μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ȣ̓σίαν πατρίδα ἡγεῖσθαι. 872. 9. Φανερὰ ȣ̓σία. 894. 11. fr. 32. pen. ȣ̔́τως οἰκείως αὐτȣ̀ς ὑπεδεξάμην, ὥςε μηδένα εἰδέναι τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίςατο, ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν ȣ̓σίαν. fr. 32. 24. τῆς ȣ̓σίας ἐπίτροπος is eſt, cui ἐπιτέτραπται ἡ ȣ̓σία. 904. 5. ἀφανὴς ȣ̓σία. fragm. 33. 1.

ȣ̔̃τος interdum ad remotius refertur, ἐκεῖνος ad propius. 574. vlt.

* ȣ̔́τως] ὅμως δ᾽ ȣ̓δ᾽ ȣ̔́τως. 16. 1. ȣ̔́τω μεγάλως. 546. 15. ȣ̔́τω μέγα. 546. 17. TAYLOR. ſic, nude, ſimpliciter, ſine vllo apparatu, aut vllius alius rei additione, item, ad literam, ſtricte. ȣ̔́τως ἐλθεῖν. inermis venire, *ſo wie man ſonſt ordentlicher Weiſe geht und ſteht*. 170. vlt. ἀπέθανεν ȣ̔́τως ſine tormentis, cicuta ſolummodo epota. 478. 2.

* ὀφείλειν βλάβην. 34. vlt. ζημίαν. 325. pen. δίκην. 349. 1. δραχμάς. 354. 3. 483. vlt. 517. 3. εὐθύνην. 369. pen. TAYLOR.

* ὄφελος ȣ̓δὲν νόμȣς κεῖσθαι, εἰ ἐξέςαι ὅ, τι ἂν τις βȣ́ληται ποιεῖν. 524. 10.

ὀφθαλμὸς] μᾶλλον πιςεύετε τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν ὀφθαλμοῖς ἢ τοῖς τȣ́τȣ λόγοις. 751. 4. τὸν ἕτεροι ὀφθαλμὸν γλαυκότερον εἶναι. fragm. 35.

ὄψις] ȣ̓κ ἄξιον ἀπ᾽ ὄψεως ȣ̓́τε φιλεῖν ȣ̓δένα, ȣ̓́τι μισεῖν. 583. vlt.

εἰς ὄψον ἐλογίζετο. 905. 4.

παιὰν ἑλληνικὸς καὶ βαρβαρικὸς συμμεμιγμένος. 101. 2.

* παιδάριον. 617. 10.

παιδεία] ἐκ παιδείας φίλος ἦν αὐτῷ a ludo inde literario. 674. 1.

παιδεύειν] ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων ἔργοις τὰς ζῶντας παιδεύειν. 55. 3. ἐν ἄστει ἐπαιδεύετο liberalibus artibus imbuebatur. 674. 2. τὰς ἐκ μητρυιᾶς τῆς ἐμῆς παιδεύεις ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαιμονοῦντας. 903. 10.

παιδικὸς] περὶ παιδικῶν φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους. 158. 2. 160. 6. χορηγὸς κατέστην παιδικῷ χορῷ. 699. 8.

παιδίσκην πειρᾷν. 14. 12. ἐξαγαγὼν ἁλίσκεται. 490. 1. ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι. fragm. 21. 6.

παῖς] οὐκ εἰς τοὺς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας. fr. 22. 10. δύο παῖδας ἀκολούθους αὐτῷ εἶναι. fragm. 25. 8.

παλαιὸς et ἀρχαῖος vt ſimilia inter ſe copulantur. 253. 2. παλαιὰς [ſcil. naues] ἀντὶ καινῶν παραδώσειν. 819. 2. εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησικλεῖ πεντήκοντα παλαιὰς, ὥσπερ οὗτος φησὶ. [ſi reddiderit Cteſicli quinquaginta drachmarum ſortem, vt ait] fr. 8. 8.

πάλαιστρα] ἀπεδύσατο εἰς τὴν αὐτὴν πάλαιστραν. fragm. 30. 2.

* πάλιν vice verſa. 151. 5. not. 42. et Lect. Lyſiac. c. IV. TAYLOR.

παλλακὴ] ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς τὴν αὐτὴν δίκην ἐπέθηκε. 34. 2. et 7.

παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις: 698. 6. τοῖς μικροῖς. 698. pen. 700. 2.

* πανδημεὶ ἐξελθόντες. 109. pen.

παγκρατιᾷ τῶν πολιτῶν ἐξελθόντων. 162. antep.

* πανταχόθεν. 444. 17.

* παν-

* παντᾳχῦ et πανταχῆ. 54. 1. vtrumque contra mentem Magiſtri. 79. 3. 599. vlt. TAYLOR.

παρὰ] παρ' ἐμοὶ domi meae. 138. vlt. παρὰ τȣ́τῳ. 151. 6. παρὰ τὴν Λάμπωνος οἰκίαν prope. 145. 8. TAYLOR. παρ' ἐμὲ ἦλθε domum meam venerat. 141. 1. παρ' αὐτοῖς εἶναι domi ſuae eſſe et manere. 404. pen. ζῶντες μὲν ἐδόκȣν πλȣτεῖν, ἀποθανόντες δὲ πολὺ παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν [ſcil. πλȣτȣ̃ντες, quod e praemiſſis tacite repetendum eſt] conſtitit eos multo minus in bonis habuiſſe, quam vos exiſtimaſſetis. 646. pen.

παραβαίνειν τὰ δόγματα. 241. 3. τȣ̀ς ὅρκους. 331. 3. π. τ. ὅ. ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀγαθοῖς. vbi locus daretur remp. ornandi, ibi iusiurandum a ſe dictum violabant. 414. pen.

παράβυϛος] μείζονος παραβύϛȣ. fr 36.

παραγγέλλειν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν mandare partes agendas, docere in anteceſſum, quid, cum res in neruum eruperit, agendum cuique ſit, rem, locum, tempus, modum rei agendae cum iis condicere. 42. 1. 43. 4. παράγγελμα τὸ ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἰθισμένον παρήγγελλον, κώνειον πιεῖν. 394. antep. 413. 4.

παράγγελμα imperatum, mandatum. 394. antep.

* παράγειν adducere reum ad iudices. 335. 2. εἰς τὸν δῆμον. 464. vlt.

παραγίνεσθαι intereſſe πολλαῖς μάχαις καὶ ναυμαχίαις παραγεγενημένȣ. 863. 8.

* παράδειγμα] παραδείγματι περὶ τῆς ἑαυτȣ̃ πονηρίας. 545. 9. TAYLOR. παραδείγματι τȣ́τῳ χρώμενοι βελτίȣς ἔσονται. 525. 12. π. ποιῆσαι τοῖς βȣλομένοις εὖ ποιῆσαι τὴν πόλιν. 611. vlt. χρὴ οὐ μόνον τῶν παρεληλυθότων ἕνεκα κολάζειν, ἀλλὰ καὶ παραδείγματος ἕνεκα τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. 725. 5. παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἐϛαι μὴ ἐξαμαρτάνειν εἰς ὑμᾶς. 862. 6.

862. 6. ἐςὶ γὰρ αὐτῶ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ παραδείγματα. 891. pen. ὥςε τὰς ἐχθρὰς μᾶλλον αὐτὰς βάλεσθαι ζῆν, ἢ τεθνᾶναι, παράδειγμα τοῖς ἄλλοις. fragm. 22. 8.

παραδέχεσθαι] οἱ ἕνδεκα οἱ παραδεξάμενοι ταύτην τὴν ἀπαγωγήν. 503. vlt.

* παραδιδόναι βασανίζειν. 287. 5. ἀποτυμπανίσαι. 489. 9. v. cl. Markland ad locum. TAYLOR. μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις ϛρατηγοῖς παρέδοσαν. 485. vlt. π. τὰς νόμας legum codicem exhibere a ſe in ordinem digeſtarum et in mundo exaratarum. 840. 3. παραδὰς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα. fragm. 18. 12.

παρακαλεῖν] παρακαλέσας πολλὰς multis coram teſtibus. 541. pen. παρακαλέσαντες ἠρωτῶμεν ad nos arceſſitos. 717. pen.

*παρακαταθήκην ἔχων ὑμῶν παρ' ἑκάςα λόγας πονηρὰς περὶ ἀλλήλων. 314. 3. 894. vlt. παρακαταθηκῶν, ἃς ἐκεῖνος παρά σοι κατέθετο. 903. 8.

παρακελεύεσθαι] ἄξιον ὑμᾶς παρακελευομένους ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τάτων δίκην λαβεῖν. 826. 8. ἐγὼ μὲν ἂν ταῦθ' ὑμῖν παρακελεύομαι. 826. 12.

παρακελευσμός. 102. 1.

παραλαμβάνειν] ἢ παραλαβεῖν ἂν αὐτὰς φησὶν, ἢ παρακληθῆναι ὑπ' ἐκείνων, εἰ κατ' ἐκείνας ἐγένετο. ipſorum aetate ſi rebus humanis interfuiſſet, aut ipſe eos in ſocietatem tyrannicidii aſſumturus fuiſſe, aiebat Iphicrates, aut eos [Harmodium atque Ariſtogitonem] proculdubio ſe, Iphicratem, fuiſſe inuitaturos ad facinoris communionem. fragm. 19. 25.

παραλείπειν praeterire, diſſimulare. παραλιπᾶσα τᾶτον, υἱὸν ὄντα. illo, qui filius eſſet, praeterito. 884. 1. δίκαιός εἰμι μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα. fragm. 10. 24.

παραλ-

παραλλάττειν τῶν φρενῶν a recto mentis ſtatu decidere, a ſenſu communi deſciſcere. fr. 37.

παραλύειν] παρελύθη conuellebatur, concidebat ἅπασα τῆς πόλεως ἡ δύναμις. 471. 8.

παραμελεῖν πράγματος. 317. 2.

* παρανομεῖν εἰς ἐκεῖνον. 146. 2.

παρανόμων [ſcil. δίκην] φεύγοντος τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς 606. vlt.

παρανόμως] διατεθέντες ὅτω παρανόμως καὶ βιαίως praediti animo tam nefario, iuris aequi et legum oblito, ſuperbo atque violento. 335. 1.

παρανοεῖν] πῶς ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. fr. 29. 33.

παραπίπτειν occurrere. ὅπου παρεπίπτομεν. 814. pen.

παρασκευάζειν τὴν θύραν. *in Bereitſchaft halten.* 28. 2. π. τινὶ ὀργὴν κατ' ἄλλου τινὸς. iniicere alicuius animo iracundiam erga aliquem et vindictae cupidinem. 31. 2. λόγον ἴσον τοῖς ἔργοις. 50. 6. παρεσκεύασεν ἡ τούτων ἀρετὴ τοσαύτην ἀφθονίαν. 51. 3. παρασκευάσαντες ἐκείνῳ δικαστήριον iis e iudicibus, a quibus eum norant condemnatum iri. 452. 11. πλοῖα. 461. 7. Paſſiuum. εἰ μή τι σοι παρεσκευασμένον ἦν *wenn du nicht geſtimmet geweſen wäreſt.* niſi ſubornatus fuiſſes, niſi tibi cum nefario iſto ſenatu condicta et comparata omnia fuiſſent. 461. 10. ὥστε παρεσκευάσθη ἅπαντα colligitur, vel conſtat potius, tibi condicta omnia fuiſſe. 462. vlt. παρεσκευασμένος conciliatus Alcibiadi ab eoque ſubornatus, vt pro ipſo intercederet atque deprecaretur. 562. vlt. παρεσκευασμένοι οὕτως ἦσαν. hoc animo praediti, ſic cogitabant et ad hunc modum res gerebant inſtitueranque, ὡς οὐκ ἀπολομένης τῆς πόλεως, ἀλλὰ μεγάλης ἐσομένης. 524. 2. οὕτω παρεσκευασμένην [id eſt κατεσκευασμένην] τριήρη.

ρῃ. 701. 7. παρασκευάζεσθαι in Medio, ſuis partibus et ſtudiis aliquem innectere, dolo ſibi conciliare. 276. 5. παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκεῖνον. comparabam mihi. 702. 7.

* παρασκευὴ] ταῦτα οὐκ ἀπὸ τύχης γεγένηται, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς ἐμῆς παρασκευῆς ex apparatione mea, h. e. quod ego nauem neceſſitatibus et copiis rerum omnium quam copioſiſſime atque exquiſitiſſime inſtruxiſſem. 702. 4. οὐκ ἀπὸ τῆς ἴσης παρασκευῆς ἐγὼ τοῦτον ἐλέγχω, καὶ οὗτος ἐπιχειρεῖ πονηρὸς εἶναι. pauciores atque infirmiores mihi ſunt copiae amicorum, aduocatorum, falſorum teſtium, corruptorum gratia et donis iudicum, quibus ego hunc ſcelerum reum arguam, atque huic ſunt ſuae copiae, quibus iudicum ſeueritatem legumque vim expugnare contendit. 870. 5. ἀγαθοὶ προθυμῶνται γενέσθαι ἐκ παρασκευῆς fortes et boni contendant eſſe, non ex impetu quodam repentino, et aeſtu temporario, neque ex oblata ineuitabili neceſſitate, ſed ex diuturnitate diſciplinae, exercitationis aſſiduitate, apparatus deſtinatione, propoſitique conſtantia ad illam rem conſequendam omni contentione nitentis. *damit ſie es recht drauf anfangen, und anlegen, daſs ſie braue Leute werden.* 888. 8. Coitio, et conſpiratio ſceleratorum ad facinus improbum patrandum, aut in iudicio tuendum et peruincendum, et ad ius aequum et ciuile peruertendum *ein Complot.* 431. 7. ἐκ παρασκευῆς μηνύειν deferre, indicare ea, quae vt indices, tu antea ſis ab aliis iuſſus, edoctus et ſubornatus. 458. 10. τὴν παρασκευὴν καὶ προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν ὁρᾶτε. 614. 7. οὐκ ἄξιον ὑμᾶς τῆς τούτων παρασκευῆς ἡττᾶσθαι. 823. 5. in plurali. 134. 5.

παράσπονδος] παρασπόνδους ὑμᾶς ἔχοι. 431. 3.

παρατιθέναι] παρατιθεμένων αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν. [ſcil. ἐδεσμάτων] 190. 3.

* παρα-

* παραφρυκτωρεύεσθαι per ignes furtim, et inſciis atque inuitis imperatoribus, eorum iniuſſu accenſos, quae noſtris in caſtris gerantur, ea hoſtibus ex condicto, proditionis ergo, ſignificare. 489. 8.

παραχρῆμα] ὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς παραχρῆμα κολάζει. 216. 3.

* παρεῖναι τινι alicui adeſſe, vt Romani ſcriptores loquuntur. 734. 3. 735. 8. TAYLOR. ὅμως δ' ἐκ τῶν παρόντων ἐδόκει μοι ἀναγκαῖον εἶναι pro re nata, ſecundum praeſentem rerum ſtatum. 389. 5. τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δ' ἀπόντων ἐπιθυμῶν. 433. 8.

παρέρχεσθαι] ἐξ ἐκείνυ τῦ χρόνυ τεττάρων ἐτῶν παρεληλυθότων 247. 3. παρελθὼν νόμον. 253. vlt. idem quod παραβαίνων. de oratore aut teſte. *coming forwards*. 771. 5. 881. 9. TAYLOR. χρὴ ὐ μόνον τῶν παρεληλυθότων ἕνεκα κολάζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ παραδείγματος τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. 725. 5. πάλαι ὁ χρόνος ἤδη παρελήλυθε. 790. 11.

παρέχειν] τοσαύτην σωφροσύνην καὶ δέος ἡ τύτων ἀρετὴ πᾶσιν ἀνθρώποις παρέσχεν. 114. vlt. ὐκ ἔστιν ὅπυ τάξαι ἑαυτὸν ὑμῖν παρέσχεν. 875. 2. πράγματα. 356. 3.

παριέναι [a παρίημι] praetermittere. παριέντες τὸ κοινὸν ἀγαθόν. 872. 7.

παρίστασθαι in mentem venire, vel, in animo verſari, infixum inhaereſcere. παρειστήκη αὐτοῖς τοιαύτη δόξα περὶ τῆς πόλεως. 83. vlt. παρειστήκει μοι μηδὲν φροντίζειν. in mentem veniſſet, viſum fuiſſet. 275. 2. τῦτο μηδενὶ παραστῇ nemini in mentem veniat, velim. 424. vlt 703. 8. παραστῆσαι vel παριστάναι docere, declarare, ſententiam aliquam alicuius animo iniicere. vel, teſtatum et demonſtratum dare. παραστήσω πολλοῖς τεκμηρίοις. 417. 8. in medio. ad ſeſe, ad latus ſuum iubere alium adſtare *neben ſich hinſtellen*, oder *darne-*

darneben hintreten laſſen. 605. 2. τὰς παῖδας παραϛησάμενοι ἐξαιτοῦνται ὑμᾶς. 694. 10. 900. 2. Taylor ad hunc articulum etiam locum 511. 9. citauerat. verum ille, non huc, ſed ad περιίϛασθαι pertinet.

* πάροδος] τὴν πάροδον tranſitum διαφυλάττειν. 94. pen. παρόδου κρατεῖν. 98. pen.

πάροινος. 172. 3.

* παροξύνεσθαι. 172. 3.

* παρορμίζειν] παρορμίσαντες δύο πλοίοις μουνυχιᾶσιν operam cum dediſſent, vt duo nauigia ad arcem Munychiae appulſa ſtarent parata. 460. vlt.

πᾶς] πᾶν πράττειν nihil non agere, nihil intentatum ſibi relinquere. 332. 2. 435. 8.

πάσχειν num ſic nude vſurpatur pro κακῶς πάσχειν. 690, 6,

πατάσσειν fuſte ſaxoue ferire. 28. 6. verberare. 173. 9. 492. 7. πατάξας ξύλῳ ἢ μαχαίρᾳ καταβάλῃ. 505. 8.

πατὴρ γόνῳ et ποιητὸς. 510. 3. et 5. inter ſe conferuntur.

* πατραλοίας. 348. vlt.

πατρικὸς] πατρικὸν ἐχθρὸν τοῦτον εἶναι τῇ πόλει. 550. 3. εἴ τις αὐτοῖς πατρικὸς ἐχθρὸς εἴη, ἐκείνου ἐπιλάθωνται. 906. 13.

πάτριος] ἐπιλείπειν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. ἅπαντα τὰ πάτρια θύεται. 858. 6.

πατρὶς] τὴν αὐτὴν χθόνα μητέρα καὶ πατρίδα ἐκέκτηντο. 77. 2. πατρίδα τὴν ἀρετὴν ἡγησάμενοι. 121. 6. γνώμῃ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐϛὶν, ἐν ᾗ τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσι. 872. 5. μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν οὐσίαν πατρίδα ἡγεῖσθαι. 872. 9.

πατρῷος ἑρμῆς. 207. 2. τὰ πατρῷα κεκτημένοι. 812. 15. νεωϛὶ τὰ πατρῷα παρειληφώς. fragm. 30. 27.

* παύειν] παύομαι κατηγορῶν. 447. 1. λέγων. 381. 2. μηδέποτε παύσασθαι κακοῖς συνεχομένην. 22. 7. 701. 1. 911. 5. TAYLOR. τῶν προγόνων ἐνθυμέμενος, ὅτι ἐδὲν πέπαυνται τῆς πόλεως πράττοντες. id eſt, ὅτι ἐδέποτε ἐπαύσαντο τὰ τῆς πόλεως συμφέροντα πράττοντες, καὶ ἐδὲν ἐςι μέρος τῆς πολιτείας, ὃ ἐχ ἥψαντο. 585. 8. πεπαυμένοι τῆς ὀργῆς, αὐτῶν ἀκροᾶσθε. 616. 2. ἐπαύσατε αὐτὲς τῆς ἀρχῆς. 701. 1. τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέπαυμαι τρέφων τρίτον ἔτος τετὶ. 743. 10. modo ante triennium demum viuis exceſſit mater. quo facto mihi datum eſt otium eam alendi. nam ad id vsque temporis antea ſemper eam multos per annos alui. παύεσθαι τῶν χρηςῶν ἐπιτηδευμάτων. 885. pen.

πεδιακὰ [Atticae regio campeſtris] fragm. 33.

πεζὸς] πεζὴ ςρατιὰ. 98. 8.

πείθειν τινα donis alicui os obturare, ne quid prodat, quod tu celatum malis. 279. 5. ὁ παρανοῶν, ὁ δὲ γυναικὶ πεισθεὶς. fragm. 29. 33.

* πειρᾶν ad flagitium pellicere ἵνα σύ γε πειρᾷς ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην. 14. 12. πειρᾶν τὴν θάλατταν piraticam in mari exercere. 215. 2. ἡμῶν πεπείρασθε οἷοι ἐσμὲν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. πολλῷ δικαιότεροι ἐςε, ὧν πεπείρασθε, τέτοις χαρίζεσθαι, ἢ οἷς ἐκ ἴςε ὁποῖοί τινες ἔσονται. 694. 7. πολλῶν κακῶν πεπειραμένοι. 186. 19.

πελταςὴς. 625. 15. 626. 4.

πέμπειν] ἔπεμψαν οἱ ὁπλίται τὴν πομπὴν ἐκ Πειραιῶς εἰς τὴν πόλιν. 499. 4.

πένεσθαι. 303. 2. ὁ τὲς πενομένες καὶ λίαν ἀπόρως διακειμένους ὑβρίζειν εἰκός ἐςι. 752. 5.

πένης] πένητι γενομένῳ ὁ διὰ κακίαν. 623. 1. τοσέτῳ πενεςέρες τὲς παῖδας καταλείψω. 709. vlt. ἐκ πένητος πλέσιος γεγενημένος ἐκ τῶν ὑμετέρων. 817. 7. πένητας καὶ ἀπόρες ἐκπλεύσαντας. 818. 1.

πενθεῖν] τὰ αὑτῶν πενθοῦντες κακά. 54. 2.

πένθος ὅσον ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἦν. 898. 3.

πενίαν προφασίζεσθαι. 721. 1.

πεντακισχίλιοι] τοῖς πεντακισχιλίοις παραδοῦναι τὰ πράγματα. 675. 1.

πεντακοσιομέδιμνοι fragm. 27. 30.

πεντακοσιοστὸς ὤν. vnus cum ſit de quingentis. 796. 1.

περαίνειν] περαίνοιτ' ἂν οὐδὲν nihil agatis, nihil efficiatis. 304. 5. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐάσω. οὐδὲν γὰρ ἂν περαίνοιμι. 617. 3.

πέρας] τὸν βίον τελευτήσαντες, πέρας ἔχουσι τῆς παρὰ τῶν ἐχθρῶν τιμωρίας. non poſſunt iam poenas iniuriarum ſibi datarum ab inimicis repetere. 438. 5.

περὶ] hac de praepoſitione vbi copias indicis Taylorani produxero, tum a me quoque in ſchedis annotata referam. Sic itaque h. l. habet index atticus Taylori. [περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. 2. 1. 122. 5. 127. 10. 128. 2. 172. 5. 282. 1. 387. 4. pro quo videtur Iſocrates non ſemel vſurpare πρό. v. Epiſtola 2. πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην. idem de permutatione p. 460. 36. ed. Wolf. περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων. 550. 5. ὅρκων. 568. 1. ὑμῶν. 607. 7. τιμωρίας. 823. 8. τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν ἢ τὸν κοινὸν κίνδυνον. 872. 11. 882. 8. περὶ ἐλάττους τῶν ἡδονῶν ἐποίησας. [vel potius ἐποιήσω] 28. 12. πάντα τοῦ δικαίου. 332. vlt. περὶ ἐλάττονος ἔθετο. 242. pen. περὶ πλείστου. 222. 8. περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι. 282. vlt. ποιήσασθαι. 335. 1. περὶ τούτου μνησθήσομαι. 162. 3. 347. 3. 428. 13. περὶ Νικίου ἀναμνήσθητε. 599. 4. περὶ τοῦ δικαίου μάχεσθαι. 118. 3. σωτηρίας. 121. 5. ἐλευθερίας. 123. 4. περὶ θανάτου ἀγωνίζεσθαι. 161. vlt. σώματος. 185. 1. φυγῆς. 286. 1. οὐσίας. 286. 2. περὶ σωτηρίας κινδυνεύειν. 123. 3. vbi omnes libri ſcripti ὑπέρ. vti coniecerat

quo-

quoque cl. Marklandus. πατρίδος. 175. 4. περὶ πατρίδος εἰς κίνδυνον κατέστη. 161. vlt. 181. 7. περὶ τȣ̃ σώματος κινδυνεύσειν. 832. 15. περὶ αὐτῶν δεδιότες. 154. pen. ϛρατηγῶν περὶ Ἑλλήσποντον. 620. 6. ἀσεβεῖν περὶ τὰ ἱερὰ. 199. 1. τὸν ἑρμῆν. 207. 1. θεȣ̀ς. 151. 3. ἱερὰ καὶ ἑορτάς. 214. 2. ἀδικεῖν περὶ τὰ ἱερά. 214. 5. ἡμαρτηκέναι περὶ τȣ̀ς ξένȣς. 541. 5. 884. 9. πεποιηκὼς ἃ ȣ̓́τος πεποίηκε περὶ τȣ̀ς θεȣ̀ς. 206 pen. ἀγαθȣ̀ς περὶ τὸ πλῆθος. 448. 3. χρηϛὸς περὶ τὸν δῆμον. 483. 8. πόλιν. 545. 5. εὔνοιαν ἔχειν περὶ τὸ πλῆθος. 601. 3. προθυμίαν περὶ τὸ πλῆθος. 682. 1. οἷος εἰς ὑμᾶς. 688. 8. τοιȣ̃τον ἐμαυτὸν τῇ πόλει παρέχω. 705. 4. τοιαύτην γνώμην ἔχειν περὶ τὸν πατέρα. 365. 2. περὶ τἆλλα μετρίως βεβιωκώς. 571. 12. v. πρὸς et εἰς.] Haec Taylor. Ego ad hunc articulum iſtaec annotaueram. a) *pro*. περὶ πολλȣ̃ ποιεῖσθαι. 2 1. et alia talia, vt, ἀποκτιννύναι ἀνθρώπȣς περὶ ȣ̓δενὸς ἡγȣ̃ντο. 387. 2. b) *ob*. loco vel cauſa alicuius alius. δίκην περὶ [id eſt ὑπὲρ] τινος λαμβάνειν. poenas alicuius criminis repetere. 40. 8. περὶ τȣ̃ δικαίȣ μάχεσθαι. 118. 3. 120. 5. 123. 6. ȣ̓δὲν προσήκει περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἀδικημάτων κινδυνεύειν. 264. 4. περὶ πάντων τῶν πεπραγμένων αὐτὸν τιμωρήσασθαι. 519. 2. ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρῆται παραδείγματι, [ſubaudi ἀπολογȣ́μενος] περὶ τῆς ἑαυτȣ̃ πονηρίας ad purgandam ſuam flagitioſitatem. 545. 9. c) *de*. περὶ τῶν μελλόντων προορᾶσθαι de futuris proſpicere. 915. 8. d) pro πρὸς *erga*. τοιαύτην γνώμην ἔχειν περὶ τὸν πατέρα. 365. 2.

περιάγειν τὼ χεῖρε εἰς τȣ̃πισθεν. 28. 7.

* περιαιρεῖν] περιεῖλον τὸν Πειραιᾶ. vrbi portum [veluti pallium] detraxerunt. 411. 11. περιελεῖν τοῦ Πειραιῶς τὰ τείχη. 429. 1. τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος. 453. vlt. ȣ̓δὲ μετὰ τῶν τειχῶν καὶ ταῦτα ἡμῶν αὐτῶν περιαιρησόμεθα. 920. 4.

* περιάπτειν] εἰ σωθεὶς αἰσχρῶς ὀνείδη καὶ αὐτοῖς καὶ ἐμαυτῷ περιάψω. 710. 8.

* περιβάλλειν τεῖχος περὶ ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον. 106. antep. ἀνηκέσῳ συμφορᾷ. 184. 5.

* περιβόητος teteriorem in partem, diffamatus, infamatus. 151. 3.

* περιγίνεσθαι] περιγενόμενοι καὶ σωθέντες, qui ſalua vita diſceſſerunt, vt iam ſuperſint. 486. 4. τρία τάλαντα περιγένοιτ' ἂν τῇ πόλει, hätte die Caſſe erübriget, Vberſchuſs gehabt. 858. 2. τὶ τῷ πλήθει περιγενήσεται. 922. 3.

* περιεῖναι] οὐκ ἐπὶ τοῖς περιοῦσιν [id eſt ἐπὶ τῇ ἐμῇ περιουσίᾳ] μέγα φρονῶν. 705. 7. πολλῷ πλείονα τούτων αὐτῷ περιέσαι. 832. 4. οὐ μέντοι τι μέρος περίεστι τῶν πολιτῶν. 879. vlt

περίεργος ineptus, incaſſum et ſtulte ſedulus. 406. 7.

* περιέχει κυκλόθεν ὁδὸς. 283. 14.

* περιιδεῖν ὑβρισθέντα. 145. vlt. ἐκ πατρίδος ἐκπεσόντα. 163. 7. ἐπὶ τούτῳ γενόμενον. 184. 4. ἀδικήμασι περιπεσόντας. 338. vlt. et ſimilia paſſim. TAYLOR. ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀναιρεθέντας. 662. 5. μὴ περιιδεῖν αὐτὸν διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. fragm. 4. 10.

περιιέναι κατὰ τοὺς ἀγροὺς. 882. 2.

* περιίστασθαι] περιειστήκει πλῆθος πολεμίων. 99. 3. τῇ μὲν δουλείᾳ περιέστηκε. 117. 6. τοῖς περιεστηκόσι πράγμασι. 96. 2. TAYLOR. περιέστηκε τῇ πόλει τοὐναντίον [niſi mauis εἰς τοὐναντίον] ἢ ὡς εἰκὸς ἦν. 426. 3.

περικαταρρεῖν defluere, dilabi, in ruinas abire, de moenibus collabentibus vetuſtate. τοὺς νεωσοίκους καὶ τὰ τείχη περικαταρρέοντα 860. vlt.

* περικόπτειν θεοὺς ſimulacra deorum mutilare. 252. vlt. περικεκόφασι τοὺς ἑρμᾶς. 551. 2.

περιοικεῖν. 283. 15.

* περιορᾷν ὑπὸ πάντων προπηλακιζόμενον. 565. 6.

* περιπίπτειν] μὴ περιίδητε τοῖς μεγίϛοις ἀτυχήμασι περιπεσόντας. 338. vlt. περιπεπτωκὼς τοιαύτῃ συμφορᾷ. 746. vlt.

* περιποιεῖν ἐκ κακῶν. 246. 13. π. ἑαυτὸν ἐκ πολεμίων καὶ κινδύνων. 246. 1. ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε. effecit vt ſuperſtites eſſent. 486. pen.

περιϛρέφειν retorquere. περιέϛρεψα δ' αὐτῦ τὼ χεῖρε. 29. vlt.

περιτρέπειν εἰς ὑμᾶς ταύτην τὴν αἰτίαν μὴ βύλεσθε. 210. 2.

περιτρέχειν τῆς νυκτὸς. 42. 4. καίτοι ὁ ἱερόσυλος περιτρέχει. 858. vlt.

* περιτυγχάνειν] περιτυχόντων αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ. 459. 4.

περιφανὴς] περιφανέϛατα τεκμήρια. 719. vlt.

περιφωριῶσθαι. fragm. 35.

* πεφασμένως pro φανερῶς. 361, 1. Taylor. in indice ad h. v. Plutarchi ſocum hunc e libro περὶ φιλοπλυτίας adducit. λέλεκται ὑπὸ Σόλωνος. πλύτυ δ' ὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι.

πιέζειν] πιεζόμενοι ταῖς εἰσφοραῖς. 818. 6.

πίνειν] ἔπινεν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ϛρωματεῖ κατακείμενος. 536. pen.

πιπράσκειν] πραθεὶς δὲ ὑπὸ τῶνδε. 337. 3. ergone, ſi quis conuinceretur a militia abfuiſſe, cui intereſſe iuſſus ſuiſſet, is ab aduerſario pro ſeruo vendebatur? non videtur. τὰ πολλῦ ἄξια ὀλίγυ πιπράσκεται. 610. 9. προσήκει τύτῳ διὰ μὲν αὐτὸν τεθνᾶναι, διὰ δὲ τὺς προγόνυς [qui ſerui fuerant] πεπρᾶσθαι. 864. 1.

πιϛεύειν τῇ ἑαυτῦ ἀρετῇ. 85. vlt. πιϛεύω δὲ τῇ ὑμετέρᾳ γνώμῃ. 337. 2. πιϛεύετε τύτοις ἀληθῆ λέγειν [id eſt ὅτι τἀληθῆ λέγυσιν] οἳ ἂν — 655. 14. πιϛεύειν αὐτῷ μηδὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλ' ἀγωνιεῖσθαι μετὰ

τὰ τοῦ δικαίου. 684. 5. ὑμεῖς δὲ πιστεύετε μᾶλλον τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν ὀφθαλμοῖς, ἢ τοῖς τούτου λόγοις. 751. 4. τοὺς μάλιστα πιστεύοντας ταῖς ἑαυτῶν ῥώμαις. 752. pen. πιστεύειν τοῖς χρήμασι μᾶλλον [largitionibus, quibus iudicia corrumpant] ἢ τὰ ἑαυτῶν δεδιέναι ἁμαρτήματα 834. 5. τότε περὶ τῶν ἐμῶν τούτῳ πιστεύειν ὑμᾶς ἀξιῶ. 844. 2. αὐτοὺς τούτοις πιστεύετε. voſmet illis creditis, datis, permittitis in fidem. 864. pen. τῷ πλήθει τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ πιστεύων. 870. 3. χαλεπὸν ἐξευρεῖν τινα ὅτῳ χρὴ περὶ τῶν ἑαυτοῦ πιστεύειν. 904. 6. μηδὲν μᾶλλον τοῖς οἰκειοτάτοις ἢ τοῖς ἐχθίστοις πιστεύειν. 904. 18. πιστεύοντες τοῖς θεοῖς καὶ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀδικουμένων ἔσεσθαι. 924. 6.

πίστιν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν iusiurandum ab illo exigere, repetere. 389. 6. πίστιν δοῦναι ἥτις ἐστὶ μεγίστη τοῖς ἀνθρώποις. offerre nos ad iusiurandum dicendum, quod habetur inter homines ſanctiſſimum. 635. 4. ὡς πίστιν ταύτην παρ' ἡμῶν εἰληφότες. 770. vlt.

πιστὸς] πιστότερα ἡγεῖσθαι περὶ ὧν οὗτος μόνος κατηγορεῖ. 286. pen. τοὺς ὅρκους ἐπὶ τοῖς τῶν πολιτῶν κακοῖς πιστοὺς ἐνόμιζον. exiſtimabant iusiurandum a ſe dictum eſſe ſeruandum, vbi facultas eſſet ciuibus nocendi. 414. antep. οὐ τοὺς λόγους πιστοτέρους τῶν ἔργων, οὐδὲ τὰ μέλλοντα τῶν γεγενημένων νομιεῖσθε. 921. 2. ἡγεῖτο τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιστοτάτην εἶναι. fr. 32. 28. τοὺς δ' ἀλλοτρίους πιστοὺς νομίζειν id quod furioſum cum ſit, ſolitum tamen eſt vxoribus ſtupra moechorum ſectantibus. fr. 37.

πιστῶς] πιστότερον πρὸς ἐκείνους ἢ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς διακείμενοι. 607. pen.

πλανᾶν] πλανηθέντες εἰς πολλὰς πόλεις. 448. 17.

* πλάττειν] ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὐτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δ' ἔτεσιν οὐκ ἂν λάθοι πονηρὸς ὤν. 659. 11.

* πλεῖν] ἡ ναῦς ἀρίστα μοι ἔπλει παντὸς τȣ̃ στρατοπέδȣ. mea nauis optime ſcrebatur. 700. 11. πλεῖν τὴν θάλασσαν. 215. 1.

πλειστηριάζειν plus liceri. *aufſchlagen. hoch bieten.* de venditore merces ſuas venales magni indicante. fr. 9. 11.

πλεῖστος] πλείστȣ ἀποδίδονται. fragm. 9. 11.

* πλέον] ἀξιῶ μηδέν πω μοι πλέον εἶναι. 571. 12. οἱ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ ἑάλωσαν, ἡνίκα ȣ̓δὲν ἦν πλέον τοῖς πεπονθόσι. nil iam proderat amplius. 615. 9.

pleonaſmus particulae ἤ. 370. 3. membri integri, quod, cum nihil aliud ſignificet, quam praemiſſa, redundare et amputandum eſſe videtur, neque alio fine additum eſt, quam quo ſententiae pondus addat. ἐβȣ́λοντο αὐτὸν ἄκοντα μηνύσαι δοκεῖν καὶ μὴ ἑκόντα. 456. 4. ἁπάντων θάνατος κατεγινώσκετο, καὶ ȣ̓δενὸς ἀπεψηφίσαντο. 467. pen. ȣ̓ βȣλόμενος, ἀλλ' ἄκων ἠναγκάσθη. 600. 3. τῷ σώματι δύνασθαι καὶ ȣ̓κ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. 742. vlt.

πληγὴ] ἐντείνας πολλὰς πληγάς. fr. 30. 24. ὅσας ἄξιος ἦν πληγὰς λαβεῖν, τοσαύτας ἔλαβε δραχμάς. fr. 36.

* πλῆθος] ἐπιβȣλεύσαντα τῷ πλήθει [ſcil. τῷ ὑμετέρῳ] ἀποδείξω. 846. 2. πλῆθος τὸ ὑμέτερον *your Conſtitution.* 411. 6. 413. 1. 599. vlt. et alibi frequenter. TTAYLOR.

πληρȣ̃ν] δικαστήριον παρὰ τȣ̀ς νόμȣς ἀδύνατον πληρωθῆναι. 790. vlt.

πλήρωμα nauis puta, h. e. remiges. παρεσκευασάμην δὲ καὶ πλήρωμα πρὸς ἐκεῖνον. 702. 7.

πλινθεῖον. fr. 24. 12. [lateraria.]

Pluralis verborum cum pluralibus ſubſtantiuis neutrius generis compoſitus. ἅπαντα πλείονος ἢ ταλάντȣ τετίμηνται [pro τετίμηται.] 594. pen. ἔπιπλα ἀπεγράφοντο [ſi paſſiue accipiatur, pro ἀπεγράφετο

το *wurden inventirt, aufgeſchrieben.*] 635. 1. ſic etiam p. 704. 1. Vindobonenſis dat ἀρπάζονται, vbi vulgares dant ἀρπάζεται. ἃ γεγένηνται, pro γεγένηται. 760. 3. ἀποδείκνυνται ἓξ τάλαντα. pro ἀποδείκνυται, 910. 5. ſic Libanius T. I. p. 730. 5. χρησιμώτερα ἡμῖν ἦσαν τὰ ξίφη. pro ἦν. et p. 780. 44. ὅπȣ δὲ πάντα ταῦτα ξυνεληλύθεσαν. et p. 853. 40. pro vulgato εἶχεν, dat Wolfenbüttelenſis εἶχον, ſcil. τὰ γράμματα. p. 807. 14. ἃ γὰρ ἐκ ἐγένοντο [pro ἐγένετο] τῶν πολεμίων διὰ σὲ, διὰ τί μὴ σοὶ γίγνεται; vbi gemina eſt eiusdem pluralis conſtructio cum verbi numero vtroque. p. 110. 16. ὅσα τῇ κατὰ Χαιρώνειαν ἠκολȣ́θησαν πληγῇ. [pro ἠκολȣ́θησε] Verum, ſequiturne pluralis etiam poſt ὅ, τι. ideo, quod hoc pro collectiuo haberi poſſit? vt in illis ὅ, τι ἱκανῶς διδάξαιμι, ἐκ τȣ́των [pro ἐκ τούτου] ἀποδοκιμασθῆναι. 870. pen.

πλȣ̃ς] πλȣ̃ν διὰ γῆς ἠνάγκασε γενέσθαι. 94. 1.

πλȣ́σιος] ȣ̓δ' οἱ πάλαι πλȣ́σιοι δοκȣ̃ντες εἶναι ἄξιον λόγȣ ἔχοιεν ἐξενεγκεῖν. 633. 8.

πλȣτεῖν] τȣ̀ς λέγοντας ταχέως πλȣτῆσαι. 609. 6. ζῶντες μὲν πλȣτεῖν ἐδόκȣν, ἀποθανόντες δὲ πολὺ παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν [ſcil. κεκτημένοι.] 646. pen. ἅμα γὰρ πλȣτȣ̃σι, καὶ ὑμᾶς μισȣ̃σι. 820. 9. ῥαδίως ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πλȣτήσει. 908. 14.

πλȣ̃τος] μετ' ὀνείδȣς καὶ πλȣ́τȣ δȣλεία πατρίδος. 98. 3. φιλοτιμίαν πλȣ́τω. 911. vlt.

πλύνειν] ἐν πόα πλυνόντων ȣ̈τω μαλακίαν ἐδόξασε. fr. 38. 2.

πόα. fr. 37. fine.

ποδηγὴς fuit olim vitioſa lectio ibi loci verſata in Lyſiae libris, vbi noſtra in editione πληγεὶς legitur p. 29. vlt.

* ποδοκάκκη. 358. 1.

ποθεῖν] ποθέσομαι. 314. 8. ſed ſuſpecta eſt ea lectio.

ποθει-

ποθεινὸς] ποθεινότερον εἶναι τὸν θάνατον τȣ͂ βίȣ. 126. 4.

* ποιεῖν] vel ποιεῖσθαι. ἄδειαν paſſim. ἀμφισβήτησιν. 593. 3. ἀπολογίαν paſſim. ἀπολογίαν ποιȣμενος τὸν ἑαυτȣ͂ βίον τῶν τȣ͂ πατρὸς ἀδικημάτων. 542. 6. δοκιμασίαν. 351. 2. εἰρήνην. 451. 5. ἔλεγχον. veritatem elicere. 173. 2. 174. 1. ἐξόδȣς. 582. 17. ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. 533. 1. ἐπιταττόμενον. 111. 5. θάνατον ζημίαν. 39. 2. ſtatuere. κατηγορίαν. 384. 6. κίνδυνον. 88. 2. 111. 1. κρίσιν. 466. 13. 767. pen. λόγȣς. 186. 12. 318. 5. λόγον πλεῖςον τȣ͂ δικαίȣ. 336. 5. μήνυσιν indicium facere. 458. pen. μνείαν. 149. pen. μυςήρια. 551. 2. Ita Latini. in domo ſua myſteria facere dicebatur. Cornel. Nepos in Alcibiade c. 3. πάντα ποιȣ͂ντες *doing all the could.* 300. pen. πάντα ποιεῖν ὅπως. 708. 8. πάντα πράττειν ὅπως. 821. 2. πρόσταξιν ποιεῖσθαι 50. 8. *to command.* προςεταγμένα. 285. 6. *to obey.* προςαττόμενα. 534. 4. vbi male legebatur πραττόμενα. σπȣδήν. v. σπȣδή. συγγνώμην ὑπὲρ ἀδικημάτων. 338. 6. συμμαχίαν. 577. pen. τελευτὴν τȣ͂ βίȣ. 121. 7. τιμωρίαν. 33. 2. 34. 5. 446. pen. φυλακήν. 394. 5. φυγὴν τῆς πατρίδος. 159. 7. περὶ πολλȣ͂, et πλείονος etc. v. in περὶ. ποιεῖν verſus facere. 51. vlt. v. not. 4. ἐκποδὼν de medio tollere. 450. 9. 460. pen. 470. 1. ἐμποδὼν opponere. 506. pen. ἐχθρȣ̀ς κακόν. 202. 4. v. Accuſatiuum in indice ſequente. ποιεῖν κακῶς in eadem ſignificatione. 568. 18. TAYLOR. ποιεῖν διπλῆν βλάβην. conſtituere, edicere. 38. 2. ποιεῖν ἄδεια πολλήν. 48. 5. ποιεῖσθαι κίνδυνον periculum facere, periclitari. 83. 3. 90. 2. ποιεῖσθαι φυγὴν exſilii poenam in facinus aliquod decernere. 159. 7. οἱ ἄνθρωποι τῶν πολεμίων ἕνεκα τὰ ἀπόῤῥητα ποιȣ͂νται. 428. 3. πολίτας ἐκ πλειόνων ἐλάττȣς ποιεῖν. 676. 2. σῦλα ποιεῖσθαι. 860. 7.

ποιμαίνειν ἐν ἀγρῷ πένης ὤν. 674. 2.

πολέμαρχος] προσεκαλεσάμην αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον, νομίζων μέτοικον εἶναι. 729. 4. nam inquilinorum praetor erat Polemarchus.

πολέμιος] ναυάγια φίλια καὶ πολέμια. 102. 4.

πόλεμος ἀρχιδάμειος. fr. 11. 16.

πολιορκεῖν] εἰρήνης ὄσης ὑπὸ τούτων ἐπολιορκούμεθα. 722. 8.

* πόλις tota regio, vel vniuerſus populus, vt in latinis *ciuitas*. 200. vlt. πόλις a δήμῳ videtur diſtingui. 227. 5. πιςότερα ἡγεῖσθε περὶ ὧν ἅπασα ἡ πόλις μαρτυρεῖ — 286. pen.

πολιτεύεσθαι] πολιτευόμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἀδίκως. 551. 6. cum neceſſariis ſuis.

πολίτης Θρᾴκης ἢ τινος ἄλλης πόλεως ἐβούλετο μᾶλλον γενέσθαι, ἢ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εἶναι. 548. 10. οὐχ οὗτοι καταλύουσι τὸν δῆμον, οἳ ἂν πλείους πολίτας ποιῶσιν, ἀλλ' οἳ ὢν ἐκ πλειόνων ἐλάττους. 676. 2. πρὸς τῷ εἶναι πολίτας, καὶ ἐπιθυμοῦντας τούτου. 871. pen. Inſequentia dat Taylor [πολίτης *a fellow Citizen*. 441. vlt. 674. pen. 733. 4. Ita *ciuis Romanus*. δημότης *popularis*. 479. 8. 499. 3. ἡμῖν ἡλικιώτης. 695. vlt. ἡμῖν φυλέτης. 700. 15.]

* πολλαχοῦ. 444. 15. 603. 1.

* πολλαχόθεν. 217. 1.

* πολλοςὸς] πολλοςὸν μέρος τῶν ἑαυτοῦ ὀνειδῶν τοῖς ἄλλοις μεταδιδόναι. 542. vlt. οὗτος δέ μου καταγελᾷ, ὅτι οὐδὲ τὸ πολλοςὸν μέρος εἴρηκα τῶν τούτῳ ὑπαρχόντων κακῶν. 552. 19. οὐδὲ πολλοςὸν μέρος ἐφάνη τῆς παρ' ὑμῖν δόξης τὰ χρήματα. bona redacta vix aliquampiam minutam partem aequare ſperatorum a vobis. 636. 3. 639. 1. 641. 1. 761. 1.

πολυπραγμοσύνῃ μηδεμιᾷ 17. 1.

πολυπράγμων καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων. 757. 8.

πολὺς

πολὺς] περὶ πολλȣ̃, πλείςȣ etc. v. περὶ. πολὺ πλεῖ-
ιον ἐκεῖνοι διήνεγκαν ἁπάντων ἀνθρώπων. 103. 7. πο-
ιὺ πλείςων κινδύνων μετασχόντες. 106. 2. TAYLOR.
ὁ μὲν πολὺ, πολὺς, ᾧ δὲ μικρὸν, μικρός. fragm. 38.

πολυτελῶς. 283. pen,

πολύφιλος. 303. 1. πολυφιλώτερος. fr. 36.

πομπὴ] ἔπεμψαν οἱ πολῖται τὴν πομπὴν ἐκ Πει-
ραιῶς εἰς τὴν πόλιν. 499. 4. ȣ̓ γὰρ δεῖν αὐτὸν, ἀν-
δροφόνον ὄντα, συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνᾷ.
500. 7.

πονηρία] εἴ τις ὑμῶν πονηρίαν καταγνώσεται τῶν
ὡς ὑμᾶς εἰσιόντων. 755. 2. διὰ τὴν τῶν τριάκοντα
πονηρίαν σωθήσεσθαι μᾶλλον ἢ τὴν τῶν φυγόντων δύ-
ναμιν. 777. 5. τὴν αὐτȣ̃ πονηρίαν cupiditatem in
aliena bona inuolantem, ſceleroſitatem, κληρονόμον εἶ-
ναι τῶν τȣ̃ τεθνεῶτος χρημάτων. 907. 5.

* πονηρὸς] ἁπάντων πονηρότατος Βάτραχος, πλὴν
τȣ́τȣ. 242. 5. ἡγȣ́μενος, ȣ̓κ ἂν δύνασθαι πρεσβύτε-
ρος λαμπρὸς γενέσθαι, εἰ μὴ νέος ὢν πονηρότατος δό-
ξειεν εἶναι. 573. 3. μηδαμῶς τοῖς λέγȣσι λόγον βε-
βαιȣ̃τε τῶν πάντων πονηρότατον. 692. 3.

* πονήρως ἔχειν τὰ πράγματα. 547. 4.

πορίζεσθαι πρόφασιν τῆς ἁμαρτίας. 297. vlt.
μάρτυρας πεπόριςαι teſtes vndeunde extudit, ſibi compa-
rauit, ſubornauit aere redemtos. 831. 6.

πότος] τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ βότȣς ἢ κύβȣς ἢ
τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατριβὰς ποιοῦνται.
577. 9.

* πρᾶγμα] πράγματα ἀσθενέςερα. 449. vlt.
καθιςαμένων πραγμάτων. 458. 6. τὰ πράγματα
παρεςηκότα. 511. 9. TAYLOR. πρᾶγμα pro πράγ-
ματα moleſtia. 297. 51. εὐνȣ́ςατος εἶναι δοκῶν τοῖς
πράγμασι conſtitutioni liberae reip. 426. pen.

πρᾶος] πρᾳοτέρους ὑμᾶς ποιῶσι. 684. 1. πάνυ
πρᾶον. 752. 1.

* πράτ-

* πράττειν] ἀργύριον πράξασθαι. 28. 10. 323. 2. τόκον. 360. pen. ἃ ὀφείλει. 590. 9. πραττούσης τῆς βουλῆς σωτηρίαν 428. 3. πράττειν ὅπως οἰκοδομηθήσεται τὰ τείχη. 425. 5. περὶ τηλικούτων πραγμάτων πράττοντες. περὶ τῶν χρημάτων πρὸς τούτους πράττοντες. 810. 3. οἱ πράττοντες τὰ πράγματα. 483. 4. πράττειν κακῶς. 414. 2. εὖ. ἀνεπιτηδείως. 869. pen. TAYLOR. ὀργὰς τοῖς ἀκούουσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζουσι. 31. 1. οὔτε χρημάτων ἕνεκεν ἔπραξα ταῦτα neque, quo rem facerem, cauſam hanc ſuſcepi, vel, negotium hoc agitaui. 7. vlt. τὰ ἑαυτοῦ πράττειν rerum ſuarum ſatagere. 621. 8. 789. 4. βουλομένους ἀγαθόν τι πρᾶξαι τῇ πόλει num bene graecum eſt, pro τὴν πόλιν ἀγαθόν τι ποιεῖν? videtur eſſe, ſed hactenus, vt datiuus non cum infinitiuo conſtruatur, ſed cum ἀγαθόν. *aliquid facere, quod proſit ciuitati.* 472. 4. οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα principes reip. qui tum erant. 483. 4. περὶ τῶν χρημάτων καὶ τῶν δώρων πρὸς τούτους ἦσαν οἱ πράττοντες. qui in negotio largitionum ad hos miſſitati, allegati fuerunt, vt interpretes atque moderatores earum. 810. 3. ἡ μετάστασις [mutatio reip.] ἐπράττετο agitabatur. 847. 2. μὴ αὐτὸν κτεῖναι, ἀλλ' ἀργύριον πράξασθαι. exigere pecuniam, eaque data placari. 28 10.

πρέμνον] οἱ οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα. 277. 4.

* πρέπειν] πονηρίᾳ πρέποντα τὰ πεπραγμένα. 142. 3.

πρεσβύτης τις ἄνθρωπος προσέρχεται. 16. 6.

* πρίασθαι] ἐνίοτε γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ πρίασθαι, οὐδ' ἐὰν πάνυ τις ἐπιθυμῇ, τὰ τοιαῦτα. 633. pen. 718. 6.

* πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι. 268. 3. πρὶν τὴν αἰτίαν εἰπεῖν. 394. pen. 654. 2. πρὶν μᾶλλον ἢ ἧττον. v. quae Nos ad p. 206. TAYLOR.

προαναλίσκειν, *vorſtrecken, vorſchieſſen.* 657. 7.

προα-

προαπόλλυσθαι. 87. 6.
. προβαίνειν] τοὺς ἤδη προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ 752. pen.
πρόβουλος. 426. antep.
πρόγονος] προσήκει τούτῳ διὰ μὲν αὐτὸν τεθνάναι, διὰ δὲ τοὺς προγόνους πεπρᾶσθαι. 864. 1.
προδιδόναι] ἡ ἡμέρα γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα, καὶ τὴν τάξιν λίπῃ τῆς αἰδοῦς, εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν. fragm. 37.
προδότης τῶν ὅρκων. fragm. 27. 9.
προειδέναι τὸν θάνατον. 99. vlt.
προειπεῖν] ποῖα ἂν ἀπόῤῥητα τηρῆσαι, ὃς οὐδὲ τὰ προειρημένα ποιῆσαι ἠξίωσε dudum ante imperata, cum interminatione denunciata. 888. vlt.
* προθεσμίας οὔσης μηδεμιᾶς τῷ κινδύνῳ cum nullus temporis terminus praefinitus eſſet, pone quem tutus ab omni perſecutione forenſi eſſem. 275. pen. οὐ γὰρ οἶμαι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων οὐδεμίαν προθεσμίαν εἶναι. praefixum annorum certum numerum, vltra quem extracta animaduerſio, [aut actio forenſis,] locum in iure nullum amplius habeat. 501. 10. fragm. 24, 25.
* προθυμεῖσθαι χρηστὸς εἶναι. 142. 6. ἵν' ἀγαθοὶ γίγνεσθαι προθυμῶνται ἐκ παρασκευῆς. 888. 8.
προθυμίας εἰς τοῦτο ἀφικόμην. 289. vlt. προθυμία in ſenſu ſequiore, ardor inimicorum ei, cui infeſti ſunt, nocendi. 338. 3. 614. 7. προθυμίας τῆς ἐμῆς οὐδὲν ἐλλέλειπται. 445. pen.
πρόθυμον παράσχου τὴν σὴν δύναμιν εἰς τὴν ἐμὴν σωτηρίαν. 393. 7. τοὺς δ' ἄλλους προθυμοτέρους [ſcil. εἰς ὑμᾶς] ποιήσετε κατ' ἀξίαν χαριζόμενοι, ὅς ἂν τις [id eſt ὅστις ἂν] ὑμᾶς εὖ ποιῇ. 692. 1. πρόθυμοι εἰς τὴν πόλιν γεγενήμεθα. 690. 3.
* προΐεσθαι] οὐδὲν ὑμῖν προεῖνται τῶν σφετέρων αὐτῶν, largiti ſunt. 703. 11.

προὶξ] προῖκα ὀλίγην λαβεῖν vxorem ſibi deligere, filioue, parum dotatam. 623. 4. 624. 1.

* προΐστασθαι] τοὺς τοῦ δήμου προεστηκότας. 450. 9.

* προκαλεῖσθαι δίκην poſtulare. 707. pen. προκαλεσαίμην αὐτὸν εἰς ἀντίδοσιν. 745. 10.

* προκαταγινώσκειν] μὴ προκαταγινώσκετε ἀδικίαν τοῦ. 618. 5. σφῶν αὐτῶν προκαταγνόντες ἀδικεῖν οἴχονται. 683. 4.

* προκινδυνεύειν ὑπὲρ ἐλευθερίας. 613. 7.

* προκεῖσθαι] προκειμένου κέρδους. 73. 5. de funere, quod porrectum iacet, ad ſpectandum cuique patens, et paratum efferendo. fr. 13, 10. vbi προὔκειτο μὲν et ἐξενεχθέντος δὲ inter ſe opponuntur.

προλαμβάνειν] πρότερον προλαβόντες. 794. 2.

τὰ προμήθεια feſtus dies Promethei ſacris faciendis conſecratus. ἐγυμνασιάρχουν εἰς προμήθεια. 699. 7.

προνοεῖσθαι τῶν λεγόντων oratorum dignitati conſulere. 50. 8. deliberato propoſito, conſulto, grande facinus perpetrare. 155, 6. προνοηθῆναι δόξω περὶ τούτων. προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύσας ἦλθον. 150. 11. προνοηθῆναι ἐκ πολλοῦ ὅπως τῶν ἐχθρῶν τις ἕλκος λήψεται. 159. 3.

πρόνοια] ὥσπερ κατ᾽ ἐμαυτοῦ τὴν πρόνοιαν ἐξευρίσκων. 154. 1. quaſi diuturna meditatione tandem extundens aliquod facinus, vnde actio vulneris ex praemeditato in me poſſet inſtitui. πρόνοιαν οὐδεμίαν τραύματος ἡγούμην εἶναι, ὅστις — 159. 1. ab eo nullam dari cauſam huius actionis capeſſendae, qui — πρόνοια ſunt in foro attico verbera et vulnera et caedes adeo de induſtria illata.

πρόξενος] προξένους [verum ibi ξένους ſimplex verius eſt] καὶ πολίτας ὑμετέρους ἠδικηκώς. 817. 6.

προορᾶν] περὶ τῶν μελλόντων προορᾶσθαι. 915. 2.

πρόπαππος pater aui. 549. pen.

πρόπεμ-

πρόπεμπτα [litium aeſtimatarum partis depoſitionem] fragm. 25. 15.

* προπηλακίζειν] προπηλακιζόμενοι. 565. 6.

πρόποσις] κάπηλοι, παρ' ὧν προπόσεις οὐκ ἀποδίδωσι. fragm. 5. 3. *Bouteillen Wein, die einer beym Weinſchenken auf Rechnung holen läſſet, um ſeine Gäſte damit zu bewirthen, die ihn zubeſuchen kommen.*

προπράτης [anteuenditor] fr. 36. cui ius eſt merces ſuas venales prius exponendi, quam exponere fas eſt mangonibus, [*den Hoeken, Aufkäufern.*]

* πρὸς παίδων καὶ γυναικῶν ἱκετεύω. 184. 1. μηδαμῶς πρὸς θεῶν. 512. 8. τὸν πρὸς μητρὸς [ſcil. πάππον] *on the Mother's ſide.* 549. pen. πρὸς ταῖς πύλαις ἦσαν. 500. 2. πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ὤφθην. 656. 8. ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν vbi luceſcebat. 14. vlt. πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῖς τοιαῦτα ὑπάρχει. 397. 8. πρὸς τὴν πόλιν δεδυστυχήκασιν, ἄλλως δὲ κόσμιοί εἰσιν. 550. 9. *in regard to.* πρὸς τὰς στρατείας καὶ τοὺς κινδύνους. 577. 9. v. περὶ et εἰς. TAYLOR. πρὸς *aduerſus*, vbi oppoſitio, repugnantia, infeſtus animus ſignificatur. ἡ αὐτὴ τιμωρία τοῖς ἀσθενεστάτοις πρὸς τοὺς τὰ μέγιστα δυναμένους ἀποδέδοται infirmiſſimis quibusque cauſam in foro agentibus aduerſus opulentiſſimos quosque. 5. 8. φανερὰν πρὸς ἐκείνους ἔχθραν καταθέσθαι. 84. pen. τὸν πρὸς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι: periculum, quod obeundum ſibi eſſet aduerſus hoſtes vel cum hoſtibus. 88. 1. τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος. *qua mea ad vos offenſione?* id eſt quid ego commiſeram, cur mihi cauſa eſſet apud vos dicenda, ad vos purganda. inuerſe, pro τίνος ὄντος ὑμῖν κατ' ἐμοῦ ἐγκλήματος, quid erat vobis, de quo quereremini de me? 367. 2. ἀνὴρ ἀγαθὸς πρὸς τοὺς πολεμίους. 863. 8. ἀπελύσω τὴν πρὸς τοὺς τριάκοντα αἰτίαν offenſionem, qua triginta tyrannos tibi reddideras infenſos, releuaſti eo, quod — μείζω τὸν δῆμον κακὰ ποιήσας. 496. 7. b) cum relationem ad aliquid,

aliquid, comparationem cum eo, aut conuenientiam ſignificat. παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκεῖνον. verum remiges quoque tam dextro gubernatori pares, et aequiparabiles in opere ſuo, comparaueram. 702. 7. c) verſus. πρὸς ἡμέραν ἦν. prope accedebat tempus, vt mane fieret, paene illuceſcebat. 14. vlt. ςάντες πρὸς ἑσπέραν ſtantes, ora ad ſolem occidentem conuerſi. 253. 1. d) ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιςήμη. 915. 15. ſed ibi leg. potius τὴν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ſcil. ποιὄντων rerum ad bellum facientium ſcientiam.

προσάγειν ἐνθάδε huc, ad populum. producerent. 227. 1.

* προσαπογράφειν. 464. 8. 480. 4.

προσαπολωλέναι. 426, 5.

προσβάλλειν immittere, infligere, de diis peſtes aliasue clades humano generi immittentibus. μείζους καὶ χαλεπωτέρας συμφορὰς καὶ νόσους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. fragm. 22. 12.

προσγίγνεσθαι] τὰ τούτων ἐχόμενα κακὰ προσγίγνεταί μοι. 745. 6.

προσγράφειν] δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι διαπράττονταί τινες τὰ ὀνόματα σφῶν αὐτῶν εἰς τὴν ςήλην προσγραφῆναι. 492. vlt.

προσδανείζειν] προσδεδανεῖσθαι τοῖς ξένοις καὶ ἄλλοθεν praeter aes, quod hoſpitibus e Cypro de ſuo crediſſet, adhuc aliud quoque ab amicis credito corrogaſſe, ſub conditione dandi foenoris. 631. 4. 650. 3.

* προσδεῖν] πολλῶν δὲ προσεδεήθησαν. 625. 14. προσδεῖν γὰρ πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασαῖς. mercedis cetrariis promiſſae nonnihil adhuc reſtare nondum depenſum, neque corrogatum. 626. 4.

* προσεῖναι] τὰ προσόντα τῇ πόλει. *the public Revenues*. 703. vlt. TAYLOR. verum ea lectio vitioſa eſt. Ego veram dedi προσιόντα.

προσενθυμεῖσθαι. 797. 13.

προσ-

* προσέρχεσθαι] προσελθεῖν μοι. 16. 5. 712. 1. πρὸς σε. 17. 2. TAYLOR.

* προσήκειν ὁμοίως κἀμοὶ τῆς ἐλευθερίας. 174. pen. οὐδὲν ἡγοῦμαι προσήκειν ἡμῖν πρὸς τοῦτον τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας. 507. 6. [οὐδὲν Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν. 234. 5. οἱ προσήκοντες αὐτῶν. 125. 1. 598. 2. 636. 2. 654. 2. τούτοις. 123. 2. 611. 5. v. p. 125. not. 82.]

προσιέναι] ὁρᾶτε τὰ προσιόντα τῇ πόλει ὡς ὀλίγα ἐστιν. 703. vlt. ἃ δυνησόμεθα δαπανᾶν ἐκ τῶν προσιόντων λημμάτων. 854. 14 et vlt. γῆν πριαμένους ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν. 906. vlt.

* προσίεσθαι] οὐκ ἔφασαν προσήσεσθαι. 459. pen. Ni leg. προήσεσθαι. TAYLOR. Sic dedi ad mentem Taylori, quamquam ignorans eum illam emendationem dudum praeoccupauiſſe.

* προσκαλεῖσθαι πρὸς ἀντίδοσιν. 745. 10. TAYLOR. Ego vero προκαλ. dedi, ſine σ in prima ſyllaba. δίκην ἀσεβείας προσκαλεῖσθαι πρὸς τὸν βασιλέα apud regem ſacrorum aliquem denunciare reum ſacrilegii, aut impietatis erga deos. 206. 2. προσεκαλεσάμην αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον. 729. 4. πρὸς τὴν φυλὴν [vel, vt alibi legitur, πρὸς τοὺς τῇ φυλῇ δικάζοντας] ἧς εἶναι σκήπτοιτο. 729. vlt. et 730. 2.

προσκεφάλαιον. 395. 6.

προσκτᾶσθαι πόλιν. 410. 4.

προσλαμβάνειν] ὡς προσληψόμενον αὐτὸν δοκιμάσαντας τοὺς ἐν ἄστει. 800. vlt.

προσλογίζεσθαι. 646. 2.

πρόσοδος] πρόσοδοι ſupplicationes deorum. 231. 3. ἄξιον ἡγεῖσθαι ταύτην τὴν πρόσοδον [hoc genus redituum vel vectigalium] τῇ πόλει βεβαιοτάτην, τὰ οὐσίας τῶν θελόντων λειτουργεῖν. 704. 2. πρόσοδον μὲν οὐδεμίαν ἀποφαίνων. 909. pen.

πρόσταξιν ποιεῖσθαι. 50. 8.

προστάτης patronus, ſponſor, vel fideiuſſor eorum,

qui in rep. degunt non ſua patria, ſed aliena. ἐπὶ προϛάτȣ [ſcil. προϛασίᾳ vel ἐξȣσίᾳ] ᾤκει. in peregrino ſolo habitabat ſub patrocinio, tutela, poteſtate, auctoritate et arbitrio patroni. 874. 1. 880. 4.

προϛάττειν] προϛαχθὲν αὐτῷ cum mandatum ipſi eſſet. 837. vlt.

* προϛιθέναι τὴν θύραν ianuam poſti applicare, h.e. peſſulo obdito obfirmare. *durch Vorſchieben des Riegels die Thüre zuſperren.* 14. 14. Taylor ſic interpretatur [*put to the Door. adducere* Latini.]

προϛιμᾶν. 357. 1. aeſtimare, de mulcta pecuniaria, aliauae poena.

πρόσφατος] τῆς ὀργῆς ἔτι προσφάτȣ ὄσης. 609. 7.

* προσφέρειν λόγȣς. 11, pen. ducta metaphora a re bellica. Ita προσάγειν ἀνάγκην Plutarchus in Solone. Ita machinas, turris admouere, admoenire, ſcriptores Latini. Ita quoque Diodor. Siculus, quem cum ob cetera, tum ob hoc quoque adduxi, vt vna opera duobus mendis emungerem. πλεύσας πρὸς τὴν Καρίαν Cimo τῶν παραθαλαττίων πόλεων ὄσαι μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπῳκισμέναι, ταύτας παραχρῆμα συνέπεσεν [lege συνέπεισεν, vt Xenophon τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος. Ita Aeſchines, Lycurgus, aliique] ἀποϛῆναι τῶν Περσῶν· ὄσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρȣρὰς ἔχȣσαι περσικὰς βίᾳ προσάγων ἐπολιόρκει. Hiſtor. Bibl. XI. tu leges βίαν προσάγων. vt ἀνάγκην, Plutarchus λόγον Noſter. Similiter quoque Thucydides 1. 57. ὀλιγώρως καὶ παρανόμως προσηνέχθησαν. 333. 3. 842. pen. TAYLOR. ἀχαρίϛως προσενήνεκται ſcil. ὑμῖν. ſeſe erga vos geſſit iis modis, qui animum acceptorum beneficiorum immemorem proderent. 842. 11.

προσφοιτᾶν] ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσι quo conuenire ſolent ſtatis temporum vicibus. 731. 2. ἕκαϛος ἡμῶν εἴθιϛαι προσφοιτᾶν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς κυρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον. 754. 5. ἅπαντες εἴθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἁλλαχοῦ. 755. 5.

* πρόσχημα τοῦτο ποιούμενος. praetextum. 234. 3.

* προτεραῖος] τῇ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο. 626. 2 [*the Day before he set sail.* MS. ᾗ ἀνήγετο. fortaſſe vtrumque neceſſarium. ἢ ᾗ ἀνήγετο. v. Lect. Lyſ. c. 1 TAYLOR.]

* πρότερον] οὐ πρότερον ἠθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν — 139. 6. οὐ πρότερον ἕως. 429. 5. 565. 12. 779. 1.

* προτιθέναι] προτίθεσθαι mortuum ſpectaculo 395. 4. προθέντες αὐτοὺς εἰς κρίσιν. 811. 12.

προτιμᾶν] οὐδὲν οἶμαι προτιμήσειν penſi non factu ros. 297. 2.

* προφασίζεσθαι] προφασιζόμενοι τοιαύτας προφάσεις. 312. 8. πενίαν. 721. 1.

πρόφασις] ἐπὶ τῇ ἐμῇ προφάσει per occaſionem mei 215. 3. πρόφασιν ὑμᾶς ποθεῖν οὐδεμίαν ἀκοῦσαι cauſam ob quam Alcibiadem accuſandum duxerint. 515. 2.

πρυτανεία temporis id ſpatium, quo tribus quaeque ſua fungitur prytania. οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ πρυτανείαν, vt tribus vnaquaeque defuncta munii ſuis ſuccedenti tribui locum fecerit, λόγον ἀναφέρουσι 842. 1.

πρωῒ pro προτοῦ, vel πρότερον, vel πρώην. fr. 14. 9

πρῶτος] τῆς πρώτης [id eſt ἐπὶ τ. πρ.] τάξεως τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. 579. vlt.

πτῶμα] πτώματα ἐλαιῶν. [oleas deciduas.] fragm. 26. 29.

πτωχεία] εἰς πτωχείαν καταστάντες. 898. 9.

πτωχὸς] τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τοὺς υἱοὺς πτωχοὺς ἐποίησε. fragm. 5. 19.

πυελὶς [pala annuli] fragm. 16. vlt.

* πυνθάνεσθαι] ἃ δὲ δι᾽ ἑτέρων ἐπράχθη, καὶ οὐ χαλεπὸν ἦν περὶ τούτων πυθέσθαι. 909. 8. πάντα εἴην πεπυσμένος. 22. 4.

πὺξ παίειν. 170. 10.

πυρκαΐά. 281. 2.

πυροὶ] οὔτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. [hic poſt ſtipulam terram arat ad triticum conſerendum.] fr. 28. 8.

πυῤῥιχιστής] εἰς πυῤῥιχιστὰς ἀνήλωσα. 698. 6. πυῤῥιχισταῖς ἐχορήγουν ἀγενείοις. 700. 3.

* πωλεῖν] οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσι. fragm. 9. 10. μετ' ἀβακίου καὶ τραπεζίου πωλεῖν ἑαυτόν. fragm. 21. 2. ita ſeſe vendere, vt ad illud venditionis atque emtionis negotium adhibeatur abacium et trapezium. illud eſt tabella ex ardeſia facta, in qua ſumma pretii exaratur, de qua inter emtorem atque venditorem conuenit, *eine Schieſertaſel*, et menſula, in qua numi ipſi numerantur. *ein Zahlbret.* Vſurpari poteſt de cauſidicis et iudicibus, qui os ſuum et ſuffragia ſummi, quanti poſſunt, reis cauſae ſuae diffidentibus vendunt. πωλεῖσθαι verſari, ambulare, aut, vt alii interpretantur, corpore quaeſtum facere. 361. 1. [v. not. 55.]

πωμάλα [nullo modo] fragm. 35.

ῥᾳστώνην τινὰ αὐτῷ οἴεται εἶναι ſperat cauſam ideo ſuam meliore loco futuram. 503. 4. adminiculum, vnde rei moleſtia releuetur. ἐγὼ δὲ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπεπτωκὼς, ταύτην ἐμοὶ ῥᾳστώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδούς. 746. vlt. [*Alleuation.*]

ῥήτωρ] δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι. 492. vlt.

ῥίπτειν τὸ ἱμάτιον. 143. 8. 154. 4. τὴν ἀσπίδα. 349. 6. 500. 5.

ῥόδον] τὰ ῥόδα κάλλιστα εἶναι, ἀλλ' οὐ πρέπειν αὐτῷ τὸ στεφάνωμα. fragm. 42.

ῥόπτρον marculus ianuae. 188. 1.

ῥώμη] τοὺς μάλιστα πιστεύοντας ταῖς ἑαυτῶν ῥώμαις. 752. pen.

ῥωννύναι] οὕτω σφόδρα ἔῤῥωτο* [ruebat, geſtiebat] ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι. 464. 5.

σάλος

σάλος] ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ γενομένην ἐπιςάμενος τὴν πόλιν. 249. vlt.

* σανίδιον] ἐκ τῦ σανιδίυ τὺς ἱππεύσαντας σκοπεῖν. 573. 9.

* σανὶς] ἐν ταῖς σανίσιν ἅρμα ἐνεγέγραπτο illis in tabulis, quibus inſcripta erant nomina militia equeſtri fungentium. 795. 1.

σάτυρος] σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βυκεφάλεια. fragm. 15. 9.

σεμνὸς ὄρκος. 134. 2. τῦ σεμνῦ Στειριέως ὕςερος ἀνεχώρησα. 580. 2. περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγυς. fragm. 4. 15.

* σηκὸς olea conſecrata. 258. et per totam illam orationem ſaepe numero.

σηράγγιον. fragm. 9. 23.

* σίδηρον. 30. 2. σιδήριον. 45. 6.

σιδηρῦς tardus, bardus, ficulneus. 363. 4.

σιπύα [arca panaria] fragm. 24. 17.

* σιτοπώλης] τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βυλῇ κατηγόρυν. 712. 2. et tota illa oratione ſaepius, quae in piſtores et dardanarios inuehitur.

σῖτος] πλείω σῖτον συμπρίασθαι πεντήκοντα φορμῶν. 715. init. τὸν σῖτον συναρπάζειν. 722. 4. σῖτον ἐκ Χεῤῥονήσυ αὐτοῖς φοιτᾷν καθ' ἕκαςον ἐνιαυτὸν. 902. pen.

* σιτοφύλαξ] σιτοφύλακας ἀποκληροῦν. 722. vlt.

σιωπᾷν] οἳ ἂν καὶ σιωπῶντες ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ παρέχωσι σώφρονας ἑαυτούς. 655. 14.

σιωπὴ] μὴ θορύβῳ τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιωπῇ τὰ δίκαια γινώσκειν. fr. 37.

σκαιὸς] σκαιοτάτυς ἑαυτοὺς ἀποφαίνετε. 302. 1. 355. vlt.

* σκέπτεσθαι] τί σκεψαμένυς χρὴ ὑμᾶς Ἀνδοκίδυ ἀποψηφίσασθαι. 243. 3. ἐσκέψατο τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. 568. 12.

σκευάζειν. v. συσκευάζειν.

σκευὴ] σὺν τῇ τῆς σκευῆς ἀναθέσει. 700. 1.
σκηνὴ] ἐπὶ τὴν τȣ̃ Παυσανίȣ σκηνὴν ἐλθόντας. 611. 1.
* σκήπτεσθαι] ὅτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπτετο εἶναι. 177. 4. 730. 1.
σκυθικαὶ [ſandalia] fragm. 12. 8.
* σκυλεύειν] ἐσκύλευσαν τὰ ὅπλα τῶν πολεμίων. 410. 6.
* σκυτοτομεῖον. 754. 5.
σκῶμμα] εἰς σκώμματα καὶ ἀντιλογίαν κατέστησαν. fragm. 30. 4.
σοφία] ἀγῶνας τίθενται ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλȣ́τȣ. 131. 3.
σόφισμα καλὸν. 304. 2.
σοφιστὴς] σοφιστῶν ἔργα λίαν ἀχρήστων καὶ σφόδρα βίȣ δεομένων. 912. vlt. σοφιστὴς a Lyſia dictus eſt Plato, vna cum Aeſchine Socratico. fragm. 36.
σπάνις ἀργυρίȣ, ἣ νῦν ἐστιν ἐν τῇ πόλει. 619. 4.
σπεύδειν] σπεύδων ȣ̓δὲν ἐνέλιπε προθυμίας. nihil ſibi faciebat reliquum ad contentionem pro illis. 625. 11.
σπονδὴ] τὰς σπονδὰς μέλλειν ἀποῤῥηθήσεσθαι. 721 vlt.
* σπȣδὴ] σπȣδὴν ποιȣ̃νται ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς πατρίδος. 177. 2. ſi valeat coniectura noſtra. v. not. 31. et Lect. Lyſ. c. IV. TAYLOR.
στασιάζειν dubitare, aeſtuare. 83. 2. ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας. 118. 4.
* στάσιμον ἀργύριον aes foenebre. 360. 3.
στάσις] ȣ̓ τῶν ἀδικημάτων ἕνεκεν, ἀλλὰ κατὰ στάσιν αὐτȣ̀ς ἀπέκτειναν. 850. 4.
στατὴρ] στατῆρας πεντακισχιλίȣς. 639. 4. τριάκοντα στατῆρας κυζικηνȣ̀ς. 896. 4.
* στέγος an τέγος dicatur ab Atticis, v. p. 142. not. 18. TAYLOR.
στενότης τῶν χωρίων. 94. 11.
στέργειν τὴν τύχην ἣν ἀνάγκη. 913. 6.

ϛεϱεῖν] τὲς βαϱβάϱες ἐποίησαν, τῆς ἀλλοτϱίας ἐπιθυμῦντας τῆς σφετέϱας αὐτῶν ἐϛεϱῆσθαι. 914. 10.

ϛεφανῦν victorem reddere. τοῖς ἑαυτῶν κινδύνοις ἐϛεφάνωσαν. 76. 1. ὥϛε τὴν πόλιν κηϱυχθῆναι, καὶ αὐτὸν ϛεφανωθῆναι. 662. 1.

ϛεφάνωμα] τὰ ῥόδα κάλλιϛα εἶναι, ἀλλ' ὐ πϱέπειν αὐτῷ τὸ ϛεφάνωμα. fr. 42.

ϛήλη] τὸν νόμον τὸν ἐκ τῆς ϛήλης τῆς ἐξ ἀϱείυ πάγυ. 31. 12. θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύϱβεων καὶ ϛηλῶν. 852. vlt. κατὰ τὰς ϛήλας, ἃς ὗτος ἀνέγϱαψε leges, quas hic in tabulas aeneas ſaxeasue incidi curauit. 858. 6. πεϱὶ τῦτον οἱ κάπηλοι ὡς πεϱὶ ϛήλην διαφθείϱονται. metam circenſe . fr. 5. 9. ἐμοὶ δὲ ϛήλη ὐϱανομήκης ἕϛηκεν ἐν Πελοποννήσῳ μαϱτυϱῦσα τὴν ἀϱετήν. fr. 19. 29.

ϛήϱιγξ [currus temo] fr. 36.

ϛιγματίας οἰκέτης αὐτῦ ἠνεχυϱάσθη. fr. 4. pen.

ϛολὴ habitus ſacerdotalis, 252. 4.

ϛϱατείας ὐδεμιᾶς ἀπελείφθη. 684. 8.

* ϛϱατεύεσθαι ἐκ τῆς πόλεως in caſtra ire. 244. 3. ἐϛϱατευμένος militia deſunctus. 319 5. ϛϱατευσάμενος ἐπὶ τὴν πατϱίδα Ἀλκιβιάδης ὐδὲν δεινὸν εἴϱγαϛαι. 545. vlt. μὴ ἐπιδημεῖν, ἀλλὰ ϛϱατεύεσθαι. 683. vlt.

ϛϱατηγεῖν] ϛϱατηγήσαντες ὑμῖν πολλάκις. 485. 5. Ἀλκιβιάδης τέτταϱα ἢ πέντε ἔτη ἐφεξῆς ἐϛϱατήγει. 654. 10.

ϛϱατηγὸς ᾧ ἐξῆν ποιεῖν ὅ, τι ἐβύλετο. 700. 16. εἰ ἑπτὰ ἡμῖν ἦσαν ϛϱατηγοὶ τοιῦτοι, οἷος ἐγώ, ἀοίκητος ἂν ἦν ἡ Λακεδαίμων. fr. 19. 22.

* ϛϱατόπεδον pro claſſe nauali. 700. 12.

* ϛϱεβλῦν] ϛϱεβλωθεὶς ἀπέθανε. 478. 1,

ϛϱέφειν] ὐκ ἔχων ὅποι ϛϱέψειε τὰ χϱήματα non inueniens modum, quo rationem geſtae tutelae ita verſaret atque torqueret, vt expenſa acceptis exaequarentur. 905. 4.

στρῶμα] στρώματα veſtis omnis lintea. οὐ μετὰ στρωμάτων, οὐ μετὰ ἱματίων. οὐ μετὰ ἐπίπλων. 903. 5.

στρωματεὺς cento, culcita, ſub qua cubatur. ἔπιεν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ στρωματεῖ κατακείμενος. 536. pen.

στύραξ [haſtae cuſpis] fr. 24. 13.

συγγενὴς ὤν, οὐ τῶν σωμάτων, ἀλλὰ τῶν χρημάτων. fr. 35.

* συγγίνεσθαι ἀδελφαῖς. 550. vlt.

* συγγινώσκειν] συνέγνωσαν δὲ σφίσιν αὐτοῖς ὡς ἠδικηκότες. ipſi ſibi conſcii erant, aut ipſi ſibi exprobrabant, quod inique egiſſent. 326. 1.

συγγραφή] κατὰ τὰς συγγραφὰς pacta conuenta inter ciues qui in vrbe manſerant, et exſules e Piraeeo re euntes. 853. 1.

συγκαταθάπτειν. 117. 2.

* συγκαταλύειν] τοὺς συγκαταλύσαντας τὸν δῆμον ἀτίμων. 573. 8. 846. vlt. 851. 2. 865. 5.

συγκατέρχεσθαι] ἐπὶ κατειργασμένοις μᾶλλον ἐλθεῖν βουλόμενος, ἢ συγκατελθεῖν κατεργασάμενός τι τῶν συμφερόντων. 874. pen. 879. pen.

συγκεῖσθαι] σύγκειται αὐτῷ πάντα ταῦτα omnia ſibi commentus eſt. 149. 3. συγκείμενα ἐπὶ τῇ τῶν πολιτῶν βλάβῃ. commenta conſuta in peſtem ciuium. 418. 1.

συγκλείειν τὰ καπηλεῖα. fr. 5. 4.

συγκοιμᾶσθαι] συνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ. fr. 7. 21.

συγκομίζειν] συγκομίσας δῶρα καὶ τὸ ἀργύριον ἀποδόμενος. [dona colligens et argentum renumerans] fr. 27. 24.

* συγκόπτειν] τὸν γναφέα συνέκοψαν. 145. 6. οὐ αὐτὸς ἔμελλεν ὑπὸ πλείστων ὀφθήσεσθαί τε καὶ συγκοπήσεσθαι. 153. vlt. οἱ μὲν ἄλλοι ὅταν συγκοπῶσιν. 156. 6.

συγχωρεῖν τινος τιμήματι. 31. 7. ἀρνεῖσθαι μὴ συγχωρῆσαι. 166. 1.

* συκοφαντεῖν] ȣ τȣ̃ αὐτȣ̃ μοί δοκεῖ εἶναι ἐρᾶν τε καὶ συκοφαντεῖν. 161. 4. τὲς περὶ τȣ́των ποιȣμένȣς λόγȣς συκοφαντεῖν νομίζετε. 712. 5. τριάκοντα μνᾶς ἐσυκοφάντησε rabuliſticis machinationibus, concuſſione, vanos terrores iniiciendo, triginta minas expreſſit. 806. 3. ὡς ἤδη συκοφαντεῖτε καὶ τῶν ἀρχαίων νομίμων ἐπιθυμεῖτε. 819. vlt. διασώζοντες τὰς τῶν φίλων ȣ̓σίας συκοφαντȣ̃νται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί. fr. 18. 8.

συκοφάντης] τῶν συκοφαντῶν ἔργα ἐςὶ, καὶ τοὺς μηδὲν ἠδικηκότας εἰς αἰτίας καθιςάνειν. 762. 2.

συκοφαντίαν αὐτȣ̃ κατέγνωτε. 177. 6.

συκοφαντώδης] νομίζων ȣ̓κ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸν ἑτέραν [ſcil. δίκην] ταύτης συκοφαντωδεςέραν ἐξευρεῖν. fragm. 4. 6.

σῦλα ποιȣμένȣς βοιωτȣ́ς. Boeotos, vbi locorum viros noſtros, aut res mercesue noſtras repererint, manum iis iniicientes, eaque retinentes pro arrha, donec ipſis a nobis ſatisfactum fuerit. 860. 7.

συλλέγειν] συλλέγονται τινες ἐναντιωσόμενοι τοῖς τότε καθιςαμένοις πράγμασι. 458. 6. συλλέγεσθαι φησὶ πρός ἐμὲ ἀνθρώπȣς πολλȣ̀ς καὶ πονηρȣ̀ς. 753. pen. ἐράνȣς συνείλεκται. fragm. 5. 7.

συλλογὴν ἐποίει concilium faciebat tribunus, h. e. operam dabat vt milites in concionem deliberandi ergo de cauſa communi conuenirent. 687. 7.

συλλογίζεσθαι computare. referre ad reliqua rationis capita. *mitanrechnen.* ἕτερα παμπληθῆ, ἃ πρὸς τὸ κεφάλαιον συνελογίζετο. 906. 10.

σύλλογος] τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν γενέσθαι τοῖς ἕλλησι τῆς πρὸς ἀλλήλȣς φιλίας. 912. 3.

συμβαίνει καὶ ταῦτα τοῖς προτȣ̃. 305. pen. 309. 5. etiam haec cum ſuperioribus conſentiunt.

* συμβάλλειν] τὸ ἥμισυ τȣ̃ ἀργυρίȣ συμβάλλεσθαι dimidium aeris conferre. 163. 5. ἐξ ὧν μὲν ἡ πόλις

εὐδαίμων ἔσται, οὐ συμβάλλονται. 708. 7. πολὺ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν Ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τούτῳ συμβαλεῖν pecuniam credere, fragm. 5. 14.

* συμβόλαιον pactum, contractus, aes creditum, vel debitum. συμβολαίων ἡμῖν πολλῶν πρὸς ἀλλήλους γεγενημένων, negotia, commercia rerum quamplurima nobis interceſſerunt. 149. 4. μικρῶν ἂν ἕνεκα συμβολαίων ἐδούλευσαν. in ſeruitutem decidiſſent ob minuta quaedam debita contracta. 445. 7. Taylor in indice voc. hoc reddidit per *ſtipendium.*

σύμβολον φιάλης χρυσῆς. id eſt, patera aurea, data, ὥστε εἶναι σύμβολον, quo eſſet teſſera. 629. 1.

συμβουλεύειν] ὁπόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν τῇ πόλει. 869. 5. νεώτερός εἰμι τοῦ συμβουλεύσειν. fr. 10. 24. vbi videtur addendum ἐμαυτῷ. iunior ſum, quam vt ipſe mihi recta queam adminiſtrare conſilia.

σύμβουλος] οὐκ ἄξιον τούτοις πολλάκις χρῆσθαι συμβούλοις, οἷς [ſcil. κεχρῆσθαι] οὐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε τοῖς πειθομένοις. 779. 3. id eſt οἷς οἱ πεισθέντες οὐκ ἀπώναντο τοῦ πεπεῖσθαι.

σύμμαχον ἔχειν τὸ δίκαιον. 64. 6. ἀστασίαστοι σύμμαχοι. 113. 7. συμμάχους ἔχοντες ὅρκους καὶ συνθήκας. 118. antep.

συμμιγνύναι] συμμεμιγμένος παιὰν ἑλληνικὸς καὶ βαρβαρικός. 101. 2.

σύμμικτος] σύμμικτα χαλκώματα οὐ πολλὰ ἐκέκτητο vaſa aenea, nullo delectu conquiſita, ſed temere corraſa, merum ad vſum quotidianum. 631. 4.

συμπέμπειν πομπὴν μετὰ τῶν πολιτῶν. 500. 1. οὐ γὰρ δεῖν ἀνδροφόνον ὄντα συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνᾷ. 500. 7.

συμπίπτειν] συμπεσόντων τοιούτων καιρῶν eiuſmodi tempora cum incidiſſent. 628. 5.

συμπλεῖν] ὂν περὶ πολλοῦ ποιησαίμην ἂν μὴ συμ-

πλεῖν ἐμοὶ mea naue vectum fuiſſe, vel vſum in facien-dis per mare itineribus. 700. 14. 701. 6. οὐδενός μοι συμπλέοντος στρατηγοῦ. 701. 11.

συμπολιτεύεσθαι. 338. 1.

συμπράτης [mercimoniorum collega] fr. 36.

* συμπράττειν [quod nos ferme *to make for*] ταῦτα οὐκ ἂν δύναιντο ποιεῖν ἑτέρων μὴ συμπραττόντων. 436. 1.

συμπρεσβευτής. 806. vlt.

* συμπρίασθαι σῖτον. 715. vlt.

συμφέρει αὐτοῖς τἀναντία καὶ τοῖς ἄλλοις. 721. 5.

συμφορὰ] ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχειν. 742. 1. συμφορὰς μείζους καὶ χαλεπωτέρας ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. fr. 22. 12.

σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δειλία. 371. 2.

συναγείρειν] τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε. 911. 3.

συναγορεύειν] συνηγόρευες, ἢ ἀντέλεγες. 398. 6.

συναγωγεὺς τῶν πολιτῶν. 412. pen.

* συναθροίζειν τὸ ναυτικόν. 98. 7.

* συνακολουθεῖν [ſcil. τῇ πομπῇ] λαβόντα ὅπλα. 499. vlt. τοῦ συνακολουθοῦντος οἰκέτου. fr. 34.

συναπιέναι. 477. 3.

συναπόλλυσθαι. 438. vlt.

συναρμόζειν] ὤμην τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι. fragm. 37.

* συναρπάζειν ἐκ τῆς ὁδοῦ. 163. 5. συναρπάζοντες τοὺς μὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, τοὺς δ' ἐκ τῶν ἱερῶν. 444. 9. συναρπάσαντες ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. fr. 30. 23.

* συνάρχειν] ἀμύνεσθαι τοὺς συνάρξαντας. 713. 8. vbi leg. τοὺς ὑπάρξ. nam ς adhaeſit e proximo vocabulo τοὺς. TAYLOR. συνάρχων. 418. 6. 792. vlt.

σύνδειπνον [conuiuium] ἐπὶ τὸ σύνδειπνον κεκλημένον. fragm. 24. vlt. et 37. 20.

συνδιαβάλλεσθαι. 442. 6.

συνδι-

συνδικάζειν vna cum iudicibur ordinariis in iudicio aſſidere, non, patrocinari reo, id quod eſt συνδικεῖν. 848. 1. 850. 9.

σύνδικοι fiſcales, aduocati fiſci. 574. 6. 597. vlt. 613. 1. 635. 3.

σύνδουλος. fr. 36.

συνέδριον. 325. 4.

συνειδέναι] πολλὰ καὶ δεινὰ συνειδὼς Σίμωνι. 133. 1. συνειδέναι αὐτῷ ἔργα ἀνόσια εἰργασμένῳ. 227. vlt. συνῄδεσάν σοι ἀληθῆ λέγοντι. 280. 3. τὰ τῆς πόλεως συνειδὼς Ἐργοκλεῖ κλέπτοντι. 833. 1. cum de homine ſibi ipſi conſcio verba fiant, participium illud erit in caſu recto ὑμέτερα ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς ξυνειδῶσιν. 830. 11. Eandem habet ſignificationem et conſtructionem συγγνῶναι, quod vide. TAYLOR. συνῄδεσαν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πολιτείας τιμωμένοις. 602. pen. εἵλετο μᾶλλον συνειδέναι ὑμᾶς [ſcil. ἑαυτῷ φανερὰν οὐσίαν κεκτημένῳ, ὅτι χρήματα ἔχων δύναιτο λειτουργεῖν. 685. 1. σύνοισθα ἐξημαρτηκὼς, id eſt σύνοισθα σαυτῷ ὅτι ἐξημάρτηκας. 786. 1. συνειδότες ἡμῶν ἑκατέρῳ τὸν βίον. 806. 5. οἱ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς αὐτοῖς, [ſcil. ἐπιτιμίοις, οἷς οἱ κλέπται αὐτοὶ] ἐνέχονται. 832. vlt. περὶ ὧν οὐδεὶς αὐτῷ σύνοιδεν, ἀλλ' αὐτὸς μόνος διεχείριζεν. 909. 7.

συνεθίζειν. 13. 5.

* συνειπεῖν — ἀντειπεῖν. 405. 4.

συνεισπίπτειν. 145. 2.

* συνεκδιδόναι] adiuuare collatione pecuniaria de ſuo patres pauperiores in filiabus elocandis. τῶν πολιτῶν τισιν ἀπορουσι συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας. 659. 3.

συνεκπλεῖν. 461. 2. 8. 13. 481. pen.

συνέρχεσθαι] συνέλθωμεν, τὰ μὲν ὀψόμενοι, τὰ δὲ ἀκουσόμενοι. 912. 2.

συνεστιᾶν] συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων. fragm. 21. vlt.

* συνέ-

συνέχειν] *μηδέποτε παύσασθαι κακοῖς τοιούτοις συνεχομένην.* 22. 18.

συνεχῶς continuos tres annos, continenter, *τρία ἔτη συνεχῶς τριηραρχῆσαι.* 633. 2.

συνθετὸς] *ἐστὶ γὰρ* [engytheca] *συνθετή, καὶ σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλεια.* fr. 15. 8.

συνθεωρεῖν ire cum aliquo adſpectandum ludos. 301. 1.

συνεστάναι] *συστήσασθαι τὴν ὀργὴν* concipere, colligere, et veluti corrotundare atque maſſam in vnam conflare. 330. vlt. *συνίστασθαι ἐπὶ τοὺς ἐμπόρους* coiſſe in ſocietatem, coniuraſſe in fraudem negotiatorum. 723. 8. 726. 2. [vnde (verba ſunt Taylori) p. 726. 2. fortaſſe melius legatur *ἐφ' οὓς*, quam *ἐφ' οἷς*, vt editi.] v. noſtram ad illum locum annotationem, quam conſcribens ignorabam Taylorum in indice attico iam dudum ante me ita emendaſſe.

συνοικεῖν] *ἔγημαν δύο ὄντε τὴν Μεδοντιάδα, καὶ ξυνῳκείτην αὐτῇ.* fr. 17. 19. *πρὸς τοὺς ἐγγύτατα γένους συνοικοίη.* fragm. 17. 5. [ad eos, qui genere erant proximi, habitatum iret.]

συνουσία, ſi bene habet, pro *εὔνοια* ſtudium, quo quis alicui parti *σύνεστι*, praeſto eſt, cum ea facit. 418. 4. *συνουσίας οἰκειότητα.* fragm. 35. 4.

συντελεῖν] *τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου.* [tecto perfecto et fundamento] fr. 26. 1.

συντίθεσθαι conſentire, aſſentiri. *συντίθεται καὶ τούτοις καὶ Καρκῖνος ὁ ποιητής.* fragm. 25. 16.

συντιμᾶν] *συντιμηθῆναι.* 889. 3. ſi lectio iſta bene habet.

* *συντρίβειν τινὸς μέτωπον βαλὼν λίθῳ.* 141. 2. *συντριβόμεθα τὰς κεφαλάς.* 146. 10.

συντριηραρχεῖν. 245. 1. 907. pen.

* *συνωμότης* coniurationis ſocius. 412. vlt.

* *συνωνεῖσθαι τὸν σῖτον.* 716. 4. et vlt. *ἕως ὁ συνεωνημένος σῖτος* [frumentum coëmtum] *αὐτοὺς ἐπέλιπε.* 720. 3.

συνωφελεῖσθαι ὑμᾶς [ſcil. ἑαυτοῖς] ἐκ ἤξίεν. 442. 5.

* συσκευάζεσθαι] συνεσκευασμένος τὰ ἑαυτȣ̃ ἐνθάδε conuaſatis rebus fortunisque, quae ei hic erant, omnibus. 873. pen. συνεσκευασμένος [nam ſic ibi leg. eſt pro ἐσκευασμ.] τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖςα ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε. fr. 22. 20.

σύσκηνος. 498. 1.

συσκοτάζειν] ἤδη συσκοτάζοντος [ſcil. τȣ̃ φωτὸς vel τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃] fragm. 30. 20.

* συσσιτεῖν] ȣ̓δεὶς τȣ́τῳ συσσιτήσας φανήσεται, ȣ̓δὲ σύσκηνος γενόμενος. 498. 1.

συςασιάζειν] συνεςασίαζε τῇ βȣλῇ factioſa et facinoroſa ſenatus conſilia opera ſua ſecundauit. 848. 2.

συςρατεύεσθαι] αὐτοὶ οἱ συςρατουόμενοι ἴσασι. 689. 5.

σφηττοί. 593. 8. 595. 4.

σχηματίζεσθαι] ἐσχηματισμένοι περιέρχονται [ſimulatis moribus circumeunt] fr. 29. 30. niſi potius eſt *geputzt*, *geſreſieret.*

* σχολάζειν a tractatione reip. vacare. 330. 1.

* σώζειν τὰ ἐψηφισμένα exſequi. 401. 1. φιλοτιμȣ́μενοι ὅτι καὶ τȣ̀ς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. 533. 2. σωζόμενα τὰ ὑπὸ τȣ́των δημευόμενα. 610. 6. βȣ́λεσθε ἡμᾶς δικαίως μᾶλλον σῶσαι, ἢ ἀδίκως ἀπολέσαι. 655. 12. τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀκηλώκασι, τοῖς δὲ τὰ σφέτερα σώζειν [ſeruare, tueri, ſalua retinere] βȣλομένοις ἐπιβȣλεύȣσι. 753. pen. ἐπεὶ δ' ἐσώθη ſalua in portum rediit nauis e peregrinatione. 908. 9. τὰ σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτὸς ἔξει merces et pecunias, quae e periculo nauigationis ſaluae domum redierunt et adhuc ſuperſunt. 908. 6.

σῶμα] περὶ τȣ̃ σώματος ἀγωνίζεσθαι ne pro mancipio vaeneat. 185. 1. ἀφειδεῖν τȣ̃ σώματος. 187. pen. τῷ σώματι [robore lacertorum] πιςεύων, ἵνα ὑβρίζοι εἰς τῶν ὑμετέρων τινα. 665. 1. πλεῖςοι περὶ

τῦ σώματός εἰσιν ἠγωνισμένοι. non de libertate ſolum, ſed ipſo adeo de capite, vel ſpiritu. 725. 8. περὶ τῦ σώματος ἀγωνίζεσθαι de ſtatu, ſeruus, an ingenuus ſis. 736. 9. τὰ τῶν ἑλλήνων σώματα τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων. 914. 3. τῦ σώματος ἤδη πονήρως διακειμένυ. fr. 31. γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα. fr. 37.

σῶς] ἕως τὸ ϛρατόπεδον σῶον ἦν. 686. 1.

σωτὴρ] διὶ σωτῆρι θυσία γίγνεται. 790. 12. σωτῆρας τῆς ἑλλάδος. 915. 2.

σωφρονεῖν ἀναγκάζονται οἱ πένητες ὑπὸ τῆς παρέσης ἀπορίας. 753. 3.

* σώφρων de iudice. 14. 1.

ταλαιπωρεῖν] ὅτε τῷ σώματι ἀδύνατος ἦν ταλαιπωρεῖν. 877. 4.

ταμίας ἐγὼ τῶν ἐμῶν πολὺ βελτίων ἔσομαι τῶν τὰ τῆς πόλεως ὑμῖν ταμιευόντων. 704. 8. τῶν αὐτοῦ χρημάτων ταμίαν ἐποίησε. 829. 1. τῶν χρημάτων βασιλεὺς ταμίας. 914. 2.

* ταμιεύειν] ὅς ἐφύλαττεν αὐτῷ καὶ ἐταμίευε πάντα τὰ ἐν Κύπρῳ. 639. 5. 704. 8. ἐκ τῆς τέτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τὲς νόμες. ab vel ex eius manu leges aut accepimus, aut nullas accepimus, eoque modo diſpenſatas, pro ipſius arbitrio, parce, aut largius, eaque forma, aut primigenia haud temerata, aut adulterata et commenticia, prout ipſi aut dare, aut negare libuit. paſſi ſumus eum promum condum iuris noſtri ciuilis. 839. pen

ταξιαρχεῖν. 450. pen.

ταξίαρχος tribunus cohortis pedeſtris. 162. 6. 498 vlt. 565. 4.

τάξις] τὴν τάξιν ἄκυρον ποιεῖν. 565. 3. τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος, τῶν πολεμίων προσιόντων, τῆς δευτέρας γένηται. 524. vlt. ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν [cohortem] πέμπειν. 582. 4. ἡ ἡμέρος

γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα, καὶ τὴν τάξιν [ſtationem] λίπῃ τῆς αἰδῦς, εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν. fr. 37.

* τάττειν] ἀποθανόντες οὗπερ ἐτάχθησαν μάχεσθαι. 95. 5. τετάχθαι a rerum natura ita eſſe conſtitutum et ordinatum. 336. 7. 524. vlt. τῆς πρώτης [id eſt ἐπὶ τ. π.] τεταγμένος τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. 579. vlt. οὐκ ἔστιν ὅπου τάξαι ἑαυτὸν ὑμῖν παρέσχε. 875. 2. οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσι. fr. 9, 10. συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων. fragm. 21. vlt.

ταφὴ] οὐδὲ ταφῆς τῆς νομιζομένης εἴασαν τυχεῖν. 444. 12. τοῖς δ' εἰς ταφὴν παρεῖχεν ἀργύριον. 659. 5.

τάφος pro ταφὴ ſepultura, humatione, exſequiis. 50, 2. 116. vlt.

* τέγος, vel vt aliis στέγος. 142. vlt.

τείρειν] τειρομένους ὑπὲρ ὑμῶν cruciatos, exagitatos, defatigatos. 406. 8.

* τεῖχος διελεῖν, καθαιρεῖν, περιελεῖν, κατασκάπτειν, διασκάψαι. v. voces ſingulas.

τεκμήριον] τεκμηρίοις μεγάλοις περὶ τῶν μεγάλων χρῆσθαι. 286. 7.

τελευταῖος] οἱ τελευταῖοι κρινόμενοι σώζονται. 616. 2. οὐδὲ τελευταῖος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ἦλθε. 889. 1,

* τελευτᾶν τὸν βίον. 124. 9. 130. 6. 469. 2. 470. 18. et ſimpliciter ἐπειδὴ ἐτελεύτησαν. 512 pen. 590. 5. ὡς αὐτὴ τελευτῶσα εἰσαγγείλειεν demum. 23. pen. καὶ τελευτῶντες λακεδαιμονίους ἐπάγοντες. 423. 4. τελευτῶν δὲ δήσας. 539. 1. TAYLOR. καλῶς ἐποίησεν οὕτω τελευτήσας τὸν βίον. 821. 9.

• τελευτὴν ἐπιτιθέναι καλλίστην τοῖς κινδύνοις. 107. 3. τελευτὴν τοῦ βίου τοιαύτην ἐποιήσατο. 121. 7.

τέμνειν, vaſtare. 264. pen. τεμνομένην τὴν χώραν περιορῶντες. 923. 8.

τετταράκοντα ἔτη γεγονώς. 244. pen.

* τέχνη vitae inſtitutum 20, 2. 202. 3. μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ. 512. 9. TAYLOR. τέχνην ἔχει τοιαύτην. 20, 2. πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ ἐλεήσατε. 655. 7. τέχνην κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. 743. pen. ὅσοι τέχνας ἔχουσιν, id eſt ἀσκοῦσιν. 754. 3. κατασκευάσομαι τέχνην [officinam, tabernam] μυρεψικήν. fr. 4, 11. διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι. fragm. 25, 31.

* τέως olim. tunc temporis, nuper, hactenus. ἐν τῷ τέως χρόνῳ. 272. 3. 707. 5. 815. vlt. 818. 8. 873. 6. 911. 4. fragm. 13, 15.

* τηλικοῦτος] ὃν εἶ, τηλικοῦτον ὄντα, tantillum, cum adhuc puerulus eſſet vix cubitum longus, ἀπεκτείνατε, οὐκ ἂν ἐγένοντο τοσαῦται συμφοραὶ τῇ πόλει 527. 10. περὶ ἀσεβείας ἀγωνιζόμενοι τηλικοῦτοι γεγόνασι. tam potentes et tam formidandi facti ſunt. 708. 2.

* τηνικαῦτα *at that Time of Night.* 26, 4. *ſo late*, tunc demum. 148. vlt.

* τηρεῖν τινα obſeruare aliquem oculis inſidioſis, inſidiari. 153, 3. ὁ λεγόμενος ὑπ' αὐτοῦ καιρὸς ἐπιμελῶς ἐτηρήθη. 429. 6. ποῖα οὖν ἀπόρρητα τηρῆσαι, ὃς οὐδὲ τὰ προειρημένα ποιῆσαι ἠξίωσε. 888. vlt.

τῆτες hoc anno. 718. vlt. fr. 28, 13.

* τιθέναι] νόμους θέντες. 159. 5. 204. vlt. 793. 7. νόμον ἔθεσθε. 254. 1. τίθεσθαι ὅπλα. 500. 3. v. Valeſ. ad Harp. in voce, Dukerum Hudſonumque ad Thucydid. VIII. 93. Aeſch. V. 3. ed. Stephani, Etymol. M. in V. Θέμενος τὰ ὅπλα, Demoſth. 727. B. Ariſtoph. *Aues.* 449. Plutarch. in Pericle et conf. Laërt. I. 65. TAYLOR. τίθενται ἀγῶνες ἐπ' αὐτοῖς. 131. 3. θέσθαι τὰ ὅπλα *die Wachparade beziehen*, oder *machen.* ſtare in acie armatus, tribuno luſtranti copias ſe dare conſpiciendum, et ſpecimen ſuae peritiae armorum tractandorum exhibere. 500. 3. οἱ τὸν ἀγῶ-

να τιθέντες forenſe puta certamen. 559. 2. οὔτ' ἐν Πειραιεῖ, οὔτ' ἐν ἄστει ἔθετο τὰ ὅπλα. in caſtris agebat, muniis caſtrenſibus fungebatur. 880. 5. τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῷ τίθησι, ſumtuum factorum partem dimidiam ipſe ſibi imputat, in ſe ſuſcipit. 905. pen. θήσω ponam, in ratione, *ich will einmal anſetzen, anſchlagen*, ὅσον οὐδεὶς πώποτ' ἐν τῇ πόλει. 910. 1.

* τιμᾶν] τὴν οὐσίαν διακοσίων καὶ πεντήκοντα δραχμῶν τιμᾶσθαι. 148. 12. δεσμοῦ ἢ ἀργυρίου. 221. 4. πλείονος ἢ ταλάντου τετίμηνται. 594. 6. θανάτου 811. 9. τῶν ἐσχάτων. 811. 14. TAYL. νόμῳ τοὺς ἀγαθοὺς τιμῶντες. leges ſancientes, per quas honores viris fortibus et bonis decernuntur. 78. vlt. τιμᾶσθαι δεσμοῦ ipſe ſibi poenam carceris ore ſuo irrogare, eaque ſe dignum declarare. 220. 1. et 4. ἀργυρίου pecuniariam mulctam ipſe ſibi ſtatuere. 221. 4. ὁ πάππος αὐτοῦ διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο cenſum profitebatur CC talentorum, tantum ſibi aiebat in bonis eſſe, idque apud cenſores. 650. 1. θανάτου τιμήσητε mortis poenam dictaueritis. 811. 9. τῶν ἐσχάτων αὐτῷ τιμήσητε. 811. 15. 862, 3. δι' ὅ, τι τοὺς ἀγαθοὺς τιμᾶτε, καὶ τοὺς κακοὺς ἀτιμάζετε. 888. 5. τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶσαι. fragm. 17. 30.

* τιμὴ] τιμαὶ, vt Lat. *honores*, h. e. magiſtratus, imperia. εἰς τὰς τιμὰς καθίστασαν. 770, vlt. pretium. 720. 2. Ἰφικράτης τιμῶν ἔτυχεν [*Ehrenbezeigungen*] ὧν [nam ſic leg. eſt, non ὡς quod eſt in editis] Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. fragm. 18, 26.

* τίμημα poena, ſatisfactio, quam quis ſeu ſtatuit alteri, ſeu irrogat ipſe ſibi, eique ſeſe vltro dedit, offenſioni, iniuriae luendae, expiandae ergo. ἐγὼ δὲ τῷ τούτου τιμήματι οὐ συνεχώρουν. 31, 7. cenſus quem de ſe quisque ad cenſores edit. τούτου τίμημα οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστί. ne duo quidem talenta in fortunis habet.

bet. 650. 2. ἐν τῷ τιμήματι ἀζημίȣς ἀφιέναι in aeſtimatione litis. 816. 2. τίμημα καταςήσασθαι [pignus conſtituiſſe] fragm. 21. 8.

* τίμιος carus, qui magni vaenit, contrarium τῷ ἀξίῳ vili. τίμιος ἦν ὁ σῖτος. 718. 2. vt nos quoque dicimus, *das Getrayde war angenehm.* ὀβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον obolo ſolummodo vendere carius, puta, quam ipſi emiſſent. 718. 1. κερδαίνȣσι πλεῖςα, ὅταν τίμιον τὸν σῖτον πωλῶσι. 721. 7. ἀξιώτερον minoris τὸν σῖτον ὠνήσεσθε, εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον pluris. 727. pen.

* τιμωρεῖσθαι vlciſci, poenas repoſcere. ἐχθρȣς. 63. 3. τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων. 228. penult. ἦσθα ἄν με τετιμωρημένος. 278. vlt. νομίζοντες ȣ̓χ ἱκανῶς με τετιμωρῆσθαι. 333. vlt. ἐχθρῶν ȣ̓δεὶς τετιμωρημένος. 773. 4. τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ. 448. 1. ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. 443. 1. τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτȣ̃ Ἀγόρατον. 469. 12. ὡς φονέα ὄντα. 469. 16. 496. 1. 511. 10. ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων τιμωρησάμενοι. 568. 9. τιμωρεῖν τοῖς φίλοις. 205. 3. 344. 9. ſuppetias ferre, vindicare. TAYLOR Iſtaec ego in commentarios retuleram. τιμωρεῖν cum caſu et ſine eo. cum Datiuo, vindicare aliquem, praeſto ei eſſe, vt iniuria ab eo depellatur, oblataeue poenae ab aggreſſore repetantur. 205. 3. cum Accuſatiuo, punire. τιμωρεῖτε τȣ̀ς ἀδικȣ̃ντας τὼ θεὼ τȣ́τω punite eos, qui duas haſce deas violarunt. 192. vlt. 496. 12. et 16. ſimpliciter, h. e. ſine caſu, ſuccurrere, vltionem exſequi. τιμωρεῖν ὑπὲρ ἀνδρῶν. 447. 2. ὑπὲρ τȣ̃ δήμȣ popularem libertatem vindicare. 476. 2. 510. 8. in Medio, punire. τιμωρεῖσθαι τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς ζῶντας, ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἶναι. 63, 3. ȣ̓τ' ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, ȣ̓́τε φίλον εὐεργέτησα. 329. 2. 531. 1. ὥσπερ τȣ́τȣς ὁρᾶτε προθυμȣμένȣς σώζειν τȣ̀ς φίλȣς, ȣ̃τω χρὴ καὶ ὑμᾶς τιμωρεῖσθαι τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς. 867. 3. ſimplici-

pliciter, ſine caſu. εἰ δὲ, πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὕϛερον ἡμεῖς τιμωρέμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει, ὃν ἔζη, οὐ προσῆκον αὐτῷ. 502. 3. μὴ πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι. 868. 3.

τιμωρία αὕτη περὶ τέτε μόνε τε ἀδικήματος ἀποδέδοται poena conſtituta, ſancita eſt. 5, 8. τιμωρίαν ποιεῖσθαι vltionem ſibi parere, h. e. ſumendo poenas ab altero, qui te laeſerit, tuas vindicare iniurias. 33, 2. τιμωρία τῶν θεῶν vltio ea, qua iura et religiones deorum violatas vindicatum imus. 210. 1. ἡγέμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιοτέραν εἶναι τῆς παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίας, quam metuenda eſſet animaduerſio a diis. 444. 15. τοῖς Ἕλλησιν ἐδεμία αὐτῶν τιμωρία γεγένηται. 917. 2. ἐκ εἰς τὲς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας. fr. 22. 10. [honor] fr. 35. vlt.

* τιμωρὸς τῶν εἰς ἡμᾶς ἡμαρτηκότων. 605. 6.

τιτθὸς mamma. ἵνα τὸν τιτθὸν αὐτῷ διδῷ. 13, 7. 14, 8.

τιτρώσκειν ἀνδρὸς σῶμα. 212. 3.

* τοιαῦτα, ἃ — 447. pen. τοιαύτη, ἣν — 453. 6. τοιαῦτα, οἷα — 445. 2. 467. 4.

τόκον πράττεσθαι. 360. pen. μὴ περιϊδεῖν αὐτὸν διὰ τὲς τόκες ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. fr. 4, 10. οἴσω σοι ἐννέα ὀβολὲς τῆς μνᾶς τόκες. fr. 4, 12. οὔτε τὲς τόκες, ἔτε τὸ ἀρχαῖον ἀπεδίδε. fr. 4, 20.

τολμᾶν poſſe a ſe impetrare. 250. 1. τοιαῦτα λέγοντες, ἐ τοιαῦτα ποιεῖν ἐτόλμων. 385. 4. ἐκ εἴ τις τολμᾷ, μισεῖν ſiquis ferociam et confidentiam in ſermone, inceſſu et agendo prae ſe fert, non ideo eum odiſſe. 583. 1. περὶ τέτων ἐδενὶ ἐτόλμα πείθεσθαι a ſe non impetrauit, vt obſecundaret. 893. pen. ἐπιχειρεῖν et τολμᾶν copulantur. fr. 4. 16.

τολμηρῶς εἶπε. 431. 3.

* τοσῦτος] ἐ τοσαῦτα χρήματα, ὧν ὑμεῖς ἡττήσεσθε. 822. 2. 834. 8. Ita ferme, καθ' ὅσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τῦτο μέμνημαι. 873. 4. modo καθ' ὅσον

ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει τῇ πατρίδι. 873. 10. TAYLOR. εἰς τοσοῦτον ἥκομεν. *So weit iſt es mit vns gekommen.* 812. 10.

τράπεζα taberna numularii. 320. 2. τὴν ψῆφον ἔδει φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας τίθεσθαι in iudicio puta propoſitas. 457. 8.

τραπέζιον aſſerculus, taleola, in qua numi numerantur, *ein Zahlbret.* fr. 21. 2.

τραῦμα] πρόνοιαν τραύματος οὐδεμίαν ἡγούμην εἶναι. 159. 1.

τρέπειν] τρέπομαι παριὼν ὡς τὸν Λυσίμαχον devertor in tranſitu ad L. 143, 2. τρέψεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς conuertemini in vosmet ipſos, ſaeuietis in viſcera veſtra. 315. vlt. τρέπεσθαι ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ad illam excuſationem receptum habere. 372. 2, 790, 7. τραπέσθαι ἐπὶ τιμωρίαν τῶν παρεληλυθότων. 609. 5. et pen.

τριβώνιον. pannucia. 903. 5.

τριηραρχῶν εἰς Κύπρον, lectus, iuſſus in illa in Cyprum expeditione trierarchi munere fungi. 628. pen.

τριηραρχία] τῆς ἑαυτοῦ τριηραρχίας παρὰ τῶν θυγατριδῶν τὸ ἥμισυ πράττεται. 908. 5.

τριήρης] νενίκηκα τριήρει ἁμιλλώμενος. 700. 4.

τρίπους] σὺν τῇ τοῦ τρίποδος ἀναθέσει. 698. 9. περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος. fragm. 34.

τρισκαιδεκέτης. 346. 1.

τρισχίλιοι] τοὺς τρισχιλίους στασιάζοντας ἐκ τοῦ ἄστεος. 776. 4. οὐδὲ τῶν τρισχιλίων κατελέγην. 845. 5.

τρόπαια ἀείμνηστα καθιστάναι. 79. vlt. τρ. τῶν βαρβάρων [id eſt ἀπὸ vel κατὰ τῶν β.] ἔστησαν. 89. 1. τρ. στήσαντες καλλίστου μὲν αὐτοῖς ἔργου, αἰσχίστου δὲ τοῖς πολεμίοις. 112. 2. 119. 3. 924. 3. τρόπαια πολλὰ καὶ καλὰ ἔστητε κατὰ τῶν πολεμίων. 600. penult.

* τρόπος] ἐδέοντο αὐτοῦ παντὶ τρόπῳ ἀπελθεῖν ἀθήνη-

ἀθήνηθεν. 461. 1. ἐκ παντὸς τρόπου. 462. 8. ἀπόδειξιν ἐποιήσαντο τοῦ αὐτῶν τρόπου. 395. 15. τρόποις ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι. 914. pen.

τροφεῖα ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι. 124. ant. ποῖα τροφεῖα ἀνταποδιδοὺς. 251. 3.

τροφὴ] πολλὰ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφήν. 898. 2.

τρυφᾶν] τρεῖς τέχνας ἐργάζεται — καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετρυφηκέναι. fr. 25, 31. niſi ibi potius τετρυπηκέναι leg. eſt a τρυπᾶν, et deſignatur ars margaritas perforandi.

τυγχάνειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν incurrere in viros fortes, cum iis in acie congredi. 58. 1. τ. τινὸς [ſcil. προθύμου εἰς βοήθειαν] ab aliquo opem impetrare. ἐμοῦ δεηθεὶς οὐκ ἔτυχεν. 298. 2. διὰ τί γὰρ ἂν καὶ τοιούτων ὑμῶν τύχοιμι ecqua etiam de cauſa vos iudices ſortiar tam acerbos et iniquos? 757. 5.

τύπος] περὶ τοῦ τύπου [de ſigillo] fr. 25, 30.

* τυρὸς] ἐλθόντα εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν. 732. vlt. 733. 2. ad forum caſei recentis. v. Lect. Lyſiac. caput extremum.

τύχη] ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησεν. 486. pen. ταῖς τύχαις εἴκειν. temporibus ſeruire. 601. 9. ταῦτα οὐκ ἀπὸ τύχης ἐγένετο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς ἐμῆς παρασκευῆς. 702. 4. ὑπὸ τῇ δυσχερεστέρᾳ γενέσθαι τύχῃ. 744. 3. οὔτε τὴν τύχην δείσας, οὔτε ὑμᾶς αἰσχυνθείς. 746. 2. κοινὰς εἶναι τὰς τύχας ἅπασι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν rerum ſecundarum iuxta aduerſarumque ſortes. 756. pen. εἰ μηδὲν δι᾽ ἄλλο, τῆς τύχης ἕνεκα. 854. 10. τοὔνομα πρέπον ταῖς αὐτῶν τύχαις. fragm. 22, 2.

ὑβάδα. fragm. 27. 32.

* ὑβρίζειν] ὑβρίζω σε et ὑβρίζω εἰς σε quid diſtent, videas Luciani canonem in Soloeciſta. Refutatur ab oratoribus paſſim. v. cl. Markland p. 17. *prius*. 7. 1. 149. 5. 538. vlt.

538. vlt. 542. pen. *poſterius.* 17. 2. 28. 8. 666. 1. TAYLOR. ὁ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἴς σε καὶ τὴν σὴν γυναῖκα. 17. 2. ὕβριζεν αὐτὸν [ſtuprauit eum] ὡραῖον ὄντα. 538. vlt οὐ τοὺς πενομένους ὑβρίζειν [contumeliis, iniuriis, violentiis graſſari] εἰκός ἐστιν, ἀλλὰ τοὺς πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένους. 752. 7. τοὺς ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν. fr. 17. 30.

* ὕβρις de adulterio, ſtupro. 5. vlt. Ita Plutarch. de fortuna Alexandri, Ῥωξάνης ἐρασθεὶς, οὐχ ὕβριζεν, ἀλλ' ἔγημε. Diodor. Sic. L. XII. τὴν θυγατέρα ἀπέκτεινεν, ἵνα μὴ τῆς ὕβρεως λάβῃ πεῖραν. οὐχ ὕβρεως, ἀλλὰ κέρδους ἕνεκεν. 273. 5. διὰ τὴν συμφορὰν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ὕβριν *not out of Wantonneſſ or Luxury.* 747. 3 TAYLOR,

ὑβριστὴς καὶ βίαιος καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος. 751. pen. οἷς τ' ἐγχωρεῖ τῶν ἀνθρώπων ὑβρισταῖς εἶναι, καὶ οἷς οὐ προσήκει. 752. 4.

ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακείμενος. fr. 22. 9.

* ὑγιὴς] ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ. 319. 4.

* υἱὸς. 543. 2. 602. 5. 637. 7. 624. 1. υἱέος. 527. 8. υἱεῖ. 620. vlt. 637. 6. 649. 3. υἱεῖς. 405. 6. υἱέσι. 441. pen. TAYLOR.

ὑμέναιος] ὁ δ' ὑμ. ἐπιτήδειος. fr. 33.

ὑμνεῖν] ὑμνοῦσι τὰς τούτων ἀρετάς. 54. 3. ὑμνεῖν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. 54. vlt. ὑμνοῦνται ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετήν. 131. 1.

* ὑπάγειν] ὑπῆγεν αὐτὸν ὁ θεὸς illectum ſpe fallaci perduxit, pertraxit, vt ouiculam fronde oſtenſa. 215. 2. [v. not. 54.]

* ὑπάρχειν] ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς bonis praeſentibus acquieſcere. 82, 2. ἀνάξια τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηργμένων meritorum de vobis noſtrorum, officiorum et ſtudiorum, quibus gratiam veſtram promeriti ſumus. 711. 3. [v. artic. ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων.]

* ὑπεκτίθεσθαι τέκνα καὶ γυναῖκας tutum in locum ſeponere. 98. 6. 100. 1.

ὑπὲρ σωτηρίας κινδυνεύειν. 123. 3. v. περὶ. ὑπὲρ καλλίςων καὶ μεγίςων. 130. 5. ἑτέρους ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰς κίνδυνον καθίςη. 161. vlt. ni leg. ſit περὶ. ὑπὲρ τῆς τῶν πολεμίων ἐλευθερίας ἀποθνήσκειν. 123. 4. δίκην λαβεῖν ὑπὲρ ὧν φησιν ἠδικῆσθαι. 184. pen. TAYLOR. ὑπὲρ χρημάτων εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐμβάλλειν opum cupiditate. 89. 2.

* ὑπερβάλλειν τιμῇ ἀλλήλους. 718. 2. idem quod πλειςηριάσαι. et illud quoque v. in fragmentis. οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν, ἀλλ᾽ ὡς ἂν δύνωνται πλειςηριάσαντες πλείςου ἀπέδοντο. TAYLOR. cum alii alios licendo exſuperare contendunt. fr. 9. 11.

ὑπερβολὴν ποιησάμενος τῆς πρότερον πονηρίας. 548. 13.

ὑπερευδοκιμεῖν. 303. 3.

* ὑπερήμερος ἐγένετο. 737. 1. fr. 4. 21. *er kriegte die Hülfe.* das iſt, *gerichtliche Exſecution.*

ὑπεριδεῖν τινος ὁμιλίαν. 300. 8. τοσοῦτον ὑπερεῖδε τὸ δι᾽ ἐμέ. tanta cum indignatione tantoque cum contemtu aſpernatus eſt hanc clauſulam δι᾽ ἐμέ. 311. 8.

ὑπερμισεῖν. 882. 16.

ὑπερορᾶν] τοὺς πονηροὺς οὐχ ὑπερορᾷ mors malos, h. e. ignauos haud praeteruidet, h. e. non obliuiſcitur, neque non cernit eos. 129. 5.

* ὑπερορία ſolum peregrinum, extra ditionem atticam. ἐξῴκησεν εἰς τὴν ὑπερορίαν. 873. vlt. οἱ ἐκ τῆς ὑπερορίας. 873. 8.

ὑπερφυέςατον πάντων. 812. 19.

* ὑπερῷον. 27. 2.

* ὑπέχειν εὐθύνας. 326. 2.

ὑπηρεσίαν ἀκόλουθον conſentaneam copiam miniſtrorum naualium. 702. 8.

ὑπηρετεῖν ἔργῳ τούτοις [ſcil. τοῖς νόμοις] καὶ τῷ λόγῳ. 78. 3.

ὑποβάλλειν ὀνόματα ſubminiſtrare, ſubiicere nomina uirorum bonorum, inſontium, ab indice deferenda, quaſi ſint mali. 461. 6.

ὑπογραμματεύειν. 864. vlt.

ὑπογραμματεὺς] ἀντὶ ὑπογραμματέως νομοθέτης. 864. 6. ἀνθρώπους ὑπογραμματέας. 864. 11.

ὑποδέχεσθαι [hoſpitio domi ſuae recipere] τὴν ἀδελφὴν παιδία πολλὰ ἔχουσαν καὶ ταῦτα τρέφειν. 535. 10. pro προσδέχεσθαι vel ἀποδέχ. οὐκ ἄξιον τὰς τούτων [id eſt τὰς περὶ τούτων] ὑποδέχεσθαι διαβολάς. 768. pen. οὕτως οἰκείως αὐτοὺς ὑπεδεξάμην. fragm. 32. 23.

ὑπόδημα] εἰς ὑποδήματα καὶ γναφεῖον καὶ κουρεῖον. 905. 5.

* ὑπόδικον quod nos *actionable*. 349. 7. TAYLOR.

ὑπολαμβάνειν pro ὑποβάλλειν. occurrere, reſpondere argumento alterius, refellere. 501. 2. 533. 3. 790. 6.

ὑπολείπειν] ὑπολιπὼν πολλῷ πλέον ἢ τὰ δύο μέρη τῷ δημοσίῳ. 594. 4. ὑπολείπεσθαί τι τῶν ὄντων. facultatum partem vllam domi pone te relinquere. cum proficiſcaris. 627. 3. οὐκ ἐλάχιστον ἂν αὐτῷ ὑπέλιπεν ſibi ſit reſeruaturus. 638. 3. ὑπολείψει ὑμᾶς ἡ μισθοφορά. [verum ibi re ius legatur ἐπιλείψει] 807. 3. ὑπολείπεσθαι deficere, non ſatisfacere propoſito, debito, exſpectationi. 871. 5. ὑπολείπεται αὐτῷ λέγειν. reliquum ei eſt vt dicat. 880. vlt. ἐκείνων [puta τῶν ἐπιτηδείων] ὑπολιπόντων [lege ἐπιλιπ.] 897. 8.

ὑπόλογος] ὑπόλογον ποιεῖσθαι quid ſit v. not. 52. p. 181. et fragm. 8. 15. TAYLOR. οὐκ ἀδίκως φημὶ τούτοις ἂν ὑπόλογον εἶναι αὐτῶν τὴν φυγήν. quod exſilium tolerauiſſent, id non immerito ipſis pro benemerito de vobis imputari, eiusque rationem a vobis haberi et gratiam referri. 824. vlt. οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι. 851. 5. οὐχ ὑπόλογον ὄντα. fr. 8. 15.

ὑπόλοιπος ἐλπὶς. 617. 7.

ὑπομένειν remanere, reſtitare aliquo in loco, altero diſcedente. 452. 6. οἱ δὲ οὐχ ὑπέμειναν, [non manſerant in patria, accuſatores et ſortem iudicii exſpectantes] καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν. 669. 5.

ὑποτοπεῖσθαι. vel ὑποτυπεῖσθαι. ſuſpicari. 319. 5.

ὑποφαίνεσθαι] ὅπως πιστότερα ὑμῖν [τὰ μηνυθέντα] ὑποφαίνοιτο. 456. 5.

ὑποχείριον τὸ ἐκείνου σῶμα τοῖς πολεμίοις οὐκ ἐγένετο. 369. 3.

ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους πεποιήκασι. 781. 2. εἰς τοσαύτην ὑποψίαν πάντας ἀνθρώπους εἰς ἀλλήλους καθίστησιν. 904. 16.

* ὑπώπια. 172. 9.

ὑφαιρεῖσθαι] πλείω ἢ διακόσια τάλαντα τῆς πόλεως ὑφείλετο. 548. 6.

ὑφηγεῖσθαι] ἐκεῖνος μὲν οὖν ταῦθ' ὑφηγήσατο. haec inſtituta praecepit, praemonſtrauit. 912. 5.

ὑφίστασθαι] ὑποστάντες τὸν παρ' ὑμῶν κίνδυνον. 324. 6. ἐθελοντὴν ὑποστῆναι τριήραρχον [γενέσθαι puta] 831. 10.

φαίνειν ἵππον denunciare, eſſe, qui equitem ſe gerat, cum rep. equo publico donatus non eſſet, neque ab ea iuſſus equo merere. 563. 2.

φαληρὸν [phalerum] fragm. 24. 14.

* φανερὸς ἐγένετο διηλλαγμένος [id eſt φανερὸν ἐγένετο, ὅτι διηλλάγη] 169. 1. τὰ φανερὰ χρήματα δημεύσαντε. 435. 6. τὴν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνείμαντε, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνουν. 894. 11. φανερὰν καταστήσων τὴν οὐσίαν. 907. 4. φανερός ἐστι ποιησάμενος. 166. 3.

* φαρμακὸν ἀποπέμπειν hominem piacularem amandare. 255. vlt. [v. not. 58. et Harp. in voce.]

φάσις indicatio maleficii apud praetorem. φάσεις οἴκων ὀρφανικῶν quas tutores elocare nil curarunt. fr. 38.

* φάσ-

φάσκωλον [pera] fragm. 14. 30.

Φείδεσθαι] τῶν ὑπαρχόντων ἰδίᾳ φείδομαι, δημοσίᾳ δὲ λειτεργῶν ἥδομαι. 705. 6. πολλῶν ἀγαθῶν φείδεσθαι conſeruare, tueri. 923. 10.

Φειδωλὸς ἀγαθή. 8. vlt.

* Φέρειν] λίαν βαρέως φέρειν ἐπὶ ταῖς τῆς φύσεως συμφοραῖς. 129. 2. ψῆφον. 192. 6. ἥρπαζον καὶ ἔφερον. 679. 3. φέρε πρὸς θεῶν ὀλυμπίων. 635. 13 TAYLOR. ἀπὸ τῦ τείχυς ἔφερον καὶ ἦγον ὑμᾶς. 689. 1. aufferre, rapere lucrum turpe et iniquum. κἂν ἀπὸ τεθνεώσης φέρειν. 884. 8. οὕτω σοι ἐννέα ὀβολὺς τῆς μνᾶς τόκυς. fragm. 4. 12.

* Φεύγει reus, ἀποφεύγει qui abſoluitur. 366. pen. 677. pen. περὶ τῆς αἰτίας, ἧς ἐγὼ φεύγω. 169. vlt. φεύγω φόνυ. 374. 5. TAYLOR. φεύγειν τινὸς τὴν ἀπορίαν deuitare pauperis alicuius occurſum, vel congreſſum, quo ei ſuccurrere ne cogaris. 127. 6. φεύγειν δίκας accuſari, reus eſſe, καὶ μὴ ἔασας διώκειν et aduerſus alios actiones forenſes ſuſcipere irritas et illegitimas. 893. vlt. ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις exſilium Thebis tolerauimus. fragm. 32. 16.

Φηγαιεῦσι. fragm. 16. 5.

Φήμη] μνήμην παρὰ τῆς φήμης λαβών. 54. 4.

Φθέγγεσθαι] ὥςε μηδένα τῶν παρόντων δύνασθαι φθέγξασθαι p/ae animi aegritudine. 904. 8.

* Φθονεῖν] τῶν ἀγαθῶν αὐτοῖς ἐφθόνυν. 122. 3. pro νεμεσᾶν iraſci, aegre ferre. 607. vlt. ὅςις τύτοις φθονεῖ, ὓς οἱ ἄλλοι ἐλεῦσι. 741. 7.

* Φθόνος τῶν πεπραγμένων inuidia e rebus geſtis collecta. 108. 1. [de iracundia. 607. vlt.]

Φιάλης χρυσῆς σύμβολον. 629. 1.

* Φιλαπεχθήμων. 757. 8.

Φιλία] ἐξίσαμαι ὑμῖν ἑκὼν τῆς φιλίας. 314. 4.

Φίλιος] φίλια ναυάγια rudera, tabulae quaſſae disiectarum nauium ſociarum. 102. 9.

φιλό-

φιλόδικος] ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον εἶναι νομίζω τὸ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7.
φιλόνεικος βίος. 76. 4.
φίλος ἀπόθετος. 313. 4. Λυσίας ἑαυτὸν ἔφη κοινὸν εἶναι τῆς πόλεως φίλον. fragm. 36.
* φιλοσοφεῖν more academicorum de re quaque vtramque in partem diſputare. 308. 3. ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τȣτο ſubtiliter atque ſolerter excogitare. 746. 5.
φιλότης] ναυμαχήσαντες ὑπὲρ τῆς φιλότητος pro caris quibusque pignoribus. 99. 2.
* φιλοτιμεῖσθαι] ἐπ' ἐνίοις, ὧν [id eſt τȣτων, ὑπὲρ ὧν] ȣτος φιλοτιμεῖται, τȣς ἐχθίςȣς αἰσχύνεσθαι. 818. 1. φιλοτιμȣμενοι, ὅτι καὶ τȣς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. 533. 2. φιλοτιμεῖται ἐπὶ τῇ τȣ πατρὸς πονηρίᾳ. 546. 16. ȣτω διάκεινται, ὡς ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς αἰσχύνεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς φιλοτιμεῖσθαι. 551. 9.
φιλότιμος βίος. 76. 4. φιλοτιμότερον διατεθῆναι τȣ δέοντος, vltra, quam par eſſet, ad orationis iactantiam euehi. 586. 6.
φιλοψυχεῖν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς. 87. vlt.
* φοινικὶς] φοινικίδας ἀνασείειν. 253. 1.
* φοιτᾷν] ἐπὶ τὴν ἐμὴν οἰκίαν φοιτῶν εἰσῄει βίᾳ. 150. pen. de moecho heram frequentante. 16. 9. 22. vlt. φοιτᾷν αὐτοῖς σῖτον ἐκ Χεῤῥονήσȣ καθ' ἕκαςον ἐνιαυτόν. 902. pen.
φόνος] τὸ δέος καὶ ὁ φόνος τῶν πεπονθότων [ſcil. τὸν φόνον] ἀπέτρεπε τȣτων. 670. vlt.
φορὰ] τὰς ὑπολοίπȣς φορὰς ȣ κατατίθησι. penſiones reſtantes, reliqua. fr. 5. 8.
φορμὸς] σῖτον πλείω πεντήκοντα φορμῶν συνωνεῖσθαι. 715. vlt.
φράτωρ] ὅσα ἔτη γεγονὼς εἰς τȣς φράτορας εἰσήχθη. 836. 2.
φρένες] τὰς ἐμφύτȣς φρένας ὀρθῶς παγείσας etc. e Carcino. fr. 25. 20. εὐθέως παραλλάττει inſanit. fr. 37.
φρȣρὰ praeſidatus, commoratio in caſtello ad cuſtodiam

diam ibi agendam. τῶν φρυρῶν ὐδεμιᾶς ἀπελείφθην. 582. 15.

φρυγανοφόροι [ſarmentorum baiuli] fr. 35.

* φυγὰς καταςήσομαι. 192. vlt. φυγάδων. 688. pen.

φυγὴν ποιεῖσθαι exſilii poenam alicui decernere. 159. 7. φυγὴ ὑπόλογος exſilium, quod ei, qui tolerauit, pro promerito imputatur. 824. vlt. φυγὴν αὐτῦ καταγνῦς, Θρᾴκης καὶ πάσης πόλεως ἐβύλετο μᾶλλον πολίτης γενέσθαι, ἢ τῆς ἑαυτῦ πατρίδος εἶναι. 548. 10.

φυλακὴν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ θύρᾳ. 394. 5.

φύλαξ] φύλακας κατεςήσαμεν τῇ οἰκίᾳ. 634. 5.

* φύλαρχος turmae equeſtris praefectus φυλάρχυς ἐπὶ τὰς φυλὰς κατέςησαν. 413. 2. 565. 1. τῦς φυλάρχυς ἀπενεγκεῖν τῦς ἱππεύσαντας. 574. 2.

φυλάττειν] φυλάττεσθαι cauere. ὕτω σφόδρα ἐφυλαττόμην. 143. pen. 552. 11. TAYLOR. ἐφύλαττον τὴν γυναῖκα καὶ προσεῖχον αὐτῇ τὸν νῦν. 9. 2. acribus oculis oportunitati invigilare, eique velut inſidiari, obſeruare. 16. 9.

* φυλέτης] ᾑρέθη ὑπὸ τῶν φυλετῶν. 664. 4. et 7.

φυλὴ turma equeſtris, quae in pedeſtribus copiis eſt τάξις, cohors. ὐδεὶς φύλαρχος αὐτὸν φαίνεται εἰς φυλὴν καταταξας. 498. vlt.

* φῦναι] φύντες καλῶς bene nati. 78. vlt. τὰ φύσει πεφυκότα ὑπεριδών. 92. vlt. τὸν φύσαντα pro τὸν φυτεύσαντα vel πατέρα. 349. 2.

ἡ φύσις νόσων τε ἥττων καὶ γήρως obnoxia eſt, vel iis ſuccumbit. 130. 2.

* φυτεύειν] τὸν φυτεύσαντα patrem. 377. 1.

φωνῇ [id eſt λαμπρᾷ καὶ τορῷ] εἶπε τὰ ἀπόῤῥητα. 252. 5.

* χαλεπῶς aegre, *ſcarcely*. 828. 14. Nos quoque Germani pari modo vſurpamus *ſchwehrlich*.

χαλκεῖον officina fabri ferarii. ἐπισκευάσαι αὐτὴν βυλόμενος ἐξέδωκα εἰς χαλκεῖον. fr. 15. 14.

* χαλκώματα σύμμικτα ὐ πολλὰ ἐκέκτητο. 631. 11. συ-

συσκευασάμενος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖστα. fragm. 22. 20.

χαρίζεσθαι] *πολλῷ δικαιότεροί ἐστε, ὧν πεπείραεασθε, τούτοις χαρίζεσθαι, ἢ οἷς οὐκ ἴστε* [id. eſt ἢ τούτοις, οὓς οὐκ ἴστε] *ὁποῖοί τινες ἔσονται.* 694. 7. *μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι.* fr. 36.

* *χάριν σωτηρίας οὐδενὶ ἄλλῳ εἰδέναι ἢ ἑαυτῷ.* 86. 4. *χάριν εἶχον αὐτοῖς ταύτης τῆς κατηγορίας.* 570. vlt. *σωφρονέστερόν ἐστιν ὕστερον τῶν ἔργων τὰς χάριτας ἀποδιδόναι.* 885. 3. *ἀπολαμβάνειν.* 689 vlt. *ἀπαιτεῖν.* 827. pen. *ἴστασθαι.* 812. 17. *ἡγούμενοι τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν.* fr. 32. 22.

* *χεὶρ*] *χειρῶν ἀδίκων ἦρχε.* 173. 7. *ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους.* 839. pen. *περιάγειν τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω.* 28. 7.

χειρίζειν, bene ſi habet, pro *διαχειρίζει.* 841. 1.

χείριστοι infimi conditione et ordine in rep. 5. pen.

* *χειροτονεῖν*] *χειροτονηθέντα στρατηγὸν ἀποδοκιμάζειν.* 451. 19. 560. 11.

χείρων, nequam, ſceleratus, impurus. 136. vlt. 571. 16. 893. 1. 894. 7.

χερνίβιον. fr. 7. 15. 42. 15.

* *χερνίπτεσθαι.* 255. 5.

χέρνιψ] *ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος.* 255. 5.

χιτὼν] *μεταλλαξαμένη χιτῶνα.* fr. 11. 29.

* *χιτωνίσκος.* 350. 3.

* *χλωρὸς*] *εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν.* 732. vlt. 733. 2.

χορηγεῖν ἀνδράσιν ἐς διονύσια. 698. 7. *κωμῳδοῖς.* 699. vlt. *πυρριχισταῖς.* 700. 3.

χορηγὸς τραγῳδοῖς καταστάς. 698. 2. *χ. κ. παιδικῷ χορῷ.* 699. 2.

χορὸς ἀνδρικός. 698. 4. *κυκλικός.* 698. pen.

χρήματα] *οὔτε χρημάτων ἕνεκα ταῦτα ἔπραξα* pecuniæ quærendæ cauſa. 7. 3. *περὶ χρημάτων καὶ δώρων πρός τινα πράττειν* 810. 3. *δαπανᾶν χρήμασι.* 863. 11. *ἐργάζεσθαι χρήματα πολλά.* 894. 12. *τίνα χρὴ σωτηρίας ἐλπίδα*

πίδα ἔχειν, ὅταν ἐν χρήμασιν ᾖ καὶ σωθῆναι τῇ πόλει καὶ μή. 808. 6. οὐκ ἐστι τοσαῦτα χρήματα ὧν ὑμεῖς ἡττήσεσθε. 822. 3. πιστεύειν τοῖς χρήμασι μᾶλλον, ἢ τὰ ἑαυτῶν δεδιέναι ἁμαρτήματα. 834. 5. οὐκ ἐστι τοσαῦτα χρήματα, ἃ ὑμᾶς ἀποτρέψει τοῦ τιμωρεῖσθαι. 834. 8. ναυτικὰ χρήματα κομίζεσθαι. 897. 3. pro vaſe aureo. fr. 38. 4.

* χρηματίζεσθαι rem facere, pecunias colligere. 386. vlt. χρηματιούμενος, ἀλλ᾽ οὐ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμησόμενος. 834. 13.

χρηματιστὴς [vſurarius] fr. 38. 3.

* χρῆσθαι τῇ τούτου παρανομίᾳ. 142. 8. τῷ πράγματι. 319. pen. τῇ τύχῃ. 368. 10. 605. 4. συμφορᾷ 469. 6. 741. 13. ἑαυτοῦ γνώμῃ. 599. pen. οὔτε φίλῳ, οὔτ᾽ ἐχθρῷ ἐχρησάμην αὐτῷ. 741. 11. οἷς οἰκειότατ᾽ ἀνθρώπων ἐχρῆτο. 828. 13. TAYLOR. τοὺς μὲν χρωμένους ὑμῖν ἀεὶ κακῶς λέγετε καὶ ποιεῖτε, τῶν δὲ μὴ χρωμένων οὐδένα πώποτε. 316. pen. τοὺς αὐτῷ κεχρημένους quibus aut eſt aut fuit vllus eius vſus, vel conſuetudo. fr. 5. 2. εἰ μὲν χρῷτο [ſcil. αὐτῇ] καὶ ἔχοι Ἀλκιβιάδης. fr. 7. 22. οἰκειότατ᾽ ἀνθρώπων Δικαιογένει ἐχρώμεθα. fr. 14. 10. et 30. 14.

χρήστης creditor. οὔτε χρήσταις ἀποδεδωκώς. 910. vlt.

χρηστὸς] ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ᾽ οὐ σφᾶς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες. 610. 2.

* χρόνος] τῷ χρόνῳ πεισθεῖσα tandem aliquando poſt multas cunctationes atque recuſationes victa precibus atque flagitationibus. 23. vlt. χρόνοις ὕστερον multis annis poſt. 156. 7. χρόνῳ δεδωκότος δίκην. longo tempore poſt perpetratum ſcelus. 217. 2. τὸν χρόνον κερδαίνει, ὃν ἔζη, οὐ προσῆκον αὐτῷ. 502. 3. τῷ χρόνῳ, ὃν ὑμεῖς σαφέστατον ἔλεγχον τοῦ ἀληθοῦς νομίσατε. 660. 2. τῷ χρόνῳ dudum poſt ἐδήλωσε τὸν θάνατον αὐτοῖς. 897. 5.

* χρυσίον. 631. 2.

χρυσώματα vaſa aurea, fragm. 34.

χωρίδιον μικρὸν Ῥαμνοῦντι. 632. 3.

χωρίον villa, praedium. 263. 4. χωρία [oppida, caſtella]

ſtella] καταλαμβάνειν, καὶ ὀλιγαρχίαν καθιϛάνειν. 821. 1. εἰ μὲν χωρὶς ἀμφισβητεῖς, καρπῦ δικάζεσθαι. fragm. 13, 26.

χωρὶς particulariter, ſeorſim. 722. vlt.

ψεύδεσθαι] ἐψευσμένος τῆς ἐλπίδος. 91. 3. ψευσθέντες τῦ πλήθυς. decepti in aeſtimanda multitudine et hoſtium et ſociorum, quorum hi pauciores ſpe reperti ſunt, illi plures. 55. 3. ὥϛε μηδ' ἂν ψευδόμενον δεινότερα τῶν ὑπαρχόντων κατηγορῆσαι. 382. 1. πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς ὐσίας. in aeſtimandis multorum bonis vos erraſſe, a fama deceptos, pluris ea feciſſe, quam reapſe eſſent. 654. 6. φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλύτων πολὺ ἐψευσμένοι. 652. 1. ψεύδεσθαι προχειρότατον τοῖς πολλάκις ἁμαρτάνυσι. fragm. 36.

* ψευδομαρτυριῶν ἁλῶναι. 368. 8.

ψηφίζεσθαί τινι τὸ διαδίκασμα adiudicare alicui cauſam aduerſus populum. 597. 5.

ψήφισμα] Λυσίας ἐν τοῖς ἀττικοῖς ψηφίσμασι. fr. 39.

ψηφοπαικτεῖν] ψηφοπαικτῦσι τὸ δίκαιον. fr. 11, 26. ſurſum, deorſum, temere, per iocum et ludibrium agitant, verſantque ius, quaſi teſſeris luderent, idem factum in ſimillimis cauſis modo damnantes, modo abſoluentes.

ψῆφος] τὴν ὑμετέραν ψῆφον δεδιέναι. αὕτη γάρ ἐϛι πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυριωτάτη. 41. vlt. ψῆφον φέρειν χρὴ ἐκ τῶν ἔργων μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν λόγων. 404. 3. ψῆφον διδόντες. 559. 3. μηδαμῶς ταύτῃ θέσθε τὴν ψῆφον. 757. 4. τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαϛήριον. 867. 12.

* ψιλὴ γῆ arboribus nuda ſatisque. 266. vlt. ἐν ψιλοῖς ἐϛρατεύοντο. inter milites leuis armaturae. 526. 1. τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας. fr. 34.

* ψιμμυθιῦν ceruſſare. ἔδοξέ μοι τὸ πρόσωπον ἐψιμμυθιῶσθαι. 15. vlt. 21. 1.

* ψοφεῖν] τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. crepuiſſent. 15. 1. 20. pen.

ψυχὴ] τὰς ψυχὰς διαφθείρειν. 38. 5. ψυχὰς ὁμοίας τῇ φύσει ἐκτήσαντο animi earum fiebant corporibus ſimiles, h. e muliebres, ſeu molles, imbelles. ὐδὲν ἐνδεεῖς ταῖς ψυχαῖς ἐγένοντο. 91. 5. ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς πιϛεύσαντες. 110. 2. ψυχὰς ὐκ ἔχυσι 371. vlt. τὰς ψυχὰς [quoad fortem et virilem animum] ὐκ ἐδόκει πονηρὸς εἶναι. 676. pen. ὑμῖν ὐκ ἦν πως εἰδέναι οἷος ἦν τὴν ψυχήν. 686. 1. et pen. μηδενὸς ἀνθρώπων ἧττονα εἶναι τὴν ψυχήν. 689. pen. τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ. 899. 5. τὴν ἑαυτῦ ψυχὴν ὠνεῖσθαι παρὰ τῶν ἐχθρῶν. 821. 15.

ὠθεῖν] ὤσαντες τὴν θύραν τῦ δωματίυ incurſu concitatiore, tignoue impacto aut vecte admoto, clauſam ianuam cum perrupiſſent. 28. 2.

* ὠνεῖσθαι] ἐωνημένος. 260. pen. ὠνύμην. 263. 9. ὠνήσεσθε. 727. vlt. συνωνεῖσθαι 716. 4. ὠνύμενος. 718. 5. συνωνύμενος. 718. vlt. συνεωνῦντο. 719. 11. συνεωνημένος. 720. 3. συνωνύμενοι. 721. 5. ἐωνημένον paſſiue. 906. 2. TAYLOR. ὠνεῖσθαι τὺς καρπὺς redimere vectigal publicum ſyluarum. 260. pen. ὠνύμενοι τὰς αὐτῶν ψυχὰς παρὰ τῶν λεγόντων καὶ ἐχθρῶν. 821. 15.

* ὠνὴ pro ὤνησις, coemtio. ὠνὴ τῶν ὅπλων [mercatus] 644. 1.

ὤνησις] εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκεῖαν ὤνησιν. fr. 39. 8.

ὤνιον res venalis. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἅπασι τὺς ἀγορανόμυς κατεϛήσατε. 722. 10.

* ὡραῖος] ὕβριζεν αὐτὸν ὡραῖον ὄντα. 538. vlt. ἐπεὶ δ' ἀνδρὸς ὡραία ἦν. vt nubilis erat facta. fr. 7. 21.

* ὡς pro εἰς. 13. 6. 22. 1. 143. 3. et paſſim ἔδωκεν ὡς μυρίας δραχμὰς, id eſt, fere. 639. 6 μάρτυρας ὡς πλείϛυς. 148 3. ὡς ἐδυνάμην ἄριϛα 552. 15. ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων. 576. 10. ὡς ἀσφαλέϛατα. 45. 4. ὡς τάχιϛα. 460. vlt. ὡς μάλιϛα 476. 6. ὡς ἐν τύτων ὗτός ἐϛιν. id eſt *enim.* 256. 1 ὥϛε εὖ εἰδέναι. *for he very well knew.* 623. 5. TAYLOR.

* ὥϛε] νεώτεροι ἢ ὥϛε εἰδέναι. 125. 9. atque ita cum in-

infinitiuo. 150. 14. οὕτω σφόδρα ἠπορούμην — ὥστε ἔδοξε — 142. 7. 148. 14. vtriuſque modi exempla videas. 92. 1. 99. 4. 134. pen. 152. 3. 172. 8. 186. 7. 202. 5. 217. vlt. 259. 2. 355. 3. et vlt. 382. 1. 384. 4. 606. 2. 617. 1. 660. vlt. 667. 1. 671. pen. 674. 4. TAYLOR. quorſum iſtaec copia? ὥστε omiſſum. ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι. id eſt ἀποκρ. ὥστε μ. ε. 276. 8.

ὠφέλεια] τῶν ὠφελειῶν πολλοστὸν μέρος ἄλλῳ τινὶ μεταδιδόναι. 637. 1, εἰς τὰς κοινὰς ὠφελείας ad ſuſtentandam contributionibus remp. 660. pen. τοὺς μὲν κινδύνους ὑμετέρους εἶναι τὰς δ' ὠφελείας τῶν ἑαυτοῦ φίλων. 819. 3.

* ὠφελεῖν] πλείω ὠφεληθήσεσθε. 660. 9. ἡγούμενος εἶναι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὠφελεῖν τοὺς φίλους, καὶ εἰ μηδεὶς μέλλοι εἴσεσθαι. 659. 6. πολλὰς ἀρχὰς ἄρξας ἐκ τῶν ὑμετέρων ὠφέλημαι. 706. 8. τέχνην κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. parum quaeſtuoſam. 743. pen. quae eſt conditio eorum omnium, qui auctores graecos aere ſuo excudendos dant et nundinantur.

INDICIS ATTICI
A TAYLORO CONSCRIPTI
PARS POSTERIOR
SEV INDEX REGIMINVM.

ARTICVLVS.

Ἀφικνοῦμαι εἰς τὸν καὶ τόν. 27. 7. καί μοι κάλει τὸν καὶ τὸν 659. 8. τῶν μὲν δυστυχησάντων, τῶν δὲ τῆς παρόδου κρατησάντων. 95. pen. 109. vlt. 111. 4. τὰς μὲν πυνθάνονται, τὰς δὲ λογοποιοῦσι. 721. 9.

NOMINATIVVS.

Sing. εὔνους *Plur.* πλαταιεῖς. εὖνοι. 416. 5. 447. 2. 664. 2. κακόνοι. μείζους. κρείττους. βελτίους. ἀμείνους. πλείους. νῆες. † ἐπιγραφόμενος ἀναγυράσιος εἶναι

εἶναι. 494. 1. φησιν ἀθηναῖος ποιηθῆναι. 496. 14. ὀυχ οἷοί τ' ἔφασαν εἶναι. 406. vlt. αὐτοὶ ἔφασαν συνεκπλευσεῖσθαι. 461. 2. ὁμολογεῖ ἀνδροφόνος εἶναι. 506. 9. ἡγούμενοι οἷοί τ' ἔσεσθαι. 94. 11. ἡγούμενος οὐκ ἂν δύνασθαι λαμπρὸς γενέσθαι. 537. 1. ἴσως φήσει ἄκων τοσαῦτα κακὰ ἐργάσασθαι. 476. 4. εὖ δ' ᾔδει οὐ δυνησόμενος παραδοῦναι. 220. 2. ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὄντες θνητοί. 128. vlt. εἰς οὓς ἁμαρτάνων οὐ λανθάνει. 232. 6. ὃς..ἔφη δεσπότης τούτου εἶναι. 733. 11. † Aduerbialiter quaſi poſitus vt ἀνάγκη pro ἀναγκαίως. v. p. 382. not. 3. † Nominatiui pendentis exempla ſunt δεινότατα οὖν πάσχω, ὃς εἰ μὲν παρέσχετο μάρτυρας, τούτοις μὲν ἠξίου πιστεύειν. 280. 5. Καλλίας τοίνυν, ὅτι ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ — τότε τούτου τοίνυν τίμημα οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστιν. 649. 4. οἳ ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. 646, 9. Huius modi eſt. ἔχοντες (ἡμεῖς) ἀργύριον καὶ χρυσίον, χαλκὸν δὲ καὶ κόσμον — εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν ἀφίκοντο. 395. 9.

GENITIVVS.

Sing. γήρως. πειραιῶς (v. 234. 11. et Lect. Lyſiac. cap. IV.) Ἀρχίνεω. 394. 7. *Plur.* πλειόνων. νεῶν. 115. 4. νηῶν. 454. 5. πλαταιέων. 733. 10. † τοσούτου δεῖ. δέω. ἐδέησε. v. Δεῖ. † τῆς πατρίδος φυγήν. 159. 7. δι' ἑτέρων ὀργήν. 239. (v. not. 24) μεγάλων ἀδικημάτων ὀργὴν ἔχοντες. 396. 5. † τοῖς τοιούτοις τῶν ἁμαρτημάτων. 525. 16. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας. 186. 17. † σύμβολον φιάλης χρυσῆς. id eſt φιάλην χρυσῆν. 629. 1. v. eruditiſſ. Marklandum ad locum. † Caſus pretii vel valoris. ἔπιπλα πλείω ἢ χιλίων δραχμῶν. 635. 1. γῆν καὶ οἰκίαν ἐκτήσατο πλέον ἢ πέντε ταλάντων. 642. 1. πεντήκοντα μνῶν πρίασθαι. 633. 4. τιμήσασθαι δεσμοῦ, 220. 1. ἀργυρίου. 221. 4. ἱερὰ ἄθυτα τριῶν ταλάντων. 855. 2.

DATIVVS.

ἰσθμοῖ. σφηττοῖ. κικυννοῖ. ἀθήνησι. ῥαμνοῦντι. μουνυχιᾶσιν. (v. p. 479. not. 2.) † εἰς τὴν σωτηρίαν τῇ πατρίδι.

δι. 248. 5. † ὃς ἐφύλαττεν αὐτῷ *eius quaeſtor*. 639. 5. † πιστεύουσι τούτοις ἀληθῆ λέγειν. 655. 13. † ἐπ' ἐκείνοις ἦν μηνύσασιν ἐλευθέροις γενέσθαι. 274. vlt. † παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις δικαίοις εἶναι. 811. 2. † Ouiolus. καί μοι ἀνάβητε μάρτυρες. λάβε μοι νόμον etc. paſſim. *Tongillum mihi eduxit.* Cic. *Catil.* Vnde fortaſſis p. 35[?]. 4. loco τοῦ καίτοι ἀνάγνωθι τὸν νόμον legere mauis καί μοι ἀνάγν. Modo enim καί μοι ἀνάγνωθι τούτους τοὺς νόμους. Notabile eſt, διαφορὰς οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῶν γενομένας, ὁπότεροί μοι ταῦτα πράξουσι, καὶ τῆς πόλεως ἄρξουσι. 417. 8. † δοκείτω δ' ὑμῖν ἡ γνώμη ὁρᾷν ἃ οὗτος ἐποίει. 252. 2. ἐπειδὴ δέ μοι ἡ μήτηρ ἐτελεύτησε. 11. 1. εἶχεν ἂν τινα λόγον τὸ ψεῦδος αὐτῷ. 151. 7. εἶχόν τινα λόγον αὐτῷ [illegible] συνθῆκαι. 507. pen. ὅπως ἐξαλειφθείη αὐτῷ τὰ ἁμαρτήματα. 23[?]. 1. † Solennis maxime conſtructio cum verbo paſſiuo. ἐπειδὴ πάντα εἴρητο αὐτῇ. 24. 4. οὐδέ ἐστιν ἔμοιγε τοιοῦτο πεπραγμένον. 183. pen. πάντα τὰ ἠσεβημένα αὐτῷ. 199. 4. εἰς ἔλεγχον τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων. 571. 3. ὅσα αἰσχρὰ τούτῳ ἐπιτετήδευται. 488. 3. † τοσούτῳ ἀσεβέστερος. 213. vlt. v. cl. Markland ad p. 857 † πρότερον πένθ' ἡμέραις *ſooner by fiue Dogs*. 573. 2. ὀβολῷ τιμιώτερον. 718. 7. δραχμῇ. 720. 4. v. 858. 890. † τούτων ἀξίους ὄντας τῇ πόλει. 396. 5. v. περί. † ὀλίγῳ πρὸ τῶν τριάκοντα. 263. 7, † τόν τε γόνῳ πατέρα, καὶ τὸν ποιητόν. 510. 3.

ACCVSATIVVS.

Sing. πειραιᾶ. εὐκλεᾶ θάνατον. τὴν κλεῖν. τὸν Ἄθω. Περικλέα. ὑγιᾶ. ναῦν. πλείω. εὔνοια. προῖκα. οὐσίαν. εὔνουν. μείζω. βελτίω. φονέα. βασιλέα. Τυδέα. Πλαταιέα. Ἀχαρνέα. 881. 10. *Plur.* χρυσοῦς ἑλικτῆρας. κρείττους. ἥττους. εὔνους. υἱεῖς. φονέας. πλείω τὰ ὀστᾶ. Πλαταιέας. βελτίους. † ἐπειδὰν ἴδωσι τὸν βασιλέα ὅστις ἐστι. 199. 3. ἐπέδειξαν τὴν ἔχθραν ἥ τις εἴη. 38[?]. 2. Κλεοφῶντα πάντες ἴστε ὅτι πολλὰ ἔτη διεχείρισε τὰ τῆς πόλεως πάντα. 651. 2. (Huius modi ſunt τοὺς παῖδας

ἀδή-

ἀδήλους εἶναι ὁποτέρων τυγχάνουσιν ὄντες. 38. vlt. οὐκ ἐλεοῦντες τὰ τείχη εἰ πεσοῦνται, οὔτε κηδόμενοι τῶν νεῶν εἰ Λακεδαιμονίοις παραδοθήσονται. 454. 4. 513. vlt. ὑμᾶς εἰσόμενοι ἥν τινα γνώμην περὶ τῶν ἀδικούντων ἕξετε. 81. 5. Notabilis valde eſt ea locutio. Ita Sophocles *Aiace.* 118. ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. *Plaut Amphitr.* 1. 3. 10. *Ecaſtor te experior quanti ſacia vxorem tuam.* et *Ciſtell.* 1. 3. 16. *quoniam reum eiu furti neſcit qui ſiet* Ita fere Hebraei Geneſ. XLIX 15. ירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה et Exod. II. .. ותהר האשה ותלד בן ותרא אתו כי טוב Habet Plutarchus in Vita Theſei προθυμότατος ἀκροατὴς ἐγένετο τῶν διηγουμένων ἐκεῖνον ὅστις εἴη. et modo οὐκ ἐδοκίμαζε φράζειν αὐτὸν ὅστις εἴη. Liuius 11. 12. *N ignorando regem ſemet ipſe aperiret quis eſſet.* Apollon. Rhod. I. 961.

τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον οἵτινες εἶεν.

Cicero Tuſcul. I. 24. *Quid illa tandem? num leuiore cenſes? quae declarant ineſſe in animis hominum diuina quaedam. quae ſi cernerem quemadmodum naſci poſſent, etiam quemadmodum interirent viderem.* Maxime tamen eo declaratur Attic. τούτους ὑπερβήσομαι ἵνα μή με τις εἴπῃ ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Aeſch. *c. Timarch.* p. 6. ed. Steph. ἵνα γνωρίσητε αὐτὸν ὅστις ἐστι. idem. *ibid.* ἀθηναῖοι δὲ οὐδὲ τὸν στρατηγὸν ἴσασιν, οὐδὲ τὴν δύναμιν, ἣν ἐξέπεμψαν. ὅπου ἐστιν. idem de ement. legat. p. 37. ed. eiusdem. Plato de Legg. l. 1. p. 640. C. ed. Serrani. Notaui quoque et haec, quae conſulas loca. Sophocl. *Electr.* 954. 955. σχ. Tticlin. 1107. Aeſchyl. Prometh. 473. Demoſth. p. 324. 1075. vlt. edit. Wolf. Iſocr. 473. 8. 81. 5. Wolf. Iſaeum 52. 12. ed. Steph. Plato de Leg. 626. Charmid. 162. ed. Serrani. Non longe abeſt ſcriptor e Noſtratibus.

Go bid thy Miſtreſs, when my Drink is ready,
She ſtrike upon the bell.

Shakeſp. *Macbeth.* Act. 2. ſc. 2. Similis eſt locutio χρημάτων ἕνεκα, ἵνα λάβοιμεν. 690. 8. ἡμῶν πεπείρασθε οἷοι ἐσμὲν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. † Accuſatiuus cognatae, quam vocant, ſignificationis. ἁμάρτημα ἐξαμαρτάνειν. 28. pen. κινδύνες κινδυνεύειν. 163. 8. λειτεργίας λειτεργεῖν. 163. 9. εὐχὰς εὔξεται. 196. 4. ἔργα εἰργάσατο. 223. 3. 229. vlt. 290. 7. εἰσφορὰς εἰσφέρειν. 285. 8. ἀγῶνα ἀγωνίζεται. 291. 1. ναυμαχίας νεναυμαχηκὼς. 293. 4. μάχας μεμαχημένος. 293. 5. μαχεσάμενοι. 444. 2. λόγον λέγειν. 305. 1. προφάσεις προφασιζόμενοι. 312, 8. ςρατείαν ςρατεύεσθαι. 368. 6. μαρτυρεῖν μαρτυρίαν. 372. 3. χορηγίας χορηγήσαντες. 396. 3. 657. 10. ψήφισμα ψηφίζεσθαι. 459. 1. κρίσιν κριθῆναι. 474. 2. ἀρχὰς ἄρξαντες. 486. 2. τριηραρχίας τριηραρχήσαντες. 486. 2. δίκας δικάζεσθαι. γραφὰς γράφεσθαι, ἀπογραφὰς ἀπογράφειν. 488. 6. ἐπιβελὴν ἐπιβελεύειν. 455. 10. βελὴν βελεύειν. 457. 2. φυγὴν φυγεῖν. 496. 2. πομπὴν συμπέμπειν. 500. 7. πέμπειν. 501. 5. ἀπαγωγὴν ἀπάγειν. 505. 1. συνθήκας συνθέσθαι. 506. 7. διαθήκας διαθέσθαι. 638. vlt. δαπάνας δαπανώμενος. 699. 2. δίαιταν καταδιαιτησάμενος. 773. 10. νίκας νικᾷν. 789. 1. † Illuſtriora ſunt πολιορκέντων Αἴγυπτον. 108. pen. χωρίον γεωργεῖν. 263. pen. οἰκοδομεῖν τείχη. 425. 5. χορηγεῖν δραχμὰς, id eſt in χορηγίας inſumere. ἀνδραποδίζειν πόλιν. 114. 3. συμφορὰς λογοποιεῖν. 721. 8. Ita νέκταρ οἰνοχοεῖν apud Homer. τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Aeſch. c. Cteſiphon. ἀνδρείαν νομοθετεῖν Plat. de Legg. l. 1. συμπόσιον παιδαγωγεῖν. id. ibid. ἀνθρώπες σαρκοφαγεῖν Diodor. Sic. σελήνη γεωργεμένη Lucian. t. 1. p. 645. βέλη ἀκοντίσαι Laert. 1. 9. ςοὰν οἰκοδομῆσαι Hyperides apud Harpocr. δικαςήρια οἰκοδομεῖν Demoſth. 835. F. τὸν τῦφον μὴ τροποφόρησον Cic. 13. Attic. 29. χωρίον πολιορκοῦν-

λιορκȣ̃ντες Demoſth. 242. C. βίον οἰκοιομεῖν Ioſeph. in praefat. Ant. Iudaic. *inaedificare moenia.* Caeſ. B Ciu. 2. 16. τάφον οἰκοδομεῖσθαι Diod. Sic. σκάφη ναυπηγεῖσθαι item. πυρσῶν δαδȣχία Ach. Tat. ἄνδρα πολιορκεῖν Ariſtoph. Lyſiſtr. 281. Haerent etiam in ſchedis meis et hae quoque locutiones: σιδήρȣ κεχάλκευται. ex fragm. apud Plutarch. ἵππȣς βȣκολεῖσθαι. χειρονομεῖ σκέλεσι apud Athenaeum et Herodotum. v. Herod. Erat. 129. ἀναχαιτίσας φόβην Eurip. in Rheſo. cum quo conf. Plutarch. in Cimone. Adeundi ſunt etiam Iſaeus 28. 1. Ariſtoph. Lyſ. 159. Pindar. apud Athen. p. 279. Homer. Odyſſ. Θ. 229. Plutarch. *de Garrul.* p. 503. A. 809. C. idem p. 161. vlt. 620. B. Lucian. *Timon.* 135. Demoſth. 242. C. Sophocl. *Elect.* 732. et Schol. Tricl. Aeſchyl. *Eumen.* 37. 78. † πολλὰ ἀγαθὰ ὑμᾶς ἐποίησεν. 186. 16. ὅ, τι ἀγαθὸν ἐργασάμενος τȣ̀ς δεσπότας. 187. 10. ταῦτα ποιήσαιμι αὐτὸν, ἅπερ ἐκεῖνος ὑμᾶς. 305. 2. τὴν πόλιν ȣ̓ μικρὰ ἔβλαψεν. 448. 7. Abſolute loco genitiui ἐξὸν μοι μηδένα συνειδέναι. 47. 7. ἐξὸν αὐτῷ χιλίαις ναυσὶ διαβιβάσαι. 92. 5. ὥσπερ ȣ̓ πάντας λαθεῖν δέον. 274. 2. ὡς ȣ̓κ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην λαβεῖν. 524. 8. contendunt nonnulli hunc eſſe caſum rectum, inter quos ſunt Scholiaſtes Thucydidis et Corinthius de Dialectis, quos tamen refutat H. Stephanus Animadu. art. IX. quos etiam refutare poterunt et hi loci Lyſiae. ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλȣ́τȣ, ὡς ἀξίȣς ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτȣς τιμᾶσθαι. 131. 2. ἃ μὲν γὰρ ἐκεῖνον ᾔδεσαν, ἐλθόντας ἡμᾶς ὡς τοῦτον, καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν. 178. 1. ὡς ἐκεῖνον πολλῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' οὐ κακῶν αἴτιον γεγενημένον. 527. 8. ὡς τῶν αὐτῶν ὄντας ἀξίȣς, ὅσοι φεύγοντος — καὶ ὅσοι — 546. 5. 761. 2. Contra tamen ſtat locus ille p. 812. 17. ὥσπερ ἡμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ἡμέτερα κλεπτόντων. † Summae et id quoque elegantiae, verbum ſemel poſitum ſignificationi duorum accu-

ſatiuorum, quibus annectitur, ex aequo reſpondere poſ-ſe. ἅμα τοῖς τε νόμοις τοῖς πατρῴοις καὶ Ἀνδοκίδῃ χρῆσθαι. 202. 10. πολὺ μᾶλλον ἐφοβεῖσθε τοὺς τῆς πόλεως νόμους ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον. 526. 4. οὔτε θεοὺς οὔτ' ἀνθρώπους νομίζει. 389. 4. id eſt, neque deos omnino eſſe arbitratur, neque homines reueretur. Ita enim dicitur ἡγεῖσθαι ἄνθρωπον pro *reuereri.* apud Demoſth. c. Mid. 619. D. ὑπεριδὼν τὰ φύσει πεφυκότα καὶ τὰς ἀνθρωπίνας διανοίας. 92. pen. Ita Andocides *de Myſteriis.* p 11. ed. Steph. πλείονος ἐποιήσασθε σώζειν τὴν πόλιν ἢ τὰς ἰδίας τιμωρίας. Ita cultiſſimus omnium Poeta.

And now a Kingdom ſaues, and now a Great.

Attamen cum verbum ab alterutro abhorret, dura admodum et καταχρηστικωτέρα facta eſt oratio, vt Apoll. Rhod. 1. 168. βῆ δ' ὅγε μαιναλίης ἄρκτου δέρος ἡμίτομόν τε δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. idem 340. ὄρχαμον ὑμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισιν ἑλέσθαι. † καὶ ταῦτ' ἐξαρνός ἐστι. 150.4. 465. 2. † ἔστειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν. 82. 4. χωρίον δωρεὰν λαβών. 263. 4. † πρόφασιν μὲν — τὸ δ' ἀληθές. 452. 8. † διελεῖν ἐπὶ δέκα στάδια τῶν τειχῶν. *to raze ſo much of the Wall, as came to ten ſtadia.* 453. 9. Ita κατασκαφείη τῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα στάδια ἑκατέρου. 451. 6. † τὰ γεγενημένα ἐμοῦ καὶ τῶν μαρτύρων ἀκηκόατε. 147. 11. et iuxta ἀμφοτέρων ἡμῶν ἀκούσαντες τἀληθῆ. Ita ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν. 276. 7.

ANTIPTOSIS.

τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ τεττάρων καὶ δέκα ταλάντων. 649. 2. Ita Terent. *Andr Has quas credis eſſe, non verae ſunt nuptiae.* Ita Demoſth. 324. C. καὶ τὴν δικαίαν ἥτις ἐστιν ἀπολογία, φεύξεται. Ita quoque Lucian. de dea ſyria init. Herodotum, vt opinor, eiusque orationem σολοικοφανῆ ludibrio habens. ἐρέω δὲ καὶ ὁκόσα περὶ τῶν τὸ ἱρὸν ἱσσα-

εἱσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως ἐγένετο. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* 61.

οὐδ᾽ ὡς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼ,
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσι. et 409.
ὁ χρυσοχόος τὸν ὅρμον, ὃν ἐσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας,
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

† Neſcio annon ſatis commode referri poſſit locutio illa oratoribus familiariſſima δέομαι ὑμῶν τὰ δίκαια ψηφίσασθαι ἐνθυμουμένους ὅτι — 364. 4. 374. 2. δέομαι ὑμῶν — τούτων μεμνημένους — βοηθεῖν ἡμῖν. 662. 2. vid. omnino τὸν πάνυ Markland ad p. 364. et 620.

PRONOMEN quod dicitur RELATIVVM.

Solennis maxime conſtructio. ἔνοχος οἷς Σ. διωμόσατο. 136. 31 μηδὲν παθεῖν ὧνπερ οἱ ἄλλοι ἑρμαῖ. 207. 3, id eſt τούτων, ἅπερ οἱ ἄλλοι ἑρμαῖ ἔπαθον. περὶ τῆς αἰτίας, ἧς ἐγὼ φεύγω. 169. vlt. male enim legitur ἣ ἐγὼ φ. vt Scaliger vidit. δίκην ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων, ὧν τὴν πόλιν ἠδικήκασι. 434. pen. πολλοστὸν μέρος τὰ χρήματα, ὧν ὑμεῖς προσεδοκᾶτε. 639. 1. μηδ᾽ ὧν φασὶ μέλλειν πράξειν, πλείω χάριν αὐτοῖς ἴστε, ἢ ὧν ἐποίησαν, ὀργίζεσθε. 434. 6.

ADIECTIVVM.

Eodem modo terminantur Maſculina et Foeminina v. p. 259. n. 3. Ita ἄκυρον τάξιν. 565. 3. θύρα αὔλειος. 394. 5. μέταυλος. 20. vlt. ἀμφίθυρος οἰκία. 393. 12. ἀδελφὰς ἀνεκδότους. 470. pen. et ſimilia. † Subſtantiuorum vice funguntur, vt τὸ νόμιμον πάτριον καὶ ἀρχαῖον. 253. 2. τοῖς ἐμοῖς ἀναγκαίοις. 305. 6. τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδείοις. 309. 4. οἰκονόμος δεινὴ — φειδωλὸς ἀγαθή. 10. vlt. Hinc vindicari debet locus Apoſtoli Tit. II. 5. οἰκουροὺς ἀγαθὰς, non diſiunctim, vt verſio Anglicana οἰκουροὺς, ἀγαθάς. Atque iſtius mentis eſt H. Steph. Schediaſm. II. 28. Ita Plato Reip. l. 1. τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρε-

 τι καὶ

ςι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος. † καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἕκαςος δύνηται. 510. pen. διὰ ταχέων. 90. 1. ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων † ὅτι ἡμῖν ποιητέον ἐςιν., 40. 7. ἢ τοὺς νομȣς ἐξαλειπτέον ἐςὶν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνδρὸς. 202. 11.

ADVERBIVM.

ἀκληρωτὶ. 582. 4. νεωςὶ. 596. 2. τὸ παλαιὸν *olim* 55. vlt. τὸ πρῶτον, τὸ τελευταῖον, τὸ πέρας. 333. 5. τὰ ὕςατα. 469. 1. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ paſſim. πότερα id eſt πότερον. 173. 3. 226. 5. τὴν ἀρχὴν *omnino* 297. 2. v. ſodes quae dixi ad p. 320. n. 16. et *Lect. Lyſiac.* cap. penult. † *Loci.* Ἐρατοσθένης Οἴηθεν. 19. 2. v. n. 38. Ἐλευσινιόθεν. 242. 8. Ἀλωπεκῆθεν. 623. 7. ἠρόμην ὁπότε δημοτεύοιτο. 729. pen. ἀπεκρίνετο ὅτι Δεκελειόθεν. 730. 1. εἴ τινα γινώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Παγκλέωνα. 731. 4. Ἐλευσῖναδε. 301. 1. Μȣνυχίαζε. 463. 4. † Conſtructio loco Adiectiui. τῶν ἐνθάδε συμφορῶν. 59. 1. τὸν μεταξὺ βίον. 412. 2. τοὺς ἐγγύταταγένȣς τοὺς κάτω — τοὺς ἄνω θεοὺς. 59. vlt. ἐμποδὼν ἀμπέλοις. v. p. 90. n. 81. et 27. n. 61. Exempla habes. 138. 1. 200. 2. 196. 5.

ἡ αὔριον ἡμέρα. 790. 12. † loco Praepoſitionis πρότερον τῆς ἔχθρας. 328. pen.

COMPARAT. ADI.

τούτων (id eſt IV. fratrum.) ὁ πρεσβύτερος. 489. 7.

SVPERLAT. ADI. et ADV.

Κοσμιώτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται. 137. 2. τὰ ἄριςα ἦρξε τῇ πόλει. 668. vlt. ῥᾷςα διδάξομεν ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. 746. 5. ὡς τάχιςα. 400. vlt. ἐπειδὴ τάχιςα ᾐσθόμην ἐξῆλθε. 139. pen. et paſſim. ſimiter v. 261. not. 54.

VERBVM.

παραδοίη. ἐνδημοίη. κατηγοροίη. διακέοιντο. τελευτήσαιεν. δόξειε. ἐξελέγξειε. ἀξιώσειεν. ἐλεήσειεν. ὁμολογήσειαν. ἀποκτείνειε. δηλώσειε. διδάξειε. μηνύσειε. τολμήσειε.

μήσειε. φάσκοιεν. εἰδείη. καταςαίη. πεποιθότες ἦτε. ἀπεγνωκότες εἰσὶ. ἑωρακὼς ἦν. ἀπεκτονὼς ἦν. τετιμωρηκότες ἔσεσθε. εἰρηκὼς εἴην. † Futurum ſecundum paſſiuum frequentiſſime ſumtum, vt αἰτήσονται, ποιήσονται etc. τιμωρήσεται tamen paſſiue ſumtum 448. 1. † Cetera etiam tempora vocis paſſiuae actiue vſurpata καταδεδουλωμέναι τοὺς περὶ αὐτάς. 57. 5. καλὸν τὴν πόλιν εἰργασμένος. 183. 3. παρ' ἐμοῦ μεμισθωμένοι. 271. pen. ςρατείαν ἐςρατευμένοι. 368. 6. γνώμην ἀποδεδειγμένος. 400. 1. ταῦτα διανοηθεὶς. 143. 12. ἐδυνήθησαν. 261. 1. φοβηθῆναι τοὺς θεοὺς. οἰκίας, ἧς οὗτος ἐμεμίσθωτο. 142. 17. 85. 3. Futura Attica. νομιοῦσι. ἰσχυριεῖται. ἀποψηφιεῖσθαι. κομιεῖσθε. καταψηφιεῖσθε. ἀγωνιεῖσθαι. χρηματιούμενος. † Simplex loco Compoſiti. ἰόντι ἐξ ἀγροῦ ἀπήντησε. 26. 3. ῥίψας τὸ ἱμάτιον ᾤχετο φεύγων. 143. 8. † Compoſitum loco ſimplicis. v. ἀπιέναι in indice ſuperiori. ἀποτολμᾶν. 283. 17. ἀφικόμενος δεῦρο. 411. pen. ἀποχρᾶν. 464. pen.

• INDICATIVVS.

ἐβουλεύοντο τὶ χρὴ ποιεῖν. 460. 4. ἐν ὑμῖν ἐςι πότερον χρὴ. 40. 3. ςασιάζουσαι τῆς ἑλλάδος ᾧτινι χρὴ τρόπῳ. 97. 2.

INFINITIVVS.

Οὐδὲν γὰρ εἰδέναι. 22. 13. ἀκινδύνως γὰρ ἔσεσθαι. 107. 2. ὅρκους τε γὰρ ὀμωμοκέναι. 458. 8.
† Poſt ὥςε. v. ὥςε. † Abſolute δεῖν ἕκαςον κινδυνεύειν. 522. 3. † Notabilis maxime haec eſt conſtructio ſc. cum aures noſtrae infinitiuum *paſſiuum* exſpectent, et oboriatur *actiuus*. ἕτοιμος ἤμην παραδοῦναι βασανίζειν. 287. 5. ἀποτυμπανίσαι παρέδοτε. 490. vlt. παραδέδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούλησθε. 229. 1. ἑαυτὸν ὑμῖν τάξαι παρέσχε. 875. 2. διαιτᾶν ἐπιτρέψαι 893. 10. τὸ σῶμα παρασχόντα τάξαι τοῖς ςρατηγοῖς Lycurg. p. 153. 19. ed. Steph. Ita Galli *Ie ferai te donner cent coups. Ie fis armer cinqu cens hommes.* ψήφισμα ὃ δίδωσι γράψαι Demoſth. p. 300. A. add. Iſocr.

472. 18. Sophocl. *Oed. Col.* 37. eundem Lycurgum 155. 14. 160. 26. 157. 28. et alibi multoties. ἔχω εἰπεῖν, ἀποδεῖξαι etc. 163. 1. 168. 2.
et paſſim. ἔδωκεν αὐτοῖς ἔχειν τὰς αὐτὰς τιμάς. 121. 9. ἔξεστε πᾶσι χρῆσθαι. 704. 6. † οὐδὲν δεινὸν εἴργασαι ἐπὶ τὴν πατρίδα στρατεύεσθαι. 545. vlt. † εἰ δὲ μὴ κατέσχον, οὐδὲν ἧττον τό γ' ἐπ' ἐκείνων πεποιῆσθαι. 160. 3. † ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων. 284. pen. † ὑμῖν, πολλὴν συγγνώμην ἔχω ὀργίζεσθαι. 759. 1. id eſt *ſi ſuccenſeatis.*

PARTICIPIVM.

πολλὰ ἔχων εἰπεῖν ἱκανὰ νομίζω τὰ εἰρημένα. 268. 2. *though I have a great Deal more to ſay, I think I have ſaid enough.* πολλὰ καὶ δεινὰ συνειδὼς Σ. οὐκ ἄν ποτ' αὐτὸν εἰς τοσοῦτον τόλμης ἡγησάμην ἀφικέσθαι. 133. 1. μᾶλλων ἄξειν χρυσίον οὐκ ἔφη εἶναι. 631. 2. πολλῶν καὶ δεινῶν ὑπαρχόντων, τοὺς μὲν παῖδας αὐτῶν ζηλῶ. 125. 8. Ita ἔδοξε τὸ πρόσωπον ἐψιμμυθιῶσθαι τοῦ ἀδελφοῦ τεθνεῶτος οὔπω τριάκονθ' ἡμέρας. 15. pen. Xenophon. *Anabaſ.* L. 2. fin. ἀποθνησκόντων δὲ τῶν στρατηγῶν ὅτι ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα σὺν Κύρῳ, ταὐτὰ πεποιηκὼς οὐκ ἀπέθανεν. et *Hiſt. Gr.* l. 2. ἀποθνησκόντων ἐν τῇ πόλει λιμῷ πολλῶν οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. † Aliquando vice Aduerbii fungitur. ἀσμένη με ἑωρακυῖα. 14. 10. ἄσμενος ἄν με εἶδεν. 150. 16. ἄσμενοι συμφορὰς ὁρῶσιν. 721. 8. τῶν μὲν ἀκόντων ὑπακουόντων, τῶν δὲ ἑκόντων προδιδόντων. 94. 4. † Participium pro cauſa. δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1. σῶσαί με χρήματα λαβὼν 389. 1. αἰσχυνομένους ἀποτρέψεσθαι, prae pudore 143. 11. ὀργιζόμενοι παραχρῆμα τιμωρεῖσθαι ζητοῦσι. 156. 6. εὖ ποιῶν ἠξίου μοι εἶναι φίλον. οὗτος δὲ ὑβρίζων καὶ παρανομῶν ᾤετο ἀναγκάσειν αὐτὸν ποιεῖν ὅ, τι βούλοιτο. 138. 4. πάντων τῶν κακῶν ἀποθανοῦσα αἰτία μοι γεγένηται. 11. 2. vt Seneca *Octau.* Act. I. ſc. 1. *ſemper genitrix deflenda mihi, prima meorum cauſa malorum.* ἀγαθὰ μεγάλα ποιῆσαι τὴν πόλιν μηνύσας. 233. 1. διέγραψαν τὰς δίκας ἔμποροι φάσκοντες εἶναι. 593. 10. τριηραρχῶν ἀνά-

λωσεν

λωσεν ἑπτὰ μνᾶς. 643. 1. Ita δεδιὼς ἐποίουν *I did it trough, or out of fear.* 398. 4. βασανιζόμενος ἀναγκασθήσεται εἰπεῖν. 297. 6. † Loco Infinitiui. εἰδότες τὰς σφετέρας ναῦς ὀλίγας οὔσας. 100. 4. ἐπιστάμενοι τὴν πόλιν ἠρημωμένην. 100. 6. οὐκ αἰσχύνεται τραῦμά γε ὀνομάζων ὑπώπια καὶ ἐν κλίνῃ περιφερόμενος. 172. 8. Ita φανήσεται ἀποκτείνας. 505. pen. αἴτιος γεγενημένος. 600. 1. φαίνεται διώξας. 150. 1. etc. paſſim. ὁμολογούμεθα ἐλθόντες *we are allowed or admitted to have come.* 171. 3. οὐκ ἄρξασθαι, ἀλλὰ παύσασθαι λέγοντα. 381. 1. παύσομαι κατηγορῶν. 447. 1. Et quemadmodum φαίνει admittit hanc conſtructionem, ita φανερός ἐστι. φανερός ἐστι ποιησάμενος. 166. 3. φανερός εἰμι μὴ ἐλθών. 325. 8. φανεροί εἰσι πεποιηκότες. 511. 1. 149. 6. 166. not. 8. δῆλός ἐστι φθονῶν. 741. 13. παρέλιπον ἀδικοῦντες. 774. 13. † Exprimit, quandoque modum. ᾤχετο φεύγων. 143. 9. 154. 5. ἐνίκων μαχόμενοι, ναυμαχοῦντες. ᾤχετο ἐκπλέων. 679. 2. Ad quam formam ſaepe redundare videtur, vt ἀπιὼν ᾤχετο. 27. 3. 43. 3. ἑτέραν ὁδὸν ᾠχόμην ἀπιών. 143. 12. 364. 3. † Poſt ἐλήφθη aut ἁλίσκεται aut aliquid ſimile eleganter exprimit crimen ſiue αἰτίαν. Dicitur etiam ab Atticis ICtis ἐλήφθη μοιχὸς etc. Ita ἁλίσκεται ἐξαγαγών. 490. 1. προδιδοὺς ληφθεὶς ἐδέθη. 223. vlt. παραφρυκτωρευόμενος ληφθεὶς ἀπετυμπανίσθη. 489. 7. Item poſt λαχεῖν. δίκην ἔλαχον τούτῳ Παγκλέωνι οὐκ ὄντι πλαταιεῖ. 728. vlt. Item ὤφθησαν ἀδικοῦντες. 808. pen. † Variae Conſtructiones variique vſus participiorum. οὐδὲν ἔλαττον εἶχον σιωπῶντες. 416. 3. ταύτην πίστιν διδόναι τῆς εὐνοίας ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφᾶς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες. 610. 1. νομίζοντες αὐτοὶ μὲν ἄδικα ποιεῖν, ἀθηναίους δὲ δίκαια λέγειν. 107. 3.

EPENTHESIS.

Epentheſin aiunt Atticam eſſe οὑτοσί. 147. 4. τουτί. 346. 1. τουτονί. 447. 6. τουτουί. 449. 6. τοιουτοσί. 483.

483. vlt. ἐντευθενὶ οὐχὶ. 527. 9. οὑτωσί. 147. 8. νυνὶ. 196. 1. ταυτησὶ. 734. pen. et ſimilia.

CONTRACTIO et SYNALOEPHE.

Θἄτερον. θοιμάτιον. κἀγαθά. κἀκεῖνος. κἀνταῦθα. πειραιῶς. (v. p. 234. n. 11.) πειραιᾶ. προὔδωκε. προὔθεσαν. πρȣνοήθησαν. πρȣτιμήθητε. τἀγαθοῦ. τἀκείνων. τἄλλα. τἀληθῆ. τἀναντία. τἀργύριον. τἀπόῤῥητα. τοὔπισθεν. τοὐπίσω. φρούρια. etc.

HYPERBATON.

Οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ ταῦτ' ὀλοφύρεσθαι. 128. pen. id eſt οἶδα ὅτι οὐ δεῖ ταῦτα ὀλ. Ita 280. 293. 7. 373. pen. 408. 1. Eiusdem generis ſunt οὐδὲν προσήκει ὡς ἀδικοῦντας κινδυνεύειν. 264. 3. Ita Aeſchines c. *Timarch.* οὐκ ἐδόκει οἷόν τε εἶναι τῷ νομοθέτῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἰδίᾳ μὲν εἶναι πονηρὸν, δημοσίᾳ δὲ χρηςόν. Et vbi cauſa praepoſitionem anteuertitur ἔμπειρος γὰρ — ἐδόκει μοι. 393. 11. et ſimilia. τὸν μὲν ἄλλον χρόνον — ἐπειδὴ δὲ. 8. vlt. 147. 5. 263. 7. Plato in *Menexeno* πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιςον, ὅτι τυγχάνει οὖσα θεοφιλής. Demoſth. c. *Neaeram.* μεταπέμπεται εἰς Κόρινθον ἄλλȣς τε τῶν ἐραςῶν — καὶ Φρυνίωνα τὸν Παιανιέα. Plato in *Phaedone* καὶ ἄλλοι τινές με ἤροντο ἤδη, καὶ Εὔηνος πρώην. Xenoph. *Anabaſ.* 2. ποταμὸς δὲ εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐςὶ διαβατέος οὐκ οἶδα. τὸν δ' οὖν Εὐφράτην ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι κωλυόντων πολεμίων. Cicero *de Oratore*, l. 1. *Nobis enim huc venientibus iucundum ſatis videbatur, ſi, cum vos* de rebus aliis *loqueremini, tamen nos aliquid e ſermone veſtro memoria dignum excipere poſſemus. vt vero penitus* in eam ipſam *totius huius vel ſtudii, vel artificii, vel facultatis* diſputationem *pene intimam veniatis, vix optandum nobis videbatur.*

PLEONASMVS.

Εἰσελθὼν, εἰσιὼν εἰς τὴν οἰκίαν or. 1. paſſim. adde 134. vlt. 231. 2. 242. vlt. ἐνῆν ἐν αὐτῷ. 263. vlt.

† τίνα-

† τίνα ποτέ. ὅπως ποτέ. μηδείς|πώ. ὅτε περ. ὅτου τινός. 697. vlt. et ſimilia paſſim. † πόρνης ἀνθρώπου. 172. 11. δούλην ἄνθρωπον. 183. 1. ἄνδρες δικασταὶ paſſim. στρατηγοῦ ἀνδρός: 497. pen. πρεσβύτης ἄνθρωπος. 16. 6. † οἴκαδε ὡς ἐμέ. 27. 1. *domum ad me.* † οὐ — οὐ ingeminatum. πρὶν — πρὶν. 615. 14. ἄν — ἂν πρότερον — πρὶν. 715. 1. † σφετέραν αὐτῶν et ſimilia. 58. 8. 462. 2. 470. 16. 552. 13. τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. 704. 5. † παρὰ τὴν ἡλικίαν ἀνοητότερον. 136. 4. μᾶλλον κοσμιώτατον. 542.

† ὁμοίως ὥσπερ αὐτοί. 127. 10. † πλείστων ὅσων μυρίας ὅσας. ἁπασῶν ὅσων. v. cl. Markland. ad or. XX. p. 684. † ἀπεγνωκότες μὴ ἀδικεῖν. 40. 1. ἀποκρυπτόμεθα μηδὲν εἰδέναι. 276. 8. ἐξάρνους μὴ οὐ χρήματα ἔχειν. 681. pen. διακωλύειν μὴ σώζεσθαι. 696. pen. ἀπαγορεύειν μηδένα συνωνεῖσθαι. 716. pen. ἐπειδή, τάχιστα με εἶδον, μετὰ ταῦτα ἐδέοντό μου. 146. vlt. niſi ita legere mauis ἐπειδὴ τάχιστα με εἶδον μετὰ ταῦτα, *the fiſt time the ſaw me afterwards.* add. 139. pen. † χρημάτων ἕνεκεν, ἵνα πλούσιος ἐκ πένητος γένωμαι. 7. pen. χρημάτων ἕνεκα ἵνα πλούσιος — deinde πλούσιος ἐκ πένητος. quod poſtremum imitatus Terent. *feci* e ſeruo *vt eſſes libertus mihi.* ψεύδεται, καὶ οὐκ ἀληθῆ λέγει. 174. vlt. ἄκοντα καὶ μὴ ἑκόντα μηνύειν. 456. 3. εἰπεῖν τὰ ὀνόματα, καὶ μὴ ἀνώνυμον τὴν μήνυσιν ποιήσασθαι. 458. pen. οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων. 600. 3. τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. 742. vlt. μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων longiora itinera. 747. 1. ὧν ἐπιλελῆσθαι καὶ οὐδ' ἀναμνησθήσεσθαι ἐνίους αὐτῶν νομίζεις. 786. 2.

ELLIPSIS.

ἐκέλευε συνδειπνεῖν id eſt mecum. 27. 1. τὸ δὲ μέγιστον σημεῖον τοῦ πλήθους, ſcil. ἐρῶ vel ſimile quid. 92. 4. δηλώσει δέ. 364. 2. ſc. id quod ſequitur δηλώσει. ἕτερον μέγα τεκμήριον· ἀλλ' ἕτερον id eſt τεκμήριον παρέξομαι. 498. 1. 457. 1. 628. 6

μηδὲν

μηδὲν εὑρησόμεθα τȣ̃ σωθῆναι. 696. pen. † Ellipſis Praepoſitionis, τὸν λοιπὸν βίον. 274. 9. πολλῷ χρόνῳ ὕστερον. 115. 7. ᾠχόμην ἔξω σιωπῇ. 16. 3. ἐξήλασαν βίᾳ. 139. 9. τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος. 524. vlt. et ſimilia, quae in ſingula pagina occurrunt. τῆς νυκτὸς περιτρέχων. 44. 4. Ita fort. leg. eſt illud Comici, quod laudauimus ex Athenaeo capite X. Lectionum Lyſiacarum. ἢ λωποδυτεῖν τῆς νυκτὸς ἢ τοιχωρυχεῖν Διονυσίοις. 169. 1. μυστηρίοις. 195. vlt. *in die Myſteriorum.* τραγῳδοῖς διαχορηγῆσαι. 633. 1. αὐθληταῖς νικᾶν. Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ. 661. vlt. Θαργηλίοις. 698. 4. Παναθηναίοις. 698. 6 His adde ἀνδράσι. 698. 7. κατέστην χορηγὸς παιδικῷ χορῷ. 699. 8. ἐχορήγȣν πυῤῥιχισταῖς ἀγενείοις. 700. 3. καταστὰθεὶς χορηγὸς τραγῳδοῖς. 745. 9. † Verbi εἶπον ἐγὼ ὅπως ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται. 24. vlt † Particulae. ἐκάθευδον ἄσμενος ἥκων ἐξ ἀγρȣ̃. 14. pen. οἳ ἀπέθανον εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει. 447. 2. id eſt ὡς εὖνοι *who dyed for their Affection to the Conſtitution.* Ecce enim εἰ μὲν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ἀποθνήσκοιμεν εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει, ἀποστεροίμεθα τῶν ὄντων. 603. 6. Eodem modo Iſaeus de Dicaeogenis haereditate ἔτ᾽ ἐλεεῖν ἔστε δίκαιοι κακῶς πράττοντα καὶ πενόμενον, ἔτ᾽ εὖ ποιεῖν ὡς ἀγαθόν τι εἰργασμένον τὴν πόλιν. Ita Hebraei גורו הרכם צפור Pſalm. XI. 1. Ita Ariſtophanes *Pluto* 314. σὺ δ᾽ Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. et Horatius in Arte. *Nec verbum verbo curabis reddere* fidus Interpres, vt locum intelligit H. Stephanus Schediaſm. 1. 9. et eruditiſſ. *Rutgers.* † Aduerbii. θάνατον μετ᾽ ἐλευθερίας αἱρȣ́μενοι ἢ βίον μετὰ δȣλείας. 118. 10. ἐγὼ δεξαίμην ἂν πάσας τὰς ἀσπίδας ἐῤῥιφέναι, ἢ τοιαύτην γνώμην ἔχειν 365. 1. 377. 2. 379. 3. 383. not. 5. † Subſtantiui. ἐκ πολλȣ̃ προνοεῖσθαι. 159. 3. φεύγειν τὴν ἐμαυτȣ̃. 184. 6. οἱ τριάκοντα paſſim. ὀλίγῳ πρὸ τῶν τριάκοντα, id eſt paulo ante dominationem xxx virorum. 263. 7. μὴ

.7. μὴ ἔχειν τῶν Ἀριςοφάνες χρημάτων. 635. 5. ἐδίδε τῶν ἑαυτε. 113. vlt. vbi v. cel. Markland. add. 728. διὰ βραχυτάτων. 424. 7. ἐπὶ ξένης. 445. 6. κατ᾽ ἀξίαν χαριζόμενοι. 692. 1. εἰς προμήθεια. 699. 7. Ita memini apud Proclum de vita Porphyrii Πλατώνεια celebrare, h. e. *Plato s Birthday, or the feſtiual held upon thal Day.* et ſexcenta ſimilia, quorum meſſem habebis apud Boſium.

COMPVTVS.

Τρισκαιδεκάτης. 346. 1. † τῷ μὲν πέντε μνᾶς, τῷ δὲ χιλίας δραχμὰς. 594. pen. idem ac ſi dixiſſet τῷ μὲν πέντε μνᾶς, τῷ δὲ δέκα. v. not. 17. † τὰς μετὰ Θρασύλλε δέκα. 701. 2. quorum tamen vnus erat Thraſyllus, non decem praeter Thraſyllum. † a minori numero ordiri mos erat πεντήκοντα καὶ διακοσίων δραχμῶν. 148. 11. ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα. 369. pen. τεττάρων καὶ δέκα. 649. 4. ἑξακόσιοι καὶ χίλιοι. 834. 3. Nonnulla de computo Attico habes ad orat. c. Diogitonem v. not. 8. et 22. εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. 395. 12. Qua occaſione arrepta editionem noſtram claudet Lucianus, ſi quid ſit in noſtra arte, quod verum dicere poſſis, ſumma fide et ἀκριβείᾳ vindicatus Ver. Hiſt. l. 1. exeunte. ἐπὶ αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τὰς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τέτων δὲ οἱ μὲν ἐκωπηλάτουν, — ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο. Ex XXVIII. pars remis incumbebant, reliqui quadraginta in armis erant. Putidiſſime. Lege. εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. quod ex Homeri Catalogo 16. videtur fuiſſe nauis πλήρωμα.

τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάςῃ
κέροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

INDEX HISTORICVS
AD LYSIAM.

Achillides. fragment. p. 12.
Adimantus. 548. vlt.
Adraſti et Polynicis expeditio aduerſus Thebas. 59. 4.
Aeginetarum cum Athenienſibus bellum, vnde Peloponneſiacum exſtitit. 108. 3.
Aegospotamos. pugna naualis ibi commiſſa fatalis reip. Athen. 115.
Aegyptum Athenienſes eadem tempeſtate, qua Aeginam, infeſtarunt. 108.
Aeſchines Socraticus. fragm. 3. 4.
Aeſchylides et Batrachus, duo indices apud xxx tyrannos. 415. pen.
Aeſimus pompae dux e Piraeeo in Aſty redeuntis. 499.
Aegeſilai in Boeotiam inuaſio. 581. 4.
Agoratus, in quem oratio XIII. inuehitur.
Alcias, Anthiſthenis libertus. 270. 1.
Alcibiades, celeberrimus imperator. 543. ſq. 654. 700. fragm. 7.
Alcibiades, iunior, iſtius filius, quem orationes duae, XIV. et XV. exagitant.
Alcibiades, huius iunioris abauus. 549. pen.
Alcibius. fragm. 8. Alexias Archon. 699. 6.
Alexidemus. fr. 7.
Alexis 907. vlt. Ariſtodici frater, vt p. 908. vlt. appellatur.
Amazonum memoria. 55. vlt. ſqq.
Anaxibius. fr. 17.
Andocides. oratione tota ſexta. item fr. 9.

Andro-

Androclides. fr. 31. Androtion. fr. 9.
Anthana. fr. 10. Anthea. fr. 23.
Anticles. 263. 9.
Anticles, dominus Eumaris. 488. 1.
Antigenides. fr. 26. Antimachus. fr. 31.
Antiphon. 427. 7. fr. 9. Anytus. 718. 1.
Anytus, Strategus apud Phylam, forte idem cum priore. 497. 8.
Apollodorus Megarenſis. 263. 5. 482. 4. fr. 9.
Apollophanes. fr. 21. Archebiades. 537. 4. fr. 10.
Archedemus, cognomine γλάμων ſeu lippus. 536. 2.
Archeneos. 394. 7. Archeptolemus. 427. 7.
Archeſtratides, qui πρωτολογίαν dixit aduerſus Alcibiadem. 519. 4. 569. pen.
Archeſtratus Phrearrhius. 701. 4.
Archias. fr. 33. Archippus. fr. 30.
Areſander. fr. 10.
Argiuorum bellum cum Cadmeis. 63. 7. ſq.
Ariſtippus, aut Archippus, ab Andocide impietatis accuſatus. 207. 2.
Ariſtocrates. 427. 5. fr. 10. Ariſtocritus. 141. 1.
Ariſtodemus. fr. 10. Ariſtodicus. 736. 14.
Ariſton. fr. 42. Ariſtophanes. 616. 5.
Ariſtophanes Chollides. 481. 6.
Aſion. fr. 11. Aſopidorus. fr. 11.
Aſpaſia fr. 6. Autander. fr. 11.
Autocles. 143. 8. fr. 11.
Autocrates. 312. 1. fr. 11. Axiochus. fr. 7.
Bacchius. fr. 12.
Batrachus delator ſub xxx tyrannis. 242. . 415. 7. fr. 12.
cum Boeotis facta belli aduerſus Lacedaemonios ſocietas. 577. vlt.
Cadmeorum iniuriae in caeſos ad Thebas, et poenae, quas ideo dederunt Athenienſibus. 59. 4. ſeq.
Cale. Καλή. meretrix. fr. 34.

Callaeſchrus. fr. 21. Calliades. 850. 11.
Callias, Hipponici filius. 649. 4.
Callias, pro quo contendit oratio quinta. item fr. 21.
Callicles. fr. 21. Callicrates. 320. 1.
Calliphanes. fr. 21. Callipides. fr. 21.
Calliſtratus. 268. 4.
Carcinus poeta, cuius locum affert Lyſias. fr. 25.
Cephalus, pater Lyſiae. 384. 9.
Cephiſodotus, poeta, ni fallor. 700. 1.
Cephiſodotus, Thebanus, pater Pherenici. fr. 32.
Cephiſſius. 238. pen.
Chaereſtratus. fr. 34. Charicles. 420. 4.
Chremon (ex emendatione Schotti) 849. 5.
Chytrinus. fr. 34.
Cineſias mollis et impius. 708. 5. fr. 21.
Cittienſium in Cypro rex. 223. vlt.
Cleon. fr. 34.
Cleophon. 451. 9. 651. 1. 849. 1. et 5.
Cleoſtratus. fr. 23. Clinias. fr. 22.
Cliſthenes ſycophanta. 778. 11.
Conon imperator. 620. 7. eius diuitiae enumerantur. 638. primus ſecundum Harmodium et Ariſtogitonem aenea ſtatua condecoratus eſt. fr. 18.
Corinthiorum cum Athenienſibus ſimultates. 109. 2.
Critias. 413. 2. 420. 4. Critobulus. fr. 27.
Critodemus Alopecenſis. 623. 7. fr. 23.
Cteſiarchus. fr. 23. Cteſicles Archon. 320. 3.
Cteſiphon. fr. 23.
Damnippus. 392. 9. Demetrius. 269. 2.
Demoſthenes. fr. 13. Demus Pyrilampis. 628. 6.
Dexius. fr. 13. Diagoras Melius. 214. 1.
Dicaeogenes. fr. 13. Dicaeopolis. fr. 17.
Diochares. fr. 14. Diocles. 169. 4. fr. 14.
Diocles Archon. 698. pen.
Diocles Zacori hierophantae filius. 265. 2.

Dioao-

Diodorus. 307. 1. 311. 8. Diodotus. fr. 14.
Diodotus Diogitonis frater. 894. 10.
Diogenes. fr. 14.
Diogiton, Diodoti frater aduerſus quem agit or. XXXII. p. 892.
Diognetus. 603. 9. Diomneſtus. 610. 11.
Dion. fr. 14. Dionyſia. 698. 7.
Dionyſius, frater Dionyſodori. 469. 10.
Dionyſius tyrannus Siciliae. 625. 4. 914. 4.
Dionyſodorus. 448. et tota illa oratione XIII. ſaepiſſime.
Diophanes. 778. 10. et fr. 27.
Diophantus. fr. 14. Diotimus. 652. pen.
Diotimus Acharnenſis. 881. 10.
Dracon legislator. fr. 26. Dracontides. 430. 8.
Elephantides. fr. 27. οἱ Ἐλευσινόθεν. 242. 8.
Empedocles. 37. Empedus. fr. 35.
Ephori quinque Athenis. 412. 5.
Epichares Lamptrenſis. 420. 2.
Epicrates accuſatur in cauſa legationis or. XXVII. p. 806.
Epigenes. fr. 15.
Epigenes ſycophanta. 778. 10.
Eraſinides. 701. 6.
Eraſiphon, Eratonis ſenioris filius. 589. 1
Eraſiſtratus alter Eratonis filius. 590. 6.
Eraton ſenior. 588. vlt.
Eraton iunior, ſenioris filius. 590. 6.
Eratoſthenes moechus, ab Euphileto in vxoris ſtupro deprehenſus, peremtus. quam caedem purgat oratio prima.
Eratoſthenes, e xxx tyrannis, in quem oratio XII. inuehitur.
Eratoſthenes incertus. fr. 1[illegible]
Ergocles proditionis damnatus. v. orat. XXVIII.
Ἑταῖροι dicti. 412. pen. Eteocles fr. 15.
Euagoras Cypri rex. 226. 1. 625. 4.

Euander contra quem oratio XXVI. p. 785.
Eubulus Archon. 632. 4.
Euclides Archon. 699. vlt.
Eucrates, frater Niciae imperatoris. 600. vlt.
Eucritus. fr. 16.
Eumares, pater Agorati. 487. pen.
Eumolpidae de iure ſacrorum reſpondebant. 204. 4.
Eunomus. 624. vlt. Euphemus. fr. 16.
Euphiletus actor orationis primae. 17. 1.
Eupithes. fr. 16.
Euryptolemus. 312. 2.
Euryſthei cum Heraclidis contentiones. 69. 1.
Euthias. fr. 16.
Euthycles. fr. 16.
Euthycritus Plataeenſis. 732. 10.
Euthydicus. fr. 16.
Glaucippus Archon. 698. 5.
Glaucon. fr. 13.
Hagnodorus. 479. 7.
Harmodius et Ariſtogiton, tyrannicidae. fr. 18.
Harmodius, amicus Euphileti. 44. pen.
Hegemon. 898. pen.
Hegeſander. fr. 17.
Heraclidae. 66. 3.
Hermeas myropola. fr. 5.
Heſiodus. fr. 25.
Hieronymus. fr. 17.
Hippapheſis, ſcortum. fr. 17.
Hipparmodorus. 732. 12.
Hippias Thaſius. 477. 11. 484. 1.
Hippocles. 420. 2.
Hippocrates. fr. 17. et 18.
Hipponicus. 541. 6.
Hippotherſes. fr. 23.
Iatrocles. 411. 10.

Iphicra-

Iphicrates. fr. 18. et 19.
Iſchomachus, diues. 646. vlt.
Iſmenias. fr. 17.
Iſocrates. fr. 34.
Iſodemus. fr. 15.
Iſthmi claudendi conatus. 106. 5.
Laches. 162. 7.
Lacrates. fr. 23.
Lagiſca, aut Lagniſca. fr. 23.
Lais. fr. 23.
Lampon vir, aut Lampo, foemina. 145. 7.
Laodamas. 799. 3.
Leptines. fr. 24.
Lyſander, imperator Lacedaem. 422. pen. 429. pen. 431. 1.
Lyſiades Archon. 271. 4. v. not. 30.
Lyſias. 624. vlt.
Lyſimachus. 702. 10.
Lyſimenes. fr. 15.
Lyſitheus. 342. 1. fr. 21. et 24.
Marathonia pugna. 82. vlt. ſqq.
Medon. fr. 24.
Medontias Abydena. fr. 7.
Megacles Alcibiadis auus maternus. 549. vlt.
Melobius. 392. 3. 398. 1.
Meneſtratus. 479. 4.
Meneſtratus. fr. 24.
Menophilus. 212. 4.
Metanira. fr. 34.
Micinus vel Micrinus. fr. 24.
Miltiades iunior tempeſtate xxx tyrannorum. 430. 1
Mixidemus. fr. 25.
Mneſicles. fr. 26. 8. nam ſic ibi eſt leg.
Mneſimachus. fr. 25.
Mneſiptolemus. fr. 25.

Mneſitheides. 392. 4. Molon fullo. 145. 6.
Moſchus. fr. 25. Muſaeus. fr. 25.
Myronides imperator. 111. 6.
Myſtilides. fr. 21. vlt.
Nais. fr. 24. et 33.
Nauſias. fr. 15. Nauſimachus. 792. 2.
Nicarchus. fr. 26.
Niceratus, filius Niciae imperatoris. 602. 4. 649. 1.
Nicias imperator. 459. 5. 648. pen. fr. 26. et 27.
Nicidas. fr. 26. Nicocles. 487. vlt.
Nicodemus. fr. 27.
Nicomachides. 847. vlt.
Nicomachus accuſator defenſoris in or. VII.
Nicomachus ſcriba, contra quem oratio XXX. p. 835. conf. fr. 27.
Nicomedes. 733. vlt. Nicomenes. 459. 5.
Nicophemus. 616. 5.
Onomacles. fr. 27. Orthobulus. 578. 1.
Panathenaea magna. 698. 6 minora. 696. pen. 700. 2.
Pancleon; contra quem oratio XXIII. agit. p. 728.
Pantaleon. 346. vlt., fragm. 27.
Pauſanias rex Lacedaemon. aetate belli cum xxx tyrannis geſti. 604. pen.
Pericles. 203. 3. 384. 9. 864. 8.
Phaeder. 902. 1. Phaenippides. 490. 2.
Phantias gubernator clarus. 702. 5.
Pherenicus. fr. 32. Phidon vnus τῶν xxx. 419. 7.
Philias. 320. 2. Philinus. 169. 4.
Philippus. fr. 33.
Philo, in quem oratio XXXI. agit. p. 869. fr. 33.
Philochares. 430. 1.
Philocrates, Ergoclis quaeſtor, contra quem oratio XXIX. p. 827. fr. 33.
Philonides. fr. 33. Philyra. fr. 23.
Phrynichus. 492. 3. 673. 3. 765. 7. fr. 34.

Phyla, τῶν ἐκ Φ... reditus Athenas. 499.
... 26... 4. 765. 8. Piſon. 386. 2.
... v. Pythodemus.
...gna. 107. 6.
...s, frater Lyſiae. 394. 12.
... 28.
... aduerſus quem oratio XVIII. p. 598.
... 20. 1. Polycles. 307. 3.
... fr. 35. et 42.
...nicis aduerſus Thebas expeditio. 59. 4.
Polyſtratus, pro quo oratio XX. pugnat p. 663. item fr. 17.
Poſidippus. fr. 28.
...raelium ad Arginuſas, 406. pen. ad Aegospotamos. 412. 3.
...romethea, ſeu feſtum Promethei. 699. 7.
...roſpaltii. fr. 24.
Protarchus. 143. 7.
...ſamatha. fr. 23.
Pyrilampes. 628. 6.
...yrrha. fr. 17.
Pythagoras. fr. 12.
...ytheas. fr. 11. et 30.
Pythodemus. fr. 28.
Pythodorus Archon. 268. vlt.
Quadringenti conſtituti. 411. 7. 844. pen.
Salamina pugna. 98. 7.
Satyrus Cephiſienſis. 849. 5. 850. 9.
Satyrus dynaſta in Ponto. 571. vlt.
Sciona, ſcortum. fr. 23.
Seuthes, rex Thraciae. 820. 3. fr. 17. 24. vbi etiam vitio librarii *Struthes* appellatur.
Simon, aduerſus quem oratio tertia agit. p. 133.
Socrates philoſophus. fr. 28. et 42.
Solon legislator. 864. 8. fr. 26.
Soſtratus. 26. 2. 43. 1. 328. pen. fr. 29.
Stephanus, Thalli filius, diues. 648. 1.
...henelus. fr. 14.
Stirienſis. v. Thraſybulus. 580. 3.
Stratocles. fr. 28.
Strombichides. 453. 3. 850. 10. fr. 13.

Telamo. fr. 29.
Thargelia, dies feſtus. 698. 4.
Thebani, qui exſulibus Athenienſibus do
tibus opem tulere. 121. 4. fr. 32.
Themiſtocles. 864. 8. Theo. 3
Theoclea. fr. 23. Theocri
Theodotus Plataicus iuuenis, de quo de
nis tertiae cum Simone contendebat.
Theognis. 386. 1. 393. 9.
Theomneſtus accuſatus orationibus decima et vn
ma. 339. ſqq.
Theophilus. 143. 7. Theopithes. fr. 1
Theopompus Archon. 698. 2. r. 17.
Theosdotidas. fr. 17. Theotimus. 538. 4
Theramenes. 417. 4. 424. 6.
Thettalus. fr. 26.
Thraſybulus Calydonius. 492. 3.
Thraſybulus Stiricnſis. 418. 2. 797. 819. 1. 820.
821. 8. 831. 9.
Thraſybulus incertus. fr. 17.
Thraſyllus. 701. 2. 894. 16.
Thraſymachus. 311. pen. Timon. fr. 29.
Timonides. fr. 29.
Timotheus Cononis filius. 635. 14. 638. 16. fr.
Tiſamenus Mechanionis. 864. 7.
Tiſis. fr. 30.
οἱ τριχίλιοι. 845. 5.
Tydeus. 687.
Victoria naualis apud Cyprum, imperatore Conon
672. 2.
Xenaenetus Archon. 590. vlt.
Xenophon, filius Euripidis, imperator. 621. vlt.
Xenophon Icarienſis. 477. pen. 484. 1.
Xenophon incertus. fr. 27.
Xerxis expeditio in Graeciam. 82. 1.

00079975

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019